

Dem Herrn Minister-Residenten J. Brassier v. St. Simon
empfiehlt sich zu wohlgeneigtem Andenken
der Verleger.

ELEMENTA
EPIGRAPHICES GRAECAE

SCRIPSIT

IOANNES FRANZIUS.

BEROLINI
EX LIBRARIA F. NICOLAI.
MDCCCXL.

TYPIS ACADEMICIS.

AUGUSTO BŒCKHIO

CONDITORI EPIGRAPHICES GRAECAE

D. D. D.

AUCTOR.

Quum Graecia relicta Romam venissem et ibi post varios casus initium requiescendi atque animum ad praeclara nostra studia referendi mihi concessum viderem, rogatus saepe ab amicis ut elementa epigraphices graecae componerem, tandem industria mea eorum voluntati morem gerendum putavi. Nam quum ex inscriptionibus non minus quam ex scriptoribus graecis omnium philologiae partium promatur materia, harum litterarum, ex quo Tu novam iis lucem et inexspectatam attulisti, mutata repente tota forma est, ut facile posset intelligi, genus hoc diffusum et dissipatum si quis arte conglutinaret ac ratione quadam constringeret, studiosis rerum antiquarum haud exiguam utilitatem esse allaturum. Ita Romae nata haec sunt elementa et sub mitiori caelo educata; quae ut nomine ornarem Tuo, non me ambitio, a qua absum longissime, neque aucupium benevolentiae, quam mihi non deesse certo scio, sed pietas ac religio commovit. Nam quum, quae hoc libro continentur, pleraque omnia Tua sint, neque Tu accipere gravaberis et ego Tibi non reddere nefas esse duxi.

Quod quoniam mihi voluntatis accidit, ut epigraphicen graecam primus ad artem quandam revocarem, dicendum videtur, quid in hoc libro adornando consilii sim secutus. Neque enim id egi ut collectionem inscriptionum pararem potius quam ut, quae inde ab antiquissimis temporibus usque ad quartum post Christum natum saeculum scripturae et dialectorum ratio esset in monumentis lapideis, ob oculos ponerem. In quo quum omnino ita poni exem-

pla oporteat, ut in artis formam conveniant, tum fructuosior iucundiorque cognitio fore videtur ea, quae in animis eorum, qui contemplentur, tanquam nascentis rei imaginem relinquat, in litteris praesertim quae magis deterrere plerosque ab incepto quam invitare atque allicere videantur. Quamquam mihi quidem vel sic res epigraphicae gratae semper iucundaeque fuerunt, quod nescio quo pacto propinquiores mihi veteres Graeci videbantur, quotiescumque ad marmora eorum accesseram. Itaque inscriptionibus, quotquot aetatem tulerunt, pervestigatis eas elegi, quae accommodatae ad institutum meum viderentur, atque notatis distinctisque temporibus in certas aetates coactas ita disposui, ut, pertractatis titulis antiquissimis, in unaquaque aetate primum Atticas, deinde ceterarum gentium inscriptiones exponerem. Epochae autem ut ex Atticorum titulorum ratione palaeographica constituerentur, horum monumentorum et natura disertior et copia amplior praescripsit. Ex quo fit ut non solum usus scribendi et palaeographia qualis in litteris publicis quovis tempore diversisque in regionibus obtinuerit, sed etiam dialecti quomodo paullatim in communem linguam transierint, accuratius intelligi possit. Plurima igitur nobis videmur rei epigraphicae adiumenta attulisse, qui et tironibus praecepta de titulorum tractandorum ratione magna cum exercitatione gustanda dederimus et simul iis, qui palaeographiae epigraphicae sunt studiosi, non defuerimus. Neque facile divelli alterum ab altero potuit. Nam quemadmodum ars exemplis carere non potest, ita exempla vim suam lucemque ab arte mutuantur.

Atque in repraesentando quidem textu titulorum quum rationem a Te initam optimam esse cognovissem, eam secutus sum diligenter. Itaque vetustissimorum titulorum qui typis reddi nequiverunt, ligneis aereisve tabulis incisi sunt, reliqui typis expressi iis, quibus Tu in thesauro inscriptionum usus es. Neque enim non ridicula est superstitio eorum, qui ubique plus in tabulis aereis quam in apographis auctoritatis esse arbitrantur. Diplomaticam autem fidem unice praestandam existimavi, omni correctione in contextum minusculis litteris expressum ablegata. Qua in re haec quoque Tua ratio adoptanda fuit, qua ex pluribus quae praesto erant apographis textum composuisti, in quo quidquid habetur, transcribentium nitatur auctoritate. Quo fit ut servata fide diplomatica, qui omnia apographa velit integra habere, sibi ea ex varia lectione inter utrumque contextum annotata possit componere. In titulis autem lacunosis, ne textus bis apponendus esset, supplementa uncis inclusa addidimus, quorum haec ratio est, ut, ubi verba quaedam aut integri versus supplentur, unci additi sint utrimque [ ], ubi autem in utraque versus extremitate lacunae explendae sunt, uncus [finem significet totum, inversus] initium.

Verum ut in his brevitati data opera est, ita etiam interpretationem unicuique titulo subiunxi non nimis prolixam, in qua plerumque Tua vestigia premenda putavi, indignum ratus a bene inventis recedere nisi ubi aut apographa meliora oblata aliam suasissent rationem (n.28.), aut recens reperta rectiorem viam monstra-

vissent (n. 69.). Multa a me dicta sunt brevius, quam res petebat; sed ad eum finem, quem propositum mihi habebam, non fuit dicendum pluribus. Ob eamque causam neque in introductione commentationes de alphabeto graeco invita Minerva scriptas recensui, et in interpretatione controversias de titulorum tractandorum ratione coniecturasque inanes missas feci, nec vereor, ne, qua in re laudem modestiae sector, in ea ipsa re levior fuisse videar. Quodsi meram ἐπίδειξιν praestare eruditionis constituissem, multo magnificentius exornare rem licebat; sed quum ea, quae scripsi, non solis eruditis scribere placuerit, tum plus apud me semper Platonis dictum valet: ὁ συνοπτικὸς διαλεκτικός. Itaque si ea, quae hoc libro exposita sunt, tanto opere Tibi probabuntur, quanto studio, ut prodessent, scripta sunt a me, non opinor fore ut aut me aut alios industriae meae paeniteat. Vale et favere mihi perge.

Scribebam Berolini mense Iunio a. MDCCCXXXIX.

CONSPECTUS LIBRI.

I.

DE EPIGRAPHICE.

1. Epigraphice (ἐπιγραφική) titulorum notitia est. Titulus autem quum monumentum quodvis litterarium sit materiae solidiori inscriptum, (*) facile intelligitur, epigraphices argumentum non esse eiusmodi, quod artis proprium vel disciplinae esse videatur. Nam quum titulorum alii ad alia referuntur antiquitatis instituta, tum ex materiâ, in quâ scripti sunt, artis forma peculiaris depromi nulla potest. Itaque Boeckhius, qui, quid sit orbis litterarum, melius perspexit quam qui ante eum de rebus litterariis scripserunt viri docti, primus epigraphicen negavit esse peculiarem suisque finibus circumscriptam disciplinam. (**) Neque iniuriâ. Quae enim disciplinam artemve solent efficere, notiones propriae et peculiares finisque a ceteris seiunctus disciplinis, horum in epigraphice inveniri nihil potest. Ea est autem natura orbis litterarum ut aptus sit totus ex sese nec quidquam mutuetur extrinsecus; quem describere pluribus neque huius loci est neque necessarium. Satis erit, epigraphice quo loco sit in philologiae classicae habenda disciplinis, indigitasse. Nam quum philologi hoc sit munus praecipuum, ut summas notiones indaget veteribus populis naturâ insitas easque in singulis antiqui cultus partibus tanquam in imaginibus intueatur, quidquid ad illas cognoscendas conducat, summo opere expetendum putabit. Neque vero,

(*) Proprie ἐπίγραμμα (Demosth. 615. fin. 616. 10. cf. Preller. de fragm. Polemon. p. 123. cuius tamen non ab omni parte verum iudicium est), deinde ἐπιγραφή primum sensu inscriptionis ap. Thucyd. 2. 43. mox pro quovis titulo C. I. 2155. 2692. 2715. 2852. 2855. 2858. 2950. 3029. Polyb. 3,9,3. 5,9,3. Vocabulo στήλη interdum subest tituli significatio, ut ap. oratores Atticos. cf. n. 77. vs. 39. et tit. marmorarii ap. Castell. II. 7. p. 20.

(**) Contra Fr. A. Wolfium, qui in Mus. Archaeol. T. I. 1. p. 79. 145. in doctrinarum philologicarum serie epigraphicen paenultimam posuit post numismaticen proximam. Quod ferri posset, si epigraphice eius esset generis, cuius Christ in Comment. de litt. et artt. antt. (ed. Zeune 1776.) p. 115. sq. mentionem iniecit.

ubi ad singulas partes accesserit, uniuscuiusque naturam ratione destitutam esse patietur, sed expositionem reddet congruam notionibus illis, ut, simul ac se quaeque offert contemplanti, non fortuito sed interiore quadam necessitate conformatam esse intelligat. Quum igitur, philologia quibus ex quattuor partibus constat, earum una rerum publice gestarum contineat institutorumque civilium cognitionem cum temporum et locorum notitiâ, altera rerum privatarum atque universae oeconomiae et commercii demonstrationem, tertia caerimoniarum artiumque caerimoniis inservientium disciplinam, quarta denique scientiae omnis historiam, tam mythologiae et philosophiae, quam linguae ceterarumque disciplinarum, epigraphice in mediâ parte eâ, quam extremam posuimus, retrusa atque abdita est. Quâ parte quae litteraturae et linguarum studia comprehenduntur, eorum vis omnis in explicandis formis stilorum posita est generibusque scribendi. Historiae igitur litterariae ut auctorum omniumque litteratorum monumentorum ita titulorum subiecta notitia est. Utrisque pro fontibus uti oportet, unde omnium philologiae partium hauriatur materia. Omnium autem antiquitatis fontium qualis debeat esse tractatio, eaedem doctrinae formales docent, hermeneutice et critice.

Quodsi quaeris, in epigraphice quid sit illud, quod possit in artis formam redigi, palaeographia stilique in titulis conformatio ostendit se atque occurrit. Quarum utraque etsi proponi potest quodam modo circumscripta finibus suis, tamen non eiusmodi est, ut divulsa altera ab universâ palaeographiâ, altera a reliquâ stilorum demonstratione artem peculiarem constituat. Etenim materia epigraphices tituli sunt lapidi vel metallo vel ligno vel supellectili cuicumque, ut gemmis, sigillis, annulis, astragalis, vasis, ponderibus, inscripti. Ad quos qui pertinent nummi quamquam communem habent cum illis palaeographiam, quum a typis, qui potissima eis ornamenta subministrant, separari commode non possint, libris numismaticis iure relinquentur. Item papyros qui non seiungendos putet, viderit, ne ea addi velit, quae non epigraphices sint potius quam rei diplomaticae propria. Nummis igitur et papyris ita tantum locus erit in rebus epigraphicis, ut ex iis desumatur, si quid valere ad cognoscendam palaeographiam videatur. Ex quo apparet materiae epigraphicae propriam quidem esse palaeographiam, (*) sed ea quum pars sit palaeographiae universae, peculia-

(*) Mirum commentum est Spohnii (Praef. Misc. erud. ant.), qui de solâ archaeographiâ, quam finxit, dicens octo eius partes constituit, numismatographiam, epigrammatographiam, gly-

rem inde disciplinam constitui non posse. Ac similis stili ratio est. Neque enim negari potest, titulorum proprium stilum esse. Qui quum praeter alia in formulis cernatur, ut curiali, quem vocant, certae formulae propriae habentur, monumenta alia aliis formulis insignia sunt. Iam tituli universi in publicos et privatos distribui possunt. Prioris generis sunt acta senatus et populi, decreta universitatum et collegiorum, tabulae magistratuum, catalogi archontum, prytanum, magistratuum, tituli agonistici et gymnastici, donariorum operumque publicorum, denique magna pars titulorum res sacras, militares, honorarias spectantium, ad privatos autem pertinent inscriptiones maximam partem dedicatoriae vel votivae et sepulcrales. Quamquam quum titulorum publicorum et privatorum discrimen nihil in formulis singulare suppeditet, huius differentiae nulla ratio habenda est. Unde quae libellorum similiora sunt quam titulorum, ut marmor Parium, ut tabula Iliaca, etsi ad epigraphicen sunt referenda, tamen nullum in hâc quaestione locum habere possunt. Igitur stilum epigraphicum qui in artis formam redigere constituit, universam materiam ad sex classes revocabit, in quibus primum de actis reipublicae et universitatum, deinde de catalogis, tum de honoribus et dedicationibus, post de terminis et similibus, denique de titulis sepulcralibus, postremo de inscriptionibus variae supellectilis notisque artificum disseret. V. P. II. Append. I. Quibus expositis non solum stili ratio perspici posse in potissimo quoque genere titulorum sed etiam universus apparatus epigraphices facillime ob oculos poni videtur. Sed ut res litteraria multo latius patet, ita stilus epigraphicus pars est tantum ex stilorum generibus deprompta. Laudare igitur epigraphicen et, quanta vis sit eius in cognoscendis antiquitatibus, expromere neque propositum nobis est neque necessarium. Hoc vero sine ullâ dubitatione affirmaverim, ad cognoscendas antiquitates plus in inscriptionibus praesidii esse quam in nummis. (*) Nam quum ei, qui imperiorum tempora seriemque principum deducere, imagines et deorum cognoscere et hominum, in varias variarum civitatium religiones inquirere constituerit, potissima sint petenda e nummis, tum qui in moribus et institutis populorum, rerum publicarum formis atque administratione, denique

ptographiam, architectonographiam, iconographiam, toreumatographiam, angiographiam, bibliographiam.

(*) De utilitate utrorumque magna olim disceptatio fuit. Inscriptionum partes Marq. Gudius, nummorum Ez. Spanhemius secutus est. Cf. Maffei sul paragone delle iscrizioni con le medaglie, in F. A. Zaccariae Institt. antiq. lapid. Venet. 1793. p. 487. sqq.

in rebus privatis civilibusque et sermonis proprietatibus cognoscendis volet operam collocare, plurimum ei valere inscriptiones videbuntur.

2. Itaque quamquam titulorum propria nulla hermeneutica et critica potest ratio adhiberi, tamen monstranda via est, quâ qui velit uti, et cavere discat quae cavenda sint et ad legendos titulos veniat paratior. Nam quum omnis interpretatio et in sensu eruendo dictorum et in iudicandis dictis versetur, ex quibus alterum hermeneutices est, critices alterum, in titulis explicandis, qui plerumque corrupti, laceri, mutili sunt, saepenumero usu venit, ut crisis et intelligentia pugnare inter sese videantur. Quare et divinatione opus est in interpretando et in divinando temperantiâ. Neutrius autem fructus poterit maturus esse, nisi diuturna exercitatio accesserit et usus. In quo non solum grammaticâ interpretatione opus est perpolitâ atque ad omne stili genus accommodatâ, verum etiam historicâ, quâ qui careat neque restituere mutila poterit et in apertissimis saepe labatur necesse est. At vero res grammaticae et historicae non omnes hauriri aliunde possunt, sed sunt haud raro ex ipsis petendae inscriptionibus atque heureticâ quâdam ratione exputandae. Unde quanta sit cautio adhibenda in restituendis titulis, existimari potest.

Quae quum ita sint, quemadmodum apud Platonem (Resp. II. 368. D.) iis, qui non acute cernunt, si quis parvas litteras et procul positas legendas mandasset, operae pretium videri dicitur, easdem litteras alibi in maiori loco scriptas maiores adire, quo facilius intelligi minores possent, ita in rebus epigraphicis vel maxime valet quod praecipitur, a facilioribus capiendum initium esse, priusquam accedas ad difficiliora. Et quemadmodum, qui paucos scriptores lectitarit, is non eam facultatem consecutus putabitur, ut de totius linguae indole iudicare apte possit, ita qui paucas inscriptiones viderit, nullam nobis vidisse videtur, qui multas, paucas.

Quid autem de fide apographorum aestimandâ dicamus? in quibus non minore experientiâ opus est ei, qui, quousque in mutandâ lectione progredi liceat, quae vitia transcribentibus sint, quae lapicidis imputanda, non inepte diiudicare voluerit. Fourmonti, Cyriaci, Pocockii schedas parum cognoverit, qui audaciores iis coniecturas adhibitas miretur. Cf. n. 41. 78. C. Inscr. 91. Sed, ne in negligentioribus solis consistamus, etiam diligentiorem saepe ipsius fallunt vitia marmoris, ut ductus sibi agnoscere videatur, qui non sunt in lapide. Gropii quidem et Gavii apographa eiusmodi sunt, ut, etiamsi hinc inde Graeca non praebeant, tamen formam exactissime referant; in quibus saepe, si ductus quosdam vel separaveris

vel colligaveris, nihil est, quod a formâ nativâ magno opere videatur recedere. C. Inscr. 1. Multum autem interest, peritus linguae sit, qui transcribit an ignarus, otiosus sit an violentus (C. Inscr. 1711.), secundâ luce fruatur an adversâ. Denique in ipsis inscriptionibus sita sunt menda creberrime, neque est cur negemus errasse quadratarios vel pictores (C. Inscr. 916. Add.). Quae res male perspecta nonnullis superstitionem genuit prorsus mirabilem. Satis erit nominasse Koppium, virum cetera doctissimum, qui, ut hoc uno exemplo defungamur (Palaeogr. Crit. P. III. Vol. 1. §. 398.), confisus ductibus tituli mendosissime scripti, qui est C. Inscr. n. 5. haec exsculpsit: ΔΙΣ ΠΕΠΥΓ ΙΔΟΣ ΤΟΙΟΝ ΝΥ ΕΠΑΣΑΤ ΟΧΕΕΝ, quae, si Superis placet, hunc sensum haberent: *bis effugit mortem, qui unum carmen cecinit ut veheretur*. Cui superstitioni qui addictus est, etiam n. 44. in principio tituli antiquioris Τ addi posse audacter negabit, praesertim quum et alii et Stuartus, testis locupletissimus, (Antt. Att. T. III. p. 53.), integrum titulum pronuntiaverit. Nihilo vero minus neque omitti potuisse litteram istam nisi oscitatione quâdam, et addendam esse certissimum est, eodem iure quo C. Inscr. 160. pr. in ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΣΕΝ littera Σ exterminanda est. (*)

3. Quamquam paucissimi tituli integri supersunt, tamen magna pars eiusmodi est, ut certâ viâ queant restitui; in quo haud raro fieri solet, ut etiam mutilae quaedam inscriptiones altera ex alterâ restituantur, aut aliae partes eiusdem ex aliis, quemadmodum praesertim in tabulis quaestorum Atticis a Boeckhio factum videmus. Cf. infra p. 139. Rarius solet usu venire, ut ex diversis fragmentis commissis integrae restituantur, quod quum Letronnius (Journ. d. Sav. 1832. p. 545. Rech. sur l'Èg. p. 42. sqq.) tum Boeckhius (C. Inscr. n. 141. 278.) praestitit. Sed ut in his rebus multum valet et ingenium et fortuna, ita in nonnullis titulis mutilis, de quibus difficile est quidquam statuere, quo quis exercitatior in hoc genere sit, eo promptius habebit ponere, unde fragmentum quodam modo intelligi posse videatur (C. Inscr. n. 73[c]. in Add.). Ac saepenumero contenti esse debemus, si, quod titulorum consilium fuerit et argumentum, invenerimus (cf.

(*) Exempla correctionum a quadratariis ipsis factarum hinc inde deprehenduntur, ut n. 24. cf. Boiss. Comm. epigr. in Holsten. epist. p. 449. Quae errata sunt, interdum punctis notantur, ut in tab. Borgian. cf. Voll. Herculan. Winckelm. II. p. 243. In lapide fere exsculpuntur; v. Beaufort. Karamania p. 155. 216. In quo memorabilia sunt exsculpta odio vel publico instituto nomina imperatorum quorundam, ut M. Aur. Commodi (Letronn. Rech. sur l'Èg. p. 475.) et inprimis Getae (n. 139. C. Inscr. 1625. 2091.), Diocletiani (n. 150.), Galli (C. Inscr. 2744.).

n. 45.). In quo si latitudinem scripturae et longitudinem indagemus, cavendum est, ne a lapidis mensurâ nobis imponi patiamur. Nam haud raro eandem inscriptionem per plures lapides continuatam repperimus (C. Inscr. n. 1688.). Unde in multis titulis nisi is, qui transcripsit, tradiderit, quantum spatium scriptura occupaverit, quoque lapidis loco substiterit, saepe anceps coniectura sit necesse est. Ceterum etiam in inscriptionibus melius conservatis videndum est, integer sit titulus necne, et quantum et quâ in parte abscissum sit vel corrosum, quemadmodum titulum C. Inscr. n. 160. qui antea integer est habitus, Boeckhius docuit dimidiatum esse; de cuius rei veritate nihil detrahit, qui lapidem integrum esse contenderit, ob eam ipsam causam, quam paullo ante memoravimus.

4. Saepenumero in his orta controversia est, carmine esset titulus an solutâ oratione conceptus, ac, si versus, utrum fortuitus esset an meditatus. Id vero quomodo diiudicandum sit, non difficile videbitur ei, qui aures habeat orationi poëticae assuetas. Quamquam veram rationem ipsorum usus titulorum docebit. Nam quae in titulis sunt poëtice tentata potius, quam composita, ea ad normam poëtarum velle redigere, magna amentia videtur. Patet enim, ubi neque in structurâ sit quidquam neque in collocatione vocabulorum insolentius, vel quod usum referat poëticum, fortuitum versum censeri oportere, ut C. Inscr. n. 893. Ναυσικρίτη Κηφισοδώρου Σηττία; contra ubi formae collocatioque vocabulorum abhorrere ab oratione solutâ videantur atque in brevem dictionem contorta sententia sit, versum meditatum statui convenire, ut verba Olympio Phidiae Iovi subscripta (Paus. V. 10. 2.): Φειδίας Χαρμίδου υἱὸς Ἀθηναῖός μ' ἐπόησε, in quo non solum vox υἱός sed etiam appositum pronomen μὲ versum esse meditatum evincit. cf. n. 28. 29. 44. C. Inscr. n. 5. 1177. Titulus Crissaeus C. Inscr. n. 1. an non metricus sit, equidem me fateor dubitare. Metricam formam praesertim in donariis licet deprehendi retentam illam quidem ex eâ aetate, quâ Graeci solutâ oratione in rebus solemnioribus non sunt soliti uti. Moris fuit, ubi verba non omnia intrarint versum, partem certe metro concludere. Rem conficit Paus. V. 27. 1.

Φόρμις ἀνέθηκεν
Ἀρκὰς Μαινάλιος, νῦν δὲ Συρακόσιος

cf. Paus. VI. 14. 5. X. 7. 1. C. Inscr. n. 456. Atque hinc de n. 27. 43. existimes licet. Cf. C. Inscr. I. Add. p. 883. Ceterum constat in huiusmodi versibus magno opere variari. Sic ternis versibus heroicis unus additur elegiacus C. Inscr. n. 85. 1001. 1080. cf. Welcker. Syll. p. 193. Diar. Archaeol.

Hal. 1837. p. 119. n. 9. Neque heptameter Stesichorius et octameter inter hexametros sine exemplo est C. Inscr. n. 808. cf. Welcker. Syll. n. 15. Et nominibus propriis, quae non intrabant versum, ita prospiciebant peritiores, ut metrum mutarent. Hinc Critias (Hephaest. p. 22. ed. Gaisf.) praeter regulam senarium iambicum elegiacis inseruit:

Καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω
Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις.

cf. C. Inscr. n. 411. *b.* in Add. Audacius is, qui scripsit (Diar. Archaeol. Hal. 1837. p. 118. n. 5.)

Ἐνθάδε τὴν ἀγαθὴν καὶ σώφρονα γαῖ' ἐκάλυψεν
Ἀρχεστράτην ἀνδρὶ ποθεινοτάτην.

Vitiosa aetas sequior suppeditat, ut C. Inscr. n. 863. *b.* in Add.

Κῶς μέν μοι πατρίς ἐστιν· ἐγὼ δ' ὄνομα Νεικομήδης. (*)

Haec nominum propriorum difficultas aetate Romanâ etiam ita removebatur, ut nomen inter binos versus divideretur, quemadmodum est in titulo Romano (Falconer. Inscr. Athlett. p. 127. sq.):

Θῆκε δ' ὁμοῦ νούσων τε κακῶν ζωάγρια Νικο-
μήδης καὶ χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων.

Denique memorabiles sunt interpolationes metrum corrumpentes, C. Inscr. n. 954. 1064. quas Jacobsius recte iudicat neque a poëtis profectas videri neque a quadratariis, sed ab iis, qui illas inscriptiones faciendas curaverunt, plerumque perspicuitatis causa. Ad barbariem vero referendi tituli sunt ex oratione solutâ et membris carminis conflati, ut C. Inscr. n. 2211. 2372.

5. Superest ut de titulis bilinguibus videndum sit. Horum notitia usque ad Darii tempora redit; qui omnium, quas ducebat, gentium nomina insculpi iussit litteris Assyriis et graecis (Herod. IV. 87.). Sed usum quum Macedonum imperium tum Romanorum inprimis movisse videtur. Et consentaneum est titulis barbaris versionem graecam apponi aetate eâ, qua lingua graeca celeberrima erat. Ex quo genere supersunt tituli linguâ phoeniciâ concepti (C. Inscr. n. 859. 894. ap. Gesen. Mon. Phoen. P. I.

(*) Quamquam hoc quidem non eiusmodi est, ut explicari non possit. Quippe dactyli altera pars videri potest in tres moras soluta (ὄνομα) musicae rationi [illegible] respondere et Νεικομήδης ita proferri ut syllaba secunda producatur, siquidem liquida μ haud raro vim producendi habet vel simplex posita vel duplicata (ut φιλομειδής - φιλομμειδής). Sed verendum utique ne is, qui versum fecit, ita potius legerit: ἐγὼ δ' ὄνομα Νεικ'μήδης. cf. p. 248. not. 1.

p. 113. sqq. P. III. tab. 9. 10. et tit. Melitens. ibid. P. I. p. 93. sq. P. III. tab. 6.), lyciâ (G. F. Grotefend Remarks on some inscriptions found in Lycia and Phrygia, in Transactt. of the Royal Asiatic Society. Vol. III. P. II. 1833. p. 317. sqq.), scripturâ hieroglyphicâ et demoticâ (v. lap. Rosett. expl. a Drumanno. 1823. cf. Kosegarten de priscâ Aegypt. litt. 1828.), linguâ latinâ (C. Inscr. n. 1537. 2958. 2959. 2971. cf. decret. I. Caes. ap. Ioseph. arch. XIV. X. 3. et monum. Ancyran. Monatsbericht d. Berl. Akademie v. Juni 1839.).

II.

DE COLLECTIONIBUS INSCRIPTIONUM GRAECARUM.

---

1. Omissis scriptoribus ab Herodoto usque ad Cosmam Indopleusten et hoc recentioribus, qui inscriptionum hinc inde mentionem faciunt, principem nominamus Philochorum Atheniensem, vatem et haruspicem, Olymp. 118-129. virum de antiquitate Atticâ inprimis meritum, qui edidit ἐπιγράμματα Ἀττικά (Suid.). Successit huic Polemo Euergeti f. Graecanicus, periegetes, Aristophanis Byzantii aequalis, ob indefessum inscriptionum studium Στηλοκόπας vocatus (Athen. VI. p. 234. C. sq. 235. B.), qui scripsit περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων (Athen. X. p. 436. D. p. 442. E.), περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀναθημάτων (Athen. XIII. p. 574. C.), περὶ τῆς Ἀθήνησιν ἀκροπόλεως s. περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει (Strab. IX. p. 396. Athen. XI. p. 472. B.). Deinde Aristodemus, rerum Thebanarum scriptor, περὶ τῶν Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων (Schol. Apoll. Rhod. II. 906. cf. Valcken. ad Schol. Eur. Phoen. p. 114. sq. et Boeckh. Praef. Schol. Pind. p. XIV.). Tum Alcetas περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων (Athen. XIII. p. 591. C.), Menetor περὶ ἀναθημάτων (Athen. XIII. p. 594. D.), Apellas Ponticus (ex coni. Dorvill. Misc. Obss. VII. p. 28.), Neoptolemus Parianus περὶ ἐπιγραμμάτων (Athen. X. p. 454. E.). Ex quibus postea profecerunt Anthologiarum conditores. (cf. de scriptoribus Reines. Synt. inscr. praef. et Jacobs. Prolegg. Anthol. p. XXXIV. sq. Preller Polemonis fragm. 1838.). Praeterea huc pertinent Heliodorus περὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι τριπόδων (Harpocr. v. Ὀνήτωρ. cf. Corp. Inscr. n. 211.), Didascaliae, ex inscriptionibus potissimum collectae (v. Corp. Inscr. ad n. 229.), et Crateri Macedonis ψηφισμάτων συναγωγὴ s. περὶ ψηφισμάτων (Harpocr. v. ὅτι διαμαρτάνει. Schol. Aristoph. Ran. 323. Plutarch. Aristid. 26. coll. Steph. Byz. v. Χαλκεῖα, Χαλκητόριον, Τυρόδιζα, Καρήνη, Ἀρταῖα, Αηψήμανδρος. Harpocr. v. Ἄνδρων, ναυτοδίκαι, Νύμφαιον, ἀρκτεῦσαι. Phot. v. ναυτοδίκαι. Phot. et Suid. v. Νύμφαιον. Poll. VIII, 126. Schol. Aristoph. Av. 1073.). Quorum decretorum magna certe pars Boeckhio visa est ex inscriptionibus, reliqua ex tabulario Attico petita (v. Oecon. civ. Ath. I, p. 213.). Nec dissimile veri, ex Crateri similibusque collectionibus eos hausisse, qui Attica nobis decreta conservarunt magnam partem oratoribus inserta (v. Demosth.

de Cor. Vitas X rhetorum. Boeckh. Commentat. de archontibus pseudeponymis). Ceterum titulis alii quoque scriptores usi sunt, ut Diyllus Atheniensis (Plut. de malign. Herod. c. 26.), ut Isocrates, qui proxeniam et centum minarum donum ab Atheniensibus Pindaro datum (περὶ ἀντιδόσ. p. 87. ed. Orell.) ex decreto novit tali, qualia plurima supersunt lapidibus incisa. Quam vero Theopompus memorat inscriptionem ad foedus quod vocatur Cimonium pertinentem, eam ille ipse utpote litteris Ionicis exaratam, fictam iudicabat (Harpocr. v. Ἀττικοῖς γράμμασιν). Easdem inducias a Cratèro servatas cum Theopompo subditicias iudicarat Callisthenes (Plut. Cim. 13. et de hac pace vid. quae nuper disputavit Krüger Historisch-Philolog. Stud. p. 78-143.). Postremo Timaeus Siculus ob inscriptionum studium celebratur a Polybio (XII, 12, 2.).

2. At vero quae per barbaras aetates perdurarunt inscriptiones, iis colligendis initio saeculi XV. primus operam dedit Cyriacus Anconitanus, cuius schedae etiamnunc Romae exstant in bibliothecâ Barberinâ. Huic successerunt ad nostram usque aetatem plurimorum doctorum curae, quarum minimam partem ampliora Gruteri, Reinesii, Sponii, Fabretti, Muratorii, Donii, Donati, aliorum opera ex graecis latinisque titulis mixta comprehendunt. Universam lateque sparsam materiam in unum corpus colligendam superiori saeculo susceperat Scipio Maffeius (*Prospectus universalis collectionis latinarum veterum ac graecarum, ethnicarum et Christianarum inscriptionum, quem nova Veronensis societas totius Europae doctis reique antiquariae studiosis hominibus exhibet ac proponit.* a. 1732. folio volante italice et latine editus; idem gallice exstat in Bibliothèque Italique T. XV. p. 84. et latine recusus est a. 1746. a Iul. Caes. Becellio in fine libelli Maffeiani de Graecorum siglis lapidariis p. 121. sq. cf. Maffeium Osservaz. letter. I. p. 243.). Sed nec Maffeius quod instituerat persecutus est (v. Mus. Veron. Praef. p. VII.), nec Ios. Carcanius (Martini ad Ernesti Archaeol. p. 217.) universalem inscriptionum collectionem meditatus promisso stetit, nec denique Ignat. M. Raponius susceptam graecarum inscriptionum adornationem perfecit (*Ign. M. Raponi Romani de epigrammate Graeco Romae in Coelimontanis Matthaeiorum hortis exstante ad Cl. V. Rich. Chandler. Angl.* Velitr. 1788. 4°.). Recensum librorum, in quibus tractantur tituli, vid. ap. Christ. in commentatt. de litt. et art. antiq. ed. Zeune, 1776. p. 126. sqq. Ad augendam interim supellectilem contulerunt R. Pococke, Inscr. ant. graec. et lat. Lond. 1752. fol. — P. M. Paciaudi, Monumenta Peloponnesiaca, Rom. 1761. Tomi II. 4°, — Ben. Passionei, Inscr. antiche. Lucc. 1763. fol. Princeps Torremuzza, le antiche iscrizioni

di Palermo, Pal. 1762. fol. Eiusd. Siciliae et obiacentium insularum veterum inscriptionum nova collectio, Panorm. 1769. fol. — Rich. Chandler, Inscriptt. antiquae pleraeque nondum editae in Asia minore et Graecia, praesertim Athenis collectae, Oxon. 1774. fol. Fr. Osanni sylloge Inscr. ant. graec. et latin. Ienae (postea Darmst.) 1822. VIII. fasc. fol. — H. I. Rose, inscriptiones graecae vetustissimae, Cantabr. 1825. 8. — C. Viduae, Inscr. antiquae in Turcico itinere collectae. Paris. 1827. 8. — L. Rossius, Inscriptiones graecae ineditae. fasc. I. Naupl. 1834. Praeterea inter principes titulorum investigatores nominandus est Leakius Britannus, qui inscriptiones a se repertas cum notis sparsit quum in aliis collectionibus (v. Itin. Pelop. et As.), tum in Walpolii opere, quod inscribitur *Travels.*

Itaque quum Academiae litterarum regiae Borussicae classis historica et philologica opus Graecas inscriptiones omnes complectens deesse videret, ante annos plus quam viginti constituit Corpus Inscriptionum Graecarum edere, cuius operis quum curam aliquot ex sociis iniuncta esset, ut Buttmanno, Schleiermachero, Bekkero, tum adornationis provincia Boeckhio demandata est. Huius eximii operis ad hunc usque diem voluminis secundi duo fasciculi in lucem prodierunt. Sed, ut fere fit in materiâ, in quâ aetas semper nova solet atque auctiora proferre, vel inter scribendum Boeckhio magna ineditorum titulorum copia subministrata est, ut spes sit resurgente praesertim Graeciâ, quum totum opus absolutum fuerit, fore ut supplementa satis ampla addi possint.

III.

DE ORIGINE ALPHABETI GRAECI.

---

1. De litterarum origine ut variae sunt veterum opiniones, ita poëtarum fabulis grammaticorumque commentis etiam difficilior facta disquisitio est.

Palamedi a Stesichoro (fragm. 38.) tributam esse inventionem litterarum docet Schol. ap. Bekk. Anecd. II. p. 786. 783. Cum quo consentit Euripides Palamed. fragm. Dindorf. p. 104. Gorg. declam. p. 690. Alcid. p. 671. Lucian. ind. vocal. 5. Dio Chrysost. XIII. p. 428. R. Fragm. Uffenb. p. 667. Hygin. fab. CCLXXIV. Themist. or. IV. p. 60. A. *τοὺς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς.* Sedecim litteras a Palamede inventas esse dicunt Tacit. Annal. XI. 14. Cedren. (Casaub. ad Suet. Claud. 41.) et Tzetz. Chil. V. Exeg. in Il. p. 46. 77. Theodos. Gram. p. 1. Septendecim litteras eidem tribuit Schol. Eurip. Orest. 432. *οὗτος ὁ Παλαμήδης λέγεται εὑρηκέναι ιζ' γράμματα, μήπω τότε ὄντα, ἀλλὰ Φοινίκων γράμμασιν ἐχρῶντο οἱ ἄνθρωποι, ἄλλοι δὲ ἄλλοις.* Undecim Hygin. fab. 277. Sed quum per totam antiquitatem fere constans fama esset, litteras Graecas per Cadmum innotuisse, alii aliter rem expedire instituerunt, ut Athanas. or. c. gentt. c. 18. p. 16. *γράμματα μὲν γὰρ ἐφεῦρον Φοίνικες — τῶν δὲ γραμμάτων τὴν σύνταξιν — Παλαμήδης ἐφεῦρεν.* Quod ex Aeschylo (Prom. 458.) adumbratum videtur Jahnio (Palamed. p. 24.). Anonym. in Cod. Vat. 711. fol. 97. B. ap. Walz. ad Arsen. Viol. p. 463. *χρὴ εἰδέναι ὅτι πρότερον Ἕλληνες Φοινικοῖς ἐχρῶντο γράμμασιν· ὕστερον δὲ ἐλθὼν ὁ Παλαμήδης ἀνὴρ εὖ εἰδὼς καὶ πάσης ἐπιστήμης ἔμπλεως, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ α δέκα ἓξ μόνα στοιχεῖα εὗρε τοῖς Ἕλλησιν: α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ καὶ υ.* Quumque initio sedecim tantum litteras a Cadmo traditas legerent, ita Palamedis inventioni prospiciebant, ut post Cadmum ab eo reliquas vel omnes vel partim inventas dicerent. Quattuor litteras Palamedi tribuit Plutarch. symp. IX. 3. T. VIII. p. 946. R. quae sunt ΖΘΦΧ (Bekk. Anecd. II. p. 782.) — ΖΓΦΧ (Suid. v. Παλαμήδης, et Hesych. Miles. p. 44. Or.) — ΗΨΦΧ (Max. Victorin. Art. Gram. p. 1944. P. 276. L. et Erotemm. Gramm. ex Max. Victorin. in Endlicheri Anall. Gramm. p. 199.) — ΘΦΧΞ (Schol. Greg. Naz. ad Stelit. I. p. 66. Plin. H. N. VII. 56.). Tres litterae eidem tribuuntur ΗΧΩ Isidor. Origg. III, 1, 6. — ΘΦΧ (Serv. ad Virg. Aen. II. 86. *secundum quos-*

dam ipse repperit litteras; quae res si forte sit dubia, tamen certum est, **ΘΦΧ** *ab hoc inventas cum aspiratione*). Cum Isid. quodam modo consentit Irenaeus adv. Haeret. I, 15, 4. Ἕλληνες ὁμολογοῦσιν ἀπὸ Κάδμου πρῶτον ἓξ καὶ δέκα παρειληφέναι, εἶτα μετέπειτα προβαινόντων τῶν χρόνων αὐτοὶ ἐξευρηκέναι ποτὲ μὲν τὰ δασέα, ποτὲ δὲ τὰ διπλᾶ, ἔσχατον δὲ πάντων Παλαμήδην φασὶ τὰ μακρὰ τούτοις προστεθεικέναι. Cf. Constant. Lascaris προλεγόμενα τοῦ σοφοῦ Ὀρφέως in marmoribus Taurinensibus T. I. p. 98. Et quae littera Φ ab his Palamedi tribuitur, huius inveniendae occasionem agmen gruum practervolantium dedisse fertur (Philostr. Her. X, 3. Auson. XII. de litt. mon. 25. Martial. XIII, 75. Cf. Nemes. fragm. de aucup. 15. Bochart. Hieroz. II. 1. c. 11.). Ceterum Palamedem non invenisse litteras Tzetzes eo sibi argumento visus est demonstrasse, quod ante eum oraculum quoddam litteris perscriptum fuisset (Chil. V. 804. sqq. X. 442. sq. cf. XII. 36-124.).

Atque ut Palamedi Stesichorus, ita alii aliis inventionem litterarum tribuerunt aut universam aut cum quadam restrictione, ut Prometheo (Aeschyl. Prom. 469.), Orpheo (Alcid. c. Palam. p. 75. T. VIII. Reiske, cf. Lobeck. Aglaoph. p. 234.), Musaeo (ap. Schol. in Bekk. Anecd. II. p. 783.), Theuth-Hermae (Plat. Phaedr. 274. Diod. I. 15. Plutarch. Symp. IX. quaest. 3. Gell. ap. Plin. VII, 57.), Menoni cuidam in Aegypto XV annis ante Phoroneum antiquissimum Graeciae regem (Anticl. ap. Plin. l. c. cf. Bekk. Anecd. II. p. 783. et Tacit. Annal. XI, 14. qui idem ex Aegypto repetit litteras ut deinceps a Phoenicibus propagatas), Lino (Diod. III. 67. ex fabb. Libyc. suffragante Dionysio Milesio; ex alio scriptore idem III, 66. refert Linum litteras a Cadmo e Phoeniciâ in Graeciam allatas ad Graecorum dialectum transformasse suumque singulis constituisse nomen characteresque affinxisse; unde litteras communi quidem Phoeniciarum appellatione comprehendi, quod ad Graecos e Phoeniciâ fuerint allatae, sed postea Pelasgicarum, quum hisce characteribus transformatis primi sint usi Pelasgi (cf. Wessel. ad h. l. et Perizon. ad Aelian. V. H. III, 23. Suid. v. λίνον. Eudoc. p. 282. Zenob. Καδμεία νίκη. Theocr. Idyll. XXIV, 104., quae fabula quomodo nata sit, optime docuit Ambrosch. in dissert. de Lino p. 11.), postremo Cecropi (Tacit. Annal. XI, 14. de fabulâ Cecropis v. Müll. Orchom. p. 106. sq.).

Denique quas litteras alii Palamedi tribuunt, eas alii a Simonide (*) vel Epicharmo inventas esse volunt, ut Simonidi tribuuntur ΘΦΧ a Mario

(*) Simonides Ceus est, non Amorginus, ut testatur Plin. l. c. Melicum eum i. e. μελοποιὸν appellans. Cf. Interpr. ad Hygin. fabb. 277.

Victorin. p. 2459. Cadmo Milesio a Tzetze Chil. V. 810. ΖΞΨ Simonidi ab Eustath. ΖΗΨΩ a Plin. VII. 56. (pro Ζ Suid. et Salmas. Ξ ab eo additam statuunt), Epicharmo autem ΖΞΨ a Tzetze l. c. et Moschop. p. 18. ed. Titze, ΘΧ ab Aristotele ap. Plin. l. c.

Omnino Graeci alphabeti ut certa primordia sunt in origine Phoeniciâ, ita certus terminus in litteraturâ Ionicâ s. Simonideâ. Quae inter utrumque a veteribus ponuntur, incerta omnia et fabulosa. Et quamquam omnes fere in litterarum numero primitivo XVI. conveniunt (Plutarch. symp. quaest. ϑ′ ed. Hutt. XI. p. 404. Plin. VII. 57. Tacit. XI, 14. cf. Cedren. l. c. et Tzetz. Chil. V. dein XII, 61. sq. *τῶν συγγραμμάτων πρῶτον μὲν ἐχόντων ἓξ καὶ δέκα, εἶτα ἐννεακαίδεκα τὰ σύμπαντα στοιχεῖα, καὶ καθεξῆς μέχρις αὐτῶν τῶν εἰκοσιτεσσάρων.* cf. Bekk. Anecd. II. p. 780. Scalig. ad Euseb. sub fin. dissertat. quae incipit p. 102.); tamen et Aristoteli refragantur, qui posuit XVIII, et quum ipsi inter se dissentiunt de litteris additiciis, tum etiam ab iis, quae Aristoteli tribuere Plinius videtur, longius discedunt, ut ille in priscis numerat Ζ, quod Palamedi ab Hesychio, Epicharmo a Tzetze aliisque (Bekk. Anecd. II. p. 782.), Simonidi a Plinio et Eustathio tribuitur; Ξ Palamedi a Plinio, Epicharmo a Tzetze, Simonidi a Suidâ et Eustathio; Φ in priscis ab Aristotele (si modo ab ipso litterarum dinumeratio profecta est) numeratur, dum consonae aspiratae omnes Palamedi a Plinio plurimisque grammaticis, Simonidi a Mario Victorino, Cadmo Milesio a Tzetze tribuuntur. Denique ipsum Ϻ ab Hesychio in additiciis refertur, nisi ibi Θ scriptum fuisse existimaveris.

Ut paucis defungamur, Grammatici variis modis decepti a poëtis quum errore ipsorum proprio *βαῦ* F et spiritus notam H litteras esse negarent (Bekk. Anecd. II. p. 777.), Θ autem una cum ΦΧ, et Ζ una cum ΞΨ inventas esse sibi persuaderent (Bekk. Anecd. II. p. 780.), de alphabeto prorsus commenticio verba faciunt, quod elementis sedecim numero constare arbitrantur:

α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ

Ac ne Aristotelem quidem, si modo ab ipso litterae istae proficiscuntur, quas Plinii libri offerunt, opinione quadam praeiudicata absolvere possumus. Ponamus illos alphabetum Atticum respexisse. Falsos esse ex iis, quae sequuntur, apparebit. Nam quum ex alphabeto Phoenicio titulisque vetustissimis appareat fuisse elementa, quae a Grammaticis nec pro primitivis sint nec pro additiciis habita, inde sequi videtur, numquam eos ad fontem, ex quo haurire deberent, rediisse.

2. His praemissis ad causam ipsam accedamus. Litteras Graecas ex Oriente advectas Phoenicibus deberi inter omnes constat. V. Herodot. V, 58. Critias ap. Athen. I. 22. coll. Eustath. ad Odyss. ξ'. p. 1771. Plin. H. N. V. 12. Diod. III, 66. coll. V, 74. et Wessel. Clem. Alex. Strom. I. p. 306. D. ed. Col. Hesych. v. φοινικίοις, φοινικήϊα, φοινίκια, et Suid. v. γράμματα coll. Hesych. v. ἐκφοινῖξαι. Tatian. or. ad Graec. I. cf. Voſs. Art. Gram. I, 10. Bochart. de Col. Phoen. I, 20. Scalig. ad Euseb. p. 103. Montefalc. de Palaeogr. gr. p. 117. sq. Gesen. Monum. Phoen. p. 65. Non commoramur in iis, quae de litterarum origine et propagatione ex fabulosâ Pelasgorum historiâ (cf. Knight. p. 119-123. Rochett. p. 67-87.) neque in iis, quae de Cadmo narrantur, quem umquam fuisse hodie iam nemo crediderit. V. Müller. Orchom. p. 113. sqq. Illud nobis persuasum est in iis artibus, quas a Phoenicibus ad Graecos allatas Homeri aetate vult Müllerus (Orchom. p. 113. sq.), artem scriptoriam referri non posse. Nam, utcumque statueris de aetate Homeri (cf. § 4.), tempore belli Troiani litteraturam quantumvis raram obtinuisse negari non potest, nisi antiquo illi aevo idem velis exprobrari, quod tragicis Palamedem gloriosum in scenam producentibus exprobravit Plato (Resp. VII, 6. p. 522. D.). Ex Herodoti sententiâ litteratura Phoenicia Graecis ea aetate innotuit, qua Pelasgi Attici ab Ione denominationem habuerunt. Unde apparet falli eos, qui rem ad tempora post Heraclidarum reditum detrudi oportere arbitrentur. Nec tamen defuerunt, qui Pelasgis aliisque Graeciae gentibus vel ante Cadmi creditum in Graeciam adventum cognita fuisse crederent (Bekk. Anecd. II. p. 783. cf. Nitzsch. Hist. Hom. I. p. 78. sq.). Unde fama, Pelasgos primos alphabetum Phoenicium recepisse (Dionys. ap. Diod. III, 67.) eosque litteras a Deucaleonei diluvii clade servasse (Eustath. Il. β'. 358. Bekk. Anecd. II. p. 785.). Quâ fabulâ cum Lino compositâ atque uno Zenobii testimonio fretus Bouherius (in calce Montef. Palaeogr.) studebat evincere, Linum non Phoenicias litteras docuisse sed Pelasgicas et eas quidem Phoeniciis a Cadmo allatis antiquiores, quas Cadmus vi demovisset. Sed fabulis nihil proficimus, et nomen Πελασγικῶν γραμμάτων ab Herodoti aemulis inventum videtur. Alphabeti Phoenicii omnes viginti duas litteras cum antiquis graecis congruere, nisi quod sibilantia sedes suas in alphabeto graeco permutarint, hodie nemo est qui ignoret. Cf. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 386. Gesen. Mon. Phoen. p. 65. tab. I. coll. Eckh. D. N. III. p. 404. et inprimis Swinton. Inscriptt. Cit. Oxon. 1750. Littera βαῦ ꟻ (δίγαμμα postea vocatum, vid. *Herb. Marsh. Horae Pelasgicae*) in utroque alphabeto sexta, Chet B octava, quae primum spiritui aspero

designando inserviit, deinde in vocalem ἦτα vertit, non secus quam α natum est ex Aleph, ε ex He, ι ex Iod, ο ex Ain, quae omnes in linguâ Phoeniciâ proprie consonae fuerunt (v. Gesen. l. c. et Boeckh. ad inscriptt. Ther.); undevigesima Koppa ϙ tum figurâ et potestate, tum nomine Koph phoenicio respondens, quae sedem suam in latino alphabeto retinuit, apud gentes quasdam Graeciae mature in supervacaneis habita. Cf. voc. κοππατίας et Schol. Aristoph. Nub. 23. c. interpr. Boettiger. Vasengemälde. I. 124. Annal. Inst. Archaeol. Rom. I, 317. Quemadmodum autem κόππα et κάππα, ita etiam litterarum Samech = σίγμα et Schin = σὰν (Athen. X. p. 454. f. 467. a) forma et potestas mature Graecis in unum coaluerunt. Quippe litterae Sigma forma a Phoenicio Samech petita haec fuit Ʃ. San autem ut sono et nomine ita formâ phoenicio Schin (W — M) respondebat. Mox quum pinguior sonus litterae σὰν rarius audiretur, ambo in unam litteram coaluerunt a Ionibus σίγμα appellatam atque in sede litterae σὰν repositam. Sed Dores diutius litteram σ in certis vocibus pinguiore sono pronuntiasse eamque nomine σὰν nuncupasse verisimile est (Herodot. I. 139.), donec sonus iste rusticus et spurius (σὰν κίβδαλον Pind. ap. Athen. XI. p. 467.) prorsus eiiceretur (cf. Pars I. cap. I. §. 3.). Quo facto utrumque nomen (σίγμα et σὰν) et utriusque litterae figurae (Ʃ et M) promiscue de eodem sono coepta sunt usurpari (v. Gesen. l. c. p. 66.). Postea receptâ numeratione litterali, una cum βαῦ et κόππα etiam σὰν in alphabetum revocatum est, cuius ut nomen σανπῖ lusui grammatico debetur (nam ϡ ita natum videtur, ut inverso C inscripta sit littera Π), ita hoc ἐπίσημον casu quodam post ultimam litteram alphabeti Ionici repositum numerum 900 significat. V. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 386. Eckh. D. N. IV, p. 384. sqq. et voc. σαμφόρας ap. Aristoph. coll. Schol. et Interpr. — Denique quae supersunt sibilantia Sain et Zade, eorum alterum (Sain) graeco ξῖ, alterum (Zade) graeco ζῆτα respondet. Quod, licet propter figuram litterarum potestatemque improbatum a Gesenio l. c., si nomina ipsa respexeris, verissimum est. Nihil enim obstat, quominus permutationem quandam litterarum Phoeniciarum a Graecis ipsis profectam esse statuamus; id quod et figura Phoenicia Z suadet et zeta Graecorum ab initio, ut videtur, suo loco relictum, quippe cuius nomen ad analogiam vicinorum (eta, theta) formatum sit. cf. Baeumlein de primit. alph. gr. p. 23. Itaque littera ξῖ, quam antiquissimam esse vel ex situ, quem in alphabeto occupavit, intelligi potest, in locum litterae Samech cessisse putanda est, quum σὰν etiam litteram σίγμα in sedem suam recepisset. De ceterarum litterarum nominibus cf. Gesen. l. c. p. 67.

Alphabetum igitur Phoenicium cum graeco antiquissimo ita fere procedit:

Aleph	𐤀 𐤀	A	A ⋊
Beth	𐤁 𐤁	ᗺ	B
Gimel	𐤂 𐤂	ᒣ	Γ
Daleth	𐤃 𐤃 𐤃	D ◁	D ▷ ▷
He	𐤄 𐤄 𐤄	∃	E
Vau	𐤅 𐤅	ꟻ	F
Sain	𐤆	. .	. . (Ι)
Chet	𐤇 𐤇 𐤇	B	B
Tet	𐤈 𐤈	⊗	⊗
Iod	𐤉 𐤉	≀	≀
Caph	𐤊 𐤊 𐤊	ꓘ	K
Lamed	𐤋 𐤋 𐤋 𐤋	V	V L
Mem	𐤌	M	M
Nun	𐤍 𐤍 𐤍	N	N
Samech	𐤎	≡	≡ (postea + vel ⊞)
Ain	O ⊙	⊙	⊙
Phe	𐤐	ꟼ	Γ
Zade	𐤑	. .	. .
Koph	𐤒 𐤒	Ϙ	Ϙ
Resch	𐤓 𐤓 𐤓 𐤓	ᑫ Я	P R
Schin	𐤔	M	M
Tau	𐤕	T	T

Litteris graecis initio eandem figuram fuisse quam Phoeniciis, mox una cum linguâ etiam modum litterarum figuramque ab ipsis Phoenicibus paullum immutatam esse tradit Herodotus (V. 58.). Et temporis progressu ipsos Iones aliquantulum variasse in litteris idem auctor est. Quas mutationes hodie qui velit indagare, vereor ne operam ludat (cf. tamen Baeuml. l. c. p. 37. sq.). Nec minus incompertum est, quot qualibusque primum litteris Graeci usi sint. (*) Atque Iones quidem etsi huius quoque praeclarae rei utilitatem primos animadvertisse ad eamque studium et ingenium suum contulisse facile concedimus, tamen eorum commercio litterarum Phoeniciarum cognitionem Graecos debuisse (ut putat Müller. Diar. litt. Gott. 1831. n. 31. p. 299.) obstinate negamus. Nam quum vel ante Iones commercio florentes a ceteris Graecis haec cognitio abiudicari non possit, tum alphabetum Phoenicium non ab una gente per Graeciam propagatum sed in diversis regionibus ab ipsis Phoenicibus sparsum esse pluribus ex indiciis colligas.

3. Ex alphabeto igitur Phoenicio quum Aeoles Doresque pleraque omnia deprompserint, Iones qui Atticam incolebant, has potissimum litteras videntur frequentasse:

Α Β Λ ᐅ Ε Ι Η ⊕ Ι Κ Ⅼ Μ Ν Ο Γ Ρ Σ Τ

Neque enim Plinii verba, opinor, recte interpretabimur (H. N. VII. 58.), si priscos Atticos ΤΗ pro ⊕ scripsisse putemus; id quod neque ex inscriptionibus (**) neque ex nummis demonstrari potest (v. Corp. Inscr. I. p. 6.), nec nisi Grammatici et lingua latina factum testantur (Dionys. Thrac. Bekk. Anecd. II. p. 780. Mar. Victorin. p. 2459. Priscian. p. 542. lib. I. de numero litterarum); neque fidem habemus Plinio, qui Aristotelem refert litteram Θ ab Epicharmo quam a Palamede additam maluisse. Nam quum appareat eam ex alphabeto Phoenicio ad Graecos transiisse, tum obtinuisse in alphabeto vetustissimo, in quo ΓΗ et ΚΗ (pro Φ et Χ), inscriptiones Theraeae docent (v. paullo post). At, inquies, cur non ante Theraeum alphabetum exstiterit aliud, quod litterâ ⊗ caruerit? Hoc primum probabile non est vel propter locum, quem ⊗ in alphabeto occupavit. Neve mihi obiicias litteram ξῖ, quam antiquissimis temporibus quum Samech (σίγμα) in locum litterae Schin (σὰν) cessisset, illius sedem occupasse apertum est. Deinde antiquius Theraeo alphabetum Grammatici non cognoverunt, qui primam aetatem litterâ

(*) Ad illam aetatem Grammaticos qui de XVI litteris somniant, non respexisse, non est cur moneamus.

(**) Cave tibi imponi patiaris a titulo male transscripto Corp. Inscr. n. 2057.

Y terminarint (v. infra 5.). Quippe Grammatici si litteram Θ una cum Φ et X inventam tradiderunt, id censendi sunt fecisse propterea, quod aspiratas omnes eodem modo natas crederent. Atque ut aspiratas, ita duplicem Ψ nasci sine Ξ et Z non potuisse rebantur. Unde has quoque litteras in additiciis posuerunt. Atqui litterâ I s. Z, quae in numero duplicium consonarum male recensetur, quidquid obnitatur Hemsterh. ad Lucian. iud. vocal. p.316. (*), ne Homerus quidem carere potuit. Nec dubium est, quum ei litterae in dialectis Δ vel ΣΔ vel ΔΔ substituantur (v. ad n.17. coll. Corp. Inscr. II. p.724. Müll. Dor. II. p.521.) quin statim initio ab Ionibus fuerit frequentata. Id quod vel titulus vetustissimus in galeâ votivâ (Corp. Inscr. n.30. nobis ad n.21.) probabile reddit. Sed inde non sequitur litteram Z repudiatam esse ab Aeolibus et Doribus; qui eam non solum in alphabeto habuerunt (v. vascul. alphab. M. Graeciae. p.21.), sed etiam in litteris adhibuerunt, ut docet nomen *Ζέννυξος* in fragmento tituli Lesbiaci optimae aetatis (Corp. Inscr. n.2167.) et inscriptio Cumaea ex aetate Augusti, in qua semel *ὀνυμάσδεσθαι*, saepius *νομίζων* et similia.

Atque in tantâ iacturâ titulorum, quâ iustum unius aetatis uniusque populi alphabetum construi vix potest, cognitio veteris litteraturae sane eximium incrementum cepit repertis inscriptionibus Theraeis (n.1-20.). Quippe alphabetum Theraeum, in quo quod digamma et sibilantia quaedam non occurrunt, casui tribuendum est, totum, si Y ibi obvium exceperis, Phoenicium est. Inest Chet (B) spiritum asperum simul et vocalem longam designans (vocalis brevis E pro longâ B in n.1.*a.* et n.5. habetur; sed n.18. incertum quid significet; vocalis Ω litterâ O exprimitur; quae res aetatem prodit, quâ littera Chet ad vim vocalis exprimendam inclinabat); inest Theta ⊕, deficientibus Φ et X, pro quibus scribitur ΠB et KB; inest denique Koppa Ϙ, quae etiam in n.2. prima littera videtur esse, quidquid de tertiâ statueris (cf. alphab. titt. vetust.). Postremo *ξῖ* et *ψῖ* litteris KM et ΠM repraesentantur, pro quibus, inventis aspiratis, Athenienses et gentes quaedam doricae XΣ et ΦΣ scribere solebant. Quae quum ita sint, Boeckhius (Act. Acad. Berol. 1836. p.67.), comparatâ columnâ Meliâ (n.21.), quae idem fere alphabetum praebet, in insulis Therâ et Melo, quarum conditores Phoenices

(*) Littera Z naturâ suâ simplex est. Unde ap. Hom. *οἱ δὲ Ζάκυνθον ἔναιον* et *ἄστυ Ζελείης*. Recteque Schol. ap. Bekk. Anecd. II. p.815.29. *εἰ καὶ συγχωροῦμεν αὐτὰ δύναμιν ἔχειν δύο συμφώνων, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ζυγὸς σδυγὸς γράφουσι — ἀλλ' ὅμως οὐ δεῖ τὰ κατὰ διάλεκτον ἰδιάζοντα εἰς κοινὸν παραλαμβάνειν.* Cf. Welck. Syll. n.51.

fuisse memoriae proditum est, litteraturam Phoenicíam diutius vim suam in alphabetum graecum exercuisse coniecit.

4. His igitur litteris primitivis ex alphabeto Phoenicio receptis quae deinceps accesserunt V Ф + (i. e. Y Φ X), eodem ordine, quo sese excipiunt in alphabeto, a Graecis ipsis inventae sunt. In quo non magnopere nos offendit memoria Grammaticorum, qui (excepto Mario Victorino Art. Gramm. ed. Putsch. p. 1944.) litteram Y in primitivis posuerunt, quum manifesto sit additicia. Nec vero Pythagorae (Westen. de ling. gr. pronunt. or. III), nec Simonidi (Mar. Victorin. l. c.) potest attribui. Nec, quod Mar. Victorinus dicit: „*apud Graecos autem fuisse* ΚΥΩ *cum* Ι *et* Ω *non dubito*", aliis nisi Fourmontianis exemplis demonstrari potest. Nam quod in diphthongo EI est pro EY, ut in decreto contra Timotheum habetur in libris Ἐλειϲινίας pro Ἐλευσινίας, et in aere Eleo (n. 24.) λατρειόμενον pro λατρευόμενον, incertum num id ad simplicem vocalem accommodari queat (cf. Corp. Inscr. I. p. 84.). Neque huc pertinet usus peculiaris, de quo Giese dial. aeol. p. 413. Quippe Phoenicium βαῦ inveniendae litterae Y mature dedisse causam videtur; quae, ni fallor, ab Aeolibus profecta vocalem designat consonae F cognatam. Vid. Baeumlein de primit. alph. gr. p. 29. sq. (*) Atque ad hunc alphabeti graeci statum Grammaticorum revocanda memoria est.

Littera ξῖ quam formam habuit antiquitus + (v. Inscr. Petil. n. 23.), ea quum praesertim in Italicis civitatibus usurpata videatur, reliquis Graecis mature copiam fecit litterae χῖ, quae in Aeolicis Doricisque gentibus primum formam Ψ recepit, in Ionicis + vel X (vid. alphab. titt. vetust.); mox figura X ubique evicit. Quâ litterâ repertâ Aeoles et Dores, qui sonum illum elementis KH exprimere consueverant (v. Inscr. Ther. n. 1.), ξῖ elementis ΨϟS expresserunt, quum antea KM s. KϟS scripsissent, Iones autem +ϟS vel XϟS, donec Ionia ipsa vel cum Ioniâ Epicharmus litteram ξῖ hâc formâ Ξ (**) pristino honori reddidisset. Denique ut sonum χῖ Dores et Aeoles elementis KH, ita φῖ per ΠH solebant exprimere, cui sono designando a litterâ koppa (Ϙ Φ) desumpta forma est Ф Φ, idque vel tum, quum koppa etiam in usu erat (vid. tit. quem ex Corp. Inscr. n. 31. attulimus ad n. 29.). Postremo ad exprimendum sonum ψῖ, quem Aeoles Doresque litteris ΠM s.

(*) Aliter Lepsius (de tabulis Eugubinis p. 75. sqq.), qui Y non minus quam O ex semitico Aïn natum existimat.

(**) Desumpta forma, ut videtur, a Ι, intermediâ lineâ aucta. Unde fortasse explicanda est nata posteriore tempore utriusque litterae confusio. v. ad n. 35.

Γϟ, Attici Φϟ designare consueverunt, Epicharmus, ut videtur, posteaquam usus formas + et X sanxisset, aeolicum Ψ adhibuit. Nam ex iis, quae de litterarum inventoribus commenti sunt Grammatici, illa solum probabilitatem aliquam habent, in quibus Ξ et Ψ Epicharmo, H et Ω Simonidi tribuunt (Eustath. Tzetz. Cedren. Moschopul. cf. Hygin. fab. 277. ubi pro ΓΨ scribendum ΞΨ. Van Goens de Simon. Ceo IV. p. 72. sqq. male Simonidi ZΞ tribuit.).

Quamquam hoc quidem non ita intelligendum est, ut primi inventores harum litterarum fuisse putentur. Nam inventores ii fere dicuntur, ut ait Nitzsch. (Hist. Hom. I. p. 13.), *quorum usu res ante inventa primum inclaruit.* Sic litteras Ξ et Ψ ab Epicharmo in crebriorem usum vulgatas esse probabile est vel eam ob causam, quod in Magnâ Graeciâ ξι mature formam peculiarem nactum videtur (vid. Inscr. Petil. n. 23.). Cui autem Ξ, ei optimo iure etiam Ψ tribui potest.

Accedit indicium satis luculentum ex vasculo quodam in solo veteris Agyllae reperto (v. Lepsius in Annal. Inst. Archaeol. Rom. Vol. VIII. p. 186. sqq. unde tabulam sequentem exprimendam curavimus N. 1.). In quo vasculo quod alphabetum graecum exhibetur (cf. γραμματικὸν ἔκπωμα ap. Athen. XI. p. 467. c.), id ipsum usque ad Ψ procedit. Falluntur enim qui putant Ψ non posse statui in alphabeto quod litterâ Ω careat. Taceo vocalem H, de qua hodie nemo amplius erit, qui perverse iudicet. Habemus igitur in vasculo illo licet negligentius depicto alphabetum hoc aeolicum vel doricum

[*Textum vide pag. seq. interpositum*]

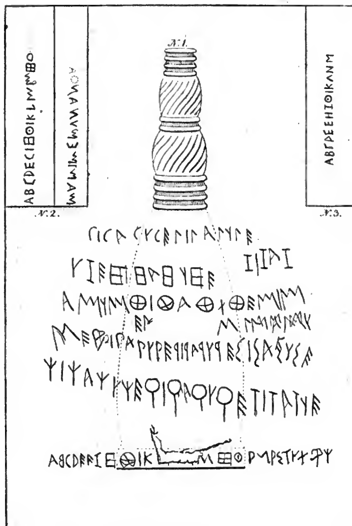
ΑΒΓΔΕϜΙΒ⊗ΙΚ[ΓΜ]ΝΞΟΠ[Ϙ]ΡΣΤΥΧΦΨ

Et hoc quidem in basi. Qui autem in superiore parte lusus syllabicus est (cf. Calliae tragoed. et Welck. in Mus. Rhen. I. 1. p. 137. sq.) in eo nonnulla casu arbitrioque quasi conflata videntur. Nam nec consonarum, quae non omnes ad syllabas rediguntur, nec vocalium ordo alphabeticus servatur.

ΒΙΒΑΒΥΒΕ ΓΙΓΑΓΥΓΕ ΙΙΙΑΙΥΙΕ ΗΙΗΑ
ΗΥΗΕ ΘΙΘΑΘΥΘΕ ΜΙΜΑΜΥΜΕ ΝΙΝΑΝΥΝΕ
ΠΙΠΑΠΥΠΕ ϘΙϘΑϘΥϘΕ ΣΙΣΑΣΥΣΕ ΨΙΨΑΨΥΨΕ ΦΙΦΑ
ΦΥΦΕ ΤΙΤΑΤΥ[Τ]Ε

Quam rem in tali monumento non premendam ducimus. Nec quemquam morabitur litterarum quarundam in utroque titulo diversitas. (*) Alphabeta

(*) Qui omnia in ordinem vult consuetum redigere, in interpretando saepe labatur necesse est. Artificis, non litterati, manum habemus. Quamquam ne sic quidem prorsus se ineptam praebuit.

N. 1.
N. 2.
N. 3.
ABΓPEEHIΘIKΛNM

haec omnia graeca esse, non etrusca, vel vulgaris versuum ducendorum ratio evincit. At, inquit Lepsius, deest vocalis O in syllabis vasculi. Immo desunt plura. Certe in alphabeto parietis O non deest, neque in basi vasculi nostri. Quod quidem alphabetum si ab alia manu profectum velis, vereor ne non aliud agas quam optare.

Sed ut litterarum Ξ et Ψ nulla causa est cur Epicharmum primum inventorem fuisse putemus, sic, quae vulgo Simonidea litteratura dicitur, in eâ quae vocales longae sunt H et Ω Simonidi auctori tributae a Grammaticis, non magis ab ipso Simonide inventae esse censendae sunt. Nam etsi harum litterarum ante Simonidem in Graecis civitatibus usurpatarum nullum exemplum exstat, nec veri dissimile est, Simonidem, quem constat ab Ol. 56, 1. - 78, 1. (v. Schneidew. Simonidis Carm. reliquiae) vixisse, aliquid innovasse vel de suo addidisse, tamen, quum fere constans fama sit litteraturam eam, in quâ primum vocales longae compareant, ut natam in Ioniâ litterarum flore insigni, ita a Callistrato quodam in Samo conformatam esse (v. Ephor. ap. Schol. Venet. ad Il. ή, 185. et Andro ap. Phot.

In universum quae formae reconditiores sunt in titulo superiore (de cuius uso v. Welcker. l.c.) ut Γ pro B, Ϙ pro ϙ (cf. alph. Phoen.), ϙ pro Φ, eas artifex in basi formis communibus repraesentatum ivit. In quibus sane mira forma est litterae koppa Ϟ, quam non male cum nota numerali aetatis recentioris comparavit Lepsius. Nimirum hanc artifex aut in usu quotidiano esse cognoverat aut male pinxit, ut litteram nonam et penultimam. Praeterea memorabiles formae sunt ⊞ pro Ξ vel HH (quae redit in alio fragmento alphabeti graeci, de quo statim), M pro /\/\/, M pro N. Littera Φ male picta post + (i. e. X) posita est, non quod ordo harum litterarum non confirmatus esset, sed negligentiâ, ut videtur, pictoris (cf. tab. N. 3.). Quod autem φῖ formâ ϙ expressum est in titulo superiore, non magis mirum videri debet, quam quod Ø in aliis regionibus koppa designat et ○ nunc koppa est nunc phi (cf. Alphab. titt. vetust.). Littera Ψ apud Aeoles Doresque aliquando χῖ denotat (v. Alphab. titt. vetust.). Quod quo minus hoc loco statuendum putemus, impedit alphabetum inferius, in quo + et ultimo loco Ψ. Speciosius enim quam verius est, quod coniecit Lepsius qui ultimam in basi litteram adiectam putat a pictore, ne altera forma litterae χῖ in titulo superiore obvia deesset. Denique in eodem titulo quia βῆτα est Γ, γάμμα formam habet Ν; quia φῖ est ϙ, κόππα habetur Ϙ; quia νῦ est M, μῦ repraesentatur M, ut videas non sine ratione quadam compositum alphabetum esse. Arbitrium, quod dixi, artificis cernitur in consecutione litterarum. Ceterum hoc monumentum Olympiade 60. vix antiquius est.

Alterum fragmentum alphabeti graeci in pariete sepulcri in Etruria reperti (Lanzi, Saggio di ling. Etr. II. p. 436. Vid. nostr. tab. N. 2.) eo nomine insigne est, quod gamma ς praebet (cf. crater. Mithridat. Corp. Inscr. 2278.) et βαῦ prorsus phoenicium ϛ. Sed ζῆτα haud dubie I fuit et νῦ N. In eodem sepulcro syllabae quaedam leguntur a dexterâ ad sinistram scriptae MAMI MEMY etc. Quod Lepsius recte cum vasculo superiore composuit.

Utroque monumento paullo recentius videtur esse simile fragmentum in vasculo etrusco detectum (Lanzi l. c. p. 568. vid. nostr. tab. N. 3.) in quo βαῦ negligentius pictum videtur.

coll. Suid. Σαμίων ὁ δῆμος), multo verisimilius videtur, Simonidem non solum cum Epicharmo litterarum Ξ et Ψ, sed etiam primum vocalium Η et Ω usum totamque litteraturam Ionicam Athenis constituisse; quam dudum apud alias gentes ipsisque Athenis (*) usitatam Athenienses priscae litteraturae tenaces secundo demum anno Olymp. 94. in actis publicis receperunt (v. Pars II. c. III. pr.). Accedit quod littera Β s. Η vel ante Simonidem in Ionicis Doricisque civitatibus vocalis productae naturam videtur induisse. Unde per aliquod tempus mira usus inconstantia, ut modo spiritus modo vocalis ῆ eâdem notâ exprimeretur, quemadmodum id factum in inscriptione Theraeâ (n. 1. *a.*) videmus, ubi Β in unâ voce spiritus est, in alterâ vocalem ἦτα designat. Sed in iisdem titulis Theraeis, qui Solonis et Pisistrati tempora spectant, vocalis Ω constanter litterâ Ο repraesentatur. Unde apparet, vocalem productam Ω, ut ultima est in alphabeto, ita confirmatâ demum orthographiâ litterae Η signum peculiare (Ω Ω cf. Baeumlein l. c. p. 36.) accepisse.

Antiquissima monumenta, in quibus haec litteratura comparet, tituli sunt Ionici n. 45. et 46. quos inter Olymp. 75 - 80. ponere non dubitavimus, nihil reveriti auctoritatem Schol. Venet. supra citati, cuius verba: *Καλλίστρατος δ' ὁ Σάμιος ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν ταύτην μετήνεγκε τὴν γραμματικὴν* (**) *καὶ παρέδωκεν* Ἀθηναίοις, *ὥς φησιν* Ἔφορος ita interpretanda sunt, ut tempus, quo Athenienses litteraturam Ionicam in actis publicis receperunt, intelligatur. His igitur omnibus ad fidem titulorum, qui supersunt (v. Pars I. Cap. I. §. 2.) rite dispositis alphabetum graecum, quod inter Olymp. 40 - 80. apud Dores, Aeoles, Atticos, Iones obtinuit, ita fere concinnari potest:

(*) Athenis certe iam Callias comicus Sophocle et Euripide autiquior Ψ et Ω (Atheo. X. c. LXXX. p. 454.), ut Euripides (Thes. fragm. V. Bekk.) vocalem Η, graphice expressit (v. Payne Knight, Prolegg. in Hom. §. LXXIX.). Idem Callias Ol. 87, 1. *γραμματικὴν τραγῳδίαν* composuit (Atheu. VII. p. 276. A. Clinton. F. Hell. ad a. 432. 4. coll. pag. 345. Krüg. Mus. Rhen. philol. I. 1. p. 137. sqq.) in quâ litteratura Iouica universa comparet. Ad huius litteraturae apud Samios cultum praecipuum num Aristophanis pertineat versus in Babyloniis: *Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν· ὡς πολυγράμματος* (Dindorf. ad fragm. Aristoph. 43.) dubitari potest.

(**) *Γραμματικὴ* saepe scripturam vel alphabetum significat. Plut. Arist. 1. *ὡς ἐλέγχει τὰ γράμματα τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς.* Porphyr. Quaest. Hom. 8. p. XCII. Barnes. dicit *ὅσκε* (Il. XXII. 127.) *ἐκ τῆς παλαιᾶς γραμματικῆς* resedisse pro *ὡς*. Harpocr. v. *Ἀττικοῖς γράμμασι — ἡ τῶν εἴκοσι τεσσάρων στοιχείων γραμματική.* (Cf. Phot. et Suid. *Σαμίων ὁ δῆμος.* Syrian. l. infra citat. 5.).

DORES ET AEOLES.		IONES.	
Ther. Mel. Boeot. Pelop.	Magna Graecia.	Attica.	Ionia aetate Simonidis.
A A	A A	A A A	A
B B	B B	B B	B
Γ Γ	(I	Λ Λ	Γ
D D	D	D Δ	Δ
B E E	E E	E E E	E
F	F	...	...
I	I	I	I
B H	B	B H	B H vocalis
⊕ ⊗	⊗	⊕ ⊗ Θ	⊗
ξ ϟ	ϟ ϟ	I	I
K K	K	K	K
L L F Λ	L L F	L	Λ Λ
M M M	M	M M	M
N N	N N	N N	N N
KM ΨΣ Ξ	+ ⊞	+Σ XΣ	Ξ
Θ O	Θ O	Θ O	O
Γ Π	Π	Π	Π
ϙ ϙ Ø	ϙ ϙ ◊	...	...
P R	P R P R	P P R R	P
M Σ ξ Σ	M ξ Σ	Σ	Σ
T	T	T	T
V Y	V	V Y	Y
KB ΠH ⊗ ◊	Φ	Φ	Φ
ΓB KH Ψ + X	Ψ Ψ	+ X	X
ΓM	...	ΦΣ	Ψ
			Ω

5. Grammatici quas tres aetates alphabeti graeci ponunt, earum prima, in qua litterae sedecim numerantur, usque ad litteram Y procedit; alteram litterarum undeviginti posuisse eam videntur, quâ aspiratae accesserant,

α β γ δ ε - - ϑ ι κ λ μ ν - ο π ϱ σ τ υ φ χ

Tertiam, additis ex Grammaticorum sententiâ ζ ξ ψ η ω, litteratura Ionica

constituit. Ex his, demptis erroribus, quos tollere post ea, quae ante dicta sunt, quivis facile poterit, sequitur id quod vel sine iis apertum est, aliis temporibus alia alphabeta exstitisse et primam aetatem litterâ Y, alteram probabiliter litterâ X terminari. Ex priore aetate supersunt inscriptiones Theraeae et Melia (circa Ol. 50.), quarum alphabetum usque ad Y procedit, longe tamen aliter comparatum, quam Grammatici praeceperunt:

A B Γ Δ E (F I) B ⊕ Σ K Λ M N O Γ Ϙ P M T V

Alteram aetatem sistit quidquid inscriptionum Aeolicarum vel Doricarum, exceptis Theraeis et Meliâ, superest ex Olymp. 40-80.

A B Γ D E F I B ⊗ I K Λ M N + O Γ Ϙ R M T V Φ Ψ

Eundem terminum praebet Atticorum priscum alphabetum vel Solonis aetate:

A B Λ D E I B ⊗ I K L M N O Γ R Σ T V Φ +

unde patet eâ aetate, quâ aliae gentes aspiratas Φ et X elementis ΓH et KH repraesentabant, litteras illas aliis pridem usitatas fuisse. Et hoc quidem alphabetum Atticum post introductam litteraturam Ionicam a veteribus *γράμματα Ἀττικὰ, ἀρχαῖα, παλαιὰ, ἐπιχώρια* appellabatur. Auct. orat. in Neaer. *καὶ αὕτη ἡ στήλη ἔτι καὶ νῦν ἕστηκεν ἀμυδροῖς γράμμασιν Ἀττικοῖς δηλοῦσα* etc. Pausan. I, 2. 4. cf. Corp. Inscr. ad n. 25. Harpocr. et Hesych. v. *Ἀττικὰ γράμματα.* Similiter aliarum quoque gentium alphabeta antiquata *ἀρχαῖα* vocantur. Pausan. V, 17, 3. 22, 2. Quae autem Suidas (v. *Κορίαννος*) affert *Δωρικὰ γράμματα* cum alphabeto Palamedeo comparata, quod nihili esse ex fabulis supra allatis apparet, haud dubie Grammaticorum commentum est. Tollendusque error est recentiorum quorundam doctorum (Chandler. Syllab. p. XIII.), qui priscum alphabetum Atticum Cadmeum appellarunt. Quae denominatio iam veteribus (Syrian. Comm. in Hermog. *ἡ γοῦν Κάδμου γραμματικὴ ἐπί τε τῶν Τρωϊκῶν ἠσκεῖτο, ὡς Δίκτυς ἐν ταῖς ἐφημερίσι φησὶ, καὶ μέχρι τῶν Εὐκλείδου τοῦ μετὰ ταῦτα ἄρξαντος διέμεινε χρόνων* cf. Corsini F. Att. in Euclide) inde orta videtur, quod rem ab Herodoto (V, 59.) narratam non satis pensitarint. Nam ille quum litteras vidisset a Ionibus *φοινικήϊα* vocari (cf. tit. n. 47.), ea cum rebus Cadmi composuit atque inde procudit nomen *Καδμήϊα γράμματα,* quae in inscriptionibus sibi visus est animadvertisse.

6. Alphabeta graeca quae posuimus quattuor inter Olymp. 40 - 80. usitata, ea, si voles accuratius distinguere, proprie tria sunt. Nam Aeolicum et Doricum naturâ idem est. Priscum Atticum secundum, Ionicum tertium est. Ad haec discrimina Grammaticos numquam advertisse supra vidimus; quod monemus ne illa *Δωρικὰ γράμματα,* quae Müllerus (Dor. II. p. 315.) omnium antiquissima putabat, defendenda putes. Iam constat in

Italiâ Latinos, Etruscos, alias gentes, (*) in Asiâ Cares, Phryges, Lycios eodem fere quo Graecos alphabeto usos esse (Plin. H. N. VII. 58. Tacit. Annal. XI. — Müller. Etrusc. — Clark. Itin. II. 1. p. 253. et Hammer. Ansichten etc. p. 189. Hamilton. Aegypt. p. 418. coll. Leak. in Walpol. Trav. p. 207. G. F. Grotefend. dissert. angl. scr. de inscriptionibus Lyciis et Phrygiis, et Eiusd. Rudimenta linguae Umbricae etc.). Itaque G. F. Grotefendius, qui in linguas gentium italicarum accuratissime inquisivit, tria illa genera alphabeti graeci ita adhibuit, ut ex Ionico Phrygium Lyciumque subinde natum contenderet, ex Dorico Magnae Graeciae Latinum, ex prisco Attico, quod Kumis in Campaniâ consedisset, Etruscum, ex eoque rursus Umbricum et Oscum (Diar. litt. Gött. 1833. p. 116.). Sed de his nunc quidem nihil attinet dicere. Latinum alphabetum quale fuerit antiquitus, operae pretium est videre. Hoc idem sedecim olim litteris constitisse ferunt (Mar. Victorin. A. G. I. ed. Putsch. p. 2468. Priscian. I. de numero litterarum, coll. Plin. l. c. c. 56. et Plut. Quaest. Plat. 1009.). Isidorus solus septendecim latinis litteris dicit veterem scripturam constitisse (Origin. I. 4.). Itaque Mar. Victorinus l. c. numerum XVI antiquiorem habens quam veritatem, has statuit vetustissimorum Latinorum litteras:

A B C D E I K L M N O P Q R S T

In quo quidem quod Salmasius (Inscr. Herod. p. 225. 226.) Q novam litteram esse contendit, id nihili est (cf. Rose Inscr. gr. vetust. p. XXXI.). At nec F nec H exsulare ex antiquo alphabeto Latinorum potest, quidquid obloquantur Grammatici (Priscian. l. c. Scaur. de Orthogr. 2250. I. Vofs. Art. Gramm. I. 16.). Contra K recte agnoscitur ut antiquissima, quâ carere Latini non potuerunt, quum C ut Graeci Γ pronuntiarint (Mar. Victorin. I. p. 2459. Villoison. Anecd. II. p. 167.). Quae quum ita sint, Latinorum alphabetum antiquissimum videtur hoc fuisse:

A B C D E F H I K L M N O P Q R S T

quod sane Dorico Graecorum simillimum est. Quamquam Latinis alphabetum graecum usque ad V procedens allatum esse verisimilius videtur (v. Baeuml. l. c. p. 30. sq.). Et quemadmodum Graeci in usu sibilantium Phoe-

(*) Huc pertinet titulus Bastae in Apuliâ tributus ap. Gruter. CXLV. 5. (cf. Raccolta d'opusculi scientifici. Vol. VII. Venet. 1732.), et inscriptio vasculi antiqui in Museo Galassi asservati, quam publicavit Lepsius in Ann. Inst. Archaeol. Rom. 1836. p. 199. Quae quidem inscriptio, quum pateat Etruscam non esse, cui genti tribuenda sit, non liquet. De origine Pelasgicâ qui cogitet, ab eo dissensisse numquam poenitebit.

niciarum peculiarem normam secuti sunt, ita Latini litteras quasdam ex alphabeto graeco aut sero aut numquam receperunt. Qui quod ⊗ repudiarunt, ex eo debet explicari, quod iis defuerit sonus; quem postea ad modum scripturae PH per TH repraesentandum putarint. Ac simili de causâ littera Z quum primum oblata negligeretur in alphabeto praesertim Dorico, sero propter Graeca quaedam necessaria visa, quum septima iam sedes a littera C esset occupata, ultimo loco reposita est (cf. Baeuml. l. c. p. 23.). Postremo X (ξῖ) Latinis recentior est littera; quae qua aetate iis innotuit, quum inter N et O iam nihil deesse videretur, non eo quo oportuit loco recepta est.

IV.

DE AETATE SCRIPTURAE.

---

1. Argumentis Fr. A. Wolfii, qui usum scribendi ad tempora nimis sera referendum censebat (Prolegg. ad Hom.), ab initio plerique omnes suffragati sunt. Sed, ut fieri solet in re speciosius exornatâ, viris doctis mox tanta ad affirmandum subnata licentia est, quantam ne auctor quidem ipse, si viveret, ad negandum sibi sumendam putaret, praesertim quum artis scriptoriae usum vel octavo ante Christianam epocham saeculo privato studio viguisse ipse concessisset (Prolegg. p. LXX.). Itaque Nitzschius, vir quum de omni litteraturâ graecâ tum de Homero optime meritus, falso Wolfium rhapsodorum operam litteraturae vicariam fecisse demonstravit (de Hist. Hom.); in quo consentientes quum alios habet tum Welckerum, qui scribendi usum vidit apud neminem prius fuisse quam apud epicos poëtas et vel suorum vel alienorum carminum rhapsodos; eos enim ut de scripto et ipsos meditatos esse carmina et aliis discenda praeivisse, ita saepe legendi scribendique facultatem tradidisse (Cycl. ep.). Convincebat Nitzschius errorem, quo Wolfius legum formulas, antequam perscribi potuissent, memoriter traditas et decantatas apud Spartanos et Cretenses interpretatus esset. In quo Bernhardy (Hist. litt. gr. I. p. 56. sq.) tantum concessit, ad litteraturae usum nihil referre, si pueri naenias quasdam hortativo ex genere, quae morum publicorum praecepta haberent, didicisse et cecinisse perhiberentur. Scilicet a formulis legum civilium distinguendae illae leges sunt, quae de moribus praecipiunt; quales fuerunt Doriensium (Aelian. V. H. 11.39. Strab. 482. extr.), Arcadum (Polyb. IV, 20.), Atheniensium (Plat. legg. III, 700. B.). Nec vero minus falso ex legum scriptarum memoriâ de omni litteraturae usu iudicasse Wolfium videmus. Strabonis de Locrensibus testimonium (VI. 259. πρῶτοι νόμοις ἐγγράπτοις χρήσασθαι πιπιστευμένοι εἰσὶ) nunc ita interpretamur, ut Zaleucum iudicum decreta litteratis legibus instruere voluisse contendamus; contra visum esse Lycurgo, vel quicumque rhetram illam scripserit (cf. Müll. Dor. 1. p. 135. Carol. Hermann. Antiq. graec. publ. §. 23 et 88.). Vide iam quo perducta res sit. Nam quum viri docti tantum fere largiantur, ad pri-

mas Olympiadas scribendi usum satis probabiliter proferri, Bernhardy (l. c. I. p. 187.) non negat fingi posse, aetate Arctini aliorumque, qui multa edidissent, primos exstitisse qui carminum Homericorum rhapsodias XLVIII. scriptas ad plures divulgarent, ut iam, si ab Iliade et Odysseâ discesseris, Graecorum carmina ad unum omnia et perscripta esse a poëtis et de scripto tradita putentur. At Homerum veteres poëtarum antiquissimum ita dixerunt, ut eorum, quorum scripta exstarent, illum primum ponerent (Herodot. II, 33.). Etiam Aristoteles ante illum multos fuisse putavit (Poët. 4, 9. cf. Knight. Prolegg. ad Hom. §. LXXVII.). Ex quo, si concesseris fide dignam esse eam sententiam, qua Homerus proxime a Lycurgo abfuisse statuatur, rectius fortasse de omni Graecorum litteraturâ iudicare licebit.

Iam cum computatione Herodoti (II, 53.), testis antiquissimi, Nitzschius (l. c. II. p. 91.) monet egregie convenire Apollodoro, qui in aetatum seriem notasque accuratissime inquisivit. Nam quum ex ratione Herodoti Homerus incidat in eam aetatem, quae Lycurgi fuisse putatur, ea autem Thucydidis (I, 18.) et Timaei (Plut. Lyc. 1.) auctoritate propius ad noni ante Chr. n. saeculi exitum referatur, Apollodorus, qui Eratosthenis rationes sequens Homerum floruisse posuit circa ann. 100. post Ionum migrationem, eum unâ fere aetate Lycurgo maiorem habuit (cf. Müll. Dor. I. p. 132.). Quod si ita est, facile intelligitur, Homero vel quicumque is est a quo rhapsodiae Iliadis et Odysseae profectae sunt, non solum cognitionem litterarum, sed etiam usum facultatemque tribui oportere. Confirmare autem rem magno opere necesse erit. Nam omnibus in rebus ambiguitas mater dubii est. Atquè eorum quidem, quae constant, exempla ponuntur; horum, quae dubia sunt, rationes afferuntur. Itaque primum videndum erit, ecquâ ratione demonstrari possit, rhapsodos Homeri aetate carmina non solitos esse scribere; et breviter dicendum, ne in huiusmodi rebus diutius, quam pro instituto nostro, commoremur.

2. Omnis argumentatio aut necessaria debet aut probabilis esse. Consentaneum est igitur argumentis iis, quae neutram vim habeant, fidem denegari. Videamus primum argumentum, quo propter lectionum discrepantias et digamma in scriptis exemplis incognitum scripta esse carmina a poëtâ negatur credi posse (Müll. Hist. litt. gr. angl. scr. p. 37. sqq. cf. Hermann. Opusc. VI. p. 75. Giese de dial. aeol. p. 172.). Haec neque necessaria est nec probabilis argumentatio. Nam discrepantiae lectionum scriptis excludi propterea non possunt, quod scriptionis illius longe alia ratio fuisse putanda est quam tempore posteriore. Neque enim, si scriptae quaedam rhapsodiae

sunt, continuo sequitur in usum publicum scriptas fuisse, quod statui nullo pacto potest, sed ut privatim ediscere cupientibus traderentur. Hi autem rhapsodi fuerunt. Qui quomodo in arte suâ versati sint, latere neminem potest. — Digamma autem miror quod viri docti non viderint mature e scripto exsulasse, praesertim quum neque Ionibus ea littera magno opere placuerit, et in certis quibusdam vocibus haud dubie numquam signo fuerit peculiari expressum (cf. Herm. Opusc. VI. p. 78. sq. Giese l. c. p. 181.). Constat, Grammatici Alexandrini quotquot exemplaria Homericorum carminum versarint, ea omnia litteris fuisse Ionicis perscripta (Giese l. c. p. 164. sqq.). Unde igitur Grammaticos digamma discere potuisse putabimus? Potuerunt ex Aeolicis, non potuerunt ex Ionicis. Quorum aetas si Pisistrati exemplar tulisset, haud scio an ibi vestigia eius litterae non repperissent. — Alterum argumentum est, quo poëtam eum, qui catalogum navium subiecerit, ceterae Iliadis exemplum integrum non habuisse demonstretur. Credo; immo non potuit habere *integrum*. Sed quid inde lucreris, nescio. Rhapsodias non scriptas fuisse ita numquam evinceris. Eviceris, qui catalogum navium subiecerit, ipsum potius scripsisse rhapsodiam suam, quam rhapsodias alias in aliorum rhapsodorum manibus scriptas non exstitisse. Ille si non habuit scriptas alias rhapsodias, ne memoriâ quidem tenuit; sin memoriâ non tenuit, et suam rhapsodiam scripsit et pessimus rhapsodus fuerit necesse est, qui, quae tenere oportuit, oblitus sit; quamquam nobis ille quidem excusandus, qui memoriae rhapsodorum illorum non tantum tribuamus, quantum ab aliis tributum videmus. — Tertium est argumentum, quo ipsius Homerici sermonis indoles et conformatio, quae memoriae opituletur, nobis dicitur persuadere, ut memoriter carmina et inventa et tradita esse consentiamus. In quo quivis videt non necessario cum priore posterius cohaerere. Nam si illud probabile est carmina memoriter esse inventa, quod nemo est qui non concedat; non sequitur probabile esse alterum, in quo carmina memoriter tradita esse putentur. Quod quum neque ex his rationibus neque ex aliis reddi probabile possit, apertum est rhapsodos Homeri aetate carmina non scripsisse demonstrari nullo modo posse. Videndum igitur, num sit verisimile.

Pisistratum, quem primum constat bibliothecam condidisse, quum collectionem sparsarum fecisse rhapsodiarum seriemque probabili ratione constituisse omnes consentiant (v. Ritschel. de biblioth. Alexandr.), quid aliud tum factum putabimus, nisi quod vel ante Pisistratum a nonnullis inchoatum esse probabile sit? Ad quam sententiam confirmandam imprimis faciunt

verba Suidae ὑπὸ πολλῶν συνετέθη καὶ συνετάχθη καὶ μάλιστα ὑπὸ Πεισιστράτου (v. Welcker. Cycl. ep. p. 382. sq. cf. Bernhardy Hist. litt. gr. p. 227. sq. Nitzsch. Hist. Hom. I. p. 166. sq. qui quod ibi dicit de Onomacrito, id iure reiecit Ritschel. l. c. p. 48.). In quo non difficile est videre, si carmina a poëtâ non ita disposita sint, ut factum a Pisistrato scholisque rhapsodorum constat, primam tamen causam huius perfectionis poëtae deberi, qui carmina fecerit, unde alia nisi perfecta et omnibus numeris absoluta opera confici non possent (cf. Welcker. l. c. p. 383.). Haec autem perfectio conservari solâ memoriâ non potuit. In scriptione igitur omnis auctoritas posita esse putanda est. Quodsi carmina ab initio non scripta fuissent, intelligi non posset, quomodo eam conservassent praestantiam, ut Aristotelis probari iudicio possent. Ex quo videndum, ne non credibile sit, carmina memoriter tradita esse aut illos, quos primos Homericorum carminum collectionem instituisse concesseris, solâ ope rhapsodorum declamitantium id perfecisse. Fac memoriam valuisse. Miraculum esset, ni male cessisset. Ac profecto multo verisimilius, carmina Homeri quum eâ aetate, quâ collecta sint, maximam partem scripta fuisse, tum illâ, quâ nata, privato studio solita esse perscribi.

Quod si ita est, licet ex Homericis carminibus (v. Knight Prolegg. ad Hom. §. LVI.) de litteraturâ antiquâ nihil certi colligi possit, tamen nullam causam video, cur usum litterarum vel ante Homeri aetatem a Graecis abiudicemus. Quare autem nobis hoc magis probetur, dicendum videtur, ne temere sententiam secuti putemur. Videntur enim Graeci utique prius sacris sacrorumque apparatui, quam rerum civilium rationibus operam navasse, et, ut bene monuit Nitzschius, *sacrorum poëtarumque usibus multo ante litteras frequentasse, quam vel publica monumenta conderent vel muneribus civilibus reliquis vitae utilitatibus litteraturam adhiberent;* ad legislationem autem *prius rationes cum finitimis populis decretis publicis sanxisse, quam domi aliquid, quod legis instar valeret, publice sciverint.* Unde etiam litteratura mature privato studio invaluisse sed propter respublicas parum confirmatas diu delituisse videatur. Privatum usum autem optimo iure cum Nitzschio eum dixeris, qui penes poëtas eorumque sequestres fuerit. Quumque graeca gens ad dicendum et ad audiendum potius quam ad legendum nata esse videatur, ne illud quidem mirari debemus, quid sit quod de litteraturâ parum ex poëtis ipsis discamus. Audituris enim, non lecturis carmina parabant. Id autem quâ aetate obtinet, non potest quin minor sit opportunitas in scriptis tangendi ea, quae scripturam spectant. Denique quod vel ante

Homeri aetatem usum litteraturae Graecis non inusitatum diximus, id ut statuamus, ipsa Homericorum carminum praestantia suadet. Quam haud vereor post ea quae disputavit Nitzschius, ne quis ἐκ δρυός ποϑεν ἢ ἐκ πέτρας natam existimet.

Ac de his quidem satis dictum videtur; deinceps ad ultimum argumentum transeamus. Ultimum autem posuimus, quod ne adversariis quidem satis idoneum videri potest.

3. Mira enim opinio est eorum, qui litteraturae usum ex paucis de supellectile scribendi testimoniis aestimandum arbitrantur; quasi vero, qui litteras Graecis attulerunt, non iidem supellectilem litteraturae attulisse putandi sint. Taedet repetere rem notissimam. Herodotus (V, 58.) tradit gentes barbaras ipsosque Iones, antequam papyri copia esset, pelles tum ovillas tum caprinas scriptionibus adhibuisse, Iones vero ex usu antiquo omnes libros διφϑέρας vocasse (cf. Diod. II, 32.). Quae nos si ignoramus quomodo adaptatae fuerint, causam nullam video, cur non satis utiles fuisse ad scribendum putemus, praesertim quum iis et usos esse diu Iones et volumina confecisse ipse Herodotus haud ambigue doceat. Immo pelles voluminibus conficiendis inprimis aptae fuisse censendae sunt (cf. Nitzsch. l. c. p. 70. sq. Welcker. Cycl. ep. p. 380. sq.). Huc pertinet etiam usus ex Italia notus, quo foederibus consignandis clypei videntur inserviisse bovis corio inducti (v. Nitzsch. l. c. p. 75.). Et haec quidem de scriptionibus longioribus. Ad breviores autem notationes arborum folia sive libros (Isidor. VI, 16. cf. Montef. Palaeogr. gr. p. 13. Nov. tract. dipl. I. p. 503. sq.) vel tabulas ligneas constat adhibita esse. Tales tabellae fuerunt πίναξ (Il. ζ. 169.), δέλτος (Aristoph. Thesmoph. 780. et interpr. Eustath. ad Hom. etc.), σκυτάλη (Archiloch. fragm. XXXIX. p. 308. Gaisf. cf. Goettling. ad Aristot. Polit. p. 469. Nitzsch. l. c.). Monumenta publica et leges ligno, lapidi, aeri incisa sunt, idque vel antiquissimis factum temporibus est non aliam ob causam, quam etiam tum, quum satis superque chartae suppetebat. Accedunt laminae metallorum. Pausanias (IX, 16.) antiquissimum Hesiodi Operum et Dierum exemplum laminâ plumbeâ conceptum vidit in Helicone, quod remotae antiquitati assignare non dubitat Boeckhius (Prolus. Ind. lectt. aest. 1834. cf. infra n. 63.). Adde quae allegantur exempla ex Auct. Axioch. 19. Plutarch. Alex. 17. et de genio Socr. 5. 7. Apud quos quae aeneae tabulae memorantur, eae non minus, quam lamina stannea apud Pausan. (IV. 26. 6.), etiamsi ambiguae fidei sint (Corp. Inscr. I. p. 63. *b*.), certe nos admirari cogunt sedulitatem veterum Graecorum, qui, ut Nitzschii verbis utar, vel iniquiorem materiam in usus

E

suos redigere didicerunt. Quam metalli subigendi artem quis tantâ erit animi facilitate qui non partim cum ipsâ materiâ Graecis a Phoenicibus allatam existimet? Mittimus usum recentiorem, ut tabulas ceratas, ut libros elephantinos (Müll. Archaeol. p. 418. ed. rec.). (*)

Iam vero Aegypto Graecis per Phoenices patefactâ, bybli usum Ionibus vel eâ aetate, quam Herodotus in mente habet, nonnullum fuisse verba eius ἐν σπάνι βύβλων indicio esse possunt, ut recte cum Nitzschius ad priora Psammetichi tempora videatur reiicere. *Neque enim, ut poëtae eorumque sequestres in usus suos satis instructi viderentur, chartis per omnem vitam divulgatis opus fuisse, si his illi quam pellibus uti mallent.* Atque omnino Olymp. 30-42. poëtas quum epicos, tum lyricos alios chartas alios pelles voluminibus conficiendis adhibuisse consentaneum est. Viguisse autem chartae usum circa ea potissimum tempora concedamus oportebit, quibus Naucrati Graecis emporio facto (Olymp. 52-63.) et plura epica scripta sunt et solutae orationis prima opera edita. (**) Ac si sufficientem poëtis ad scribendum supellectilem numquam non praesto fuisse concedendum est, lectioni certe tum demum locus datus videtur, quum chartae uberior proventus suppeditaretur. Quae legendi studia deinceps historici non tam provocasse quam secuti esse merito videntur.

Sed de his accuratissime Nitzschius. Ex nostro instituto satis est ostendisse infirmatis adversariorum argumentis nos neque cum iis sentire, qui privatum usum scripturae a publico non distinguendum putent, et ab iis, qui Graecos mature cognitâ utilitate litterarum privato studio iis usos esse negent, magno opere dissentire.

(*) Exstant etiam laminae aureae. Vid. n. 81. Mus. Rhen. III. 4. p. 581. Bull. Inst. Archaeol. Rom. 1836.

(**) Volumina papyracea plura nostram aetatem tulerunt, ut Aegyptiaca (v. monographias Kosegarten, Peyron, Reuvens, Spohn. cf. Boeckh. in Act. Acad. Berol. 1820-21. Letronn. Journ. d. Sav. 1822. p. 556. sqq. Buttmann Act. Acad. Berol. 1824. p. 89. Droysen Mus. Rhen. III. p. 491. sqq.) et Herculanensia nuper edita Oxonii (cf. Bernhardy Encycl. p. 132. Ritschel. de biblioth. Alex. p. 124. sq. De confectione papyri v. Nov. Tract. Dipl. I. p. 484. sq. et de usu recentiore ibid. p. 516. sq. et Montef. Palaeogr. p. 16. sq.).

V.

DE RATIONE SCRIBENDI.

1. Quemadmodum Phoenices, ita Graeci primum quidem in scribendo versus a dexterâ ad sinistram ducebant, (cf. Etrusca); mox ita vertebant scalprum, ut primo versu a dexterâ ad sinistram ducto sequentem a sinistrâ ad dexteram continuarent, et sic deinceps. Quod scripturae genus, quoniam boum in arando versuras imitaretur, *βουστροφηδὸν* (*) dictum est. Pausan. V, 17, 3. cf. Vofs. Art. Gramm. I. 34. Nov. Tract. diplom. I. p. 608. sq. Haec scriptura circa tempora Solonis, cuius leges constat *βουστροφηδὸν* scriptas fuisse (Harpocr. *ὁ κάτωθεν νόμος*), paullatim videtur obsolevisse. Cf. Inscriptt. Ther. n. 1-20. Et si fabulâ gaudes, Pronapidem Atheniensem, Homeri praeceptorem (Diod. III, 66.), ferunt antiquatâ *βουστροφηδὸν* scripturâ, modum scribendi eum, quo etiamnunc utimur, in communem usum introduxisse (Tatian. or. ad Graec. 62. Theodosius in Schol. ad Dionys. Thrac. in Fabric. bibl. Gr. 27. Bekk. Anecd. II. p. 786.).

Quas autem Grammatici alias tres formas scripturae ponunt, *κιονηδὸν, πλινθηδὸν, σπειρηδὸν* (Bekk. Anecd. III. p. 1170. II. p. 786.), eas ad usum communem cum scripturâ *βουστροφηδὸν* vix componi posse arbitramur. Nam quemadmodum veteres non semper lineas horizontales servasse, sed versuum directionem ad eum, quem scribebant, locum videntur accommodasse, ut in disco Iphiti (Paus. V, 20, 1. *ταύτην οὐκ ἐς εὐθὺ ἔχει γεγραμμένην, ἀλλὰ ἐς κύκλου σχῆμα περίεισιν ἐπὶ τῷ δίσκῳ τὰ γράμματα* cf. Corp. Inscr. n. 545. 2138. 2325.), et in cistâ Cypseli (Paus. V, 17, 3.) cuius *ἑλιγμοῖς* similia habes quum in multis vasculis antiquis tum in inscriptionibus Theraeis n. 1. 4. 5. 10. ita scripturae *κιονηδὸν, πλινθηδὸν* et *σπειρηδὸν* ad singularia potius referendae sunt. Huc pertinent Solonis tabulae, quarum *ἄξονες* formâ quadratâ, *κύρβεις* triangulares pyramidum in formam fuerunt (Poll. VIII. 128. v. Preller. Polem. fragm. p. 87. sq).

(*) Scilicet veteres versuum ducendorum operam cum arando compararunt (cf. lat. *exarare litteras*); unde etiam voces *ἄλοξ, ἀλοκίζειν* ad scripturam rudem praesertim et inconditam transtulerunt. Cf. Aristoph. Vesp. 850. et interpr.

Paullo aliam significationem scripturae κιονηδὸν tribuit Boeckhius. Quippe antiqui moris fuit, paucissima singulis versibus elementa exarare (cf. n. 40.); quae scriptura ut plurimum in columnis usurpata (cf. n. 33.), a columnarum similitudine recte denominatur κιονηδόν. Et ab hac quidem scripturà distinguenda illa est, quae στοιχηδὸν vocatur, quippe ita adornata, ut uniuscuiusque versus litterae singulae sub singulis prioris versus elementis positae sint. Quae frequens est scriptura in Atticis (cf. n. 48. 58.) atque adeo in peregrinis, ut in Delphico Corp. Inscr. n. 1690. Neque vero ea consuetudo, quam aetate καλλιγραφίας natam esse verisimile est, propterea invaluit, quo nulla fraus intrudi vel depravatio posset, sed quod esset per se scriptura elegantissima. Neque omnia Atheniensium acta publica στοιχηδὸν scripta sunt ut fuerunt qui putarent (v. n. 56. coll. Corp. Inscr. n. 149. 160. 124. etc.).

2. Omnis scribendi significatio a stylo petita est, qui aut κάλαμος est ad litteras atramento vel alio colore dipingendas inserviens, (*) aut γραφεῖον tabulis marmoreis, aeneis, plumbeis adhibitum (Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 20. sq. Nov. Tract. dipl. I. p. 633. sqq.). Verbumque proprium γράφειν habetur, quod vel ex usu Homerico utramque notionem refert (Nitzsch. Hist. Hom. I. p. 74. 84.). (**)

(*) Cf. n. 24. ubi habes γράφειν et γράφειν. Synonyma in materià solidiore sunt ἐγγλύφειν, ἐγχαράττειν, ἐγκολάπτειν, ἐντέμνειν (Herodot. VIII, 22.).

(**) Memorabilis usus est dipingendi etiam litteras in lapide incisas, qui non dubium est, quin vel priscis temporibus obtinuerit. Rubro inductas novimus ex catacombis Alexandrinis et repperit Walpol. (Mem. p. 370.) in hypogaeo Aeginae (cf. Inscriptt. Nub.). Fauv. Mag. a. XVII (1812) T. II. p. 93. de columellis et terminis sepulcralibus refert: sur les bornes ou petites colonnes, qui accompagnaient ces tombeaux, sont de petites inscriptions, dont les lettres sont alternativement noires et rouges. Cf. Beaufort Karamania, p. 154.

PARS I.

de
qu
Sc
inc
nes
fa.
San

mult
min-
temp
qui
dii
norm.

minus

CAPUT I.

§. 1. DE TITULIS VETUSTISSIMIS.

Ex aetate ante Olympiadum initium, ex quo victores Olympici inscribi coepti sunt, paucorum titulorum superest memoria; quo pertinet discus Iphiti (Pausan. V, 20, 1. Plut. Lyc. 1. cf. Müll. Dor. I. p. 130.) nisi ei inscripta *ἐκεχειρία*, ut monet Boeckhius, post Olympiadum principium exarata est, et variae *ἀναγραφαὶ* sive regum catalogi (Plut. Ages. 19.), tabulaeque oraculorum a regibus custoditorum (Plut. adv. Cal. 17. coll. Herodot. VI. 57. Müller. Dor. I. p. 131. sq.). Qui autem nostram aetatem tulerunt tituli vetustissimi origine maximam partem aeolicâ et doricâ, ii commode inter Olymp. 40-80. poni omnes possunt. Scripturae in his ratio ex locorum varietate atque eorum hominum, qui confecerunt, consuetudine aestimanda est. Unde alii *βουστροφηδὸν* scripti sunt (n. 1. *a*. 5. 8. 12. Corp. Inscr. n. 1. 23. 31.), alii vulgari versuum ducendorum ordine, (n. 4. saepius n. 21-29.); et illi quidem modo a dexterâ incipiente scalpro (Corp. Inscr. n. 1.), modo a sinistrâ (n. 45.). In quo Boeckhio illud antiquius esse genus scribendi, hoc recentius videtur. Superest etiam fragmentum inscriptionis Atticae, in quo prima linea a dexterâ incipit, altera et reliquae a sinistrâ pergunt (Corp. Inscr. n. 27.). Inscriptiones a dexterâ ad sinistram currentes unius versus modum non excedunt (n. 42. Corp. Inscr. n. 31. 35. 36. 37.) exceptis titulis Theraeis n. 1. *b*. et 6. et Samio C. I. n. 2247. Neve putes antiquissimos esse titulos omnes, qui *βουστροφηδὸν* scripti sunt (v. n. 31. 32.) cf. Eckh. III. 252.

Quodsi ex scripturae ratione indicium nullum fit de aetate titulorum, multo minus ex formâ elementorum certa via reperiri potest, quâ aetas uniuscuiusque tituli definiatur. Neque enim solum eodem apud Graecos tempore in aliis civitatibus aliae obtinuerunt formae litterarum, (ut sigma quâ aetate alii figurâ M expresserunt, eadem alii formâ ϟ consueverunt uti, alii Σ), sed etiam singulorum privatorumque hominum alii alias in hac re normas secuti sunt (cf. Boeckh. Ind. lectt. hibern. Berol. 1821.).

Quod autem tertium possit ex dialecto aetatis indicium videri, id non minus anceps est, quum tanta fuerit apud Graecos dialectorum discrepantia,

ut, quid in diversis regionibus recens, quid vetustum sit, ex nostrâ dialectorum cognitione diiudicari non possit.

Quae quum ita sint, in expouendis titulis vetustissimis nos cum Boeckhio ordinem ex probabili ratione subductum secuti sumus. Cum his autem, quos recepimus, conferendi ii sunt, qui exstant in Corp. Inscr. n. 1. 5. 10. 13. 14. 15. 18. 19. 21. 23. 27. 28. 32. 35. 36. 40. 41. 42.

§. 2. DE ELEMENTIS TITULORUM VETUSTISSIMORUM.

Sed priusquam ad titulos ipsos accederemus, visum est alphabetum concinnare, ex quo litterarum formae, quas tituli vetustissimi suppeditant, uno obtutu cognoscerentur. Quod quidem ita fecimus, ut non minutas varietates litterarum sequeremur, sed praecipuas formas poneremus, ex quibus illae facile cognosci possent, ita dispositis litteris, ut priore loco, ubi opus esset, formae litterarum sinistrorsum vergentium, altero dextrorsum comparerent. In quibus monemus saepe fieri in titulis iis, qui, ut Theraeorum vetustiores, Solonis tempora spectant, ut altera forma pro alterâ delineetur (vid. ad Iota et Sigma). Ex quo licet coniicere cum Boeckhio, etiam illâ aetate non minus, quam quâ Cypseli fabricata cista est, inconstantem utriusque generis scripturae usum viguisse.

A n. 22. Arg. cf. Corp. Inscr. n. 1. Criss. n. 13. Pelop. n. 1639. Boeot. Haec forma etiam in versibus a sinistrâ ad dexteram ductis retinetur, in quibus forma inversa exspectatur, ut est n. 34.

A n. 1-20. Ther. n. 25. Sam. etiam in scripturâ dextrorsum currente cf. vascul. alphab. de quo p. 21.

A n. 44. Del.

A n. 24. El.

A n. 1. Ther. n. 26. Corinth. cf. Corp. Inscr. n. 1599. Boeot.

A n. 1. *d.* Ther. n. 23. Petil. n. 27. Syrac. n. 28. Arg. Forma A Corp. Inscr. n. 1592. Boeot. (cf. Ross. Inscr. gr. inedd. n. 80.) ad similitudinem alpha Etrusci propius accedit.

Γ in vasculo alphabetico, de quo p. 21. Forma est Phoenicia.

B n. 30. Delph. cf. Corp. Inscr. n. 1639. Boeot. Parum differt B in marm. Choiseul. ap. Ros. Inscr. gr. vetust. tab. IV. fig. 1.

B in vasculo alphabetico, de quo p. 21. contra ordinem.

B n. 22. Arg. Num Corp. Inscr. n. 1. forma B recto talo stet, non liquet.

ᒣ n. 21. Mel. quae forma etiam in scripturâ a sinistrâ ad dexteram retenta est.

ᒣ ᒣ Γ n. 1. Ther.

ᚨ n. 22. Arg. cf. C. I. n. 1599. Boeot. et vascul. alphab. de quo p. 21.

ᚴ n. 24. El.

(n. 26. Corinth. ut in nummis Siciliae et M. Graeciae (Rheg. Gel. Agrig. cf. Roch. ad Aberdeen. p. 83.), accedens ad latinam litteram C, quae eadem olim G fuit, v. supra p. 27. Cf. vascul. alphab. de quo p. 21. Forma (in altero fragmento ibi memorato reperta redit in cratere aheneo Mithridatico Corp. Inscr. 2278. neque abest a titulis Asianis recentioris aetatis.

I n. 23. Petil. In hoc alphabeto iota est ≶.

D n. 22. Arg. n. 23. Petil. ut Romanorum et Volscorum nummorumque Zanclaeorum. cf. vascul. alphabet. de quo p. 21.

◁ n. 27. Syrac. contra ord.

Δ n. 1. Ther. n. 21. Mel. n. 26. Corinth.

ᚦ n. 4. Ther. quae forma vix discerni potest a litterâ ῥῶ. Cf. alphab. Phoen. ubi item ᚴ et Δ.

ᐅ n. 24. El. n. 44. Del. cf. C. I. n. 18. Arg. n. 1592. 1599. 1639. Boeot.

ᗝ n. 12. Ther.

ᚼ n. 22. Arg. n. 28. Arg. n. 44. Del. cf. Corp. Inscr. n. 1. Criss. n. 32. M. Graec.

ᚼ n. 1. Ther. etc. cf. vascul. alphab. de quo p. 21.

E n. 6. Ther. n. 21. Mel. n. 24. El. cf. Corp. Inscr. n. 5. M. Graec.

E n. 23. Pet. n. 27. Syrac. cf. C. I. n. 1639. Boeot.

B n. 26. Corinth. cf. vascul. in Monum. Inedd. Inst. Archaeol. Rom. 1836. tab. XXXVIII. A. ubi MAꟻИƎA (i.e. Αἰνέας). Memorabilis est forma ⧗ in vasculo Musei Berol. ex M. Graeciâ reportato; vid. Gerhard. Neuerw. Denkm. I. n. 1580.

ᚱ ᚱ F Vau Phoenicium (cf. formam (in vascul. alphab. de quo p. 21.), vulgo digamma dictum, quod constat antiquitus omnibus Graecis fuisse commune (v. Boeckh. Oecon. civ. Athen. II. p. 385. sq. et Corp. Inscr. I. p. 719. sq. Trypho παϑ. λέξ. §. 11. Mus. crit. Cant. I. p. 34.) unde F Etruscorum et Latinorum. n. 23. Petil. n. 24. El.

F

et in mediâ voce ΕΡFΑΟΙΟΙ n. 24. ΔΙFΙ n. 29. cum quo comparandus nominativus est Ζεὺς, in quo idem litterâ Υ expressum habes (cf. δῖος, unde latinum *divus*). Corp. Inscr. n. 14. ΠΕΔΑFΟΙΚΟΙ (i. e. μέτοικοι) et ibid. n. 1582. ΚΩΜΑFΥΔΟΣ, ΤΡΑΓΑFΥΔΟΣ etc. ab ἀείδω. Singulare est in titulo ionico n. 44. ΑFΥΤΟ (αὐτοῦ), in quo Buttmannus notat melius scripturum fuisse quadratarium ΑΥFΤΟ. Cf. C. I. n. 1639. ΒΑΚΕVFΑΙ et Boeckh. I. p. 720) Scilicet Υ in his crassiorem habuisse sonum videtur, ut fere hodierni Graeci faciunt afftos (αὐτὸς) pronuntiantes. Reperitur etiam in nummis Faliscorum Etruriae et in pluribus aliis Achaeorum, Boeotorum etc. Aeoles ante Ρ interdum praefigere digamma notum est. vid. ad n. 24. Idem a Doribus et maxime a Spartanis etiam in aliis vocibus fit, tum in iis, quae vulgo digamma habent, ut βείκατι (ϝίκατι i. e. εἴκοσι), tum in nonnullis, in quibus digamma obtinuisse aliunde non constat. Et Laconibus quidem, ubi pro spiritu est Β, transiit is in digamma. Sic pro ἀγός (i. e. ἡγεμών) dixerunt βαγός, ut pro ἀλικιῶται Cretenses βαλικιῶται et (licet ὀρθὸς vulgo non recipiat digamma) pro Ὀρθαγόρας Dores Βορθαγόρας (vid. n. 22.). cf. Hesych. v. βορθαγορίσκια, βίτχυν. Ceterum in aliis videtur Ο cessisse in locum τοῦ δίγαμμα, ut Ὄαξος v. Corp. Inscr. II. p. 401. Posteriore tempore obtinet etiam forma Ͼ, ut ϹΑΞΙΩΝ in nummis ap. Froehl. et Eckhel. et receptâ numeratione litterali, episemi quod vocatur munere fungitur (Ͼ Ϛ) ϛ. v. Boeckh. Oecon. civ. Athen. II. p. 385. sq. Eckhel. D. N. IV. p. 383. sqq.

I Corp. Inscr. n. 30. in galeâ votivâ in Alpheo repertâ; quem titulum vid. ad n. 21. In dialectis substituitur ΣΔ vel Δ; vid. ad n. 36. cf. Osann. Midas. p. 75. Ceterum non diversa est forma in vasculo alphab. de quo p. 21.

⊟ Β mox Η, spiritus asp. n. 1. Ther. n. 22. Arg. n. 27. Syrac. Cf. C. Inscr. n. 1. ubi Gesenius (Mon. Phoen. p. 63.) putat non opus esse ut forma ꟻ∃ mutetur in ⊟. Haec spiritus asperi nota omittitur vel priscis temporibus praecipue in articulo, n. 27. Syrac. ex Olymp. 76. Omittitur praesertim in Aeolicis, n. 23. n. 24. cf. n. 28. Nam Aeoles e. c. ἀμέρα dixerunt et ἐσπέρα et ἄγιος (v. Interpr. ad Greg. Cor. p. 578. 637.), unde ψιλωταὶ dicti sunt. Neque incredibile est

parti Aeolum recte tribui posse, quod in universum pronuntiat Grammat. Vatic. p. 689. ed. Greg. Lips. ὀσαύτως καὶ πάντα τὰ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα. V. Giese de dial. aeol. p. 339. sqq. Boeoti certe non prorsus neglexisse spiritum asperum videntur. v. Corp. Inscr. n. 1637. 1642. 1563. et Boeckh. ibid. p. 719.

Haec littera mature vocalem ἦτα designat. vid. Introduct. p. 19. 24. et n. 1. Ther. Quo usu confirmato Graeci exceptis Atheniensibus spiritus notam figurâ ⊦ expresserunt. Cf. Corp. Inscr. n. 1051. Quod signum deprehenditur in tabulis Heracleensibus, in vasculis quum aliis, tum Paestanis, in nummis, etc. cf. tit. ion. in Corp. Inscr. n. 2919. et Giese de dial. aeol. p. 318.

⊗ ⊕ Corp. Inscr. n. 1. Criss.

⊗ n. 16. Ther. n. 22. Arg. cf. Corp. Inscr. n. 32. M. Graec.

⊗ n. 29. Arg.

⊕ n. 1. *c*. Ther. n. 28. Arg. ⊕ n. 44. Del. cf. Corp. Inscr. n. 1592. Boeot.

ʘ n. 23. Petil. et saepius. Haec littera interdum, ut O, minore formâ exaratur. Vid. n. 1 – 20. Ther.

ϟ ϟ n. 4. 6. Ther. (sed n. 15. *b*. contra ordinem). n. 23. Petil. cf. Corp. Inscr. n. 5. M. Gr. n. 37. Phlias. ubi debebat esse inversum ϟ. n. 30. in galeâ votivâ ad Olymp. repertâ inversa littera est, quum debuerit ϟ esse. In eo autem alphabeto, in quo haec forma τοῦ ἰῶτα, sigma est M.

ᓂ n. 13. Ther. (contra ord.)

ᓄ n. 5. Ther. (sed n. 13. contra ord.). In n. 1. d. ex Rossii apographo ϟ. cf. n. 21. Mel. Etiam in nummis aliquot Magnae Graeciae, et in nummo Gortyniorum (v. Payne Knight. de Alphab. p. 114.).

8 n. 19. Ther. (contra ord.)

S n. 1. *a*. n. 5. Ther. (sed n. 8. contra ord.). Modo longior ductus est, modo brevior. cf. ibid. n. 3.

ʕ n. 4. Ther. (contra ord.)

ʕ n. 4. vs. 2. Ther.

ʕ n. 13. extr. Ther. simile litterae πί. vide tamen nos ad h. l.

ʕ n. 12. Ther.

ʕ n. 1. *b*. Ther. cf. ibid. n. 7.

) n. 14. Ther.

ɩ n. 26. Corinth. cf. n. 20. et vasc. ant. in Mon. Inedd. Inst. Arch. Rom. 1836. tab. XXXVIII. A.

I n. 22. Arg. n. 24. El. n. 44. Del. cf. C. Inscr. n. 1. Criss. n. 1639. Boeot. et vascul. alphab. de quo p. 21.

K n. 1. *a.* n. 8. Ther.

K n. 13. Ther. n. 24. El. cf. n. 25. Sam.

K n. 19. Ther. n. 28. Arg. n. 21. Mel. n. 23. Petil. etc.

K n. 7. Ther. n. 22. Arg. n. 26. Corinth. n. 27. Syrac. n. 44. Del. cf. C. I. n. 1. Criss. n. 1639. Boeot.

V ↓ n. 30. Delph. Cf. Corp. Inscr. n. 32. M. Graec.

↳ n. 35.

↳ n. 34. Pelop.

L ⊦ n. 22. Arg. quae formae eodem redeunt ut E et ⊑.

⊦ n. 28. n. 50. Arg. (cf. Corp. Inscr. n. 14. 18. 19. Arg.). Nihil differt ⊦ n. 26. Sam.

Λ n. 1. 7. 9. Ther. n. 21. Mel. Nec multum differt Λ n. 23. Petil. vel Λ Λ n. 24. El. n. 44. Del. qualis forma etiam in nummis Cauloniae et Lai cernitur (Eckh. D. N. Prolegg. p. C.) cf. vas ant. Magnae Graeciae in Mus. Berol. (Gerhard neuerw. Denkm. n. 1580.). Singulare est /\ n. 3. Ther. cum quo conferenda forma litterae Delta ◊ ibid. 12.

De his formis litterae Lambda cf. Giese de dial. aeol. p. 263.

M M n. 1. *b.* 4. Ther. n. 22. Arg. n. 23. Petil. n. 26. Cor.

M n. 21. Mel. (cf. vasc. alphab. supra p. 21.). Nota vs. 2. formam M et vid. Gesen. Mon. Phoen. p. 62. Ubi hae formae obtinent, sigma est M.

M n. 24. El. cf. Gesen. Mon. Phoen. p. 62.

M n. 3. Ther. Ubi hae formae, ibi sigma est ϟ vel ≤, ut n. 27. cf. n. 44. Del.

N n. 22. Arg. n. 21. Mel. n. 23. Petil. n. 25. Sam. n. 29. Arg. n. 32. Sig. cf. C. Inscr. n. 13. Arg. n. 1599. 1639. Boeot.

N n. 1. 2. 3. Ther. etc. n. 26. Cor. n. 44. Del.

N N n. 24. El. n. 27. Syrac.

Singularis forma est in vasculo alphabet. supra citato p. 21., ubi μῦ est M.

KM KM i. e. KΣ n. 1. *a.* n. 4. Ther. n. 21. Mel. ex veteri Aeolismo Doribus quoque usitato, in alphabeto, ut videtur, quod litterâ χῖ caruit. Greg. Cor. de dial. aeol. §. XXXIX. ἀντὶ δὲ τοῦ ξ κσ προφέρουσι, ξένος, κσένος, καὶ ἀντὶ τοῦ ψ πσ, Πέλοψ, Πέλοπσ. cf. ad ψῖ. Receptâ litterâ χῖ plerique χσ pronuntiarunt, ut n. 30. EYΣ cf. Corp. Inscr. n. 1639. Boeot. De Atticis v. Pars II. Ceterum litteram ξ antiquissimam fuisse atque in certis quibusdam civitatibus Doricis et Aeolicis usurpatam iam eâ aetate, quâ antiquissima scripturae ratio obtinebat, hodie certissimum est; putandumque in Ioniâ et Atticâ, ut digamma aliasque litteras, longum per tempus evanuisse, donec Simonidis aetas eam pristino honori reddidisset. Eius formae hae sunt:

+ n. 23. Petil. quae forma inprimis Italica reperitur etiam in nummis. Vid. num. citat. sub litt. Σ. Ubi ea obtinet, ibi χῖ est Ψ.

X Corp. Inscr. n. 1194. 1195. Arg. ubi χῖ est Y. cf. nummos Naxiorum (Mionnet. Tom. I. p. 262.).

Ξ Ξ n. 45. Miles. Cf. Corp. Inscr. n. 37. Phlias. ubi

··ΜΟΦϘΟΒΜΟΤΣΑΤƎΞƎΔ

hoc est: δέξεται τὸ[ν] ὅρκον.

H n. 50. Arg. obliquata, quam in locis litterarum flore minus insignibus delituisse iudicat Boeckh. cf. Rose Inscr. Vetust. p. XXVII. Et similis forma est ⊞ in vasculo alphabetico, de quo p. 21.

O n. 1. Ther. n. 28. 50. Arg. frequens in titulis Doricis et nummis vetustis Crotonis (cf. Corp. Inscr. I. p. 91. ubi habetur ⊠ pro O) et Cauloniae. Cf. Corp. Inscr. n. 12. 14. 18. 19. Arg. Ubi haec littera, ibi Θῆτα est ⊗ ⊕.

O n. 3. 4. 5. etc. Ther. aliquoties. n. 23. Petil. n. 25. Sam. O n. 44. Del. etc. cf. Corp. Inscr. n. 1. n. 5. De aetate formae ◇ Corp. Inscr. n. 1599. Boeot. non liquet. Remotioris antiquitatis esse una cum formis B R et P verisimile est. Cf. Barthel. Act. Acad. Inscr. T. XXIII. p. 420. coll. Mazoch. Prodr. ad Tabb. Heracl. Diatr. III. c. 1. p. 125. Ceterum haec littera crebro charactere minore exa-

ratur, ut n. 1-20. n. 21. n. 24. n. 26. n. 27. n. 30. n. 31. etc. cf. Mazoch. l. c.

ᒥ n. 1. *a. b.* n. 6. 12. Ther. n. 26. Corinth. cf. Corp. Inscr. n. 31. et vascul. alphab. de quo p. 21.

Π n. 3. 16. Ther. n. 22. Arg. n. 21. Mel. n. 23. Petil. n. 24. El. n. 27. Syrac. n. 28. Arg. cf. Corp. Inscr. n. 5. 13. 14. Singularis pro aetate tituli est forma Π Corp. Inscr. n. 32. M. Gr.

ϙ n. 1. *b.* Ther. n. 29. Arg.

ϙ n. 50. Arg. ut in antiquissimis Crotonis nummis.

ϙ Corp. Inscr. n. 32. M. Graec. cf. ibid. n. 37. ubi Φ, quem titulum vid. sub litterâ ξι; cum quâ formâ contulerim n. 2. Ther.

ϙ in vasculo alphabetico M. Graeciae, de quo p. 21. Forma est prorsus Phoenicia. Littera Koppa inprimis sequente O scribi solet vid. n. 26. 29. 50. Corp. Inscr. n. 31. quem titulum attulimus ad n. 29. Verum etiam ante consonas, ut in vasculo (Mon. Inedd. Inst. Arch. Rom. 1836. tab. XXXVIII. A.) ubi ΕΒϙΤΟΡ (i. e. Ἕκτωρ). Haec littera occurrit in terris Doricis Dorumque titulis maxime e viciniâ Argivorum, in nummis Corinthi eiusque coloniarum aliarumque civitatum, ut Crotonis (Eckh. D. N. II. p. 245. et de episemo koppa IV. p. 390. 392.).

R n. 50. Arg.

R n. 27. Syrac. n. 30. Delph. Cf. Corp. Inscr. n. 18. 1599, ubi R, et nummos Agrigentinos.

P n. 1-20. Ther. Non multum differt P n. 21. Mel. Cf. Gerhard. Rapp. Volc. tab. Alph.

P n. 23. Petil. n. 25. Sam. n. 28. 29. Arg. n. 44. Del. cf. formam P Corp. Inscr. n. 14. Arg.

Ceterum cave putes alteram alterâ formam antiquiorem esse. Quadratarii certe, prout casus ferebat, modo magis rotundum, modo acutius hoc elementum vel remotioribus temporibus videntur exarasse. cf. n. 47.

M n. 1-20. Ther. n. 22. Arg. n. 21. Mel. n. 23. Petil. n. 25. Sam. n. 26. Corinth. cf. C. Inscr. n. 1. Criss. n. 5. M. Graec. et vas ant. Magnae

Graeciae in Mus. Berol. (Gerhard neuerw. Denkm. 1836. n. 1580.), dein nummos Sybar. et Posidon. ap. Lanzi (Sagg. di Ling. Etr. I. p. 112. cf. p. 111. et tab. IV. n. IX.), et quos primus Winckelm. edidit (Arte del disegno III. c. 1.). In quo alphabeto haec forma litterae sigma obtinet, in eo μῦ est M.

ϟ n. 24. El. cf. Corp. Inscr. 1599. 1639. Boeot. Prior forma, quae in scripturam a dexterâ ad sinistram currentem cadit, interdum etiam in versibus deprehenditur vulgari ordine exaratis, ut n. 24. vs. 1. n. 32. cf. Corp. Inscr. n. 28. Negligentius pictae formae sunt n. 35. n. 33. n. 44. Del.

{ quam formam Euripides βοστρύχῳ εἱλιγμένῳ, Agathon τόξῳ Σκυθικῷ comparavit. Exstat n. 32. et in tit. Tegeat. Corp. Inscr. n. 1520. FA{{TYOΨO (i. e. Fασστυόχω). Cf. vascul. alphab. supra citatum p. 21. ubi videbis quam proclivis sit huius litterae natura ad formam Σ recipiendam.

Σ n. 27. Syrac. ex Olymp. 76. n. 28. Arg. n. 45. Miles. Cf. C. Inscr. n. 18. Haec forma prius apud Dores invaluit quam apud ceteros Graecos.

T ubique parum variata, vel Ƭ vel Ƭ cf. vascul. alphab. M. Graeciae, de quo p. 21.

V n. 21. Mel. n. 23. Petil. n. 24. El. n. 27. Syrac. n. 50. Arg. n. 3. Ther. quae tamen inscriptio ceteris Theraeis recentior videtur. Cf. Corp. Inscr. n. 5. M. Gr. n. 1639. Boeot. Huic formae par est U ibid. n. 32. M. Gr. et V n. 1172. Arg. cf. nummos citatos sub litt. *S.*

Y n. 1-20. Ther. n. 22. 28. Arg. cf. vas ant. M. Graec. in Mus. Berol. (Gerhard neuerw. ant. Denkm. I. 1836. n. 1580.). Parum differunt formae in n. 25. et n. 26. Cor. n. 44. Del. cf. C. I. n. 1599. Boeot. et vascul. alphab. de quo p. 21. ubi promiscue Ƴ et Ɣ.

ΓB ΓH n. 5. 12. 17. Ther. n. 21. Mel. Olim pro aspiratâ tenuem additâ spiritus notâ, ut apud Romanos, scriptam esse diserte tradunt Grammatici et Graeci et Latini. Villois. Anecd. II. p. 161. Bekk. Anecd. II. Schol. Dionys. Thrac. p. 780. Priscian. I. p. 542. Mar. Victorin. p. 2469. 2459. Ex quo sequitur, scripsisse veteres TH pro ⊗, ΓH pro Φ et KH pro X. De scriptura ΓH et KH hodie

iam nemo dubitat. Sed num TH pro ⊗ unquam scriptum fuerit, propterea ambigi potest, quod ⊗ una cum alphabeto Phoenicio ad Graecos transiit. Unde in titulis Theraeis (n. 1-20.) habes ⊕ et ΓΒ et ΚΒ. Cf. Introd. III. §. 3. Quod autem putatur pro aspiratâ olim tenuis in usu fuisse sine aspirationis notâ (Villois. Anecd. II. p. 121. Barthel. Mém. de l'Acad. d. Inscr. XXIII. p. 420.), id falsissimum est; necdum alia praeter Fourmontiana exempla videmus. v. infra n. 36. et Corp. Inscr. I. p. 59. Neque vero, quâ aetate inscriptio Melia (vel Theraea) exarata est, litterae Φ et X ubique terrarum ignotae fuisse putandae sunt, quae aliis in locis citius, aliis serius sunt receptae neque omnes eodem tempore comparuerunt. Cf. Introd. III. §. 3. 5. Et litterae φῖ quidem in antiquissimis titulis hae formae sunt:

⊗ Corp. Inscr. n. 1. Criss.? Infra n. 44. Del. ubi ∅, cum quo cf. tit. Sig. n. 32. ∅ et vasa ap. Gerhard. (Rapp. Volc. tab. Alph.).

ϕ n. 26. Corinth. De formâ ϙ cf. supra de vasculo alphabetico M. Graeciae p. 23. not.

ΚΒ ΚΗ n. 1. *a*. Ther. n. 21. Mel. de quâ scripturâ vid. ad φῖ. Praeterea litterae χῖ in antiquissimis titulis hae formae reperiuntur:

Ψ n. 23. Petil. n. 24. El. cf. Corp. Inscr. n. 13. 1520. 1639. et numeros tituli Orchomenii App. II. pr. (C. I. n. 1569.). Parum differt Ψ n. 30. Delph. Cf. C. Inscr. n. 1194. 1195. Arg. n. 1599. 1642. 1646. 1647. Boeot.

+ n. 28. 50. Arg. et vasa Magnae Graeciae, ut Mus. Berol. (Gerhard neuerw. Denkm. I. 1836. n. 1580.). Nihil differt forma in basi vasculi alphab. de quo p. 21.

X n. 26. Corinth.

ΓΜ i. e. Ψ n. 10. Ther. vid. ad ξῖ, et cf. Corp. Inscr. n. 17. (quae nobis est n. 28.), ubi tamen post Rossii apographum de voce Πέλοπς iam cogitari non potest. Ceterum Ψ habes in alphabeto vasculi M. Graeciae (p. 21.) in quo χῖ est +.

---

§. 3. DE ORTHOGRAPHIA.

In orthographia ut vel posteriore tempore variatum atque a vulgari recessum regulâ est, quemadmodum formae ΟΛΥΝΠΙΟϟ (n. 24. cf. C. Inscr. n. 30. et 169. vs. 33.), ΑΜΕΝΠΗΕΜ (n. 21.), ΗΕΚΑΤΟΝΠΕΔΟΙ (Corp. Inscr. n. 141.), ΚΛΕΟΝΒΡΟΤΟϟ et ϟΥΝΦΕΡΜΙΟϟ (n. 47.), ΛΑΝΒΑΝΕΝ (n. 48.), ϟΥΝΜΑΨΙΑ (n. 24. cf. Corp. Inscr. n. 73[b]. in Add. vs. 23. 30. 40.), ΕΝΛΥϟ (n. 24.), ΕΝΚΑΙΡΟϟ (Corp. Inscr. n. 41.), et antiquitus habentur, et in recentioribus inscriptionibus, ut Corp. Inscr. n. 90. ΓΕΝΠΤΗΣ. n. 2347. (cf. n. 99. 1933. 2347.) ΟΛΥΝΠΙΟΝ. n. 1811. ΠΑΝΦΙΛΟΥ. n. 112. ΣΥΝΠΡΟΕΔΡΟΙ. n. 93. ΕΝΓΡΑΨΑΙ, (vid. Giese de dial. aeol. p. 85. sq. cf. infra n. 68. 122. 133. et Corp. Inscr. n. 2335. 2347. *c.*) ita priscis temporibus consentaneum est Graecos etiam plura sibi indulsisse. Quo pertinet scriptura (Corp. Inscr. n. 1.) *ἄπθιτος* p. *ἄφθιτος*; ex qua apparet, quam rationem Grammatici in litteris eiusdem organi concurrentibus retinuerunt ut tenuem statuerent pro aspiratâ (ut Πιτθεύς, Σαπφώ, Βάκχος), eandem nondum confirmatâ orthographiâ etiam in diversi organi litteris non esse devitatam. cf. Boeckh. Praef. XXI. Remotae antiquitatis est etiam duplices consonas simplici litterâ designare, ut n. 22. Ἱπομέδων. n. 24. vs. 4. *ἀλάλοις*, ibid. *ἄλ* (p. *ἄλλ*), vs. 7. (cf. vs. 8.) *καδαλημένῳ* (p. *καδδαλημένῳ*). extr. *ἐγραμένῳ*. n. 27. Τυράν' et in titulo Theraeo n. 16. Θαρυπτόλεμος. Vid. Boeckh. in Act. Acad. Berol. 1836. p. 86. Qui usus ne in recentioribus quidem titulis vitatur. V. Corp. Inscr. n. 160. vs. 55. 97. n. 168. *b.* 171. 255. et vasa antiqua ap. Gerhard. Rapporto Volc. (Annal. Inst. Arch. Rom. 1831.). Neapels ant. Bildw. p. 343. Bullett. 1829. p. 76. Memorabile est etiam **Σ** ante **T** duplicatum in titulis antiquissimis, ut n. 30. Ἀρισστο[γείτων]. n. 31. Ϝασσ[τυόχου]. n. 50. Τελέσστας. Corp. Inscr. n. 13. Ἀρισστόδαμος. et ad n. 25. ubi id etiam e recentioribus titulis enotatur in quibus praesertim boeotici, ut n. 1571. Ἀσσκλαπιάδας. n. 1638. Ἀρισστοφάνης. n. 1608. ἔσστασαν. Cf. Gerhard. Neap. ant. Bildw. VII. 3, 1. 60. Millin Peint. de vas. I. pl. X. Millingen Peint. antiqu. et ined. de vas. XLVI. Uned. anc. mon. pl. XXVII. Ross. Inscr. gr. inedd. n. 81. vs. 16. 17. Quippe talia interdum ex antiquâ scripturâ residerunt. Nec multum aberrare Boeckhius videtur, qui eâ scripturâ pinguiorem sonum putat designari similem nostro *sch*, natum fortasse ex Dorico San. Et haec quidem de consonis. Diphthongus *ου* antiquis temporibus simplici litterâ O scribitur; quae ratio Atticis vel post Euclidem diu obtinuit. Vid. Part. II. Cap. III. pr. Huius rei testes etiam scriptores sunt, ut Plutarch.

de garrulitate p. 39. ubi *οὖ μέγα* significat *magnum* O. Suid. v. Φιλόξενος· Μεταπεμπομένου δὲ Διονυσίου αὐτὸν καὶ ἀξιοῦντος διὰ γραμμάτων ἐλθεῖν, Φιλόξενος ἀντιγράφειν μὲν οὐκ ἔγνω, λαβὼν δὲ τὸ βιβλίον τὸ O (sic scribendum iam Boeckh. notat) στοιχεῖον ἔγραψε μόνον πολλάκις ἐν αὐτῷ, διὰ τούτου δηλώσας, ὅτι τὴν παράκλησιν διωθεῖται. Cf. Quintilian. I. 7. Append. Proverb. Vatic. ubi diserte O, et Ausonii epist. XXV. quae exempla Boeckh. ad Herodis columnas n. 26. (nobis 33.) attulit. Subtilior est causa diphthongi *ει*. Nam quum constet Atticos modo **EI** modo **E** scripsisse (vid. Pars II. Cap. III. pr.) et **E** quidem maxime in terminationibus iisque vocibus, in quibus sonus magis ad **E** simplex accederet, Aeoles et Dores simili videntur ratione usi esse, ut, quantum quidem ex paucis, quae supersunt, fragmentis licet iudicare, **E** scriberent in iis vocibus, in quibus *ει* per productionem fit, ut **EΠOIE** (Ther. n. 6.), quod proprie est *ἐποίει*, et **ΠEPAIEYM** (Ther. n. 1. *a.*); **EI** autem in iis, quibus iota primitivum est nec factum ex productione syllabae, ut in Theraeis n. 12. Φειδιππίδας, n. 13. Ἰσοκλείδαο (vid. Boeckh. l. c. p. 85.), n. 14. Πείσα[νδρος]. Cf. Corp. Inscr. n. 18. Ὀφελλοκλείδας. n. 19. Σωκλείδας. Quam rationem etiam apud Atticos obtinuisse infra videbimus. Unde aeolica infinitivi terminatio in **EN** (ut *ἄρχεν*, cf. n. 32. Sig.) Atticis aeque atque Aeolibus Doribusque communis est. De cognatione sonorum **E** et **EI** cf. Titz. ad Moschop. p. XIII. Herm. de emend. Gr. Gr. Rat. p. 53. Quamquam scriptura plenae diphthongi citius in aliis, in aliis serius videtur invaluisse. Sic in voce *εἶ* (C. I. n. 1.) verisimile est diphthongum prius scriptam fuisse quam in aliis vocabulis, quemadmodum Attici **HOYTOΣ** et **OYK** scripserunt, dum in plurimis vocibus simplici O efferunt diphthongum. Vid. Pars II. Cap. III. pr.

Ceterum **O** et **E** vocalium longarum vices gerere non est cur moneamus (cf. Plat. Cratyl. p. 287. Bip.).

§. 4. DE INTERPUNCTIONE.

Interpunctionis ratio vaga est atque inconstans. In universum eius vis in veteribus titulis ea potissimum est, ut certa vocabula a reliquis clarius separentur, nullâ ratione structurae habitâ. Ita n. 42. (C. Inscr. n. 33.) habes τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων: εἰμί. Ceterum praepositiones, articulum, particulas coniunctivas nullâ distinctione a vocabulis insequentibus divelli bene monuit Osann. Syll. Inscr. p. 74. cf. Rose Inscr. antiqq. Proleg. XLVIII.

Iam unum punctum, quod singula fere verba distinguit, videmus in antiquissimo Petiliensi n. 23. Sed illud magis Italici moris esse viris doctis merito videtur. Nec magis quaterna puncta Graecis tribui possunt. Nam

neque inscriptioni (Corp. Inscr. n. 18.), quae quaterna praebet, fides est habenda utpote a Fourmonto descriptae, et inscriptiones in valle Phrygiae Doganlu repertae, quas Osannus in libello *Midas* inscripto pro graecis venditat, graecis illae quidem litteris, sed non graece compositae sunt. cf. Introd. III. 6. Graeci binis plerumque, interdum ternis punctis verba solebant distinguere, ut videre est in aere Eleo n. 24. aliisque vetustis monumentis, ut Corp. Inscr. n. 34. 38. etiam Atticis, ut n. 42. cf. n. 32. Sig. Ternae lineolae in titulo Delphico n. 30. distinctionem constituunt, ut in Atticis terna puncta. Quod Boeckhius statuit ternis punctis ante Euclidem in Atticis, binis post Euclidem fieri distinctionem, id non sine exceptione factum esse censendum est. Vid. Part. II. c. I. pr. c. II. pr. c. III. pr. c. IV. pr.

CAPUT II.

TITULI VETUSTISSIMI.

1-20.

In insulâ Therâ a. 1835. repperit Prokeschius, eques splendidissimus, vir de antiquitatibus optime meritus. Ex huius et Rossii apographis edidit et explicavit Boeckh. in Act. Acad. Berol. 1836. p. 41-101. unde tabulam exprimendam curavimus. In promontorio S. Stephani convalles sunt, in quibus plura exstant sepulcra, quorum vetustissima saxis praegrandibus basaltis vel ut Rossius mavult, cineris montis exstincti teguntur. Talibus in ruinis inscriptiones sunt n. 1. 2. 3. Lapis n. 1. tres pedes longus, duos latus, altus unum pedem, in quinque lateribus (*a. b. c. d. e.*) inscriptus est. Latus *a* est superficies lapidis, *b - e* partes laterales. Reliquarum inscriptionum num. 4. 5. 7. 9. 10. 12. 13. 14. 15. 18. 20. simpliciter rupibus insculptae illius regionis feruntur. N. 6. et 17. Rossio teste in pariete petrae austrum versus, n. 6. et 11. versus occidentem sunt. Denique n. 16. 19. ad titulos sepulcrales pertinent. Praeterea n. 7. Prokeschio et Rossio referentibus duos pedes altae sunt litterae; in elementis n. 8. octo pollices notat Prokeschius.

[*Vid. tab. insert.*]

Varietas lectionis. In inscr. 1. Prokesch. ubique O, excepto *b*; Ross. Θ. In *a*, vs. 4. prima littera ⅄ Ross. altera ꟼ Prokesch. ⅄ Ross. In *b*.

dimidiatum O accessit ex Rossii apographo. In *d.* Tϛ Ross. B Prok. In 7. prima littera ꟻ Prok. In 8. Ӿ Ross. In 17. lectionis varietatem ex Boeckhio dedimus *a. b.* Ceterum Rossius solum inscriptiones 1. *a. b. c. d. e.* n. 7. 8. 12. 17. miserat. De litteris earumque formâ v. cap. praeced. §. 2.

N. 1. 2. 3. inscriptiones sepulcrales sunt mera nomina exhibentes. In 1. *a.* leguntur: Ῥηξάνωρ, Ἀρχαγέτας, Προκλῆς, Κλεαγόρας Περαιεύς. *b.* Ἄγλων, Περίλας, Μαληκο- *c.* Κ------ *d.* Λεοντίδας. *e.* Ὀρθοκλῆς. Hi omnes in uno sepulcro conditi ad unam videntur familiam pertinere, quam regiam fuisse Therae probabiliter demonstravit Boeckhius. Quippe Theras Lacedaemone profectus insulae Therae ἀρχηγέτης fuisse dicitur (Herod. IV. 147. Paus. IV. 3. 3. cf. Müll. Orchom. p. 307.). Unde Ἀρχαγέτας denominatus est, ut Προκλῆς a Procle Spartae rege, cuius avunculus Theras est (v. Herod. l. c.). Μάληκος nomen est notum ex C. I. n. 611. Etiam Λεοντίδας cum Leonida Agiada componi potest. Nominis Ἄγλων (Ἀγλάων ex ἀγλαός, reducto accentu ut Ἀγάθων ex ἀγαθός) facile est cognationem deprehendere cum nomine Theraeo Ἀγλωφάνης, Ἀγλαοφάνης (C. I. n. 2460. 2461.) quem ex gente Aegidarum fuisse Boeckhius demonstravit (l. c. p. 97.). Ex lectione Prokeschii Κρεαγόρας est pro Κλεαγόρας; quae pronuntiatio, etsi analogiis non caret (cf. κλίβανος, κρίβανος), tamen in nostro titulo vix probari potest. Post hoc nomen quod sequitur Περαιεύς s. Πειραιεύς, id quum nomini Κλεαγόρας adiunctum videatur, quivis pro ethnico habere malit. Iam vero hominem peregrinum in sepulcro gentis Theraeae conditum fuisse non consentaneum est. Itaque in insulâ Therâ vicus fuerit necesse est, qui Περαία vel Πείραιον nominaretur. Ac septem per eam insulam vicos fuisse Herodotus refert (IV. 153.); quorum duo ex Ptolemaeo (Geogr. III. 15.) noti sunt *Eleusis* et *Oea*; tertium *Melaenas* in testamento Epictetae repperit Boeckhius (Corp. Inscr. n. 2448.). Qui tres vici mirum quantum congruunt cum demis Atticis. Atque ex coniecturâ Boeckhii cui nihil habeo quod opponam, his accedet quartus Attico simillimus Περαία vel Πείραιον. In quibus vel maxime memorabiles sunt *Eleusis* et *Oea.* Unde igitur haec cum Atticâ conspiratio? Thera certe semper fida fuit Spartae nec quidquam habuit commune cum Atheniensibus. Sed numerus vicorum septenarius ad Boeotiam respicit (Corp. Inscr. I. p. 729.) et nomina eorum paullo ante allata certe necessitudinem innuunt aliquam, quae inter Minyes et Atticos intercesserit. vid. Boeckh. l. c. p. 81-84.

Inscr. 2. nomen praebet, cuius tertia littera quid significet, haud facile est diiudicare. Quid tentari possit, Boeckhius praestitit, qui ductum singularem ϙ vel pro koppa vel pro cappa ϙ haberi posse notavit, ut le-

gatur Φώκυνος, vel pro ϙῦ, ut Φόρυνος (C. I. n. 1582. Φορύστας). At primam litteram pro φῖ habere ne ipse quidem satis tutum iudicavit; itaque tertiam formam proposuit Κόρυνος, in quâ omnino acquiesco. Nam koppa, cuius regularis forma est ϙ (v. inscr. 1. *b*.), etiam ita Φ exarari supra vidimus (alphab. titt. vetust. coll. Introd. III. 4.). In nomine n. 3. Πολυτίμα notabilis forma est litterarum lambda et my, cum quibus composita est forma vetustissima V. Cave tamen putes imitationem subesse scripturae.

Tres quae sequuntur inscriptiones 4. 5. 6. paullo plus quam nomina sistunt et referuntur manifesto ad imagines aut expositas aut insculptas. Primam legas: Ἀρίμανος τοῦ Ἔκνα Ῥόδιορ ἐξαή, in quo, si Ἔκνα et ultimam vocem dempseris, nihil est quod offendat legentem. Terminatio Laconica in v. Ῥόδιορ etiam alias cum communi terminatione componitur (v. n. 24.). Nec sine exemplo est dictus Rhodius quispiam ante conditam Rhodum civitatem communem; cuius rei Boeckhius adstruit Simonidis Cei Epigr. 186. 212. Schneidew. et Thuc. III. 8. Sed nomen HEKΓA in HEΡMA (Ἑρμᾶ) mutandum censet idem; quod concedi facile poterit, si lapidis addicat condicio. Plus difficultatis habet vox EKMAϟH, in qua inesse loci cuiusdam mentio vix potest. Unde quivis sibi persuasum habebit, verbum hic aliquod offerri, ut alias ἐποίει (cf. n. 6.) vel ἔγραψεν. Neque omnino ab re est de verbo ἔξεεν vel ἔξεσεν cogitare. Itaque positâ formâ ξάω (Lennep. de anal. L. Gr. XII. p. 174. Schneid. et Etymol. L. Gr. p. 467.) eâque cum verbis νάω, ναίω, μάομαι, μαίομαι comparatâ forma ξαίω sese obtulit, quae Aeolismo quodam facile in ξαήμι aliquando potuerit transire. Denique nomen Ἀρίμανος quem verisimile est nobilem fuisse pictorem Rhodium, Boeckhius videndum ait, ne in nomine ignoto *Arimnae* ap. Varr. (de L. L. IX. 6.) quaeri possit. Quod si cui probabile videatur, ex Micone, Polygnoti aequali, qui ibi nominatur, inscriptionem nostram ad tempora bellorum Persicorum referri coniiciat oportebit. Sed si haec satis probabiliter a Boeckhio disputata videbuntur, longe ingeniosissima ratio est, qua alteram inscriptionem (n. 5.) peius habitam illustratum ivit. Huius verbis partim a dexterâ partim a sinistrâ exaratis quin una inscriptio contineatur, dubitari non potest. Sed nec principium eius nec finem nec medium habemus. Ductus superstites hi sunt:

......υκλεες ἀδε..ε.......νι τὸν δελφὶς.....

Iam quum in τὸν δελφὶς verisimile sit a relativo pergere sententiam, cuius verbum desit, residuam dativi syllabam ΓΝϟ a nomine proprio quodam aut dei aut mortalis repetendam esse apparet. Atqui Κρονίωνι, Ποσειδῶνι, Ζηνί, Πανί, Ἀπόλλωνι propterea coniici non potest, quod vox δελφὶς, quam vix no-

men proprium Δέλφις esse statuas, non facile invenerit, quo referatur. Itaque, quamquam Apollo Delphinius legentem possit aliquantisper convertere, tamen res Arionis sponte sese offert. Dativus igitur erit 'Αρίο]νι vel 'Αρίω]νι (de posteriore forma cf. Suid. v. 'Αρίων, et Corp. Inscr. n. 1242.). Conspirat autem cum hâc coniecturâ quodam modo etiam exitus nominis in principio positi ...υκλεος. Nam Arionis pater Κυκλεὺς fuit (cf. Suid. s. v. et epigr. Arionis ap. Aelian. H. A. XII. 45.) de quo nomine, quod sunt qui ut mythicum damnent, v. Boeckh. l. c. p. 75. sq. coll. eiusd. Metrol. Unters. über Gewichte und Münzf. 1838. p. 208. Et in medio quae leguntur litterae, nullo negotio ΑΔΕ[ΛΦ]Ε[ΟΣ] i. e. ἀδελφεῷ s. ἀδελφειῷ praestant. Minus enim verisimile videtur Κυκλέος ἀδελφὸν appellari. Itaque in iis, quae praecedunt, Κυκλέος filius nominatus est, qui fratri Arioni his verbis fortasse ἀναθήματι inscriptis monumentum posuerit. Iam ex positu vocabulorum quivis sentiet versum fuisse heroicum, cuius pentameter a verbis τὸν δελφίς principium ceperit. His ita positis Boeckhius epigramma exempli gratia ita concinnavit:

Κυκλεΐδας Κ]υκλῆος ἀδε[λφ]ε[ιῷ 'Αρίω]νι,
τὸν δελφὶς [σῶσε, μνημόσυνον τέλεσεν.

Nomen 'Αρίωνι aut pro paeone tertio est (cf. Κρονίων, Κρανῖωνος, Κρονίων, Κρονίωνος), aut synicesi adiuvetur licet, ut in Homerico illo 'Ενυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Postremo huic coniecturae favet aliud argumentum ex Posidone Theraeo petitum, cuius ad templum pertinere haec ipsa inscriptio videtur. Cultus Posidonis in insulâ Therâ perantiquus est (Schol. Pind. Pyth. IV. 11.). Hunc ex Taenaro derivatum esse pluribus ex indiciis colligitur (v. Boeckh. l. c. p. 48. 49.). Accedit similitudo topographica. In ipso promontorio Taenaro Pausaniâ teste (III, 25, 4.) templum est speluncae simile, in cuius primo aditu signum Posidonis. Atque ex descriptione Prokeschii templum Posidonis Theraei in promontorio supparem situm habuit in speluncâ; cuius in petrae fragminibus nomina insculpta sunt innumerabilia. Itaque ut Posidoni Taenario Arion ipse ex mari salvatus hominem dedicavit delphino insidentem (Herod. I. 24. Dio Chrysost. II. p. 102. Reisk. Paus. III. 25. 5.), ita frater eius memoriam ad templum Posidonis Theraei videri potest celebrasse. Quo concesso titulus noster Olympiadibus 40. compositus videtur. De fabulâ Arionis multi varie docteque disputarunt (v. Müll. Dor. II. p. 369. Plehn. Lesb. p. 165. sq. Ulrici, hist. poës. gr. II. p. 351. Welcker in Mus. Rhen. I. 3. 1833. p. 392. sq.). Ut saepius, in hâc quoque fabulâ falsa veris mixta sunt. Nam quemadmodum Simonidem videmus Tyndaridis (Schneidewin ad

Simon. Cei reliq. p. XII. sqq. coll. fragm. 71.), Pindarum Pani (Boeckh. Pind. fragm. Parthen. p. 591. sqq.), ita Arionem cur delphino a diis maritimis sibi submisso salutem suam tribuisse negemus, nulla causa est. Immo etiam donarium illud Neptuno Taenario dicatum facile ab ipso poterat esse Arione; modo secernas id, quod neglectâ donarii significatione symbolicâ fabulae postea affinxerunt. Quo pertinet Corinthiorum Lesbiorumque narratio de Arione delphini dorso per mare transvecto, pertinet carmen ap. Aelian. H. A. XII. 45. male tributum Arioni et epigramma,

'Αθανάτων πομπαῖσιν 'Αρίονα Κυκλέος υἱὸν
ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε,

quod donario illi inscriptum fertur (Aelian. l. c. cf. Anthol. I. p. 49. ed. pr. Anthol. Palat. Append. n. 105.).

Inscr. 6. 'Επάγατος ἐποίει. Nomen 'Επάγατος non cum recentioris aetatis 'Επάγαθος comparandum sed a formâ verbali ἀγατός (ἀγαστός) derivandum est, unde etiam 'Αγατίας. Ceterum haec inscriptio unica est, quae, quum a dexterâ ad laevam exarata sit, unius versus modum excedat. V. Cap. I. §. 1.

Reliquae inscriptiones n. 7 - 20. rursus mera nomina praebent. Harum n. 16. et n. 19. sepulcrales sunt. Ceterae pietati debentur veterum, qui locos sacros adeuntes nomina sua rupibus soliti sunt insculpere. Hinc n. 7. 'Ερασικλῆς, n. 8. 'Ιατροκλῆς, n. 9. Θεμιστ]οκλῆς vel 'Αριστ]οκλῆς vel simile quiddam, quae nomina sunt in insulâ Therâ frequentata (cf. Boeckh. l. c. n. 32. 81. et Corp. Inscr. n. 2461. 2468. b.). Notabile nomen est n. 10. Ψύν. N. 11. 'Ιάρων, in quo omissa spiritus nota fortasse ab aeolismo Peloponnesiaco repetenda est. Nam etsi Aeoles plerumque ἴρος vel ἶρος (v. Giese, de dial. aeol. p. 409.), tamen formam ἴαρος non ignotam fuisse ex voce ἐπιάρῳ (v. aes El. n. 24.) colligi potest. Dores certe HIAPON dixerunt (v. gal. Hieronis n. 27. cf. n. 17.). Inscr. n. 12. Φειδιππίδ[ας] πόρνος. De consonâ simplici v. Cap. I. §. 3. Nomen appellativum πόρνος litteris negligentius insculptis ab alia manu additum videri refert Rossius. Unde salsam irrisionem agnoscas. Inscr. n. 13. vitii aliquid traxit. Boeckhius in fine primi versus addit O, quo articulus efficiatur (cf. n. 4.). In altero versu ultimae duae litterae AB in ΛΕ mutandae videntur. In tertio denique penultima littera haud dubie O fuit, non ⊗. Habemus igitur 'Ισαὸς τοῦ 'Ισοκλείαο Θετός. Iam quum 'Ισοκλείαο nihili esse videatur, neque A in Δ mutari possit (nam terminatio 'Ισοκλείδου contra antiquitatem huius tituli pugnaret, cf. test. Epict. tibi Προκλείδα et similia), Boeckhius litteram Δ excidisse putavit restituitque 'Ισοκλεί[δ]αο. Et de nomine quidem nihil est causae, cur dubitemus. Vide tamen, ne faci-

lior sit ratio emendandi, si vs. 2. iota non magis incurvatum, quam est n. 14., cum Ᵹ ita coaluisse conieceris, ut transcribentibus figuram 8 obtruderet, formam autem illam vs. 3. quam pro iota habuit Boeckhius, dixeris fuisse Ϙ, cuius crus sinistrum una cum lineola inferiore in lapide fortasse evanuerit. Delta ita formatum habes n. 12. Sed utcumque statueris, certa lectio videtur esse:

Ἰσάος τοῦ Ἰσοκλείδαο θετός,

in quo Ἰσάος ex Aeolismo est pro Ἰσαῖος (cf. Ἀλκμαίων, Ἀλκμάων, Ἀλκμάν, et Greg. Cor. p. 596. Schaef. et Francke ad Inscr. a Richtero coll. p. 256.) Isaeus igitur filius adoptivus est Isoclidae. Ambos etiam propinquitate coniunctos fuisse nominum similitudo docet. Uterque autem ex gente regiâ fuit. Unde Isocles in familiâ Epictetae (v. test. s. c.) et alius archon vel Caracallae temporibus (C. Inscr. n. 2457.). Inscr. n. 14. Πεισά[νωρ] vel Πείσα[νδρος] vel simile quiddam. N. 15. *a.* nibil exsculpi potest. *b.* Δωρι[ε]ύς videtur esse, cruribus duobus litterae E oblitteratis (cf. Prokeschii lectionem in n. 7.). Memorabilior est inscr. sepulcralis n. 16. Θαῤῥυπτόλεμος, in quo nomine vulgaris forma Sigma comparet, nisi formam M iacere obtinueris. Nam in alphabeto, in quo M est, Sigma si non M, certe Ʃ exspectaveris. Consona ρ simplex est in nomine a θάῤῥος (θάρσος) composito. Itaque ex hâc inscriptione sequitur ῤῥ, quod simplici consonâ repraesentatur, in vetere Dorismo locum habuisse, unde in linguam Atticam transierit (cf. Χεῤῥόνησον C. Inscr. n. 143. et Annal. Inst. Archaeol. Rom. 1836. tab. D. n. 4. Plat. Legg. V. 378. *c.*), recteque in galeâ Hieronis (n. 27.) scriptum esse TYPAN pro TYPPAN, cf. Boeckh. l. c. p. 87.

Quae reliquae sunt quattuor inscriptiones, in iis vix operae pretium est tempus consumere. N. 17. ex neutro apographo quidquam eruas nisi nomen inesse in -φῶν terminans, fortasse ϺΟΘϽ[Ο]Ϡ[A]ϞΘ, i. e. Ἰαροφῶν. N. 18. si nomen est, Ἑ[ρ]μᾶς legi potest. N. 20. quum terminatio AO certa sit, diphthongus OY autem in his titulis locum non habeat, Boeckhius formam ⊦ in P (i. e. Δ cf. n. 4. et Alphab. titt. vetust.) mutandum, et ⋌ pro iota ⋎ (cf. Alphab. Phoen. p. 17.) habendum censet; unde Ῥοδίαο, qui genitivus fortasse a nominativo quodam aptus sit; quem nominativum in lapide evanuisse credideris. Ceterum cave putes ligaturam esse litterarum ⋎⋌.

Omnino horum titulorum scriptura remotam antiquitatem prodit. Atque in inscriptionibus quidem votivis quum saepenumero fieri soleat, ut affectationis vestigia deprehendamus (cf. Corp. Inscr. n. 456.), in his, quae percensuimus, nominibus nihil reperitur, quod tali suspicioni faveat. Immo ti-

tulos non ex imitatione natos esse vel n. 12. indicio esse potest, in quo manum cavillatoris agnoscas; quem non credibile est scripturâ usurum fuisse obsoletâ et non omnibus notâ aequalibus suis.

Iam de aetate titulorum n. 4. et 5. supra vidimus. Quumque scriptura omnibus his fere communis sit cum columnâ Meliâ (n. 21. cf. Introd. p. 19.), quam cum Boeckhio ad tempora Solonis vel Pisistrati retulimus, Theraei quoque tituli maximam partem eadem tempora videntur attingere, exceptis n. 3. et fortasse 16. —

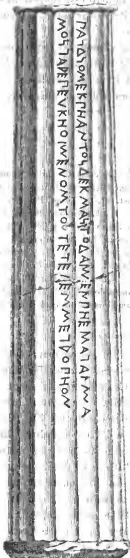
21.

Inscriptio columnae striatae marmoris Parii, in canaliculis eius exarata. Monumentum ex Melo insulâ in Museum Nanianum illatum est. Ediderunt Hieron. F. Zanetti, Venet. 1755, 4. Corsinus, Rom. 1756. 4. Clem. Grubissich. Venet. 1757. Thom. Perellius in Donati Nov. Miscell. Lucens. 1773, deinde 1775. Xav. Matthaeius exercilt. per satur. p. 47. et Sim. Magistrius Rom. 1772. Lanzi, saggio di lingua Etr. I. p. 93. Donatus Suppl. Thes. Murat. I. p. 70. 2. postea II. p. 480. Rich. Payne Knight, analytical Essay on the Greek alphabet. tab. I. n. 2. Clem. Biagi Mon. Gr. et Lat. Mus. Nan. Praeloq. II. (cf. p. XXIII.) et p. 3-36. Aeri incisa sine notis est in coll. Mus. Nan. n. 8. Tractavit etiam Welcker. in Epigr. spicileg. altero n. 21. p. 5. sq. Quod dedit Boeckh. exemplum, ex consentientibus Italorum minoribus apographis, cum maiore Donati a Io. Bapt. Schiopalalba misso collatis, accurate, sed forma paullo ampliore quam apud illos exprimendum curavit. Cf. Rose, Inscr. Vetust. tab. LII. p. 327.

[*Textum vide pag. seq. interpositum*]

Litterarum formae antiquissimae sunt. M est sigma, et *μῦ* M uno apice auctum. Cf. alphabet. Phoenic. Iota est ᒪ, Gamma ᒣ quam formam in scripturâ a dexterâ ad laevam habuerat. Cf. alphab. titt. vetust. Lambda Ͱ, cuius in vs. 2. transversa linea fracturâ periit. Delta vulgare est. Sed inprimis memorabilia sunt KM, pro quo Attici constanter XΣ (i. e. Ξ), et ΓΗ pro Φ, KH pro X de quibus vide Introd. p. 19. 20. et alphab. titt. vetust. Diphthongus OY inest in voce HOYTOM (*οὗτος*), in qua eam mature etiam Athenis receptam fuisse postea videbimus. Littera O paullo minore formâ exarata quum antiquissimae aetati tum recentiori communis est; cf. alphab. titt. vetust. p. 45. Ceterum striatas columnas mature in usu fuisse, vetustissima, quae supersunt, Dorici operis templa docent. Itaque hunc titulum qui Solonis vel Pisistrati aetate exaratum putet, non magnopere erraverit. Verba disticho concepta haec sunt:

Παῖ Διὸς, Ἐκφάντῳ δέξαι τόδ' ἀμενφὲς ἄγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόφων.

h. e. *Iove gnate, accipe ab Eephanto hoc sine reprehensione elaboratum donarium; tibi enim supplicans id perfecit scalpendo.* Videtur Apollo invocari, Doriensium Ἀρχηγέτης, cuius cultus ut in Theram et Cyrenas, ita in Melum propagatus erat, maxime Amyclis, unde Melios Lacones profectos esse Müllerus docet. Welckerus quidem Ἐκφαντοῖ vocativum ab ignoto nomine Dianae Ἐκφαντώ statuit putatque dedicatum Ilithyiae donarium. Ingeniosius certe quam verius. Nomen Ἔκφαντος notum est (v. Suid. v. Μουσαῖος. Eudoc. p. 303. Demosth. de Cor. p. 474. 26.). Notum est etiam δέχεσθαί τινι, *accipere ab aliquo.* v. Porson. ad Eurip. Hecub. p. 45. ed. Lips. Pindar. Pyth. IV, 21. et ibi Herm. item Pyth. XII, 5. Dissen. in Explicatt. ad Pind. p. 522. P. II. Vol. II. ed. Boeckh. et fragm. Thren. 4. in ead. edit. p. 623. Ἀμενφὲς pro ἀμεμφὲς insolentius illud quidem, sed quod vetustis exemplis non caret, ut C. Inscr. n. 30. (cf. Rose, tab. V. fig. 2.) ubi ΙΕΝΟΜΟΛVΝΠΙΟ (i. e. Ζηνὸς Ὀλυμπίου) in galeâ votivâ. Cf. Cap. I. §. 3. Ἐπεύχεσθαι de supplicando h. l. dictum est; neque confundendus usus est, quo saepius dicitur εὐξάμενος ἀνέθηκε, i. e. votum susceptum, postquam deus addixit, solvit is qui donarium offert. In fine (γρόφων) qui nomen proprium contineri putant (ut Γρόφων, Τρόφων), mirifice labuntur. Neque enim duo

posse nomina propria statui, alterum artificis, donatoris alterum, vel ex eo apparet, quod sic artifex erit ὁ ἐπευχόμενος, quum potius is qui donat sit ὁ ἐπευχόμενος; nisi cum Welckero ad ignotum nomen Ecphanto confugiendum censueris, id quod verisimile non esse supra monuimus. Sed scilicet donator fuit is qui opus fecit. Itaque in voce γρόφων operae ipsius genus quaerendum est. Quodsi cum Boeckhio statueris columellam diligenter elaboratam esse ipsum illud ἀμεμφὲς ἄγαλμα — et posse ita statui ex antiquis exemplis apparet; nam ἄγαλμα quodvis opus ornatius, praesertim diis dedicatum, vocatur, ut tripodum inscriptiones ap. Herodot. V. 60. 61. et Paus. X, 7, 3. demonstrant, et dedicari ipsas columnas, immo solam columnae faciendae operam ex Milesiâ inscriptione (ἐργασίαν ἀνέθηκε τοῦ κίονος C. Inscr. n. 2862.) apertum est; — γρόφων ex Dorismo pro γράφων explicandum erit (cf. Greg. Cor. p. 455. et tab. Heracl. I. 36. ubi ἀνεπίγροφος), quod verbum antiquitus ξύσαι, χαράξαι, ἀμύξαι (Hesych.) significat. Itaque de statuâ impositâ non est cur cogitemus. Iustam autem esse hanc interpretationem vel ex eo intelligitur, quod ἐτέλεσσε, non ἀνέθηκε dixit auctor. Etenim illud τελεῖν (cf. Paus. V, 25. extr.) operam locatam respicit, quae qualis fuerit, addito participio γρόφων illustratur.

22.

Argis in fundamentis turris occidentalis Larissae arcis primus repperit Fourmontus. Ed. Gell. Argol. descript. tab. VII. ex exemplo apud Bakerum. Gell. inscriptionem denuo vidit, item Dodwell. Itin. II. p. 221. Cf. Rose, Inscr. Vetust. p. 79.

ΙΕΜΙΝ. . . . :\|||ΟΡ.Ο
ΟΤΡΑΜΜΑ
ΠΟΤΑΜΟΝ
ΚΑΙΜ⊗ΕΝΕLΑΜΒΟΥΝΑΜΙϹ
ΚΑΙΙΓΟΜΕΔΟΝ
ΚΑΙϘΑΡΟΝΒΟΑΡΧΕΜΙΗΑ
ΚΑΙΑDΡΑΜΤΟΜ
ΚΑΙΒΟΡ⊗ΑΛΟΡΑΜ
ΚΑΙΚΙ.ΕΤΟΜΒΟΜΙΝΤΟΝΟΜ
ΚΑΙΑΡΙ·ΜΤΟΜΑΧΟΜ
ΚΑΙΝ∴ΙΟΜDΑΜ

Litterarum formae satis antiquae sunt. A Fourmonti non multum a Dodwelli ٩ differt. Gamma est Λ vs. 8. Delta latinum D; theta ap. Fourm. ⊕, ap. Gell. ⊗, item ap. Dodw. primo certe loco. Lambda videtur L et ⊦ esse. Elementum μῦ est M, sigma M, quas formas Dodw. confundit; et Gell. prope ubivis M praebet. Πῖ habet ductum Γ vs. 5. Forma Π vs. 3. vitio Fourm. tribuenda. 'Ρῶ rotundum Gell. omnibus locis habet; nec minus Fourm. in plurimis. Dodw. acutum habet P. Y vulgari formâ exaratur. Spiritus nota B est, sed vs. 5. in 'Ιπποµέδων omittitur, de quo v. Giese de dial. aeol. p. 382.

Varietas lectionis. Vs. 1. ap. Gell. solum MIN est, omissis reliquis litteris. I posterius om. Fourm. et Dodw. Vs. 2. ΓΟΤΑ om. Gell. ٩MOM Dodw. habet, ut fere Fourm. ex quo Boeckhius addidit ΓΟΤ. Vs. 4. KAI om. Gell. lacunâ paullo ampliore relictâ. In voce Σθενέλας primum et ultimum M praebet Gell. M Fourm. et Dodw. Littera N ap. Dodw. Reliqui habent M. Denique littera λ in eodem nomine differt in omnibus tribus apographis; ap. Fourm. E, ap. Gell. N; ap. Dodw. L, ex quibus ultimum proxime accedit ad L vel ⊦. Quae post id nomen leguntur, ea om. Fourm. Sed Gell. B٩. In nomine 'Υαστίω pro secundo elemento Gell. N, quarto loco Dodw. M, idemque quinto I pro Gelliano (, quod superest ex O. Vs. 5. alterum I om. Fourm. Septima littera ap. Gell. est M; idem in fine N pro M praebet. Vs. 6. vocula KAI ap. Gell. ita obscurata est, ut primae litterae vix vestigium supersit, pro tertiâ legatur Y. In nomine ⊗APON pro primo elemento Fourm. et Dodw. habent Λ, pro ultimo ille M, hic M. Pro notâ spiritus Gell. Ɛ et loco litterae K omnes X ('Αρχεσίλαος vix pro 'Αρχέλαος dictum evicceris, ut ἀρχεσίμολπος, licet n. 48. (C. I. n. 165.) Col. III. vs. 29. ARXESILAS eodem modo legatur). Dein M Gell. Reliqui M. Paenultima littera ap. Fourm. et Dodw. est K, ap. Gell. recte ⊦. Vs. 7. K om. Gell. Pro M Fourm. bis M. Vs. 8. K om. Gell. relictâ tamen lacunâ. Idem pro B habet P. Mox pro N Dodw. N, Fourm. N. In fine Fourm. perperam M, ut etiam vs. 8. in nomine Κλεῖτος. Quippe huius nominis KIETOM, quod Gell. praebet, secundus ductus ap. Fourm. est Λ, ap. Dodw. P. Pro eo L vel ⊦ reponendum est; Ɛ autem diphthongum EI videtur repraesentare; unde fit, ut cum Boeckhio legamus Κλεῖτος (cf. C. I. n. 3105. 3046.). Cuius in patris nomine Fourm. et Dodw. M. Pro secundo N Gell. Λ. In fine Fourm. M. Quum vero Μίντων nullum videatur etymon habere, Σίντων autem bene a verbo σίνεσθαι possit derivari, iam Boeckh. M pro M reponere maluit. Vs. 10. Gell. voculam KAI duarum lit-

terarum spatio in laevum exstantem offert. In voce 'Ἀριστόμαχος primum A om. Fourm. et Dodw. Pro PIM Fourm. et Dodw. DEM; in fine Fourm. M. Vs. 11. KA Gell. idque ita reductum, ut sub AP sit. Deinde Fourm. et Dodw. et lacunam et I omittunt. Post O Gell. habet M pro M, idem P pro D, in fine Fourm. M. Boeckhius, quod quarto a fine loco ap. omnes est M, mutat in N; unde terminatio dorica et aeolica -ώνδας, fortasse N[IK]ONDAM (Νικώνδας). Videtur index esse nominum, ut Boeckh. putat, heroicorum. Sed Solonis vel Pisistrati aetati assignari posse titulum ipse suspicatur. Primi duo versus mutili sunt. Reliqua ita leguntur:

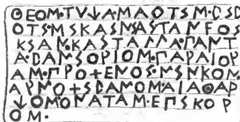
Ποτάμων
καὶ Σθενέλας ὁ 'Υνατίω
καὶ 'Ιππομέδων
καὶ Θάρων ὁ 'Αρ[κ]εσίλα
καὶ 'Αδραστος
καὶ Βερθαγόρας
καὶ Κλεῖτος ὁ Σίντωνος
καὶ 'Αριστόμαχος
καὶ Ν[ικ]ώνδας.

Memorabilis est sonus Π non duplicatus vs. 5. qui usus remotae antiquitatis est. Vid. Cap. I. §. 3. Ποτάμων nomen notum est ex Corp. Inscr. n. 2182. Σθένελος saepius inter Argivos heroes redit; huius nominis alia forma est Σθενέλαος (Hom. Il. π'. 586.) et contract. Σθενέλας. 'Υνάτιος nomen aliunde non est cognitum, fort. pro Οἰνάτιος. v. Giese. l. c. Hippomedontis nomen e Septem adv. Thebas notum est. Θάρων, quod ex Gellii apographo exsculpsit Boeckhius, Θήρων est. Videtur hic quoque inter heroes Argivos esse; quamquam idem nomen reperitur etiam in Boeotiâ (Paus. VI. 14. 5.). Adrastus notus heros Argivus. Orthagoras Sicyonis Argis vicinae tyrannus fuit, quem verisimile est ab heroe Adrastide nomen derivasse. Sicyone Adrastum aliquando imperasse notum est ex Pindaro. Hoc nomen scriptum est Βερθαγέρας, praefixo digamma aeolico, de quo vide p. 42. Aristomachus denique Adrasti frater, Talai filius est (Apollod. 1, 9. 13.); quamquam qui intelligendus sit in nostrâ inscriptione, non liquet.

23.

In tesserâ aereâ repertâ in Bruttiis prope Petiliam (Policastro) a. 1783. asservatâ olim Velitris in Museo Borgiano, quod nunc Neapoli est. Ediderunt Io. Phil. Siebenkees. Rom. 1789. 4. Heeren. biblioth. litt. et art. Gotting. P. V. et in operibus suis Tom. III. p. 171. sq.

Barthelem. Oeuvres diverses. T. II. p. 412-417. Lanzi, saggio di lingua Etr. I. p. 108. tab. IV. Clem. Biagi diss. de graecâ tesserâ hospitali vetustissimâ; Schow de chart. papyr. Velitr. p. 114. sq. Ignarra de phratriis p. 158-166. Rich. Payne Knight. de Alphab. tab. I. n. 1. Praeterea de eâ dixerunt Fabricius in diatribe ad illustr. aliquot bibliographiae antiquariae capita, p. 238. Fea ad Winckelm. H. A. I. p. 258. et in Misc. critt. p. XXIV. Welcker. ad Zoeg. Abh. p. 35. Cf. Rose Inscr. Vetust. tab. XI. fig. 3.

Litterae sunt vetustissimae. Sigma est M et proinde μῦ Ͷ. Delta ad similitudinem Romani D proxime accedit. Iota est Ϟ, Gamma I, Lambda Ʌ, χῖ Ѱ, ut ap. Etruscos et in aere Eleo n. 24. Θ vulgare est; ξῖ autem est +, quam formam italicam etiam in nummis deprehendas. Inest etiam digamma in ϝοικίαν; spiritus asper abesse ex dialecti ratione videtur, ut vs. 6. in Ἀρμοξίδαμος. cf. Giese de dial. aeol. p. 376. Interpunctio ex more Etruscorum et Romanorum eiusmodi est, ut singula verba puncto uno distinguantur. Petilia Graeca urbs fuit, condita a Thessalico heroe Philoctete (v. Strab. VI. p. 390. A. B. Virg. Aen. III, 402. et ibi Serv. cf. Tzetz. ad Lycophr. 911.). Verba sunt haec:

Θεὸς Τύχα. Σαῶτις δίδωτι Σικαινίᾳ τὰν ϝοικίαν καὶ τἆλλα πάντα. Δαμιωργὸς Παραγόρας· Πρόξενοι Μίνκων, Ἀρμοξίδαμος, Ἀγάθαρχος, Ὀνατᾶς, Ἐπίκωρος.

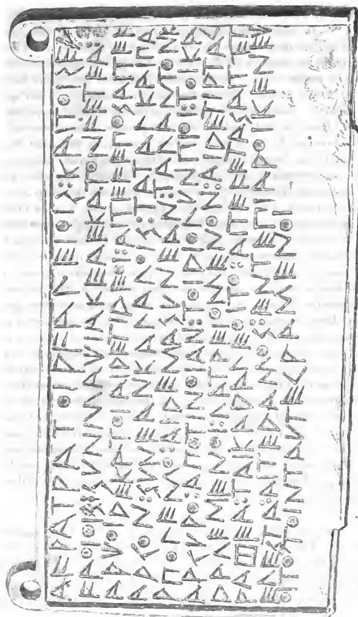
Deus, Fortuna adsint. Saotis dat Sicaeniae domum suam et reliqua omnia. Demiurgus Paragoras; Proxeni Mincon, Armoxidamus, Agatharchus, Onatas, Epicurus.

Formula Θεὸς Τύχα est apprecatio boni eventus, ut apud Latinos: *Quod fe-*

lix faustumque sit. Vulgo ἀγαθῇ τύχῃ. Similiter in aliis titulis Θεὸς τύχαν (sc. δοίη), ut in simili titulo Corcyraeo C. I. n. 1850. et alias, vel Θεὸς τύχαν ἀγαθάν, ut in Delphico (C. I. n. 1695.) et Boeotico (C. I. n. 1564.) cf. Rofs. Inscr. gr. inedd. n. 67. 73. 74. 81. Ex quo ne putes mutandum esse quidquam in nostro titulo. Saotis nomen femininum est, cuius forma masculina est Σώτας, Σαώτας. Deinde Σικαινίας an Σικαινία sit nomen quod sequitur, dubites. Boeckhius hic quoque mulierem intelligi suspicatur. De nomine cf. Giese de dial. aeol. p. 366. Sequuntur nomen Demiurgi et nomina Proxenorum. In his Μίνκων, quod est pro Μέγκων, Boeckhio Μίκων esse videtur, notum ex Pausaniâ nomen patris Onatae Aeginetae. Δαμιωργὸς apud Doricnses magistratus est. Peloponnesiis universis δημιουργούς, primo loco positos ut archontes, tribuit Philippi epistola ap. Demosth. de cor. p. 280. (cf. C. Inscr. n. 1193. 1542.). Iam Petilia originis Thessalicae est, si non a Philoctete, certe a Meliboeensibus. Et apud Thessalos eundem magistratum obtinuisse, Etymol. M. docet. Cf. Zonar. v. δημιουργοί. Itaque Petiliae δαμιωργὸς videtur primus fuisse et eponymus magistratus. Proxenos Petiliae quinque videmus, ut Spartae quinque sunt ephori. Est autem duplex proxenorum genus, alterum universis Graecis commune, alterum proprium, ut videtur, Spartanorum. Etenim unaquaeque civitas in alienis civitatibus habuit suum curatorem, quem nos Consulem dicere solemus, ex illius reipublicae civibus, in qua alienae civitatis commodis consuleret, delectum ac praerogativis auctum ab eâ, cuius res curaret. Alterum genus proxenorum publicum Spartae est, qui magistratus ex civibus Spartanis nominabantur a regibus (v. Herodot. VI, 37. cf. C. Inscr. Introduct. in Boeot. cap. I. extr.) Et talem magistratum etiam Petiliae fuisse probabiliter statuit Boeckhius. Iam vero nomina demiurgi et proxenorum auctoritatis publicae causa apposita indicant non agi de re privatâ. Itaque de tesserâ hospitali cogitari non potest. Vid. Boeckh. ad h. l. Sed missis virorum doctorum commentis concedamus oportet agi de donatione per testamentum. Exemplum testamenti mulieris notum est ex monumento Epictetae (C. I. n. 2448.). Vid. quae Boeckh. ad h. l. de ea re disputavit. Ceterum titulus noster utique circiter Olymp. 40-60. scriptus videtur.

24.

Lamina aerea Olympiae effossa. Reportavit Gell. a. 1813. Edidit Payne Knight singulari chartâ. Recusa est Diar. class. XI. p. 348. sq. XIII. p. 113. Mus. Cantabr. I. p. 536. cum notis Walpolii. Daunou Exposé des travaux de la classe d'histoire et de litt. anc. (1815. 7. Jul.) p. 30-33. 112. ubi excerpta ex Commentatione Boissonadii. Amplior eius Commentarius exstat Diar. class. Vol. XX. p. 285-306. cf. Vol. XXII. p. 352. sq. Gell. in Diar. class. Vol. XXIV. p. 401. Boeckh. in Oecon. civ. Ath. II. p. 390-392. Rose Inscr. Vetust. p. 29. et p. 354. sq.

Singularis est species scripturae. Rectae lineae scalpro vel cuneo incisae sunt, rotundae formae typo incusae, eoque duplici, altero forma o, quae minor est ceteris litteris (cf. in alphab.), altero puncta. A et D obliqua sunt; gamma ᚴ, unde forma rotunda in vas. Corinth. n. 26. quae propterea in nostrâ inscriptione non comparet, quod formae rotundae hîc evitantur; unde etiam factum est, ut littera Φ formâ quadratâ (⊞) exprimeretur. Lambda paullulum variat; accedit tamen ad vulgarem formam Λ, ut M et N. De ceteris cf. supra. Duplices consonae simplici litterâ signantur, more antiquissimo. V. p. 49. EI diphthongus plene scripta est. Ionicarum litterarum nulla inest. Distinctio duobus punctis fit. De scripturâ vs. 2. συνμαχία et vs. 6. Ὀλυνπίῳ vid. ad p. 49. Erravit sculptor vs. 2. pr. et vs. 9. pr. illic repetiens OI ex priori OI, hic omittens Ϟ. Idem utrumque correxit.

Verba tituli haec sunt:

Ἀ Fράτρα τοῖρ Fαλείοις καὶ τοῖς Ἡρ Fαοίοις. Συνμαχία κ᾿ ἔα ἕκατον Fέτεα. ἄρχοι δέ κα τοΐ. αἰ δέ τι δέοι, αἴτε Fέπος αἴτε Fάργον, συνέαν κ᾿ ἀλάλοις τά τ᾿ ἄλλ καὶ πὰρ πολέμω. αἰ δὲ μὰ συνέαν, τάλαντον κ᾿ ἀργύρω ἀποτίνοιαν τῷ Δὶ Ὀλυνπίῳ τῷ καδαλημένῳ λατρειόμενον. αἰ δέ τιρ τὰ γράφεα ταῖ καδαλέοιτο, αἴτε Fέτας αἴτε τελέστα αἴτε δᾶμος ἐντ᾿, ἐπιάρῳ κ᾿ ἐνέχοιτο τῷ 'νταῦτ᾿ ἐγραμένῳ.

„Pactum Eleis et Heraeensibus. Societas sit centum annos. Incipiat autem ab hoc ipso anno. Si quid opus sit vel dicto vel facto, coniuncti sint inter se et cetera et de bello: sin non coniuncti sint, talentum argenti pendant Iovi Olympio violato donandum. At si quis litteras hasce laedat, sive civis socialis, sive magistratus, sive pagus est, is mulctâ sacrâ tenetor hîc scriptâ."

Foedus est Eleorum et Arcadum Heraeensium aeolice scriptum. Arcades et Eleos non dorice, sed aeolice locutos esse docet Strab. VIII. init. Hinc spiritus asper omissus (v. Giese de dial. aeol. p. 377.), hinc digamma in Fράτρα, ut Fρῆξις apud Alcaeum, ut βράκος, βρόδον, βρήτωρ scribitur Aeolibus (v. Greg. Corinth. p. 578. 637 et interpr.). Titulus inter Olymp. 40-60. scriptus est, et Boeckhio quidem iudice circa Olymp. 50. quo tempore, crescente Eleorum potentiâ, probabile est Heraeenses sese Eleis adiunxisse. Certe Eleos tum summum Olympiae imperium tenuisse verisimile fit ex mulctâ, quae in hoc foedere constituitur, Iovi Olympio pendendâ. Plura de Eleis et Heraeensibus vid. ap. Boeckh. Hanc inscriptionem olim Olympiae positam fuisse et locus docet, ubi reperta est, et aliorum foederum exempla ap. Paus. V, 23. 3. Thuc. V. 47. — Vs. 1. de vi ῥήτρας vid. Boissonad. l. c. in lemmate et Nitzsch. de historiâ Homeri fasc. I. p. 51. sq. P in τοῖρ est pro Ϟ, quod Laconibus frequentatum constat (cf. decret. adv. Timoth.

Miles.). Idem autem etiam aeolici moris esse Eustath. testatur. De Eretriensibus Eleorum colonis vid. Strab. VIII. p. 308. Plat. Cratyl. p. 434. C. et de Eleis ipsis Paus. V, 15. 4. ex corr. Buttm. Ceterum non constans is usus est. Digamma fuisse in voce Ϝᾶλις docent nummi. Vid. Eckhel. D. N. II. p. 266. Nomen gentile Heraeae est Ἡραιεύς (Thuc. Polyb. Paus.), item Ἡραεύς, notante Stephano. Sed, ut Ἡραεῖς, sic Ἡραεῖοι dici poterant, pro quo aeolicum est Ἡρᾱοῖοι (mutato spiritu et cum digamma: ἩρϜαοῖοι), ut μάγοιρος pro μάγειρος (v. Greg. Cor. p. 605. et interpr.). Quamquam Hermannus quidem mavult scribi Ἡρᾱῶοι. Vs. 2. Optativus cum dorico et aeolico κά (i. e. ἄν) hîc pro imperativo sive huius vim tenente infinitivo est, ut συμμαχίαν εἶναι. Ἔα est igitur pro εἴη, ut mox συνέαν pro συνεῖεν (συνείησαν), assumptâ terminatione αν, ut mox in ἀποτίνοιαν (pro ἀποτίνοιεν). Cf. Giese de dial. aeol. p. 125. Verbis ἄρχοι δέ κα τοΐ, initium foederis designatur, ut ipse, qui agatur, annus primus sit ex illis centum. Verba illa contractiora sunt pro: ἄρχοι δέ κα τῶ χρόνω (vel τᾶς συμμαχίας) τὸ Ϝέτος τοΐ (i. e. τοδί), ut in n. 74. (Corp. Inscr. n. 1569.) vs. 40. ἄρχι τῶ χρόνω ὁ ἐνίαυτος ὁ μετὰ Θύναρχον ἄρχοντα Ἐρχομενίυς. Cf. Thuc. IV. 118. Ut autem τοΐ, ita infra habes ταΐ, quod τάδε vel ταδί significare vix quisquam inficias eat. Vs. 3. 4. Scriptura Ϝάργον pro Ϝέργον (ἔργον) vetustissimae dialecti est. Cf. nomen antiquum atticum Ἀργάδεις. Ἄλ pro ἄλλα apocope est certe insolentior, nec Trypho §. 28. habet, quocum possit comparari. Sed scilicet est prisci sermonis, ut πάρ (pro πέρ h. e. περί), assumptâ litterâ α ut in Ϝάργον. V. 6. Ἄργυρος utrum hic de argento signato an de argenti pondere non percussi intelligendus sit, non liquet. Δί monosyllabum exstat etiam n. 27. (Corp. Inscr. n. 16.) et aliquoties apud Pindarum. Iupiter, qui ut fideiussor foederis, si conditiones negliguntur, fallitur, nunc ΚΑΔΑΛΕΜΕΝΟΣ audit. Et dubium non est, quin verbum καταδηλεῖσθαι intelligendum sit, neglectâ eâ consonâ, quae ex syncope nascitur, καδδαλημένος. cf. Tryph. §. 23. Quod verbum quum mox eodem modo scribatur, id credibile est propterea factum esse, quod in hoc titulo duplices consonae simplici litterâ designatae omnes sunt. In eodem participio omittitur reduplicatio; quod quamquam Tryph. §. 21. αἰολικὸν πάθος vocat, tamen Buttmanni sententia etiam Boeckhio videtur potior, monentis καδαλήμενος praesens esse aeolicum, ut φιλήμενος et alia. Cf. Sturz. ad Maittair. de dial. p. 207. Difficilius est de verbo λατρειόμενον statuere. Apparet id ad τάλαντον referri. Verisimile est autem dictum esse pro λατρευόμενον; certe ΕΙ pro ΕΥ etiam in decreto adv. Timoth. Miles. habetur, ubi in libris Ἐλευσινίαρ (vid. Knight p. 132.). Quodsi ita est, sensus

erit: *talentum illud Iovi Olympio pendendum dedicari in signum venerationis atque officii.* In fine de tabulae laesione agitur. Nam si quis scriptum hoc (τὰ γράφεα ταί, i.e. τὰ γράμματα ταδί) violaverit, eadem quae in foedere laeso mulcta constituitur. Γράφες videtur dictum ut τρύφος. Deinde (τίρ pro τίς est etiam Laconum) designantur ii qui foedere obstricti sunt. Fέτας est civis privatus (vid. Hesych. v. et Thucyd. V, 79. Aeschyl. Suppl. 250.). Huic opponitur τελέστα, i.e. τελεστής (cf. Greg. p. 693.). Τελεσταὶ autem sunt οἱ τὰ τέλη ἔχοντες, magistratus. Iam quum eâ aetate, quâ scriptum esse hunc titulum monuimus, neque Elei neque Heraeenses in unam essent urbem congregati, sed δήμοις s. κώμαις seiunctis continerentur (vid. Strab. VIII. p. 233. Diod. XI, 54.), potuit accidere, ut unus vel alter pagus a foedere alienior fieret; quod ne accideret, item cautum est apposito δᾶμος. Post δᾶμος fit interpunctio, quae quid significet, ex iis quae supra diximus p. 50. apparet. Itaque inde non colligas litteras ἐντ' ad sequentia pertinere. Nam ἐντεπιάρῳ pro ἐν τῷ ἐπιάρῳ nullâ ratione defendi potest. Sed scilicet ἐντὶ dorica et aeolica forma est pro ἐστί, ad ea, quae praecedunt, referenda. Porro Aeolismo Asiano dicebatur ἶρος pro ἱερός, sed apud Dores ἱαρός, quod fit ἴαρος Aeolismo Peloponnesiaco. Hinc ἐπίαρος (ἐφίερος), quod adiectivum de rebus numini oblatis usurpatur. Nunc τὸ ἐπίαρον mulcta esse deo solvenda videtur. Postremo αὖθις pro αὖτις ut est Ionum et Dorum, ita etiam Aeolum est; unde ἐνταῦτ' pro ἐνταῦθ' et synaloephe admissâ τῷ 'νταῦτ', in quâ tamen littera ι retinetur contra regulam hodie receptam, quae fortasse in Aeolismo non obtinebat.

25.

Sub signo aereo Musei Naniani. Edidit Maffei Veron. illustr. III. p. 261. (a. 1732). Dein Zanettus et Corsinus (ll. cc. ad n. 3.). Illustravit Passerius (osservazioni sopra l'avorio fossile etc. Venet. 1759) p. XXIV. Una cum signo edidit Paciaud. Mon. Pelop. II. p. 50. Inscriptionem aeri incisam praebet Lanzi, Saggio di lingua Etr. I. tav. 1. cf. p. 103. item Collect. antiquitt. Mus. Nan. n. 29. et una cum signi imagine n. 276. Ceterum hodie monumentum non exstare in Museo Naniano notavit Hirtius. Cf. Villoison. Anecd. II. p. 166. p. 124. et Rose, Inscr. Vetust. tab. XI. fig. 2.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΜ ΑΝΕΘΕ ΚΕ

Statua, ad quam inscriptio haec pertinet, unius palmi altitudine, ex aere fusa, priscum Graecorum stylum refert, neque ita dispar est idolis aegyptiacis. Est ea nudi viri iuvenilis, brachiis corpori appressis, sinistro

pede paullulum ante dexterum posito; caput quasi circulo redimitum, capillis nimium concinne compositis et in tergo figurâ quadratâ colligatis. In vertice foramen esse videtur; unde patet telamonem fuisse, fortasse lychnuchum. Cui vero dedicata fuerit statua vel ubi reperta, non constat.

Itaque quum hoc monumentum antiquissimae artis esse appareat, nihil obstat, quominus, qui id dedicavit, Polycrates Samiorum tyrannus intelligatur, qui ab Olymp. 53, 3. usque ad Olymp. 64, 1. imperium tenuit (vid. Panofka Sam. p. 29. sq.). Cui opinioni favet etiam nudum nomen Πολυκράτης sine patris vel patriae appellatione. Inscriptionis prior vox in dextero latere est plinthi, cui statua insistit; alterius vocis tres priores syllabae in fronte basis perscriptae sunt, ultima autem syllaba in sinistro latere, sic: Πολυκράτης | ἀνέθη | κε. Litterarum formae notae sunt ex titulis superioribus.

26.

In vase fictili reperto in sepulcro rupi inciso prope Corinthum. Primus edidit D'Agincourt: Recueil de fragmens de sculpture antique en terre cuite, tab. XXXVI. Inscriptiones ibi male expressas rectius ex Dodwelli schedis descripsit Raoul-Rochette in epistol. ad Aberdeen tab. III. cf. p. 83. 127. sq. Postremo accuratam vasculi imitationem cum ipsis figuris, quibus nomina interposita sunt, exhibuit Dodwell. Itin. II. p. 196. cf. Rose, Inscr. Vetust. tab. IX. 1. 2. et pag. 367. sq.

ΑϹΑΜΒΜΝΟΝ
ΑΝΚΑ
ΔΟΡξΜΑΧΟΜ
ΜΑΚξΜ
ΑΝΔΡΥΤΑΜ
ϜΑϘΟΝ
ΦξΓΟΝ
⊗ΒΡΜΑΝΔΡΟΜ

In litteris memorabile est gamma ϲ, qualis forma in nummis Siciliae et Magnae Graeciae reperitur. Δ est vulgare. Lambda ᛚ ut n. 21. 23. Sigma Μ et μῦ Μ, tum φῖ Φ et epsilon Β (vid. alphabet. titt. vetust.). Iota ξ affine est illi, quod habes n. 21. sed proxime accedit ad similitudinem

n. 31. Praeterea insunt K et ϙ et hoc quidem ante O, ut n. 50. Mihi quidem id in ϙ mutandum non videtur. Nam lineolae superioris nullum in vasculo exstat vestigium. Monumentum valde antiquum est. Nomina figuris adscripta haec sunt:

'Αγαμέμνων, 'Αλκά, Δορίμαχος, Σάκις, 'Ανδρύτας, Πάκων, Φίλων, Θέρσανδρος.

Patet insigne aliquod Corinthiorum heroum facinus describi, qualis Erymanthii vel Calydonii apri strages fuit. Nam ea pars vasculi, in quâ nomina inscripta sunt, in sinistrâ ostendit Thersandrum, qui aprum ingentem ense petit. Sub apro Philo cernitur; eandem feram sagittâ percussurus adstat Paco, appropinquante Andrytâ, qui hastâ et clypeo munitus est. Sacis et Alca, inter quas Dorimachus conspicitur, mulieres sunt. In dexterâ parte post omnes est Agamemnon, qui pro sceptro caduceum gerit. Ex his omnibus soli Agamemnon et Thersander (Sisyphi fil. v. Paus. II, 4, 3.) noti sunt. Et hic quidem primas agere videtur. Agamemnon haud dubie ideo additus est, quod penes hunc tum summum Corinthi imperium esset (v. Paus. II, 4, 2. cf. Il. β'. 570.). Simile vas v. ap. Ros. Inscr. Vetust. tab. IV. fig. 2. (1.)

27.

In galeâ aereâ a. 1817 inter rudera Olympiae repertâ. Primus edidit Broendstedius: sopra una iscrizione scolpita in un antico elmo di bronzo etc. Napoli 1820. 4. Deinde in epist. ad Münterum in Diario Germ. matutino 1820. Kunstblatt n. 15. Sickler in Diario matutino 1821. Kunstblatt n. 2. Pouqueville Itin. IV. p. 300. male exhibet titulum, ex eoque Boisonad. Diar. class. Vol. XIX. p. 301. Thierschius consentiens cum Boeckhio in Diar. matut. Kunstblatt. n. 26. a. 1821. Boeckhius in Commentt. Pind. Vol. II. P. II. p. 225. sqq. Hermanni explicatio a Silligio exposita in Boettiger. Amalth. II. p. 231. sq. paulum differt ab illis. Cf. Boeckh. in prooem. Ind. Lectt. Univ. Litt. Berol. hibern. 1822-1823. p. 4. Postremo Welcker. Spicileg. epigr. alt. n. 27. et Rose Inscr. Vetust. tab. VIII. fig. 1.

BIARON O ΔEINOMENEOΣ
KAI TOI ΣVRAKOΣIOI
TOI ΔI TVRANAΠO KVMAΣ

Vetusta sunt V R et spiritus B, qui in articulo omittitur, deinde obliquum Δ, consona simplex pro duplici vs. 3. in Τυράν'. Cf. in inscr. Ther. n. 16. ΘΑΡΥΠΤΟΛΕΜΟΣ. Postremo eodem in versu admissa apostrophus; cf. n. 41. n. 43. Sed memorabile est Σ in titulo tantae antiquitatis.

Hiero Syracusarum tyrannus Olymp. 76, 3. (Diod. XI, 51.) Tyrrhenos ad Cumas devicerat; ex quâ pugnâ a Pindaro (Pyth. I.) celebratâ spolia Tusca Iovi Olympio dedicavit, quae fortasse in thesauro Geloorum reposita erant (cf. Paus. VI, 19, 10.). Horum spoliorum tres galeae repertae sunt, quarum uni, quae loco maxime conspicuo inter ceteras posita fuisse videtur, hic titulus inscriptus est. Certe in *πανοπλίᾳ* a Myonensibus dicatâ similiter uni clypeo impositum epigramma narratur (v. Paus. V, 19, 3.). Verba dorice composita haec sunt:

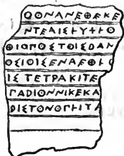
Ἰάρων ὁ Δεινομένεος καὶ τοὶ Συρακόσιοι τῷ Δὶ Τυῤῥάν' ἀπὸ Κύμας.

„Hiero Dinomenis fil. et Syracusii Iovi Tyrrhena haec arma a Cumis reportata dedicarunt."

Verbum ἀνέθεσαν omittitur, ut saepius. Ἰάρων doricum est ut ἱαρός. cf. ad n. 24. sub fin. Συρακόσιοι forma est germana etiam Atticis (v. Boeckh. ad Sim. Socrat. praef. p. XXXI. Bekker ad Thuc. III, 86.). Monosyllabum Δὶ vidimus n. 24. Apostrophum vs. 3. versus causa admissam iudicat Boeckhius. De causâ dubitari possit. Nam ut plurimum in ipsis versibus vocabula plene scribuntur. Cf. n. 44. n. 51. C. Inscr. n. 426. 913. 1582. Sed ad defendendum versum paroemiacum τῷ Δὶ Τυῤῥάν' ἀπὸ Κύμας utique exempla exstant, ubi aliquot voces extra versum positas sequitur versus (v. Paus. X, 7, 3. V, 27, 1. Cf. n. 43.). Equidem etsi in toto hoc titulo numeros ad rhythmum anapaesticum accedentes sentio, tamen, an deditâ operâ admissus versus paroemiacus sit, dubitaverim. De galeis votivis cf. n. 29.

28.

Argis in D. Demetrii, ex schedis Fourmonti. Edidit Pouquevill. Itin. et Rose, Inscr. Vetust. tab. XI. fig. 1. Accuratius apographum nuper publicavit Lud. Rossius (Inscriptiones graecae ineditae, fasc. I. Naupliae 1834.) n. 55. qui fragmentum repperit in ecclesiâ D. Demetrii. Ibi singuli versus duplici lineolâ distinguuntur. cf. Corp. Inscr. n. 1285.

Litterae maximam partem priscae sunt, ut D ⊢ ⊕ ᛘ + (i. e. X), Θ (i. e. O). Sed Sigma est Ƹ, quae forma apud Dores primum omnium invaluit. Cf. Alphabet. titt. vetust. Arma numini dedicantur ab homine qui hoplitodromus vicerat. Quae in nostro apographo leguntur, haec fere sunt:

. . . ων ἀνέθηκε
. . . ντεα ἰσχυ . λο
θίοπος τοῖς δαν
οσίοις ἐν ἀέθλο
ις τετράκι τε .
πάδιον νίκη κα[ὶ]
δὶς τὸν ὁπλίτα[ν]

Titulum dorice scriptum esse ex dorico imperfecto νίκη pro ἐνίκα (cf. Pind. Nem. V, 5.) et ex voce ὁπλίταν apparet. Nec minus apertum est et versus fuisse heroicos et verbis οσίοις ἐν ἀέθλοις et δὶς τὸν ὁπλίταν constitui finem versuum. Boeckhius inter vs. 3. et 4. plura perisse existimans ὁσίοις statuit. Sed de hoc dubitari potest. Eiusdem coniecturas de vs. 3. Πέλοψ et δ' αὖ et 6. παρίων quae minus accurato apographo Fourmonti nituntur, nostrae lectiones repudiant. In fine Fourm. praebet ΡΙƸΤΟΝ ΟΓΗΙΤΑ unde Boeckh. effecit ἄριστον ὁπλίταν, quod iam verbis δὶς τὸν ὁπλίταν cedet. Vs. 6. Γ certissimum esse in lapide Rossius affirmat; quapropter στάδιον scribi non possit. Potest tamen [σ]πάδιον, quod idem est in dialectis neque id solum aeolicum sed etiam doricum. Itaque si ductus vs. 5. 6. 7. coniungere in unum versum licet nec tantum interiit litterarum, quantum Boeckhius putabat, versum habebimus hunc:

τετράκι τε [σ]πάδιον νίκη κα[ὶ] δὶς τὸν ὁπλίτα[ν].

In quam sententiam video incidisse etiam O. Müllerum (Diar. litt. Gott. 1836. n. 116.) qui totum ita composuit:

. . . θων ἀνέθηκε [τη]ντεα.
Ἴσχυ[λ]λο[ς] Θίοπος τοῖς δα[μ]οσίοις ἐν ἀέθλοις
τετράκι τε [σ]πάδιον νίκη κα[ὶ] δὶς τὸν ὁπλίτα[ν].

Et profecto si ultimum versum recte restituimus, etiam alterum probabiliter restitutum concedamus necesse est. Ἴσχυλλος nomen notum ex vasis (ΗΙƸΧΥ ⅃ΟƸ Mus. Etr. 558. 1115. cf. Creuzer. de vase ant. att. p. 13.) ab ἰσχύς derivandum, duplicatâ litterâ λ αἰολικῶς. Θίοψ dorica forma est pro Θέοψ. Δαμόσιοι ἄεθλοι videntur nunc dici simpliciter ludi Argis celebrari soliti (cf. Xenoph. Cyrop. I, 2, 12. δημόσιοι ἀγῶνες). Boeckhius cogitabat de hoplitodromo qui ter et quater vicerit ludos [τρ]ὶς τετράκι τε -. De quo, si versus recte coniunximus, cogitari iam non potest. Sed quod O. Müllerus suspicatur verba . . . θων ἀνέθηκε [τη]ντεα extra versum posita esse, et qui dedicaverit, eundem Ischyllum Theopis filium posse intelligi, erit cui minus id verisimile videatur. Nam et versus finis potuit esse . . . . ων ἀνέθηκε [τάδ' ἔ]ντεα et alius is, qui dedicavit arma fortasse defuncti; nec, quantum interierit in principio, scire possumus.

Ceterum hoc fragmentum denuo tractatur ab Hermanno (Progr. 1835. Mart.) qui apographo Rosii (Inscr. Gr. Vetust. p. 81.) usus versus ita refinxit:

> Ἱπποκόων ἀνέθηκε τάδ' ἔντεα, ἰσχύϊ λώβης
> χωρὶς ἐν ἠϊθέοις τοῖς δαμοσίοις ἐν ἀέθλοις
> τετράκι τῇ 'κ πάντων νίκῃ κάρτιστος ὁπλίταν.

qui quantum distent a vero, nibil attinet dicere.

29.

In galeâ aereâ eleganter fabricatâ, quam a. 1795 prope Olympiam in Alpheo repperit Britannus Morrit. Aes ex cupri quinque vel sex portionibus unàque plumbi candidi temperatum. Galea ipsa clavis tropaeo affixa erat. Litterae pistillis profunde impressae sunt, altero rotundae lineae, altero rectae, et eodem quidem typo circulus integer et dimidius. Ita factum est, ut litterae D P Φ eandem fere formam obtinerent. cf. n. 24. Corp. Inscr. n. 32. et Rose, Inscr. Gr. Vetust. tab. VII. fig. 2. Galeam possidet Payne Knight. Scriptura edita est in Diar. Class. I. p. 328. sq. Cf. Walpol. Travels. p. 588. n. 53. Welcker spicil. alt. p. 11. Accuratius apographum Ros. Inscr. antiqu. tab. VII. (ad p. 59.) praebet, quod damus in margine.

Litterae vetustae sunt. Gamma est Λ, ut n. 22. Inest digamma in media voce, de quo vide supra in alphab. et koppa Ϙ. Primus Boeckhius vidit legendum esse:

Τἀργεῖοι ἀνέθεν τῷ ΔιFὶ τῶν Κορινθόθεν.

„Argivi dedicarunt Iovi ex spoliis Corinthiis."

Τἀργεῖοι est τοὶ Ἀργεῖοι, ut in epigr. vetusto ap. Paus. V, 25, 5. τῷ Διῒ τἀχαιοὶ τἀγάλματα ταῦτ' ἀνέθηκαν. Deinde ἀνέθεν est ἀνέθεσαν. cf. Simonid. in Anthol. I. p. 254. ed. ult. ubi vulgo contra metrum ἀνέθεντο. Titulus respicit tropaeum universum sive πανοπλίαν, ut galea Hieronis (n. 27.) ad plura spolia pertinet; hinc τῶν Κορινθόθεν. Habemus versum senarium, non elegantem illum quidem, sed quales vel apud lyricos et comicos interdum reperiuntur. Cf. Metr. Pind. p. 103. Pyth. VIII, 29. c. notis critt. et Pyth. XI, 24. Adde Corp. Inscr. I. Addend. p. 885.

Galeas ficticias interdum dedicatas esse non est cur ambigamus. Certe Dodwell. Itin. II. p. 327. refert plurimas galearum Olympiae repertarum tam tenues esse, ut militares non fuisse videantur. Quamquam de his difficile iudicare, nisi quod parva galea Leakii, cuius inscriptio est in C. I. n. 31. (cf. Rose Inscr. vetust. p. 20.)

ϒΦΒϚƎΟΠΑΜϚΟΙΟϘ

(i. e. *Κοῖός μα πόησε φυ*... de voce *μὰ* v. Giese de dial. aeol. p. 259. sq. Β error est artificis pro Ǝ) voti causa videtur fabricata esse. Sed neque galeam Hieronis huius generis esse verisimile est, nec de hâc, de quâ nunc agimus, idem probari possit. Nam Megarensium thesaurum Olympiae, quo Welckerus utitur ut demonstret galeam hanc spolium esse ficticium, sero conditum esse ipse Paus. (VI, 19, 4.) significat verbis lacunosis, ut tum, quum thesaurum Megarenses dedicarent, etiam Argivi socii Megarensium potuerint spolium inferre, sive ex illâ remotae aetatis pugnâ captum, sive aliâ deinceps occasione de Corinthiis reportatum. Itaque Boeckhius rem pluribus persequens ex donariis ibi repositis teste Pausaniâ, qui artificem Dontam (circa Olymp. 60.) nominat, probabiliter coniecit, illâ aetate etiam Argivorum hoc donarium illatum esse, ut haec inscriptio circa Olymp. 60. posita esse videretur.

APPENDIX.

Posteaquam inscriptiones vetustissimas percensuimus earumque indolem et naturam monstravimus, visum est in Appendice ea exponere, ex quibus quae esset prisca fraus in titulis scribendis, quae recentior, posset intelligi. Itaque missis titulis iis, qui, quum vetustate detriti essent, multo post iterum exarati litteris sunt recentioribus, ut Simonidis versus illi in Orsippum (Corp. Inscr. n. 1050.), ut eiusdem epigramma in Graecos, qui in bello Medico perierunt (ibid. n. 1051. cf. n. 972. et n. 1724.), et iis, qui aliunde petiti in lapides coniecti sunt, ut plures in Kempianis (C. I. n. 372. 614. 652. 1105. *b.* cf. ibid. n. 511. 1724.) (*) faciundum putavimus, ut institutâ triplici earum inscriptionum, quae fraudem produnt, divisione primum

(*) Nam monumenta Kempiana, quum ipsa per se falsa sint, tamen veras continent inscriptiones. Similiter inscriptio ex libro petita sepulcro Homeri, quod vocatur, imposita est, ut permultae ex Anthologiâ aliisque libris vetustis in antiqua anaglypha coniectae sunt. Cf. Maffei. Crit. lapid. p. 74. sqq.

de titulis piâ fraude veterum Graecorum fictis dissereremus, deinde de titulis in speciem antiquitatis compositis, postremo de titulis spuriis.

I. DE PIA FRAUDE VETERUM GRAECORUM.

Quemadmodum pleraeque omnes, quae exstant, narrationes mythicae variis aetatibus variis modis partim licentiâ poëtarum partim subtili interpretatione immutatae sunt et fucatae, neque id solum serioribus temporibus sed ex certis testimoniis sexto iam saeculo ante Chr. n. factum videmus (cf. Ambrosch. de Lino diss. p.VIII.), ita etiam antiquissimis temporibus fraus grassata in monumentis litteratis est. Satis est Onomacritum nominasse, quem constat praeter corrupta Musaei oracula etiam mythos Bacchicos haud leviter novis oblitterasse additamentis. V. Nitzsch. II. Hom. I. p.161. sq.

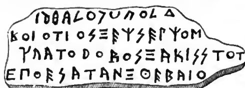
Inscriptiones igitur, quae ad fabulosas pertinent personas, ex eâ, quam heroes referunt, aetate esse non possunt. Tales sunt illae, quae Thebis in Ismenio tripodibus impositae Amphitryoni, Scaeo, Laodamanti tribuuntur (Herodot. V, 59. cf. Knight Prolegg. Hom. §. LXXVII.), inscriptio thalami Alcmenae (Pausan. IX, 11. cf. Herm. ad Orph. p. 786.), et eidem aetati assignata Herculea (Aristot. mirab. auscult. 145.). Hae igitur, quum fabulosos heroes spectent, cum Wolfio (Prolegg. Hom. p. LV. sq.) pro fictis habendae sunt. Nec mirum videri debet, quod *lacta antiquitatibus gens* eademque credula tali fraudi operam dedit, quo monumentis suis remotae vetustatis auctoritatem conciliaret. Huc pertineret etiam columna lapidea in oratione de Neaerâ (p. 1370. extr.) memorata, si ea esset oratoris mens, ut a Theseo positam existimaret; pertineret titulus de Coroebo apud Pausan. (I, 43.), si is, ut Rochettus putavit, certae actati assignari posset. Aliud exemplum fictac inscriptionis innuit Pausan. (VIII, 14, 4.) *καί μοι καὶ γράμματα οἱ Φενεᾶται παρείχοντο ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος γεγραμμένα τῷ βάθρῳ, τοῦ Ὀδυσσέως δή τι πρόσταγμα τοῖς ποιμαίνουσι τὰς ἵππους.* Accedit quod monumenta de divisione Peloponnesi post reditum Heraclidarum, ut tradebatur, factâ, quae saxis sculpta et aere prisco ostentabant Messenii (Tacit. Ann. IV, 44.) recentiore aetate composita videntur (Müller. Aegin. p.39.). Denique dubitari potest, an *τελετὴ τῶν μεγάλων θεῶν*, quam Aristomenes Messenius circa Ol. 28. tabulis plumbi albi consignatam in urnâ defodisse fertur, post Leuctricam pugnam Ithomae reperta (Pausan. IV, 26, 4.), non antiqua fuerit, sed piâ fraude ficta. Cf. Boeckh. in Corp. Inscr. I. p. 63.

II. DE TITULIS IN SPECIEM ANTIQUITATIS COMPOSITIS.

Graeci in monumentis saepe speciem antiquitatis affectarunt, quod vel optimis temporibus factum esse ex multis indiciis apparet. Quo pertinent inscriptiones quaedam votivae rupibus incisae (C. I. n. 456. cf. ad inscr. Theraeas pag. 56.). Rem ex Pausan. (I, 2, 4. V, 22, 2.) demonstravit Boeckhius in Corp. Inscr. ad n. 25. Nos hic quinque titulos exponemus, qui quamquam non eâ, quam prae se ferunt, aetate compositi sunt, tamen ad cognoscendum priscum usum litterarum apprime conferre videantur.

30.

Inscriptio Delphis reperta. Edidit Dodw. Itin. II. p. 509. Primus explicuit Boeckh. in prooem. lectt. Univ. litt. Berol. hibern. 1821-1822. Cf. Rose Inscr. Vetust. tab. XIII. fig. 1.

Verba tituli haec sunt:

... ιόθαλος ὁ Πολα ...
Βοιώτιος ἐξ Ἐρχομ[ενοῦ ...
Ὑπατόδωρος, Ἀριστστο[γείτων
ἐποησάταν Θηβαίω.

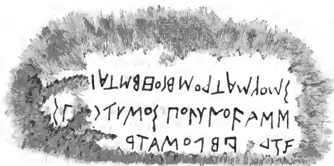
Scriptura sane prorsus antiqua est. Ψ idem est quod Ψ hoc est X. B est angulare, item R. Forma litterae Γ rotundior est. Praeterea D et Ϛ. Vid. alphab. titt. vetust. Spiritus H omissus est ex dialecti ratione. Omnino si formas perversiores vs. 1. θ et vs. 3. Π exceperis, nihil inest novicii. In orthographiâ notanda sunt antiqua scriptura Ἐρχομενοῦ pro Ὀρχομενοῦ (cf. n. 74. Corp. Inscr. n. 1569. Oecon. civ. Ath. II. p. 383. sq.) et Ϛ duplicatum ante T in nomine Aristogitonis, quae scriptura in vetustissimo quoque titulo saepissime occurrit. Cf. supra p. 49. Vs. 3. 4. nota omissum καὶ et verborum collocationem (in quâ etiam dualis de industriâ adhibitus videtur) Ὑπατόδωρος Ἀριστογείτων ἐποησάταν Θηβαίω. Cf. Pausan. VI, 9, 1. Corp. Iuscr. n. 81. 470. 1194. 1195. 1196. et Homeri apotheosin, anaglyphum notissimum, ubi Ἀρχέλαος Ἀπολλωνίου ἐποίησε Πριηνεύς. Postremo ternae lineolae,

quae distinctionem verborum constituunt, haud dubie terna puncta fuerunt, quae antiqua ut plurimum interpunctio est.

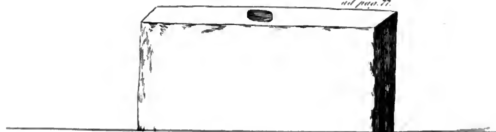
Iam hunc titulum statuae aereae victoris, fortasse Pythii, subscriptum puta. Nomen victoris patrisque mutilatum est. Pater Boeckhio coniiciente fortasse Πολάνωρ dictus est, quod nomen reperias apud Pausan. V, 5, 5. ubi tamen liber Parisinus aliique Πυλήνωρ. Sed artifices, qui tantam priorum hominum simplicitatem in titulo studebant aemulari, Olymp. 102. floruerunt (Plin. H. N. XXXIV, 19.). Ambo nominantur apud Pausan. X, 10, 2. Thebanum utrumque fuisse ex hâc inscriptione primum innotescit. Et Aristogitonem quidem Hypatodori filium fuisse coniicit Boeckhius. Itaque quâ aetate posita haec statua est, prisca illa scriptura etiam aequalibus tum prisca videri debebat atque ab usu communi aliena.

31.

Fragmentum Corcyrae repertum. Boeckhio misit Creuzerus.

Mira in hoc monumento versuum est ratio. Nam qui supremo loco positus apparet, is inverso titulo a sinistrâ legitur, alter item a sinistrâ, tertius a dexterâ. Litterae antiquissimae sunt. Sigma est M, μῦ M. Iota fere idem quod n. 26. E exprimitur formâ ad B proxime accedente ut n. 26. Gamma similitudinem habet cum (n. 26. et cum ‹ n. 24. Spiritus asper

ad pag. 77.

est **B**. Sed tota haec antiquitas destruitur unâ diphthongo OY, quae in casus, ut videtur, terminatione comparet. Quae legi possunt, haec sunt:

... ίμου ματρὸς ἐγὼ ἔστα[κα ..
... τυμοι Πολύνου Fαστ ....
ἀ]πελούσατο.

Nam ultima littera videtur O esse. Vs. 2. Fαστ... reliquum est ex nomine fortasse ab ἄστυ composito, quod certe digamma habet, ut Corp. Inscr. n. 1520. FAϚϚTVOΨO (hoc est Ἀστυόχου). De duplice sigma vid. titulum superiorem n. 30.

32.

Repperit Sherardus tribus a Sigeo promontorio miliaribus, quo loco olim oppidum Sigeum stetit. Prodierat Londini a. 1721. fol. et Lugd. Bat. a. 1727. 8. Deinde edidit Chishull. Antt. Asiat. p. 4. et Murat. Thes. Inscr. IV. p. MMCIII. Tum Hessel. in Append. praef. ad Inscr. Gud. C. XXVII. ex schedis Dukeri Hochepiedianis vel Horslianis. Chandler. Inscr. I. p. 3. ex Revelli delineatione, quam cum Boeckhio sequimur. Cf. Rose, Inscriptt. vetust. p. 1. et p. 337-347. Marmor, cui tituli inscripti sunt, altum est pedes VIII, digitos VII, latum pedem I, digitos VI et paullo plus, crassum ultra X digitos. In summo lapide medio foramen incisum est digitos plus quam duos altum, tres digitos latum, in quo palet imaginem, quae imposita erat, infixam fuisse. Nunc est in Museo Britannico. n. 199. sed valde detritum. Vid. Walpol. Mem. p. 97. sq.

[*Vid. tab. insert.*]

Duae sunt inscriptiones. Utraque eiusdem argumenti est et scripta βουστροφηδόν, incipiente scalpro a sinistrâ. Vid. Introd. V. Quae superior est inscriptio, leviter est incisa et perfunctorie, quae inferior, iuste exarata est. Haec litteris perscripta est iis, quibus ante receptas Ionicas utebantur Attici, illa Ionicis. Itaque litterae inferioris tituli sunt hae: Gamma Λ, lambda Ⱶ, delta obliquatum ᐅ; deinde M N V +. Sigma Ϟ omnibus locis in sinistram vergit ϟ, quae forma proprie in scripturâ a dexterâ ad laevam progrediente locum habet. Cf. alphab. titt. vetust. inprimis formas litterae I in Theraeis inscriptionibus obvias. Diphthongus EI plene scribitur praeter infinitivum μελεδαίνειν; quod et ipsum atticum est. Distinctio modo binis modo ternis punctis fit; in quo bina puncta Boeckhio videntur transscribentis incuriae tribuenda. Iam vero in titulo superiore omnia sunt Ionica. Habes H et Ω. Litterae Φ et Y in hac formas habent etiam vetustiores. P est modo rotundatum modo angulare. Figura litterae Sigma utrimque arcuata in formam cursivi Zeta, quae species τέξῳ εἱλιγμένῳ comparatur ab Euripide. Diphthongi OY et EI exsulant. Distinctio hinc inde binis punctis

constituitur. Sed ut in inferiore titulo scriptura prisca illa Attica, in superiore Ionica est, ita etiam dialectum comparatam habes. Inferioris tituli verba haec sunt:

Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ Ἑρμοκράτους τοῦ Προκοννησίου· κἀγὼ κρατῆρα κἀπίστατον καὶ ἠθμὸν ἐς Πρυτανεῖον ἔδωκα μνῆμα Σιγειεῦσι. ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ὦ Σιγειῆς. Καί μ' ἐποίησεν Αἴσωπος καὶ ἀδελφοί.

„Phanodici sum, Hermocratis f. Proconnesii. Et ego craterem et basin et colum in Prytaneum dedi memoriae causa Sigeensibus. Si quid vero patiar, curate me, o Sigeenses. Et fecit me Aesopus et fratres."

Superioris autem haec:

Φανοδίκου εἰμὶ τοὐρμοκράτεος τοῦ Προκοννησίου· κρητῆρα δὲ καὶ ὑποκρητήριον καὶ ἠθμὸν ἐς Πρυτανήϊον ἔδωκε Σι[γ]εεῦσιν.

„Phanodici sum, Hermocratis f. Proconnesii. Craterem autem et basin et colum in Prytaneum dedit Sigeensibus."

Puta imaginem Phanodici supra positam induci loquentem. Cf. Hipparch. sive de lucro. p. 229. Plat. Phaedr. p. 264. D. Herodot. V, 58. Pausan. V, 20. VI, 8. Fuit haud dubie protome sive thorax, qualis est Hermarum, cui infigendo inserviebat lapidis in summâ parte foramen. Vivus Phanodicus imaginem suum Sigei posuit, fortasse in prytaneo (cf. Cic. Verr. act. II. lib. IV, 57.), permittentibus Sigeensibus. At pro donis parum magnificis imaginis honorem publice decretum esse vetustissimâ praesertim aetate credibile non est. Accedit quod iconicae imagines sero in usum communem receptae sunt, ac, si signum Phonodici marmoreum fuit, de quo vix dubites, principia artis sculptoriae obstant, quo minus monumento aetatem eam, quam inscriptiones mentiuntur, tribuamus. Nam marmoris scalpendi ars vix Solonis aetate coepta erat (circa Olymp. 50.), qua Plinio auctore (XXXVI, 4. 1.) Dipoenus et Scyllis primi inclaruerunt. Atqui, si Aesopus noster cum fratribus suis Solonis aetate ex marmore Proconnesio (Strab. XIII.) tantum non primi εἰκόνας fecissent, non est probabile futurum fuisse, ut eorum in historiâ artis negligeretur memoria. Vide de his Boeckhium uberiora disserentem, cuius omnino probanda sententia est, titulum hunc duplicem ipsâ repetitione suspectum ad illa relegantis tempora, *quae labentibus Graecorum moribus et insanâ irrumpente ambitione fora, stoas, curias imaginibus privatorum impleverunt.*

Sed ut ad inscriptiones nostras revertamur, in verbis notanda haec sunt. In titulo inferiore scriptum habes Προκονησίου, in superiore Προκοννησίου. Utraque scriptio stare potest; quamquam duplex **N** magis est ex more

(cf. Strab. XIII. p. 425. ed. Paris. 1587.). In titulo Ionico crasis (τεύρμοκράτεος) Ionica est; unde T pro Θ. Porro in inferiore vs. 6. Σιγευεῦσι pro Σιγειεῦσι haud dubie lapicidae imputandum est. Idem nomen in superiore titulo vitium contraxit, ubi Συκεεῦσιν, in quo quod κ est, id non casu sed consilio ex vulgari et plebeiâ dialecto illatum suspicatur Boeckhius. Deinde in inferiore titulo forma ΕΠΟΕΙϟΕΝ ut Boeotica (cf. infra n. 74.) locum habere non potest. Scilicet quadratarius erravit, qui pro ΕΠΟΙΕϟΕΝ formam illam expressit. Omissum ι proprie non offendere, quum ποεῖν et ποιεῖν ab omnibus Graecis dictum sit, non est cur moneamus (cf. Welcker Syllog. p. 179.). Postremo in eodem titulo nomen Αἴσωπος spiritu aspero exstruitur, refragante naturâ nominis. Sed hoc quidem fit etiam alias in antiquissimis titulis Atticis. Vid. Part. II. Cap. II. pr. Iam donariorum nomina sunt in inferiore titulo: κρατήρ, ἐπίστατον, ἠθμός, in superiore: κρητήρ, ὑποκρητήριον, ἠθμός (in quo extremo hoc obiter notamus, alteram litteram scriptam videri Θ, non ⊕; de spiritu leni cf. Giese de dial. aeol. p. 404.). Crateris basis in illâ ἐπίστατον, in hâc ὑποκρητήριον vocatur (v. Plutarch. de orac. def. c. 14.). Altera vox Ionica est (Herodot. 1, 25. ὑποκρητηρίδιον). Quamquam ἐπικρητηρίδιος etiam in Atticis demiopratis legebatur, cf. n. 57. βάθρον ὑποκρατήριον. Sed Atticis usitatius videtur fuisse ἐπίστατον, ὑπόστατον, ἐπιστάτης, ὑποστάτης. V. Corp. Inscr. n. 151. vs. 24. ὑπόστατον τῷ κρατῆρι. cf. Poll. X. 46. Pausan. X, 26, 2. Τὸ ἐπίστατον autem sive ὁ ἐπιστάτης apud Aristoph. Av. v. 436. *basis sive tripus* est, *in quo ollae et lebetes igni apponantur.* Cf. Boeckh. ad h. l. Ceterum totus hic nominum delectus et discrimen in utraque inscriptione factum subtilius omnino ita comparatum est, ut de antiquitate titulorum satis magna sit causa dubitandi.

Superest, ut de structurâ verborum sententiâque videndum sit. Et sermo quidem inferioris tituli ut cetera simplex est, ita verba κἀγώ — ἔδωκα simplicitatis affectationi videntur tribuenda. Quae personarum confusio iam a Chishullo Pausaniae atque etiam hodierno usu illustrata est, quo imago ipsius hominis nomine appellatur. Deinde vs. 7. quae sequuntur verba, ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ὦ Σιγειῆς, rursum imago loquitur, quasi homo. In quo verbum μελεδαίνειν (cf. Theocr. X. 52. Herodot. VIII, 115.) proprie Ionicum et poëticum quum inprimis de curâ medicâ dicatur (vid. Hippocr. opp.), illud ἐὰν δέ τι πάσχω ita intelligendum erit, ut significet: *si quid detrimenti passa fuerit imago.* Sed quid dicemus de utriusque tituli positu atque origine? Ut omittamus virorum doctorum de hoc exorta dissidia, nobis firma stat Boeckhii sententia contendentis, superiorem titulum post in-

cisum inferiorem qualicumque de causâ additum esse et, ut aliquid inesset discriminis, hominem grammaticae studiosum formas litterarum, dialectum, verba aliquot mutasse, alia omisisse. Nec dissimile vero est, utramque inscriptionem fere simul exaratam esse eâ aetate, quâ prisca scriptura Attica exoleverat et quae vocatur Simonidea, dudum recepta erat. Lege sis plura apud Boeckhium.

33.

In duabus columnis ex marmore Carystio, in viâ Appiâ tertio ab urbe lapide positis et apud sepulcrum Metellae repertis, quae nunc Neapoli asservantur. Transscripsit Smetius fol. V,3. ex quo dedit Gruterus p. XXVII,1. Explicuerunt olim scripturae formam Scaliger ad Euseb. p. 102. sq. et Salmasius in singulari libro, Paris. 1619. 4. Ex Grutero dedit Montfaucon. Palaeogr. p. 135. et inde perversissime Murator. I. p. XCIX,2. Ante Murator. dederat Chishull. Inscr. Sig. §. 5. Ant. As. p. 10. et inde iterum Murator. IV. ad p. MMCIV. Praeterea Shuckford Harm. sacr. et prof. script. I. p. 176. et Lanzi, saggio di lingua Etr. I. p. 114. sq. Cf. Visconti, Inscr. Triop. p. 6.

[*Textum vide pag. seq. interpositum*]

„Etiam columnae Cereris ac Liberae sunt donarium et inferorum deorum. Et nemini fas demovere ex Triopio, quod est ad tertium ad viam Appiam lapidem in agro Herodis. Neque enim utilius moventi. Testis dea vialis."

Monumentum est Herodis Attici, qui triopicam religionem ἐν τῷ τριοπίῳ τεμένει instituerat ob ipsum Regillae uxoris funus. Is Hadriano principe natus usque ad Commodum perduravit. Notum eius est studium rerum antiquarum (v. Philostr. vit. Soph. II, 1, 14.). Et sane in his inscriptionibus strictissimam regulam palaeographiae Atticae secutus est. Scriptura prisca Attica est. Vid. Part. II. pr. Caudas litterarum Α Λ Μ Ν apud Smetium nimium incurvas non esse in columnis quum ex Lanzii notâ intelligi potest, tum nos ipsi vidimus. Sigma proxime accedit ad formam basis Deliacae vid. n. 44. Spiritus asper Η accuratissime positus est; pro ΟΥ ubique est Ο. Utrumque tam diligenter observatur, ut litterâ Ο etiam negatio designetur (cf. pag. 49. sq.) et Η vel in mediâ sit voce expressum ut ΕΝΗΟΔΙΑ (vid. Part. II. Cap. III. pr.). Ceterum tituli ex antiquo more κιονηδὸν scripti sunt (vid. Introd. V.). Iam utriusque columnae eadem est inscriptio, nisi quod in alterâ post vs. 12. litterae ΙΕΝΤΟΙ vitiose omissae sunt, atque in eâdem in fine ΚΑΙ additum est, quod in priore deest. Sed ibi quoque reponendam esse particulam illam ex ipso verborum ordine apparet. Quippe minorem inscriptionem infra positam pro priore habendam

ODENI ΘE
MITONME
TA KINESAI
EK TO TRIO
ΓΙΟ HOES
TIN EΓI TO
TRITOEN
TEI HODOI
TEIAΓΓIAI
EN TOI HERO
DO AΛROI
OΛARLOI
ON TOI
KINESANTI
MARTVS
DAIMON
ENHODIA

In altera parte eiusdem columnae

KAI HOIKIONES
DEMETROSKAI
KORESANAΘEMA
KAI +ΘONI
ON ΘEON

ODENI
ΘEMI
TONME
TAKINE
SAIEKTO
TRIOΓIO
HOESTIN
EΓI TO
TRITO
EN TEI
HODOI
TEIAΓΓIA
HERODO
AΛROIO
ΛARLOI
ON TOI
KINESAN
TIMAR
TVS DAI
MON
ENHODIA

In altera parte

KAI HOIKIO
NESDEMETROS
KAI KORES
ANAΘEMA
KAI+ΘONI
ON ΘEONKAI

Καὶ οἱ κίονες
Δήμητρος καὶ
Κόρης ἀνάθημα
καὶ χθονί-
ων θεῶν· [καὶ]

οὐδενὶ θε-
μιτὸν με-
τακινῆσαι
ἐκ τοῦ Τριο-
πίου, ὅ ἐσ-
τιν ἐπὶ τοῦ
τρίτου ἐν
τῇ ὁδῷ
τῇ Ἀππίᾳ
ἐν τῷ Ἡρ-
ώδου ἀγρῷ·
οὐ γὰρ λῷϊ-
ον τῷ
κινήσαντι.
Μάρτυς
δαίμων
ἐνόδια.

Καὶ οἱ κίο-
νες Δήμητρος
καὶ Κόρης
ἀνάθημα
καὶ χθονί-
ων θεῶν· καὶ

οὐδενὶ
θεμι-
τὸν με-
τακινῆ-
σαι ἐκ τοῦ
Τριοπίου
ὅ ἐστιν
ἐπὶ τοῦ
τρίτου
ἐν τῇ
ὁδῷ
τῇ Ἀππίᾳ
[ἐν τῷ]
Ἡρώδου
ἀγρῷ· οὐ
γὰρ λῷϊ-
ον τῷ
κινήσαν-
τι. Μάρ-
τυς δαί-
μων
ἐνόδια.

esse, quadratario de industriâ dedicationis formulam a formulâ prohibendi seiungente, primus vidit Boeckhius. Itaque initium fit a ΚΑΙ, quod alia quoque dedicata Cereri et Liberae et inferis diis essent. Atque hae columnae in via ad introitum Triopii ex adverso videntur positae esse, unde *μάρτυς δαίμων ἐνοδία*, quae est Hecate Diana, triviorum praeses et viarum De inferorum deorum cultu ad Triopii, ut videtur, Carici exemplum instituto vide plura ap. Boeckh. ad h. l.

34.

In anaglypho marmoreo ex Peloponneso, ut dicitur, allato, Wiltoni prope Sarisberium in Museo Pembrokiano. Vid. Kennedy description of the antiquities and curiosities in Wiltonhouse, Sarisb. 1769. 4. praef. XXVI. Edidit Jos. de Bimard la Bastie et commentatus est ap. Murat. I. p. 35-48. Inde petierunt Benedictini Nov. tract. dipl. I. p. 626. (cf. p. 631.). Boeckh. habet etiam ex schedis Spikeri et Mülleri, qui Wiltoui transscripseruut. Cf. Rose Inscr. vetust. tab. LII. p. 331.

ΜΑΝΘΕΟΣ:ΑΙΘΟΥ:ΕΥ
:ΙΠΞ:ΙΙ◁:ΙΞΤΣΙЯΑ Χ
ΝΙΚΕΙ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ:
ΣΟ◁ΙΑΠ

Titulus *βουστροφηδὸν* recentiore ductu scriptus est. Nec litterae quidquam praebent, quod cum scripturae huius antiquitate non conveniat. Nam Μ satis antiquum esse docet galea Hieronis (n. 27.), ubi vel Ν vulgare est, cuius forma in Bimardiano exemplo nostrae inscriptionis variat. De ceteris vid. supra alphabet. Interpunctionis rationem in fine versus exemplis n. 23. et 24. defendit Boeckhius, comparatâ inscriptione Sigeensi, ubi vel initio versus reperitur. Sed diphthongus ΟΥ bis eâque in terminatione obvia, ut n. 31., satis suspectam reddit huius tituli originem. Et dialectus omnino vulgaris est, nec quidquam inest vetustae doricae vel aeolicae orationis. Anaglyphi quidem stylum priscum perhibet Müllerus, sed videndum est, ne ipsum anaglyphum ad formam antiquioris exempli factum sit aetate recentiore. Accedit quod adrasum lapidem Müllerus notat. Ex quo hîc quoque simulatam antiquitatem agnoscas. Verba sunt haec:

Μάνθεος Αἴθου εὐχαριστεῖ Διῒ ἐπὶ νίκῃ πεντάθλου παιδός.

„Mantheus Aethi fil. gratificatur Iovi pro victoriâ quinquertionis pueri." Quippe Mantheus inter pueros vicerat quinquertiones. Quibus autem in ludis vicerit πένταθλος παῖς, coniecturâ assequi non licet. De Olympicis certe cogitari non posse iam alii viderunt. Etenim numquam Olympiae pueri πένταθλοι prodierunt, nisi Olymp. 38. quâ Eutelidas Lacedaemonius victor fuit (v. Pausan. V, 9. VI, 15.). Sed scilicet praeter Nemeaea plurimos ludos in Graeciâ Iovi celebratos esse constat, nec necesse est in Peloponneso victoriam reportarit Mantheus; potuit domi in Peloponneso pro victoriâ alibi partâ Iovi donarium dicare. Cf. Müller. in Boettig. Amalth. III, p. 43. sq. qui coniicit in Olympieis Atticis reportatam esse victoriam. In verbis pauca notanda sunt. Nomen Μάνθεος Boeckhio videtur a Μανίθεος (Μηνίθεος cf. C. I. n. 169. col. 3. vs. 23.) per syncopen factum esse. Verbum εὐχαριστεῖν eo sensu, quo alias dicitur ἀναθεῖναι χαριστήριον, etiam alibi occurrit in titulis non ita vetustis, ut in Halicarnasseo C. I. 2663. εὐχαριστῶν κυρίαις Νεμέσεσιν. cf. n. 131. Ceterum novicium esse titulum ex vulgari, quam refert, dialecto apparet. De aliâ suspicione minus gravi vid. Boeckh. ad h. l. p. 51.

ΜΕΛΠΟΜΕΝ : ΔΙΟΝΥΣΟΝΑΝΑΜΟΡΦΟΝ :
ΒΑΚΧΕΥΤΟΡΑΙΑΝΘΟΚΑΡΕΝΟΝ

35.

In arâ rotundâ bacchicâ, anaglyphis priscae fabricae pompam bacchicam exhibentibus insigni, Wiltoni in Museo Pembrokiano. Dedit Murator. IV. Append. p. MCMLXXXIX. 5. Meliora apographa sunt ap. Kennedy (Description of the antiquities and curiosities in Wiltonhouse, p. 5.) et in Archaeol. Britann. I. p. 155. Cf. Rose, Inscr. vetust. tab. LII. p. 334. Boeckhius praeterea usus est apographis Spikeri et Mülleri. Textum vid. in margine.

Universus titulus uno versu continuo aram cingit. Interpunctiones Müllerus nullas, Murator. et Spiker. inter voces binas quasque habent. Kennedy et Pegge in Archaeol. Britan. eas praebent, quas cum Boeckhio reddidimus. Litterae sane priscae sunt. Lambda ex apographis Mülleri et Spikeri idem est illi, quod in titulo praecedente vidimus, non multum dissimile litterae sigma. Litterae ξι formam Ɪ diserte offerunt Kennedy, Pegge, Müller. Quamquam Spiker. dedit Ξ, Mu-

L 2

rator. Ξ. Quodsi genuina est forma Ι, titulum cum nummis recentioribus composuerim, in quibus Ξ hâc formâ exaratur (v. Eckhel. Prolegg. I. p. CI. cf. Schlaeg. de num. Alex. 55. Torremuzza, Cl. 16. n. 6.). Boeckhio certe consensus ille plurimorum in Ι probabile reddit in huius inscriptionis alphabeto Ι fuisse Ξ, ut pro ζῆτα scriptum fuerit Z. Ἦτα vocalem Spikeri apographum praebet in voce ξανθοκάρηνον; ceteri constanter E, quod utique scripturae O pro Ω in primâ voce magis convenit. Verba aperta sunt:

Μέλπωμεν Διόνυσον ἀγλαόμορφον βακχευτορα ξανθοκάρηνον.

Quae ex poetâ videntur petita, fortasse antiquiore, unde illa epitheta hauserit bacchici hymni auctor in Anthol. Iacobs. III, p. 217. II. p. 185. ubi, quidquid in hâc inscriptione inest, reperias. Quamquam Boeckhio hic titulus ex bacchico isto hymno fraude confictus esse videbatur.

III. DE TITULIS SPURIIS.

Praeter titulos, quos hac appendice antiquioris fraudis nomine notavimus, satis ampla exstat copia inscriptionum, quae, priusquam rectior harum rerum via a subtilioribus ingeniis monstrata est, diu summae vetustati affingebantur. In monumento antiquo fictus est titulus Musei Borbonici olim Puteolanus: τῇ Ἑλλάδι τὸ τρόπαιον ἐστάθη καταικηθέντων τῶν Καρυατῶν. In ficto monumento fictum titulum ex Mediceis cimeliis affert Maffeius Crit. lapid. 79. Eiusdem generis multi sunt sub statuis et protomis scripti. Ex insigni autem officinâ sunt inscriptiones viginti sex a Fourmonto ex Peloponneso reportatae. Quae utrum a Fourmonto ipso an ab aliis sint confictae, nos iam non inquiremus; quamquam post curas Boeckhii illud est probabilius. (*) Etenim Fourmontus integros titulos protulit, qui non solum remotissimae aetati tribuuntur, sed etiam a Spartanis illitteratissimis et vel paucissima loquentibus profecti esse dicuntur. Atqui, qui Lycurgi instituta omnia litteris concepta antiquitus fuisse putent, pauci hodie reperientur. Nec, nisi regum regiarumque familiarum catalogos (Plutarch. Agesil. 19.), oraculorum a regibus custoditorum tabulas (Plutarch. adv. Colot. 17. coll. Herodot. VI, 57.), et quattuor rhetras antiquissimas ex priscâ aetate memoratas (vid. Müll. Dor. I. p. 134. sq.) videmus, in quibus rhetris ipsis inerat

(*) Quam perite Boeckhius in his rebus versatus sit, vel ex eo intelligi potest, quod, quas inscriptiones Fourmontianas pro veris habuit, eae iam maximam partem ab aliis iterum et reperiuntur in Graeciâ et repertae sunt, quas pro falsis, nusquam ab ullo. V. Rofs. Inscr. gr. inedd. I. p. 15.

μὴ χρῆσθαι νόμοις ἐγγράφοις. Accedit quod in illis titulis fingendis tantum erratum est et ad palaeographiam et ad historiam et ad dialectum, ut nihil umquam possit perversius excogitari. Tituli hi in Corp. Inscr. n. 44-69. exhibentur, ex quibus potissima profligabimus, ne in quisquiliis dinumerandis frustra tempus conterere videamur.

36.

In Fourmontianis sine loci notitiâ. Ex ruderibus templi Apollinis Amyclaei petitum esse titulum censet Barthelem. qui edidit Mém. Acad. Inscr. XXIII. tab. 1. ad p. 421. et explicuit. Ex Barthelem. dedit D'Hancarville Recherch. II. tab. 25. Knightius tab. III. et vulgaribus litteris hanc et sequentem inscriptionem repetiit Lanzi, Saggio di lingua Etr. I. p. 95. sq. cum speciminibus scripturae tab. I.

[*Textum vide pag. seq. interpositum*]

Ματερες και κουραι του Απολλονος και ετ[εα τον] ματερον Ακακαλις Ακρατου ματεερ Δ. Αεεροπα Οκτυλου κουρα Αμυμονεε Διαλκεος ματεερ ΔIII. Γναθο Λασιου κουρα Λαοδαμεεα Αμυκλα βασιλεος ματεερ IIII. Γναθο Λασιου κουρα Λ[αρι]στα Αδτα[νος] ματεερ ΔΔΔII. Ιασις Ιασου και Π..οεε Ακαστου κουραι Λαοδαμεεα Αργαλου ματεερ ΔII. Καλιστο Θεοπομπου κουρα .....εα Αρχεδαμου ματεερ Γ. Κλιο Αριονος κουρα Καλλιροεε Αδραστου ματεερ ΔΔΔ. Ακακαλλις Θεοκλεος κουρα Δαμονασστα Αττεριονος ματεερ ΔΔΔΔΓIIII. Ανατο Αριστοβουλου κουρα Χθον[ια] Πολυδορου ματεερ ΔΔΔΔΓII. Προκρις Πολυμεστορος κουρα Ασια Πολεμαρχου ματεερ ΔΔΔII. Πολυδορα ......

Scriptura est βουστροφηδὸν exarata, incipiens a dexterâ; sed tertio versu post indicem incipit novus ordo a sinistrâ. Rursum v. 5. nova series a dexterâ orditur, itidemque deinceps novi articuli omnes a dexterâ ordiuntur, etiam ubi ex ordine versuum contrariam rationem exspectaveris, ut vs. 10. 13. vs. 14. pr. nota E inversum. Sed haec quidem non nimis premenda sunt.

Litterarum formae (fere mediae antiquitatis) aliquoties variantur, ut K et Ꞓ, V et Y, Γ et Π vs. 21. Rotundatum K nondum repertum est in ullo genuino monumento, nisi cum Boeckhio ad foedus Graecum provocaveris, in quo C pro K scriptum fuisse Scaurus tradit p. 2253.; habet tamen aliquam cum Caph Phoenicio similitudinem, ubi crura non in unum punctum coëunt (Ꝋ), ex quo expressa forma antiquissima Ɔ| est, in titulis Theraeis obvia (n. 1-20.). Litterae Θ forma quadrata cum rotundâ composita in titulo antiquiore fortasse non offendit. Nam titulus C. Inscr. n. 1037. a Fourmonto transscriptus habet quo defendatur tit. Rossian. (Inscr. gr. inedd. n. 33.). Quamquam formae quadratae ⊡ ◻ ⊏ (pro Θ O Σ) in titulis Ro-

ΟΛΛΟΤΙΛ ΥΟΤ ΙΑΑΥΟΞ ΙΑΞ ΣΞΑΞΤΑΜ
ΝΟϟ ΚΑΙ ΕΤ. . . . . ΜΑΤΕΡΟΝ
ΑΚΑΚΑLΙϟΑΚΡΑΤΟV ΜΑΤΕΕΡ ∇
ΑΑVΟΞ VΟΛVΣΞΟ ΑΠΟΑΞΞΑ
ΑΞΞΤΑΜ ΣΟΞΚΛΑΙ∇ ΞΞΝΟΜVΜΑ
∇III ΑΝΑ⊡Ο LΑϟΙΟV ΚΟVΡΑ
ΣΑΔ ΑΛΚVΜΑ ΑΞΞΜΑ∇ΟΑΛ
ΙLΕΟϟ ΜΑΤΕΕΡ IIII ΑΝΑ⊡Ο . . ϟΙΟV
ΑΑVΟΞ
II∇∇∇ ΑΞΞΤΑΜ . . . . ΑΣ∇Α ΑΣ. . . Λ
ΙΑϟΙϟ ΙΑϟΟV ΚΑΙ Γ . . ΟΕΕ ΑΚΑϟΤΟV
ΙΑΑVΟΞ
ΞΤΑΜ VΟΛΑΛΑΑ ΑΞΞΜΑ∇ΟΑΛ
ΞΡ ∇ΙΙ ΚΑLΙϟΤΟ ΘΕΟΓΟΜΓΟΥ ΚΟVΡΑ
Π ΑΞΞΤΑΜ VΟΜΑ∇ΞΧΑΑ ΑΞ . . . . .
ΚLΙΟ ΑΡΙΟΝΟϟ ΚΟVΡΑ
ΔΔΔ ΑΞΞΤΑΜ ΥΟΤΣΑΑΔΑ ΞΞΟΑΙΛΛΑΚ
ΑΚΑΚΑLLΙϟ ΘΕΟΚLΕΟϟ ΚΟVΡΑ
ΑΞΞΤΑΜ ΣΟΝΟΙΑΞΤΣΑ ΑΣΣΑΝΟΜΑ∇
∇∇∇∇Γ IIII ΑΝΑΤΟ ΑΡΙϟΤΟΒΟΥLΟΥ ΚΟΥΡΑ
IIΠ∇∇∇∇ ΑΞΞΤΑΜ ΥΟΑΟ∇VΛΟΠ . . ΝΟ⊡Χ
ΓΡΟΚΡΙϟ ΓΟLVΜΕϟΤΟΡΟϟ ΚΟΥΡΑ
II∇∇∇ ΑΞΞΤΑΜ VΟΧΑΑΜΞΛΟΠ ΑΙΣΑ
ΓΟLVΔΟΡΑ . . . .

manae demum aetatis reperiuntur. Vid. infra Cap. V. et VI. pr. Alia omnino ratio est formae ꟾꟾ cum O compositae in n. 24. Aspiratae consonae insunt Θ et X. Pro compositis Z et Ξ habetur ΔΣ et ΚΣ; posterius veteris est Dorismi et Aeolismi (v. alphab. titt. vetust. s. l.). Sed ΔΣ pro Ι sive Z in titulis genuinis non reperitur, neque, opinor, umquam reperietur. Dialectus decreti contra Timotheum Milesium licet non extra dubium positi certe ΣΔ pro Ι praebet, ut ΑΤΙΜΑΣΔΕ. In aliis Δ simplex substituitur antiquitus, ut Δεύς pro Ζεύς (Hesych.), Δάνκλε in nummis Zanclaeis (v. Eckhel. I. p. 219.), unde Fourmontus promsisse suum Δευξίδαμος videtur (Corp. Inscr. n. 58.). Magis etiam offendit digamma omissum. Prisci enim Lacones et remotissimâ aetate Graeci universi Fέτος dicebant et Fάναξ, unde certe ΔαμοFάνασσα exspectatur in inscriptione nostrâ, praesertim quum vel in Romanae aetatis titulo Laconico habeatur Εὐρυβάνασσα. Mira inconstantia est in consonis modo duplicatis modo non duplicatis, ut Ἀπόλλωνος, Καλιστώ, Ἀκάκαλις, Ἀκάκαλλις. Vetustiorem rationem non duplicandi supra vidimus p. 49. In longis vocalibus autem novum monstrum deprehendimus ΕΕ pro Η, ut est in aliis Fourmontianis et in titulo Petrizzopuli n. 39. in illis etiam ΟΟ pro Ω. Neutrum in aliis titulis inveneris, nisi iis, quos Fourmontianos et Petrizzopuli cognovimus. Homericum δέελον ita est singulare, ut peculiaris quaedam ratio subesse videatur. Neque alia exempla protulit Villois. Anecd. II. p. 124. sq. Cf. Boeckh. contra Rochett. disputantem p. 69. *b*. et Rose, Inscr. vetust. p. XX. Denique ΟΥ constanter scriptum, quod in antiquissimis et indubitatae fidei titulis frustra quaeras, maxime offendit in terminationibus (cf. n. 34.), idque ibi quoque positum, ubi ex dialecti ratione stare nullo modo potest, ut in voce κούρα. Quippe Lacones κώρα pronuntiabant. Postremo dialecti considera intolerabiles varietates: Ἀεέροπα (debebat certe Ἀερόπα), quod Doricum est; Ἀμυμόνεε, Καλλιρέεε, quae ex vulgatis sunt desumpta. Sic Πολυμέστορος sive Πολυμεέστορος, pro quo debebat dictum esse Πολυμάστορος. Atqui, licet Paus. (II, 37.) Argivos ante Dorum imperium simili atque Athenienses sermone usos esse contendat, praeter Αἰγιαλὸν universae Peloponneso Aeolica ante Dores dialectus tribuenda est; ut Ionicae linguae in Fourmontianis usus non minus, quam cetera, fraudis praebeat indicium. His omnibus in unum collectis dubitari non potest, quin titulus spurius sit: quod iudicium magis etiam ex argumento inscriptionis confirmatur.

De Apollinis Amyclaei sacerdotio agi Barthelem. merito collegit ex nominibus, quae ibi leguntur. Fuerit igitur muliebre Apollinis Amyclaei

ΜΕΝΑΙΔΑ ΤΟ ΑΙΛΑΜΕ ⊞ΕΜ
ΤΕΕΡΕΚΑΛΙΓΑΚΗ . . . . ΤΑ ΚΑΛΙΓΑΚΑ
ΛΑΑΜΙΛΑΚ ΟΤΑ ΙΚΑΤΜ ΑΕΕΤΑΜ
ΜΑΤΕΕΡ Κ ΚΑΡΑΔΕΡΑΙΗ ΤΑ ΚΑΡΑΔΕΑΔ
ΡΑΕΑ ΟΤ ΑΝΑΜΡΜΑ ΡΑ ΑΕΕΤΑΜ
ΗΕΑ ΜΑΤΕΕΡ ΝΕ ΡΝΑΜΑ ΝΑ ΤΑ
ΜΑΑΑΑΜΣΑΜ ΜΑΕΕΤΑΜ ΡΠΩ
ΤΑΡΑΙΗΕΤΑΝΑΕΡΑΤΑΡΑΙΗΕΤΑ ΜΑΚΑΜ
ΑΑΑΜΤΕΣΙΑΑ ΟΤ ΣΙΑΑΑΜ ΑΙ ΑΕΕΤΑ
ΜΑΤΕΕΡ ΚΕΡΑΓΡΙΑ ΤΟ ΚΑΛΙΚΕΡΑΤΑ
ΟΑΑΜΙΛΑΑ ΡΤ ΑΝΑΜΑΜΑ ΑΝ ΑΑΑΑ
ΚΟΡΑ ΛΑΜΑΜΟΝΑ ΤΟ ΗΕΚΕΓΡΑ ΜΑΤΕΕΡΚ
ΑΑ ΑΕΕΤΑΜ ΑΑΤΕΚΕΣ ΑΤ ΣΙΜΑΛΑΣ
ΗΕΚΑΛΑ ΤΑ ΗΕΚΙΛΑ ΜΑΤΕΕΡ ΝΒ
Α ΑΕΕΤΑΜ ΡΑΑΑΙΚΛΑ ΡΤ ΑΜΡΜΕΚΕΣ
ΓΕΗΑΓΙΗ ΤΑ ΑΓΚΙΑΑΜΑ ΜΑΤΕΕΡ Α
ΑΑ ΑΕΕΤΑΜ ΑΒΕΜΑ ΕΣΟΤ ΑΝΕΜΟΑΕΓ
ΓΑΛΑΚΗΡ ΤΡ ΓΙΗΑΝΑΡΑ ΜΑΤΕΕΡ ΚΑ
ΒΡΑ ΒΑΑΑΜΑΤΖΙΑΑ ΒΡΤΑΙ ΡΒΒΛΑΠ
ΡΑΚ ΜΕΛΑΝΙΓΓΑ ΤΟΒ Μ ΝΑΗΑΝΑΗ
ΒΗΑΜΟΤΖΙΑΑ ΒΟΤ ΣΙΜΑΛΑΣ Α ΑΑΟΑ
ΚΟΡΑ ΚΜΕΛΑΝΙΓΓΑ ΤΟΒ ΜΕΛΑΝΙΓΓΟΒ ΚΟΡΑ Κ
Β ΑΑΟΑ ΒΟΑΑΒ ΑΣΙΠ ΒΟΤ ΑΣΕΠΑΑΜ
ΜΕΛΑΝΙΓΓΑ ΤΟΒ ΓΙΗΑΝΑΓΡΒ ΚΟΡΑ ⊞
Β ΑΑΡΑΥΡΠΠΙΝΑΛΕΜ ΥΟΤ ΑΤΖΑΚΙΣΕΛΕΕΜ
ΑΓΑΙΑ ΤΟΒ ΛΒΖΑΗΤΡΑΤΡΒ ΚΟΡΑ ΚΑ

sacerdotium; quod prorsus novum. Accedit denominatio ματέρες καὶ κοῦραι Ἀπόλλωνος, quae quid sibi velit, Knightius assecutus est, qui in Galliae coenobiis memorat monachas vocatas esse *les mères et les filles du bon Dieu*, eamque formulam sibi familiarem Fourmontum graece expressisse. Harum matrum anni designantur, per quos sacerdotium gesserint; dein, quibus usae sint puellis ministrantibus, in unâquaque additur. De numeratione decadicâ cf. ad tit. seq. Tabula ipsa ab Amyclae aetate orditur. Theopompus, Archidamus, Polydorus regum Spartae Doricorum sunt nomina, quae nunc ita proponuntur, ut iam ante Dores Amyclis usitata fuisse videantur. Quod absurdum est. Vide sis Boeckh. ad h. l. et tit. seq.

37.

Ex ruderibus templi Amyclaei, fragmentis hic illic disiectis sed congruentibus. Ediderunt Benedictini Nov. tract. dipl. I. p. 615. sq. Barthelem. unà cum tit. praecedente tab. II. qui etiam explicuit. Dedit D'Hancarville Rech. II. tab. 26. Knight. tab. IV. et eodem quo tit. praegr. modo Lanzi, loco ibi citato. Transscripsit etiam Bekkerus, cuius apographum cum Benedictinorum exemplo ut plurimum consentit. Nos cum Boeckhio exemplum Barthelemii dedimus.

[*Textum vide pag. praeced. interpositum*]

In exemplo Benedict. vs. 2. extr. post Καλιμακο additur ϟ (Καλιμακος). Vs. 3. littera nona A omittitur. Vs. 4. extr. ultimae tres litterae omissae sunt. Vs. 6. litt. 11. pro E habetur K, et litt. 14. A pro Δ. Vs. 10. extr. pro Καλικερατο est KAI.PKEPATD. Vs. 12. ultimum K omittitur, Bekk. habet. Vs. 18. pro Πισάνδρο est Πιρανδρο, quod defendi potest Laconismo et Aeolismo Eleorum et Eretriensium, qui P pro Σ vel in mediâ voce pronuntiabant. Vs. 21. extr. in voce Ἀριστομακου primae litterae obscuriores sunt. Vs. 25. habetur MEEΔEϟITA.

§. 1. . . . μθ'. Εναλια το Αμοκελ[α μα]τεερ ε'. Καλιπακσ . . . τὸ Καλιμακο ματεερ νγ'. Ακια το Καλιμακο ματεερ κ'. Καραδερις το Καραδερο ματεερ κδ'. Αμομονα το Δεροσεο ματεερ νε'. Αμομονα το . . λιπο ματεερ μ' . . . . το Αριστετανδερ Ж το Αριστετομακο ματεερ λα'. Μακρις το Αριστ[ο]μακο ματεερ κε'. Απαια το Καλικερατο κορα να'. Αμομονα το Καλιμακο κορα λ'. Αμομονα το Σεκεπρο ματεερ κ'. Σαλαμις το Σεκεπρο ματεερ κα' (Lanzi κδ'.) Σεκολα το Σεκιλο ματεερ νβ'. Σεκενομα το Αλκιδοκο ματεερ α'. Πισοπις το Αγκιδαμο ματεερ γ'. Περομενα το Σερμεβο ματεερ κδ'. Πολοκσο το Πιρανδρο ματεερ κδ'.

§. 2. Πολυβοια του Αρισταντρου κουρα κ'. Μελανιππα του Μνασενος κορα κ. Σα-

λαμις του Αριστομακου κορα κ'. Μελανιππα του Μελανίππου κορα κ'. Μαρπεσα του Πισανδρου κορα β'. Μελανιππα του Πισανδρου κορα ϑ'. Μεεδεσικαστα του Μελανιππου κορα β'. Απαια του Αυσιστρατου κορα κα'.

Titulus βουστροφηδὸν scriptus est, initio a dexterâ sumpto. Litteras similes praebet iis, quas in titulo praecedente vidimus. B non in omnibus locis idem est nec K. A et P in versibus a dexterâ progredientibus parum distincta sunt. O ut plurimum triangulare est; in alterâ parte tamen circulo affinius. Δ vulgare est vel proximum vulgari; ceterum litterae A P O Δ saepe tam similes sunt, ut aegre dignoscantur. Pro Γ in vs. 16. (Αγκιδαμο) exspectaveris P (Αρχιδαμο). Quumque in hac inscriptione omnia rectis lineis incisa sint, Θ quadratum excusandum videtur. Sed aspirata in solis numeris assumpta est; pro consonis aspiratis tenues K et Π habentur, ut Απαια (p. Ἀφαία, nomen Dianae in Aeginâ. v. Müller. Aegin. p. 163.) Σεκεπρο (p. Σκέφρου. Paus. VIII, 53.), quod sine exemplo est in genuinis titulis (cf. n. 39. et de diversâ re Giese de dial. aeol. p. 356. sq.). Fortasse hoc pronuntiationi gallicae debetur; nam v. g. Καλλίμακος pro Καλλίμαχος aliter explicari vix potest. Compositae consonae non insunt. Pro ξ habes ΚΣ, ut in titulo superiore, pro Ω est O, ut ibidem; pro H redit EE, quamquam inconstanter, ut Μαρπεσα scriptum est pro Μαρπεεσα. Pro duplici consonâ in §. 1. constanter simplex ponitur, ut Καλιμακος; contra §. 2. duplicatur consona. Nam differt scripturae genus utriusque paragraphi; siquidem §. 2. Y suis locis scribitur, §. 1. autem pro eo habetur O, ut Πολοκσο (i. e. Πολυξώ), ut Αμομονα (i. e. Ἀμυμώνα). Cf. Villois. Anecd. II. p. 169. sq. et 301. Deinde §. 1. diphthongus OY nusquam scripta exstat, sed O pro OY vel pro Ω. Contra §. 2. OY etiam in terminationibus comparet, et semel in voce κούρα. Ex quo satis apparet non priscum titulum videri posse. Porro in parte priore saepe E inter duas consonas inseritur sine etymi ratione, ut Καλικερατο (p. Καλλικράτου s. Καλλικράτους, sed ἑτεροκλισία nominis non offendit), Δεροτεο (p. Δροσεω vel Δρύσεω), Αρισετομακο (p. Ἀριστομάχου), Σεκεπρο (p. Σκέφρου), Σεκολα (p. Σκύλλα), Πεσεπις (p. Ψῶφις), Περομενα (p. Πρώμνα, Paus. VIII, 14, 6.), Αρισεταντερ (p. Ἀριστάνδηρ, de hac Fourmontianâ terminatione v. tit. seq. nisi nostro in loco Αρισετανδερο legendum est, quod monuit Boeckhius). Iam mihi vide num haec graeca sint. Nam quae ad hanc miram rem defendendam a viris doctis exempla sunt allata, aut alius sunt generis, aut sunt Fourmontiana. Recteque Knightius, qui istud E Fourmontiano Hebraismi studio tribuit (v. Boeckh. ad h. l. p. 72.). De nomine Σεκενομα, cuius varia lectio est Σεκεμομα, Boeckh. monet: *melius foret* Εκενομα *hoc est*

'Εχενόμα. Pro Σερμεβο Barthelem. correctum ibat Σε[ερ]αμεβο (hoc est Σηράμβου, vid. Paus. VI, 10. Max. Tyr. diss. IV.), in fracturâ lapidis periisse duo elementa statuens. Non minus offendit per universam inscriptionem saepius recurrens articulus τοῦ. Quippe notum est, Graecos dicere solitos esse Λύσανδρος ὁ 'Αριστοκρίτου vel Λύσανδρος 'Αριστοκρίτου, raro Λύσανδρος τοῦ 'Αριστοκρίτου, ut ap. Paus. V, 3. extr. cf. supra n. 4. Quae ratio eo insolentior est, quod titulus remotissimae vel ante Homerum aetati affingitur. Postremo in utrâque parte numeri sunt litterales ε'. νγ'. κ'. etc. (non, ut in tit. praeced., decadici); qui usus novicius est, quum in vetustissimâ quaque inscriptione sola decadica numeratio soleat obtinere. Ac mirum, quod in numeralibus assumptae illae litterae sunt, quas in verborum ordine dissimulatas videmus, ut Θ, et numeri eo ordine decurrunt, ut etiam Z numeri septenarii notam esse intelligas, quum in titulo praecedente, qui eiusdem et loci et aetatis habendus est, littera Z plane ignoretur. Praeterea nota K inversum pro καί, quod in titulis recentioribus solo K paullulum immutato significatur. Id vero nunc inversum dicitur, ne pro numerali notâ haberetur.

Titulus hic similis argumenti est atque is qui praecedit. Uterque ab eadem Amyclae aetate incipit, ut appareat aut diversorum sacerdotiorum his duabus inscriptionibus recensus contineri, aut eundem catalogum bis et vario modo finxisse qui finxerit, quod omnino probabilius est. Multa de utroque titulo Barthelem. coniecit, sed frustra omnia. Vid. Boeckh. ad h. t. p. 74.

38.

Amyclis prope templum ficticium Ongae. Ex schedis Fourmonti Bekkerus.

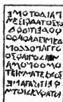
ΛΥΣΑΝΔΕΕΡΛΥΣΑΝΔΡΟΥ
ΤΟΑΝΑΚΟΤΟΔΑΜΡΙΟΥΤΟ
ΤΟΛΥΣΑΝΔΡΟΤΟΑΛΑΧΟΤΟ
ΚΛΕΟΔΑΜΟΤΟΛΥΚΕΟΡΓΟ
ΤΟΣΙΟΠΟΜΠΟΒΑΓΟΣ

Λυσανδεερ Λυσανδρου το Ανακο το Δαματριου το .... το Λυσανδρο το Ανακο (vel Λαμαχο) το Κλεοδαμο το Λυκεοργο το Σιοπομπο βαγος.

Habes alium lusum Fourmonti. Primum sese offert monstrum EE, ut in titulis praecedentibus. Articulus scribitur TO, et tamen scriptum est Λυσάνδρου, Δαματρίου; contra inde a vs. 3. constanter etiam in terminationibus est O, quasi in nominibus antiquioribus referendis etiam scriptura debeat ad antiquiorem formam accommodari. Sed OY eâ aetate, cui titulus affingitur, non magis Laconibus usitatum fuit quam Atticis. ϟ et Ⱶ prisca sunt, et tamen vs. 4. in nominis Κλεοδάμου ligaturâ Λ comparet. Accedit ligatura vocabulorum, quae usus est recentissimi. V. infra Append. II. c. II. Propriae Fourmonti formae sunt Λυσάνδηρ pro Λύσανδρος, Λυκέοργος pro Λυκόεργος (Analect. II. p. 231.) vel Λυκόοργος. (Hom. Il. ζ'. 130. cf. Herodot. I, 65.). Σιόπομπος sane est Laconicum; sed non multum interest Fourmonti, hoc an Θεόπομπος ponat. Cf. n. 36. Vox βαγὸς nunc *dux* significat, non *rex*, ut in aliis Fourmontianis (C. I. n. 57. 58.). Et eo ducit Hesychii glossa: βαγὸς, βασιλεὺς καὶ στρατιώτης, pro quo στρατηγὸς vel στρατηλάτης scribendum esse monet Boeckh. Hic dux Lysander quum decimus a Theopompo, rege haud dubie, sit, cuius flos in Olymp. 10. constitui potest, incidit in tempora belli Peloponnesiaci, ut dubium non sit, quin celeberrimus intelligatur imperator, qui Athenas cepit et Olymp. 96, 3. ad Haliartum occubuit. Quod si ita est — et aliter se rem habere vix statui poterit —, fraus absurdissima manifesta est. Nam inscriptio Lysandrum illum Lysandri filium exhibet, qui Aristocriti fuit filius, testibus titulis ex ipsius aetate Atticis (Corp. Inscr. 150. 151. 152.) et Samio epigrammate ap. Paus. (VI, 3, 6. Cf. Paus. V, 6, 4. III, 6, 4. III, 8.). Neque ex regiâ familiâ fuit Lysander, sed Heraclides tantum (Plutarch. c. 2.), aut secundum Phylarchum vel ex ignobili Mothacum gente (Athen. VI, 271. F.). Sed scilicet historiam correcturus Fourmontus Lysandri stemma ex commenticiis composuit nominibus.

39.

Edidit Demetrius Petrizzopulus in libro: Saggio storico sulle prime età dell' Isola di Leucadia nell' Ionio. Florent. 1814. 8. tab. II. Monumentum, ut ait p. 41., ipse possidet. Cf. Rose Inscr. Vetust. p. 16.

Multa in hoc titulo insunt Fourmontianis similia. Scriptura βουστροφηδὸν est, initio a dexterâ sumpto, ut in antiquissimis. Litterarum formae Ⅼ Ⅿ Ν Π Ρ Ⅴ satis antiquae sunt. Sigma formam Ʃ habere videtur, ut in galeâ Hieronis, n. 27. Pro Κ est Ϙ, ut in antiquis nummis Corinthiorum et aliquot inscriptionibus doricis. Ionicarum litterarum nullum inest vestigium nec consonarum aspiratarum. Spiritus asper negligitur; neque id magnopere offendit, quum vel in genuinis passim et maxime (n. 24.) in antiquissimâ inscriptione Peloponnesiacâ non compareat. Vs. 7. 8. comparet OO pro Ω, et EE pro H more Fourmontianarum inscriptionum. Sed MATEE ΡΟΣ eo insolentius est, quod notus sermo nonnisi ματέρος praebet. Ceterum OY exsulat. Verba videntur haec esse:

Παῖρ ὁ τοῦ Μενεστικράτους τοῦ Κορειτίου κα[ὶ] οὐκ Ἀκαρεὶν ἱερόν τ' Ἀπόλλωνος καὶ πόλειν ὁμωνομάτειν ματῆρος κείτιτα τὰν ἐν τῷ Λευκάτῳ.

„Filius Menesicratis Corinthii ac non Acarnan templum Apollinis et urbem cognominem matris condidi in Leucato."

Haec si genuina sint, statuendum erit Cypselidas in condendâ urbe Leucade usos esse Menesicratis filio, Leucadios vero aliquo tempore post posuisse hoc monumentum, quo Corinthiis vindicarent ius coloniae, Acarnanibus eriperent. At lapisne sit an aes et quae huius monumenti sit mensura, non indicatur. Editor certe minutissimâ hâc, quam dedimus, formâ repraesentat. Quodsi huius mensurae est, nobis persuaderi non poterit Leucadios hoc posuisse monumentum, ac ne fictum quidem esse ab iisdem. Nomen Μενεστικράτης debebat Μενεκράτης esse, sed sine dubio ad modum Fourmontianorum titulorum factum nomen est interposito ε pro Μνηστικράτης; quamquam vel ita in Doricâ inscriptione Μναστικράτεος vel Μναστικράτευς exspectes. Deinde nomen conditoris sine exemplo omittitur. Hoc tamen Boeckhius conatur ita explicare, ut de industriâ omissum dicat, *„voluisse enim Leucadios, qui hoc monumentum multis post Leucadem conditam annis posuerint, ipsius conditoris induere personam, quasi is vivus ac praesens loqueretur; qui nomen suum tum notum omittere potuerit neque aliud voluerit significare, nisi se esse Corinthii viri prolem."* Editor quidem Phaerontis in eâ nomen invenit, ut Ρ sit pro Φ, (quemadmodum in Fourmontianis), putatque genitivum esse Φαίρω, interpretans: *„Ego sum imago Phaerontis Menesicratis filii etc."* Quae interpretatio in re desperatâ omni ratione destituta est. Nam ut Φαίρω genitivus non est, ita εἰμὶ suppleri nullo pacto potest. Παῖρ erit παῖς, ut πόϊρ apud Lacones. Articulus τοῦ non premendus est. Et hoc quidem loco fortasse defendi possit, si articulo insigniebatur vox Μενεστικράτους, ut in quâ

potissima vis insit. Mira forma est etiam Κορείτιος, cuius etiamsi T fortasse explicari possit Doricâ dialecto, tamen EI semper inexplicabile erit. Similiter affectum nomen est Ἀκαρείν pro Ἀκαρνάν, et scriptura πόλειν ὁμωνομάτειν eodem nomine offendit. Accedit quod ὁμωνομάτις pro ὁμώνυμος aeque incompertum est. Quid autem sibi vult πόλις ὁμώνυμος μητρός? Leucadis urbis peninsula Leucas sive Leucadia cognominis est; itaque terra Leucadia Boeckhio iudice mater urbis dici videatur. Mox κείτισα pro ἔκτισα plane novum est, nec quidquam profeceris comparato κείτομαι Graecorum recentiorum, quod ex verbo κεῖμαι depravatum est. Ignota dictio etiam ἐν τῷ Λευκάτῳ est. Adiectivum est ὁ Λευκάτης, ut ὁ Λευκάτης Ἀπόλλων ap. Strab. Certe τὸ Λεύκατον recentiorem Graecitatem sapit. Videtur autem peninsula vel isthmus designari; nam in promontorio Leucate non fuit oppidum Leucas. Utcumque autem de hoc titulo statueris, suppositicium esse et ex linguâ et ex historiâ male intellectâ patet. Cf. quae Boeckhius de Leucadis originibus contulit p. 58. et inprimis Add. p. 888. sq. ubi a Petrizzopulo ipso titulum confictum esse argumentis haud infirmis demonstratur.

PARS II.

CAPUT I.

TITULI ATTICI ET IONICI ANTE OLYMP. 80.

§. 1. TITULI ATTICI ANTE OLYMP. 80.

Palaeographiae Atticae quum ea sit natura, ut propter certiorem quam ut plurimum sequitur normam in epochas quasdam possit distribui, hac in parte exordiri visum est ab iis inscriptionibus, quae aetate suâ locum habere in parte superiore potuissent. Quumque tituli Attici, qui quidem ante Olymp. 80. scripti esse videantur, paucissimi exstent, neque antea Ionicarum inscriptionum facta mentio sit, alterâ paragrapho etiam Ionicos titulos subiunximus ad eandem fere aetatem pertinentes. In quo quum multa alia, tum illud dolendum est, quod iustam titulorum consecutionem, ex qua et temporis et loci ratio perspiceretur, nobis aetas invidit.

Quod ni ita esset, titulos non Atticos non iniquiore loco haberemus. Nunc, quas tres aetates palaeographiae Atticae posuimus ante Euclidem, earum primam Ionicis titulis quibusdam, Doricis alteram licuit exstruere; tertia nec Ionicos adiunctos habet, nec Doricos. Unde non mirum, si res non nobis potius, quam nos rei obtemperare videamur.

Iam Atticorum quidem huius aetatis titulorum litterae hae sunt:

A A A	ΛΛ N
B B	+Σ
Γ Λ	O O
D Δ	Π
E E E	P P
I	Σ
B H	T
⊕ ⊗ Θ	V Y
I	Φ
K	+ X
L	ΦΣ
M M	

N

Spiritus nota B vel H in pronominibus potissimum, quo pertinet ὁ, ὅδε, omitti videtur (n. 41. cf. n. 27. et Cap. II. §. 1. pr.). Pro diphthongo EI simplex E est, ut EMI (εἰμί). V. Pars I. Cap. 1. §. 3. Diphthongus OY litterâ O repraesentatur, exceptis, ut videtur, certis quibusdam vocibus, in quibus Attici mature plenum OY admiserunt (n. 40. vs. 6.). Sed de his in tantâ paucitate titulorum non licet iudicare. Distinctio denique binis punctis fit vel ternis, sed parum constanter (cf. Pars I. Cap. 1. §. 4.).

40.

Fragmentum tituli βουστροφηδὸν et στοιχηδὸν scripti. Reperit Chandl. (Inscr. II. 28. p. 54.) Athenis in muro. Idem edidit. Nunc exstat in Museo Britannico. Apographum Boeckhio misit Müllerus. Paullum differt Rosius Inscr. Vetust. p. 20. fig. 3.

IT:]ƆI	IC:[τι-
ME]KP	μὴ]κρ-
ΜΟ]⊕I	ιϑ[ῶν
HE]KT	ἐ]κτ-
⅃M]OƎ	έω[ν λ-
E]OVP	ε]ουρ-
Ϛ]IO1	γοῖ[ς
. . . Δ	Δ . . .
Ǝ]IOH	οἱ [ἐ-
K]TVΠ	κ]τυπ-
+:IO	οι : X.
ΔI . . Δ	ΔI . . δ-
IOΠI	ἱπόι:
. ΡI:Ϛ+	ΡI: σχ-
A]IMIO	οινί[α
. . . . M	. . . . .

Boeckhius quantum fieri potuit in tam parvo fragmento felicissime restituit quae supersunt litteras. Versus brevissimi sunt (v. p. 36.) neque, ut videtur, quinque litteras excedunt. Enumerantur ibi variae impensae interpositis numeris (de quibus vide infra App. II.), fortasse in aedificio exstruendo factae; ex quo genere templum fuit Iovis Olympii a Pisistrato inchoatum. Vs. 1. IC hoc est 1½ obol. superest ex summâ antegressi nominis. Vs. 5. 6. λεουργοί — λειουργοί sunt qui marmora poliunt; quae est λεία ἐργασία in titulo

(C. Inscr. n. 160.) de templo Poliadis. Opificibus quotidiano victui dari choenix solet (cf. Oecon. Ath. I. p. 99.); itaque octonis quotidie singuli videntur ἑκτεῖς dati; unde κριθῶν ἑκτέων, de quibus cf. Athen. VI. p. 235. C. Vs. 8. latent numeri. Vs. 9. 10. 11. οἱ ἔκτυποι id est τὰ ἔκτυπα intellige anaglypta ectypa, +.AI: superest ex numeris, scilicet X.ΔI. Ibidem Chandl. dedit ::: pro :: Sequitur δίποι (a δίπους, ut τρίπος, τρίπους), quo Boeckhio videtur apparatus fabrilis intelligi posse compositus ex duabus rectis trabibus, quae in solo defixae supra coniunguntur aliâ trabe, ut binis vel pluribus huiusmodi instrumentis iuxta positis imponi possint asseres, quibus fabri insistant. Vs. 14. in TP, pro quibus Müllerus P praebet, latet summa fortasse PI (51 drachm.), quod cum Boeckhio exempli causa reposuimus. Postremo legitur σχοινία. Littera F videtur ex summâ adscriptâ superesse, fortasse Ͱ (drachma). Chandl. habet E. cf. Corp. Inscr. p. XXV. Cum hac inscriptione omnino conferendum est fragmentum in Diar. Archaeol. Hal. 1835. p. 18. n. 36. editum:

HEKTEAP
AO+IMƎH
HEKTEYΣ:ME
AO+IMƎH
KA ITETAPTON
OMAYK
)IΣ+OI
ƎKI NIOX
Δ]YO
Y

quod quamquam in integrum restitui non potest, tamen plurima titulo nostro simillima habet, ut ἑκτεύς vs. 1. 3. ἡμίχοα vs. 2. 4. Num vs. 3. ME[ΔIMNOΣ] vel ME[TPETEΣ], vs. 6. κύαμος vel κυάμων intelligi possit, incertum est. Sed de τετάρτῳ vs. 5. i. e. κοτύλῃ dimidiâ et de [χοί]νικε vel [χοί]νικες vs. 8. vix dubitari potest. Praeterea notabilis est similitudo, quae inter vs. 7. et tituli superioris vs. 14. intercedit. Ceterum haec fragmenta Solonis aetatem facile attingunt.

41.

Ex Fourmonti schedis, ubi notatur ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Κουρταλᾶς in Atticâ. Boeckh. edidit in prooemio lectionum Univers. Berolin. aestivarum a. 1824.

\IHEϟOH<EʘPIEϟTEKPIPϟTE·ʘ
ϟΛNLPʘOΠEPMEϟ

Versus est heroicus Hipparchi Pisistrati filii, quem medio viarum ex urbe in pagos ducentium intervallo Hermas ponere solitum cum inscriptionibus Auctor dialogi de lucri cupidine p. 228. C. refert. Cf. Aelian. V. H. VIII. 2. et Wolf. Prolegg. ad Hom. p. LXXII. Hi Hermae distichum ita inscriptum habuerunt, ut in sinistro latere hexameter esset, in dextero pentameter, ille mediam viam inter pagum et urbem significans, hic praeceptum aliquod cum nomine auctoris continens, ut Μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· μὴ φίλον ἐξαπάτα. Intervalla ipsa ab arâ duodecim deorum, quae pro Romano miliario fuerit, computata esse monuit Müller. Comment. de situ Athen. in Encycl. univ. Sc. et Artt. T. VI. p. 237. cf. Herodot. II. 7. Iam quum ara illa a Pisistrato Hippiae filio condita (Thucyd. VI, 54.) circiter Olymp. 65, 1. esset exstructa, ut colligi potest ex Herodoto VI, 108. eo fere tempore Hermas illos posuit Hipparchus, qui ab Olymp. 63, 1. cum fratribus imperium Athenarum tenuit (v. Corsin. F. A. III. p. 118.) usque ad Olymp. 66, 3. quo anno interfectus est. Itaque qui Herme in viâ Thriam versus positus erat, huius sinistrum latus exhibet inscriptionem nostram, quae paullo post Olymp. 63, 1. videtur scripta esse. Apographum non est accuratum, ut solent esse Fourmontiana. Apertum est autem in principio fuisse EΝΜ]EϟOI, deinde

⊗PIEϟTEKΑIΑϟTEOϟΑΝEPO⊗ΗEPΜEϟ.

Nam littera O videtur hic ʘ fuisse, ut theta fuerit ⊕ sive ⊗; sin theta ʘ fuit, apparet punctum in ceteris esse delendum. Spiritus nota in Ἑρμῆς restituenda erat Η vel etiam H, quae ante O⊗ omittitur. cf. n. 27. Superest difficultas in ductibus qui inter ΜEϟOI et ʘPIEϟ cernuntur, ⊣<E; ex quibus Boeckh. aliâ virgulâ deletâ, aliâ mutatâ, litteram Λ effici posse putavit, ut esset: ἐν μέσῳ[γ]ε Θριῆς etc. Sed nobis neque μέσῳ pro μέσσῳ hic positum probatur, et particulam γε in tali monumento adhiberi potuisse numquam persuadebitur. Item quod coniecit Osannus (Syll. p. 241.) μέσσοι ἕστηκε non uno nomine laborat in titulo praesertim Attico. Auctor dialogi de lucri cupidine, ἐπιγέγραπται, inquit, λέγων ὁ Ἑρμῆς, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου ἕστηκεν. Ex his quum appareat loquentem introduci Hermen, de ultimo elemento ductuum istorum E conclamatum videtur. Et vero qui H delineavit pro Μ, Γ pro Η vel H, idem facile fieri potuit, ut in illis quoque elementis erraverit. Itaque nos non dubitamus reponere EΜI.

Ἐν μέσῳ εἰμὶ Θριῆς τε καὶ ἄστεος, ἄνερ, ὅδ' Ἑρμῆς.

De voce ὄϑι cogitari non potest. De formâ ὄϑ' pro ὄδ' certe dubitabo donec lapidem a Fourmonto descriptum ipse videro. Et vero in proclivi est Θ cum Δ permutare. Quod hic factum esse suadet ipsa spiritus nota ante Ἑρμῆς posita. v. Giese de dial. aeol. p. 398. De industriâ non omnia tangimus, quae de hoc titulo restituendo viri docti protulerunt.

42.

Io vasculo Athenis ante portas Hippadas reperto, quod describit Fauvel. Mag. eocycl. a. XVIII. (1813), T. V. p. 363. et Dodwell. Itin. I. p. 457. Cf. Walpol. Mem. p. 453. et Travels p. 597. n. 63. Vas ipsum edidit Millingen. Cf. Ros. Inscr. Vett. p. 14.

/MƎ:ИOVOAИOƎИƎOAИOT

Inter ΘN excidisse E ex vase Beneventi effosso aliisque similibus apparet. Cf. C. Inscr. ad n. 406. Itaque legendum:

τῶν Ἀϑήνηϑεν ἄϑλων εἰμί.

hoc est: *sum ex praemiis quae Athenis reportata sunt.* Ἆϑλων, non ἆϑλον, intelligendum est. Si quaeris exemplum, vide Corp. Inscr. n. 2035. De his et similibus vasculis vide Gerhard. in Annal. dell' Instituto di Corrispond. Archeolog. Roma, 1831. O. Müller de origine pictorum vasorum etc. 1831. Boeckh. de vasis Panathenaïcis in Bullett. dell' Instituto di Corrisp. Archeol. 1832. n. IV. p. 91. sq. Bröndsted. Mém. sur les vas. Panath. 1833. Kramer, de stylo et orig. vasorum gr. pictt. Berl. 1837.

43.

In Lycabetto Atticae fragmentum inventum misit Mustoxydes cum lemmate: „ἐν τῇ οἰκίᾳ Σ. Πατοῦτα", Atheois. In Fourmonti schedis exstat mutilatum, cum quo consentit aliud apographum a Rosio transmissum Boeckhio. Cf. Rosius Inscr. vetust. p. 20.

ΑΡΧΕΝΕΟϟ:ΤΟΔΕϟΤΕϟΕΝ
ΟΒΣΥΛΗƎΣƎΤΣƎ:
ΔΟΙΑΛΛΑΘΟΚΑΙ

Scriptura est βουστροφηδὸν a sinistrâ incipiens. In litteris, quae satis antiquae sunt, comparet X et Y pro vetustioribus + et V. Prima linea solutâ oratione scripta esse videtur (Ἀρχένεως τόδ' ἔστησεν); deinde sequuntur versus. Vid. ad n. 27. Quamquam Hermannus illa quoque metrica iudicat,

exempli causa: Ἀρχένεως τοῦδ' ἔστησεν τάφου ἔμμεν ἄγαλμα. V. Dobraeus class. diar. XXX. p. 145. Vs. 2. scriptum est ΕΝΛΥΣ pro ΕΛΛΥΣ, ut saepius. Fourm. lin. 1. quinque ultimas litteras omisit, et ibidem pro ternis punctis bina habet; lin. 2. omisit interpunctionem et sigma, quod post ∃ sub primae lineae litterâ Δ est. Quae supersunt, sic se habent:

ἔστησ' ἐγγὺς ὁδῷ ἀγαθοῦ καὶ

Ros. Inscr. p. 415. vs. 2. 3. coniicit ΗΟΔΟ: (ὁδοῦ): quod non est necessarium.

§. 2. TITULI IONICI ANTE OLYMP. 80.

De litteraturâ Ionicâ vulgo Simonideâ dictâ in Introductione p. 23. sq. disseruimus. Eam inter Ol. 60-70. paullatim conformatam esse vel ex inscriptionibus Theraeis (n. 1-20.) colligi potest. Atque ex civitatibus Ionicis Samos litteraturae Ionicae sive usu praecipuo sive cultu excelluit (Suid. et Phot. v. Σαμίων ὁ δῆμος). Hinc in ceteras regiones propagata videtur. Recteque Thierschius (Act. Phil. Mon. Tom. II. fasc. III. p. 409.), qui monet errare eos, qui harum litterarum origines ac progressus ad certa tempora revocare clarisque nominibus adiungere laborent. Nam litteratura Ionica ut principium habuit in naturâ litterae Chet eiusque ad vocalem deflexione, ita in experiundâ productione litterae O terminum. Qua in re quum casui plus quam studio tribuendum sit, huius litteraturae progressus non minus quam Phoeniciae illius lateant necesse est. Illud autem non sine ratione licet affirmare, usum eius apud alios mature, sero apud alios invaluisse. Cf. n. 51. et 74.

44.

In insula Delo, in basi quadratâ marmoreâ praegrandi, prope templum Apollinis. Primus ligneo typo edidit Tournef. Itin. T. I. ep. VII. p. 360. dein ex illius delineatione Montf. Palaeogr. Gr. II. p. 121. minus accurate, itemque Chishull. Antt. As. p. 16. coll. p. 43. Gébelin Monde primit. p. 176. Shuckf. de Harm. sacr. et prof. script. T. I. p. 171. ed. Germ. Nov. tract. diplom. T. I. p. 633. ubi p. 626. aeri incisa inscriptio; Dawes. Misc. crit. p. 125. Lanzi Sagg. di ling. Etr. I. p. 102. tab. I. Stuart Antt. Att. III. p. 57. sq. ubi aeri incisa, D'Hancarville Rech. sur les arts II. tab. 23. R. Payne Knight in tabb. operis de Alphab. Graec. I. fig. 3. coll. p. 72. Ad interpretationem cf. Bentleium Act. Trai. T. II. p. 16. Anonym. Misc. Obss. Vol. III. p. 200. Dorvill. ibid. Vol. VII. p. 24. sqq. Diarii class. Brit. T. I. p. 95-100. Welcker. Spicil. Epigr. II. p. 11. sqq. Adde Corsin. Not. Gr. Prolegg. p. XVII. Rose, Mus. Crit. Cantabr. fasc. VII. p. 390. sqq. Exemplum est Tourneforti minutissimis quibusdam ex Stuarto correctis. Recentiorem inscriptionem in altero latere insculptam ΝΑΞΙΟΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙ edid. Wheler. p. 57. Tournef. p. 359. Le Roy Mon. Gr. T. I. p. 39. tab. XVI. Stuart. l. c. p. 58. Riedesel Bemerk. auf einer Reise durch

die Lev. p. 60. In eo titulo omnes Ξ habent praeter Stuartum, qui I. Whel. ΑΠΟΛΛ, Le Roy ΑΠΟΛΛΟΝΙ, Stuart. ΑΓΟΛΛΩΙ apposito signo fracturae lapidis; Ried. ΑΠΟΛΛΙΝΙ. Tournef. ut dedimus.

ΟΑΥΤΟΜΘΟΕΜΙΑΝΔΡΙΑΣΚΑΙΤΟΣΦΕΛΑΣ

in altero latere ΝΑΞΙΟΙΑΓΟΛΛΩΝΙ

Prior titulus alphabeto omnibus Graecis antiquitus communi conceptus est. Litterarum formae similes sunt Sigeensi inferiori (n. 32.). Sigma tamen rotundum est ut apud Latinos (cf. C. I. n. 456.), si Tourneforti apographo et Knightiano fides est; Stuartus certe Σ praebet. Lambda non Ь est, sed Λ, ut in Theraeis (cf. Alphab. titt. vetust.). Septimum elementum M in ΛI dissolvendum est.

Inscriptio quomodo legenda sit, Bentleius vidit, qui statuit in principio periisse litteram T: τοῦ αὐτοῦ λίθου εἰμὶ ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας, i. e. *ex eodem lapide sum statua et basis.* Itaque μονόλιθος ἀνδριὰς est (Marini, Inscr. Alb. 10.), cui inscriptus titulus. Contra quam lectionem quae a Chishullo prolata sunt, nullâ probabilitate nituntur (v. Boeckh. ad h. l.). Neque est quod in re apertâ aliorum commenta repetamus. Articulus iure deest in voce ἀνδριὰς, additur autem in voce σφέλας, non quo efficiatur versus iambicus, sed quod statua, quae loquens introducitur, rem appellat a se proprie seiunctam. Qualem emphasin etiam apud poëtas tragicos interdum deprehendimus non inusitatam (cf. Döderlin. Spec. ed. Soph. p. 50.). Senarium esse Bentleius et Dawesius perspexerunt, licet alter multa temere mutanda putaverit. Scilicet neglecta crasis est et apostrophus; et vocalis quidem apostropho abiicienda saepissime scripta exstat in vetustissimo quoque titulo (v. n. 51. cf. ad n. 27.); crasis autem neglectae exemplum habes in inscriptione 54. ap. Rossium (Inscr. gr. inedd. Naupliae 1834.). Itaque titulus ad vulgarem normam scriptus hic est:

Ταὐτοῦ λίθου εἰμ' ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας.

Qui versus licet non elegantissimus tamen non sine exemplis est. Incisiones geminas habes in versu tragico:

Κλῄσω γραφῇ τῇδ' ἐν σοφῇ πάγκλειτ' ἔπη

(v. Porson. Praef. Hecub. p. XXIX. ed. Lips.). Hiatus autem in voce λίθου, quem constat evitatum esse a scenicis, ob licentiam arsis trochaicae et iambicae a lyricis admissam excusatur (v. Boeckh. Metr. Pind. p. 102. et imprimis nott. critt. ad Olymp. VIII, 2. p. 383.). Similem senarium donario inscriptum habuimus n. 29.

Dialectus tituli, quam pro aeolicâ venditabat Dawesius (Misc. crit. p. 127. App. p. 327.), Ionica est vel Attica. Ionicam esse digamma docet ex priscâ ratione retentum (cf. v. alphab. titt. vetust.), quod Atticis eâ aetate, quâ titulus exaratus videtur, usitatum fuisse confidenter negamus. Statuam, quae imposita ei basi erat, Boeckhius eandem esse putat, quam palma aerea a Niciâ celebri, quum theoriae dux esset, Apollini dicata strage suâ deiecerit. Plutarch. Nic. c. 3. *ὁ δὲ φοῖνιξ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἀνακλασθεὶς ἐνέπεσε τῷ Ναξίων ἀνδριάντι τῷ μεγάλῳ καὶ ἀνέτρεψε.* Quam coniecturam quum Naxiorum mentio in titulo recentiore tum nomen *ἀνδριὰς* ap. Plutarchum quodam modo videtur confirmare. Accedit, quod etiam ea, cui haec inscriptio imposita est, magna fuisse dicitur ab iis qui fragmenta viderunt. Ceterum statuam fuisse hominis cuiusdam, non Apollinis vel ex voce *ἀνδριὰς* colligi potest, quae etsi de simulacro dei dicta reperitur, tamen raro vocis *ἄγαλμα* vicem gerit (cf. Müll. Archaeol. 1835. p. 64. sq.). Quod quum ita sit, statua non ultra Olymp. 58. repetenda est. Iam si probas Boeckhii coniecturam paullo ante allatam, quum Niciae architheoria Olymp. 90, 3. assignanda videatur (v. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 230.), statuam, postquam palma ab illo dicata eam afflixisset, a Naxiis restitutam eique (si titulus integer est) *Νάξιοι Ἀπόλλωνι* inscriptum fuisse probabile est. Unde simul patet, cur alter titulus Ionicis sit elementis exaratus. Utcumque autem statueris, et Naxiorum statuam Apollini dicatam fuisse eam, quae basi imposita fuerit, apertum est, et antiquiorem titulum non ementiri vetustatem iure nostro ex inferiore colligimus.

45.

Ad viam sacram Branchidarum (Geronta s. Jeronda) prope Miletum; in statuâ mulieris solio insidentis capite truncatâ, eâque styli antiquissimi, in dextero sellae latere. Statua cum inscriptione edita in Ion. antiquitt. ed. rec. I. Boeckhio misit Rosius et ex Leakii schedis Müllerus. Cf. Ros. Inscript. vett. tab. III. fig. 4. qui simul Cockerelli apographum et Gellianum praebet.

ΜΗΣΙΑΝΑΞΗΜ
ΥƎꓘΗ⊗ƎΥΑƸΑƎ
ΛΙΜΔƸΩΩΓΩ Γ
ΙΥΩꓶꓶΟ

Titulus *βουστροφηδὸν* scriptus est, initio a sinistrâ sumpto. Lapis in sinistrâ abruptus est, nec, quantum perierit, licet iudicare. Forma litterarum

vetusta est, sed scriptura Ionica, quae Simonidea vulgo dicitur, unde vocales B i. e. H, Ω, et consona composita, ut Ξ. Ceterum βουστροφηδὸν tum, quum ionica litteratura recepta esset, ex communi usu Graecos scripsisse negat Boeckhius. Quod ita tantum verum videtur, ut consuetudinis in certis regionibus obtinentis simul habeatur ratio. Vide modo leporem Samium C. Inscr. n. 2247. qui inscriptionem litteris Ionicis non βουστροφηδὸν sed totam a dexterâ ad sinistram exaratam praebet. Quod si titulus noster dicitur Simonideam attingere aetatem, non obsum.

Potissima lectionis varietas reperitur vs. 3. Nam Boeckhii ibi exemplum habet ΛΙΜΔ}ΩΩΠ, Antiquitates ionicae ΟΜΩΊΓΟΟΤ, Cockerell. ΛΙΠΔ}ΩΤ, Gell. ƐΛΙΙΙΔΕΩΤ, Leak. ɔΛΗΙΔΕΩΤ. In quibus Gell. et Leak. non multum dissentiunt, Cockerell. cum Boeckh. fere consentit. Nihiloverominus lectio haec eiusmodi est, ut nihil certi liceat exsculpere. Nam quum in nullo quattuor apographorum habeatur ΩΩΠ, quod dissolvit Boeckh. in ωωιτ, concidit eius correctio Σώῳ et cum hâc simul supplementum vs. 1. exempli causa appositum. Nec tamen quod alii voluerunt Λυνδίῳ vel Βραγχίδεω (v. Journ. des Sav. 1825. p. 324. 395.), inferendum esse videtur; nimium enim ab his vocibus distant litterae, nec ϟ potest iota esse, quod in hoc titulo forma vulgari utitur. Heroicos autem versus esse probabile est. Quae quum ita sint, Boeckh. missis, quae in sinistrâ perierunt, ex apographis Cock. et Gell. ΜΝΑϟΩ coniicit, ut mulier haec una cum Hermesianacte vs. 1. dedicarit statuas.

.... Ἑρ]μησιάναξ ἡμέας ἀνέθηκεν
.... Μνασὼ τὠπόλλωνι.

Quippe illud ἡμέας ad plures imagines refertur, quae utrum coniunctae an disiunctae fuisse censendae sint, nihil attinet inquirere. Ex Milesiâ certe inscriptione, quae litteris item βουστροφηδὸν scriptis exarata est (Corp. Inscr. n. 2861.), patet uni statuae inscriptum esse titulum ad plures (τοὺς ἀνδριάντας) pertinentem.

46.

In viciniâ Tei, inter sepulcreta Turcica ad oppidulum Eraki, octo horis Smyrnâ distans, extra viam ad locum Sigazik ducentem, in lapide oblongo satis magno, litteris male incisis; ex apographis duobus Sherardianis, altero a. 1709, altero a. 1716 scripto, item ex schedis Samuelis Lisle, qui a. 1716 lapidem tractavit, ed. Chishull. Antt. Asiat. p. 96. sq. et commentatus est. Vss. 42-49. ex Duckeri schedis habet etiam Hessel. Append. Praef. ad Inscr. Gud. n. 2. Variam lectionem ex Sherardianis p. 44. enotavit Müller. et adscripsit simul vss. 42-49, qui soli sunt in Append. cod. Ask. II. (ex cod. Chish. II, 75.).

Varietas lectionis. De litteris Chish. tantum notat N inesse et sigma formam habere arcus Scythici. De quâ quae ibi proferuntur, ex iis intelligitur Ɛ ab illo significari, non ʃ. Itaque N et Ɛ et reliqua ex Sherard. dedit Boeckh. Pro Ξ haud dubie Ξ fuit, pro Ψ autem Y. Vs. 3. Sher. :Λ..ΥΝΩΙ. Vs. 4. Sher. ΗΑΡΣΥΝΗΤΗΙ:....Η:Η; Chish. ΗΑΙΣΥ.ΝΗΤΗΙ:.... ΗΙ:Η; Boeckh. ex Sher. dedit Η:Η. Vs. 5. post interpunctionem Chish. ΗΔΙ; Sher. ΗΙΑΙ. Vs. 6. Chish. ΧΗΤΑΙ, Sher. ΝΗΙΗΙ, quae composuit Boeckh. Vs. 8. extr. Sher. ΑΚΕΥΜ. Vs. 9. idem ΕΝΤΕΑΙ:ΗΓΗΙ:ΤΗ; Chish. operarum vitio ΓΗΙ pro ΓΗΙ: Vs. 10. Sher. ab initio ΙΝ:...: Vs. 12. ex Sher. dedit Boeckh. Nam Chish. habet ΩΣ: ΠΡΟΔΟ..... ΤΗ. ΠΟ. Vs. 13. primum Η ex Sher. inseruit Boeckh. Vs. 15. Sher. ΗΣΩ: Vs. 17. Δ et in fine Ο ex Sher. quamquam falsum utrumque. Vs. 18. ΛΟΙ ex Sher. (ap. Chish. ...). Tum ΠΡΟΔΟ: ex Sher. (Chish. ΠΡΟΔΟ). Vs. 19. Sher. Ι pro Η. Vs. 20. Sher. ΔΕΧΟΜΟ. Vs. 23. ΑΛΑΤΗΣ Sher. quod Chish. minoribus litteris scripsit tanquam incertum. Vs. 24. extr. N ex Sher. addidit Boeckh. Vs. 25. Sher. ΞΥΝΩ: Vs. 28. Sher. ΚΕΝΟΣ, et vs. 29. ΤΙΜΟ.Χ etc. Vs. 33. Chish. ΗΡΑΚΛΙΟΙΣΙΝ, Sher. ΗΡΑΚΛΕΟΥΣΙΝ, quae composuit Boeckh. Vs. 35. Chish. diserte notat ΤΑΣΤΗΛ legi. Ap. Sher. ΤΑΣ ΤΗΑ. Vs. 36. Sher. ΕΝ.ΗΙΣΙΝΗΠΑΡΝ: Vs. 42. Ask. Hess. ΔΗΛΗΤΕ: ceterum hi deinceps non omnes versus eodem modo ac Chish. dividunt. Vs. 43. Ask. ΕΠΙΤΗΘΕΟΙ ΣΙΝ, Hess. ΕΠΙ...ΘΕΟΙΣΙΝ. Vs. 44. Sher. ΞΥΛΟΝ, Ask. Hess. in fine ΤΗΝ (p. ΤΗΙ:Κ). Vs. 45. Ask. Hess. omittunt Σ. Iidem vs. 46. ΚΕΝΩ habent, et vs. 47. omittunt ΟΣ. Vs. 48. Sher. ΩΛΥÖ, Ask. Hess. Α ΥΟΙ:, Ask. ΕΙΣΑ etc. Vs. 49. tria apographa a Chish. memorata dicuntur habere ΛΗΚΑΝΗΝ, ΛΗΧΑΝΗΝ, ΛΙΧΑΝΗΙ; Sher. ΤΕΚΝΗΙ:ΗΛΗΚΑΛΗΝ:, Ask. ΤΕΧΝΙ:ΗΜΙΧΑ ΝΗΙ:, Hess. ΤΕΧΝΙ:ΗΛΙΧΑΝΗΙ; quibus compositis prodit Chishullianum ΜΗΧΑΝΗΙ. Vs. 49. post ΗΚΑ deficiunt Ask. Hess.

Vss. 1. 2. intelligi nequeunt. A vs. 3. novam incipere formulam apparet. Haec ita leguntur:

. . ΑΠΟΝΟΣ	
ΞΥΟΙ:ΕΝΑΥΤΩΙ	
ΟΣΤΙΣ:ΤΗΙΩΝ:Ε . . ΥΝΩΙ	Ὅστις Τηΐων ε[ὐθ]ύνῳ
ΗΑΙΣΥ.ΝΗΤΗΙ: . . . . Η:Η	ἢ αἰσυ[μ]νήτῃ [ἀπειθοί]η ἢ
ΕΠΑΝΙΣΤΑΙΤΟ:ΗΙΑΙ . . .	ἐπανίσταιτο [τῷ] αἰ[συμ-]
ΝΗΤΗΙ:ΑΠΟΛΛΥΣ⊗ΑΙ:ΚΑΙ	νήτῃ, ἀπόλλυσθαι καὶ
ΑΥΤΟΝ:ΚΑΙΓΕΝΟΣ:ΤΟΚΕΙΝ	αὐτὸν καὶ γένος τὸ κείν-
Ο:ΟΣΤΙΣ:ΤΟΛΟΙΠΟ:ΑΙΣΥΜ	ου. Ὅστις τοῦ λοιποῦ αἰσυμ-

ΝΩΙ:ΕΝΤΕΩΙ:ΗΓΗΙ:ΤΗΙΤΗ
ΙΗΙ:....ΟΣΑΝ:Κ.ΣΑ..Τ
ΕΝΕΙ:...ΑΡΟΝ:ΝΑ...
ΩΣ:ΓΡΟΔΟΚΕΝ:ΤΗΑΓΟ
ΛΗ.......ΤΗΝΤΗΙ
ΩΝ:ΗΤΟ..ΑΝΔΡΑΣ...
ΗΣΩΙ:ΗΘΑ.......ΤΟ
ΜΕΤΕ........ΕΝ
ΑΡΟΔΗΙ:ΓΕΡΙΓΟ......
ΛΟΙΝΟ:ΓΡΟΔΟ:.......
ΛΛΕΥΟΙ:ΗΚΙΞΑΛΛΑΣ:ΥΓΟ
ΔΕΧΟΙΤΟ:ΗΛΗΙΙΟΙΤΟ:ΗΛ
ΗΙΣΤΑΣ:ΥΓΟΔΕΧΟΙΤΟ:ΕΙ
ΔΩΣ:ΕΚΓΗΣ:ΤΗΣΤΗΙΗΣ:Η.
ΑΛΑΤΗΣ:ΦΕΡΟΝΤΑΣ:Η...
ΑΚΟΝ:ΒΟΛΕΥΟΙ:ΓΕΡΙΤ.Ν
ΩΝ:ΤΟΞΥΝΟ:ΕΙΔΩΣ:ΗΓ...
ΕΛΛΗΝΑΣ:ΗΓΡΟΣΒΑΡΒΑΡΟ
ΥΣ:ΑΓΟΛΛΥΣΘΑΙ:ΚΑΙΑΥ
ΤΟΝ:ΚΑΙΓΕΝΟΣ:ΤΟΚΕΝΟ:
ΟΙΤΙΝΕΣ:ΤΙΜΟΧΕΟΝΤΕΣ:
ΤΗΝΕΓΑΡΗΝ:ΜΗΓΟΙΗΣΕΑ
Ν:ΕΓΙΔΥΝΑΜΕΙ:ΚΑΘΗΜΕΝ
Ο:ΤΩΓΩΝΟΣ:ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟ
ΙΣΙΝ:ΚΑΙΗΡΑΚΛΕΟΙΣΙΝ:
ΚΑΙΔΙΟΙΣΙΝ:ΕΝΤΗΓΑΡΗ
Ι:ΕΧΕΣΘΑΙ:ΟΣΑΝΤΑΣΤΗΛ
ΑΣ:ΕΝΗΙΣΙΝ:ΗΓΑΡΗ:ΓΕΓΡ
ΑΓΤΑΙ:ΗΚΑΤΑΞΕΙ:ΗΦΟΙΝ
ΙΚΗΙΑ:ΕΚΚΟΨΕ:ΓΗΑΦΑΝΕ
ΑΣ:ΓΟΙΗΣΕΙ:ΚΕΝΟΝ:ΑΓΟΛ
ΛΥΣΘΑΙ:ΚΑΙΑΥΤΟΝ:ΚΑΙΓ
ΕΝΟΣ
ΟΣΤΙΣ:ΦΑΡΜΑΚΑ:ΔΗΛΗΤΗ
ΡΙΑ:ΓΟΙΟΙ:ΕΓΙΤΗΙΟΙΣΙ
Ν:ΤΟΞΥΝΟΝ:ΗΕΓΙΔΙΩΤΗΙ:Κ
ΕΝΟΝ:ΑΓΟΛΛΥΣΘΑΙ:ΚΑΙΑ

νῶ[ν] ἐν Τέῳ ἢ γῇ τῇ Τη-
ΐῃ [ἢ τ]οὺς ἄν[δρα]ς ἀ[ποκ]τ-
είνει[ε παρ]ὰ {τ}ὸν ν[όμον],
ὡς προδό[μ]εν τὴ[ν] πό-
λ[ιν καὶ γῆν] τὴν Τηΐ-
ων, ἢ τοὺ[ς] ἄνδρας [ἐν ν-]
ήσῳ ἢ θα[λάσσῃ ἢ] τὸ
μετέ[πειτά που] ἐν
ἀρού[ρ]ῃ, περιγ[ενομένους]
λοι[μ]οῦ, προδο[ίη ἢ κιξα-]
λλεύοι ἢ κιξάλλας ὑπο-
δέχοιτο ἢ ληΐζοιτο ἢ λ-
ηϊστὰς ὑποδέχοιτο εἰ-
δὼς ἐκ γῆς τῆς Τηΐας ἢ [θ-]
αλά[σσ]ης φέροντας ἤ [τι κ-]
ακὸν βουλεύοι περὶ Τ[ηΐ-]
ων τοῦ ξυνοῦ εἰδὼς ἢ π[ρὸς]
Ἕλληνας ἢ πρὸς βαρβάρο-
υς, ἀπόλλυσθαι καὶ αὐ-
τὸν καὶ γένος τὸ κείνου.
Οἵτινες τιμουχέοντες
τὴν ἐπάρην μὴ ποιήσεια-
ν ἐπὶ δυνάμει, καθημέν-
ου τὠγῶνος Ἀνθεστηρίο-
ισιν καὶ Ἡρακλείοισιν
καὶ Δίοισιν, ἐν τῇπάρῃ
ἔχεσθαι. Ὃς ἂν τασστήλ-
ας, ἐν ᾗσιν ἡ ᾿πάρη γέγρ-
απται, ἢ κατάξῃ ἢ φοιν-
ικήϊα ἐκκόψ[ῃ] ἢ ἀφανέ-
ας ποιήσῃ, κεῖνον ἀπόλ-
λυσθαι καὶ αὐτὸν καὶ γ-
ένος.
Ὅστις φάρμακα δηλητή-
ρια ποιοῖ ἐπὶ Τηΐοισι-
ν, τὸ ξυνὸν ἢ ἐπ᾿ ἰδιώτῃ, κ-
εῖνον ἀπόλλυσθαι καὶ α-

ΥΤΟΝ:ΚΑΙΓΕΝΟΣ:ΤΟΚΕΝΟ:	ὑτὸν καὶ γένος τὸ κείνου.
ΟΣΤΙΣ:ΕΣΓΗΝ:ΤΗΝΤΗΙΗΝ:Κ	Ὅστις ἐς γῆν τὴν Τηΐην κ-
ΩΛΥΟΙ:ΣΙΤΟΝ:ΕΣΑΓΕΣΘΑΙ:	ωλύοι σῖτον ἐςάγεσθαι
ΗΤΕΧΝΗΙ:ΗΜΗΧΑΝΗΙ:ΗΚΑΤ	ἢ τέχνῃ ἢ μηχανῇ ἢ κατ-
ΑΘΑΛΑΣΣΑΝ:ΗΚΑΤΗΠΕΙΡΟ	ὰ θάλασσαν ἢ κατ' ἤπειρο-
Ν:ΗΕΣΑΧΘΕΝΤΑ:ΑΝΩΘΕΟΙΗ:	ν ἢ ἐςαχθέντα ἀνωθεοίη,
ΑΠΟΛΛΥΣΘΑΙ:ΚΑΙΑΥΤΟΝ:Κ	ἀπόλλυσθαι καὶ αὐτὸν κ-
ΑΙΓΕΝΟΣ:ΤΟΕΚΕΙΝΟ	αὶ γένος τὸ κείνου.

Dirae hae Teiorum inter Olymp. 75-80. poni possunt, suntque antiquissimum litteraturae Ionicae monumentum disertius. Cf. Introd. p. 24. **O** pro **OY** post receptum alphabetum Ionicum etiam Athenis diu perduravit. Praeterea hic habes ipsum **OY** vs. 26. Nec constantior est usus elementi **E** pro **EI**, quum **EI** sit vs. 7. 53. in voce *κεῖνος* s. *ἐκεῖνος*, in quâ saepius **E** effertur. Nam in *εἰδὼς* (vs. 21. 25.) et *δυνάμει* (vs. 31.) hoc **EI** potest de industriâ exaratum esse. In coniunctivo autem **EI** pro **HI** (vs. 37. 38. 39.) etiam in Atticis diu remansisse postea videbimus. Qualis forma vs. 10. 11. in **A[ΠΟΚ]ΤΕΝΕΙ** latere videri posset (*ἀποκτείνῃ*), nisi ubique optativi sequerentur. Nam in voce *ὅστις* notio *ὃς ἂν* (c. coni.) aeque inest ac notio *εἴ τις* (c. optat.), quam utique in his titulis praecipue inesse voluit qui scripsit. Interpunctio in nostro titulo diligenter indicata est; sed ne ex hoc quidem aetas accuratius definiri potest. Et praeclare Boeckhius, cui, si vs. 18. recte *λοιμοῦ* scriptum est, videntur *hae dirae post aliquam pestem exaratae esse, fortasse post eam, quae initio belli Peloponnesiaci grassata est, vel post paulo antiquiorem, quae Lemnum et alia loca invaserat* (Thuc. II, 47.). Quamquam de priore peste propter tituli vetustatem equidem non cogitaverim.

Iam duae sunt partes huius inscriptionis, altera usque ad vs. 41. altera inde a vs. 42. quam quidem sero adscriptam esse vel ex iis, quae sub finem superioris tituli praecepta sunt, colligi potest. Ceterum pluribus columnis comprehensas has diras fuisse, sive easdem pluribus inscriptas, sive aliis alias, ex vss. 35. 36. apparet.

Vs. 3-8. pertinent ad eythyni et aesymnetae auctoritatem tuendam. Euthyni Teiorum noti sunt ex C. Inscr. n. 3059. quamquam hoc loco Boeckhio videtur maior magistratus intelligendus, quam qui vulgo *εὐθύνων* nomine vocatur, *fortasse is extra ordinem constitutus ad publicas res examinandas.* Bene idem vs. 4. extr. **[ΑΠΕΘΟΙ]Η**, *ἀπειθοίη*, coniecit, licet lacuna tantum quattuor litterarum notata sit. Sed scilicet videntur etiam alibi lacunae non recte aestimatae esse, ut vss. 10. 11. 14. Neque probabile est vs. 14.

ΤΟΥΣ scriptum fuisse, quum vs. 10. diserte [Τ]ΟΣ sit exaratum. Recteque monuit Boeckh. non opus esse ut ἀπειθεοίη scribatur ut vs. 51. ἀνωθεοίη, quum vs. 43. sit ποιοῖ.

Vs. 8-28. ipse aesymnetes auctoritate suâ abutens devovetur. Αἰσυμνήτης nostro loco intelligendus est ἄρχων summâ potestate praeditus, αἱρετὸς τύραννος, qualis describitur ab Aristot. Polit. III, 9. IV, 8. ed. Schn. et Theophr. ap. Dionys. Halic. V, 73. Cf. Tittmann. Griech. Staatsverf. p. 76. sq. Accedit quod dictio vs. 8. ὅστις τοῦ λοιποῦ αἰσυμνῶν significare videtur, non ordinarium fuisse magistratum. In quo Boeckh. provocat ad n. 3064., ubi multi memorantur anni ἄναρχοι, quibus reip. praefuisse aesymnetas non dissimile vero sit. Nam ordinarii magistratus Timuchi fuerunt. Ille vero aesymnetes gubernare vel Teum vel terram Teiam dicitur, quippe potuit ut ἐπιμελητὴς vel universae reipublicae vel parti praeesse. Vs. 10. τοὺς ἄνδρας scribendum fuisse docent vestigia et vs. 14. Ac reliqua supplementa, quae pleraque Boeckhio debentur, satis feliciter sunt excogitata. Immo certa sunt excepto vs. 16. ΜΕΤΕ[ΠΕΙΤΑ] quod licet usu Herodoti utpote ionicum commendatum tamen isto loco non satis quadrare videtur. Et coniecturam quidem vs. 17. 18. περιγενομένους λοιμοῦ ita conciliavit Boeckh. cum reliquâ sententiâ, ut poneret: „*Pestis tempestate qui aesymnetes viros in insulâ vel mari vel postquam ex navi iam in agro essent collocati, quum superassent morbum, ibi derelictos deseruerit ac prodiderit, ut desolati perirent vel ab hoste caperentur, eum diris devoveri.* Vs. 18. κιξαλλεύοι dedit iam Chish. Vide de hâc voce lexica. Κιξάλλης et λῃστὴς quid differant, non satis liquet. Utrumque vocabulum etiam alias coniunctum reperias ut ap. Democritum (Stob. Serm. XLII.). Nostro certe loco κιξαλλία debet ad genus aliquod pertinere latrocinii, quod potens aliquis exercere per suos possit. Itaque λῃσταὶ proprie videri possunt piratae intelligi, κιξάλλαι latrones terrestres. Cui interpretationi et Phot. Lex. κίξας τοὺς ἐν ὁδῷ λῃστάς, et verba ipsa vs. 22. favere videntur.

Sequitur vs. 29. sq. Timuchos, qui in festis non obnuntiaverint diras, his teneri ipsis. Timuchi ex vetusto instituto Ionum ordinarii sunt magistratus, prytanibus similes et annui haud dubie. Cf. Athen. IV. p. 149. F. Strab. IV. p. 179. Suid. v. Ἐπίκουρος et τιμοῦχοι. Dirae hae in tribus festis obnuntiandae sunt, Anthesteriis Dionysi Tei inprimis culti solemnibus, Herculis, Iovis. Ἀγὼν nostro loco conventus intelligitur ad sacra et ludos spectandos congregatus. Itaque καθημένου τοῦ ἀγῶνος, *quum convenerit concio ludos spectatura.*

Vss. 35-41. complectuntur diras in eos, qui in columnas dirarum deliquerint. Vs. 35. *ταστήλας* est pro *τὰς στήλας*, ut *εἰστήλην* (*εἰς στήλην*) C. I. n. 93. cf. ibid. n. 2272. Vs. 37. *φοινικήϊα* sunt litterae. vid. supra Introd. p. 15. Vs. 38. **ΕΚΚΟΨΕ:Π** recte a Boeckhio mutatum est in **ΕΚΚΟΨΕΙ:** Vs. 44. *τὸ ξυνὸν* interpositum est pro *ἐπὶ Τηΐων τῷ ξυνῷ*. cf. vs. 25. Vs. 51. *ἀνωθεοίη* videtur significare *rursum exportet*. Chishullo est *alio diverterit*. Postremo ad ultima Solonis institutum ap. Plutarch. confert Boeckh. quo *κατὰ τῶν ἐξαγόντων ἀρὰς τὸν ἄρχοντα ποιεῖσθαι προσέταξεν, ἢ ἐκτίνειν αὐτὸν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον.*

CAPUT II.

TITULI AB OLYMP. 80-86.

---

§. 1. TITULI ATTICI AB OLYMP. 80-86.

Etsi in scripturâ Atticâ inde ab Olymp. 80. usque ad Olymp. 94, 2. non multa innovata deprehenduntur, tamen idoneum hoc temporis spatium iudicamus, quod in duas epochas distribuatur. Scilicet cardo rerum vertitur in receptâ formâ Σ. Quae littera, quantum quidem ex iis, quae supersunt, exemplis iudicare licet, usque ad Olymp. $\frac{84}{86}$ formam ϟ retinuit. Quamquam quae fragmenta in Addend. Corp. Inscr. I. n. 73[e] exponuntur, ubi Σ comparet, paullo ante Olymp. 85. poni possunt, quod Boeckhio probabile ob argumentum videtur. De usu Dorico vid. Pars I. 1. §. 2. litt. sigma. Itaque hoc capite praecipuas ex iis inscriptionibus tractavimus, quae ad Olymp. 80-86. pertinent, missis fragmentis nimium laceris, ut Corp. Inscr. n. 70. 72. 73. (73[b] 73[e] in Add.) 167. 168. 913. 1035.

Litterae huius aetatis hae sunt:

A	A	A	H		N N	T	
B		B	⊙		Xϟ	V	Y
Λ		Λ	I		O	Φ	Φ
Δ			K	K	Γ	X	
E		E	L		R R R P P	Φϟ	Φϟ
I			M	M	ϟ		

Formis litterae ῥῶ veteres Attici promiscue usi sunt. Quamquam quo antiquiores tituli, eo R et ʀ frequentius. Spiritus nota H, quam in pronominibus quibusdam mature omitti supra vidimus, omittitur etiam in n. 47. ENALIEYSIN, in quo procliticum EN cum sequente casu quasi in unam vocem coalescit. Nec tamen constanter id quidem factum videtur. Vid. Cap. III. pr. In n. 48. col. *a.* vs. 39. 40. IEPEA (quum ibid. col. *c.* vs. 9. habeatur HIEPOI) non magnopere offendit, siquidem versus isti ab aliâ manu additi sunt, eaque, ut videtur, paullo recentiore. Memorabilis est usus spiritus asperi in vocibus, in quibus vulgo non obtinet, ut n. 48. *b.* lin. 1. HAKOSIA (vid. Giese de dial. aeol. p. 401.) et n. 49. HABΔEPITAI. Notum est Atheniensium studium spiritus asperi, quos ut alia multa citra morem ceterarum Graeciae gentium, ita HIXΘYN pronuntiasse iam Gellius (II, 3.) notavit. Et sunt quae explicationem facilem habent, ut C. Inscr. n. 170. HELΠIS (cf. ἀφελπίζω et latina nomina Helpis, Helpidius; vid. Giese l. c. p. 405.) et ibid. n. 139. vs. 6. HEXON (vid. Giese l. c. p. 245. sq.); quae quidem lectio redit in titulo quem Rossius publicavit Kunstbl. 1836. n. 39. 40. Hic autem titulus a quadratario satis inepto incisus videtur. Nam quae ibi nomina leguntur HAΛPYLEΘEN, HAΛPYLEΣI, HALOΠEKEΣI, etiamsi cum inscriptionis nostrae n. 49. HABΔEPITAI et cum C. Inscr. n. 451. HIΣΘMOI conferenda putaveris, tamen nimis perversa ratio est, quâ, dum APMA et EIΣTEKOTA signo spiritus carent, exarata leguntur HAΛALMA, HAΛONTA, HANALOMA, HANΔPA, HEK, HEΠI, HOIKON, HOΠIΣΘOΦANE. Huic gemellum fragmentum est a Rossio editum Kunstbl. 1836. n. 60. Huc retulerim nomen HAIΣOΠOΣ inscriptionis Sigeensis n. 32. — Diphthongi EI et OY eâ lege, quam supra (Pars I. 1. §. 3.) indicavimus, evitantur; unde n. 48. et C. I. n. 70. NEMEN, ibid. n. 73. ENAI, TOS etc. nisi quod HOYTOS scribitur (vide tamen n. 48. *a.* extr. TOTO), et n. 48. AKOLOYΘOS. Iota quod vocatur mutum diligenter servatur; omittitur tamen n. 48. AYTESI, C. Inscr. n. 73. TESI, et constanter in dativo AΘENESI, quae unice vera scriptura est. Postremo interpunctio eâ, quam supra diximus, inconstantiâ plerumque ternis punctis exprimitur. In C. I. n. 70. quidem ut plurimum binis punctis fit distinctio, quae videntur in terna mutari oportere.

47.

Lapidem in pavimento ecclesiae crucifixi (τοῦ Σταυρωμένου) insertum sibi comparaverat Marchio de Nointel a. 1674. unde lapis vulgo Nointelianus vocatur. Is nunc in Museo Parisino exstat. Quinque priores versus edidit Montfauc. Palaeogr. gr. p. 134. Quattuor priores

versus dederunt Benedictini (Nov. Tract. Diplom. I. p.626. Cf. p. 636.). Universam tabulam edidit Maffei Gall. Antiqq. sel. epist. XIX. p.91.sqq. Inde Murator. Nov. Thes. Inscr. II. p. DCCCLXXVIII, iterumque in Mus. Veron. p. CCCCVII. sq. Partem dedit ex Maffeio Corsinus, f. Att. I. p.154. sq. et Nott. Gr. Prolegg. p.XVIII. cf. Lanzi saggio di ling. Etr. I. tab. 1. cf. p.106. et Rose, Inscr. gr. vetust. tab.XIV. Titulus στοιχηδὸν scriptus est.

[*Vid. tab. insert.*]

Varietas lectionis. Vs. 1. Primum E ex Montf. Vs. 2. KYΓΡΟΙ⁝ ex eodem, quum hodie distinctione omissâ legatur KYΓΡΟΙΝ. Vid. Ros. Praeterea vs. 2. in Rosii apographo post ENTOI et post AΓΕΘΑΝΟΝ omittitur distinctio, quam Montf. p. 138. diserte affirmat ibi esse. Vs. 3. in fine Montf. et qui cum eo consentit in his versibus, Maff. ΜΕΛΑΡΟΣ et init. vs. 4. EN⁝TO⁝ Ipse tamen Maff. in Mus. Veron. Σ detritum esse fatetur, idque omnino non legi testantur Bimardus, Rosius, Thierschius Act. philol. Monac. II. f. III. p. 406. Et hic quidem adesas litteras superesse has testatur: ΑΙΛΙΝΙ⁝..ΜΕΛΑΡΟ, et vs. 4. abesse EN, quod etiam Ros. omittit. Vs. 4. interpunctiones omittit Ros.

Col. I. vs. 5. Ros. . T . . ΤΕΛΟΝ, Montf. et Maff. ΣΤΡΑΤΕΛΟΝ. Vs. 11. et Ros. et Maff. ..ΜΕΑΣ. Itaque non recte Osann. Syll. p. 62. corrigit ΚΑLLΕΑΣ. Vs. 20. Maff. ΚΟΤΙΑΣ. 22. Ros. ΜΕΚΑΝΙΟΝ. Maff. .ΕΧΑ ΝΙΟΝ. 27. Maff. ΜΕΛΑΝΟΡΟΣ, 35. ΙΣΟΔΕΜΟΣ, 37. ...ΟΙLΟΣ, 42. ΟΡΥ ΝΟΣ. Vs. 45. Clarac. ΡΑΤΙLLΟΣ. Vs. 58. Maff. ΜΝΕΣΙΜΕΝΕΣ. Vs. 62. ap. Maff. maioribus litteris scribitur. Vs. 66. 67. bis Ν ex Maff. qui ita scriptum esse diserte testatur, nec raro Ν et N in marmoribus promiscua sunt. Vs. 67. I pro Y idem, qui inde a vs. 63. omittit interpunctiones ac verba ΤΕLΕΝΙ ΚΟΣ et ΜΑΝΤΙΣ longius ad dextram removet; vs. 67. 68. autem Ξ pro Σ scriptum narrat, quod incredibile est in hoc Attico monumento. Col. II. vs. 5. Montf. Φ, Ros. Φ. 8. Maff. Γ (hoc est Λ) ...ΚΙΓΓΟΣ. Vs. 9. vacuus ap. Ros. Quod cum Boeckh. dedimus, ex Maff. est. Vs. 10. L ex Maff. Ibi Ros. lacun. habet. Vs. 11. Maff. Θ, Ros. Φ, vs. 25. Maff. ΕΑΚΟΝ; vs. 30. Clarac. ΦΙLΑΙΟΣ, vs. 31. et 38. finale Σ ex Maff. Vs. 56. Maff. ΗΥ ΓΕΡΑΙΟΣ (hoc est ΗΥΓΕΡLΙΟΣ); Spon. legerat ΗΥΓΕLΕΙΟΣ. Vs. 58. Maff. et Clarac. ΓΟLΥΧΣΕΝΟΣ; Ros. ΓΟLΥΧΕΝΕΣ. Col. III. vs. 5. Montf. Ρ, Ros. Ρ. Vs. 7. Maff. ΑΡΚΕLΑΣ, 20. ΘΑLLΙΑΡΧΟΣ. Vs. 21. et 22. Σ finale ex Maff. item vs. 28. Vs. 29. et Ros. et Maff. ΑΡΧΕΣΙLΑΣ. cf. n. 23. p. 60. — Vs. 31. Σ finale ex Maff. Vs. 37. ΗΑΛΑΘΟΔΕΜΟΣ, Ros. ΗΑΛΝΟΔΕΜΟΣ. Cf. Osann. Syll. p. 25. Vs. 38. Ros. Λ pro L. Vs. 43. Maff. ......ΑΟΝ. Vs. 50. ex Maff. Σ et vs. 51. ΕΣ ex eodem. Vs. 54. Maff. ΕΥΛΙΟΣ, hoc est

E R E X Θ E I Δ O Σ

HOIΔE : ENTOI : ΠOΛEMOI : AΠEΘANON : ENKYΠROI : ENAIA
YΠTOI : ENΦOINIKEI : ENAΛIEYΣIN : ENAIΛINEI : MEΛΑRO

T O : A Y T O : E N I A Y T O :

ΣTRATEAΟN	ΦANYΛΛOΣ	AKRYΠTOΣ
Θ....XOΣ	XR.NIOΣ	TIMOKRATEΣ
Π...AΛEON	E.ΛEITON	ARXEΛAΣ
ΠOΛYΣTRATOΣ	AΛKIΠΠOΣ	EYΘYKRATEΣ
..AKONTIΔEΣ	ΛYΣIKΛEΣ	ΠATROKΛEIΔEΣ

ΕΥΙΙΟΣ: idem vs. 58. ΕΡΛΟΤΕΣ. Vs. 60. Maff. ΑΚΑ .... Θ ... In fine vss. 67. 68. forma Ρ ficta ab eo est, qui litteras rubro induxit; lapicida dederat Ρ (v. Barthelem. Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 161. et notam Dacierii p. 162.) Ceterum vs. 1. et 3. et ap. Maff. etiam vs. 62. maioribus litteris scripti sunt.

'Ερεχθηΐδος

οἵδε ἐν τῷ πολέμῳ ἀπέθανον, ἐν Κύπρῳ, ἐν Αἰγ-
ύπτῳ, ἐν Φοινίκῃ, ἐν Ἁλιεῦσιν, ἐν Αἰγίνῃ, Μεγαροῖ,
τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ.

στρατηγῶν	Φάνυλλος.	Ἄκρυπτος
φ[ύλαρ]χος	Χρ[ό]νιος.	Τιμοκράτης
Π[αντ]αλέων	Ε[ὐ]γείτων	Ἀρχέλας
Πολύστρατος	Ἄλκιππος	Εὐθυκράτης
[Δρ]ακοντίδης	Λυσικλῆς	Πατροκλείδης
.. μόστρατος (*)	Κέλευστος	Ἀλκμεωνίδης (††)
.. μέας (**)	Εὐθύδημος	Γλαύκων
[Εὐκ]λείδης	Δικαῖος	Δημόνικος
.. κράτης (***)	Φιλῖνος	Ἀναξίδωρος
[Χα]ιρέδημος	Καλλικλῆς	Γλαύκων
.. ησίας (****)	Ναυσικλῆς	Προκλῆς
.. ήσανδρος (†)	[Τ]ιμησίθεος	Ἀντιφῶν
[Λ]υκόφρων	[Μ]νησιγένης	Ἀναξίλας
Ἀπολλόδωρος	Πολυκλῆς	Ἀρχέπολις
Ἀριστοτέλης	Ἀλεξίας	Καλλέας
Ἐρωτίας	Ἀμύθριππος	Θαλίαρχος
Δράκαλος	Ἀπολλόδωρος	Φιλόνι[κ]ος
Μηχανίων	Γοργίας	Εὐκλείδης
Φιλιστίδης	Νόθαρχος	Διόδωρος
Τιμογένης	Παρμονίδης	Νίκαρχος
Χαρίστανδρος	Βάκων	Ἐπιτέλης
Μενεκλῆς	Πίθων	Κύβων
Μελάνωπος	Λυσίας	Χαιρίας
Κλεόνβροτος	Σώστρατος	Δημήτριος
Ἀριστοκλείδης	Φιλῖνος	Ἀρ[κ]εσίλας

(*) Δημόστρατος vel Τιμόστρατος. (**) Τιμίας aut Δημέας. (***) Εὐκράτης vel Σωκράτης. (****) Κτησίας. (†) Fort. Στήσανδρος. (††) De diphthongo ΑΙ, quae in Ε transit, cf. C. Inscr. ad n. 33.

Θουκυδίδης	Φίλαιθος	Εὔθοινος
Εὐθύδημος	Φιλέταιρος	Δημήτριος
Καλλικράτης	Σωτέλης	Γόργων
Ἀψήφης	Λυσίας	Στράτων
Ἀριστείδης	Ἀριστογένης	Ἀριστοφάνης
Φιλόδημος	Φιλῖνος	Γλαύκων
Κηφισόδοτος	Διότιμος	Φυσωνίδης
[Σ]ώφιλος (*)	Καλλωνίδης	Ἀγνόδημος
[Ἀ]ντιμένης	Καλλίξενος	Διοκλῆς
[Ἐ]παίνετος	Δεινίας	Φανόστρατος
[Ἀ]ργαῖος	Σμίκυθος	Εὐμένιος
Διογένης	Τιμόδημος	Θεόδωρος
Φρῦνος	Λύσις	. . . ύλεως
[Κ]τησιάδης	Ἀκηστίας	[Κέ]ρδων
[Κ]όροιβος	Ἐπιχάρης	[Ἐπ]ιχάρης
[Κ]ράτυλλος	Ἱερώνυμος	Ε[ὔ]δοξος
[Σ]υνφέρμιος	Ἀναξίλας	Πολύζηλος
Νικίας	Χαιρίας	Γλαυκίας
Λυσικλείδης	Ηρακλείδης	Ἐπιγένης
Φρούραρχος	Ἀγασικλῆς	Ἀντιχάρης
Χα[ρίσ]ανδρος	Ἄλκας	Φιλιστίδης
Ὀ[λυνπ]ιόρατος (**)	Κηφισόδοτος	Ἀμφικλείδης
Σ . . . . ος	Καλλικλῆς	Φροῦρος
Μν[ησί]φιλος	Κηφισόδωρος	Τίτων
Σωσίας	Νουμήνιος	Εὔβιος
Ἀρχῖνος	Ξενόφιλος	Καλλίβιος
Λυκῖνος	Ὑπέρβιος	Σμῖκρος
Καλλίας	Ἅγνων	Νεαῖος
Μνησιγένης	Πολύξενος	Ἐργοτέ[λης]
Σίκων	Ἐρξιμένης	Φωκίων
Ἀμφιμήδης	Νίκων	Ἀραιο . . . .
Ξένυλλος		
Στρατηγὸς ἐν Αἰγύπτῳ,		
Ἱπποδάμας.		
Εὐθύμαχος	Τηλένικος,	
Εὔμηλος	μάντις	

(*) vel Σοφίλος. (**) Ex C. I. n. 169. Col. III. vs. 33.

'Ανδροσθένης.
Τοξόται, Φρῦνος
Ταῦρος
Θεόδωρος
'Αλεξίμαχος.

Est pretiosissimus catalogus eorum, qui ex Erechtheide in sex proeliis eodem anno commissis occubuerunt. Ex tribu, quae prima in his monumentis solet esse, videtur colligi posse, primam hanc esse tabulam ex pluribus, in quibus ceterarum tribuum clades inscripta fuerit. Rerum gestarum memoriam tradidit Thucydides I, 104. 105. cf. Lys. orat. funebr. p. 108. sq. ed. Reisk. De chronologiâ ap. Diodor. perturbatâ vide Boeckh. ad h. l. et eiusd. Commentat. de Sophocl. Antigone (in Act. Acad. Berol. 1824.), ubi civilem Atheniensium annum tum non a Gamelione sed ab Hecatombaeone incepisse docuit; unde corrigendi Dodw. Annal. Thucyd. Olymp. 80 $\frac{2}{3}$. 80 $\frac{3}{4}$. Corsin. F. A. I. p. 163. III. p. 201. Cf. etiam ea quae nuper bene disputavit Krüger. Hist. phil. Stud. 1837. p. 162. sqq. cuius ex calculis tituli annus videtur esse Olymp. 80, 1.

Ex singulis tribubus si singuli quotannis strategi s. praetores creabantur, unus ex Erechtheide creatus fuerit; sin plures, ceteri extraordinarii duces debebant esse. Iam vero in nostro titulo duos strategos deprehendimus, quorum alter vs. 5. στρατηγῶν dicitur, alter στρατηγός vs. 62. Hic cum vate tribusque militibus et quattuor sagittariis in fine separatim enumeratur, haud dubie quod eorum mors sero nuntiata fuerit. Itaque Hippodamantem illum Boeckhius praetorem ordinarium iudicat, qui solus propriâ appellatione στρατηγὸς dictus sit. Στρατηγῶν autem vs. 5. quum genitivus pluralis a substantivo στρατηγός vel propterea statui non possit, quod in tali enumeratione nominativus adhiberi solet, ut vs. 62. 67., videtur intelligi debere dux praetoris loco exercitum ducens, ideoque praetor extraordinarius. Iam quum Col. I. vs. 6. nomen proprium inesse non verisimile sit, dispositione licet minus concinnâ vs. 5. coniungendum erit στρατηγῶν Φάνυλλος, et vs. 6. φύλαρχος Χρόνιος. cf. Corp. Inscr. n. 169. vs. 54. ubi, ut hic, initio φύλαρχος nominatur. Sed vs. 49. Φρούραρχος nomen proprium videtur esse, non praefecti.

48.

Ingens tabula marmorea, olim in atrio domus Graeci cuiusdam, in urbe versus templum Thesei; nunc in Museo Britannico n. 309. Tria latera perscripta sunt, quae *a b c* designamus.

In amplioribus sunt tituli *a c*, in medio angustiori *b*. Posteriorem hunc edidit Chandl. Inscr. II. p. 54. XXVI. Latus *c* maxime detritum est. Trium horum laterum apographa Boeckhio misit Rosius. Cf. Ros. Inscr. Vetust. tab. XXX.

a.

ΕΝ . ΜΕ
. . . ΥΝΜ
. . ΙΝΠΑΡ
ΦΟΒ[Ο]LΟΝΚΑΙ[ΑΥΤΟΙΣΙ ΚΑΙΤΟΙ
Σ Ι]ΤΕΚΝΟΙΣ[ΙΝ . . . .
. . . Η]ΕΚΑΣΤ . . . . . .
. . . . . ΝΘΕ . . . .
. . . ΟΧΙΟΝ . . . .
. . . . . . ΕΤΟΝΗ . . . . .
. . . . ΟΝΑΡΑΧ[Μ . . . . .
. ΑΝΑ]LΟΜΑΤ . . . .
. . . . ΝΕΗΟΤΟ . . . . . .
. . . . ΣL ΑΜ[Β]ΑΝ . . .
. . . . ΑΣ . . . .
. . . . . . ΝΟΝ . . LΕΡ . . . .
. . . . ΤΕΜΜΕΕ . . .
. . . . LΕΝΤΟΑ . . .
. . . ΟΚΕΡΥΚΑΣΔΕΜΥ .
. . . ΣΤΑΣ[ΗΕΚΑ]ΣΤΟΝ .
. . . ΑΣ . ΑΜ . . . . . ΑΕ .
. . . . ΟΣΕΥ . . . ΕΣΟΑ[Ι
. . . . ΜΕΣΙΜ . ΕΝΔΕ . .
ΣΙΚΕΡΥΚΟΝ . . . ΕΥ . .
Τ]ΟΔΕ[ΗΙΕ]ΡΟΑΡΛΥΡΙ[ΟΤΟΜΕΝ . . .
ΕΣΚ . . . Ν . . ΑΘΕΝ[ΑΙ . . ΚΑΤΑΘ
Ε]ΣΘΑΙ . . . . LΟ . .
ΕΣΤΟ ΤΕΣΑΘΕΝΑΙΑ[ΣΤΑΜΙΕΟΝ
ΤΟΕΜ Π ΟLΕΙΤΟΔΕΑ . . . . . . [ΤΟΙ
Σ]ΗΙΕ Ρ ΟΠΟΙΟ[ΙΣΙΝΗΟΙΔΕΗΙΕΡ
Ο]ΠΟΙ Ο ΙΤΑΜΙΕΥΕΣ[ΘΟΝ
. . . . ΧΕΝΕΝΤΟΙ . .
. . . . ΕΝΤΟ[ΙΠ]ΡΟ[ΝΕΙΟΙ
. . . Σ[Τ Ε]ΦΑΝΟΣ . . Κ . . .
. . ΣΤ Α Σ ΗΕΚΑΣΤΟΜ
ΤΟ]ΣΜ Υ Σ ΤΑΣΤΟΣΕLΕ[ΥΣΙΝΙ . . .
. . ΝΟ Σ ΕΝΤΕΙΑΥLΕΙ
Π]ΡΟΤ Ο Σ ΔΕΕΝΑΣΤΕ[Ι
ΕΝΤ Ο Ι Ε LΕΥΣΙΝΙΟΙ

Τ]ΟΝΕΠΙΤΟΙΒΟΜΟΙΙΕΡΕΑΚΑΙ[ΤΟΝΙΕΡΕΑ
Τ]ΟΝΘΕΟΙΝΚΑΙΤΟΝΙΕΡΕΑΤΟ[Ν
L]ΑΝΒΑΝΕΝΕΚΑΣΤΟΝΤΟΤΟ
. . . . . . ΕΚ]ΑΣΤΟΝ

b.

[Τ
Α]ΔΕΝΗΑΚΟΣΙ[Α
Η]ΑΓLΕΙΤΑΔΕ[Η
Ε]ΚΟΣΙΑΔΙΓL[Ε
Ι]ΣΓΟΝΔΑΣΕΙΝ
ΑΙ]ΤΟΙΣΙΜΥΣΤ[Ε
ΙΣ]ΙΝΚΑΙΤΟΙ[Σ
ΕΓΟ]ΓΤΕΙΣΙΝ[Κ
ΑΙ]ΤΟΙΣΑΚΟL[Ο
ΥΘ]ΟΙΣΙΝΚΑΙ[Δ
ΟL]ΟΙΣΙΝΤΟ[ΝΑΘ
ΕΝ]ΑΙΟΝΚΑΙ[ΑΘ
ΕΝ]ΑΙΟΙΣΙΝ[ΗΑ
Γ]ΑΣΙΝΑΡΧΕ[ΝΔ
Ε]ΤΟΝΧΡΟΝΟ[ΝΤ
ΟΝΣΓΟΝΔΟΝ[ΤΟ
ΜΕΤΑΛΛΕΙΤΝΙ[Ο
ΝΟΣΜΕΝΟΣΑΓ[Ο
ΑΡΧΟΜΕΝΙΑΣ
Κ]ΑΙΤΟΝΒΟΕΔΡ
Ο]ΜΙΟΝΑΚΑΙΤΟ
ΓΥ]ΑΝΟΦΣΙΟΝΟ[Σ
ΜΕΧΡΙΔΕΚΑΤ[Ε
ΣΗΙΣΤΑΜΕΝΟ[Τ
ΑΣΔΕΣΓΟΝΔΑΣ
ΕΙΝΑΙΕΝΤΕΙ[Σ
Ι]ΓΟLΕΣΙΝΗΟ[Ι
ΑΝΧΡΟΝΤΑΙ[ΤΟ
Ι]ΗΙΕΡΟΙΚΑΙΑ
ΘΕΝΑΙΟΙΣΙΝΕ
ΚΕΙΕΝΤΕΙ[ΣΙΝ
ΑΥΤΕΣΙΓΟLΕ[Σ
ΙΝΤΟΙΣΙΔΙΟΙΣ[Μ
ΕΙΙΟΣΙΜ[Υ]ΣΤΕ
ΡΙΟΙΣΙΝ[Τ]ΑΣ[Σ
ΓΟΝΔΑΣΕΙΝΑ[Ι
ΤΟΛΑΜΕLΙΟΝΟ
ΣΜΕΝΟΣΑΓΟΑ[Ρ
Χ]ΟΜΕΝΙΑΣΚΑ[Ι
ΤΟΝΑΝΘΕΣΤΕ[Ρ
ΙΟΝΑΚΑΙΤΟΕL
ΑΦΕΒΟLΙΟΝΟ[Σ
ΜΕΧΡΙΔΕΚΑΤ[Ε
ΣΗΙΣΤΑΜΕΝΟ

c.

A
EK
OL . . . . NΔE
EME . . . . . EANΔE
K]ATA[TAYTAT]A[Y]TAEAN
KTON . . . TENΔYNA[MIN
ΓPAXϟA . . EKΓPAXϟ
EAΔOITONOΦLONTAM
T]OI HIEPOI EANΔE
. E . YEOEMAI
T]ENE LOO[ϟ A]N
. HYϟTEPONH[EMEPA
. A]YTONAΘENAIONME
. A]YTONTONΓOLEONM
. . . A . OAIEANME
. . E]Γ IXOPI
. . . . NTAHE
. . EE . . . EIA
E N]EXEϟO
Y . . L

Varietas lectionis. Col. *b.* vs. 1-3. Ros. sic edidit

. . . . EN . K . . . .
. AΓLE . AΔE.
. Oϟ . A . . ΓL.

Vs. 4. Chandl. om. N. Vs. 6. Ros. ..EKAϟTOI. Vs. 7. Ros. om. Γ. Vs. 9. Ros. OIϟINKA, Chandl. .I..INKAI. Vs. 10. Chandl. AϟINTO. Vs. 11. Chandl. TON etc. et vs. 12. TOIϟIN, vs. 13. ..AϟAΓAPXE, vs. 33. PIΙ etc. De latitudine Col. *a.* et *c.* non constat. Litterarum positum ex Rosii apographo accurate descripsit Boeckh. quem sequimur. Col. *b.* singuli versus undenas litteras habent. Sed versu 18 tantum decem sunt, versu 32 tredecim, et aliquotics duodenae. Ceterum in hâc στοιχηδὸν scriptura aperta est.

Horum titulorum quantum legi potest, accipe.

Col. *b.*

.... τὰ] μὲν ἀκούσι[α] ἁπλῆ, τὰ δὲ [ἑ]κούσια διπλῆ, σπονδὰς εἶν[αι] τοῖσι μύστ[ησ]ιν καὶ τοῖ[ς ἐπό]πτῃσιν, [καὶ] τοῖς ἀκολ[ούθ]οισιν καὶ [δούλ]οισιν τῶ[ν Ἀθην]αίων καὶ [Ἀθην]αίοισιν [ἅπ]ασιν. ἄρχει[ν δὲ] τὸν χρόνο[ν τ]ῶν σπονδῶν [τοῦ] Μεταγειτνι[ῶ]νος

μηνὸς ἀπ[ὸ] ἀρχομηνίας, [κ]αὶ τὸν Βοηδρ[ο]μιῶνα καὶ τοῦ [Πυ]ανοψιῶνο[ς] μέχρι δεκάτ[η]ς ἱσταμένου. [Τ]ὰς δὲ σπονδὰς εἶναι ἐν τῆ[σι] πόλεσιν, ο[ἷ] ἂν χρῶνται [τῶ] ἱερῷ, καὶ Ἀθηναίοισιν ἐκεῖ ἐν τῆ[σιν] αὐτῆσι πόλε[σ]ιν τοῖς ἰδίοις [μ]είζοσι μ[υ]στηρίοισιν. [τ]ὰς [σ]πονδὰς εἶνα[ι] τοῦ Γαμηλιῶνος μηνὸς ἀπὸ ἀ[ρχ]ομηνίας κα[ὶ] τὸν Ἀνθεστη[ρ]ιῶνα καὶ τοῦ Ἐλαφηβολιῶνο[ς] μέχρι δεκάτης ἱσταμένου....

In lateribus *a* et *c* pauca licet expiscari. In priore agitur de pecuniis. vs. 5. ὀβ[ο]λὸν καὶ [αὐτοῖσι καὶ τοῖσι] τέκνοισιν (fort. de theorico Eleusiniorum causa dando). vs. 6. ἕκαστ[ον]. vs. 10. δραχμ..... vs. 11. ἀναλωματ...... vs. 13. λαμβ..... vs. 18. κήρυκας. vs. 19. ἕκαστον.... vs. 24. [τ]οῦ δὲ [ἱε]ροῦ ἀργυρί[ου τὸ μὲν (altera pars deponenda) ἐς..... Ἀθηναί.. καταθέσθαι.....

ἐς τὸ τῆς Ἀθηναία[ς ταμιεῖον (vel ἱερὸν)
τὸ ἐν πόλει· τὸ δὲ ...... [τοῖ-
ς] ἱεροποιο[ῖσιν· οἱ δὲ ἱερ-
ο]ποιοὶ ταμιευέσ[θων...
.... ἐν τῷ ......
.... ἐν τῷ [π]ρο[νηΐῳ
.. τοὺς] σ[τε]φάνους ....
.... στας ἕκαστον .....
τοὺ]ς μύστας τοὺς Ἐλε[υσινι..
.. ἐν τῇ αὐλῇ
π]ρώτους δὲ ἐν ἄστε[ι
ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ.
Τὸν ἐπὶ τῷ βωμῷ ἱερέα καὶ [τὸν ἱερέα
το[ῖ]ν θεοῖν καὶ τὸν ἱερέα τῶν ...
λαμβάνειν ἕκαστον τούτου
.... ἕκαστον

De his ultimis versibus (39-42), qui ad mercedem sacerdotibus dandam pertinere videntur, vide princip. huius paragraphi p. 111.

Col. *c.* de iis dici videtur, qui pecuniam debeant. Vs. 5. κατὰ ταὐτὰ ταῦτα. ἐὰν δὲ... Vs. 7. de exigendis mulctis. v. 8. ἐὰν δ]ὲ ἁ[λ]ῷ τὸν ὀφλόντα. vs. 9. τῷ ἱερῷ· ἐὰν δὲ.. vs. 11. τὴν ἐλθοῦσαν de die. vs. 12. τὴν] ὕστερον ἡ[μέραν... vs. 13. αὐτῶν Ἀθηναίων.. αὐτῶν τῶν πόλεων.... vs. 16. ἐπιχώριοι... (qui alienarum urbium civibus oppositi videntur). vs. 19. [ἐν]έχεσθαι de poenâ, cui obnoxii sint nescio qui.

Omnes hos titulos ad mysteria pertinere iam Rosius monuit. Col. *b.* continet Eleusiniam ἐκεχειρίαν, de quâ Athenienses suo et eorum, qui iisdem sacris uterentur, nomine convenerant cum hoste. Cf. C. I. I. Add. p. 890. Hostes

hi videntur Lacedaemonii fuisse, priusquam foedus tricennale pactum esset (Ol. 83,3.). Unde harum inscriptionum aetas in Olymp. 82-83. definiri potest. Initio perierunt ea, quibus quid ii qui indutias sacras violassent, pendere tenerentur, constitutum erat. De damnis simplici aut duplici pretio reparandis cf. Demosth. in Mid. p. 527. extr. Deinde, quibus personis indutiae fiant, definitur. Hi sunt mystae, epoptae eorumque comites (ἀκολούθοισιν dedit Ros. ex Thucyd. IV, 118. incertum est δούλοισιν, quae item coniectura est Rosii), denique omnes Athenienses Eleusinem confluentes. Tum indutiae magnorum mysteriorum designantur, quae mense Boedromione celebrantur. Hinc indutiae constituuntur inde a Metageitnione usque ad decimam diem Pyanepsionis, qui proximus post Boedromionem mensis est. De formulâ ἄρχειν δὲ τὸν χρόνον cf. n. 24. Accusativus vs. 19. 20. τὸν Βοηδρομιῶνα inter genitivos positus h. l. continuationem innuit, ut vs. 39. τὸν 'Ανθεστηριῶνα. De his indutiis magnorum mysteriorum illud additur singulare: *„non ad solos in Atticâ degentes Athenienses eas spectare, sed iis comprehendi etiam alias civitates, quae sacris his utantur, atque eos Atheniensium, qui in alienis illis civitatibus habitent, in suis his (hoc est Atticis) maioribus mysteriis itidem indutiarum beneficio frui.* Vs. 26. in fine, ubi ad sensum HOϟAI exspectatur, Boeckh. propter litterarum compendium HOI maluit scribere, quod pronomen per σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον cum πόλεσιν coniungendum est. Cuius generis dicendi Boeckh. exempla affert ex Thucyd. VI. 80. Herodot. VII, 8. aliis. Postrema pars fragmenti alteras indutias designat, minorum mysteriorum causa pactas, quae mense Anthesterione celebrabantur. Itaque indutiae constituuntur inde a Gamelione usque ad decimam diem Elaphebolionis, ut in magnis mysteriis.

49.

Fragmentum cum aliis eiusdem argumenti (cf. n. 52.) repperit Kramer in propylaeis Athenarum. Edidimus in Annal. Instit. Archaeol. Rom. Vol. VIII. fasc. I. p. 118. sq. et in Diar. Archaeol. Hal. 1837. n. 3. 4. Marmor est metr. 1,03. altum, et 1,04. latum. Litterae non ubique aequales sunt nec satis accurata στοιχηδὸν scriptura est.

[Textum vide pag. seq. interpositum]

Est φόρων ἀναγραφὴ in tres columnas divisa. Prima columna, quae (excepta terminatione OI nominis populi nescio cuius) interiit, continet 'Ιωνικὸν φόρον, altera Θρᾴκιον, tertia 'Ελλησπόντιον. Quae divisio primum innotuit his inscriptionibus a Kramero repertis (vide ll. cc. in lemmate). Ex iisdem apparet φόρων summas nominibus tributariorum populorum non ad dextram

			ΗΗΔΔΔΙ	
		ΑΙ	𐅅Η	
		LΦ≶ΙΟΙ	ΔΓ⊦ΙΙΙ	ΦΑΙ
		·ΑΙ ΟΓΟLΙΤΑΙ :	ΧΗΗ	LΑΝΦ≶Α
		ΤΡΙΟΝΑΓΟΙΚΟΙ:	Η𐅄ΔΔΔ⊦⊦⊦ΙΙ	≶ΙΛΛΙΟ
		ΑΝΑΙΟΙ	Γ⊦⊦⊦ΙΙ	ΔΑ≶ΚΥL
	ΙΙΙΙ	ΝΕΑΓΟLΙ≶		ΕΝΓΡΟΓΟ
		ΓΑΡΑΝΤΙ≶ΑΡΑΝ	Γ⊦⊦⊦ΙΙ	≶ΕΡΜΑΙΟ
	Η	ΜΕΚΥΓΕΡΝΑΙΟΙ	ΔΓ⊦ΙΙΙΙ	≶ΤΑΛΙΡΙ
ΟΙ	𐅄	≶ΚΑΒLΑΙΟΙ	ΔΓ⊦ΙΙΙΙ	Α≶ΤΑΚΕ
	ΔΔΔΔ	Α≶≶ΕΡΙΤΑΙ	𐅄ΔΓ⊦ΙΙΙΙ	≶ΤΟLΙΟ
	ΔΔΓ⊦ΙΙΙΙ	ΦΕLΕΤΙΟΙ	Γ⊦⊦⊦ΙΙ	ΕΡΟΔΙΟ
	𐅄	ΔΙΚΑΙΑ	ΗΗΗ	ΤΕΝΙΟΙ
		ΓΑΡΑΑΒΔΕΡΑ	ΗΗΗ	≶ΙΦΝΙΟΙ
	Χ𐅅	ΗΑΒΔΕΡΙΤΑΙ	ΗΗΗΗ	ΚΕΙΟΙ
	Η𐅄	ΜΑΡΟΝΕ≶	𐅅Η	ΑΝΔΡΙΟ
	.𐅄	ΟΥ≶≶ΙΟΙ	Δ⊦⊦⊦⊦	ΙΕΤΑΙ
	Η	ΑΙΝΙΟΙ	Χ𐅅ΗΔΔ	ΓΑΡΙΟ
	Η	≶ΑΜΟΘΡΑΙΚΕ≶	ΔΓ⊦ΙΙΙΙ	≶ΙΛΕΙ
		ΓΟΓΟLΙΤΑΙ	𐅄	ΚΑΡΥ
		ΙΟΝΑΓΟΙΚΟΙ:	ΗΗΗ	ΚΥΟ
		ΟΙ	Η	≶Τ

sed ad sinistram appositas esse. Ceterum hanc inscriptionem ante Olymp. 86. exaratam esse vel ex formâ litterae ≶ intelligi potest (vid. princip. huius paragr.). Α et Λ in hoc marmore, ut Ν et N in n. 47. promiscua sunt.

			ΗΗΔΔΔΙ..	....
			𐅅Η	.....
		Γαλή]ψιοι	ΔΓ⊦ΙΙΙ[Ι]	Φα....
		Δικ]αιοπολῖται	ΧΗΗ	Λαμψα[κηνοί
		...τρίων ἄποικοι	Η𐅄ΔΔΔ⊦⊦⊦ΙΙ	Σίγγιο[ι
		Σ]αναῖοι	Γ⊦⊦⊦ΙΙ	Δασκυλ[ῖται
	ΙΙΙΙ	Νεάπολις		ἐν Προπο[ντίδι
		παρ' Ἀντισάραν	Γ⊦⊦⊦ΙΙ	Σερμαῖο[ι
	Η	Μηκυπερναῖοι	ΔΓ⊦ΙΙΙΙ	Σταγιρῖ[ται
......οι	𐅄	Σκαβλαῖοι	ΔΓ⊦ΙΙΙΙ	Ἀστακη[νοί
	ΔΔΔΔ	Ἀσσηρῖται	𐅄ΔΓ⊦ΙΙΙΙ	Στώλιο[ι

Q

ΔΔΓͰIIII	Φελήτιοι	ΓͰͰͰII	Ἐρώδιο[ί
𐅄	Δίκαια	HHH	Τήνιοι
	παρὰ Ἄβδηρα	HHH	Σίφνιοι
X𐅄	Ἀβδηρῖται	HHHH	Κεῖοι
H𐅄	Μαρωνῆς	𐅄H	Ἄνδριο[ι
H]𐅄	Θύσσιοι	ΔͰͰͰͰ	Ἰῆται
H	Αἴνιοι	X𐅄HΔΔ	Πάριο[ι
H	Σαμοθρᾶκες	ΔΓͰIIII	Σιγει[ῆς
...	Νεοπολῖται	𐅄	Καρύ[στιοι
	[Μενδα]ίων ἄποικοι	HHH	Κύ[θνιοι
...	......οι	H	Στ[υρῆς

Col. II. verba vs. 8. παρ' Ἀντισάραν, et vs. 14. παρὰ Ἄβδηρα quomodo intelligenda sint, apparet ex fragmento similis argumenti a Boeckhio publici iuris facto in Diar. Archaeol. Hal. 1835. n. 5. ubi ΜΥΡΙΝΑΙΟΙΠΑ[ΡΑ...... in eâdem lineâ legitur, quo liquet Myrinam Aeolicam a Lemnicâ distinguendam esse. Itaque Νεάπολις παρ' Ἀντισάραν intelligenda illa est, quae iacet inter Thasum et Philippos. v. Steph. Byz. p. 88. Alia est Neapolis, quae vs. 20. memoratur, ubi [Ν]εοπολῖται [Μενδα]ίων ἄποικοι (cf. fragment. l. c. in lemmate, n. 2., in quo ΝΕΑΠΟΛΙΤΑΙΜΕΝΔΑΙΟΝ). Ea sita est in Pallene (v. Herodot. VII, 123.). Ex quo factum est, ut Boeckhius sententiam de Νεοπολίταις παρὰ Χεῤῥόνησον (Corp. Inscr. n. 143.) prolatam in litteris ad me datis retractaret putaretque eos item in Pallene esse quaerendos. Porro **Δίκαια παρὰ Ἄβδηρα** inter Abdera et Maroneam sita est (v. Strab. 332.), ut, qui vs. 4. Δικαιοπολῖται .. τρίων ἄποικοι memorantur, in sinu Thermaeo quaerendi sint (v. Steph. Byz. p. 236. not.). Ceterum Μηκυπερναῖοι s. Μηκυβερναῖοι ex Herodot. VII, 122. noti sunt. De Ἀσσηρίταις vid. Steph. Byz. p. 126. et Holsten. p. 53. Sed qui populi sint vs. 10. Σκαβλαῖοι et vs. 12. Φελήτιοι, non constat.

Col. III. vs. 3. Boeckhius suspicatur posse de ΦΑLΕΣΙΝΑ, Thraciae urbe, cogitari (v. Plin. IV, 11.). Ignoti sunt vs. 8. Σερμαῖοι, nisi Σεῤῥαῖοι vel Σεῤῥιαῖοι scripseris, item vs. 12. Ἐρωδιοί. Nec magis liquet, cur inter populos Hellespontios dinumerentur Σίγγιοι, Στώλιοι, Σταγιρῖται, qui certe in aliis eiusdem argumenti inscriptionibus (v. l. c. in lemmate) columnae Thracios populos continenti tribuuntur. Similiter vss. 20-22., si recte coniecimus, Καρύστιοι, Κύθνιοι, Στυρῆς habent, quod offendat, nisi triplicem divisionem populorum tributariorum eâ, quâ haec inscriptio exarata est, aetate aliter constitutam esse putaveris. De notis numerorum vid. App. II. De summis ad n. 52.

§. 2. TITULI DORICI AB OLYMP. 80-86.

50.

Fragmentum marmoris, quod Stuartus olim ad stoam Poecilen viderat, aut casu eo delatum aut certâ de causâ ibi antiquitus collocatum. In Britanniâ possidebat Iones Finchleii. Edidit Dan. Wray Archaeol. Brit. II. p. 216. cum tabulâ aeri incisâ. Litterae sunt elegantes, bene et incisae et servatae, alt. ⅗ poll., στοιχηδὸν dispositae. Cf. Rose, Inscr. Vetust. tab. VIII. fig. 2.

```
\      Σ
) I N I H
I Ͱ E A Σ
R A + A Σ
T E Ͱ E Σ Σ T A Σ
D A M O Φ A N E Σ      -
Θ V M A R E Σ          -
D A I K Ͱ E Σ          Ʃ
Σ V Ͱ I + O Σ          >
D E R K E T O Σ        ꓤ
Ͱ V Ϙ O D O R K A Σ    Z
K Ͱ E O N              >
K R A T I A D A Σ      ⌐
I Σ + V Ͱ O Σ
^ R + I   ^ Σ
```

....	Tituli, ut apparet, Argivi litterae insigniores sunt D ⊕ Ͱ
Φ]οίνιξ	Θ Σ +, quas n. 28. vidimus. Litteram Σ prius apud Dores
Φ]ιλέας	quam apud Athenienses in usu fuisse docet n. 27. Similiter
Τ]ράχας	littera Ξ, ut supra vidimus, apud Dores eâ aetate iam inva-
Τελέσστας	luit, quâ antiquissima scripturae forma obtinebat. Ea hic v. 2.
Δαμοφάνης	obliquata est Ɨ. Doricum koppa ante O comparet. Vid.
Θυμάρης	p. 46.
Δαϊκλῆς	Titulus ex omnibus lateribus mutilus nomina militum,
Σύλεχος	qui in proelio ceciderunt, continet. In dexterâ additum erat
Δέρκετος	epigramma metricum, unde superest: μαρνάμ[ενοι vel alio casu
Λυκοδόρκας	huius participii]. De duplici Σ in Τελέσστας P. I. C. I. §. 3. Dia-
Κλέων	lectus Dorica est. Quodsi hunc titulum Athenis positum pu-
Κρατιάδας	tes, nomina fuerint Cleonaeorum, quos ibi sepultos esse Paus. I,
Α]ἰσχύλος	29.5. docet. Itaque titulus post Ol. 80, 4. scriptus esse putandus
..αρχί[δ]ας	est, quo anno primum Argivi Atheniensibus auxilio venerunt.

51.

Fragmentum columnae, ut fertur, ex Peloponneso vel certe finitimis locis a. 1783 Anconam delatum. Hannibal Oliverius Pisaurum in Museum suum detulit. Disputarunt de inscriptione in striis sculptâ Corsin. litteris ad Oliverium datis et in Paciaud. Mon. Pelop. I. p. 80. editis, et Welcker. Epigr. spicil. alt. p. 7. sq. Rose, Inscr. Vetust. tab. LII. fig. 3. p. 333. Cf. Welck. Syll. 120. cuius novam rationem quamvis ingeniosam non adoptamus.

Litterae priscae sunt, ut ᛚ (lambda), Λ (gamma), Φ. Insunt etiam litterae Ionicae H et Ω. Cf. Cap. I. §. 2. pr. Praeterea comparet Ƹ, de quo paullo ante n. 50. Versus sunt mistâ dialecto scripti, ut solet vel in vetustissimis epigrammatibus.

Distichon bene, ut videtur, Boeckhius restituit:

Ἄρτεμι, σοὶ τόδ' ἄγαλμ' ἱερῆσ' ὠδῖ[σιν ἀμοιβὴν]
Ἀσφαλίω μήτηρ Φέρσις, [Ἔρ]ω θ[υ]γάτηρ.

Scilicet filii matrisque nominibus vs. 2. positis statuam infantis recens nati a puerperâ dicatam Dianae Ilithyiae significari rectissime iudicavit Welcker. In IEPEƸI alterum E pro EI vel HI scriptum est, quod passim retentum reperies vel in Ionicâ litteraturâ. vid. n. 46. Ultimae litterae in τόδε, ἄγαλμα, ἱερῆσι inter legendum abiiciuntur. Φέρσις Welckero notante idem nomen est, quod Θέρσις in Anytes epigramm. Anthol. Epitymb. 649. Patris nomen Ἔρος s. Ἔρως iam Corsinus statuebat. Verbum ἀνέθηκεν omitti in dedicatoriis formulis non est cur moneamus (cf. n. 27.).

Ab hoc disticho, quod dedicantis est, unâ striâ columnae seiunctus est hexameter, qui ad artificem pertinet. Unde etiam scriptura paullum variat, ut in illo Λ est, in hoc Γ. Hunc igitur versum, ut aliorum commenta taceamus, ingeniose Boeckhius ita legit:

τῶ Παρίω ποίημα Κ[ολώτεω, οὗ ν]άε φεύγων.

hoc est: *Parii hoc Colotae opus ibi factum, ubi habitabat exsul.* Quamquam de οὗ νάε potest dubitari. De formâ reconditiore νάε pro ναῖε cf. ad fragm. Pind. p. 622. n. 97. Colotes, Phidiae discipulus et in faciendo Iove Olympio adiutor (Plin. XXXIV, 19. 27. et XXXV, 34.), Parius fuit (Paus. V, 20.). In Peloponneso igitur, Elide opinor (vid. Plin. l. c.), ubi exsul vixit, fecit hoc donarium Parius artifex. Unde titulus hic circa Olymp. 84. poni potest. Heynium (Op. V, p. 390.) qui Parium Coloten a Phidiae adiutore distinguit, a vero aberrare monuit Boeckhius.

CAPUT III.

TITULI AB OLYMP. 86-94,2.

TITULI ATTICI AB OLYMP. 86-94,2.

Elementi sigma forma Σ inde ab Olymp. 86. constanter in titulis Atticis habetur, necdum inventa est in ullâ Atticâ inscriptione, quae eâ Olympiade sit superior, si exceperis fragmenta Corp. Inscr. n. 73[c] in Add.. exposita, quae post Olymp. 84. scripta esse Boeckhio videntur. Verumtamen etiam cetera litterarum elementa hâc aetate firmius constituta sunt, ut ex tabulâ subsequente apparebit.

A	I	P P R
B	K K	Σ
Λ Λ	L	T
Δ	M M	Y
E	N N	Φ
I	XΣ	X
H	O	ΦΣ
Θ	Π	

Spiritus nota in pronominibus quibusdam omissa excusationem habere a pronuntiatione videtur, ut Corp. Inscr. n. 170. vs. 8. ΟΙ. ibid. in Add. n. 73$^{c.}$ A. vs. 11. ΟΙΣ. n. 53. (C. I. n. 76.) vs. 5. 6. Α (i. e. ἅ). vs. 9. Ε (i. e. ἥ). n. 55. (C. I. n. 147.) vs. 1. ΕΙ (i. e. ᾗ). Quamquam vel in his usque ad annum Euclidis Archontis nota spiritus frequenter additur. Exemplum omissi post praepositionem spiritus Cap. II. §. 1. pr. vidimus. Quippe ubi duae voces in unam coalescunt, spiritus intermedius cessat ex usu, ut C. Inscr. n. 146. ΣΚΑΠΤΕΣΥΛΕΣ (cf. Poppo ad Thuc. I. p. 320.); et cum praepositione n. 54. vs. 5. ΕΧΣΕΣ (i. e. ἐξ ἧς). cf. Corp. Inscr. n. 138. vs. 6. 15. 26. 36. Quod mature coeptum, nec tamen constanter servatum est, ut Corp. Inscr. n. 73$^{c.}$ A. vs. 6. ΕΧΣΗΕΣΤΙΑΙΑΣ. vs. 20. ΕΣΗΕΣΤΙΑΙΑΝ. B. vs. 3. ΕΧΣΕΣΤΙΑΙΑΣ. vs. 12. 13. 14. ΕΝΗΕΣΤΙΑΙΑΙ. Ex vocabulis compositis unum ΤΡΙΗΕΜΙΠΟΔΙΟΣ habes in Corp. Inscr. n. 160. Unde Herodes Atticus in columnis suis (n. 33.) strictissimam normam sequens ΕΝΗΟΔΙΑ scripsit. Nec vero de his stare Osanni (Syllog. p. 72. sq.) sententia potest. V. Giese, de dial. aeol. p. 327. sqq. Verum spiritus nota optimo iure absorbetur a tenui in aspiratam mutatâ, ut n. 53. vs. 22. ΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝ. Corp. Inscr. n. 73$^{c.}$ B. vs. 20. ΚΑΘΟΤΙ. V. Giese. l. c. p. 398. In ceteris spiritus omissio quadratariis videtur imputanda esse, qui in addendâ spiritus notâ ut aliquando nimii (v. Cap. II. §. 1. pr.), ita alias parci erant. Huc pertinent: Corp. Inscr. n. 170. vs. 6. ΥΠΕΔΕΧΣΑΤΟ. ibid. n. 73$^{c.}$ vs. 3. 10. ΕΣΤΙΑΙΑΣ. ibid. n. 77. vs. 9. ΟΣΑ. n. 53. vs. 16. ΟΣΙΟΝ. vs. 6. ΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣ. vs. 23. ΕΚΑΣΤΟΙ. cf. Corp. Inscr. n. 160. vs. 48. Deinde n. 55. v. 7. ΕΚΑΤΟΜΒΕΝ. vs. 14. 23. ΕΜΕΡΑΙ. vs. 9. 10. 12. ΕΤΕΡΟΝ. vs. 22. 26. ΕΒΔΟΜΕΙ. vs. 34. 39. ΕΚΤΕΙ. vs. 37. ΕΝΔΕΚΑΤΕΙ et ΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣ.

Iota quod vocatur mutum non omittitur nisi in formâ ΤΑΜΙΑΣΙ (Corp. Inscr. n. 137-140. pro quâ inde a n. 141. ΤΑΜΙΑΙΣ scribitur), et ΕΠΙΣΤΑΤΕΣΙ in fragmento de quo ad n. 52. cf. Kunstbl. 1836. n. 39. 40. ubi ΗΑΛΟΠΕΚΕΣΙ et ΗΑΛΑΙΕΥΣΙ.

Littera Ν ante liquidas in vocibus procliticis et aliis, quae cum sequente vocabulo arctiore nexu cohaerent, crebro mutatur, ut n. 53. ΤΟΛΛΟ ΛΙΣΤΟΝ (τῶλ λογιστῶν), ΤΟΛΛΟΛΟΝ (τὸλ λόγον), ἐάμπου, ὅσαμπερ, ἐμ πόλει, sed vs. 7. ΕΠΕΙΔΑΝΠΡΑΘΕΙ. Corp. Inscr. n. 75. ΤΟΜΠΟΛΕΟΝ et ΤΟΜ ΦΟΡΟΝ. ibid. n. 170. ΜΕΜΠΟΛΙΣ, ΜΕΜΦΣΥΧΑΣ, ΕΜΠΡΟΜΑΧΟΙΣ. ibid. n. 171. ΕΜΠΟΤΕΙΔΑΙΑΙ, ΕΜΠΥΛΟΙ. ibid. n. 160. ΤΟΜΒΟΜΟΝ, etc. Cf. titulos post Euclid. scriptos ibid. n. 85. 87. 101. 105. 112. Dein ΤΕΜΜΥΣΙ ΑΝ Corp. Inscr. n. 143. Item ante Γ Κ Χ, ut Corp. Inscr. n. 160. vs. 41.

ΕΛΚΥΚLΟΙ et saepius, sed vs. 67. TENKPEΠΙΔΑ. n. 55. pr. HIEPOΛΧΡΕ ΜΑΤΟΝ. v. de hâc mutatione Giese de dial. aeol. p. 84. sqq.

Huc pertinet N ante Ξ mutatum in Ξ, ut n. 54. vs. 35. ΕΞΞΑΜΟΙ (i. e. ἐν Σάμῳ). cf. Corp. Inscr. n. 87. ἐς Σιδῶνι. et ibid. n. 171. ἐς Σίγγῳ. Quod sigma absorbetur in Corp. Inscr. n. 87. ἐστήλῃ (i. e. ἐν στήλῃ, cf. ibid. n. 93. εἰστήλας, i. e. εἰς στήλας), vel N solemni more (cf. τιθένς — τιθείς) transit in I, ut C. Inscr. n. 213. εἰστήλῃ (i. e. ἐν στήλῃ). cf. Giese de dial. aeol. p. 94. sq. et p. 381.

Simili ratione K (praepos. EK) ante Β Γ Δ Λ Μ mutatur in Γ, eaque iusta orthographia est, ut ΕΛLΙΝΔΟ in tit. 2. Annal. Inst. Archaeol. Rom. Vol. VIII. fasc. I. p. 123. sq. Cf. Corp. Inscr. n. 101. 157. 181. 525. 615[b] in Add. p. 915. n. 2347[c] et infra n. 123. ἔγδικος. Etiam ante ΞΚ, si vera lectio est Corp. Inscr. n. 764. cf. Giese l. c. p. 88. Nam alias Ξ pariter ac P aspirationis vim prodit; unde n. 55. ΕΧΞΑΜΟ, (i. e. ἐχ Σάμου, p. ἐκ Σάμου), et ΕΧΞΡΟΔΟ in tit. 2. Annal. Inst. Arch. Rom. paullo ante citato. Cf. C. I. n. 158. ubi ἐξ Ῥηνείας. Huc pertinent exempla aetatis inferioris, ἐξουνιέων (i. e. ἐχ Σουνιέων) C. Inscr. n. 789. et ex dialectis ἐξυβρίτας ibid. n. 3049. ἐξύρου ibid. n. 2347[c] cf. Corp. Inscr. II. p. 402. Formam ΞΥΝ pro ΧΞΥΝ primum habes Corp. Inscr. n. 76. (cf. n. 77.) ex Ol. 90, 2. Deinde n. 55. ubi ΞΥΝΑΡΧΟΝΤΕΞ, semel ΧΞΥΝΑΡΧΟΝΤΕΞ, et n. 56. ex Olymp. 93. ubi iam solum ΞΥΝ. Num exemplum ϟΥΝΦΕΡΜΙΟϟ n. 47. ex Olymp. 80, 3. huc pertineat, non liquet. Neque illud nomen Atticum videtur. —

Diphthongus ΟΥ non habetur nisi in ΟΥΚ et ΗΟΥΤΟΞ; semel n. 56. in ΝΟΥΜΕΝΙΑ et n. 55. vs. 19. in nomine proprio ΞΠΟΥΔΙΑΙ. Sed n. 54. aliquoties praebet ΤΟΤΟΝ pro ΤΟΥΤΟΝ. In ceteris constanter litterâ Ο exprimitur, ut n. 53. ΑΠΟΔΟΝΑΙ, ΤΟΞ etc. Denique diphthongus ΕΙ occurrit quum in aliis vocibus, in quibus I primitivum est, ut in ΚΕΙΜΕΝΟΝ, ΕΙΠΕΝ, ΠΟLΕΙ Corp. Inscr. n. 160. tum praecipue in iis, in quibus Ionicum HI est, ut ΑΡΑΜΜΑΤΕΙΑ, n. 53. vs. 11. LΕΙΟΞ, ΠΑΝΔΡΟΞΕΙΟ Corp. Inscr. n. 160. vs. 45. 70. ΕΠΕΤΕΙΟΝ, ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞ etc. Contra, ubi iota non primitivum, sed ex productione natum est, simplex Ε fere diphthongi vicem gerit, ut n. 53. vs. 2. ΕΠΕΞΤΑΤΕ. vs. 9. ΟΦΕLΟΜΕΝΑ (cf. C. Inscr. n. 75. vs. 10. ΟΦΕLΕΤΟ. ibid. n. 74. extr. ΟΦΕLΕΞΘΑΙ). vs. 19. ΔΙΑΧΕΡΙ ΣΟΞΙ (cf. Elmsl. ad Eur. Med. 55.). n. 55. vs. 1. ΚLΕΛΕΝΕΞ. Corp. Inscr. n. 74. extr. ΑΒLΑΒΕΞ. ibid. n. 75. vs. 8. ΤΑΞΠΟLΕΞ. ibid. n. 160. vs. 8. 13. 18. 40. ΕΡΛΑΞΤΑΙ. vs. 36. 52. ΕΔΕ (quamquam in eodem lapide semel ΕΔΕΙ).

vs. 53. ΕΠΙΘΕΝΑΙ. vs. 92. ΕΝΘΕΝΑΙ. vs. 64. ΣΠΕΡΑΣ ibid. n. 80. ΧΡΕΜΑ ΤΙΞΕΝ etc. Distinctionem terna puncta constituunt nec tamen id constantius quam aetate superiore.

Verumenimvero ut in his rebus variant tituli nec certa ubique regula tenetur, ita, appropinquante tempore anarchiae, iam inde ab Olymp. 92, 4. litterae quaedam innovatae eaeque hinc inde ex usu tum vulgo percrebescente in publicis admissae monumentis sunt, ut n. 56. et Corp. Inscr. n. 149. lambda modo Ⱶ est modo Λ, gamma modo Λ modo Γ, immo aliquoties Ξ pro ΧΣ et Η pro Ε (vs. 12.) reperias; unde in iis titulis spiritus constanter omittitur. Nam litteraturam quidem Ionicam multo ante legem Archini Euclide archonte latam (v. Cap. IV. pr.) Athenis vulgo increbuisse hodie inter omnes convenit. Vid. Introduct. p. 24. Ceterum sub ipso Euclide vetus in actis publicis scriptura servatur; vid. Corp. Inscr. n. 80. quod decretum initio archontis Euclidis ante novas leges Ionicis litteris scriptas exaratum fuerit. Cf. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 209.

Ad hanc igitur aetatem quae pertinent inscriptiones (Corp. Inscr.) n. 74. (Ol. 86, 4.). n. 107. (Ol. 87, 1.). n. 137. (Ol. 87, 2.). n. 138. (Ol. 88, 2. cf. fragm. Rofs. in Annal. Inst. Arch. Rom. Vol. VII. fasc. I. a Boeckhio editum). n. 171. (Ol. 89, 1. cf. n. 75.). n. 139. (Ol. 89, 2. cf. n. 140.). n. 141. (Ol. 90, 2. cf. n. 76.). n. 144. (Ol. 91, 3.), n. 142. (Ol. 92, 2. cf. n. 145. 146.). n. 147. (Ol. 92, 3.). n. 148. (Ol. 92, 4. cf. n. 160.). n. 149. (Ol. 93, 2-3.), et Olympiadis incertae n. 156. 168. 169. 212. 240. 451. 871. 908. ex iis hoc capite exponendas sumpsimus n. 76. 142. 147. 148. praemissâ aliunde eâ, quae ceteris aetate superior est.

52.

Fragmentum cum aliis eiusdem argumenti (vid. n. 49.) repperit Kramer in propylaeis Athenarum. Edidimus in Annal. Instit. Archaeol. Rom. Vol. VIII. fasc. I. p. 123., et in Diar. Archaeol. Hal. 1837. n. 3. 4. Lapis in sinistrâ bene servatus altitudine 1' 2". Item lat. 1' 2", ubi latissimus est. Litterae eleganter incisae sunt. Vss. 9-11. maioribus et longius distantibus litteris sunt exarati.

[*Textum vide pag. seq. interpositum*]

Est *φόρων ἀναγραφή*, qualem n. 49. vidimus. Hanc quoque tributorum intentione ab Alcibiade potissimum Olymp. 89, 1-2. factâ (v. C. Inscr. n. 75.) antiquiorem esse infra apparebit. Inscriptionis pars superior duas solum columnas continet, alteram tributis Ionicis, Thraciis alteram. Unde Hellespontia, quum integram columnam non explerent, notata infra sunt. His

ΓΡΙΕΝΕ
ΓΥΛΕΛΕΣ
ΓΙΙ ΙΣΙΝΔΙΟΙ
Η ΕΦΕΣΙΟΙ ΔΔΓ
Η𐅄 ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΙ ΔΔΔΗΗΙΙ
𐅄 ΜΙΛΕΣΙΟΙ ΔΓΗΙΙ ΣΤΑΛ
ΗΕΛΛΕΣΓΟΝΤΙΟΦΟΡΟ Η ΘΥΣΣΙ
ΓΗΗΙ ΓΑΛΑΙΓΕΡΚΟΣΙ Η ΔΙΕΣΑΓ
ΣΑΤΥΡΟΣ ΛΕΥΚΟΝΟΕΥΣΧΣΥΝ
ΕΓΙΤΕΣΤΡΙΤΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΕ
ΟΣΙΚΑΡΙΕΥΣΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙ
ΙΟΝΙΚΟΣΦΟΡΟΣ Η ΔΑ
ΓΗΗΙ ΔΙΟΣΙΡΙΤΑΙ Γ
𐅄 ΘΕΡΜΑΙΟΙΕΧΣΙ ΗΗ𐅄ΔΔΔΓΙ
𐅄 ΜΑΡΑΘΕΣΙΟΙ ΧΗΗ
ΔΓΗΙΙΙ ΛΡΥΝΕΙΕΣ Δ
ΔΔΔΗΗΙΙ ΝΟΤΙΕΣ
Η ΝΙΣΥΡΙΟΙ
ΔΓΗΙΙΙ ΟΙΝΑΙΟ
Γ ΚΟΛΟ
ΗΗ ΦΟΚ
Η Α
Η
Η

duabus columnis praecesserat designatio *ἐκλογέως* et Hellenotamiae similis illi, quae vs. 9. sequitur, ubi novus ordo incipit. Pergitur igitur in Col. I. *Ἰωνικὸς φόρος*, et in Col. II., Thracius, nullâ tamen notâ interpositâ.

.... Πριηνῆ[ς
...... Πυγελῆς
... ΓΙΙ Ἰσίνδιοι
. Η Ἐφέσιοι ΔΔΓ
Η𐅄 Κλαζομένιοι ΔΔΔΗΗΙΙ Ὀ[λοφύξιοι ἐξ Ἄθω
𐅄 Μιλήσιοι ΔΓΗΙΙ[Ι] Σταγι[ρῖται
Ἑλλησποντίου φόρου Η Θύσσι[οι
ΓΗΗΙΙ Παλαιπερκώσι(οι) Η Δῖης ἀπ' [Ἄθω
Σάτυρος Λευκονοεὺς ξυν[έλεξεν ....
ἐπὶ τῆς τρίτης καὶ δεκάτη[ς βουλῆς, ἧ . . .
ος Ἰκαριεὺς Ἑλληνοταμί[ας ἀπεδέξατο . . .
Ἰωνικὸς φόρος Η Δα ......
ΓΗΗΙΙ Διοσιρῖται Γ ......

R

𐅅	Θερμαῖοι ἐξ Ἰ.	ΗΗ𐅅ΔΔΔΠΙ ...Π...
𐅅	Μαραθήσιοι	ΧΗΗ .....
ΔΠΗΙΙΙ	Γρυνεῖς . .	Δ.. .....
ΔΔΔΗΗΙΙ	Νεσῖις	
Η	Νισύριοι	
.ΔΠΗΙΙΙ	Οἰναῖο[ι ἐξ Ἰ.	
.Π..	Κολο[φώνιοι	
ΗΗ	Φωκ[αῖς	
Η	Α.....	
Η		
Η		

Constat socios Atheniensium ludis τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις tributi solvendi causa solitos esse Athenas convenire. Praefuerunt his tributis Hellenotamiae (inde ab Olymp. 75, 2. usque ad tempus anarchiae Olymp. 94, 1.), quibus, thesauro Delo Athenas translato, ἀποδέκται tradere ea solebant (vid. Boeckh. Oecon. civ. Athen. I. p. 171.). Magistratus extraordinarius fuerunt αἱρετοὶ ἐκλογεῖς (vid. Boeckh. l. c.), qui a negligentibus tributa exigebant vel iniquis temporibus, ut videtur, etiam omni mense tributa colligebant. Id quod factum in nostris fragmentis certissimum est. Nam quum Corp. Inscr. n. 143. summae sint partim Χ, ΧΧ, ΧΧΧ, 1000, 2000, 3000 drachmae, partim Τ, talentum, partim Δ, decem talenta, in his fragmentis ut plurimum 8 drachmae et 2 oboli 16 dr. 4 ob. 26. dr. 4 ob. 66 dr. 4 ob. etc. numerantur. Atqui si summae annuae tam exiguae fuissent, quam in nostris ἀναγραφαῖς perscriptae sunt, nec 1200 talenta, nec 600, neque ex Aristidis ratione 460 effici poterant. Itaque, quum summae istae per 12 multiplicatae numeros rotundos efficiant, apertum est tributa intelligi per mensem soluta. Sic

n. 49. Δασκυλῖται, Σερ[ρ]αῖοι, Ἐρωδιοί n. 52. Παλαιπερκώσιοι, Διοσιρῖται	dr. 8. ob. 2. + 12 = 100 dr.
n. 49. Σταγιρῖται, Ἀστακηνοί, Σιγεῖς, itemque haud dubie Φα... n. 52. Γρυνεῖς, et haud dubie Σταγιρῖται. (Col. 2. vs. 6.)	dr. 16. ob. 4. + 12 = 200 dr.
n. 49. Φελήτιοι	dr. 26. ob. 4. + 12 = 320 dr.
n. 49. Στώλιοι	dr. 66. ob. 4. + 12 = 800 dr. (*)
n. 49. Σίγγιοι	dr. 183. ob. 2. + 12 = 2200 dr.

(*) Haec summa, (nisi fuit dr. 26. ob. 4.), reponenda etiam Οἰναίοις n. 52.

In paucis positionibus difficultas est, ut n. 49. Ἴῆται dr. 14. + 12 = 168 dr. et Πάριοι dr. 1620 + 12 = 19,440 dr. In quo suspicari licet nonnullas summas numeratione praeviâ posthac complendâ natas esse, ut ib. Λαμψακηνῶν dr. 1200. In aliis plura quam pro mense numerata esse verisimile est, fortasse additis summis iis ὧν ἐνέλιπον καὶ οὐκ ἀπέδοσαν tempore nescio quo, fortasse additâ usurâ. Quantum in his de ἀποτάξει (vid. Oecon. civ. Athen. I. p. 444.), cuius omnino vestigia in fragmentis nostris deprehenduntur, cogitari possit, nunc non inquirimus. Illud certissimum est tributa hic intelligi per mensem soluta, eisque colligendis αἱρετοὺς ἐκλογεῖς operam dedisse, qui anno intercalari, ne quid aerarium detrimenti caperet, summas easdem tredecies exegerint. Cf. Meier Comm. V. P. 4. 5. de And. or. c. Alcib. Aetas tituli definiri potest ex alio fragmento item in arce Athenarum effosso, de quo Boeckhius verba fecit in Indice lectionum in Universit. Litt. Berol. aestiv. 1837. Eius fragmenti principium hoc est: Τ]οῖς ἐπιστάτησι οἷς Ἀντικλῆς ἐγραμμάτευ[ε, ἐ]πὶ τῆς τετάρτης καὶ δεκάτης βουλῆς, ᾗ Μεταγένης πρῶτος ἐγραμμάτευε, ἐπὶ Κράτητος ἄρχοντος Ἀθηναίοισιν, λήμματα τοῦ ἐνιαυτοῦ τούτου τάδε. In quo sicut in nostro, numero Senatus definitur et ex Senatus numero anni computantur. Sed ibi magistratus annus etiam ex archonte designatur. Is Crates est, quem vulgares Fasti ignorant. Eum eponymum esse Olymp. 86,3. ut cui successerit Apseudes, falsoque illum apud Diodorum appellari Charetem docuit Boeckh. in dissert. Deliacâ (Act. Acad. Berol. 1834. Cap. 11.). Iam quum Olymp. 86,3. fuerit Senatus quartus decimus, primus fuit Olymp. 83,2. Huius epochae, quoniam ea annorum computatio nondum in aliis actis comparuit, nisi in iis quae ad rem pecuniariam pertinent, Boeckhius hanc putat esse *originem quod tum novus quidam et severior ordo rationum accepti et expensi reddendarum institutus legibus sit.* Itaque quum eadem annorum computatio etiam in nostro fragmento esse videatur, in quo Senatus decimus tertius est, apparet titulum ad Olymp. 86,2. referri atque eo anno exacto esse insculptum.

In nominibus populorum, qui hic memorantur, paucis defungamur. Notabile scribendi compendium est vs. 8. ΠΕΡΚΟΣΙ, hoc est Περκώσιοι. Quod nomen Παλαιπερκώσιοι inservit explicando loco ap. Strab. 686. et Steph. Byz. 543. Similiter vs. 14. decurtatum nomen est: ΕΧΣΙ, hoc est: ἐξ Ἰκάρου, quae verba reponenda erunt etiam vs. 19. Οἰναῖοι ἐξ Ἰκάρου. Vs. 2. 3. Πυγελῆς et Ἰσίνδιοι noti sunt ex Strab. 339. Steph. Byz. 567. 346. Vs. 13. Διοσιρῖται de Διὸς ἱερὸν compositum ethnicum est, quae urbs inter Lebedum et Colophonem sita. De hoc ceterisque nominibus populorum

vid. Steph. Byz. 239. 442. 497. Strab. 622. 645. 657. Herodot. I, 149. et VII, 99. tum etiam reliqua fragmenta huius argumenti ll. cc. in lemmate.

53.

In loco, cui nomen Κάρβατος, in Atticâ. Edidit Boeckh. in Oecon. civ. Athen. II. p. 198. sqq. ex schedis Fourmonti Bekkerianis. Cf. Rose Inscript. vetust. tab. XVIII. p. 117.

[*Textum vide pag. seq. interpositum*]

Inscriptio haud dubie στοιχηδὸν scripta erat. Vs. 1. paenultima littera tollenda est; item vs. 18. tollendum I ante ΕΠΙΣ in fine. Ita singuli versus litteras habent LIV vel LV, exceptis vss. 14. 16. 26. qui habent litteras LI. Nam in hoc ultimo alterum AN lapicidae errore illatum est; cui etiam vs. 22. in ΔΙΑΙΑ excidisse K videtur. Unde apparet vs. 19. in voce ΗΙΕΡΟΠΟΙΣ tollendas esse litteras ΠΟ. Ceterum in schedis Fourm. vs. 2. erat ΚΑΛΛΙΑΣ. Vs. 7. secunda littera I. vs. 12. init. ΟΟΙΕΙΔΕ etc. Vs. 13. ΗΟΙΝΙΕΡΟΠ etc. Vs. 15. ΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟΣ: ibid. extr. Ο pro Θ. Vs. 16. init. Fourm. litterae M praemisit T cum eâ litterâ ligatum, et proximae litterae O inscripsit intus litteram A. Vs. 17. extr. ΣΙΣΕΜΑΙΝΟΣΘΟ. Vs. 20. ΒΟΙ pro ΒΟΛ et vs. 27. ΔΙΔΟΝΤΟΣ. Vs. 13. init. habet ..ΥΤΟΝ.

Ἔδ]οξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Κεκροπὶς ἐπρυτάνευε, Μνησίθεος ἐ-
γ]ραμμάτευε, Εὐπείθης ἐπεστάτει, Καλλίας εἶπε· Ἀποδοῦναι τοῖς θεοῖς
τ]ὰ χρήματα τὰ ὀφειλόμενα, ἐπειδὴ τῇ Ἀθηναίᾳ τὰ τρισχίλια τάλαντ[α
ἀνενήνεγκται ἐς πόλιν, ἃ ἐψήφιστο, νομίσματος ἡμεδ[α]ποῦ. Ἀποδι[δ-
ό]ναι δὲ ἀπὸ τῶν χρημάτων, ἃ ἐς ἀπόδοσίν ἐστιν τοῖς θεοῖς ἐψηφισμ[έ-
να, τά τε παρὰ τοῖς Ἑλληνοταμίαις ὄντα νῦν καὶ τἄλλα ἅ ἐστι τούτων [τ-
ῶν] χρημάτων καὶ τὰ ἐκ τῆς δεκάτης, ἐπειδὰν πραθῇ. Λογισάσθων δὲ [ο-
ἱ λ]ογισταὶ ο[ἱ] τριάκοντα οἵ[π]ερ νῦν τὰ ὀφειλόμενα τοῖς θεοῖς· ἄ[χ]ρ[ι-
ς συναγωγῆς δ[ὲ] τῶλ λογιστῶν ἡ βουλὴ αὐτοκράτωρ ἔστω. ἀποδόντων [δὲ τ-
ὰ χρήματα οἱ πρυτάνεις μετὰ τῆς βουλῆς καὶ ἐξαλειφόντων, ἐπει[δὰν
ἀποδῶσιν, ζητήσαντες τά τε πινάκια καὶ τὰ γραμματεῖα καὶ ἐάμ π[ου ἄλ-
λ]οθι ᾖ γεγραμμένα· ἀποφαινόντων δὲ τὰ γεγραμμένα οἵ τε ἱερ[εῖς κ-
αὶ οἱ ἱεροποιοὶ καὶ εἴ τις ἄλλος οἶδεν. ταμίας δὲ ἀποκυαμεύει[ν το-
ύτων τῶν χρημάτων, ὅταμπερ τὰς ἄλλας ἀρχάς, καθάπερ τοὺς τῶν ἱ-
ερ]ῶν τῆς Ἀθηναίας. οὗτοι δὲ ταμιευόντων ἐμ πόλει ἐν τῷ ὀπισθ[οδό-
μῳ τὰ τῶν θεῶν χρήματα ὅσα δυνατὸν καὶ ὅσιον, καὶ συνανοιγόν-
των καὶ συγκλειόντων τὰς θύρας τοῦ ὀπισθοδόμου καὶ συσ[σ]ημαινέσθω-
ν τοῖς τῶν τῆς Ἀθηναίας ταμίαις. παρὰ δὲ τῶν νῦν ταμιῶν καὶ τῶν ἐπισ-

[*Continuatur p. 134.*]

ΕΔ]ΟΧΣΕΝΤΕΙΒΟLΕΙΚΑΙΤΟΙΔΕΜΟΙΚΕΚΡΟΠΙΣΕΠΡΥΤΑΝΕΥΕΜΝΕΣΙΘΕΟΣΣΕ
Λ]ΡΑΜΜΑΤΕΥΕΕΥΠΕΙΘΕΣΕΠΕΣΤΑΤΕΚΑLLΙΑΣΕΙΠΕΑΠΟΔΟΝΑΙΤΟΙΣΘΕΟΙΣ
Τ]ΑΧΡΕΜΑΤΑΤΑΟΦΕLΟΜΕΝΑΕΠΕΙΔΕΤΕΙΑΘΕΝΑΙΑΙΤΑΤΡΙΣΧΙLΙΑΤΑLΑΝΤ[Α
ΑΝΕΝΕΝΕΛΚΤΑΙΕΣΠΟLΙΝΗΑΕΦΣΕΦΙΣΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣΗΕΜΕΔ[Α]ΠΟΑΠΟΔΙ[Δ
Ο]ΝΑΙΔΕΑΠΟΤΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝΑΕΣΑΠΟΔΟΣΙΝΕΣΤΙΝΤΟΙΣΘΕΟΙΣΕΦΣΕΦΙΣΜ[Ε
ΝΑΤΑΤΕΠΑΡΑΤΟΙΣΕLLΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΟΝΤΑΝΥΝΚΑΙΤΑLLΑΑΕΣΤΙΤΟΥΤΟΝ[Τ
ΟΝ]ΧΡΕΜΑΤΟΝΚΑΙΤΑΕΚΤΕΣΔΕΚΑΤΕΣΕΠΕΙΔΑΝΠΡΑΘΕΙLΟΛΙΣΑΣΘΟΝΔΕΗ[Ο
ΙL]ΟΛΙΣΤΑΙΗΟΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΗΟΙΝΕΡΝΥΝΤΑΟΦΕLΟΜΕΝΑΤΟΙΣΘΕΟΙΣΑΚΡ[Ι
ΣΣΥΝΑΛΟΛΕΣΔ[Ε]ΤΟLLΟΛΙΣΤΟΝΕΒΟLΕΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣΤΟΑΠΟΔΟΝΤΟΝ[ΔΕΤ
ΑΧΡΕΜΑΤΑΗΟΙΠΡΥΤΑΝΕΣΜΕΤΑΤΕΣΒΟLΕΣΚΑΙΕΧΣΑLΕΙΦΟΝΤΟΝΕΠΕΙ[ΔΑΝ
ΑΠΟΔΟΣΙΝΖΕΤΕΣΑΝΤΕΣΤΑΤΕΠΙΝΑΚΙΑΚΑΙΤΑΛΡΑΜΜΑΤΕΙΑΚΑΙΕΑΜΠ[ΟΑL
L]ΟΘΙΕΙΛΕΛΡΑΜΜΕΝΑΑΠΟΦΑΙΝΟΝΤΟΝΔΕΤΑΛΕΛΡΑΜΜΕΝΑΗΟΙΤΕΗΙΕΡ[ΕΙΣΚ
ΑΙΗΟΙΗΙΕΡΟΠΟΙΟΙΚΑΙΕΙΤΙΣΑLLΟΣΟΙΔΕΝΤΑΜΙΑΣΔΕΑΠΟΚΥΑΜΕΥΕ[ΝΤΟ
ΥΤΟΝΤΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝΗΟΤΑΜΠΕΡΤΑΣΑLLΑΣΑΡΧΑΣΚΑΘΑΠΕΡΤΟΣΤΟΝΗΙ
ΗΤΟΝΤΕΣΑΘΕΝΑΙΑΣΗΟΥΤΟΙΔΕΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟΝΕΜΠΟLΕΙΕΝΤΟΙΟΠΙΣΘ[ΟΔΟ
ΜΟΙΤΑΤΟΝΘΕΟΝΧΡΕΜΑΤΑΗΟΣΑΔΥΝΑΤΟΝΚΑΙΟΣΙΟΝΚΑΙΣΥΝΑΝΟΙΛΟΝ
ΤΟΝΚΑΙΣΥΛΚLΕΙΟΝΤΟΝΤΑΣΘΥΡΑΣΤΟΟΠΙΣΘΟΔΟΜΟΚΑΙΣΥΣΕΜΑΙΝΕΣΘΟ
ΝΤΟΙΣΤΟΝΤΕΣΑΘΕΝΑΙΑΣΤΑΜΙΑΙΣΠΑΡΑΔΕΤΟΝΝΥΝΤΑΜΙΟΝΚΑΙΤΟΝΙΕΠΙΣ
ΤΑΤΟΝΚΑΙΤΟΝΗΙΕΡΟΠΟΙΟΝΤΟΝΕΝΤΟΙΣΗΙΕΡΟΠΟΙΣΗΟΙΝΥΝΔΙΑΧΕΡΙΖΟ[ΣΙ
ΝΑΠΑΡΙΘΜΕΣΑΣΘΟΝΚΑΙΑΠΟΣΘΕΣΑΣΘΟΝΤΑΧΡΕΜΑΤΑΕΝΑΝΤΙΟΝΤΕΣΒΟL[Ε
Σ[Ε]ΜΠΟLΕΙΚΑΙΠΑΡΑΔΕΧΣΑΣΘΟΝΗΟΙΤΑΜΙΑΙΗΟΙLΑΧΟΝΤΕΣΠΑΡΑΤΟΝΝΥ[Ν
ΑΡΧΟΝΤΟΝΚΑΙΕΝΣΤΕLΕΙΑΝΑΛΡΑΦΣΑΝΤΟΝΔΙΑΙΑΠΑΝΤΑΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝΤΕ
ΤΟΝΘΕΟΝΤΑΧΡΕΜΑΤΑΗΟΠΟΣΑΕΣΤΙΝΕΚΑΣΤΟΙΚΑΙΣΥΜΠΑΝΤΟΝΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΝΧΟΡΙΣΤΟΤΕΑΡΛΥΡΙΟΝΚΑΙΤΟΧΡΥΣΙΟΝΚΑΙΤΟLΟΙΠΟΝΑΝΑΛΡΑΦΟΝΤΟΝΗ
ΟΙΑΙΕΙΤΑΜΙΑΙΕΣΣΤΕLΕΝΚΑΙLΟΛΟΝΔΙΔΟΝΤΟΝΤΟΝΤΕΟΝΤΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝ
ΚΑΙΤΟΝΠΡΟΣΙΟΝΤΟΝΤΟΙΣΘΕΟΙΣΚΑΙΕΑΝΤΙΑ[Ν]ΑΝΑLΙΣΚΕΤΑΙΚΑΤΑΤΟΝΕ
ΝΙΑΥΤΟΝΠΡΟΣΤΟΣLΟΛΙΣΤΑΣΚΑΙΕΥΘΥΝΑΣΔΙΔΟΝΤΟΝΚΑΙΕΚΠΑΝΑΘΕΝΑΙ
Ο]ΝΕΣΠΑΝΑΘΕΝΑΙΑΤΟLLΟΛΟΝΔΙΔΟΝΤΟΝΚΑΘΑΠΕΡΗΟΙΤΑΤΕΣΑΘΕΝΑΙΑΣΤ[Α
ΜΙ]ΕΥΟΝΤΕΣΤΑΣΔΕΣΤΕLΑΣΕΝΑΙΣΑΝΑΛΡΑΦΣΟΣΙΤΑΧΡΕΜΑΤΑΤΑΗΙΕΡ[ΑΤΙ
ΘΕΝ]ΤΟΝΕΜΠΟLΕΙΗΟΙΤΑΜΙΑΙΕΠΕΙΔΑΝΔΕΑΠΟΔΕΔΟΜΕΝΑΕΙΤΟΙΣΘΕΟΙΣ[ΤΑ
ΧΡ]ΕΜΑΤΑΕΣΤΟΝΕΟΡΙΟΝΚΑΙΤΑΤΕΙΧΕΤΟΙΣΠΕΡΙΟΣΙΧΡΕΣΘΑΙΧΡΕΜΑΣ[ΙΝ

τατῶν καὶ τῶν ἱεροποιῶν τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς, οἳ νῦν διαχειρίζου[σι-
ν, ἀπαριθμησάσθων καὶ ἀποσ[τ]ησάσθων τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλ[ῆ-
ς [ἐ]μ πόλει, καὶ παραδεξάσθων οἱ ταμίαι οἱ λαχόντες παρὰ τῶν νῦ[ν
ἀρχόντων καὶ ἐν στήλῃ ἀναγραψάντων δ[ι]χ[α]ια πάντα, καθ' ἕκαστόν τε
τῶν θεῶν τὰ χρήματα, ὁπόσα ἐστὶν ἑκάστῳ, καὶ συμπάντων κεφάλαιο-
ν, χωρὶς τό τε ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον. καὶ τὸ λοιπὸν ἀναγραφόντων
οἱ αἰεὶ ταμίαι ἐς στήλην καὶ λόγον διδόντων τῶν τε ὄντων χρημάτων
καὶ τῶν προσιόντων τοῖς θεοῖς, καὶ ἐάν τι ἀναλίσκηται κατὰ τὸν ἐ-
νιαυτὸν πρὸς τοὺς λογιστὰς, καὶ εὐθύνας διδόντων, καὶ ἐκ Παναθηναί-
ω]ν ἐς Παναθήναια τὸν λόγον διδόντων, καθάπερ οἱ τὰ τῆς Ἀθηναίας τ[α-
μι]εύοντες, τὰς δὲ στήλας, ἐν αἷς ἀναγράψουσι τὰ χρήματα τὰ ἱερ[ά, τι-
θέν]των ἐν πόλει οἱ ταμίαι ἐπειδὰν δὲ ἀποδεδομένα ᾖ τοῖς θεοῖς [τὰ
χρ]ήματα, ἐς τὸ νεώριον καὶ τὰ τείχη τοῖς περιοῦσι χρῆσθαι χρήμασ[ιν.

Decretum est de restituendâ pecuniâ aerariis templorum debitâ, postquam ter mille talenta Attica collecta sint. Haec Olymp. 89, 3 - 90, 1. collecta esse coniecit Boeckh. in Oecon. civ. Athen. I. p. 477. sq. ut decretum hoc circiter Olymp. 90, 2. scriptum esse videatur. Δεκάτην ex fundis publicis intelligendam esse notavit Boeckh. l. c. p. 326. In verbis vs. 8. difficultas est, ΗΟΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΗΟΙΝΕΡΝΥΝ, ex quibus Bekker. exsculpsit ὡς τριάκοντα ἡμερῶν. Cuivis primum in mentem venit: οἱ τριάκοντα οἵπερ νῦν (v. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 201. et eiusd. Comm. de Euthyn. et logist. cf. Corp. Inscr. in Add. p. 896. et Rose, Inscr. vetust. p. 119.). Quam emendationem licet parum concinnam qui denuo vidit lapidem Rossius confirmavit. Itaque hanc lectionem ἄκοντές περ reposuimus. Nam etsi facile concedimus fieri potuisse ut aliquando triginta logistae crearentur (quod non semper factum esse ex ipso hoc additamento οἱ τριάκοντα οἵπερ νῦν apparet), tamen formula οἵπερ νῦν in titulo Attico huius praesertim aetatis revera habet quod offendat.

De βουλῇ αὐτοκράτορι v. Oecon. civ. Ath. II. p. 202. Πινάκια videntur syngraphae mutui esse, diptychis s. codicillis inscriptae; γραμματεῖα autem libri rationum, in quibus ut in catalogis singula, quae deberentur, capita relata sint. Καὶ ἐὰν που ἄλλοθι c. c. in columnis. Ἱεροποιοί, de quibus vid. Boeckh. l. c. I. p. 231. sq. singulorum templorum sunt, non civitatis. Quaestores aerarii Minervae deni erant, ex Pentacosiomedimnis delecti. Nunc eodem modo creantor quaestores deorum, deni, ex Pentacosiomedimnis. vid. Boeckh. l. c. I. p. 173. sq. Notus est Ὀπισθόδομος Parthenonis in arce, ubi aerarium. vid. ibid. p. 472. sq. Συσσημαίνεσθαι ad fores aerarii sigillo

ΤΑΔΕΓΑΡΕΔΟ]ΣΑΝΗΑΙΤΕΤΤ/ ΙΑ
ΤΟΙ]ΣΤΑΜ[ΙΑΙ]ΣΤΕΙΣΑΜΕΝΟ ΣΕΛΡΑ
ΜΜΑ]ΤΕΜΕΝΟΙΔΕΤΑΜΙΑΙΗΟ ΣΤΑΜ
ΙΑΙΣ]ΓΟʟΥ[ΧΣ]ΕΝΙΔΕΙΑΧΑΡΙ ΕΥΕ
ΕΝΤΟΙ]ΕΡΟΝΕΟΙΦΙΑʟΕΧΡΥ: ΝΤΟΥ
ΤΟΝΤΤ]ΗΗΗΗΔΔΔͰͰΚΕΡΑΤΑ/ ΤΟΝ.
.ΔΓͰͰʟ]ΧΧΝΟΣΑΡΛΥΡΟΣΣΤ/ ΦΑΝΟ
ΣΧΡΥΣΟΣ]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔ/ ΤΑΘ
ΜΟΝΗΗ]ΗΜΑΓͰͰͰͰΓΟΤΕΡΙΟΙ Ν𐅄ΗΗ
ΗΗΔΔΦΙ]Α[ʟ]ΑΙΑΡΛΥΡΑΙ ΙΙ ΙΙ ΣΤ/ ΑΙΑΡ
ΛΥΡΑΙΓ]ΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΤΟΝ𐅄Ι ΡΟΝΙ
ΣΤΑΘΜΟ]ΝΤΟΤΟ𐅄ΔΓͰʟΥΧΝΟ: 𐅄ΔΔΔ
ΔͰͰͰͰΦΙΑ]ʟΑΙΑΡΛΥΡΑΙΓΣ· ΝΑΡΛΥ
ΡΟΝΔΔΔΔ]ͰͰΑΡΛΥΡΙΣΙΣΤΑ ΡΙΣΙΣ
ΤΑΘΜΟΝΤ]ΑΥΤΕΣΗ𐅄ͰͰͰΓΟΤΙ ΗΗΗ𐅄Δ
ΔΓͰΚΥʟΙ]ΧΣΑΡΛΥΡΑΑΣΤΑΘ ΘΜΟΝΤ

obsignandas referendum est. Panathenaea generatim intelligenda, quae ter in quadriennio minora sunt, semel maiora aut simpliciter aut cum minoribus coniuncta. Annuas esse rationes apertum est. Itaque ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια est *a Panathenaeis quibusvis ad quaevis.* De rationibus et de tabulis rationum publice proponendis vid. Boeckh. Oecon. civ. Athen. I. p. 203. sq. p. 211. sq.

54.

Marmor Elgin. Visc. n. 37. Synops. Mus. Brit. n. 311. στοιχηδὸν scriptum. Edimus cum Boeckhio ex schedis Rosianis et Osanni. Cf. Rosius, Inscr. Vetust. tab. XXVII. p. 226.

[*Vid. tab. insert.*]

Varietas lectionis. Vs. 1. ultima littera ap. Os. Θ. Vs. 2. extr. Os. NΔIA, Ros. .ATA. Vs. 3. pro litterâ tertiâ, quintâ, sextâ, septimâ et ultimâ Ros. lacunas offert. Vs. 4. Os. AXA.NEL. Vs. 5. Os. nihil nisi EPO. Ros. .PONEOI. Vs. 6. idem pro primâ et quartâ litterâ lacunas habet; primam om. etiam Os. Eam Boeckh. add. ex Visc. qui hoc marmoris latus incipere ait a notis HHHHΔΔ: Vs. 7. tres primae litterae ap. Os. XXX; Ros. habet .XN. Vs. 8. tres ultimas litteras ΓΙΦ om. Ros. Vs. 9. init. Os. H..ΓΗΗΗ, Ros. MA...ΗΗΗ. Vs. 10. PAI ex Ros. Mox Os. HNHNAΣ, Ros. IMHHΔΔ. Vs. 13. extr. Os. ΔPA, Ros. AP. Vs. 14. Γ Os. pro Rosiano P. Vs. 15. Ros. om. ultimum Y. Vs. 16. primo loco Ros. AΣTAO MOΣ, Os. AΣTAΘMON. Vs. 17. Ros. om. primum H et vs. 18. ultima ΓO. Vs. 19. in voce ἐγχειρήματα Os. TO pro TE. Vs. 20. tres primas litteras om. Ros. In voce Καλλαίσχρῳ litterae PO ex Ros. Vs. 21. extr. Ros. KEΦIΣION. Vs. 24. primum M et ultimum N ex Ros. Vs. 25. init. Ros. PAI, Os. PEI; in fine Ros. HHH.ΗΗ, Os. HHHΔΔΓΗ. Vs. 32. Ros. HH; Os. HH. Vs. 34. primi numeri nota Γ ex Ros. ubi Osanno lacuna. Ibid. extr. Os. APA, Ros. APΔY. Vs. 35. Os. TONH, Ros. TONH. Vs. 37. Os. EYONYMEIΣ. Ros. quod Boeckh. dedit. Vs. 40. Os. om. primum I. In numeris primum Η ex Ros. ubi Osanno lacuna. Vs. 43. pro ultimo H Ros. Η. Vs. 44. ubi Γ ex Ros. ibi Os. legit Γ. Mox Ros. HHHI, Os. ΗΗII. Vs. 45. med. Os. ΓΔII..YNOΣ, Ros. ΓΔΓΗΗYXNOΣ. Vs. 46. Os. APΔYPAIN, Ros. APΛY PAIΓ. Vs. 49. O ante lacunam ex Ros. In fine versus Os. ΗKYP, Ros. HKYΗ. Vs. 51. prima numeri nota Osanno est H, Rosio Γ. Composuit utrumque Boeckh. Vs. 52. Os. IEPOΛ, Ros. HIEPON. Vs. 53. Os. PNOΣ .XONT, Ros. IONOΣEYON omisso T.

Τάδε παρέδο]σαν αἱ τέτταρ[ε]ς ἀρ[χαὶ, αἳ ἐδίδοσαν τὸν λόγον ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια,

τοῖ]ς ταμ[ίαι]ς Τεισαμενῷ [Π]αια[νιεῖ καὶ ξυνάρχουσι, οἷς Πολυμήδης Κηφισίωνος Ἀτηνεὺς ἐγρα-

μμά]τευε, οἱ δὲ τα[μ]ίαι, οἷς Πολυ[μήδης Κηφισίωνος Ἀτηνεὺς ἐγραμμάτευεν, παρέδοσαν τοῖς ταμ-

ίαις Πολυ[ξ]ενίδῃ Ἀχαρνεῖ καὶ [ξυνάρχουσι οἷς ... αῖος Κωμάρχου Ἀφιδναῖος ἐγραμμάτευε,

ἐν τῷ π]ρονηΐῳ· Φιάλη χρυσῆ, ἐξ ἧ[ς] ἀ[ποῤῥαίνονται, ἄσταθμος. φιάλαι ἀργυραῖ ΗΔΔΙ, σταθμὸν τού-

των ΤΤ]ΗΗΗΗΔΔΔΙΙ. κέρατα ἀργυρᾶ [ΙΙΙΙ, σταθμὸν τούτων 𐅅ΔΔΓ⊢⊢. ποτήρια ἀργυρᾶ Γ, σταθμὸν τούτων

.ΔΓ⊢⊢. λύ]χνος ἀργυροῦς, σταθμὸν [τούτου ΔΔΔΓ⊢⊢⊢. φιάλαι ἀργυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων 𐅅ΗΗ. στέφανο-

ς χρυσοῦς], σταθμὸν τούτου ΔΔΔ⊢⊢⊢[ΙΙΙ]. φ[ιάλα ἀργυρᾶ ΙΙ, σταθμὸν τούτοιν ΗΗ. φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙΙΙ, σταθ-

μὸν ΗΗ]ΗΔΔΓ⊢⊢⊢⊢. ποτήριον ἀργυρ[οῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ. φιάλαι ἀργυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων 𐅅ΗΗ

ΗΗΔΔ. φι]ά[λ]αι ἀργυραῖ ΙΙΙΙ, σταθμὸν τ[ούτων] Η[Η]ΗΗΔΔ. ποτήρ[ιον ἀργυροῦν Ι, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ. φιάλαι ἀρ-

γυραῖ Γ]ΙΙ, σταθμὸν τούτων 𐅅ΗΔΔΔΔ⊢⊢[⊢. φι]άλαι ἀργυραῖ-, [σταθμὸν τούτων ΗΗ𐅄⊢. ποτήριον ἀργυροῦν Ι,

σταθμὸ]ν τούτου 𐅄ΔΓ⊢. λύχνος ἀργυροῦ[ς, στ]αθμὸν τούτου ΔΔ⊢. [φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙΙ, σταθμὸν τούτων ΗΗ𐅄ΔΔΔ

Δ⊢⊢⊢. φιά]λαι ἀργυραῖ Γ, σταθμὸν [τούτω]ν ΗΗΗΗΔ⊢⊢⊢. ἀργ[υρὶς Ι, σταθμὸν ταύτης ΗΔ⊢⊢. ποτήριον ἀργυ-

ροῦν, ΔΔΔΔ]⊢⊢. ἀργυρὶς Ι, σταθμὸν τα[ύτης] 𐅄Δ. ποτήριον ἀ]ργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΓ⊢⊢⊢⊢. ἀργυρὶς Ι, σ-

ταθμὸν τ]αύτης Η𐅄⊢⊢⊢. ποτήριον ἀ[ργυρ]οῦν, σταθμὸν τού[του ΔΔΔ. ἀργυρίδες ΙΙΙΙ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗ𐅄Δ

ΔΓ⊢. κύλι]ξ ἀργυρᾶ, ἄσταθμος. φιά[λη ἀργ]υρᾶ, σταθμὸν [ταύτης Η𐅄ΔΔΔ Δ⊢⊢⊢. ἀργυρίδες ΙΙΙΙ, σταθμὸν τ-

ούτων] ..ΗΗ𐅄ΔΔΔΓ⊢⊢⊢. Ἐπέτεια ἐ[πεγένε]το ἐν τῷ προν[ηΐῳ ἀργυρίδες-, σταθμὸν τούτων 𐅅ΗΗΔ⊢⊢⊢.

Τάδε οἱ]ταμίαι τῶν ἱερῶν χρη[μάτων] τῆς Ἀθηναίας, Πο[λυξενίδης Ἀχαρνεὺς καὶ ξυνάρχοντε-

ς, οἷς] . . . αιος Κωμάρχου Ἀφιδνα[ῖος ἐγ]ρ[αμ]μάτευε, παρ[έδοσαν τοῖς ταμίαις, οἷς [Αὐτ]οκλείδης
Σωστράτ]ου Φρεάῤῥιος ἐγραμμάτ[ευε, Κα]λλαίσχρῳ Εὐπ[υρίδῃ καὶ ξυνάρχουσι, παραδεξάμενοι
παρὰ τῶν] προτέρων ταμιῶν, οἷς Πολ[υμ]ήδης Κηφισιώ[νος Ἀτηνεὺ]ς ἐγραμμάτευε, ἐν τῷ προνηΐῳ·
φιάλαι ἀρ]γυραῖ ΗΔΔΙ, σταθμὸν το[ύτω]ν ΤΤΗΗΗΗΔΔΔͰͰ. [κέρατα ἀργυρᾶ ΙΙΙΙ, σταθμὸν τούτων 𐅄ΔΔΠͰͰͰ.
ποτήρια ἀ]ργυρᾶ Π, σταθμὸν τούτω[ν] . . ΔΠͰ. λύχνες ἀργ[υροῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΠͰͰͰ. φιάλαι ἀργυ-
ραῖ ΠΙΙ, σταθ]μὸν τούτων 𐅅ΗΗ. στέφα[νος] χρυσοῦς, σταθμὸν [τούτου ΔΔΔ ͰͰͰΙΙΙ. φιάλα ἀργυρᾶ ΙΙ, σταθμὸν το-
ύτοιν ΗΗ. φι]ά[λ]αι ἀργυραῖ ΙΙΙΙ, σταθ[μὸν] τούτων ΗΗΗΔΔΠͰ[ͰͰͰ. ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ.
φιάλαι ἀργ]υραῖ ΠΙΙ, σταθμὸν τούτ[ων 𐅅]ΗΗΗΗΔΔ. φιάλα[ι ἀργυραῖ ΙΙΙΙ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΗΔΔ. ποτήριο-
ν ἀργυροῦν], σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ. φιά[λα]ι ἀργυραῖ ΠΙΙ, στα[θμὸν τούτων 𐅅ΗΔΔΔΔͰͰͰͰ. φιάλαι ἀργυραῖ . .,
σταθμὸν τούτ]ων ΗΗ𐅄Ͱ. ποτήριον ἀ[ργ]υροῦν, σταθμὸν τού[του 𐅄ΔΠͰ. λύχνος ἀργυροῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔͰ.
φιάλαι ἀρ]γυραῖ ΙΙΙ, σταθμὸν τούτω[ν Η]Η𐅄ΔΔΔΔͰͰͰͰ. φιάλ[αι ἀργυραῖ Π, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΗΔͰͰͰ. ἀ-
ργυρὶς Ι, σ]ταθμὸν ταύτης ΗΔͰͰ, ποτ[ήρ]ιον ἀργυροῦν στα[θμὸν τούτου ΔΔΔΔ ͰͰ. ἀργυρὶς Ι, σταθμὸν ταύ-
της 𐅄Δ. ποτ]ήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν [το]ύτου ΔΔΔΠͰͰͰͰ. ἀρ[γυρὶς, σταθμὸν ταύτης Η𐅄ͰͰͰ. ποτήριον ἀρ-
γυροῦν, στα]θμὸν τούτου ΔΔΔ. ἀργυρίδ[ες] ΙΙΙΙ, σταθμὸν τούτω[ν ΗΗΗ𐅄ΔΔΔ ΠͰ. κύλιξ ἀργυρᾶ, ἄσταθμος. φι-
άλη ἀργυ]ρᾶ, σταθμὸν ταύτης Η𐅄ΔΔΔ[ΔͰ]ͰͰͰ. ἀργυρίδες ΙΙ[ΙΙ, σταθμὸν τούτων . . ΗΗ𐅄ΔΔΔΠͰͰͰ. ἀργυρίδες
. ., σταθμὸν τούτων 𐅅Η[Η]ΔΠͰͰͰ. Ἐπέτε[ια] ἐπεγένετο· ἀρ[γυρίς, σταθμὸν ταύτης . . . . .
Τάδε οἱ] ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημά[τ]ων τῆς Ἀθηναίας, Κά[λλαισχρος Εὐπυρίδης καὶ ξυνάρχοντες,
οἷς Αὐτ]οκλείδης Σωστράτου Φρεά[ῤ]ῥιος ἐγραμμάτευ[ε, παρέδοσαν τοῖς ταμίαις, οἷς . . . .

S·

......ί]ωνος Εὐωνυμεὺς ἐγραμμάτευε, παραδεξάμε[νοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, οἷς ...

αιος Κωμ]άρχου Ἀφιδναῖος ἐγραμμάτευε, ἐν τῷ προνηΐῳ· [φιάλαι ἀργυραῖ ΗΔΔΙ, σταθμὸν τούτων

ΤΤΗΗΗΗΔ]ΔΔ⊦⊦. κέρατα ἀργυρᾶ ΙΙΙ[Ι], στ[αθ]μὸν τούτων [𐅄]ΔΔΓ⊦[⊦⊦⊦. ποτήρια ἀργυρᾶ Γ, σταθμὸν τούτων ..Δ

Γ⊦⊦. λύχν]ος ἀργυροῦς, σταθμὸν τού[τ]ου ΔΔΔ[Γ]⊦⊦⊦. φιάλαι ἀρ[γυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων 𐅅ΗΗ. στέφα-

νος χρυ]σοῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔ⊦⊦[⊦ΙΙ]. φιάλα·ἀργυρᾶ δύο, σ[ταθμὸν τούτοιν ΗΗ.. φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙΙΙ, στ-

αθμὸν τ]ούτων ΗΗΗΔΔΓ⊦⊦⊦⊦. ποτήρ[ιο]ν ἀργυροῦν, σταθμὸν [τούτου ΔΔΔΔ. φιάλαι ἀργυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν

τούτων 𐅅ΗΗΗΗΔΔ. φιάλαι ἀργυρα[ῖ ΙΙΙΙ], σταθμὸν τούτων Η[ΗΗΗΔΔ. ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου

ΔΔΔΔ. φι]άλαι ἀργυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸ[ν τ]ούτων 𐅅ΗΔΔΔΔ⊦⊦⊦[⊦. φιάλαι ἀργυραῖ ., σταθμὸν τούτων ΗΗ𐅄⊦.

ποτήρι]ον ἀργυροῦν, σταθμὸν τού[του 𐅄]ΔΓ⊦. λύχνος ἀργυροῦ[ς, σταθμὸν τούτου ΔΔ⊦. φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙΙ,

σταθμ]ὸν τούτων ΗΗ𐅄ΔΔΔΔ⊦⊦⊦⊦. φιάλαι ἀργυραῖ Γ, σταθμὸ[ν τούτων ΗΗΗΗΔ⊦⊦⊦. ἀργυρὶς Ι, σταθ-

μὸν τα]ύτης ΗΔ⊦⊦. ποτήριον ἀργυ[ροῦν], σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ[⊦⊦. ἀργυρὶς, σταθμὸν ταύτης 𐅄Δ. ποτήριον

ἀργυρ]οῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΓ⊦⊦[⊦⊦. ἀ]ργυρὶς, σταθμὸν ταύ[της Η𐅄⊦⊦⊦. ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν

τούτου] ΔΔΔ. ἀργυρίδες ΙΙΙΙ, σταθμὸ[ν τ]ούτων ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΓ⊦. κύλ[ιξ ἀργυρᾶ, ἄσταθμος. φιάλη ἀργυρᾶ, στ-

αθμὸ]ν ταύτης Η𐅄ΔΔΔΔ⊦⊦⊦⊦. ἀργ[υρίδ]ες ΙΙΙΙ, σταθμὸν τούτω[ν ..ΗΗ𐅄 ΔΔΔΓ⊦⊦⊦. ἀργυρίδες ., σταθμὸν

τούτ]ων 𐅅ΗΗΔΓ⊦⊦⊦. ἀργυρὶς, στ[αθμὸν ταύτης .....

Τάδε] οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημά[των τῆς Ἀθηναίας .... καὶ ξυνάρχοντες, οἷς ....

.....ίωνος Εὐωνυμεὺς ἐγραμμάτευε, παρέδοσαν τοῖς ταμίαις ....

....

Donariorum recensiones a quaestoribus Minervae post singulos annos inscriptae per quadriennia disponebantur (unde vs. 1. *αἱ τέτταρες ἀρχαί*), quo facilius perspici singularum descriptionum consensus et discrimina possent.

Atque ut singuli anni Panathenaici sunt, rationesque a Panathenaeis ad Panathenaea redduntur (vid. n. 53.), ita cyclus, ex quo disponuntur tabulae, penteteris Panathenaica est, a magnis Panathenaeis ad magna Panathenaea, hoc est a primo mense tertii uniuscuiusque Olympiadis anni usque ad eundem subsequentis Olympiadis. Tabulae a nobis propositae penteteris est Olymp. 91, 3 - 92, 2. (vid. Corp. Inscr. I. p. 181.). Et donaria quidem, quae ibi perscribuntur Pronai sunt eadem, quae Corp. Inscr. n. 138. et quae post n. 138. accesserunt. Etenim quum vulgo veteres universum templum Minervae aut Παρθενῶνα aut Ἑκατόμπεδον vocent, tabularum publicarum usus accuratius distinguit τὸν νεὼν τὸν Ἑκατόμπεδον, quae pars est media inter Pronaum et Opisthodomum, a Παρθενῶνι, qui est proprie adytum, post quod Opisthodomus. Cf. fragmenta, quae huc pertinent, in Corp. Inscr. n. 137-142. Quarti anni recensus a vs. 52. incipiens interiit. In donariis recensendis Boeckhium secuti sumus. Cf. Corp. Inscr. n. 138. Ἐπέτεια quae memorantur vss. 17. 34. donaria sunt ipso Quaestorum tradentium anno illata. Ex fragmento in Bull. Inst. Archaeol. Rom. 1835 edito p. 60. quod similem donariorum recensum continet summamque cum nostrâ inscriptione cognationem habet, nomina quaedam emendavimus. Nempe fragmentum illud initio haec habet cum supplementis nostris:

Τάδε παρέδοσαν αἱ τέτταρες ἀρχαὶ αἳ ἐδίδοσαν τὸν λόγον ἐκ Πα]
NAΘENAIONE[ΣΠ]ANAΘENAI[A
τοῖς ταμίαις Τεισαμενεῖ Παιανιεῖ καὶ ξυνάρχουσιν, οἷς Πολυμή]
ΔEΣKEΦIΣIO[N]OΣATENEYΣE
γραμμάτευεν· οἱ δὲ ταμίαι, οἷς Πολυμήδης Κηφισίωνος Ἀτηνεὺς ἐ]
ΛPAMMATEYE[ΠAP]EΔOΣANTO
ῖς ταμίαις Πολυξενίδῃ Ἀχαρνεῖ καὶ ξυνάρχουσιν, οἷς . . . αι]
OΣKOMAPX[O A]ΦIΔNAIOΣ
ἐγραμμάτευε· ἐν . . . .
. . . .

Iam quum huius fragmenti ea ratio sit ad nostram inscriptionem, quae est Corp. Inscr. n. 140. ad n. 139., donaria in eo exposita videntur ex Parthenone fuisse. Sed de his lubrica coniectura est in fragmento tam lacero. Nunc satis est verba KEΦIΣIONOΣATENEYΣ repperisse, quae in ordinem verborum recepimus. Nomen KEΦIΣIONOΣ occupavit Rosius, cuius apographum praebuit KEΦIΣION. Idem fragmentum nomen scribae vs. 19. 36. Αὐτοκλε[ίδης] subministravit in recensu secundi anni.

Ceterum de his tabulis quaestoriis omnino videnda sunt ea, quae Boeckhius in Corp. Inscr. I. p. 176 sqq. praeclare composuit, coll. Annal. Inst. Archaeol. Rom. Vol. VII. fasc. I.

55.

Marmoris Choiseuliani (Catal. Dubois. n. 180.), quod in Museo Parisiensi est (Catal. Clarac. n. 597. p. 233.), latus adversum. Edidit Barthelem. Mem. Acad. Inscr. T. XLVIII. et singillatim Paris. 1792. 4. Deinde Boeckh. in Oecon. civ. Athen. II. p. 161-182. Marmor non *στοιχηδὸν* **scriptum est. De anaglypho in superiore parte expresso vid. Barthelem. l. c. et lemma Boeckhii ad h. t. itemque de lapidis totius magnitudine. Habet etiam Rosius Inscr. Vetust. tab. XIX. p. 123.**

[*Vid. tab. insert.*]

Ἀθηναῖοι ἀνήλωσαν ἐπὶ Γλαυκίππου ἄρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς, ᾗ Κλειγένης Ἁλαιεὺς πρῶ[τος

ἐγραμμάτευε· ταμίαι ἱερῶγ χρημάτων τῆς Ἀθηναίας Καλλίστρατος Μαραθώνιος καὶ ξυνάρχο[ν-

τες παρέδοσαν ἐκ τῶν ἐπετείων, ψηφισαμένου τοῦ δήμου. ἐπὶ τῆς Αἰαντίδος πρώ-της πρυτανευούσης Ἑ[λλ-

η]νοταμίαις παρεδόθη, Καλλιμάχῳ Ἁγνουσίῳ, Φρασιτελίδῃ Ἰκαριεῖ, ἵπποις σῖτος ἐδόθη Ἀθηναίας Πολ[ιά-

δ]ος ΤΤΤΧΧΧΗΗΔΔΔΓ⊢⊢C, Νίκης 𐅅ΔΔΔΔ⊢ΙΙ⊃. ἐπὶ τῆς Αἰγηΐδος δευτέ-ρας πρυτανευούσης ἀθλοθέταις παρεδ[ό-

θη ἐς Παναθήναια τὰ μεγάλα, Φίλωνι Κυδαθηναιεῖ καὶ συνάρχουσιν, Ἀθηναίας Πολιάδος 𐅆. ἱεροποιοῖς κατ' [ἐ-

νιαυτὸν, Διΰλλῳ Ἑρχιεῖ καὶ συνάρχουσιν ἐς τὴν ἑκατόμβην 𐅅ΗΔ⊢⊢⊢⊢. ἐπὶ τῆς Οἰνηΐδος τρίτης πρυταν[ε-

υούσης Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ συνάρχουσιν, ἵπποις σῖ-τος ἐδόθη ΤΤ𐅅ΗΗΗΗΔΔ.

ἕτερον τοῖς αὐτοῖς Ἑλληνοταμίαις ἵπποις σῖτος ἐδόθη ΤΤ𐅅ΗΗΗΗ. ἕτερον τοῖς αὐτοῖς Ἑλληνοταμία[ις,

Ἕρμωνι ἐδόθη ἄρχοντι ἐς Πύλον 𐅈Τ. ἕτερον τοῖς αὐτοῖς Ἑλληνοταμίαις ἐς τὴν διωβελίαν ΤΤ. ἐπὶ τῆς Ἀκ-

αμαντίδος τετάρτης πρυτανευούσης, Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ συνάρχουσιν, σ[ῖ-

τος ἵπποις ἐδόθη ΤΤΤ. ἕτερον τοῖς αὐτοῖς Ἑλληνοταμίαις ἐς τὴν διωβελίαν ἐδό-θη 𐅈ΤΤΤΧΗΗΗ𐅄Γ. ἐπὶ τ[ῆ-

ς Κεκροπίδος πέμπτης πρυτανευούσης Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ συνάρχουσιν ἐ[ς

τὴν διωβελίαν ΤΤΤΤΧΧΗΗ. ἐπὶ τῆς Λεοντίδος ἕκτης πρυτανευούσης, τρίτῃ ἡμέρᾳ τῆς πρυτανείας
Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Διονυσίῳ Κυδαθηναιεῖ καὶ συνάρχουσιν ΧΗΗ𐅄ΔΔΔ ͰͰͰͰ. ἐνάτῃ τῆς πρυτανε[ί-
ας Ἑλληνοταμίαις Θράσωνι Βουτάδῃ καὶ συνάρχουσιν, ΤΤΤΧ𐅄ΔΔΔͰͰͰΙΙ. ἐνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας [Ἑ-
λληνοταμίαις παρεδόθη, Προξένῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν, στρατηγῷ ἐξ Ἐρετρίας Εὐκλείδῃ ἀνομολόγ-
ημα ΧΧΧ𐅅ΗΗΔΔΔΔΙƆ. τρίτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ συνάρχουσιν ..
ΧΧΧΧ𐅅ΗΗΗΗΓͰ. ὀγδόῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις Σπουδίᾳ Φλυεῖ καὶ συνάρχουσιν ΤΤΧΧ[.]
Η. τριακοστῇ τῆς πρυτανείας τὰ ἐχ Σάμου ἀνωμολογήθη Ἑλληνοταμίᾳ Ἀναιτίῳ Σφηττίῳ καὶ παρέδρῳ [Π-
ολυαράτῳ Χολαργεῖ 𐅄𐅄ΤΤΧ. ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος ἑβδόμης πρυτανευούσης πέμπτῃ τῆς πρυτανείας παρεδ[ό-
θη Διονυσίῳ Κυδαθηναιεῖ καὶ συνάρχουσιν ἐς τὴν διωβελίαν Τ. ἑβδόμῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις Θρ[ά-
σωνι Βουτάδῃ καὶ συνάρχουσιν ἐς τὴν διωβελίαν ΤΧΗΗΔΔΔͰͰΙΙƆ. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Ἑλληνοταμίαις Φαλάνθῳ [Ἀ-
λωπεκῆθεν καὶ συνάρχουσιν, σῖτον ἵπποις ΤΤΤΤ. ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις Προ[ξέ-
νῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν Χ𐅄ΔΔΔͰͰͰͰΙΙ. τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις Εὐπόλ[ιδι Ἀ-
φιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν 𐅅ΗΗΗΗ. ἑβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις Καλλίᾳ Εὐωνυμ[εῖ κ-
αὶ συνάρχουσιν ΤΧΧ𐅅𐅄ΔΓΙΙΙΙC. ἐπὶ τῆς Ἱπποθωντίδος ὀγδόης πρυτανευούσης, δωδεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλ[ληνο-
ταμίαις παρεδόθη Προξένῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν ΤΤΤ𐅅ΗΔΔΔͰͰͰͰΙΙΙΙ. τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρ[υτα-
νείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη, Διονυσίῳ Κυδαθηναιεῖ καὶ συνάρχουσιν ΤΤΤΧΧΧΧ ΗΗΗΔΓͰͰͰC. ἕκτῃ καὶ τριακοσ[τῇ
τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη, Θράσωνι Βουτάδῃ καὶ συνάρχουσιν ΤΧΧΧ ΗΗΗΔΔΓͰͰͰͰΙΙ. ἐπὶ τῆς Ἐρεχθηίδ[ος
ἐνάτης πρυτανευούσης δωδεκάτῃ τῆς πρυτανείας, Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη Προξένῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν ..

XXH𐅄ΔΔΔΓ⊢⊢⊢. τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας. Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη Διονυσίῳ Κυδαθηναιεῖ καὶ συνάρχουσ[ιν

.. TTT𐅅HH𐅄ΔΔΔΔ⊢⊢HII. ἕκτῃ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη Θράσωνι Βευτάδῃ καὶ σ[υνά]ρχουσιν TTXXX𐅅HHH𐅄IIC. ἕκτῃ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας τὰ ἐκ Σάμου ἀνωμολογήτα[το] ...... μαχ[ες Φλυε]ὺς στρατηγοῖς ἐς Σάμῳ, Δεξικράτει Αἰγιλιεῖ ΔΔTX, Πασιφῶντι Φρεαῤῥίῳ 𐅅T. Ἀριστοκρά[τει] .... 𐅅 ...

.. Εὐωνυμεῖ 𐅅XXX𐅅HHH𐅄ΔΔΔΔΓ⊢, Νικηράτῳ Κυδαντίδῃ τριηράρχῳ XXX, Ἀριστοφάνει Ἀνα ...... [τριη]ράρ[χῳ

...... ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος δεκάτης πρυτανευούσης, ἑνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνο[ταμίαις ἐδόθη] Προ[ξένῳ Ἀφιδναίῳ] καὶ συνάρχουσιν 𐅅HHHHΔΔΔΔ⊢⊢IIIII. τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλλην[οταμίαις ἐδόθη ...

.... καὶ συνάρχουσιν TT𐅅𐅄ΔΔΔΔIII. ἕκτῃ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλ[ληνοταμίαις ἐδόθη ...

.... καὶ συνάρχουσιν 𐅅XXXX𐅅H𐅄Γ⊢IIII. κεφάλαιον ἀργυρίου σύμπαν ....

Rationes sunt Quaestorum Minervae anni Olymp. 92, 3. Ab his ex aerarii in arce annuis reditibus (ἐκ τῶν ἐπετείων) pecunia numeratur tum aliis magistratibus tum Hellenotamiis in usum militarem et sacrum. Primus scriba Senatus, hoc est primae prytaniae scriba est Κλεıγένης (cf. Aristoph. Ran. 721.), ex aliâ ac τῇ πρυτανευούσῃ φυλῇ creatus, de quo vid. Boeckh. ad n. 81. Quaestorum primus prytanis tum fuit Callistratus Marathonius, Aeantidis. Cf. ad n. 58. Nempe Quaestor primarius ex primae prytaniae tribu est. Ordo autem prytaniarum quaestoriarum, quas cave cum prytaniis Senatus confundas, ex prytaniarum, quas tribus sortitae essent, ordine ante Euclidem definitus videtur.

Pryt. I. vs. 4. cum Boeckhio Φρασιτελίδῃ posuimus, quum esset in Barth. apographo incerta prima littera Γ. Σῖτος ἵπποις est pecunia equitibus Atticis pro frumento data. Vid. Oecon. civ. Ath. I. p. 269 sqq. Ea ex diversis aerarii partibus, ut Ἀθηναίας Πολιάδος et Ἀθηναίας Νίκης numeratur, ex illâ 3 tal. 3237 dr. $\frac{1}{4}$ ob. ex hâc 91 dr. $2\frac{1}{4}$ ob. si verum est 𐅅. De Νίκῃ Ἀθηνᾷ vid. Oecon. civ. Ath. II. p. 294 sqq.

Pryt. II. vs. 5. Panathenaea maiora anno Olympiadum tertio mense Hecatombaeone exeunte celebrata sunt. Vid. Oecon. civ. Ath. II. p. 166 sq. Iam quum in secundâ demum prytaniâ Athlothetis numerata pecunia sit,

post expensas factas numeratam esse apparet. Cf. Demosth. de cor. p. 266. Ἱεροποιοὶ κατ' ἐνιαυτὸν oppositi sunt ἐπιμηνίοις (vid. Hesych. v. ἐπιμήνιοι). Ἑκατόμβη ibi memorata videtur Panathenaica esse. Cf. Boeckh. ad n. 152. vs. 35. Nomen Δῶλλος exstat ap. Pausan. X, 13. 4.

Pryt. III. vs. 7. De Pericle Periclis f. vid. Xenoph. Mem. Socr. III, 5. et interpr. coll. Barthélem. De Hermone cf. Thucyd. VIII, 89 sqq. Diobeliam duplicem videri pro civibus 18000, fortasse in Eleusiniis et Oschophoriis, quae in hâc prytaniâ celebrantur, Boeckh. monuit. V. Oecon. civ. Athen. I, 7. II, 13. Ceterum notum est diobeliam civibus Atticis omnibus, qui vellent accipere, pensam esse, quo lautiore in festis victu uti possent.

Vs. 9. de dictione ἕτερον (cf. vs. 10. 12.), quod significat *aliud nomen*, cf. C. Inscr. n. 145. vs. 26.

Pryt. IV. vs. 10. Quarta prytania a Pyanepsionis XVII. usque ad Maemact. XXII. est. In eam incidunt Apaturia trium dierum solemnia. Diobelia quae hâc occasione offertur permagna est, plus quam quadruplex. Itaque plura in diobeliam impensa etiam sine plebiscito ex ordinariis vectigalibus videntur Boeckhio.

Pryt. V. vs. 13. Haec prytania est a Maemact. XXIII. usque ad Posid. XXVII. In hunc mensem incidunt Haloa, Posidonia, Dionysia minora, in quibus sunt Piraeensia. Sed diobelia pro civibus 18200 triplex esse videtur.

Pryt. VI. vs. 14. Inde ab hâc prytaniâ dies numeratae pecuniae notatur. In quo Boeckhius monuit dies plerumque eosdem vel non longe dissitos esse, ut 11, 12, 13, 23, 24, 36. quod ita explicuit (cf. Oecon. civ. Ath. II. p. 171. sq.) ut aut eodem die, quo populiscitum factum est, aut paullo post numerata pecunia esset. Quippe expensa facta esse ψηφισαμένου τοῦ δήμου, et comitia habita die 11, deinde ut videtur, circa diem 20, et quarta sub finem prytaniae. Quae ἑνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας numeratur (vs. 17.) pecunia, ea nunc dicitur ἀνομολόγημα στρατηγῷ ἐξ Ἐρετρίας, hoc est *summa de quâ ex pacto convenit cum Euclide duce copiarum ad Eretriam.* Scilicet Hellenotamiae Euclidi illam summam promiserant. De rebus tum in Euboeâ gestis cf. Diodor. XIII, 52.

Vs. 19. Σπουδίᾳ cum Boeckh. reposuimus pro corrupto ΣΠΟΥΔΙΔΙ. Vs. 20. τὰ ἐκ Σάμου ἀνωμολογήθη est *pecuniae in Samo aerario Minervae destinatae syngraphâ scriptâ cessae sunt Hellenotamiae Anaetio etc.* Polyarati (paredri Hellenotamiarum) mentionem facit Demosth. adv. Boeot. de dot. p. 1009. 25. p. 1015. 26.

Pryt. VII. vs. 21. Mensis Anthesterionis d. 11-13. solemnia sunt An-

thesteria quibus quae d. 9. et 10. numerantur pecuniae triplici diobeliae sufficere non videntur. Itaque ea aliunde suppleta esse censenda est. Quattuor fere talenta pro frumento unius prytaniae numerantur (V. Oecon. civ. Ath. I. p. 271.). Σῖτον nunc dicitur quasi ἐς σῖτον; quamquam alias σῖτος simpliciter habetur.

Pryt. VIII. vs. 27. Octava prytania ab Elaphebol. 12. usque ad Munych. 17. est. Quibus usibus summae expensae inservierint, non notatur. V. Oecon. civ. Ath. II. p. 176. Ceterum prytaniarum VIII. IX. X. unaquaeque dies habet 36. Itaque quum annus Olymp. 92, 3. videatur vulgaris fuisse, si Athenis tum Metonis cyclus receptus est (quod omnino verisimile videtur), eâ aetate sex priores prytaniae dies 35 habuerint necesse est. Cf. Oecon. civ. Ath. l. c.

Pryt. IX. vs. 30 sq. Unus, ut videtur, ex Quaestoribus Minervae pecunias Samias cessisse dicitur quattuor praetoribus in Samo et duobus trierarchis. Scilicet, ut paucis defungar, harum pecuniarum haec ratio Boeckhio iudice fuisse videtur. Athenienses eas pecunias in Samo, quae iis tum imprimis fida fuit, videntur depositas habuisse, sive armorum vi ex vicinis locis collectas sive ex vigesimâ (εἰκοστῇ), quam illis tum subditi praestabant, a publicanis collatas. Quae quum aerario in arce competerent, priusquam in arcem delatae essent, a Quaestoribus cedi Hellenotamiis poterant solvendae iis, quibus ex plebiscito numerare certas summas debebant. Quibus occasionibus tum pecuniae in prytaniâ VI memoratae tum hae ipsae expensae sint, exponit Boeckh. ad h. t. p. 223. aliter atque Haacke in dissertat. chronolog. de postremi belli Peloponnesiaci annis etc. quem vide. Vs. 35. ΑΛΙΗΕΙ lapicidae vitium est pro ΑΙΛΙΗΕΙ. Vs. 36. Aristophanes aut Anaphlystius aut Anagyrasius fuit.

Pryt. X. vs. 37 sq. Post σύμπαν in apographo sequitur O, unde merito Boeckh. coniicit fuisse σύμπαντος. Vid. eum ad C. Inscr. n. 145. vs. 16. Sequebantur notae numerales. Universa pecunia exceptis iis nominibus, quae evanuerunt, est 178 tal. 3864 dr. 3 ob. Vide de ceteris Oecon. civ. Ath. l. c.

56.

In averso latere eiusdem lapidis, cuius praecedens inscriptio est, in parte inferiore titulus στοιχηδὸν scriptus. Böckhius schedis Mülleri et Rosii usus est. Cf. Catal. Mus. reg. Clarac. p. 279 sq. Rosius, Insc. Vetust. tab. xx. p. 141.

[*Vid. tab. insert.*]

ΥΣΙΘΕΟΙΘΥΜΑΙΤΑ
Μ[ΕΤΑΛ]ΕΙΤΝΙΟΝΟΣ
ΡΑΣΥL]ΟΧΟΙΘΟΡΙΚ
ΜΕΤΑ[Λ]ΕΙΤΝΙΟΝΟ[Σ
ΕΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙ
ΤΕΝΔΙΟΒΕLΙΑΝ
Ο]ΒΑΛΙΣΙΟΙΚΑΙΣ
ΤΝΙΟΝΟΣΕΣΤΕ
ΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙΕΝΑ
ΝΔΙΟΒΕLΙΑΝΗΠ
ΡΑΙΚΑΙΕΙΚΟΣΤΕΙ
LΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣ[ΚΑΙ
ΡΥΤΑΝΕΙΑΣΝΟΥΜ[Ε
ΣLΥΣΙΘΕΟΙΘΥΜ[ΑΙ
ΔΡΟΜΙΟΝΟΣΕΣΤ[ΕΝ
ΥΝΑΡΧΟΣΙΕΚΤΕΙ
ΕLΙΑΝ𐅃ΔΔΔΠ..ΕL
ΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝ[ΕΙ
LLΕΝΟΤΑΜΙΑΙ[ΣΚΑ
ΙΑΣΟΛΔΟΕΙΙΣΤ[ΑΜΕ
ΡΟΤΑΡΧΟΙ[Π]ΡΟ[ΤΑΡ
ΡΑΔΙΕΠΙΔΕΚΑ[ΒΟΕ
ΘΕΟΙΘΥΜΑΙΤ[ΑΔΕΙ
ΔΡΟΜΙΟΝΟΣ.....

Ἐπὶ τῆς Ἐρεχθηΐδος δε[υ]τέρας [πρυτανείας] Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσιθέῳ Θυμαιτά-
δ]ῃ καὶ συνάρχουσι τρίτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, [δεκάτῃ φθίνοντος] Μ[εταγ]ειτνιῶνος,
ἐ]ς τὴν διωβελίαν, Ἀθην[αίας] IIIC. Ἑλληνοτ[αμίαις καὶ π]αρέ[δροις] .... Θ[ρασυλ]όχῳ Θορικ-
ίῳ καὶ συνάρχουσι ἑβδό[μ]ῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, [ἕκ]τῃ φθίνοντος] Μετα[γ]ειτνιῶνος,
ἐ]ς τὴν διωβελίαν ΗΔ⊢⊢⊢. [Ἑ]λληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσιθέῳ Θυμαιτάδῃ καὶ συνάρχουσι
ἑβδόμῃ καὶ δεκάτῃ τῆ[ς] πρυτανείας, ἕκτῃ φθίν[ον]τ[ος Μετα]γειτνιῶνος, ἐς τὴν διωβελίαν
τῆς [Α]ἰγίν[ης] TT𐅈HHHH𐅅[Δ]Δ[Δ]Γ⊢⊢. Ἑλληνοταμίαις [καὶ] παρ[έδροις Πρωτάρχῳ Προ]βαλισίῳ καὶ σ-
υνάρχουσι [ὀγδ]όῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, πέ[μπ]τῃ φθίνο[ν]τος Μεταγειτνιῶνος, ἐς τή-
ν διωβελίαν . ⊢⊢. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Π[ρω]τά[ρ]χῳ [Π]ρο[β]αλι[σ]ίῳ καὶ συνάρχουσι ἐνά-
τῃ καὶ δεκ[άτ]ῃ τῆς πρυτανείας, τε[τ]ράδι φθ[ίνον]τος Μεταγειτνιῶνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΗΓ.
Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσιθέῳ Θυμαιτάδῃ καὶ [συνάρχου]σι [δ]ευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ
τῆς πρυτανείας, ἕνῃ καὶ [ν]έᾳ Μεταγειτνιῶνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΔΓ⊢... Ἑλληνοταμίαις [καὶ
παρέδροις Θρασυλόχῳ Θορικίῳ καὶ συνάρχουσι, τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, νουμ[η-
νίᾳ Βοηδρομιῶνος, ἐς τὴν διωβελίαν Η𐅄Δ⊢⊢II. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσιθέῳ Θυμ[αι-
τάδῃ καὶ συνάρχουσι τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, δευτέρᾳ Βοηδρομιῶνος, ἐς τ[ὴν
διωβελίαν Γ⊢IIIC. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσιθέῳ Θυμαιτάδῃ καὶ συνάρχουσι ἕκτῃ
καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, τετράδι ἱσταμένου Βοηδρομιῶνος, ἐς τὴν διωβελίαν 𐅄ΔΔΔΓ.. Ἑλ-
λ]ηνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσιθέῳ Θ[υμ]αιτάδῃ καὶ συνάρχουσι, τριακοστῇ τῆς πρυταν[εί-

ας, ὀγδόῃ ἱσταμένου Βοηδρομιῶνος, ἐς τὴν διωβελίαν, Ἀθηναί[ας ΤΤ]ΧΗΗΡΓΗ. Ἑλληνοταμίαι[ς κ-
αὶ παρέδροις Λυσιθέῳ Θυμαιτάδῃ καὶ συνάρχουσι, τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, ὀγδόῃ ἱστ[αμέ-
νου Βοηδρομιῶνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΡΔΔΔΗ. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, [Π]ρω[τάρ-
χ]ῳ Προβαλισίῳ καὶ συνάρχουσι ἕκτῃ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, τετράδι ἐπὶ δέκα Βοη-
δ]ρομιῶνος, [ἐς τὴν] διωβελίαν ΔΔΓΗΗΙΙ. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσιθέῳ Θυμαιτ[άδῃ
κ]αὶ συνάρχουσι [ἕκτῃ καὶ τριακο]στῇ τῆς πρυτανείας, [τε]τράδι ἐπὶ δέκα Βοηδρομιῶνος ……

Fragmentum hoc rationes expensarum continet totumque in diobeliae pecuniis ex aerario numeratis versatur. Initio deest anni notatio et prima prytania, Cecropidis. Cf. C. Inscr. n. 160. In fine ut desunt plura, ita reliquae octo prytaniae interciderunt. Desumptae pecuniae sunt partim ex communi aerario, partim ex eo, quod Minervae dicatum est, ut in inscriptione superiore. Nota Hellenotamias omnes diversarum esse tribuum, quum in n. 55. aliquot eiusdem tribus sint, duo vel ex eodem pago, Aphidnaei Proxenus et Eupolis, ex Aeantide. Vid. Boeckh. ad n. 172.

Titulum anni Olympiadis 92, 4. esse ac proinde initio Olymp. 93, 1. exaratum probabilibus argumentis docet Boeckhius ad n. 149. vs. 1. Litteras ΕΠΙΣΤ, quas Müllerus incertas notat, nec Ros. agnoscit, in ΠΡΥΤΑ mutandas esse vel ipsa oratio docet. Dicitur autem utrumque, et δευτέρας πρυτανείας et δευτέρας πρυτανευούσης. Θυμαιτάδης constanter in hoc titulo scribitur, quum vulgo sit Θυμοιτάδης. Diobeliae summa (vs. 3.), sive 4½ ob. sive ΗΗC (200 dr. ½ ob.), complendis tantum expensis inserviisse putanda est. Ceterum mense Boedromione praeter Charisteria et Magna Mysteria ipso mensis initio Boedromia, Eleutheria, Marathonia celebrata sunt, quibus coniicias inserviisse pecunias hâc prytaniâ numeratas. Vs. 3. post παρέδροις in Mülleri apographo lacuna est, fortasse inde nata, quod litterae falso scriptae et de industriâ erasae sint; id quod etiam vs. 21. extr. 22. init. videtur accidisse. Vs. 4. in voce ἕκτῃ lacunae explendae spiritum assumpsit Boeckh. licet in hoc titulo omissum. De summâ diobeliae vs. 5. idem valet, quod ad vs. 3. diximus. Vs. 7. init. Δ ut incerta notatur. Unde reposito ΤΕΣΑΙΛΙΝΕΣ cleruchis Aeginae Atticis diobeliam ex Atticis reditibus pensam esse, utpote civibus Atheniensibus, praeclare demonstravit Boeckhius. Summa dio-

beliae, compositis variis lectionibus, est 2 talent. 987 dr. quae, ut videtur, unâ missione in Aeginam translata est, ut diobelia inde unius anni posset distribui. Rosianum hoc loco apographum parum tutum, ex quo vs. 7. init. *Ἀθηναίᾳ Νίκῃ* ᴾHHHH . Δ . ΓͰC legitur, quod falsum esse vel ex dativo apparet. Nota autem vs. 6. extr. non magis quidquam periisse, quam vs. 8. extr. — Vs. 12. Ͱ dedit Boeckh. pro I. Vs. 16. de exiguâ summâ diobeliae vid. ad vs. 3. — Vs. 19. litt. 49-59. Müllerus habet [AΣ . EXHΓΓIIͰI, Ros. [A]I[N]IKEIᴾΓͰ. Vides in Rosiano iterum redire dativum *Ἀθηναίᾳ Νίκῃ* sensu cassum. Verumenimvero recte vidit Müllerus, ex cuius lectione quum summa novem notarum esse videatur, quarum tertia est X, patet secundam aut T aut X reponi oportere. Illud probabilius Boeckhio videtur. Reposuit igitur TT. Ex intermediis autem quum septima II in aliud non commode queat mutari quam Γ, duae praecedentes aut HH aut Hᴾ poni debent. Et alterum quidem videtur probabilius. Unde summa oritur 2 tal. 1256 dr. 1 ob. quae paullo plus quam duplex diobelia est, fortasse ad Eleusinia. Vs. 21. *Πρωτάρχῳ* bis scripta erat. Vs. 23. pro duobus in fine obolis, qui duo spatia complent, tres scribi vel quattuor posse monuit Boeckhius.

Superest, ut de diebus, qui hoc in titulo memorantur, videndum sit. Sunt autem dies hi:

Pryt. dies 13	Μεταγειτνιῶνος	φθίνοντος	10.
17		φθίνοντος	6.
18		φθίνοντος	5.
19		φθίνοντος	4.
22		ἕνῃ καὶ νέᾳ.	
23	Βοηδρομιῶνος	νουμηνίᾳ.	
24		ἱσταμένου	2.
26		ἱσταμένου	4.
30		ἱσταμένου	8.
36		ἐπὶ δέκα	4.

Numerantur pecuniae inde a die prytaniae 13. Itaque prioribus duodecim diebus nihil ex aerario numeratum est, sed coeperunt expensae post prima comitia, quae undecimo prytaniae die haberi solebant. Iam quum Metagitnionis dies 21 (*δεκάτῃ φθίνοντος*). 25. 26. 27. incidant in prytaniae dies 13. 17. 18. 19. apparet prytaniae secundae diem primam Metagitnionis esse 9. Boedromionis autem novilunium sive primus dies incidit in eiusdem prytaniae diem 23. Metagitnio igitur eo anno dies habuit triginta. Sed Boedromionis *δευτέραν ἱσταμένου* non exemptilem esse contra Plutarch. (Symp. Qu. IX, 6. de fratr. am. 18.) hic primum titulus docet. Itaque Boeckhius

collatis Procli (ad Hesiod. Opp. et D. 766.) et Polluc. (VIII, 117.) locis probabili ratiocinatione φθίνοντος δευτέραν in solo mense Boedromione omissam statuit. Praeterea quum prytaniae in vulgari anno dierum 354 sex sint dierum 35, quattuor 36, quas maiores Ol. 92, 3. in n. 55. ultimas fuisse vidimus, coniiciat quispiam in intercalari anno priores prytanias dies 38, posteriores dies 39 habuisse. Ex quo rationibus rite subductis quum Hecatombaeon eo anno dies 29 habere non posset, prytaniam primam dies habuisse 38, annumque fuisse intercalarem, in quo duo primi menses, Hecatombaeon et Metagitnion tricenos dies haberent, concedendum est.

CAPUT IV.

TITULI AB OLYMP. 94, 2. USQUE AD AETATEM QUA ROMANI GRAECIAM INTRARUNT OLYMP. 158. A. U. C. 608.

---

§. 1. TITULI ATTICI.

1. Lege Archini (*) Euclide Archonte Olymp. 94, 2. (**) latâ Ionicam litteraturam (v. Introduct. p. 24.) Athenis in actis publicis receptam esse Theopompus testatur ap. Photium, Apostolium XXII, 25. Suid. v. Σαμίων ὁ δῆμος (***). De privato huius litteraturae apud Athenienses cultu v. Introduct. p. 24. not.

(*) Hunc Archinum memorant Aeschin. de falsâ legat. 52. Adv. Ctesiph. 61. Plut. de glor. Athen. 118. Aristid. Leuctr. II. p. 661. T. I. Dind. cf. Ruhnk. Hist. oratt. gr. p. XLII. Wachsmuth. Arch. Hell. I, 2. p. 278. Schneid. ad Xenoph. Hell. p. 149. Idem in causâ fuit, cur Lysias civis Athen. fieri non potuerit. V. Clinton. F. Hell. ad Ol. 94, 2.

(**) Consentiunt de epochâ etiam Chronographi (Cedrenus, Chron. Alex. cf. Corsin. F. A. III. p. 276.). De Euclide cf. Schol. Hom. Il. η'. 185. Schol. Eur. Phoen. 682. M. Schol. Benn. Anecd. II. p. 783. qui Archini legem ad Grammatistas refert! — Wachsm. l. c. p. 269. falso cum illâ componit legum Solonis descriptionem Nicomacho mandatam. — Archon Ol. 88, 2. falso Euclides audit (Diod.), qui Eucles est (Aristot. Meteor. I, 6, 8.). Nec recte Corsinus qui pro Euclide militat. Quod si verum esset, Archon Ol. 94, 2. haberet, quo distingueretur.

(***) Cf. Schol. Euripid. Phoen. 709. Plutarch. Aristid. c. 1. Schol. Herm. p. 17. Salmas. in Inscr. Herod. p. 231. Spanheim. de usu et praestant. numism. I. p. 85. Vales. in Mauss. nott. ad Harpocr. p. 101. 102. Voss. Art. gr. I, 30. Fischer. ad Vell. Gr. gr. I. p. 13. Thiersch. Act. phil. Mon. II, 1. p. 409. Rose, Inscr. gr. vetust. p. XVI sq. Marx. ad Eph. fragm. p. 241.

Ea constat litteris viginti quattuor his:

Α	Ι	R P
Β	Κ K	Σ
Γ	Λ Λ	Τ
Δ	Μ Μ	Υ
Ε	Ν Ν	Φ
Ζ	Ξ	Χ
Η	Ο ο	Ψ
Θ θ	Π	Ω ω

Hae sunt formae litterarum usitatissimae. Ceterum mature clementa quaedam hinc inde variant, ut Α n. 64. quam formam haud scio an ante Euclidem usurpatam C. I. n. 160. statui possit; Ζ n. 71. et in titt. non Atticis infra n. 72. Θ C. I. n. 251. (si fides transscribenti), et in titt. non Atticis Θ ibid. n. 1608. 1770. ex Ol. 130-150. Ξ circa Ol. 107-110. non inusitata forma videtur C. I. n. 113. 155. cf. infra n. 72. mox Ξ aliquoties C. I. n. 112. post Ol. 123, 2. Π n. 64. C. I. n. 85. cf. infra n. 72. Π n. 86. et in non Atticis potissimum Π C. I. n. 1590. 2107. 3068. Σ C. I. n. 222. cf. infra n. 72. Denique hinc inde Ψ ut n. 72. etc.

Memorabilis forma litterarum est inscriptionis Megaricae Corp. Inscr. n. 1052.[b] in Add.

Α, Δ, Ε, Η, Κ, Μ, Ν, Ξ, Π, Σ, Υ, Ω

quarum arcus diverse vergentes cum scripturâ Phoeniciâ comparari possunt (v. Kopp. Bild. u. Schr. d. Orients. T. II. p. 157. cf. de Wette, Archaeol. Iud. ed. sec. p. 287. et Hupfeld. tab. in Ewaldii Gramm. ling. Arab. I. Scripturae Arabicae Origines.) opposuitque iam Boeckhius inscriptionum Theraearum formae Κ (Act. Acad. Berol. 1836. p. 63.).

Postremo usus minorum θ ο ω in Atticis frequentior est post Euclidem. C. I. n. 99. ex Ol. 114, 1. ib. n. 106. ex aetate Macedonicâ. cf. infra n. 80. et tit. Megar. C. I. n. 1052.[b] in add. Boeot. ibid. n. 1595. Thas. ibid. n. 2160.

2. De orthographiâ haec notamus. Vocalis Ο pro ΟΥ usus per aliquot Olympiades etiam post Euclidem retinetur, nisi quod post Olymp. 100. magnâ illud inconstantiâ factum videmus; quâ aetate scriptura ΟΥ magis invalescit. Cf. C. I. n. 87. 88. et infra n. 60. Quippe inscriptiones ex Olymp. 108, 4. (C. I. n. 93.), Olymp. 107-109. (ibid. n. 155.), Olymp. 109, 1. (ined.), Olymp. 110, 1. (C. I. n. 530.), Olymp. 111, 2. (ibid. n. 159.), Olymp. 111, $\frac{2}{4}$ (ibid. n. 157.), Olymp. 114, 1. (ibid. n. 99.), ex aetate Demosthenis ibid. n. 96.

459. omnes praebent ΟΥ pro Ο, excepto uno exemplo in n. 159. Quamquam in certis quibusdam formulis Ο pro ΟΥ ne insequentibus quidem annis plane usu cessat. Sed ut in his parum interdum constantiae adhibetur, ita, quum ΟΥΚ vel ante Euclidem soleat exarari, tamen in lapide Sandwicensi C. I. n. 158. ex Olymp. 101. ΟΚ comparet. Nec Lacones Euclideâ aetate ΟΥ scripsisse decretum adversus Timotheum probabile reddit. Cf. n. 76. Simplex Ε pro diphthongo ΕΙ aliquoties usque ad Olymp. 104-106. scriptum habetur, v. n. 57. ΑΛΥΣΕ, ΧΕΡΟΝΙΠΤΡΟΝ. C. I. n. 150. ex Olymp. 95, 3. ΑΠΕΡΟΝ, ΞΕΥΓΕ. ibid. n. 84. ex Olymp. 100, 4. ΕΝΑΙ. ibid. n. 87. ex Olymp. 101-103. ΕΣ. ibid. n. 85.[b] ex Olymp. 102, $\frac{2}{3}$. ΧΡΗΜΑΤΙΞΕΝ. ibid. n. 216. ex Olymp. 104-106. ΕΧΟΡΕΓΕ (*). Contra aetate Demosthenis in aliis pro simplici Ε ex pronuntiatione, ut videtur, peculiari scribitur ΕΙ, ut ΔΕΙΗΤΑΙ, in titulo de instaurat. moen. Athen. (vid. Commentat. Mülleri de Munimentis Athenarum) vs. 43. 50. 58. C. I. n. 102. ΚΕΙΩΝΤΑΙ; in aliis pro Ι longo, ut ΕΙΤΕΑΙΟΙ C. I. n. 172. 174. 647. qui usus in titulis non Atticis huius aetatis crebrior videtur; C. I. n. 1688. Delph. ex Olymp. 100. ΑΠΟΤΕΙΣΑΙ, cf. ibid. n. 120. et infra n. 77. vs. 27. ΣΥΝ pro ΧΣΥΝ etiam ante Euclidem, appropinquante tempore anarchiae, exarari eiusque usum inter Olymp. 90-92. magis confirmari supra vidimus (Cap. III, pr.). Post Euclidem autem haec scriptura prorsus invaluit, ut Olymp. 95, 3. (n. 58.), Olymp. 98, 4. (C. I. n. 151. 11.), Olymp. 102, $\frac{2}{3}$ (n. 60.), Olymp. 101-103. (C. I. n. 87.), Olymp. 114, 1. (ibid. n. 99.) etc., excepto C. I. n. 86. ubi *ξυμβόλων*, quam inscriptionem paullo post Euclidem exaratam esse vel ex usu inconstanti diphthongi ΟΥ intelligi potest. Omnino eâ aetate multa in titulis mixta ex vetere et novâ litteraturâ deprehenduntur. Sic, praesertim in *ὅροις*, nota aspirationis Η cum vocali Η aliisque componitur (ut ΗΕΛΙΚΗΣ) C. I. n. 525. 527. 529. Atque ex vetere genere scribendi ΧΣ pro Ξ resedit. C. I. n. 525. unico exemplo. Sed Ε pro Η in terminatione dativi et coniunctivi, praesertim in formulis decretorum quibusdam (ut ΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙ, ΤΕΙ ΒΟΥΛΕΙ, ΕΝΣΤΗΛΕΙΛΙΘΙΝΕΙ) vel aliquot post Euclidem saeculis haud rarum, n. 59. 71. etc. et in titulis non Atticis, ut in Teio C. I. n. 3068. Iota quod vocatur mutum diligenter additur. Quod ubi modo additur modo omittitur, indicio est, titulum non multum ultra primum ante Christum saeculum recedere, ut n. 71. Olymp. 152-155. cf. Cap. V. pr. Sed quum huius

(*) Hinc existimandum de usu, quo etiam posteriore tempore terminatio -*εία* mutatur in -*έα*, ut *Ἀγαθοκλέα* C. I. 910. *Ἡρακλέα* ib. 1112. *Ἀρτεμισκλέα* ib. 1887. *Ἀλεξανδρέα* ib. 1181.

litterae omissio etiam veteri Aeolismo tribuatur (Greg. Cor. §. XXX. Bekk. Anecd. III. p. 1187.), in titulis non Atticis videndum est, ne a dialecto habeat excusationem, ut C. I. n. 1513. Teg. n. 1608. Boeot. cf. infra n. 80. Distinctio, ubi fit, inconstanter binis punctis constituitur C. I. n. 167. (ubi quae binae lineolae a Fourmonto pictae sunt, eas in bina puncta mutandas esse monuit Boeckhius), vel etiam ternis, n. 67. cf. tit. Ephes. C. I. n. 2953. Notae item numerales binis punctis circumdantur, ut C. I. n. 102. 103. vel ternis, ut infra n. 57.

3. In formis quibusdam orthographia ut plurimum ex dialectorum ratione aestimanda est. Veteres Attici passim formis solutis utuntur ut Περικλέης, Ὑψοκλέης, Ἀλωπεκεεύς v. Marm. Sandwic. C. I. 158. coll. ibid. 145. Et sic etiam Dores Ἱπποκλέας, Ἀριστοκλέας C. I. 812. etc. Apud Aeoles Δ haud raro transit in Θ, unde formam οὐθείς (μηθείς etc.) aeolicam dicunt Eustath. p. 1841. Philemon. v. οὐδὲ ἕν. Favorinus. Eam habes in titulo Boeotico n. 74. ex tempore belli Peloponnesiaci, in Doricis C. I. 1845. Corcyr. ex secundo fere a. Chr. n. saeculo, n. 79. Actol. ex Ol. 135 - 140. Itaque statui potest ex consuetudine aeolicâ aetate Macedonicâ in communem dialectum propagatam esse. Prorsus insolens est μηθεὶν pro μηθὲν in tit. Del. C. I. 2265. Huc pertinet etiam elisio insolentior ἐφορκέω in tit. Cret. 2554. cf. C. I. I. p. 808. b. pluralia μισθούσθω, κρινέσθω, ἐγδανειζέσθω p. μισθούσθων etc. in tit. Corcyr. C. I. 1845. et στεφανούντω p. στεφανούντων in Rhod. 2525. *b.* denique scriptura ἐπισκεάζειν, σκεοθήκη (p. ἐπισκευάζειν, σκευοθήκη) in Corcyr. 1838. cf. 2344. in Cym. 3524. et similia.

4. Tituli Attici qui ad hanc aetatem pertinent, sunt: C. I. n. 2139. (Ol. 94, 2.), Lap. Del. in Act. Acad. Berol. 1834. p. 23. (Ol. 94, 2 - 102.), C. I. n. 150. (Ol. 95, 3.), n. 151. (Ol. 98, 4. cf. n. 152. 153. 154.), n. 215. (Ol. 99, 1.), n. 83. (Ol. 100, 3. cf. n. 538. 800.[b]), n. 84. (Ol. 100, 4.), n. 85. (Ol. 101, 1.), n. 158. (Ol. 101, 3.), n. 87. (Ol. 101 - 103.), n. 85.[b] (Ol. 102. $\frac{2}{3}$.), n. 85.[c] (Ol. 102, 4.), n. 88. (Ol. 103, 2.), n. 90. cf. n. 91. (Ol. 106, 2.), n. 2246. (Ol. 107.), n. 93. (Ol. 108, 4.), n. 155. (Ol. 109, 1.), n. 530. (Ol. 110, 1.), n. 251. (Ol. 110, 3.), n. 458. (Ol. 110, 4.), n. 539. (Ol. 105 - 110.), n. 221. cf. n. 159. (Ol. 111, 2.), n. 95. (Ol. 111, 4. cf. n. 96.), n. 157. (Ol. 112.), n. 177. (Ol. 112, 4.), n. 222. (Ol. 113, 1.), n. 99. (Ol. 114, 1.), n. 223. (Ol. 114, 2.), n. 103. (Ol. 114, 4.), n. 102. (Ol. 110 - 115.), n. 214. 224. (Ol. 115, 1.), n. 105. (Ol. 116, 3.), n. 172. (Ol. 116, 4.), n. 107. (Ol. 119, 1 - 124, 1.), n. 111. (p. Ol. 123, 2. cf. n. 113. 115. 178.), n. 225. 226. (Ol. 127, 2.), n. 162. (Ol. 120 - 130.), n. 108. (p. Ol. 134.), n. 120. (c. Ol. 140.), n. 121. (p. Ol. 144, 4.), n. 122. (Ol. 145, 4-

155, 3. cf. tit. agonist. in Diar. archaeol. Hal. 1835. f. 4. p. 26 sq.), n. 124. cf. n. 123. (Ol. 152-155, 4.), tit. agonist. in Annal. Inst. Arch. Rom. 1829. p. 174. (Ol. 151, 1-158.), tit. agonist. in Diar. Arch. Hal. 1835. f. 3. p. 18. n. 23. (Ol. 154, 1-3.).

Aetatis notâ certiore carent C. I. n. 100. 101. 104. 106. 109. 110. 112. 114. 116. 117. 118. 119. 125. 127. 128-134. et in Add. n. 133.[b] 156. 161. 163. 173. 174. 175. 176. 179. 180. 183. 199. 217-219. 227. 233. 234. 235. 236. 237-239. 241. 242. 252. 253. 255-257. 259. 260. 261. 459. 460. 461. 462-464. 468. 469. 471-475. 479. 525. 526-529. 531-536. 541-547 etc.

57.

Marmor supra fractum, longum fere pedem et semissem, latum pollices fere octo et semissem, crassum semipedem, a Broenstedio repertum Aeginae in loco templi sive Minervae sive Iovis Panhellenii; nune Monachii in glyptothecâ. Ed. Wagner Bericht über die Aegin. Bildw. p. 77. cum interpretatione Schellingii. Walpol. Trav. p. 570. n. 36. ex schedis Cockerelli, a. 1820. Müllerus Aeginet. p. 160. 1817. Formâ gypseâ diligentissime expressum monumentum exstat inter supellectilem Academiae Berolinensis.

I I I Ω I I . . . I I:ΑΛΥ	. . . . ἀλύ-
ˎΕ:II:Σ Ι ΔΗΡΙΑΕΞΟΠΗΣ:IIII:	σει II. σιδήρια ἐξ ὀπῆς IIII.
ΚΑΡΚΙΝΩ:II:ΞΥΛΙΝΑΤΑ	καρκίνω II. Ξύλινα τάδε·
ΔΕΕΞΑΛΕΙΠΤΡΟΝ:I:ΚΙΒ	ἐξάλειπτρον I. κι-
ΩΤΟΙ:III:ΙΚΡΙΑΠΕΡΙΤΟΕ	βωτοὶ III. ἰκρία περὶ τὸ ἕ-
ΔΟΣΕΝΤΕΛΗΘΡΟΝΟΣ:I:	δος ἐντελῆ. Θρόνος I
ΔΙΦΡΟΣ:I:ΒΑΘΡΑ:IIII:ΘΡΟΝ	δίφρος I. βάθρα IIII. Θρό-
ΟΣΜΙΚΡΟΣ:I:ΚΛΙΝΗ:ΣΜΙ	νος μικρὸς I. κλίνη σμι-
ΚΡΑ:I:ΒΑΘΡΟΝΑΝΑΚΛΙΣ	κρὰ I. βάθρον ἀνάκλι-
ΙΝΕΧΟΝ:I:ΚΙΒΩΤΙΑΜΙΚ	σιν ἔχον I. κιβώτια μι-
ΑΡΑ:III:ΒΑΘΡΟΝΥΠΟΚΡΑΤ	κρὰ III. βάθρον ὑποκρατή-
ΗΡΙΟΝ:I:ΚΙΒΩΤΙΟΝΠΛΑ	ριον I. κιβώτιον πλα-
ΤΥ:I:ΕΝΤΩΙΑΜΦΙΠΟΛΕΙ	τὺ I. Ἐν τῷ ἀμφιπολείῳ
ΩΙΤΑΔΕΧΑΛΚΙΟΝΘΕΡΜ	τάδε· χαλκίον θερμαν-
ΑΝΤΗΡΙΟΝ:I:ΧΕΡΟΝΙΠΤ	τήριον I. χειρόνιπτ-
ΡΟΝ:I:ΦΙΑΛΑ:II:ΠΕΛΕΚΥΣ:I:	ρον I. φιάλα II. πέλεκυς I.
ΜΟΧΛΟΣ:I :ΜΑΧΑΙΡΙΑ:III:	μοχλὸς I. μαχαίρια III.
ΚΛΙΝΑ:II: ΧΑΛΚΙΟΝΕΓ	κλίνα II. χαλκίον ἐγ-
ΛΟΤΗΡΙΟΝ:I:ΑΡΥΣΤΙΧΟ	λουτήριον I. ἀρύστιχος
Σ:I:ΗΘΜΟΣ:I:	I. ἠθμος I.

Vs. 11. init. ΑΡΑ vitium est lapicidae; idem vs. 8. post ΚΑΙΝΗ interpunctionem videtur posuisse, quod sequi iam numerum Ι putabat. Vs. 17. 18. vacua spatia reliquit quadratarius, quod lapis ibi ita excavatus est, ut litterae incidi non possent. Memorabilis inconstantia est in duplici scriptura σμικρὸς et μικρὸς.

Titulum neque Aeginetarum Doriensium esse neque Atheniensium in Aeginâ cleruchorum, qui insulam usque ad captas a Spartanis Athenas tenuerant, ex dialecto Atticâ et scripturâ Ionicâ iam Boeckhius et Müllerus viderunt. Probabilis omnino sententia Boeckhii est qui Atticos sacerdotes in templo relictos aliquamdiu post pugnam ad Aegospotamos ibi permansisse et Euclide Archonte demum Doriensibus templi tradidisse supellectilem putavit. Ex illâ tabulâ fragmentum nostrum superest, quo primum ferramenta in ipso templo collocata continentur, ut catenae, clathri ex fenestrâ dempti (σιδήρια ἐξ ὀπῆς, non ἔξω γῆς ut legebat Schellingius), forfices (καρκίνω), quae ad claustra clathrorum pertinuisse videntur. Sequuntur lignea instrumenta, in quibus ἰκρία περὶ τὸ ἕδος ἐντελῆ integri statuae cancelli et βάθρον ἀνάκλισιν ἔχον sellula humilis cum ligno postico ad reclinandum. De his cf. Müller. l. c. Additur supellex in conclavi ministrorum (ἀμφιπολείῳ) collocata. Χαλκίον substantivum est ut C. I. n. 161. et ibid. n. 3071. Ἀρύστιχος (v. Poll. X, 75. et lexx.) et ἠθμός ad craterem pertinent, qui ut ipse in vasis aereis haud dubie recensitus erat, ita basin eius ligneam habes vs. 11.

58.

Athenis in arce inter rudera Parthenonis repperit Chandl. et edidit Inscr. II. 4. p. 42 - 45. unde repetiit Boeckh. Oecon. civ. Ath. tab. IV. V. et illustravit II. p. 287 - 310. Titulus in duobus lateribus *A. B.* est στοιχηδὸν scriptus, non tamen totidem versuum singulorum litteris. Nunc est in Mus. Brit. Synops. n. 305. ex Elginianis, ap. Viscont. n. 42. 43. Varias lectiones Rosius communicavit cum Boeckhio.

[*Textum vide in pag. 154 - 157. interpositum*]

Col. I.

Θεοῖς.

Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνάας καὶ τῶν ἄ-
λλων θεῶν οἱ ἐπὶ Ἰθυκλέους ἄρχοντος, Ἐπιχάρης Εὐωνυμε-
ὺς, ... ε]ὺς, Κηφισοφῶν Παιανιεὺς, Χαρίας Π-
. . . . θεν, Διογείτων Ἀχαρνεὺς, ...
. . . . σ]τοκλῆς Ἀμαξαντειεὺς, Φιλοκράτης

U [*Continuatur p. 158.*]

A.

· [Ο] [Ε] Ο Ι [Σ]
ΤΑΔΕΟΙΤΑΜΙΑΙΤΩΝΙΕΡΩ]ΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΗΣΑΘΗΝΑΑΣΚΑΙΤΩΝΑ
ΛΛΩΝΘΕΩΝΟΙΕΠΙΙΟΥΚΛ]ΕΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΠΙΧΑΡΗΣΕΥΩΝΥΜΕ
ΥΣ................Ε]ΥΣΚΗΦΙΣΟΦΩΝΠΑΙΑΝΙΕΥΣΧΑΡΙΑΣΠ
....................ΘΕΝΔ[Ι]ΟΓΕΙΤΩΝΑΧΑΡΝΕΥΣ........
..................Σ]ΤΟΚΛΗΣΑΜΑΞΑΣΤΕΙΕΥΣΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
..................ΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣΟΙΣΜΝΗΣΙΕΡΓΟΣΑΘΜΟ[Ν
ΕΥΣΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΠΑ]ΡΕΔΟΣΑΝΤΑΜΙΑΙΣΤΟΙΣΕΠΙΣΟΝΙΑΔΟ[Α
ΡΧΟΝΤΟΣ]........ΑΤΩΙΕΥΩΝΥΜΕΙΧΑΡΙΑΙΑΡΑΦΗΝΙΩΙΔΙ.
.................ΕΙΕΙΕΥΒΙΩΙΑΙΘΑΛΙΔΗΙΕΥΑΘΛΩΙΕΚΚΕΡ
ΑΜΕΩΝ]............ΜΕΙΦΙΛΩ[Τ]ΑΔΗΙΔΕΚΕΛΕΙΕ.........

.......ΑΝΑΦΛΥ]ΣΤΙΩΙΟΙΣΜΟ[Ρ]ΥΧΟΣΒΟΥΤΑΔΗΣΕΓΓΡΑΜΜΑ[ΤΕ
ΥΕΠΑΡΑΔΕΞΑΜΕ]ΝΟΙΠΑΡΑΤΩΝΠ[Ρ]ΟΤΕΡ[Ω]ΝΤΑΜΙΩΝΤΩΝΕΠΙ[ΑΡΙ
ΣΤΟΚΡΑΤΟΣΑΡ]ΧΟΝΤΟΣΣΩΚΡΑΤ[Ο]ΣΛΑΜΙ[Τ]ΤΕΩΣΚΑΙΣΥΝΑΡ[ΧΟΝ
ΤΩΝΟΙΣ]..ΩΝΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣ[Ε]ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΕΝΤΩΙΝΕΩΙΤΩΙΕ[Κ
ΑΤΟΜΠΕΔ]ΩΙΑΡΙΘΜΩΙΚΑΙΣ[ΤΑ]ΘΜΩΙΝΙΚΗΣΧΡΥΣΗΣΠΡΩΤΟΣΡ[Υ
ΜΟΣΚΕ]ΦΑΛΗΣΤΕΦΑΝΗΕΝΩΙΔ[Ι]ΩΟΡΜΟΣΥΠΟΔΕΡΙΣΗΛΩΔΥΟΧΡ[Υ
ΣΩΠΑ]ΡΑΡΙΣΤΕΡΑΑΜΦΙΔΕΑΧΡΥΣΙΔΙΑΜΙΚΡΑ:.:ΣΤΑΘΜΟΝΤΟ[Υ
ΤΩΝ:Χ]ΧΔΔΔΔ⊢⊢⊢⊢:⊩:ΔΕΥΤΕΡΟΣΡΥΜΟΣΘΩΡΑΞΣΤΡΟΦΙΟΝΣΤΑΘ[Μ
ΟΝΤ]ΟΥΤΩΝ:ΧΧΔ:ΤΡΙΤΟΣΡΥΜΟΣΑΠΟΠΤΥΓΜΑΠΕΡΟΝΑΙΔΥΟΠΟΔ[Η
ΡΗΣ]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝ:ΧΡΗΗΗ[Η]ΔΔΔΠ⊢⊢⊢⊢⊩:ΤΕΤΑΡΤΟΣΡΥΜΟΣ[ΠΑ
ΡΑ]ΔΕΞΙΑΑΜΦΙΔΕΑΣΤΕΦΑΝΟΣΚΑΤΩΡΙΔΕΔΥΟΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤ[Ω
ΝΧ]ΡΗΗΗΗΡΔΠ⊢⊢⊢:ΠΕΜΠΤΟΣΡΥΜΟΣΑΚΡΩΤ[Η]ΡΙΟΝΧΡΥΣΙΟΝΟΠ[Ι
ΣΘ]ΙΟΝΣΚΕΛΕΔΥΟΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝ:ΧΧΧΧ⊢⊢⊩:ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΟΝ[Α

Ρ]ΓΥΡΟΝΟΚΛΕΟΣΤΡΑΤΗΑΝΕΘΗΚΕΝΝΙΚΗΡΑΤΟΧΑΛΚΑ[Δ]ΙΕΡΕΙ[Σ
ΜΑΤΑ]ΕΧΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΧΗΗ:ΧΡΥΣΙΟΝΑΡΓΥΡ[ΟΝ]Σ[ΤΑ]ΘΜΟΝ[Τ
ΟΥΤΟ].ΙC:ΑΜΦΙΔΕΑΙΧΡΥΣΑΙΛΕΠΤΑΙ[ΙΙ]ΠΟΛΥΙΠΠΗΜΕΛΕΤΕΩΝΟ
Σ].....ΕΩΣΑΝΕΘΗΚΕΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙΝ:ͰΙΙ ΙΙ:ΣΤΡΕΠΤΟΝΠΕΡ
ΙΧΡΥΣΟ]ΝΥΠΑΡΓΥΡΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:𐅄ΠͰͰͰΙΙΙΙ:ΣΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥ
ΣΟΣΑΡΙ]ΣΤΕΙΑΤΗΣΘΕΟΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΗΗ𐅄ΔΔͰͰΙΙΙC:ΟΙΝΟΧΟΑ
ΙΑΡΓ]ΥΡΑΙ:ΙΙΙ:ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝ:ΧΗΗΗ𐅄ΔΔΔͰͰΙΙ:ΣΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥ[Σ
Ο]ΣΟΝΛΥΣΑΝΔΡΟΣΑΡΙΣΤΟΚΡΙΤΟΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:𐅄ΔΠͰΙΙΙ ΙΙ:ΣΤΕΦΑΝΟΣΘΑΛΛΟΧΡΥΣΟΣΟΓΓΕΛΩΝΤ
ΛΗΣ]ΩΝΙΔΟΠΕΛΛΗΝΕΥΣΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΔΠͰͰΙΙΙ:ΣΤΕΦ
ΑΝ]ΟΣΘΑΛΛΟΧΡΥΣΟΣΟΝΙΕΡΟΚΛΗΣΦΑΣΗΛΙΤΗΣΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘ
Μ]ΟΝΤΟΥΤΟ:𐅄Π[ͰͰ]ͰͰ:ΣΤΕΦΑΝΟΣΘΑΛΛΟΧΡΥΣΟΣΟΝΗΠΟΛΙΣΑΝΕΘ[Η
ΚΕΤ]ΑΝΙΚΗΤΗΡΙΑΤΟΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:𐅄ΔΔΔΠ:ΣΤΕΦ
ΑΝΟ]ΣΘΑΛΛΟΧΡΥΣΟΣΟΝΑΡΙΣΤΟΜΑΧΗΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΣΑΝΕΘΗΚΕ
ΣΤΑΘ]ΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΔΔΠͰΙΙΙ:ΔΑΚΤΥΛΙΟΣΑΠΕΡΩΝΧΡΥΣΟΣΟΝΠΛΑΘΟ
..ΑΙΓ]ΙΝΗΤΗΣΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΙC:ΣΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟ
ΣΟΝΗΝ[ΙΚΗΕΧΕΙΕΠΙΤΗΣΚΕΦΑΛΗΣΗΕΠΙΤΗΣΧΕΡΟΣΤΟΑΓΑΛΜΑ
ΤΟΣΤΟΧ]ΡΥΣΟΑΣΤΑΘΜΟΣΦΩΚΑΙΚΩΣΤΑΤΗΡΕ:ΙΙ:ΕΚΤΑΙΦΩΚΑΙΔΕ
Σ].....ΛΟΙΜΗΔΙΚΟΙΑΡΓΥΡΟΙ:ΔΙ:ΥΠΟΣΤΑΤΟΝΧΡΥΣΟΝΑΣΤΑΘ
ΜΟΝΚΡΑΤΗ]ΡΥΠΑΡΓΥΡΟΣΕΠΙΤΗΚΤΟΣΑΣΤΑΘΜΟΣΕΚΤΗΦΩΚΑΙ[Σ
ΚΑΙΔΥΟΣΦΡ]ΑΓΙΔΕΛΙΘΙΝΩΧΡΥΣΟΝΕΧΟΣΑΤΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΗ[Δ
ΕΛ]........ΟΝΣΚΑΦΑΙΧΑΛΚΑΙ:Η:ΣΤΑΘΜΙΑΧΑΛΚΑ:Δ[Ι]Ι:ΜΑΧΑΙ[Ρ
ΑΑΡΓΥΡΑΚΟΛΕΟΝΑΡΓΥΡ]ΟΝΕΧΟΣΑΤΑΥΤΗΝΗΒΟΛΗΑΝΕΘΗΚΕΝ[Σ
ΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΣ.....ΚΑΡΧ]ΗΣΙΟΝΔΙΟΣΠΟΛΙΩΣΑΡΓΥΡΟ[ΝΣΤ
ΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΗΗ].........ΑΡΤΕΜΙΔΟΣΒΡΑΥΡΩΝΙΑΣΧΡΥ[Σ..
..............................ΧΡΥΣΙΔΕΣ:ΙΙΙ:[ΣΤΑΘΜΟΝ
[ΤΟΥΤΩΝ]..............................

B.

. . . ΑΙΑ . ΡΑ . ΛΠΑΡ . . . . . ΝΚΑΙΗΟΙΑ . Α . .
. ΥΠΑΡΓΥΡΟΝ . ΠΟ . . . . ΣΑΝΟ . .
. ΕΛΕΥΣΙΝΟ[Σ] . . ΔΔΠΒΟΙ[Δ]ΙΟΝ[ΕΛΕ]ΦΑΝ[ΤΙΝΟΝ . . . . ΚΡ
ΑΤΗΣΑΙΣΧΡΩΝΟΣΦΑΛΗΡΕΥ[ΣΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΗΔ: . . . . . ΑΡΓΥ
ΡΑΗΝΛΥΣΙΜΑΧΗΤΗΛΕΜΑΧΟΜΗΤΗΡ[ΕΦ]ΗΙΤΙ[ΓΟΡΓΟΝΕΙΟΝΣΤΑΘΜΟΝ . . .
. ⊢⊢:ΔΑΚΤΥΛΙΟΣΧΡΥΣΟΣΗΠΙΝΑΚΙΩΙΟΝΚ . . . . [ΑΝΕΘΗΚΕΝΑΡΤΕΜ
ΙΔΙΒΡΑΥΡΩΝΙΑΙΔΑΚΤΥΛΙΟΣΧΡΥΣΟΣΚΑΙΧΡ[ΥΣΙΟΝΑΠΥΡΟΝΠΡΟΣΕΣΤ
Ι]ΔΕΔΕΜΕΝΟΝΟΝΦΡΥΝΙΣΚΟΣΘΕΤΤΑΛΟΣΑΝΕΘ[ΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝ: . .
⊢⊢:ΕΝΩΙΔΙΩΧΡΥΣΩ:ΙΙ:ΑΡΤΕΜΙΔΟΣΒΡΑΥΡΩΝΙΑΣ . . . .
ΟΣΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝ:ΙΙΙΙ C:ΣΤΑΤΗΡΕΣΚΙΒΔΗΛΟΙ . . . . . . [ΚΑΤΑΚΕΧΡΥΣΩ
ΜΕΝΟΙΟΙΠΑΡΑΛΑΚΩΝΟΣΟΝΥΞΜΕΓΑΣΤΡΑΓΕΛΑΦΟΠΡΙΑ[ΠΙΞΟΝΤΟΣΣΤΑ
ΘΜΟΝ:ΔΔΔ⊢⊢:ΧΡΥΣΙΑΣΥΜΜΕΙΚΤΑΔΙΑΛΙΘΑΚΑΙΕΝΩΙΔ[ΙΩΣΤΑΘΜΟΝ . . .
ΤΑΔΕΕΠΕΤΕΙΑΠΑΡΕΔΟΜΕΝΧΡΥΣΙΟΝΟΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣΟΑΠΟ . . . .
ΗΣΑΠΗΝΕΓΚΕΝΤΟΑΠΟΤΟΒΑΘΡΟΤΟΑΓΑΛΜΑΤΟΣΣΤΑΘΜΟΝ:⊢ . . . . [:ΕΤΕΡΟ
ΝΧΡΥΣΙΟΝΟΠΑΡΑΤΩΙΧΡΥΣΟΧΟΩΙΗΥΡΕΘΗΣΤΑΘΜΟΝ:ΙΙΙ C:ΣΤΕΦ[ΑΝΟΣΧΡΥ
ΣΟΣΑΡΙΣΤΕΙΑΤΗΣΘΕΟΣΤΑΘΜΟΝ:ΗΗΔΔΔΔΠΙ C:ΠΑΛΛΑΔΙΟΝΕΛΕ[ΦΑΝΤΙΝ
ΟΝΠΕΡΙΧΡΥΣΟΝΚΑΙΗΑΣΠΙΣΕΠΙΧΡΥΣΟΣΟΑΡΧΙΑΣΕΜΠΕΙΡΑΙ[ΕΙΠΟΙΩ
ΝΑΝΕΘΗΚΕΑΝΔΡΩΝΕΛΛΑΙΟΣΙΟΣΑΠΗΡΞΑΤΟΧΡΥΣΑΣ:⊢⊢:ΘΡΑΣΥΛΛΟ[ΣΕΥΩ
ΝΥΜΕΥΣΧΡΥΣΟΝ:ΟΙΣΤΑΤΗΡΕ:ΙΙ:ΑΙΓΙΝΑΙΩΑΡΤΕΜΙΔΟΣΒΡΑΥΡΩΝΙΑΣ[ΧΡΥ
ΣΟΣΔΑΚΤΥΛΙΟΣΟΝΑΞΙΟΘΕΑΣΩΚΛΕΟΣΓΥΝΗΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝ:⊢ΙΙΙ:[Α
ΡΓΥΡΙΟΝΣΥΜΜΕΙΚΤΟΝΑΣΗΜΟΝΣΤΑΘΜΟΝ:Π⊢⊢⊢ΙΙΙ:ΧΡΥΣΙΟΝΑΣΗΜΟΝ[ΣΤΑ
ΘΜΟΝ:⊢⊢⊢:ΤΑΔΕΕΝΤΩΙΟΠΙΣΘΟΔΟΜΩΙΕΚΤΗΣΚΙΒΩΤΟΤΗΣΒΡΑΥΡΩΝΙ[ΑΣΗ
ΝΙΠΠΙΚΟΣΚΕΚΡΥΦΑΛΟΣΕΧΗΝΙΑΞΕΝΟΤΙΜΟΣΚΑΡΚΙΝΟΑΝΕΘΗΚΕΕ[ΝΕΤ
ΕΡΩΙΚΙΒΩΤΙΩΙΣΙΡΗΝΗΕΛΕΦΑΝΤΙΝΗΚΑΤΑΧΡΥΣΟΣΕΝΚΙΒΩΤΙ[ΩΙΗΛ
ΩΔΥΟΥΠΟΔΕΡΙΣΔΙΟΡΩΝΔΥΟΞΕΥΓΕΤΑΥΤΑΥΠΟΞΥΛΑΚΑΤΑΚΕΧ[ΡΥΣΩΜΕ

ΝΑΦΥΣΗΤΟΝΜΗΛΩΔΥΟΥΠΟΞΥΛΩΚΑΤΑΚΕΧΡΥΣΩΜΕΝΩΔΑΚΤΥ[ΛΙΟΙΑΡΓΥ
ΡΟΙΟΚΤΩΠΡΟΣΕΝΙΧΡΥΣΙΟΝΑΠΥΡΟΝΠΡΟΣΕΣΤΙΝΣΦΡΑΓΙ[Σ......ΚΑ
ΤΤΙΤΕΡΙΝΑΕΝΩΙΔΙΑΠΕΝΤΕΤΑΥΤΑΘΑΥΜΑΡΕΤΗΑΝΕΘΗΚ[Ε........Γ
ΥΝΗΕΓΚΙΒΩΤΙΩΙΛΥΡΙΟΝΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΝΚΑΙΠΛΗΚΤΡΟΝ..........
ΝΟΝΞΥΛΙΝΟΝΕΓΚΙΒΩΤΙΩΙΠΟΙΚΙΛΩΙΟΚΛΕΙΤΩΑΡΙΣΤΟ..........
ΙΟΚΙΜΩΝΟΣΓΥΝΗΑΝΕΘΗΚΕΕΝΤΩΙΚΙΒΩΤΙΩΙΕΝΙΕΓΚΥΛ[ΙΟΜΕΝΑΣΦΡΑ
ΕΙΣΧΡΥΣΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΕΧΟΣΑΔΕΞΙΛΛΑΑΝΕΘΗΚΕΟΧΘΟΙ[ΒΟΣΧΡΥΣΙΑ
ΕΧΩΝΔΩΔΕΚΑΕΤΕΡΟΣΟΧΘΟΙΒΟΣΧΡΥΣΙΑΕΧΩΝ:Δ⁞:ΟΧΘΟΙΒΟΣΧ[ΡΥΣΙΑΕ
ΧΩΝ:Π⁞:ΧΛΙΔΩΝΧΡΥΣΙΑΕΧΩΝ:Δ:ΣΥΝΤΩΙΑΠΥΡΩΙΣΦΡΑΓΙΔΕΥΑ[ΛΙΝΑΠΟΙ
ΚΙΛΑ:⁞:ΠΕΡΙΚΕΧΡΥΣΩΜΕΝΑΙΑΛΥΣΕΣΧΡΥΣΑΣΕΧΟΣΑΙΟΝΥΞ[ΣΦΡΑΓΙΣΧ
ΡΥΣΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΕΧΩΝΣΦΡΑΓΙΣΙΑΣΠΙΣΧΡΥΣΟΝΔΑΚΤΥΛ[ΙΟΝΕΧΟΣΑ
ΣΦΡΑΓΙΣΙΑΣΠΙΣΠΕΡΙΚΕΧΡΥΣΩΜΕΝΗΣΦΡΑΓΙΣΙΥΑΛΙΝΗΠ[ΕΡΙΚΕΧΡΥΣ
ΩΜΕΝΗΧΡΥΣΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΕΧΟΣΑΣΦΡΑΓΙΔΕΣΔΥΟΑΡΓΥ[ΡΟΣΔΑΚΤΥΛΙ
ΟΣΕΧΟΣΑΙΣΦΡΑΓΙΔΕΣΥΑΛΙΝΑΙ:Π⁞:ΠΟΙΚΙΛΑΙΠΕΡΙΚΕ[ΧΡΥΣΩΜΕΝΑΙ
ΣΦΡΑΓΙΣΠΕΡΙΧΡΥΣΟΣΠΟΔΕΡΙΣ.ΠΡΟΣ..ΙΩΙΕΧΟΣΑ...........
.ΕΝΤΩΙΜΕΣΩΙΑΠΥΡΟΝΧΡΥΣΙΟΝΚΑΙΑΜΦΙ.........
.....................ΩΝ.Κ..........

Varietas lectionis. Quae Rosius ex marmore enotavit, recepta sunt omnia. Ex schedis Fauvelii Köhlerianis potissimae lectiones hae sunt: *A*. 5. ΑΜΑΞΑΝΤΙΕΥΣ. 10. ΝΕΙ. 11. ΜΟΙ...ΧΟΣ et in fine ΕΓΡΑΜΜ. 20. ΗΗΗΗΔ etc. 21. ΚΑΤΥΡΙΔΕ. 25. ΧΗΗΗ: 28. init. ΟΝ. 35. ⊢⊢⊢⊢. 36. ΔΟΣΤΑ etc. 42. init. ΔΟΙ. — *B*, quae col. bis exstat in illis schedis, vs. 1. .ΛΕΛΡΑΦΑΓΑΡΕΩΟΚΑΝΚΑΕΚΤΑΤΑ. 2. .ΠΑΡ ΓΥΡΟΝΦΠΟΓΝΑΣΗΝΔΟΑΓΗΣΑΣΟΣΟ. 3. ΕΛΕΥΣΙΝΟΘΗΝΔΔΠΒΟΙΔΙΟΝΣΛΕΦΕΝΤΙ. 4. ΣΑΝΕΘΗΚΕ ΣΤΑΟ, ut suppleverat Boeckh. 5. ΝΗΤΗΡΕΝΗΙΤΟ. 6. extr. ΚΛΗ. 8. ab init. ΙΔΕ. 13. extr. ΚΛΗΣΘΑΡ (in alteris ΘΑΠ). 15. ΗΥΡΕΘΗ diserte ut Ros. 32. init. ΓΙΣ. 40. ΧΡΥΣΟΣΥΠΟΔΕΡΙΣΠΡΟΣ...ΕΧΟΣΑΝ. — Supplementa sunt Boeckhii.

. . . . Ἀ]ναφλύστιος, οἷς Μνησίεργος Ἀθμονεὺς ἐγραμμάτευε, παρέδοσαν ταμίαις τοῖς ἐπὶ Σουνιάδου ἄρχοντος . . . . άτῳ Εὐωνυμεῖ, Χαρίᾳ Ἀραφηνίῳ, Δι . . . . ειεῖ, Εὐβίῳ Αἰθαλίδῃ, Εὐάθλῳ ἐκ Κεραμέων . . . . . μεῖ, Φιλωτάδῃ Δεκελεῖ Ἐ . . . . Ἀναφλυστίῳ, οἷς Μόρυχος Βουτάδης ἐγραμμάτευε, παραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν τῶν ἐπὶ Ἀριστοκράτους ἄρχοντος, Σωκράτους Λαμπτρέως καὶ συναρχόντων, οἷς . . . . ων Ἐλευσίνιος ἐγραμμάτευε, ἐν τῷ νεῷ τῷ Ἑκατομπέδῳ, ἀριθμῷ καὶ σταθμῷ.

Νίκης χρυσῆς πρῶτος ῥυμός· κεφαλὴ, στεφάνη, ἐνωδίω, ὅρμος, ὑποδερὶς, ἥλω δύο χρυσῶ, παρ' ἀριστερὰ ἀμφιδεᾶ, χρυσίδια μικρὰ ., σταθμὸν τούτων XXΔΔΔΔ⊢⊢⊢⊢III. Δεύτερος ῥυμός· θώραξ, στρόφιον, σταθμὸν τούτων XXΔ. Τρίτος ῥυμός· ἀπόπτυγμα, περόναι δύο, ποδήρης, σταθμὸν τούτων X𐅅HHH[H]ΔΔΔΓ⊢⊢⊢⊢III. Τέταρτος ῥυμός· παρὰ δεξιὰ ἀμφιδεᾶ, στέφανος, κατωρίδε δύο, σταθμὸν τούτων X𐅅HHHH𐅄ΔΓ⊢⊢⊢. Πέμπτος ῥυμός· ἀκρωτήριον χρυσοῦν ὀπίσθιον, σκέλει δύο, σταθμὸν τούτων XXXX⊢⊢III. Θυμιατήριον ἀργυροῦν, ὃ Κλεοστράτη ἀνέθηκεν Νικηράτου, χαλκᾶ διερείσματα ἔχον, σταθμὸν τούτου XHH. Χρυσίον ἄπυρον, σταθμὸν τούτου . IC. Ἀμφιδεαὶ χρυσαῖ λεπταὶ II, Πολυΐππη Μελετεῶνος . . . . . . έως ἀνέθηκεν, σταθμὸν τούτοιν ⊢III. Στρεπτὸν περίχρυσον ὑπάργυρον, σταθμὸν τούτου 𐅄Γ⊢⊢⊢IIII. Στέφανος χρυσοῦς, ἀριστεῖα τῆς θεοῦ, σταθμὸν τούτου HH𐅄ΔΔ⊢⊢IIIC. Οἰνοχόαι ἀργυραῖ III, σταθμὸν τούτων XHHH𐅄ΔΔΔ⊢⊢II. Στέφανος χρυσοῦς, ὃν Λύσανδρος Ἀριστοκρίτου Λακεδαιμόνιος ἀνέθηκεν, σταθμὸν τούτου, 𐅄ΔΓ⊢IIIII. Στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃγ Γέλων Τληστωνίδου Πελληνεὺς ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου ΔΓ⊢⊢III. Στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν Ἱεροκλῆς Φασηλίτης ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου 𐅄Γ⊢⊢⊢⊢. Στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν ἡ πόλις ἀνέθηκε, τὰ νικητήρια τοῦ κιθαρῳδοῦ, σταθμὸν τούτου 𐅄ΔΔΔΓ. Στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν Ἀριστομάχη Ἀριστοκλέους ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου ΔΔΓ⊢III. Δακτύλιος ἀπείρων χρυσοῦς, ὃν Πλαθο . . Αἰγινήτης ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου IC. Στέφανος χρυσοῦς, ὃν ἡ Νίκη ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγάλματος τοῦ χρυσοῦ, ἄσταθμος. Φωκαϊκὼ στατῆρε II. Ἕκται Φωκαΐδε-

ς .....λοι Μηδικοὶ ἀργυροῖ ΔΙ. Ὑπέστατον χρυσοῦν, ἄσταθμον. Κρατὴρ ὑπάργυρος ἐπίτηκτος, ἄσταθμος. Ἕκτη Φωκαΐς καὶ δύο σφραγῖδε λιθίνω χρυσοῦν ἔχουσα τὸν δακτύλιον ἠδελ..........ον. Σκάφαι χαλκαῖ Η. Στάθμια χαλκᾶ ΔΙΙ. Μάχαιρα ἀργυρᾶ κολεὸν ἀργυροῦν ἔχουσα· ταύτην ἡ βουλὴ ἀνέθηκεν· σταθμὸν ταύτης ..... Καρχήσιον Διὸς Πολιῶς ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΗΗ........ Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας χρυσ..
. . . . χρυσίδες ΙΙΙ, σταθμὸν τούτων . . . .

Col. II.

. . . .

. ὑπάργυρον . . . .

. Ἐλευσινόθεν ΔΔΓ. Βοΐδιον ἐλεφάντινον . . . . Κράτης Αἰσχρωνος Φαληρεὺς ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου ΗΔ.... ἀργυρᾶ, ἣν Λυσιμάχη Τηλεμάχου μήτηρ, ἐν ᾗ τὸ Γοργόνειον, σταθμὸν ... .ΗΗ. Δακτύλιος χρυσοῦς ... πινακίῳ, ὃν Κ....... ἀνέθηκεν Ἀρτέμιδι Βραυρωνίᾳ. Δακτύλιος χρυσοῦς καὶ χρυσίον ἄπυρον πρόσεστι δεδεμένον, ὃν Φρυνίσκος Θετταλὸς ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτων ... ΗΗ. Ἐνῳδίω χρυσὼ ΙΙ Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας . . . . ος ἀνέθηκε, σταθμὸν ΙΙΙC. Στατῆρες κίβδηλοι ...... κατακεχρυσωμένοι οἱ παρὰ Λάκωνος. Ὄνυξ μέγας, τραγελάφου πριαπίζοντος, σταθμὸν ΔΔΔΙΙΙ. Χρυσία σύμμεικτα διάλιθα καὶ ἐνῳδίω, σταθμὸν ...

Τάδε ἐπέτεια παρέδομεν· χρυσίον, ὃ Ἀριστοκλῆς ὁ ἀπο.........ης ἀπήνεγκεν, τὸ ἀπὸ τοῦ βάθρου τοῦ ἀγάλματος, σταθμὸν Η.... Ἕτερον χρυσίον, ὃ παρὰ τῷ χρυσοχόῳ ηὑρέθη, σταθμὸν ΙΙΙC. Στέφανος χρυσοῦς, ἀριστεῖα τῆς θεοῦ, σταθμὸν ΗΗΔΔΔΔΓΙC. Παλλάδιον ἐλεφάντινον περίχρυσον καὶ ἡ ἀσπὶς ἐπίχρυσος, ὃ Ἀρχίας ἐμ Πειραιεῖ οἰκῶν ἀνέθηκε. Ἄνδρων Ἐλαιούσιος ἀπήρξατο χρυσᾶς ΗΗ. Θράσυλλος Εὐωνυμεὺς χρυσὼ στατῆρε ΙΙ Αἰγιναίω. Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας· χρυσοῦς δακτύλιος, ὃν Ἀξιοθέα Σωκλέους γυνὴ ἀνέθηκε, σταθμὸν ΗΙΙΙ. Ἀργύριον σύμμεικτον ἄσημον, σταθμὸν ΓΗΗΗΙΙΙ. Χρυσίον ἄσημον, σταθμὸν ΗΗΗ.

Τάδε ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἐκ τῆς κιβωτοῦ τῆς Βραυρωνίας ἦν· ἱππικὸς κεκρύφαλος, ἐχήνια· Ξενότιμος Καρκίνου ἀνέθηκε. Ἐν ἑτέρῳ κιβωτίῳ Εἰρήνη ἐλεφαντίνη κατάχρυσος. Ἐν κιβωτίῳ ἥλω δύο, ὑποδερίς, διόπων δύο ζεύγει, ταῦτα ὑπόξυλα κατακεχρυσωμένα, φυσητόν, μήλω δύο ὑποξύλω κατακεχρυσωμένω, δακτύλιοι ἀργυ-

ροῖ ὀκτώ, προσένι χρυσίον ἄπυρον, πρόσεστιν σφραγὶς .... καττιτερινὰ ἐνώδια πέντε· ταῦτα Θαυμαρέτη ἀνέθηκε .... γυνή. Ἐν κιβωτίῳ λύριον ἐλεφάντινον καὶ πλῆκτρον .... νον ξύλινον. Ἐγ κιβωτίῳ ποικίλῳ ὃ Κλειτὼ Ἀριστο .... ίου, Κίμωνος γυνὴ ἀνέθηκε· ἐν τῷ κιβωτίῳ ἔνι ἐγκυλιόμενα· σφραγὶς χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα, Δέξιλλα ἀνέθηκε· ὄχθοιβος χρυσία ἔχων δώδεκα· ἕτερος ὄχθοιβος χρυσία ἔχων ΔΙΙ· ὄχθοιβος χρυσία ἔχων ΠΙΙ· χλιδὼν χρυσία ἔχων Δ σὺν τῷ ἀπύρῳ· σφραγῖδε ὑαλίνα ποικίλα ΙΙ, περικεχρυσωμέναι, ἀλύσεις χρυσᾶς ἔχουσαι· ὄνυξ σφραγὶς χρυσοῦν δακτύλιον ἔχων, σφραγὶς ἴασπις χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα, σφραγὶς ἴασπις περικεχρυσωμένη, σφραγὶς ὑαλίνη περικεχρυσωμένη χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα, σφραγῖδες δύο ἀργυροῦς δακτυλίους ἔχουσαι, σφραγῖδες ὑάλιναι ΠΙΙ, ποικίλαι, περικεχρυσωμέναι· σφραγὶς περίχρυσος, ὑποδερίς, προς ..... ἔχουσα .... ἐν τῷ μέσῳ ἄπυρον χρυσίον καὶ ἀμφι . . . .

. . . .

Continetur recensus donariorum, quae in Hecatompedo fuerunt, partim a prioribus Quaestoribus tradita, partim ipso Quaestorum tradentium anno illata (ἐπέτεια); illa, ut videtur, usque ad Col. II. v. 12., haec inde a v. 13. usque ad v. 22. exponuntur. De Opisthodomo cf. ad n. 54. Haec inscriptio ad Ol. 95, 3. pertinet, nec solorum Minervae Quaestorum est, sed etiam ceterorum deorum. Singulos denorum Quaestorum ex aliâ tribu esse Boeckhius notavit. Osannus (Syll. p. 64.) eorum nomina ex constanti tribuum ordine disposita demonstravit. Ex eo autem ordine tribus hae sunt: Erechtheis, Aegeis, Pandionis, Leontis, Acamantis, Oeneis, Cecropis, Hippothontis, Aeantis, Antiochis. Itaque Ithycle archonte hi Quaestores enumerantur:

Epichares Εὐωνυμεὺς . . . . Erechtheidis.
alter . . . . Aegeidis.
Cephisophon Παιανιεὺς . . . . Pandionidis.
Charias (Πήληξ, Ποτάμιος, Παιονίδης) . . . Leontidis.
quintus (Κεφαλῆθεν, Κικυννόθεν) . . . . . Acamantidis.
Diogiton Ἀχαρνεύς . . . . Oeneidis.
septimus . . . . Cecropidis.
octavus Ἀμαξαντειεύς . . . . Hippothontidis.
Philocrates . . . . Aeantidis.
decimus Ἀναφλύστιος . . . . Antiochidis.

Pariter Suniade archonte:

primus Εὐωνυμεύς		Erechtheidis.
Charias Ἀραφήνιος		Aegeidis.
tertius		Pandionidis.
Eubius Αἰθαλίδης		Leontidis.
Euathlus ἐκ Κεραμέων		Acamantidis.
sextus vel septimus	alteruter a quadratario omissus est	Oeneidis. Cecropidis.
Philotades Δεκελεύς		Hippothontidis.
nonus		Aeantidis.
decimus Ἀναφλύστιος		Antiochidis.

Anni Ol. 95, 2. primus tantum Quaestor Socrates nominatur; eius demi nomen Λαμπτρέως Boeckhius ex vestigiis litterarum exsculpsit; qui demus Λάμπτρα item Erechtheidis est.

Et haec quidem ratio post Euclidem vigebat. Ante Euclidem autem qui princeps Quaestor nominatur, is alias alius tribus est. Videtur autem tum princeps fuisse Quaestor, qui esset ex primae prytaniae tribu; quam rationem Boeckh. ad h. l. p. 234. exemplis illustravit.

Donariorum, quorum iam recensus sequitur, pars redit C. I. n. 151. Initio describitur *aurea Victoria* partibus separatis (ῥυμοῖς) appensa. Illa Victoria quae fuerit — habuerunt enim Athenienses plures Victorias aureas — haud facile demonstraveris. V. Boeckh. ad h. l. De notis numerorum v. infra App. II.

Col. I.

v. 16. στεφάνη est προκόσμημα γυναικεῖον. Athen. V, 201. 202. c. nott. Casaub. Ponderis primum X addidit Boeckh. ὑποδερὶς (redit Col. II. v. 25.) *tegumentum pectoris collo proximi.*

v. 18. θώραξ nunc corporis pars est.

v. 19. ἀπόπτυγμα videtur *plicatura de zona dependens* fuisse. Ποδήρης vestis est pars ea, quae de zona ad pedes descendit.

v. 21. κατωρίδε (κατωρὶς ut ἀντηρὶς) Boeckhio videntur duo lemnisci esse ex coronâ utrimque demissi.

v. 22. ὀπίσθιον Boeckh. supplevit ex n. 151. — *pars postica prominens aurea,* i. e. *alae binae cum earum ligaturâ.* Cf. Oecon. civ. Ath. II. 294. sq.

v. 25. διερείσματα sunt laminae, ex quibus craticula suffimento imponendo inserviens formata erat. In pondere quum ap. Ros. vacuum spatium unius litterae supersit, possit coniici XHHH.

v. 30. Dedicavit Lysander captis Athenis.

v. 32. de θαλλοῦ χρυσοῦς cf. Oecon. civ. Ath. II. p. 318. Τληστυνίδου Corr. Chandl. ex n. 151. v. 32.

v. 36. ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ pro ΚΙΘΑΡΩΙΔΟ vitium quadratarii est. Scilicet corona illa vincenti destinata erat, sed quum vicisset nemo, deae dedicata est.

v. 38. ΑΠΕΡΩΝ, ἀπείρων, ut ΣΕΥΓΕ ΣΚΕΛΕ (ζεύγει, σκέλει pro ζεύγεε, σκέλεε). Ceterum de ἀπείρων δακτύλιος vid. Schol. Ven. Iliad. ξ', 200. Schol. Odyss. α', 98. Mai. cf. Poll. VII. 79.

v. 40. Haec alia Victoria est atque ea, quae initio huius recensus describitur. Est illa, quam in manu tenet magna Minervae statua aurea. Demptam eam coronam Victoriae et in Hecatompedo servatam esse suspicari debemus. V. Boeckh. p. 236.

v. 41. Phocaici stateres aurei fuerunt. ἕκται, quae alibi non memorantur nisi in hoc ipso titulo, videntur argenteae fuisse, sextam partem stateris constituentes. Cf. Boeckh. Metrol. Unters. üb. Gew. u. Münzf. 1838. p. 135.

v. 42. ὑπόστατον est βάσις κρατῆρος, Plut. de orac. def. 14. Cf. supra p. 79. et Boeckh. I, p. 20. ἐπίτηκτον videtur esse sigillis s. emblematis inductum, quae ferrumine agglutinabantur. Cf. n. 151. v. 44.

v. 45. Centum pelves aereae, quas portabant μέτοικοι σκαφηφόροι, redeunt n. 151. v. 26. Στάθμια sunt ponderum normae ex plebiscito in arce repositae. Cf. C. I. n. 123. et Poll. X. 126. Eas n. l. esse duodecim, non undecim, C. I. n. 151. vs. 40. docet.

v. 48. Cave putes ex Hecatompedo ad templum hic transiri Dianae Brauroniae item in arce situm. Sed scilicet haec quoque in Hecatompedo fuisse existimanda sunt quocumque modo illata.

Col. II.

v. 6. Η quadratarii error est. Exspectaveris ΣΥΝ. Πινάκιον Boeckh. putat exiguam tabellam operis tessellati esse, quales nos quoque gestamus in annulis.

v. 7. Supplementi formula petita est ex v. 27.

v. 10. Post κίβδηλοι haud dubie numerus interiit. Ceterum plumbeis stateribus auratis Lacones decepisse Polycrates Samius dicitur (Herodot. III, 56.).

v. 11. de τραγελάφῳ πριαπ. cf. Oecon. civ. Ath. II. p. 305.

v. 13. 14. Statua est Minervae Virginis, quam fecit Phidias. Huius statuae basin Ol 95, 3. refecerat hic Aristocles. De variis hoc nomine artificibus vid. C. I. ad n. 23. Et minor ille quidem Aristocles, Cleoetae fil. Phidiae adiutor, Ol. 95, 3. superstes esse potuit. Itaque praeclare suspicatur Boeckh. quemadmodum Olympiae Phidiae posteri Phaedryntae dicti ius habuerint statuae Iovis purgandae (Paus. V, 14. 5. coll. Hesych. v. φαιδρυντής), sic etiam Phidiae et Cleoetae posteris Athenis id negotii datum fuisse in statuâ Par-

thenonis; unde coniiciebat ἀπο[φαιδρυντ]ής; etsi unâ litterâ brevius hoc supplementum est. De patriâ certe Aristoclis hic cogitari non potest.

v. 15. Haec corona dedicata magnis Panathenaeis Ol. 95, 3.

v. 19. In ΧΡΥΣΟΝ:ΟΙ lapicida errasse videtur, ut aliquoties.

v. 23. ἐχήνια = ἐχῖνοι in frenis equestribus. V. Poll. 1, 184.

v. 25. διοπαι *inaures* Hesych.

v. 26. φυσητόν fortasse idem quod φυσητήριον, *flabellum.* προσένι significat in argenteis annulis infixum esse aurum; adiectum erat sigillum.

v. 29. Post πλῆκτρον Boeckh. coniiciebat ἐπηργυρωμέ]νον, in utroque fine argenteo tegumento munitum.

v. 34. χρυσία parvae ex auro laminae vel bracteae. Σὺν τῷ ἀπύρῳ, scil. annumerato hoc decem sunt χρυσία.

v. 35. περικεχρυσωμέναι et ἔχουσαι pro duali est. Ibid. post vocem ὄνυξ Boeckh. addidit σφραγίς, ut adiectum ἔχων ad vocem primo loco positam referatur.

v. 37. Post alterum σφραγὶς delendus ductus l. v. 40. ὑποδερὶς vacuum spatium post eam vocem relictum occupasse Boeckhio videtur.

59.

Marm. Choiseul. n. 185. Catal. Par. (ed. Clarac.) n. 576. Athenis misit Fauvel. Habent etiam schedae Köhlerianae. Transscripsit Müllerus. Pro Ξ et Ψ haud dubie fuit ΧΣ et ΦΣ.

[*Textum vide pag. seq. interpositum*]

. . . τοῦ] δήμ[ου, Φαν]οκ[ρίτου] τὴν εὐεργεσ[ίαν
ἀν]αγρ[άψαι ἐν στήλῃ]λιθίνῃ εἰς [ἀκ-
ρ]όπολ[ιν], κ[αλέσαι] δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξέν[ι-
α] εἰς τὸ πρυτανεῖον εἰς αὔριον.
Κ]έφαλος εἶπε, τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ [τ-
ῇ βουλῇ, ἀναγράψαι δὲ Φανόκριτον
τὸν Παριανὸν πρόξενον καὶ εὐερ[γέ-
την αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκγόνους ἐν στή[λῃ
λιθίνῃ καὶ στῆσαι ἐν ἀκροπόλ[ει
τ]ὸγ γραμματέα τῆς βουλῆς· ἐπ[εὶ], εἰ [μὴ ἀ-
π]ήγγειλε τοῖς στρατηγοῖς περ[ὶ τῶν
ν]εῶν τοῦ παράπλου καὶ εἰ οἱ στρ[ατηγοὶ μ-
ὴ] ἐπ[ύ]θοντο, ἑάλω[σ]αν ἂν α[ἱ] στ[ηγοὶ ὑπὸ τῶ]-
μ] πολεμί[ων]· ἀντὶ τούτων εἶναι [αὐτῷ τ]-

. . . . ΕΝΕΣΙ . . . . Ν . . ΕΝ . . ΚΑ
. . ΤΟ]ΔΗΜ[ΟΦΑΝ[ΟΚ[ΡΙΤΟ]ΤΗΝΕΥΕΡΓΕΣ[ΙΑΝ
ΑΝ]ΑΓΡ[ΑΨΑΙΕΝΣΤΗΛΕΙ]ΑΙΟΣΝΕΝΕΙΣ[ΑΚ
Ρ]ΟΠΟ\[ΙΝ]Κ[ΑΛΕΣΑΙ]ΔΕΑΥΤΟΝΕΠΙΞΕΝ[Ι
Α]ΕΙΣΤΟΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝΕΙΣΑΥΡΙΟΝ
ΝΕΦΑΛΟΣΕΙ:ΠΕΤΑΜΕΝΑΛΛΑΚΑΘΑΠΕΡ[Τ
ΗΙΒΟΛΕΙΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΦΑΝΟΚΡΙΤΟΝ
ΤΟΝΠΑΡΙΑΝΟΝΠΡΟΞΕΝΟΝΚΑΙΕΥΕΡ[ΓΕ
ΤΗΝΑΥΤΟΝΚΑΙΤΟΣΕΚΓΟΝΟΣΕΝΣΤΗ[ΛΕ
Ι]ΛΙΘΙΝΕΙΚΑΙΣΤΗΣΑΙΕΝΑΚΡΟΠΟΛ[ΕΙ
Τ]ΟΓΓΡΑΜΜΑΤΕΑΤΗΣΒΟΛΗΣΕΠΙΜΕΙ[ΜΗΑ
Π]ΗΙΓΕΛΕΤΟΙΣΣΤΡΑΤΗΓΟΙΣΠΕΡ[ΙΤΩΝ
Ν]ΕΩΝΤΟΠΑΡΑΠΛΟΚΑΙΕΙΟΙΣΤΡ[ΑΤΗΓΟΙΜ
Η]ΕΠΙΘΟΝΤΟΕΑΛΩ[Σ]ΑΝΑΝΑ[Ι]ΣΙ[ΤΗΓΟΙ
ΑΙΠΟΛΕΜΙΟΙΑΝΤΙΤΟΥΤΩΝΕΝΑΙ[ΑΥΤΩΙΤ
ΗΝΠΡΟΞΕΝΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΕΡΓΕΣΙ[ΑΝ
Κ]ΑΙΚΑΛΕΣΑΙΑΥΤΟΝΕΠΙΞΕΝΙΑΕΙ[ΣΤΟΠ
ΡΥΤΑΝΕΙΟΝΕΙΣΑΥΡΙΟΝΜΕΙΙΣΑ[ΙΔΕΤ
ΟΑΡΓΥΡΙΟΝΤΟΕΙΡΗΜΕΝΟΝΤΟΣΑΠΟΔΕ
ΚΤΑΣΕΚΤΩΝΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝΧΡΗΜΑ
ΤΩΝΕΠΕΙΔΑΝΤΑΕΚΤΩΝΝΟΜΩΝΜΕΡ[ΙΣΩΣΙ

ἣν προξενίαν καὶ τὴν εὐεργεσί[αν,
κ]αὶ καλέσαι αὐτὸν ἐπὶ ξένια εἰ[ς τὸ π-
ρυτανεῖον εἰς αὔριον· μερίσα[ι δὲ τ-
ὸ ἀργύριον τὸ εἰρημένον τοὺς ἀποδέ-
κτας ἐκ τῶν καταβαλλομένων χρημά-
των, ἐπειδὰν τὰ ἐκ τῶν νόμων μερ[ίσωσι.

Prior pars mutilata Senatus *προβούλευμα* continet pro Phanocrito Pariano, ex urbe Pario, non Paro insulâ. Post additur Cephali sententia in concione proposita. Scilicet Phanocritus Parianus Ol. 100, 4. classis Lacedaemoniae adventum, Pollide praefecto, nunciavit, atque effecit, ut praetores Athenienses classe instructâ commeatum, cui Pollis insidiabatur, conservarent. V. Diod. XV, 34. De formulâ *τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ* cf. App. I. c. II. 2. fin. De *γραμματεῖ βουλῆς* v. Boeckh. Oecon. civ. Ath. I. p. 200 sq. de Apodectis ibid. p. 171 sq. 186. 197. Τὰ *καταβαλλόμενα χρήματα* reditus sunt publico soluti. v. ibid. p. 362. Vs. 15. Koehl. ΠΟΛΕΜΙΑΙ et sic etiam Clar. Unde Boeckh. [χειρ]ὶ *πολεμίᾳ*. Quamquam simplicior Schömanni coniectura *ὑπὸ τῶν πολεμίων*.

60.

Athenis ex schedis Fauvelii Koehlerianis. Lapidem Choiseulio miserat Fauvelius, sed perisse videtur.

ΔΙΟΣΕΠΕΝΠΕΡΙΩΝΟΙΠΡΕΣΒΕΙΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΗΚΟΝΕ.ΣΛΕΠΟΣΙ.ΔΕΔ
.ΙΒΟΥΛΗΙΠΕΡΙΜΕΝΖΩΝΓΡΑΜΜΑΤ
.ΝΙΕΝΔΙΟΝΥΣΙΟΣΤΙΣΟ..ΟΔΟΜΙ
.ΩΚΑΙΤΗΣΕΙΡΗΝΗΣΤΟΣΣΥΜΜΑΧ.
ΑΕΞΕΝΕΝΚΕ.ΝΕΙΣΤΟΝΔΗΜΟΝΟ..
ΙΣΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΟΙΣΔΟΚΗΙΑΡΙ..
ΙΠΡΟΣΑΓΑΤΕΙΝΔΕΤΟΣΠΡΕΣΒΕΙΣ
ΔΗΜΟΓΕΙΣΤΗΝΠΡΟΞΗΝΕΚΧΑΙΣΙ..
ΑΛΡΕΑΝΤΑΣΤΟΥΣΣΥΜΜΑΧΟΥΣΣ..
ΡΟΣ.ΑΝΧΡΗΜΑΤΙΞΕΝΠΕΡΙΩΝΑ..
ΝΩΜ.ΗΔΕΣΥΜΒΑΛΛΕΣΚΑΙΤΗΣΒ..
ΟΝΔΗΜΟΙΟΤΙΔΟΚΕΙΤΩΙΒΟΥΛ...
ΑΙΜΕΝΔΙΟΝΥΣΙΟΝΕΟ.ΣΙΚΕΛ...
ΑΚ..ΤΟΥΣΥΕ.ΣΤΟΥΣ.ΙΟΝ......
ΣΙΟ.ΚΑΙΕΡΜΟΚΡΙΤΟΝΟΤΙΕΙ....
ΑΓΑΘΟΙ.ΕΡΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΟΝΑ....
.ΤΟΥΣΣΥΜΜΑΧΟΥΣΚΑΙΒΟΗΘΟ....
ΣΙΑΕΩΣΕΙΡΗΝΗΙΗΝΕΠΟΗΣΑ.....
ΚΑΙΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣΚΑΙΟ...
..ΚΑΙΔΙΟΝΥΣΙΩΙΠΕΝΑΙΟ......
..Α.ΟΝΟΝΣΨΗΦΙΣΑΝΘΟΔ......
......ΥΕΙΣΤΟΣΔΙΟΝΥΣΙ.....
......ΚΑΤΕΡΟΗΑΠΟΧ........
......ΕΝΕ...ΑΙ........
......ΟΝΚΑΙΤΟ..ΥΕ........
......ΚΑΙΕΝΓΟΝΟΥΣΡΜ......
......ΠΑΤΡΙΑΣ..ΑΝΓ......
......ΙΣΤΟΣΤΗΣ.Ρ.........
......ΝΠΕΡΙΑΥ..Ν...Η.....

....ιας ε[ἶ]πεν· περὶ ὧν οἱ πρέσβεις [οἱ παρὰ Διονυσίου ἥκον[τε]ς λέ[γ]ουσι[ν], δεδ[όχθαι τ-ῇ βουλῇ· περὶ μὲν [τ]ῶν γραμμάτ[ων ὧν ἐπ-

εuψ]εν Διονύσιος πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναί-
ων], καὶ τῆς εἰρήνης τοὺς συμμάχ[ους δόγμ-
α ἐξενενκε[ῖ]ν εἰς τὸν δῆμον, ὅ[πως ἂν αὐτο-
ῖς βουλευομένοις δοκῇ ἄρι[στον εἶνα-
ι. προσαγα[γ]εῖν δὲ τοὺς πρέσβεις [πρὸς τὸν
δῆμο[ν] εἰς τὴν πρ[ώ]την ἐκ[κλη]σί[αν καὶ συ-
λ]λ[έξ]αντας τοὺς συμμάχους [τοὺς προέδ-
ρους [μὲ]ν χρηματίζειν περὶ ὧν ἀ[γγέλλουσι, γ-
νώμη[ν] δὲ συμβάλλεσ[θ]αι τῆς β[ουλῆς πρὸς τ-
ὸν δῆμο[ν], ὅτι δοκεῖ τ[ῇ] βουλ[ῇ] ἐπαινέσ-
αι μὲν Διονύσιον [τ]ὸ[ν] Σικελ[ίας βασιλέ-
α καὶ τοὺς ὑε[ῖ]ς τοὺς [Δ]ιον[υσίου Διονύ-
σιο[ν] καὶ Ἑρμόκριτον, ὅτι εἰ[σὶ καλοὶ καὶ
ἀγαθο[ὶ π]ερὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀ[θηναίων κα-
ὶ] τοὺς συμμάχους καὶ βοηθο[ῦσι τῇ βα-
σι[λ]έως εἰρήνῃ, ἣν ἐποήσα[το πρὸς αὐτοὺς
καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ . . . .
. . καὶ Διονυσίῳ . . . .
. . . . ἐ]ψηφίσαν[τ]ο . . . .
. . τοὺς] ὑεῖς τοὺς Διονυσί[ου . . . .
. . . .
. . . .
Διονύσι]ον καὶ τοὺ[ς] ὑε[ῖς . . . . . .
. . . . καὶ ἐνγόνους . . . .
. . . . πατρίας . . . .
. . . . ις τοὺς τῆς . . . .
. . . . ν περὶ αὐ[τὸ]ν . . . .

Multae litterae ut incertae notatae sunt, ut vs. 4. inde a sextadecimâ omnes, vs. 5. prima, vs. 10. quattuor priores et ultima, vs. 11. quinta.

Persarum rex Artaxerxes et Athenienses ac Lacedaemonii pacem inter se confirmarunt (Xenoph. Hell. VI. 3.), archonte Phrasiclide Ol. 102, 2. (Auctor orat. c. Neaer. p. 1357.). De tempore dissentiunt Diod. XV, 50. et Dionysius Halicarnassensis Lys. p. 85. Ex his patet titulum Ol. 102, 2-3. scriptum esse; huic aetati convenit etiam scriptura et maxime inconstantia in diphthongo ου modo O modo OY expressa. V. supra p. 149. Ceterum memorabilis est forma ὑὲς p. υἱὸς hâc aetate. Cf. Giese de dial. aeol. p. 27. sq. Et Persarum rex princeps auctor et fideiussor pacis fuisse videtur, quae inter

Athenienses et Lacedaemonios convenit; quapropter ea pax dicitur in nostro titulo βασιλέως εἰρήνη ἣν ἐποήσατο πρὸς Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους. Huic paci confirmandae etiam Dionysius, maior Syracusarum tyrannus operam dedit, auxilium mittendo Atheniensibus et Lacedaemoniis Thebanorum tum adversariis. De quâ pace quum Dionysius legatos misisset epistolam ipsius afferentes Atheniensibus, Senatus de eâ re decernit. Et primum quidem audiendos de hâc re socios censet; hi factâ deliberatione suum decretum populo tradunto; deinde ut proximis comitiis ad populum adducantur legati, ac praesentibus sociis deliberationem de eorum mandatis proponant proedri et sententiam senatus de laudandis et ornandis Dionysio et filiis.

Dionysius rex Siciliae v. 14. dictus est, quod plane novum. Dionysius Dionysii fil. qui ante Hermocritum (alias incognitum) nominatur, patris successor est. Nomine βασιλεὺς sine articulo regem Persarum appellari notissimum est.

61.

In Samo prope Imbrasum. Per Rosium Guil. Gellius miserat Boeckhio.

ΟΡΟΣΤΕ	Ὅρος τε-
ΜΕΝΕΟΣ	μένεος
ΑΘΗΝΑΣ	Ἀθηνᾶς
ΑΘΗΝΩΝ	Ἀθηνῶν
ΜΕΔΕΟΣΗΣ	μεδεούσης.

Etsi Ionicae formae insunt, tamen ab Atheniensibus dicatus titulus videtur, quo tempore cleruchos collocarunt in Samo, Ol. 107, 1. (v. Panofka Sam. p. 97.). Moris enim fuit, quum cleruchis terra distribuebatur, partem diis tribuere (Thucyd. III, 50. C. I. n. 526 sqq.) Ceterum titulus metrici quiddam habet.

62.

Acharnis inter vetera sepulcra ex schedis Mustoxydis misit Niebuhr. Edidit Boeckh. in prooem. lect. Univ. Berol. aest. 1821. cf. Meier et Schoem. de proc. Att. p. 506.

ΕΠΙΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ[Ο]ΡΟΣ ΧΩΡΙΟΥ ΤΙΜΗΣ ΕΝΟΦΕΙΛΟΜΕΝ ΗΣΦΑΝΟΣΤΡΑΤΩΙ ΠΑ.ΙΑΝΧΧ	Ἐπὶ Θεοφράστου ἄρχοντος ὅρος χωρίου τιμῆς ἐνοφειλομένης Φανοστράτῳ Παιανιεῖ ΧΧ.

Hic titulus Theophrasto archonte Ol. 110, 1. positus est ob pretium fundi ipsius empti non numeratum sed debitum ei, a quo emptus erat, Phanostrato Paeaniensi; in fine notatur summa debita *δισχιλίων* (*δραχμῶν*). Tales litterae vocantur *ὅροι*, hoc est (Harpocr. v.) *τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα δηλοῦντα ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ.* Cf. Boeckh. ad hunc titulum et infra Append. I. cap. V.

63.

Lamina plumbeâ a Dodwello in sepulcro prope Athenas reperta. Itin. II. p. 515. sq. I. p. 452. In aversâ paginâ magnopere corrosâ paucae litterae divinari magis quam legi possunt, quas qui volet, in libello Akerbladii: Iscrizione greca sopra una lamina di piombo trovata in un sepolcro nelle vicinanze di Atene, Rom. 1813. 4. inspicere poterit. De inscriptionibus in plumbo exaratis cf. Introd. p. 33. et Montf. Palaeogr. gr. p. 16. et 180. sq. Dodw. Itin. I. p. 453.

ε]ὐθῦναι

[Σά]τυρ[ον] Σουνιᾶ

[καὶ Δη]μή[τριο]ν καὶ εἴτις ἄλλος ἐμοὶ ἐ[χθρός,] .

καὶ τούτους πάντας. καταδῶ αὐτούς σ[οι],
Ὀνήσιμε· πάντας τούτους
αὐτού[ς] καὶ τὰς τούτων ἐπ' ἐμοὶ
πράξεις σοι παρακατατίθεμαι
τηρεῖν. Ἑρμῆ κάτοχε, κάτοχος
ἴσθι τούτων τῶν ὀνομάτων
καὶ τῶν τούτων πάντων.
Ἑ]ρμῆ καὶ Γῆ, ἱκετεύω ὑμᾶς τηρεῖν
ταῦτα, καὶ τούτους κολάζετε.
[σώζετε] τὸν μολυβδοκόπον.

Dirae, quibus animae numinibus inferis sacrari putabantur, plumbeis tabulis solebant inscribi. V. Tacit. Annal. II. 69. Dio Cass. LVII, 18. De hisque magicis defixionibus cf. Plat. rep. II. 364. C. legg. XI. 933. A. et Heins. ad Ov. Amor. III. 7, 29. Κάτοχοι θεοὶ (sensu activo) ii sunt, qui defixos a magis homines detinere putabantur. Sic Ἑρμῆς κάτοχος ut C. I. n. 538. Γῆ κάτοχος. — Nomen Ὀνήσιμος videri potest esse defuncti, cui una cum diis sacrentur defixi illi.

Scriptura paullo rudior est; litterae acuto stilo rasae magis quam exaratae sunt, lineis ut plurimum rectis. In hoc plumbeo titulo forma + pro X ex antiquo usu resedit. Singulari formâ Z littera Ω expressa est. Ut rudis litterarum erat, qui haec scripsit, ita etiam in illud vitium incidit, ut saepius H pro E scriberet. Ceterum ex his omnibus nihil certi de aetate tituli licet definiri, praeterquam quod, quum pro OY nunquam O compareat, quae littera aliquot post Ol. 100. Olympiadibus perduravit, verisimile est titulum circa Ol. 105-110. esse exaratum.

64.

In monumento, quod vulgo laternam Demosthenis vocant. Cyriac. p. X. n. 76. Murat. T. II. p. DCXLIV. 1. Spon. Itin. III, II, p. 21. Wheler Itin. p. 398. ed. Angl. Le Roy Mon. gr. I. p. 28. Stuart. Antt. Att. I. p. 28. cap. IV. tab. III. et alii.

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣΛΥΣΙΘΕΙΔΟΥΚΙΚΥΝΝΕΥΣΕΧΟΡΗΓΕΙ
ΑΚΑΜΑΝΤΙΣΠΑΙΔΩΝΕΝΙΚΑΘΕΩΝΗΥΛΕΙ
ΛΥΣΙΑΔΗΣΑΘΗΝΑΙΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕΕΥΑΙΝΕΤΟΣΗΡΧΕ

Λυσικράτης Λυσιθείδου Κικυννεὺς ἐχορήγει,
Ἀκαμαντὶς παίδων ἐνίκα, Θέων ηὔλει,
Λυσιάδης Ἀθηναῖος ἐδίδασκε, Εὐαίνετος ἦρχε.

Titulus agonisticus est, qualis n. 65. Euaenetus archon Ol. 111, 2. In Chorego pagus addi solet, quia is necessario Atheniensis; in praeceptore

et tibicine, quia hi non necessario Athenienses, vulgo additur civitatis nomen, ut Ἀθηναῖος, Θηβαῖος. Ubi tibicen memoratur, par est cyclium chorum intelligi.

65.

Transscripsit Athenis Cyriacus p. X. n. 77. Ex eiusdem schedis edidit Murat. II. p. DCXLII, 2. Cf. Reines. Synt. inscr. V, 36. p. 377. Spon. Itin. III. P. II. p. 214. Vandal. Diss. p. 672. Corsin. F. A. IV, p. 46. Pocock. Inscr. ant. I. 5. v. 4. p. 52. Textum vid. in margine.

ΑΙΓΗΙΣΑΝΔΡΩΝΕΝΙΚΑΕΥΑΓΙΔΗΣΚΤΗΣΙΟΥΦΙΛΑΙΔΗΣΕΧΟΡΗΓΕΙ
ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣΕΠΙΔΑΜΝΙΟΣΗΥΛΕΙΧΑΡΙΛΑΟΣΛΟΚΡΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕ
ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣΗΡΧΕ

Αἰγηῒς ἀνδρῶν ἐνίκα, Εὐαγίδης Κτησίου Φιλαΐδης ἐχορήγει,
Λυσιμαχίδης Ἐπιδάμνιος ηὔλει, Χαρίλαος Λοκρὸς ἐδίδασκε,
Εὐθύκριτος ἦρχε.

Titulus item agonisticus, ut n. 64. 67. Euthycritus archon Ol. 113, 1. — Cyriacus, Ursinus (v. Reines. l. c.), Sponius versus ex arbitrio divisos repraesentant. Fourmonti schedae cum Pocock. consentiunt ita, ut primus versus ab ... ΗΙΣ, secundus a litteris ... ΙΜΑΧΙΔΗΣ incipiat. Ex his et vestigiis tertii versus ap. Fourm. divisionem versuum concinnavit Boeckhius.

66.

Mus. Britann. n. 289. Ed. Chandler. Inscr. II. p. 74. n. 110. et Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 336. I. p. 329. tab. VII. n. XVII. Fortuitam litterarum dispositionem ap. Chandl. removit Boeckh. in C. Inscr. gr. quem sequimur.

[*Textum vide pag. seq. interpositum*]

Erant litterae Θ Ξ Σ, quae incuriâ transscribentium irrepserunt.

Ἐπὶ Ἀρχίππου ἄρχοντος, Φρυνίωνος δημάρχου.
Κ]ατὰ τάδε μισθοῦσιν Πειραιεῖς Παραλίαν καὶ Ἁλμυρί[δ-
α καὶ τὸ Θησεῖον καὶ τἆλλα τεμένη ἅπαντα. τοὺς μισθωσ-
αμένους ὑπὲρ :Δ: δραχμὰς καθιστάναι ἀποτίμημα τῆς μ[ι]-
σθώσεως ἀξιόχρεων, τοὺς δὲ ἐντὸς :Δ: δραχμ[ῶ]ν ἐγγυ[η]τ[ὴν
ἀποδιδόμενον τὰ ἑαυτοῦ τῆς μισθώσεως. ἐπὶ τοῖσδε μ-
ισ]θοῦσιν ἀνεπιτίμητα καὶ ἀτελῆ· ἐὰν δέ τις εἰσφορὰ γί-
γνηται ἀπὸ τῶν χωρίων τοῦ τιμήματος, τοὺς δημότας ε[ἰ-
σφέρειν· τὴν δὲ ὕλ[η]ν καὶ τὴν γῆν μὴ ἐξέστω ἐξάγειν τοὺ-
ς μισθωσαμένους, μήτε ἐκ τοῦ Θησείου μήτε ἐκ τῶν ἀλλ-

[*Continuatur p. 172.*]

ΕΠΙΑΡΧΙΠΠΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΦΡΥΝΙΩΝΟΣΔΗΜΑΡΧΟΥ

Κ]ΑΤΑΤΑΔΕΜΙΣΘΟΥΣΙΝΠΕΙΡΑΙΕΙΣΠΑΡΑΛΙΑΝΚΑΙΑΛΜΥΡΙ[Δ
ΑΚΑΙΤΟΘΗΣΕΙΟΝΚΑΙΤΑΛΛΑΤΕΜΕΝΗΑΠΑΝΤΑΤΟΥΣΜΙΣΘΩΣ
ΑΜΕΝΟΥΣΥΠΕΡ:Δ:ΔΡΑΧΜΑΣΚΑΘΙΣΤΑΝΑΙΑΠΟΤΜΗΜΑΤΗΣΜ[Ι
ΣΘΩΣΕΩΣΑΞΙΟΧΡΕΩΝΤΟΥΣΔΕΕΝΤΟΣΔΔΡΑΧΜΑΝΕΓΓΥΝΤΙΝ
ΑΠΟΔΙΔΟΜΕΝΟΝΤΑΕΑΥΤΟΥΤΗΣΜΙΣΘΩΣΕΩΣΕΠΙΤΟΙΣΔΕΜ
ΙΣ]ΘΟΥΣΙΝΑΝΕΠΙΤΙΜΗΤΑΚΑΙΑΤΕΛΗΕΑΝΔΕΤΙΣΕΙΣΦΟΡΑΓ
ΙΝΗΤΑΙΑΠΟΤΩΝΧΩΡΙΩΝΤΟΥΤΙΜΗΜΑΤΟΣΤΟΥΣΔΗΜΟΤΑΣΕ[Ι
ΣΦΕΡΕΙΝΤΗΝΔΕΥΛΙΝΚΑΙΤΗΝΓΗΝΜΗΕΞΕΣΤΩΕΞΑΓΕΙΝΤΟ[Υ
ΣΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΥΣΜΗΤΕΕΚΤΟΥΘΗΣΕΙΟΥΜΗΤΕΕΚΤΩΝΑΛΛ
ΩΝΤΕΜΕΝΩΝΜΗΔΕΤΗΝΥΛΗΝΑΛΛΟΣΗΤΑΙΧΩΡΙΩΙΟΙΜΙΣ[ΘΩ
ΣΑΜΕΝΟΙΤΟΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΝΚΑΙΤΟΤΟΥΣΧΟΙΝΟΥΝΤΕΣΚΑΙ[Ο]Σ
ΑΛΛΑΕΝΝΟΜΙΑΤΗΝΜΙΣΘΩ[Σ]ΙΝΚΑΤΑΘΗΣΟΥΣΙΤΗΝΜΕΝΗΜΙΣ
ΕΑΝΕΝΤΩΙΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΙΤΗΝΔΕΗΜΙΣΕΑΝΕΝΤΩΙΠΟΣΙΔΕ
ΩΝΙΟΙΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΙΠΑΡΑΛΙΑΝΚΑΙΑΛΜΥΡΙΑΑΚΑΙΤΟΘΗ
ΣΕΙΟΝΚΑΙΤΑΛΛΑ[ΤΕΜΕΝΗΠΑΝΤΑ]ΟΣΑΟΙΟΝΤΕΚΑΙΘΕΜΙΤΟΝ
ΕΣΤΙΝΕΡΓΑΣΙΜΑΠΟΕΙΝΚΑΤΑΤΑΔΕΕΡΓΑΣΟΝΤΑΙΤΑΜΕΝΕ
ΝΝΕΑΕΤΗΟΠΩΣΑΝΒΟΥΛΩΝΤΑΙΤΩΔΕΔΕΚΑΤΩΙΕΤΗΙΤΗΝΗ
ΜΙΣΕΑΝΑΡΟΥΝΚΑΙΜΗΠΛΕΙΑΟΠΩΣΑΝΤΩΙΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΩΙ
ΜΕΤΑΤΑΥΤΑΕ[ΝΗ]ΙΥΠΕΡΓΑΣΕΣΘΑΙΑΠΟΤΗΣΕΚΤΗΣΕΠΙΔΕΚ
ΑΤΟΥΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝΟΣΕΑΝΔΕΠΛΕΙΩΑΡΟΣΕΙΗΤΗΝΗΜΙΣΕ
ΑΝΤΩΝΔΗΜΟΤΩΝΕΣΤΩΟΚΑΡΠΟΣΟΠΛΕΙΩΝΤΗΝΟΙΚΙΑΝΓΙΝ
ΕΝΤΗΙ]ΗΑ[ΜΥΡ]ΙΑΙΣ[Τ]ΕΓΟΥΣΑΝΠΑΡΑΛΑΒΩΝΚΑΙΑΡΟΝΗΚΑΤΑ

Varietas lectionis ex apographo Rosii: vs. 5. ΑΠΟΤΙΜΗΜΑ et extr. ΕΓΤΥΝΤΗ, 8. init. ΓΝΗΤΑΙ, vs. 11. pro ΑΛΛΟΣΗ etc. Ros. habet ΛΛΟ.ΟΣΗΤΩΙΧΩΡΙ.ΩΙΟΙΜΙΣ.◇, 12. extr. ΣΧΟΙΝΟΥΝΤΟΣΚΑΙΞ, 15. ΑΛΜΥΡΙΔΑ, 16. in lacunâ ΕΥ.ΠΟΥΤΙΕΞΤΙΝ (fort. εἴ πού τί ἐστιν), 18. ΤΩΙΔΕ, 20. ΕΞΝΙ pro Ε[ΝΗ]Ι, 22. extr. ΤΗΙ, vs. 24. ΠΝΠΔΟΑΙ.

ων τεμενῶν· μηδὲ τὴν ὕλην ἄλλοσ[ε] τ[ῶν] χωρίω[ν] οἱ μισ[θωσάμενοι τὸ Θεσμοφόριον καὶ τὸ τοῦ Σχοινεῦντος καὶ [ὅ]σ' ἄλλα ἐννόμια. τὴν μίσθωσιν καταθήσουσι τὴν μὲν ἡμισέαν ἐν τῷ Ἑκατομβαιῶνι, τὴν δὲ ἡμισέαν ἐν τῷ Ποσιδεῶνι. οἱ μισθωσάμενοι Παραλίαν καὶ Ἁλμυρίδα καὶ τὸ Θησεῖον καὶ τἄλλα [τεμένη πάντα], ὅσα οἷόντε καὶ θεμιτόν ἐστιν ἐργάσιμα ποεῖν, κατὰ τάδε ἐργάσονται, τὰ μὲν ἐννέα ἔτη ὅπως ἂν βούλωνται, τῷ δὲ δεκάτῳ ἔτ[ε]ι τὴν ἡμισέαν ἀροῦν καὶ μὴ πλεί[ω], ὅπως ἂν τῷ μισθωσαμένῳ μετὰ ταῦτα ἐξῇ ὑπεργά[ζ]εσθαι ἀπὸ τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκα τοῦ Ἀνθεστηριῶνος· ἐὰν δὲ πλείω ἀρόσῃ, ἡ τὴν ἡμισέαν, τῶν δημοτῶν ἔστω ὁ καρπὸς ὁ πλείων. τὴν οἰκίαν [τὴ]ν ἐν τῇ Ἁ]λ[μυρ]ί[δ]ι σ[τ]έγουσαν παραλαβὼν καὶ ἀ[σφαλ]ῆ κατὰ

. . . .

Locatio haec Piraeensium Archonte Archippo exarata aut in Ol. 114, 4, aut in Ol. 115, 3. incidit. Ἁλμυρὶς locus est de salso ita dictus; similiter Σχοινοῦς locus pascuus videtur esse. Ἐννόμια pascua sunt. Nota anacoluthiam in v. 11. οἱ μισθωσάμενοι, ubi de sensu supplendum ἐξαγόντων. Στέγουσαν in fine est *sartam tectam.* Ἀποτίμημα est *pignus.* v. Oecon. civ. Ath. I. p. 158. de τιμήματι v. ibid. II. p. 22. sqq.

67.

In epistylio monumenti choragici Thrasylli, in radice arcis ad meridiem in rupe incisi, hodie Παναγίας Σπηλιωτίσσης. De aediculâ rupi incisâ cf. Pausan. I. 21. 4. Primus Cyriac. transscripsit p. IX. n. 71. Ed. Murat. II. p. DCXLI. Cf. Ursin. Imagg. p. 28. Spon. Itin. III. II. p. 111. Wheler. Itin. p. 369. ed. Angl. Vandal. Diss. p. 673. Corsin. F. A. II. p. 20. IV. p. 56. Taylor ad Marm. Sandwic. p. 70. Le Roy Mon. Gr. T. II. 35. Stuart. Att. II. p. 29. Pomard. Itin. I. p. 132. Boeckh. usus est praeterea apographo Villoisoni ex schedis Franc. Giamberti et alio Mustoxydis. Textum vid. in margine.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣΘΡΑΣΥΛΛΟΥΔΕΚΕΛΕΕΥΣΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΧΟΡΗΓΩΝΝΙΚΗΣΑΣΑΝΔΡΑΣΙΝΙΠΠΟΘΩΝΤΙΔΙΦΥΛΗΙ ⁝
ΕΥΙΟΣΧΑΛΚΙΔΕΥΣΗΥΛΕΙ ΝΕΑΙΧΜΟΣΗΡΧΕΝ ⁝ ΚΑΡΚΙΔΑΜΟΣΣΩΤΙΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕΝ

Θράσυλλος Θρασύλλου Δεκελεεὺς ἀνέθηκεν
χορηγῶν νικήσας ἀνδράσιν Ἱπποθωντίδι φυλῇ,
Εὔιος Χαλκιδεὺς ηὔλει, Νέαιχμος ἦρχεν, Καρκίδαμος Σώτιος ἐδίδασκεν.

De genere tituli cf. n. 64. 65. Giamb. Urs. Stuart. ΔΕΚΕΛΕΕΥΣ, alii ΔΕΚΕΛΕΥΣ. cf. Steph. Byz. v. ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΔΙ vetusta forma Stuart. Giamb. Cyriac. Alii vulgare ΙΠΠΟΘΟΩΝ

ΤΙΔΙ intulerunt. Stuart. ΦΥΛΕΙ et vs. 3. ΗΥΛΕ. Ibid. Le Roy ΣΩΤΟΣ, Stuart. impressus textus ΣΟΤΙΟΣ. Super hâc inscriptione fuit statua, quae nunc in Britanniâ est. Neaechmus archon Ol. 115, 1.

68.

Lapis est Pentelicus cum titulo Corp. Inscr. n. 93., in loco pagi Aexonae effossus. Apographum Boeckhio misit Niebuhrius.

ΦΙΛΑΤΟΣΧΡΕΜΗΤΟΣΕΙΠΕΝΕΠΕΙΔΗΟΙ
ΛΑΧΟΝΤΕΣΙΕΡΟΠΟΙΟΙΕΙΣΤΟΤΗΣΗΒΗ
ΣΙΕΡΟΝΔΙΚΑΙΩΣΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΩΣΕΙ
ΕΝΕΑΦΗΣΑΝΤΗΣΟΥΣΙΑΣΤΗΣΗΒΗΣΚ
ΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΘΕΟΙΣΕΔΕΙΑΥΤΟΥΣΘ
ΥΣΑΙΚΑΙΛΟΓΟΝΚΑΙΕΥΘΥΝΑΣΔΕΔΩΚ[Α]
ΕΙΝΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΑΥΤΩΝΕΚ[ΑΣ]ΤΟΝΘΑ
ΛΛΟΥΣΤΕΦΑΝΩΙΑΝΤΙΧΑΡΙΝΤΟΝΝΑΥΣΩ
ΝΟΣΚΑΙΝΕΑΡΧΟΝΧΑΙΙΡΙΓΕΝΟΥΣ
ΘΕΟΔΟΤΟΝΑΙΣΧΡΩΝΟΣΑΡΙΣΤΟΚΛΕΑ
ΧΑΛΛΙΦΩΝΤΟΣΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣΕΝΕΚΑΚ
ΑΙΦΙΛΩΤΙΜΙΑΣΤΗΣΕΙΣΤΟΥΣΔΗΜΟΤΑ
ΣΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΣΜΑΕΝ
ΣΤΗΛΗΙΛΙΘΙΝΗΙΚΑΙΣΤΗΣΑΙΕΙΣΤΟΙΕ
ΡΟΝΤΗΣΗΒΗΣΤΟΝΔΗΜΑΡΧΟΝΤΟΝΕ...
ΑΝΕΔΙΗΙΧΜΟΝΑΡΧΟΝΤΑ
ΕΠΑΙΝΕΣΑΙΔΕΚΑΙΤΟΥΣΣΩΦΡΟΝΙΣΤΑΣ
ΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΘΑΛΛΟΥΣΤΕΦΑΝΩΙ
ΕΚΑΣΤΟΝΑΥΤΩΝΚΙΜΩΝΑΜΕΓΑ
ΛΗΕΙΠΥΘΟΔΩΡΟΝΠΥΘΕΟΥΚΑΙΤΟΝ
ΚΗΡΥΚΑΧΑΡΙΚΛΕΑΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΕΝ
ΕΚΑΤΗΣΠΕΡΙΤΗΝΠΑΝΝΥΧΙΔΑΕΠΑΙ
ΝΕΣΑΙΔΕΚΑΙΤΗΝΙΕΡΕΙΑΝΤΗΣΗΒΗΣΚΑΙΤΗ
ΣΑΛΚΜΗΝΗΣΚΑΙΤΟΝΔΡΙΟΝΤΑΚΑΛΛΙ
ΣΘΕΝΗΝΝΑΥΣΩΝΟΣΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΕ
ΚΑΣΤΟΝΑΥΤΩΝΕΥΣΕΒΙΑΣΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΕΙ
ΑΣΕΝΕΚΑΤΗΣΠΕΡΙΤΟΥΣΘΕΟΥΣΑΝΑΓΡ
ΑΨΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΣΜΑΕΝΣΤΗΛΗΙΛΙ
ΘΙΝΗΙΚΑΙΣΤΗΣΑΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΗΣΗΒΗΣ

Φιλα[ῖ]ος Χρέμητος εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ
λαχόντες ἱεροποιοὶ εἰς τὸ τῆς Ἥβη-
ς ἱερὸν δικαίως καὶ φιλοτίμως ἐ[π-
εμελήθ]ησαν τῆς θυσίας τῆς Ἥβης κ-
αὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς [οἷς] ἔδει αὐτοὺς θ-
ῦσαι, καὶ λόγον καὶ εὐθύνας δεδώκ[α-
σιν, στεφανῶσαι αὐτῶν ἕκ[ασ]τον θα-
λλοῦ στεφάνῳ, Ἀντιχάρ[η]ν τὸν Ναύσω-
νος καὶ Νέαρχον Χαιριγένους,
Θεόδοτον Αἴσχρωνος, Ἀριστοκλέα
[Κ]αλλιφῶντος, δικαιοσύνης ἕνεκα κ-
αὶ φιλ[ο]τιμίας τῆς εἰς τοὺς δημότα-
ς· ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐν
στήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆσαι εἰς τὸ ἱε-
ρὸν τῆς Ἥβης τὸν δήμαρχον τὸν [μετ-
ὰ Νέαιχμον ἄρχοντα.
Ἐπαινέσαι δὲ καὶ τοὺς σωφρονιστὰς
καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ
ἕκαστον αὐτῶν, Κίμωνα Μεγα-
[κλέους], Πυθόδωρον Πυθέου καὶ τὸν
κήρυκα Χαρικλέα, φιλοτιμίας ἕν-
εκα τῆς περὶ τὴν παννυχίδα· ἐπαι-
νέσαι δὲ καὶ τὴν ἱέρειαν τῆς Ἥβης καὶ τῆ-
ς Ἀλκμήνης καὶ τὸν δρ[ῶ]ντα Καλλι-
σθένην Ναύσωνος, καὶ στεφανῶσαι ἕ-
καστον αὐτῶν εὐσεβείας καὶ φιλοτιμί-
ας ἕνεκα τῆς περὶ τοὺς θεούς· ἀναγρ-
άψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λι-
θίνῃ καὶ στῆσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥβης.

Decretum est Aexonensium. Eius inscriptio in sequentem annum praecipitur, unde dictum *τὸν δήμαρχον τὸν μετὰ Νέαιχμον ἄρχοντα*. Neaechmus archon fuit Ol. 115, 1. In eius nomine dele ductus HI, ut v. 9. in nomine *Χαιριγένους* et in ΔΡΙΟΝΤΑ v. 24. ductus I delendus est. *Ἱεροποιοὶ* non reipublicae nunc sunt, sed pagi. V. 4. 5. notanda duplex structura *τῆς Ἥβης καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς*. Nauson videtur idem esse qui C. Inscr. n. 93.

Alterâ decreti parte primum laudantur Sophronistae, gymnici alias magistratus, qui in pannychide, ne quid petulanter ageretur, curabant; pan-

nychis illa celebratur Iuventae, cui adiuncta socrus Alcmena (de templo Iuventae cf. C. Inscr. n. 93.). V. 24. verbum δρᾶν proprium est de mysticis sollemnibus peragendis.

69.

Marmor hymettium aëtomate exornatum. Fragmentum maius (inde a v. 15.) ab Elgino abductum in Museo Britannico est, Synops. n. 281. Edidit Chandl. Inscr. II. 12. p. 51. Raoul-Rochette Antt. Bosp. p. 212. Osann. Syll. I. p. 119-135. Alterum fragmentum, quod initium tituli vs. 1-15. continet, anno 1836 effossum in arce, a Rossio communicatum est cum M. H. E. Meiero (v. Diar. Archaeol. Hal. n. 10. 1836.). Marmor est στοιχηδὸν scriptum, ut tamen in versibus quibusdam, ut 18, neglecta ea ratio scribendi videatur.

[*Textum vide in pag. 176-177. interpositum*]

'Επὶ Δ]ιοτίμου ἄρχοντος ἐπὶ τῆς 'Αντι[οχίδος ἑ-βδό]μης πρυτανείας, ᾗ Λυσίστρατο[ς 'Αριστομά-χου] Παιανιεὺς ἐγραμμάτευεν, Γα[μηλιῶνος ἔνῃ καὶ] νέᾳ, ἐνάτῃ καὶ εἰ[κοσ]τῇ τῆ[ς πρυτανείας, ἐκκ]λησία, τῶν προέδρ[ων ἐπεψήφισεν ....οσθένου Ξυπετ[αιὼν καὶ συμπρόεδροι· ἔδο-ξεν] τῷ δήμῳ· 'Αγύρ[ριος Καλλιμέδοντος .... ιεὺς εἶπεν· 'Επειδὴ [καὶ οἱ πρόγονοι τοῦ βασιλέως Σπαρτόκου χρείας [παρέσχοντο τῷ δήμῳ, καὶ ν]ῦν Σπάρτοκος πλ[είστην εὔνοιάν τε καὶ οἰ-κειότητα κοινῇ [τε τῇ πόλει ἀποδείκνυ-ται καὶ ἰδίᾳ 'Αθ[ηναίων τοῖς παραγενομένοις πρὸς αὐτόν, ἀνθ' [ὧν καὶ τοὺς προγόνους καὶ αὐτὸν πολίτας ἐποιή[σατο ἡ πόλις, καὶ δὴ εἰκόσι χαλ-κ[α]ῖς ἔν τε τῇ [ἀγορᾷ καὶ] ἐν τῷ ἐμπορίῳ [καὶ ἄλλαις δωρεαῖς [ἐτίμα, αἷς δ]εῖ τιμᾶσθαι τοὺ[ς ἀγαθοὺς ἄνδ[ρας, καὶ ὑπέσχε]το, ἐάν τις βαδίζῃ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τ[ῶν προγόνων] αὐτοῦ ἢ τὴν Σπα[ρ-τόκου, βοηθ[εῖν πάσῃ δυνάμει] καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατ[ταν, καὶ Σπάρ]τοκος ἀφικομένης τῆς πρεσβεία[ς τῆς ἡμετέρας ἀκ]ούσας ὅτι ὁ δῆμος κεκόμιστ[αι τὸ ἄστυ, συνήσ]θη τοῖς εὐτυχήμασ[ι τοῦ δήμ]ο[υ καὶ ἐδίδ]ου δωρεὰν μυρίου[ς καὶ τρι-σχιλίους πυρῶν με]δίμνους, ἐπαγγέλλεται δ-

[*Continuatur. p. 178.*]

ΕΠΙΔ]ΙΟΤΙΜΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΕΠΙΤΗΣΑΝΤΙ[ΟΧΙΔΟΣΕ
ΒΔΟ]ΜΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΗΙΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟ[ΣΑΡΙΣΤΟΜΑ
ΧΟΥ]ΠΑΙΑΝΙΕΥΣΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΓΑ[ΜΗΛΙΩΝΟΣΕΝΕΙ
ΚΑΙ]ΝΕΑΙΕΝΑΤΗΙΚΑΙΕΙ[ΚΟΣ]ΤΗΙΤΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ
ΕΚΚ]ΛΗΣΙΑΤΩΝΠΡΟΕΔΡ[ΩΝΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.........
.. ΟΣΘΕΝΟΥΞΥΠΕΤ[ΑΙΩΝΚΑΙΣΥΜΠΡΟΕΔΡΟΙΕΔΟ
ΞΕΝ]ΤΩΙΔΗΜΩΙΑΓΥΡ[ΡΙΟΣΚΑΛΛΙΜΕΔΟΝΤΟΣ...
]ΕΥΣΕΙΠΕΝΕΠΕΙΔΗ[ΚΑΙΟΙΠΡΟΓΟΝΟΙΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΣΠΑΡΤΟΚΟΥΧΡΕΙΑΣ[ΠΑΡΕΣΧΟΝΤΟΤΩΙΔΗΜΩΙΚΑΙ
Ν]ΥΝΣΠΑΡΤΟΚΟΣΠΛ[ΕΙΣΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΕΚΑΙΟΙ
ΚΕΙΟΤΗΤΑΚΟΙΝΗΙ[ΤΕΤΗΙΠΟΛΕΙΑΠΟΔΕΙΚΝΥ
ΤΑΙΚΑΙΙΔΙΑΙΑΘ[ΗΝΑΙΩΝΤΟΙΣΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝΟΙΣ
ΠΡΟΣΑΥΤΟΝΑΝΘΩΝΚΑΙΤΟΥΣΠΡΟΓΟΝΟΥΣΚΑΙΑΥΤΟΝ
ΠΟΛΙΤΑΣΕΠΟΙΗ[ΣΑΤΟΗΠΟΛΙΣΚΑΙΔΗΕΙΚΟΣΙΧΑΛ
ΚΑΙΣΕΝΤΕΤΗΙ[ΑΓΟΡΑΙΚΑΙ]ΕΝΤΩΙΕΜΠΟΡΙΩΙ[ΚΑΙ
ΑΛΛΑΙΣΔΩΡΕΑ[ΙΣΕΤΙΜΑΑΙΣΔ]ΕΙΤΙΜΑΣΘΑΙΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΟΟΥΣΑΝΔ[ΡΑΣΚΑΙΥΠΕΣΧΕ]ΤΟΕΑΝΤΙΣΒΑΔΙΞΕ[Ι
ΕΠΙΤΗΝΑΡΧΗΝΤ[ΗΝΤΩΝΠΡΟΓΟΝΩΝ]ΑΥΤΟΥΗΤΗΝΣΠΑ[Ρ
ΤΟΚΟΥΒΟΗΘ[ΕΙΝΠΑΣΗΙΔΥΝΑΜΕΙ]ΚΑΙΚΑΤΑΓΗΝΚΑΙ
ΚΑΤΑΘΑΛΑΤ[ΤΑΝΚΑΙΣΠΑΡ]ΤΟΚΟΣΑ[Φ]ΙΚΟΜΕΝΗΣΤΗΣ
ΠΡΕΣΒΕΙΑ[ΣΤΗΣΗΜΕΤΕΡΑΣΑΚ]ΟΥΣΑΣΟΤΙΟΔΗΜΟΣ
ΚΕΚΟΜΙΣΤ[ΑΙΤΟΑΣΤΥΣΥΝΗΣ]ΘΗΤΟΙΣΕΥΤΥΧΗΜΑΣ[Ι
ΤΟΥΔΗΜ]Ο[ΥΚΑΙΕΔΙΔ]ΟΥΔΩΡΕΑΝΜΥΡΙΟΥ[ΣΚΑΙΤΡΙΣ
ΧΙΛΙΟΥΣΠΥΡΩΝΜΕ]ΔΙΜΝΟΥΣΕΠΑΝΓΕΛΛΕΤΑΙΔ
ΕΚΑΙΕΙΣΤΟΛΟΙΠΟΝΧΡ]ΕΙΑΝΠΑΡΕΞΕΣΘΑΙΤΩ[ΙΔΗΜ
ΩΙΑΓΑΘΟΝΠΟΙΩΝΠΑΝΟ]ΤΙΑΝΔΥΝΗΤΑΙΚΑΙΤΑΥ[ΤΕΠ
ΙΤΗΔΕΥΕΙΒΟΥΛΟΜΕΝ]ΟΣΔΙΑΦΥΛΑΤΤΕΙΝΤΗΝ[ΕΥΝΟ
ΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΔΗΜ]ΟΝΤΗΝΠΑΡΑΔΕΔΟΜΕΝΗΝ[ΑΥΤ

ΩΙΠΑΡΑΤΩΝΠΡΟΓΟΝ]ΩΝΟΠΩΣΑΝΟΥΝΚΑΙΝΗΤΑΙ[ΟΔΗ
ΜΟΣΧΑΡΙΤΟΣΜΕΜΝΗ]ΜΕΝΟΣΠΡΟΣΤΟΥΣΕΥΝΟΥΣ[ΔΙΑ
ΤΟΥΕΜΠΡΟΣΘΕΝΧΡ]ΟΝΟΥΔΙΑΜΕΜΕΝΗΚΟΤΑΣΑΥ[ΤΩΙ
ΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙΔΕ]ΔΟΧΘΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΕΠ[ΑΙΝΕΣΑΙΒ
ΑΣΙΛΕΑ]ΣΠΑΡΤΟΚΟΝΕΥΜΗΛΟΥ[ΚΑΙΣΤ
ΕΦΑΝΩ]ΣΑΙΧΡΥΣΕΩΙΣΤΕΦΑΝΩΙ[ΣΤΑΘ
ΜΟΝ..ΑΡΕΤΗΣ]ΕΝΕΚΑΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΗΝΕΧΩ[ΝΔΙΑΤΕ
ΛΕΙΠΡΟΣΤΟΝ]ΔΗΜΟΝΚΑΙΑΝΕΙΠΕΙΝΤΟΝΣΤΕ[ΦΑΝΟΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΩΝ]ΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝΤΡΑΓΩΙΔΟΙΣΕΝΤΩΙ[ΘΕΑΤΡ
ΩΙΤΗΣΔΕΠ]ΟΙΗΣΕΩΣΤΟΥΣΤΕΦΑΝΟΥΚΑΙΤΗΣΑ[ΝΑΓΟ
ΡΕΥΣΕΩ]ΣΕΠΙΜΕΛΗΘΗΝΑΙΤΟΥΣΕΠΙΤΗΙΔΙΟ[ΙΚΗΣΕ
ΙΣΤΗΣ]ΑΤΑΑΥΤΟΥΚΑΙΕΙΚΟΝΑΧΑΛΚΗΝΕΝΤΗ[ΙΑΓΟΡ
ΑΙΠΑΡ]ΑΤΟΥΣΠΡΟΓΟΝΟΥΣΚΑΙΕΤΕΡΑ[ΝΕΝΑΚΡΟΠΟΛ
ΕΙΟΠΩ]ΣΑΝΔΕΚΑΙΕΙΔΗΙΟΒΑΣΙΛΕΥΣΣΠΑΡΤ[ΟΚΟΣΤ
ΑΕΨΗΦ]ΙΣΜΕΝΑΤΩΙΔΗΜΩΙΧΕΙΡΟΤΟΝΗΣΑΙΠΡΕ[ΣΒΕ
ΙΣΤΡ]ΕΣΑΝΔΡΑΣΕΞΑΘΗΝΑΙΩΝΑΠΑΝΤΩΝΟΙΤΙ[ΝΕΣΑΙ
ΡΕΘΕ]ΝΤΕΣΑΠΑΡΟΥΣΙΝΚΑΙΤΟΤΕΨΗΦΙΣΜΑΑΠ[ΟΔΩ
ΣΟΥ]ΣΙΝΚΑΙΑΠΑΝΓΕΛΟΥΣΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΗΝ[ΕΧΕΙ
ΠΡΟ]ΣΑΥΤΟΝΟΔΗΜΟΣΚΑΙΠΑΡΑΚΑΛΟΥΣΙΝΑΥ[ΤΟΝΒ
ΟΗΘ]ΕΙΝΤΩΙΔΗΜΩΙΚΑΘΟΤΙΑΝΔΥΝΗΤΑΙΔΟΥ[ΝΑΙΔ
ΕΦΟ]ΔΙΑΤΩΝΠΡΕΣΒΕΙΩΝΕΚΑΣΤΩΙΤΟΤΕΤΑ[ΓΜΕΝ
ΟΝ]ΟΠΩΣΑΝΔΕΚΑΙΥΠΟΜΝΗΜΑΗΙΤΗΣΟΙΚΕΙΟ[ΤΗΤΟ
Σ]ΚΑΙΤΩΝΔΩΡΕΙΩΝΤΩΝΠΡΟΣΤΙΘΕΜΕΝΩΝΑΥ[ΤΩΙΠ
Ρ]ΟΣΤΑΙΣΥΠΑΡΧΟΥΣΑΙΣΤΟΝΓΡΑΜΜΑΤΕΑΤΟΝ[ΚΑΤΑ
ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΝΑΝΑΓΡΑΨΑΙΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΣΜΑ[ΕΝΣΤ
ΗΛΗΙΛΙΘΙΝΗΙΚΑΙΣΤΗΣΑΙΕΝΑΚΡΟΠΟΛΕΙΤΟ[ΔΑΝ
ΑΛΩΜΑΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝΜΕΡΙΣΑΙΤΟΥΣΕΠΙΤΗΙ[ΔΙ
ΟΙΚΗΣΕΙ

ε καὶ εἰς τὸ λοιπὸν χρ]είαν παρέξεσθαι τῷ [δήμ-
ῳ, ἀγαθὸν ποιῶν πᾶν ὅ]τι ἂν δύνηται, καὶ τοῦ[τ' ἐπ-
ιτηδεύει βουλόμεν]ος διαφυλάττειν τὴν [εὔνο-
ιαν τὴν πρὸς τὸν δῆμ]ον τὴν παραδεδομένην [αὐτ-
ῷ παρὰ τῶν προγόν]ων· ὅπως ἂν οὖν [φ]αίνηται [ὁ δῆ-
μος χάριτος μεμνη]μένος πρὸς τοὺς εὔνους [διὰ
τοῦ ἔμπροσθεν χρ]όνου διαμεμενηκότας αὐ[τῷ,
ἀγαθῇ τύχῃ, δε]δόχθαι τῷ δήμῳ ἐπ[αινέσαι β-
ασιλέα] Σπάρτοκον Εὐμήλου [καὶ στ-
εφανῶ]σαι χρυσέῳ στεφάνῳ [σταθ-
μὸν . . ἀρετῆς] ἕνεκα καὶ εὐνοίας, ἣν ἔχω[ν διατε-
λεῖ πρὸς τὸν] δῆμον, καὶ ἀνειπεῖν τὸν στέ[φανον
Διονυσίων] τῶν μεγάλων τραγῳδοῖς ἐν τῷ [θεάτρ-
ῳ· τῆς δὲ π]οιήσεως τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀ]ναγο-
ρεύσεω]ς ἐπιμεληθῆναι τοὺς ἐπὶ τῇ διο[ικήσε-
ι. στῆσ]αι δ' αὐτοῦ καὶ εἰκόνα χαλκῆν ἐν τῇ [ἀγορ-
ᾷ παρ]ὰ τοὺς προγόνους καὶ ἑτέρα[ν ἐν ἀκροπόλ-
ει. ὅπω]ς ἂν δὲ καὶ εἰδῇ ὁ βασιλεὺς Σπάρτ[οκος τ-
ὰ ἐψηφ]ισμένα τῷ δήμῳ, χειροτονῆσαι πρέ[σβε-
ις τρ]εῖς ἄνδρας ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, οἵτι[νες αἱ-
ρεθέ]ντες ἀπαροῦσιν καὶ τό τε ψήφισμα ἀπ[οδώ-
σου]σιν καὶ ἀπαγγελοῦσι τὴν εὔνοιαν, ἣν [ἔχει
πρὸ]ς αὐτὸν ὁ δῆμος, καὶ παρακαλοῦσιν αὐ[τὸν β-
οηθ]εῖν τῷ δήμῳ καθ' ὅ τι ἂν δύνηται. δοῦ[ναι δ'
ἐφό]δια τῶν πρέσβεων ἑκάστῳ τὸ τεταγ[μέν-
ον. ὅπως ἂν δὲ καὶ ὑπόμνημα ᾖ τῆς οἰκειό[τητο-
ς] καὶ τῶν δωρεῶν τῶν προστιθεμένων αὐ[τῷ π-
ρ]ὸς ταῖς ὑπαρχούσαις, τὸν γραμματέα τὸν [κατὰ
πρυτανείαν ἀναγράψαι τόδε τὸ ψήφισμα [ἐν στ-
ήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆσαι ἐν ἀκροπόλει· τὸ [δ' ἀν-
άλωμα τὸ γενόμενον μερίσαι τοὺς ἐπὶ τῇ [δι-
οικήσει.

Decretum hoc honori Spartoci IV. Eumeli filii datum est, qui ab Ol. 119, 1. usque ad Ol. 124, 1. viginti annos Bospori rex fuit (v. Diod. XX. 25. 100.). Archon Diotimus est ex tempore quo fasti deficiunt, et pertinet ad Ol. 123, 3 - 124, 1. M. H. E. Meierus Archontem Diotimum Ol. 123, 3 ponendum defendebat (Diar. Archaeol. Hal. 1834. n. 31.). Neque impro-

babile illud est. Principium decreti a Rossio correctum est ex simili decreto de Audoleonte quod in idem tempus cadit (v. Meier. l. c.). Ex quo sequitur, Ol. 123, 3. septimae et duodecimae prytaniae eundem scribam fuisse.

Formulae eae sunt, quae in decretis Archonte Nicodoro Ol. 116, 3. (C. I. n. 105.) et Archonte Dionysio n. 71. scriptis, in quibus ὁ ἐπιψηφίζων est ex proëdris non contribulibus. cf. ad n. 71. Huius epistatae nomen in nostro titulo interiit. Patris autem nomen potuit esse Κλε]οσθένου, Αὐτ]οσθένου, Δημ]οσθένου. Cuius terminationis ratio nota est ex titulis post aetatem Alexandri M. exaratis. Cf. C. Inscr. n. 295. et n. 45. Agyrrhius ille videtur Callimedontis filius fuisse, qui a Comico Philemone († Ol. 129, 3.) nominatur. V. Athen. VIII, 340. *d.* Pagi eius nomen in ιεύς pro multitudine litterarum potest esse Λουσ]ιεύς, Εἰκαρ]ιεύς, Ἐρικα]ιεύς, Κηφισ]ιεύς, Παιαν]ιεύς, Πρασ]ιεύς, Σπειρ]ιεύς, Αἰγιλ]ιεύς, Φηγα]ιεύς, quod monuit iam Meierus l. c. — vs. 15. Τὸ ἐμπόριον Atticum esse iam certissimum est. — vs. 17. ΒΑΔΙΞΕ[Ι scriptum est more antiquo pro ΒΑΔΙΞΗ[Ι. — vs. 18. ΕΠΙΤΗΝΑΡΧΗΝΤ... .....ΝΑΥΤΟΥ Boeckh. suspicatur de alio regulo agi, fortasse propinquo Spartoci. Meierus τ[οῦ Παρισάδου] supplebat. Nos aliter statuimus. Nam sponsio illa Atheniensium (ὑπέσχετο) non solum ad Spartoci tempora spectat, sed etiam ad ea, quae praecesserunt. Nostrae coniecturae τ[ῶν προγόνω]ν favet etiam littera N in fragmento Elginiano servata. — vs. 21. de voce πρεσβείας vid. Boeckh. in Add. I. p. 900. — Supplementa vs. 22., si comparaveris decretum de Audoleonte, vera esse intellexeris. — vs. 24. πυρῶν supplevit Boeckh. nam πυροὶ ποντικοὶ noti sunt. v. Dinarch. c. Demosth. p. 33. — vs. 39. ὁ ἐπὶ τῇ διοικήσει olim unus fuit; nunc plures sunt, mutatâ administrationis formâ unius negotiis ad plures translatis, cf. Oecon. civ. Ath. I. p. 185. — vs. 44. ΤΡΕΣ ex priscâ scripturâ pro ΤΡΕΙΣ. Tres legati saepe missi sunt. — vs. 49. πρεσβείων, et vs. 51. δωρειῶν lapsus quadratarii videtur esse, nisi ex dialectis formas φονειρὸς, ἐπιφανείστατος etc. n. 92. vel potius Πασικλείους, Αὐτοκλείους in titulis Ionicis inferioris aetatis, C. I. n. 2747. 2776. 2856. 2857. 2937. contuleris. — vs. 52. de prytanum scribâ v. Oecon. civ. Athen. I. p. 200. Ante Euclidem munus inscribendorum decretorum datur potius τῷ γραμματεῖ τῆς βουλῆς, neque in vetustioribus titulis γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν nominatur, ut verisimile sit, qui ante Euclidem γραμματεὺς τῆς βουλῆς audiat, postbac γραμματέα κατὰ πρυτανείαν nominari, quo distinguatur àb alio recens addito scribâ Senatus. — vs. 55. μερίσαι de distribuendâ et dispensandâ singulis pecuniâ in sumptus erogandâ dicitur. V. Oecon. civ. Ath. I. p. 185.

70.

In alta basi, quae exstructa est super zophoro monumenti Thrasyllei, ad statuae dextram. Edidit Cyriacus n. 69. Cf. eos, qui in lemmate ad n. 67. citantur.

ΟΔΗΜΟΣΕΧΟΡΗΓΕΙΓΥΘΑΡΑΤΟΣΗΡΧΕΝ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΘΡΑΣΥΚΛΗΣΘΡΑΣΥΛΛΟΥΔΕΚΕΛΕΕΥΣ

ΙΓΓΟΘΩΝΤΙΣΓΑΙΔΩΝΕΝΙΚΑ
ΘΕΩΝ ΘΗΒΑΙΟΣ ΗΥΛΕΙ
ΓΡΟΝΟΜΟΣΘΗΒΑΙΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕΝ

Ὁ δῆμος ἐχορήγει, Πυθάρατος ἦρχεν,
ἀγωνοθέτης Θρασυκλῆς Θρασύλλου Δεκελεεύς·

Ἱπποθωντὶς παίδων ἐνίκα,
Θέων Θηβαῖος ηὔλει,
Πρόνομος Θηβαῖος ἐδίδασκεν.

Titulus est agonisticus, quales plures habuimus, n. 64. 65. 67. Fundum lectionis constituit aerea Stuarti tabula. Cyr. Urs. Stuart. ΔΕΚΕΛΕΕΥΣ. Cyr. Stuart. ΙΓΓΟΘΩΝΤΙΣ.

Pytharatus archon Ol. 127, 2. Deficientibus choregis populus nunc ipse tribui subvenit, ut C. Inscr. n. 226. v. Oecon. civ. Athen. I. p. 494. Thrasylli filius eius, qui monumentum n. 67. dicaverat, agonothetae munere fungebatur; cui populus hunc honorem tribuit, ut et hic tripus et alter (C. I. n. 226.) in paterno monumento collocaretur. Pronomus videtur ex posteris celebris illius tibicinis Pronomi esse, qui Ol. 99, 1. floruit (C. I. n. 215.).

71.

Marmor fastigium habet, in aëtomate est circulus, clypeum ut videtur repraesentans; in summo fastigio forma est protomae, sed sine vultu. Exstat in Museo Naniano. Titulum ex schedis Chishulli Maffeianis edidit Corsin. Inscr. Att. IX. p. xxxvii sq. Deinde Biagi de decret. Athen. p. xviii.

[*Textum vide pag. seq. interpositum*]

Ἐπὶ Διονυσίου ἄρχοντος τοῦ μετὰ
Παράμονον ἐπὶ τῆς Αἰαντίδος ἑ-
βδόμης πρυτανείας, ᾗ Λάμιος Τιμού-
χου Ῥαμνούσιος ἐγραμμάτευεν, Γα-
μηλιῶνος ὀγδόῃ ἱσταμένου, ὀγδό-
ῃ τῆς πρυτανείας, βουλὴ ἐμ βουλευ-

ΕΠΙΔΙΟΝΥΣΙΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΤΟΥΜΕΤΑ
ΠΑΡΑΜΟΝΟΝΕΠΙΤΗΣΑΙΑΝΤΙΔΟΣΕ
ΒΔΟΜΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΗΛΑΜΙΟΣΤΙΜΟΥ
ΧΟΥΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΓΑ
ΜΗΛΙΩΝΟΣΟΓΔΟΗΙΣΤΑΜΕΝΟΥΟΓΔΟ
ΗΤΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΒΟΥΛΗΕΜΒΟΥΛΕΥ
ΤΗΡΙΩΙΤΩΝΠΡΟΕΔΡΩΝΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ
ΣΤΡΑΤΟΦΩΝΣΤΡΑΤΟΚΛΕΟΥΣΣΟΥΝΙ
ΕΥΣΚΑΙΣΥΝΠΡΟΕΔΡΟΙ
ΕΔΟΞΕΝΤΕΙΒΟΥΛΕΙ
ΡΗΣΟΣΑΡΤΕΜΩΝΟΣΑΛΑΙΕΥΣΕΙΠΕΝ
ΕΠΕΙΔΗΠΡΟΣΟΔΟΝΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΣΠΡΟΣ
ΤΗΝΒΟΥΛΗΝΔΙΟΓΝΗΤΟΣΕΞΟΙΟΥΤΑΜΙ
ΑΣΝΑΥΚΛΗΡΩΝΚΑΙΕΜΠΟΡΩΝΤΩΝΦΕ
ΡΟΝΤΩΝΤΗΝΣΥΝΟΔΟΝΤΟΥΔΙΟΣΤΟΥ
ΞΕΝΙΟΥΕΜΦΑΝΙΖΕΙΤΕΙΒΟΥΛΕΙΒΟΥΛΕΣ
ΘΑΙΤΗΝΣΥΝΟΔΟΝΑΝΑΘΕΙΝΑΙΕΙΚΟΝΑΓΡΑ
ΠΤΗΝΕΝΟΠΛΩΤΟΥΕΑΥΤΩΝΠΡΟΞΕ
ΝΟΥΚΕΧΕΙΡΟΤΟΝΗΜΕΝΟΥΔΕΚΑΙΕΠΙΜΕ
Λ]ΗΤΟΥΕΠΙΤΟΝΛΙΜΕΝΑΔΙΟΔΩΡΟΥΤΟΥ
ΘΕΟΦΙΛΟΥΑΛΑΙΕΩΣΕΝΤΩΙΑΡΧΕΙΩΙΑΥ
ΤΟΥΚΑΙΔΙΑΤΑΥΤΑΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΗΝΒΟΥ
ΛΗΝΕΠΙΚΥΡΩΣΑΙΕΑΥΤΩΙΨΗΦΙΣΜΑ
ΑΓΑΘΕ[Ι]ΤΥΧΕΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΕΙΒΟΥΛΕΙΕΠΙ
ΚΕΧΩ[Ρ]ΗΣΘΑ[Ι]ΔΙΟΓΝΗΤΩΚΑΙΤΗΣΥΝΟΔΩ
Π]Ο[Ι]ΗΣΑ[ΣΘ]ΑΙΤ[ΗΝ]ΑΝΑΘΕΣΙΝΤΗ[Σ]ΓΡΑ
ΠΤΗΣΕΙΚΟΝΟΣΕΝΟΠΛΩΔΙΟΔΩΡΟΥΤΟΥ
ΘΕΟΦΙΛΟΥΑΛΑΙΕΩΣΕΝΤΩΙΑΡΧΕΙΩΙΑΥ
ΤΟΥΚΑΘΑΠΕΡΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΗΝΒΟΥΛΗΝ

τηρίῳ· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν
Στρατοφῶν Στρατοκλέους Σουνι-
εὺς καὶ συνπρόεδροι·
ἔδοξεν τῇ βουλῇ·
Ῥῆτος Ἀρτέμωνος Ἁλαιεὺς εἶπεν·
Ἐπειδὴ πρόσοδον ποιησάμενος πρὸς
τὴν βουλὴν Διόγνητος ἐξ Οἴου, ταμί-
ας ναυκλήρων καὶ ἐμπόρων τῶν φε-

ρόντων τὴν σύνοδον τοῦ Διὸς τοῦ ξενίου, ἐμφανίζει τῇ βουλῇ βούλεσθαι τὴν σύνοδον ἀναθεῖναι εἰκόνα γραπτὴν ἐν ὅπλῳ τοῦ ἑαυτῶν προξένου, κεχειροτονημένου δὲ καὶ ἐπιμελητοῦ ἐπὶ τὸν λιμένα, Διοδώρου τοῦ Θεοφίλου Ἁλαιέως, ἐν τῷ ἀρχείῳ αὐτοῦ, καὶ διὰ ταῦτα παρακαλεῖ τὴν βουλὴν ἐπικυρῶσαι ἑαυτῷ ψήφισμα, ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαι τῇ βουλῇ ἐπικεχωρῆσθαι Διογνήτῳ καὶ τῇ συνόδῳ ποιήσασθαι τὴν ἀνάθεσιν τῆς γραπτῆς εἰκόνος ἐν ὅπλῳ Διοδώρου τοῦ Θεοφίλου Ἁλαιέως ἐν τῷ ἀρχείῳ αὐτοῦ, καθάπερ παρακαλεῖ τὴν βουλήν.

Cors. v. 9. καὶ οἱ συμπρόεδροι. Male. In vetustioribus titulis omnibus καὶ συμπρόεδροι dicitur sine articulo. V. Corp. Inscr. n. 112. 122; cf. n. 111. 96. 97. Inde a v. 21. Nanianum apographum incipit mutilum esse; sed succurrunt schedae Chish. unde conflata lectio est.

Decretum est Senatus; itaque additur βουλὴ ἐν βουλευτηρίῳ, non alio loco. Solemnis est nominativus βουλή, ut saepius ἐκκλησία in talibus titulis cf. Corp. Inscr. n. 105. 112. 113. 122. Σύνοδος collegium s. sodalitium, cultorum maxime alicuius dei (ἔρανος, θίασος). Haec σύνοδος fuit Iovis hospitalis, quem Athenis cultum aliunde non constat. Hanc qui deducunt mercatores et naucleri, ipsi aliud sodalitium constituunt. Quorum quaestor est Diognetus Atheniensis, proxenus Diodorus item Atheniensis. Atqui illi mercatores et naucleri sunt ii, qui in Delo versantur, sive Attici sive peregrini, sed maxime peregrini. Itaque quum ex Delo Athenas deducant synodum suam, Athenis habent proxenum, Diodorum, qui ἐπιμελητὴς ἐπὶ τὸν λιμένα κεχειροτονημένος est, cum ἐπιμελητῇ τοῦ ἐμπορίου conferendus, notante Schoemanno. Illi igitur proxeno suo in ἀρχείῳ i. e. in atticâ curiâ curatoris portus imaginem in tabulâ s. clypeo pictam reponi volunt. Petunt, ut decretum senatus ipsis ratum fieret et scriberetur (ἐπικυρῶσαι ἑαυτοῖς ψήφισμα). Et fit hoc Senatusconsulto concessio, quod verbo ἐπικεχωρῆσθαι exprimitur.

Qui verba facit, Senator est; qui quum Halaeensis sit, sicut is, pro quo decretum fit, verisimile est, amicitiae causa potissimum eum pro Diodoro dixisse.

Tempus, quo exaratus est hic titulus, duodecim est tribuum, quae Ol. 118, 2. restitutae usque ad Hadrianum perdurarunt. Quo tempore congruunt prytaniae et menses. Prytania est septima mense septimo, Aeantidis; scriba (ὁ γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν), qui sorte creatur, quum non debeat esse τῆς φυλῆς τῆς πρυτανευούσης, sed ex aliâ tribu (cf. Corp. Inscr. n. 81.), Rhamnus illâ aetate non fuerit Aeantidis, sed alius tribus necesse est. Proëdrus s. epistata Suniensis est, vel Leontidis vel Attalidis, non contribulium. Scilicet olim et in senatu et in populo ἐπιψήφισιν fuisse epistatae prytanum, sed inde ab Ol. 118. (Boeckh. notante iam Ol. 109-111.) proëdri non contribulis demonstravit Schoemannus de comitiis (p. 89. sqq.); cf. C. Inscr. ad n. 90. et ad n. 111. — Archontes eius aetatis sunt, cuius fasti deficiunt, Ol. 145, 3 - Ol. 155, 3. Post Ol. 152. scriptus titulus Boeckhio videtur; *tum enim Delus a Romanis tradita Atheniensibus est,* (Dorvill. in Obss. Misc. Vol. VII. p. 44.) *qui eam etiam Antoninorum aetate teste Pausaniâ tenuerunt.*

§. 2. TITULI IONICI AEOLICI DORICI AB OLYMP. 94, 2-158.

Exposuimus hâc paragrapho inscriptiones Ionicas (n. 72. 73.), Aeolicas (n. 74. 75.), Doricas (n. 76-87.), interpositâ laminâ aureâ Canopi repertâ, quae, ut par est, dialectum communem exhibet. Scilicet communis dialectus inde a Philippi et Alexandri Magni temporibus vulgata est; cf. Knight Prolegg. ad Hom. §. LXXXI. Et quantum ex iis, qui supersunt, titulis licet iudicare, Iones citius quam ceterae gentes Graeciae ad communem dialectum transierunt; cf. Giese de dial. aeol. p. 135. sq. Ionicae dialecti secundum variam terrarum incolarumque naturam quattuor fuerunt genera, Caricum, quo Milesii, Myusii, Prienenses utebantur, Lydium apud Ephesios, Colophonios, Lebedios, Teios, Clazomenios, Phocaeenses, Chium Chiis usurpatum et Erythraeis, quartum denique Samium (Herodot. I, 142.). Lydio vel Samio Ionismo Herodotus videtur usus esse, Cario Hippocrates, quo etiam logographi, qui ἀκράτῳ τῇ Ἰάδι usi esse dicuntur (Giese de dial. aeol. p. 150. sqq.). Sed quemadmodum dialectum Ionicam ex titulis parum cognoscimus, ita, generum illorum quae fuerit ratio, multo minus ex iis licet divinare. Nam qui ex Ol. 103-106. tituli sunt Mylasenses (n. 73.), modicum Ionismum referunt, ut comparari cum diris Teiorum (n. 46.) non possint; et ceterorum antiquiores aut communi dialecto concepti sunt, ut Iassensis (C. I. n. 2671.) ex aetate Alexandri M., aut formas quasdam ionicas, non dialectum praebent, ut ex Ol. 107-117. Panticapaeenses (C. I. n. 2117. 2118. 2119.) et Trallensis (ibid. n. 2919.). Ut consistamus in iis, qui diser-

tius aetatis indicium habent, communi dialecto scripti tituli hi sunt: C. I. n. 2105. 2106. 2120. Panticap. (Ol. 119-124.), n. 2852. Miles. (Ol. 123, 1.), n. 2155. Lemn. (circa Ol. 145.), n. 2144. Eretr. (c. Ol. 145.), n. 3045. Tei. (Ol. 146, 4.), n. 3067. 3068.[a] Tei. (Ol. 152. 4.). — Ceterum si in litteris publicis communem dialectum amplexi sunt Iones, inde non sequitur, etiam plebem linguâ suâ peculiari mature uti desiisse. Immo ex formis quibusdam Ionicis in linguâ Graecorum recentiorum retentis colligas gentes Ionicas diu suâ usas esse dialecto.

Plus nobis ad cognoscendas dialectorum varietates adiumenti attulerunt tituli aeolici. Nam aeolicae quoque dialecti pro variâ caeli temperie et gentium admistione varia genera exstiterunt, ut Thessalicum, Boeoticum, Peloponnesium, Lesbium vel Asianum, quo vulgo Grammatici dialectum Aeolicam intelligi volunt. Atque Eleam quidem Arcadicamque Aeolismi speciem in titulo Eleo (n. 24.) tenemus (cf. Strab. VIII. init.); a quâ plurimum discrepat dialectus Boeotica ipsâ vetustate insignis. Hacc enim a Thessalicâ culta dialecto (Heraclid. Pont. ap. Athen. XIV. p. 624. C.) vetustissimae Graecorum linguae formas retinuit; quam dictionem numquam in agris abrogatam esse lingua Graecorum recentiorum arguit, quae multa et ad pronuntiationem illi similia et ad formas, nonnulla etiam ad syntaxin conservavit. Hic igitur Aeolismus Boeoticus, Thessalico affinis (cf. C. I. n. 1766. de quo titulo mira protulit Giese in libro de dial. aeol. p. 59 sq.) quantum discrepet a Lesbio, inscriptiones n. 74. 75. docebunt. Sed de Boeoticâ dialecto praeclare disputavit Boeckhius in Corp. Inscr. I. p. 718 sqq. quae non huius loci est persequi. Ex instituto nostro sufficit monere, in litteris Boeotos circa Olymp. 130-145. peculiari suâ dialecto uti desiisse (C. I. n. 1583. 1584.), Lesbios autem vel aetate Imperatorum Aeolismum suum videri diu conservasse (C. I. n. 2190.).

Non minus, quam in Ionico et Aeolico, Dorici sermonis varia fuisse genera statuendum est. Qui quum non eiusdem atque Aeolicus antiquitatis esse videatur, apud gentes quasdam etiam Aeolicum colorem traxit, ut apud Lacones et Cretenses (Giese de dial. aeol. p. 66.). Doricae dialecti optima monumenta sunt tabulae Heracleenses ex Olymp. 114., testamentum Theraeum (C. I. n. 2448.) secundo vel tertio ante Christum saeculo exaratum, denique plura decreta Cretica (ibid. n. 2554-2558. cf. infra n. 77. dein n. 3047-3051. 3012. 3053-3058.) quorum pars item secundo vel tertio ante Chr. saeculo assignari potest; quae autem ultima duodecim ex Teiis petita sunt, in his dialectus magnopere variat, licet omnia eiusdem aetatis, immo eiusdem

fere anni sint. In universum Dores in litteris publicis sero a dialecto suâ desciverunt, in usu quotidiano serissime. Messenios constat usque ad aetatem Pausaniae patriam dialectum conservasse (Pausan. IV, 27, 5. De Rhodiis cf. Sueton. Tib. 56.). Quamquam in his alios aliam normam secutos esse consentaneum est. Delphi in titulis post Olymp. 125. scriptis dialecto modice Doricâ usi sunt (n. 78. C. I. n. 1693.), neque aetate, quà Romani in Graeciam intrarunt, formas doricas respuisse videntur (C. I. n. 1695.). Huc pertinent tituli de manumissione servorum (ibid. n. 1699-1709.[b]), qui eandem fere dialecti rationem prae se ferunt. Sed in decretis Amphictyonicis aetate Demosthenis dialectus vulgaris est (Demosth. de Coron. p. 278. 279.), ut C. I. n. 1689. 1689.[b] nisi quod potissimum in nominibus propriis quaedam ibi Dorica retenta sunt. Unde colligi potest, Amphictyones, quorum lex exstat (C. I. n. 1688.) dialecto satis Doricâ concepta, illâ aetate iam vulgari sermone usos esse. Et eandem quam plerique Delphici dialectum Calymniorum decretum refert (C. I. n. 2671.), aetate Alexandri M. exaratum, Locrensiumque tituli (n. 95. C. I. n. 1751. 1752. 1757.), qui primo vel secundo ante Chr. saeculo scripti videntur. Nec multum differt dialectus Megarensium post Olymp. 102, 2. et ante dominationem Romanam (C. I. n. 1052.), Aetolorum et Naupactiorum ex Olymp. 135-140. (n. 79. cf. C. I. n. 3046.), Acarnanum post Olymp. 140. (C. I. n. 1793.), Corcyraeorum circa Olymp. 140. (n. 80.), Calaureatarum (n. 82.). Rhodiorum circa Olymp. 140 - 155. (C. I. n. 2905.), Gytheatarum ex Olymp. 148, 2. (n. 83.). Spartanorum circa Olymp. 158. (C. I. n. 1331.), Theraeorum circa Olymp. 155. (n. 85.).

Mature vulgarem dialectum in litteris adoptarunt Cyprii (aetate Ptolemaei I. C. I. n. 2614.), Achaei (circa Olymp. 125 - 152. ibid. n. 1542. in quo vestigia quaedam sermonis Dorici supersunt), Halicarnassenses (secundo, ut videtur, ante Chr. saeculo, ibid. n. 2655.). Serius, opinor, Megarenses (C. I. n. 1053.) et Aeginetae, quorum habemus titulum modice Doricum ex anno a. Chr. $\frac{87}{56}$. (n. 92.); sed eâ aetate, quâ insulam suam tenebant dono Antonii Triumviri (Müller. Aegin. p. 193.), sermo iis Doricus abolitus videtur (C. I. n. 2143. 2138.[b]). Etiam diutius Byzantii certe colorem quendam Dorici sermonis retinuerunt (C. I. n. 2060. ex aetate Tiberii vel Caligulae, cf. Constantin. Porphyr. Them. I. p. 1452. in Meurs. opp.) et Rhodii (ibid. n. 2529. ex aetate Antoninorum). Atque aetate Imperatorum, quâ vulgaris fere dialectus regnat, ut ap. Cretenses (C. I. n. 2562. 2570 sq.), Theraeos (ibid. n. 2453 sq.), alios, tituli praesertim honorarii dialectum vulgarem dorismis quibusdam variatam praebent, ut Megarensium (ibid. n. 1069.), Spar-

tanorum (ibid. n. 1317. 1346-48.), Corcyraeorum (ibid. n. 1879. 1879.b 1880.); Argivorum (n. 114. C. I. n. 1123.), Theraeorum (ibid. n. 2452.), Astypalaeensium (ibid. n. 2495, 2496.) etc.

72.

Ex ruderibus Amphipolis. Ad fontem vici Yenikevi s. Neochorio prope Marmári s. Marmara, repperit Leakius et cum notis edidit in Walpol. Travels p. 510. Cf. Walpol. p. 521 sqq.

ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΦΙ
ΛΩΝΑΚΑΙΣΤΡΑΤΟΚΛΕ
ΑΦΕΟΓΕΙΝΑΜΦΙΠΟΛΙ
[Ν]ΠΟΛΙΤΕΩΝΑΕΙΦΥΓ[Ι]
ΗΝΚΑΙΑΥΤΟΣΚΑΙΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΣΚΑΙΗΜΠΟΤΑΛ[Ι]
ΣΚΩΝΤΑΙΠΑΣΧΕΙΝΑ[Υ]
ΤΟΣΩΣΠΟΛΕΜΙΟΣΚΑΙ
ΝΗΠΟΙΝΕΙΤΕΘΝΑΝΑΙ
ΤΑΔΕΧΡΗΜΑΤΑΥΤΩΝΔ
ΗΜΟΣΙΑΕΙΝΑΙΤΟΔΕΠ
ΙΔΕΚΑΤΟΝΙΡΟΝΤΟΥΑ
ΠΟΛΛΩΝΟΣΚΑΙΤΟΣΤΡ
ΥΜΟΝΟΣΤΟΣΔΕΠΡΟΣΤ
ΑΤΑΣΑΝΑΓΡΑΨΑΙΑΥΤ
ΟΣΕΣΣΤΗΛΗΝΛΙΘΙΝΗΝ
ΗΝΔΕΤΙΣΤΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΑΝΑΨΗΦΙΖΕΙΗΚΑΤΑΔ
ΕΧΕΤΑΙΤΟΥΤΟΣΤΕΧΝ
ΗΙΗΜΗΧΑΝΗΙΟ[Τ]ΕΩΙΟ[Υ]
Ν[Τ]ΑΧΡΗΜΑΤΑΥΤΟΔΗΜ
ΟΣΙΑΕΣΤΩΚΑΙΑΥΤΟΣ
ΦΕΟΓΕΤΩΑΜΦΙΠΟΛΙΝ
ΑΕΙΦΥΓΙΗΝ

Quam vs. 4. initio unius litterae lacunam notavit Leakius, eam litterâ Ν vs. 3. extr. ab illo positâ explevimus. Ad sententiam certe nihil excidit. Πολιτέων ἀειφυγίην coniungendum, quo Stratocles et Philo cives fuisse declarantur, non inquilini. Pro ΟΥ est Ο, excepto ΤΟΥ vs. 12. et ΟΥΤΟΣ vs. 19. Ε pro Η in coniunctivo vs. 18. 19. ex antiquo usu videtur resedisse.

Ἔδοξεν τῷ δήμῳ· Φίλωνα καὶ Στρατοκλέα φεόγειν Ἀμφίπολι[ν] πολιτέων ἀειφυγ[ί]ην καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς παῖδας, καὶ ἤμ ποτ' ἀλ[ί]σκωνται, πάσχειν α[ὐ]τοὺς ὡς πολεμίους καὶ νηποινεὶ τεθνάναι. τὰ δὲ χρήματ' αὐτῶν δημόσια εἶναι, τὸ δ' ἐπιδέκατον ἰρὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Στρυμόνος. τοὺς δὲ προστάτας ἀναγράψαι αὐτοὺς εἰς στήλην λιθίνην. ἂν δέ τις τὸ ψήφισμα ἀναψηφίζῃ ἢ καταδέχηται τούτους τέχνῃ ἢ μηχανῇ ὁ[τ]εῳο[ῦ]ν, [τ]ὰ χρήματ' αὐτοῦ δημόσια ἔστω καὶ αὐτὸς φεογέτω Ἀμφίπολιν ἀειφυγίην.

De Amphipoli Atheniensium coloniâ Olymp. 85, 4. deductâ v. Thucyd. IV, 102. Diod. XII, 32. c. interpret. Wessel. Unde facile colligas vel tum Iones potissimum fuisse, qui huic coloniae interfuerint. Sed praetereâ Lacedaemonios, eiectis Atheniensibus, constat novos conscripsisse colonos (Philipp. ep. Demosth. adv. Phil. p. 164. extr.), ex proximis civitatibus Ionicis et pristinis incolis non Atticis collectos. Unde Ionismus, quem hic titulus refert, explicandus est. In quo notabilis est forma *φεόγειν* bis obvia (vs. 3. 23.), quam cum *Ἐσπάμονος* (p. *Εὐπάμονος*) in titulo colonorum Mileti n. 2121. comparavit Boeckhius. Nec sinit de veritate scripturae dubitare religiosa Leakii in titulis transscribendis diligentia. Stratocles, qui cum Philone exilio afficitur, Olymp. 105, 3. cum Hierace Athenas venerat de Amphipoli accipiendâ (Demosth. Olynth. I. p. 10. 11. cf. Harpocr. v. *Ἱέραξ*. Boeckh. Oecon. civ. Athen. II. p. 88.). Hunc, postquam captâ a Philippo urbe eius partes vicerunt, verisimile est eiectum esse, ut titulus circiter Olymp. 105, 4. positus videatur.

73.

Mylasis (Melasso in coemeterio Armeniorum), in eodem lapide repperit Cadalvené Francogallus. Boeckhio titulos misit Rochettus, qui postea publicavit in Monumentis ineditis.

[*Textum vide in pag.* 188. 189. *interpositum*]

a.

Ἔτει τριηκοστῷ καὶ ἐνάτῳ Ἀρταξέρξευς βασιλεύ-
οντος, Μαυσσώλλου ἐξαιθραπεύοντος, ἔδοξε
Μυλασεῦσιν ἐ[κκ]λησίης κυρίη[ς γ]ενομέ[ν]ης, καὶ ἐπ[ε]-
κύρωσαν αἱ τρεῖς φ[υ]λαί· ἐπει[δ]ὴ Ἀραῖσσις [Θ]υσσώλλου
ἀποσταλεὶς ὑπὸ [Καρῶ]ν πρὸς βασιλέα [π]αρεπρ[έσ]-
βευσε καὶ ἐπεβούλευσε Μαυσσώλλῳ, ὄντι εὐεργέτῃ
τῆς πόλεως τῆς Μυλασέων καὶ αὐτῷ καὶ τῷ [π]α[τρὶ]
Ἑκατόμνῳ καὶ τοῖς προγόνοις τεῖς τούτων, καὶ βασιλεὺς
ἀδικεῖν καταγνοὺς Ἀραῖσσιν ἐ[ζ]ημίωσε θανάτῳ,

 [*Continuatur p.* 190.]

a.

ΕΤΕΙΤΡΙΗΚΟΣΤΩΙΚΑΙΕΝΑΤΩΙΑΡΤΑΞΕΡΞΕΥΣΒΑΣΙΛΕΥ
ΟΝΤΟΣΜΑΥΣΣΩΛΛΟΥΕΞΑΙΘΡΑΠΕΥΟΝΤΟΣΕΔΟΞΕ
ΜΥΛΑΣΕΥΣΙΝΕ[ΚΚ]ΛΗΣΙΗΣΚΥΡΙΗ[Γ]ΕΝΟΜΕ[Ν]ΗΣΚΑΙΕΠ[Ε
ΚΥΡΩΣΑΝΑΙΤΡΕΙΣΦΙΛΑΙΕΠΕΙΑΗΑΡΑΙΣΣΙΣΟΥΣΣΩΛΛΩΙ
ΑΓΟΣΤΑΛΕΙΣΥΓΟ...ΙΝΠΡΟΣΒΑΣΙΛΕΑΓΑΡΕΓΡΣ
ΒΕΥΣΕΚΑΙΕΠΕΒΟΥΛΕΥΣΕΜΑΥΣΣΩΛΛΩΙΟΝΤΙΕΥΕΡΓΕΤΗ[Ι
ΤΗΣΠΟΛΕΩΣΤΗΣΜΥΛΑΣΕΩΝΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΤΟΙΚΑΙ...
ΕΚΑΤΟΜΝΩΙΚΑΙΤΟΙΣΠΡΟΓΟΝΟΙΣΤΟΙΣΤΟΥΤΩΝΚΑΙΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΑΔΙΚΕΙΝΚΑΤΑΓΝΟΥΣΑΡΑΙΣΣΙΝΕΞΗΜΙΩΣΕΘΑΝΑΤΩΙ
Γ..ΑΞΑΙΚΑΙΤΗΝΠΟΛΙΝΤΗΝΜΥΑΣΕΩΝΠΕΡΙΤΩΝ
ΚΤΗΜΑΤΩΝΕΚΕΙΝΟΥΚΑΤΑΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥΣΠΑΤΡΙΟΥΣ
ΚΑΙΠΡΟΣΘΗΤΑΠΟΙΗΣΑΝΤΕΣΜΑΥΣΣΩΛΛΩΙΕΠΑΡΑΣ
ΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟΠΕΡΙΤΟΥΤΩΝΜΗΤΕΠΡΟΤΙΘΕΝΑΙΕΤΙ
ΠΑΡΑΤΑΥΤΑΜΗΔΕΝΑΜΗΤΕΕΠΙΨΕΦΙΞΕΙΝΕΙΔΕΤΙΣ
ΤΑΥΤΑΠΑΡΑΡΑΙΝΟΙΣΕΞΩΛΗΓΙΝΕΣΘΑΙΚΑΙΑΥΤΟΝ
ΚΑΙΤΟΥΣΕΚΕΙΝΟΥΠΑΝΤΑΣ

b.

ΕΤΕΙΤΕΤΡΩΚΟΣΤΩΙΚΑΙΩΜΠΤΩΙΑΡΤΑΞΕΡΞΕΥΣ
ΒΑΣΙΛΕΟΝΤΟΣΜΑΥΣΣΩΛΛΩΥΕΞΑΙΘΡΑΠΕΥΟΝΤΟΣ
ΕΔΟΞΕΜΥΛΑΣΕΥΣΙΕΚΚΛΗΣΙΗΣΚΥΡΙΗΣΠΕΝΟΜΕΝΗΣ
ΚΑΙΕΠΕΚΥΡΑΣΑΝΑΙΤΡΕΙΣΦΙΛΑΙΤΟΥΣΠΕΛΑΡΜΟΥΣ
ΠΑΙΔΑΣΠΑΡΑΝΟΜΗΣΑΝΤΑΣΕΣΤΗΝΕΙΚΟΝΑ
ΤΗΝΕΚΑΤΟΜΝΩΑΝΔΡΟΣΠΟΛΛΑΚΑΙΑΓΑΘΑΠΟΙΗΣΑΝ
ΤΟΣΤΗΜΠΟΛΙΝΤΗΜΜΥΑΣΕΩΝΚΑΙΔΟΡΩΙΚΑΙΕΡΓΩΙ
ΑΔΙΚΕΙΝΚΑΙΤΑΙΕΡΑΑΝΑΘΗΜΑΤΑΚΑΙΤΗΜΠΟΛΙΝ
ΚΑΙΤΟΥΣΕΥΕΡΓΕΤΑΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΑΔΙΚΕΙΝΔΡ.ΑΙΑ
ΓΝΟΥΣΗΣΕΤΗΜΙΩΣΑΝΑΗΜΕΥΣΕΙΤΗΣΟΥΣΙΗΣΚΑΙΕΠΩ[ΛΗ
ΣΑΝΤΑΚΤΗΜΑΤΑΑΥΤΟΝΔΗΜΟΣΙΗΙΕΚΤΑΗΣΘΑΙΚΥΡΙΩΣ
ΤΟΙΣΠΡΙΑΜΕΝΟΙΣΚΑΙΕΠΑΡΑΣΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟΠΕΡΙΤΟΥΤΩΝ
ΜΗΤΕΠΡΩΤΙΘΗΝΑΙΜΗΤΕΕΠΙΨΗΦΙΞΕΙΝΜΗΔΕΝΑΕΙΔΕΤΙΣ
ΤΑΥΤΑΠΑΡΑΡΑΙΝΟΙΕΞΩΛΗΓΙΝΕΣΘΑΙΚΑΙΑΥΤΟΝΚΑΙΤΟΥΣ
ΕΚΕΙΝΟΥΠΑΝΤΑΣ

c.

ΕΤΕΙΠΕΜΠΤΩΙΑΑΡΤΑΞΕΡΞΕΥΣΒΑΣΙΛΕΟΝΤΟΣ
ΜΑΥΣΣΩΛΛΩΥΕΞΑΙΘΡΑΠΕΥΟΝΤΟΣΜΑΝΙΤΑΤΟΥ
ΠΑΚΤΥΩΕΙΤΙΡΟΥΛΕΥΣΑΝΤΟΣΜΑΥΣΣΩΛΛΩΙΤΩΙΕΚΑΤΟΜΝ[Ω
ΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΟΥΔΙΟΣΤΟΥΛΑΜΒΡΑΥΝΔΟΥΘΥΣΙΗΣΕΝΙΑΥ
ΣΙΗΣΚΑΙΠΑΝΗΓΥΗΟΣΕΟΥΣΗΣΚΑΙΜΑΥΣΣΩΛΛΩΥΜΕΝ
ΣΩΘΕΝΤΟΣΣΥΝΤΩΙΔΙΙΜΑΝΙΤΑΔΕΑΥΤΟΥΤΗΝΔΙΚΗΝ
ΛΑΒΟΝΤΟΣΕΝΣΕΙΡΩΝΝΟΜΩΙΕΓΝΩΣΑΝΜΥΛΑΣΕΥΠΑΡΗ
ΝΟΜΗΜΕΝΟΥΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙΜΑΥΣΣΩΛΛΩΥΤΟΥΕΥΕΡ
ΓΕΤΕΩΕΡΕΙΝΑΝΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙΕΙΤΙΣΚΑΙΑΛΛΟΣΜΕΤΕ[Σ
ΧΕΝΗΕΚΟΙΝΩΝΗΣΕΝΤΗΣΠΡΑΞΙΟΣΕΛΕΓΚΘΕΝΤΟΣΔΕ
ΚΑΙΘΥΣΣΟΥΤΟΥΣΥΣΚΩΚΑΙΚΡΙΘΕΝΤΟΣΣΥΝΑΔΙΚΕΙ[Ν
ΜΕΤΑΜΑΝΙΤΑΕΔΟΞΕΜΥΛΑΣΕΥΣΙΝΚΑΙΕΠΕΚΥΡΩΣΑΝ
ΑΙΤΡΕΙΣΦΥΛΑΙΤΑΜΑΝΙΤΑΤΟΥΠΑΚΤΙΩΚΑΙΘΥΣΣΟΥ
ΤΟΥΣΥΣΚΩΠΡΟΣΤΕΘΗΝΑΙΜΑΥΣΣΩΛΛΩΙΚΑΙΤΑ
ΚΤΗΜΑΤΑΕΠΟΛΙΣΕΝΗΠΟΛΙΣΔΗΜΟΣΙΗ[Ι]ΕΠΑΡΑΣ
ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΗΤΟΥΤΩΝΤΑΣΩΝΑΣΤΟΙΣΠΡΙΑΜΕΝΟΙΣ
ΚΥΡΙΑΣΕΙΝΑΙΚΑΙΜΗΤΕΠΡΟΤΙΘΕΝΑΙΜΗΤΕΕΠΙΨΗΦΙΞΕΙΝ
ΜΗΔΕΝΑΕΙΔΕΤΙΣΤΑΥΤΑΠΑΡΑΒΑΙΝΟΙΕΞΩΛΗΓΙΝΕ
ΣΘΑΙΚΑΙΑΥΤΟΝΚΑΙΤΟΥΣΕΚΕΙΝΟΥΠΑΝΤΑΣ

[πρ]ᾶξαι καὶ τὴν πόλιν τὴν Μυ[λ]ασέων περὶ τῶν κτημάτων ἐκείνου κατὰ τοὺς νόμους τοὺς πατρίους· καὶ πρόσϑ[ε]τα ποιήσαντες Μαυσσώλλῳ ἐπάρας· ἐποιήσαντο περὶ τούτων μήτε προτιϑέναι ἔτι παρὰ ταῦτα μηδένα μήτε ἐπιψηφί[ζ]ειν· εἰ δέ τις ταῦτα παρα[β]αίνοι, ἐξώλη γίνεσϑαι καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκείνου πάντας.

b.

Ἔτει τετρωκοστῷ καὶ [πέ]μπτῳ Ἀρταξέρξευς βασιλεύοντος, Μαυσσώλλου ἐξαιϑραπεύοντος, ἔδοξε Μυλασεῦσιν ἐκκλησίης κυρίης γενομένης, καὶ ἐπεκύρ[ω]σαν αἱ τρεῖς φυλαί· τοὺς Πελάρμω παῖδας παρανομήσαντας ἐς τὴν εἰκόνα τὴν Ἑκατόμνω, ἀνδρὸς πολλὰ καὶ ἀγαϑὰ ποιήσαντος τὴμ πόλιν τὴμ Μυ[λ]ασέων καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, ἀδικεῖν καὶ τὰ ἱερὰ ἀναϑήματα καὶ τὴμ πόλιν καὶ τοὺς εὐεργέτας τῆς πόλεως· ἀδικεῖν δὲ [κ]α[τ]αγνόντ[ε]ς ἐ[ζ]ημίωσαν δημεύσει τῆς οὐσίης καὶ ἐπώ[λη]σαν τὰ κτήματα αὐτῶν δημοσίῃ ἐκτῆσϑαι κυρίως τοῖς πριαμένοις· καὶ ἐπάρας ἐποιήσαντο περὶ τούτων μήτε προτιϑέναι μήτε ἐπιψηφί[ζ]ειν μηδένα· εἰ δέ τις ταῦτα παραβαίνοι, ἐξώλη γίνεσϑαι καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκείνου πάντας.

c.

Ἔτει πέμπτῳ Ἀρταξέρξευς βασιλεύοντος, Μαυσσώλλου ἐξαιϑραπεύοντος· Μανίτα τοῦ Πακτύω ἐ[π]ιβουλεύσαντος Μαυσσώλλῳ τῷ Ἑκατόμνω ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Λαμβραύνδου, ϑυσίης ἐνιαυσίης καὶ πανηγύριος ἐούσης, καὶ Μαυσσώλλου μὲν σωϑέντος σὺν τῷ Διί, Μανίτα δὲ αὐτοῦ τὴν δίκην λαβέντος ἐν χειρῶν νόμῳ, ἔγνωσαν Μυλασε[ῖς] παρηνομημένου τοῦ ἱεροῦ καὶ Μαυσσώλλου τοῦ εὐεργέτεω ἔρευναν ποιήσασϑαι, εἴ τις καὶ ἄλλος μετέ[σ]χεν ἢ ἐκοινώνησεν τῆς πράξιος. ἐλεγ[χ]ϑέντος δὲ καὶ Θύσσου τοῦ Σύσκω καὶ κριϑέντος συναδικεῖ[ν] μετὰ Μανίτα, ἔδοξε Μυλασεῦσιν καὶ ἐπεκύρωσαν αἱ τρεῖς φυλαί· τὰ Μανίτα τοῦ Πακτύω καὶ Θύσσου

του Σύσκω προστεθῆναι Μαυσσώλλῳ· καὶ τὰ
κτήματα ἐπώλησεν ἡ πόλις δημοσίη ἐπάρας
ποιησαμένη τούτων τὰς ὠνὰς τοῖς πριαμένοις
κυρίας εἶναι καὶ μήτε προστιθέναι μήτε ἐπιψηφί[ζ]ειν
μηδένα· εἰ δέ τις ταῦτα παραβαίνοι, ἐξώλη γίνε-
σθαι καὶ αὐτὸν καὶ τους ἐκείνου πάντας.

Decreta sunt Mylasensium, ex quibus patet etiam sub dynastis populo Mylasensium potestatem fuisse, ut de ceteris rebus statuendi, ita de bonis civium publicandis; cf. Corp. Inscr. n. 2919. De capite malefici Persarum rex decernit (tit. *a.*). Aetas horum titulorum definiri accurate potest. Tit. *a.* scriptus est Artaxerxis II. Mnemonis a. 39., qui ex fide Canonis regum incidit in annum ep. Nabon. 382. incipientem Novembri a. a. Chr. 367. (Ol. 103, 2.). Tit. *b.* anno eiusdem regis 45., qui ex fide Canonis incidit in annum ep. Nabon. 388. incipientem Novembri a. a. Chr. 361. (Ol. 104, 4.). Tit. *c.* denique scriptus est Artaxerxis III. Ochi a. 5. qui ex fide Canonis incidit in annum ep. Nabon. 394. incipientem Novembri a. a. Chr. 355. (Ol. 106, 2.). De Mausolo, quem his annis regnasse in Cariâ constat, v. Clinton. F. H. I. p. 298. ed. Krüger.

Iam quod placuit populo, tres tribus confirmant (ἐπεκύρωσαν αἱ τρεῖς φυλαί); quas diversas esse a Mylasensibus consentaneum est. Mylasis urbana tribus fuit. Rusticas tribus duas cognoscimus, unam Ταρκονδαρέων (C. Incr. n. 2694. et 2697.), alteram Ὀτωρκονδέων (ib. n. 2694. 2693.*). His si additur tertia Λαμβραυνδέων s. Λαβρανδέων, quam verisimile est fuisse, habemus tres rusticas Mylasensium tribus, quae nostris in titulis intelliguntur. Nempe vici sunt Ταρκόνδαρα, Ὀτώρκονδα, Λάβρανδα, quae terminatio solemnis est in nominibus Carieis. Tit. *c.* vs. 4. Λαμβραύνδου scriptum est pro Λαβραύνδου, quae forma usitatior est, ex voce Lydiâ λάβρυς (bipennis Plut. Qu. Gr. c. 45.) nata; cf. C. Inscr. n. 2750. Nomen regis Persici nunc flexum est Ἀρταξέρξευς pro Ἀρταξέρξους, et hoc pro vulgari Ἀρταξέρξου; cf. de hoc nomine C. I. n. 2919. Mausolus constanter scribitur Μαύσσωλλος, ut in nummis. Quod ter habetur ἐξαιθραπεύοντος pro σατραπεύοντος, ex dialecto Persicâ eiusque pronuntiatione explicandum est. Etiam C. Inscr. n. 2919. ἐξσατραπεύειν dicitur pro σατραπεύειν, et a Theopompo ap. Phot. bibl. cod. 146. ex vett. edd. et cod. C. ap. Bekk. ἐξατράπης scribitur pro σατράπης, unde ΕΞ pro Σ confirmatur. In explicando Θ pro Τ ante Ρ Boeckh. ad usum linguae Zendicae redit (Bopp. Gramm. compar. Sanscr. Zend. etc. p. 37.). Ceterum nomen ipsum Persicum est (de Bohlen orig. ling. Zend. p. 53 sq. Pottii etymol. Forsch. auf dem Gebiete der

Indo-Germ. Spr. p. LXVIII.), quod quomodo in linguâ Caricâ pronuntiatum sit, non est huius loci inquirere.

Tit. *a*. Araissis bona Mausolo simpliciter adiudicantur (πρόσθετα); tit. *c*. bona Manita et Thyssi et adiudicantur Mausolo et publice venduntur, ut pretium tantum redeat ad Mausolum; in utrâque causa Mausolo adiudicantur, quod ipse laesus erat; sed in tit. *b*., bona publicata cedunt in civitatem, quod Mausolus non ipse laesus erat, sed respublica.

Variae lectiones, quas schedae Anthimi Boeckhio per Ludov. Rossium transmissae praebuerunt (Corp. Inscr. II. p. 473.), maximam partem in ordinem verborum receptae sunt. Sunt autem hae:

Tit. *a*. vs. 3. ΜΥΛΑΣΕΥΣΙΝ (Ν pro Η); vs. 4. ΟΥΣΣΩΛΟΥ et deinceps integer versus, qui in altero apographo omissus erat:

ΑΠΟΣΤΑΛΕΙΣΥΠΟ . . . ΙΝΠΡΟΣΒΑΣΙΛΕΑΓΑΡΕΠΡΣ

Scripsimus Θυσσώλου, quod nomen videtur esse simile illi Θύσσος in tit. *c*. vs. 11. 13. formatum ut Μαύσσωλος. Deinde cum Boeckhio dedimus ὑπὸ [Καρῶ]ν. Vs. 7. ΚΑΙΤΩΙ . Α . . . unde coniectura Boeckhii καὶ τῷ πατρὶ confirmata est. Vs. 8. ΤΟΥΤΩΝ, vs. 12. ΠΡΟΣΟΕΤΑ, vs. 14. ΕΠΙΨΗΦΙΣΕΙΝ, vs. 15. ΠΑΡΑΒΑΙΝΗΤΩΔΗΓΙΝ etc.

Tit. *b*. vs. 2. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ et ΜΑΥΣΣΩΛΛΟΥ, vs. 3. ΜΥΛΑΣΕΥ ΣΙΝ et ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ, vs. 4. ΦΥΛΑΙΤΟΥΣΠΕΛΔΕΜΩ, unde fecimus genitivum ΠΕΛΑΡΜΩ, qualis saepius in his titulis reperitur, ut Θύσσω, Σύσκω, Πακτύω. Vs. 7. ΛΟΓΩΙ, vs. 9. ΔΕΚΑΤΑ, vs. 10. init. ΓΝΟΝΤΑΣ pro ΓΝΟΥ ΣΗΣ, unde reposuimus καταγνόντες, quod voluit etiam Boeckh. Vs. 10. ΔΗ ΜΕΥΣΕΙ, vs. 11. ΑΥΤΩΝΔΗΜΟΣΙΗΕΚΤΗΣΘΑΙ etc., vs. 13. ΠΡΟΤΙΘΕΝΑΙ et ΕΠΙΨΗΦΙΣΕΙΝ, vs. 14. ΠΑΡΑΒΑΙΝΟΙ.

Tit. *c*. vs. 1. ΠΕΜΠΤΩΙΑΡΤΑΞΕΡΞΕΙΣΒΑΣΙΛΕΥΣΟΝΤΟΣ, vs. 2. ΜΑΥΣΣΩΛΛΟΥ, vs. 3. ΠΑΚΤΥΩ . . ΒΟΥΛ etc. et in fine ΜΝΩ. Vs. 5. ΠΑΝ ΗΓΥΡΙΟΣ et ΜΑΥΣΩΛΛΟΥ, vs. 7. ΧΕΙΡΩΝ. De formulâ ἐν χειρῶν νόμῳ (in pugnâ) cf. Herodot. VIII, 89. et interpr. Vs. 8. ΜΑΥΣΣΩΛΛΟΥ, vs. 9. ΕΡΕΥΝΑΝ et in fine ΜΕΤΕΡ, vs. 13. ΠΑΚΤΥΩ, vs. 15. ΕΠΩΛΗΣΕΝ, vs. 17. ΕΠΙΨΗΦΙΣΕΙΝ.

74.

Lapidem in Britanniam detulit Elginus. Viscont. Cat. Elg. p. 155. n. 44. Nunc est in Brit. Mus. Synops. n. 177. In dextero latere contiguo pauca supersunt nomina prope exesa. Titulum ed. Meletius Geogr. p. 342. ed. Venet. 1728. Byron. Childe Harolds Pilgrim. p. 290 sq. Clark. Itin. II. S. III. p. 152 sq. c. not. Walpol. Alt. edit. VII. p. 190. Boeckh. Oecon.

civ. Athen. II. p. 355 sqq. Walpol. Mem. p. 469 sqq. Travels p. 598 sqq. Rochett. Dissert. archaeol. p. 91 sqq. cf. Diar. class. XVI. p. 392 sq. Postremo Osann. Syll. I. 66. p. 179 sqq. Rosius Inscr. p. 263 sqq. cf. ibid. Prolegg. p. LIII.

a.

A. ΘΥΝΑΡΧΩΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΙΝΟΣΘΕ
ΙΛΟΥΘΙΩΑΡΧΙΑΡΟΣΕΥΜΕΙΛΩΤΑΜΙ
ΑΣΕΥΒΩΛΥΑΡΧΕΔΑΜΩΦΩΚΕΙΙΧΡΙ
ΟΣΑΠΕΔΩΚΑΑΠΟΤΑΣΣΟΥΓΓΡΑΦΩ
ΠΕΔΑΤΩΝΠΟΛΕΜΑΡΧΩΝΚΗΤΩΝ
ΚΑΤΟΠΤΑΩΝΑΝΕΛΟΜΕΝΟΣΤΑΣ
ΣΟΥΓΓΡΑΦΩΣΤΑΣΚΙΜΕΝΑΣΠΑΡΕΥ
ΦΡΟΝΑΚΗΦΙΔΙΑΝΚΗΠΑΣΙΚΛΕΙΝ
ΚΗΤΙΜΟΜΕΙΛΟΝΦΩΚΕΙΑΣΚΗΔΑΜΟ
ΤΕΛΕΙΝΛΥΣΙΔΑΜΩΚΗΔΙΩΝΥΣΙΟΝ
ΚΑΦΙΣΟΔΩΡΩΧΗΡΩΝΕΙΑΚΑΤΤΟΨΑ
ΦΙΣΜΑΤΩΔΑΜΩ ΜΠΨΠΕΤ▷ΙΙΙ. .

B. ΘΥΝΑΡΧΩΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΙΝΟΣΑΛΑΛ
ΚΟΜΕΝΙΩFΑΡΝΩΝΠΟΛΥΚΛΕΙΟΣ
ΤΑΜΙΑΣΑΠΕΔΩΚΕΕΥΒΩΛΥΑΡΧΕ
ΔΑΜΩΦΩΚΕΙΙΑΠΟΤΑΣΣΟΥΓΓΡΑ
ΦΩΤΟΚΑΤΑΛΥΠΟΝΚΑΤΤΟΨΑΦΙΣΜΑ
ΤΩΔΑΜΩΑΝΕΛΟΜΕΝΟΣΤΑΣΣΟΥΓ
ΓΡΑΦΩΣΤΑΣΚΙΜΕΝΑΣΠΑΡΣΩΦΙ
ΛΟΝΚΗΕΥΦΡΟΝΑΦΩΚΕΙΑΣΚΗΠΑΡ
ΔΙΩΝΥΣΙΟΝΚΑΦΙΣΟΔΩΡΩΧΗΡΩΝΕΙ
ΑΚΗΛΥΣΙΔΑΜΟΝΔΑΜΟΤΕΛΙΟΣΠΕ
ΔΑΤΩΝΠΟΛΕΜΑΡΧΩΝΚΗΤΩΝΚΑΤΟ
ΠΤΑΩΝ Π ΠΕ ΗΕ ΗΕ ΗΕ ▷▷ΙΙΙΟΗ

C. ΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΕΡΧΟΜΕΝΥΘΥΝΑΡΧΩΜΕΙ
ΝΟΣΑΛΑΛΚΟΜΕΝΙΩΕΝΔΕFΕΛΑΤΙΗΜΕ
ΝΟΙΤΑΟΑΡΧΕΛΑΩΜΕΙΝΟΣΠΡΑΤΩΟΜΟ
ΛΟΓΑΕΥΒΩΛΥFΕΛΑΤΙΗΥΚΗΤΗΠΟΛΙΕΡ
ΧΟΜΕΝΙΩΝΕΠΙΔΕΙΚΕΚΟΜΙΣΤΗΕΥΒΩ
ΛΟΣΠΑΡΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΟΔΑΝΕΙΟΝΑΠΑΝ
ΚΑΤΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΤΑΣΤΕΘΕΙΣΑΣΘΥ
ΝΑΡΧΩΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΙΝΟΣΘΕΙΛΟΥΘΙΩ
ΚΗΟΥΤΟΦΕΙΛΕΤΗΑΥΤΥΕΤΙΟΥΘΕΝΠΑΡΤΑΝ

ΠΟΛΙΝΑΛΛΑΠΕΧΙΠΑΝΤΑΠΕΡΙΠΑΝΤΟΣ
ΚΗΑΠΟΔΕΔΟΑΝΘΙΤΗΠΟΛΙΤΥΕΧΟΝΤΕΣ
ΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΕΙΜΕΝΠΟΤΙΔΕΔΟΜΕ
ΝΟΝΧΡΟΝΟΝΕΥΒΩΛΥΕΠΙΝΟΜΙΑΣFΕΤΙΑ
ΠΕΤΤΑΡΑΒΟΥΕΣΣΙΣΟΥΝΙΠΠΥΣΔΙΑΚΑ
ΤΙΗΣFΙΚΑΤΙΠΡΟΒΑΤΥΣΣΟΥΝΗΓΥΣΧΕΙ
ΛΙΗΣΑΡΧΙΤΩΧΡΟΝΩΟΕΝΙΑΥΤΟΣΟΜΕΤΑ
ΘΥΝΑΡΧΟΝΑΡΧΟΝΤΑΕΡΧΟΜΕΝΙΥΣΑΠΟ
ΓΡΑΦΕΣΘΗΔΕΕΥΒΩΛΟΝΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝ
ΕΚΑΣΤΟΝΠΑΡΤΟΝΤΑΜΙΑΝΚΗΤΟΝΝΟΜΩ
ΝΑΝΤΑΤΕΚΑΥΜΑΤΑΤΩΝΠΡΟΒΑΤΩΝΚΗ
ΤΑΝΗΓΩΝΚΗΤΑΝΒΟΥΩΝΚΗΤΑΝΙΠΠΩΝΚΗ
ΚΑΤΙΝΑΑΣΑΜΑΙΩΝΘΙΚΗΤΟΠΛΕΙΘΟΣΜΕΙ
ΑΠΟΓΡΑΦΕΣΘΩΔΕΠΛΙΟΝΑΤΩΝΓΕΓΡΑΜ
ΜΕΝΩΝΕΝΤΗΣΟΥΓΧΩΡΕΙΣΙΗΔΕΚΑΤΙΣ
. . . . ΤΗΤΟΕΝΝΟΜΙΟΝΕΥΒΩΛΟΝΟΦΕΙΛΕΙ
. . . . . . ΛΙΣΤΩΝΕΡΧΟΜΕΝΙΩΝΑΡΓΟΥΡΙΩ
. . . . ΠΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΕΥΒΩΛΥΚΑΘΕΚΑΣ
ΤΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝΚΗΤΟΚΟΝΦΕΡΕΤΩΔΡΑ . .
. . . . . ΤΑΣΜΝΑΣΕΚΑΣΤΑΣΚΑΤΑΜΕΙΝΑ
. . . . ΤΟΝΚΗΕΜΠΡΑΚΤΟΣΕΣΤΩΕΥΒΩ . .
. ΤΟΝΕΡΧΟΜΕΝΙΟΝ . . . .

b.

ΑΝΙΣΙΩΝ
ΛΑΦΟΒΟΛΙ
ΙΑΟ
ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟ
ΣΤΕΑΟ
ΣΩΝΛΟΥΣΙ
ΑΤΙΟΣ
ΑΝΘΙΠΠΟΣ
ΟΣΟΤΟ
ΘΙΟΔΩΡΟ
ΞΕΝΟΣ
ΟΝΟΣ

a.

A. Θυνάρχω ἄρχοντος, μεῖνος Θε-
ιλουθίω, Ἀρχίαρος Εὐμείλω ταμί-
ας Εὐβώλυ Ἀρχεδάμω Φωκεῦ χρί-
ος ἀπέδωκα ἀπὸ τᾶς σουγγράφω
πεδὰ τῶν πολεμάρχων κὴ τῶν
κατοπτάων, ἀνελόμενος τὰς
σουγγράφως τὺς κιμένας παρ' Εὔ-
φρονα κὴ Φιδίαν κὴ Πασίκλειν
κὴ Τιμόμειλον Φωκεῖας κὴ Δαμο-
τέλειν Λυσιδάμω κὴ Διωνύσιον
Καφιτοδώρω Χηρωνεῖα καττὸ ψά-
φιτμα τῶ δάμω ΜΠΨ[ΗΕΡ]▷ΙΙΙ

B. Θυνάρχω ἄρχοντος, μεῖνος Ἀλαλκομενίω Ϝάρνων Πολυκλεῖος ταμίας ἀπέδωκε Εὐβώλυ Ἀρχεδάμω Φωκεῖ ἀπὸ τᾶς σουγγράφω τὸ κατάλυπον καττὸ ψάφισμα τῶ δάμω, ἀνελόμενος τὰς σουγγράφως τὰς κιμένας πὰρ Σώφιλον κὴ Εὔφρονα Φωκεῖας κὴ πὰρ Διωνύσιον Καφισοδώρω Χηρωνεῖα κὴ Λυσίδαμον Δαμοτέλιος πεδὰ τῶν πολεμάρχων κὴ τῶν κατοπτάων ΠΠͰͰͰͰͰDDΙΙΙΟΗ

C. Ἄρχοντος ἐν Ἐρχομενῦ Θυνάρχω, μεῖνος Ἀλαλκομενίω, ἐν δὲ Ϝελατίη Μενοίταο Ἀρχελάω, μεῖνος πράτω, ὁμολογ[ί]α Εὐβώλυ Ϝελατιήϋ κὴ τῆ πόλι Ἐρχομενίων· Ἐπιδεὶ κεκόμιστη Εὔβωλος πὰρ τᾶς πόλιος τὸ δάνειον ἅπαν καττὰς ὁμολογίας τὰς τεθεῖσας Θυνάρχω ἄρχοντος, μεῖνος Θειλουθίω, κὴ οὔτ᾽ ὀφείλετη αὔτυ ἔτι οὐθὲν πὰρ τὰν πόλιν, ἀλλ᾽ ἀπέχι πάντα περὶ πάντος, κὴ ἀποδεδόανθι τῆ πόλι τὺ ἔχοντες τὰς ὁμολογίας, εἶμεν ποτιδεδομένον χρόνον Εὐβώλυ ἐπινομίας Ϝέτια πέτταρα βούεσσι σοὺν ἵππυς διακατίης Ϝίκατι, προβάτυς σοὺν ἤγυς χειλίης. ἄρχι τῶ χρόνω ὁ ἐνίαυτος ὁ μετὰ Θύναρχον ἄρχοντα Ἐρχομενίυς. ἀπογράφεσθη δὲ Εὔβωλον κατ᾽ ἐνίαυτον ἕκαστον πὰρ τὸν ταμίαν κὴ τὸν νομώναν τά τε καύματα τῶν προβάτων κὴ τᾶν ἤγων κὴ τᾶν βούων κὴ τᾶν ἵππων, κἤ κά τινα ἄσαμα ἴωνθι, κὴ τὸ πλεῖθος. μεὶ ἀπογραφέσθω δὲ πλίονα τῶν γεγραμμένων ἐν τῆ σουγχωρείσι. ἤ δέ κά τις

πράτ]τη τὸ ἐννόμιον Εὔβωλον, ὀφειλέ[τ-
ω ἁ πό]λις τῶν Ἐρχομενίων ἀργουρίω
μνᾶς] πετταράκοντα Εὐβώλυ καθ' ἕκασ-
τον ἐνίαυτον, κὴ τόκον φερέτω δρά[χμα-
ς δούω] τᾶς μνᾶς ἑκάστας κατὰ μεῖνα
ἕκαστ]τον, κὴ ἔμπρακτος ἔστω Εὐβ[ώλυ ἁ
πόλις] τ[ῶ]ν Ἐρχομενί[ω]ν . . . .

Pactum est inter Eubulum Phocensem et Orchomenios tripartitum. Eubulus, cui usus concessus erat pascuorum Orchomeniorum, quae in montibus fuisse Phocidem inter et Orchomenum ex Pausan. IX, 39. coniicit Boeckhius, pecuniam mutuam Orchomeniis dederat, de quâ reddendâ mense Theluthio inter debitorem et creditorem conventum esse principium partis tertiae docet. Non ex primitivâ syngraphae constitutione, sed ex peculiari conventione facta solutio est. Itaque videtur caput prius solutum esse quam pro syngraphâ. Iam vero Eubulus quum ius pascui vellet retinere, Boeckhio iudice, in reddendo mutuo remisisse aliquid de capite usurisque debitis putandus est, eâ conditione, ut debitum pro exsoluto haberetur et delerentur syngraphae, sed ipsi ius pascui prorogaretur (εἶμεν ποτιδεδομένον χρόνον Εὐβώλυ ἐπινομίας Ϝέτια πέτταρα, part. III.). Id videri debet esse constitutum conventione eâ, quae facta est mense Theluthio (καττὰς ὁμολογίας τὰς τεθεῖτας Θυνάρχω ἄρχοντος, μεῖνος Θειλουθίω, part. III.), ut maior pars capitis eodem mense (Theluthio) solveretur, minor mense Alaleomenio (v. part. I. et II.), deinde ut de debito remitteretur aliquid, sed pro eo Eubulo ius pascui prorogaretur. Neque obsunt verba κεκόμιστη Εὔβωλος τὸ δάνειον ἅπαν; nam additur καττὰς ὁμολογίας τὰς τεθεῖτας Θυνάρχω ἄρχοντος, μεῖνος Θειλουθίω. Hoc igitur pactum continetur parte tertiâ, ubi pascuorum usus in quattuor integros annos sine vectigali conceditur simulque pronuntiatur, siquis ab Eubulo exegerit vectigal pascuarium (ἐννόμιον), civitatem Orchomeniorum pro anno Eubulo XL minas debituram esse et pro iis usuras pensuram. Quae liberalitas tanta est, ut, nisi eam interpretationem amplectaris, quam a Boeckhio excogitatam paullo ante exposuimus, intelligere non possis, cur Orchomeniorum civitas tam impense caverit, ne vectigal pascuarium ab Eubulo exigeretur.

Orchomenus deleta iacuit inde ab Ol. 103, 2. (Diod. XV, 79. Pausan. IX, 37. et 15.); mox bello Phocico a Phocensibus occupata est, Ol. 106, 4., et hoc finito iterum deleta, sed post pugnam Chaeronensem (post Ol. 110, 3.) a Philippo, vel post Thebas deletas ab Alexandro restituta (Pausan. IX, 37, 3. IV, 27, 5. cf. Müller. Orchom. p. 420 sq.). Iacuit etiam Elatea ab Ol. 108, 3.

nec nisi paullo ante pugnam Chaeronensem (fort. Ol. 109, 4.) restituta est (Pausan. X, 3, 2. cf. Oec. civ. Ath. II. p. 373.). Iam Boeoti, ut supra diximus (p. 184.), in publicis monumentis pecnliari suâ dialecto uti desierunt circa Ol. 145. Ex quibus sequitur, inscriptionem nostram aut ante Ol. 103, 2., aut inter Ol. 111-145. esse compositam. Recteque monet Boeckhius, nihil impedire, quominus in belli Peleponnesiaci aetatem removeatur, quum non constet, Ω et H et Ψ, quae Athenis sub Euclide demum publice recepta sunt, non prius Orchomeni in scripturâ admissa esse. Illud negari non potest, Orchomeni liberae esse titulum, nec posse conceptum esse eo tempore, quo Phocenses eam tenuerunt.

I. Θύναρχος vulgari linguâ est Θοίναρχος. Θειλούθιος, Θηλούθιος, vulgari dialecto Θαλύσιος, quintus mensis est anni civilis Boeotorum, respondetque attico Thargelioni; v. C. Inscr. I. p. 732 sq. Ἀπέδωκα non est cur mutetur in ἀπέδωκε ob part. II. siquidem utraque pars a diversis quaestoribus concepta est. Princeps magistratus, si archontem eponymum exceperis, πολέμαρχοι fuerunt, iique non solum rebus militaribus, sed etiam civilibus praefuerunt; vid. C. Inscr. I. p. 730. Peculiaris magistratus Boeotis sunt κατόπται, quorum munus in rebus potissimum pecuniariis versatur, ideoque cum logistis Atticis possunt comparari (Osann. Syll. p. 185. 215 sq. C. Inscr. I. p. 730.). Aerario reipnblicae praefecti sunt ταμίαι, qui plures sunt eodem anno atque, ut Athenis ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων, collegium videntur constituisse et negotia inter se esse partiti (C. Inscr. I. p. 731.). Unde mense Theluthio (part. I.) alius est quaestor ac mense Alalcomenio (part. II.). Una erat syngrapha (ἀπὸ τᾶς σουγγράφω (part. I. et II.), sed plura eius exempla maioris fidei et securiatis causa apud plures homines (argentarios, v. Oecon. civ. Ath. I. p. 140.) deposita erant, unde numerus pluralis in verbis ἀνελόμενος τὰς σουγγράφως (tollens syngraphos). In his τραπεζίταις Damoteles Lysidami f. et Lysidamus Damotelis f. haud dubie cives fuerunt Orchomenii; ceteri (Phocenses et Chaeronensis) inquilini Orchomenii. De numeris v. infra Append. II. pr.

II. Alalcomenius mensis est undecimus anni civilis Boeotorum; vid. C. Inscr. I. p. 732 sq. Ϝάρνων est a voce ἀρνός. Sunt multa nomina ap. Boeotos ab animalibus derivata, ut Τιμόμειλος, Εὔμειλος, Σαύμειλος, Μναςίμειλος, Καλλίμειλος (μῆλον). Mox aut Σώφιλος aut Σοφίλος s. Σόφιλλος scribendum. Alterum a voce σοφὸς deminutum est. Prius illud praetulimus cum Boeckhio.

III. Scriptum est Μενοίταο, non Μενύταο, quia Phocensis vir designatur. Mensis Phocensis πρᾶτος est; nam Phocenses ex numeris menses designant (v. C. I. I. p. 734.). Insolens est Ἐλατεήϋ, quod formam requirit Ἐλατειαῖος vel Ἐλα-

τίειος, *α* vel *ει* mutato in *η*. Certe vulgo dicitur Ἐλατειεύς et Ἐλατεύς (v. Oec. civ. Ath. II. p. 395 sq.). Mox *οὔτ' ὀφείλετη* dictum est, cui negationi nunc respondet *ἀλλά*. Huius structurae exempla attulit Osann. l. c. ut Xenoph. Ephes. I, 14. Ἀπέχει est *ἀπείληφε*; v. Suid. v. *ἀπέχω*. cf. C. Inscr. n. 1607. 1701. 1709.' De formâ *ἀποδεδόανθι* p. *ἀποδεδώκασι* cf. Giese de dial. aeol. p. 325. Ἐπινομία ius pascui est, ut C. Inscr. n. 1335. 1771 sqq. *ἐπινομίας χρόνον* coniungendum est: *tempus pascuorum usus additum esse quattuor annos comprehendens*. De dictione *ἄρχι τοῦ χρόνου ὁ ἐνίαυτος* cf. ad n. 24. Νομώνης est scripturarius, qui pascuorum vectigal redemit a civitate. Apud hunc pecus profitendum s. scribendum erat; cf. Varr. de R. R. II, 1. Ἄσημα sunt, quae nullam notam inustam habent. In primâ lacunâ *ἢ δέ κά τις ....τη τὸ ἐννόμιον Εὔβωλον*, notionem exigendi desiderari apertum est. Itaque quum ex Viscont. apographo lacuna sit quattuor litterarum, Boeckh. [*πράτ*]*τη* coniecit; Dobraeus [*ἐμπράτ*]*τη*, Osann. [*εἰςπράτ*]*τη* (oportuit certe [*ἐςπράτ*]*τη*), neuter vere. Post *δράχμας* supplet Boeckh. *δούω*, quum *τρῖς* nimium sit; v. Oecon. civ. Athen. l. II. c. 22. In fine Dobraeus supplet: Εὐβ[*ώλω καττὼς*] *τ*[*ῶ*]*ν* Ἐρχομενί[*ω*]*ν* [*νόμως*]; cf. C. Inscr. n. 1702. 1704.

Postremo in altero latere mera nomina videntur inscripta fuisse, nec cohaerentia cum titulo antecedente. Vs. 1. Ἀ[ρ]ίσ[τ]ων, vs. 4. 5. Ἀρίσταυδρο[ς Ἀρι]στέαο, vs. 8. Ἄνθιππος vel [Ξ]άνθιππος, vs. 10. Θιοδώρ[ω] etc.

75.

Mytilenis in vestibulo monasterii D. Therapontis prope parietinas veteris templi; ed. Dodwell. Itin. II. p. 519. Otto de Richter Itin. p. 578. n. 37. Ambros. Firmin. Didot. Itin. p. 370 sq. Apographum Prokeschii accepit Boeckh. Titulus *στοιχηδὸν* scriptus est; eius latitudo ex vs. 17. inprimis patet. In dextrâ versus unius litterae spatio productiores vel reductiores fuerunt, ut fit in optimis *στοιχηδὸν* scriptis. In sinistrâ quae addita sunt supplementa Boeckhii, partim certa partim probabilia sunt.

[*Vid. tab. insert.*]

γεγρα]*μμένων ὤς κε μηδ-*
ὲν ἀδικηθείη πρὸς τοὶς κατελθόντας καὶ] *πρὸς τοὶς ἐν τᾷ πόλι π-*
ρόσθε ἐόντας, ἀλλ' εἶεν παντελῶς διαλε]*λυμένοι πάντες πρὸς ἀλλ-*
άλοις, οἰκήσαιεν δὲ τὰμ πόλιν ἀτρέσ]*τως καὶ ἐμμένοιεν ἐν τὰ ἀ-*
ναγεγραμμένα διαλλάγᾳ καὶ τᾷ] *διαλύσι τᾷ ἐν τούτῳ τῷ ψα-*
φίσματι ὠμολογημένᾳ, ἐλέσθ]*αι τὸν δᾶμον ἄνδρας εἴκοσι, δέκα*
μὲν ἐκ τῶν κατελθόντων, δέκα] *δὲ ἐκ τῶν ἐν τᾷ πόλι πρόσθε ἐόντων·*
οὗτοι δὲ ἐς δύναμιν φυλασσ]*όντ*[*ω*]*ν καὶ ἐπιμελέσθ*[*ω*]*ν, ὡς μηδὲν ἔσ-*

E N
P O
A Λ
N A
Φ I
M E
O Y
Σ E
E E
O Σ
Σ O
A Σ
T O]
Λ I
Π A
N T
Λ O
O N
Π E
T A
T Ω
T O
M A
Σ E
O N
Θ O
E K
I Σ
O Y
H O
Y O
Θ H
K A

σεται διάφορον τοῖς κατε]λθόντεσσι καὶ τοῖς ἐν τᾷ πόλι πρόσθ-
ε ἐόντεσσιν· ἐρέοισι δὲ] καὶ περὶ τῶν ἀμφισβατημένων κτημάτων [πρ-
ὸς τοὶς κατελθόντας κ]αὶ πρὸς τοὶς ἐν τᾷ πόλι ἐόντας, καὶ προσθ[ή-
σοισιν ὡς μάλιστα μ]ὲν διαλυθήσονται· αἰ δὲ μή, ἔσσονται ὡς δικ-
άσται. λοῖπον δὲ τα]ὶς διαλυσίεσσι, ταὶς ὁ βασίλευς ἐπεκρίννε-
το] . . . . αι ἐμμενέοισι πάντες καὶ οἰκήσοισι τὰμ πό-
λιν ἀτρέστως, διαλλαχ]θέντες πρὸς ἀλλάλοις. καὶ περὶ χρημάτων
πάντων, ἀπὸ τῶν κ' ὠφελῆ]ται ἀ διάλυσις ὡς πλεῖστα, καὶ περὶ ὅρκω-
ν, τῶν κ' αὔτοι συμφέρην ἀγ]ῶνται, περὶ τούτων πάντων ὄσσα κε ὁμο-
λογήσωσι πρὸς ἀλλάλο]ις, οἱ α[ἱ]ρεθέντες ἄνδρες φερόντων ἐπὶ τ-
ὸν δᾶμον· ὁ δὲ δᾶμος ἀκο]ύσαις, αἴ κε ἀγῆται συμφέρην, βολλευέτω
περὶ τῶ ἐπικυροῦσθαι τὰ ὡ]μολογημένα πρὸς ἀλλάλοις συμφέρον-
τα. ἔλθην δὲ ἐξέστω τοῖς κατ]ελθόντεσσι ἐπὶ [τὰ] κοινὰ προτάνιος
τῶ πράτω, ἐπεί κε ταῦτα ψαφι]σθῆ. αἰ δέ κέ τι ἐνδεύη τῶ ψαφίσματος
τούτω, λεγέσθω περὶ τούτω ἐ]ν τᾷ βόλλᾳ. κυρωθέντος δὲ τῶ ψαφίσ-
ματος τούτω παρὰ τῷ δάμῳ] τὸν δᾶμον ἐν τᾷ ἐν[γ]ίστᾳ τῶ μῆννο-
ς ἐκκλησίᾳ εὔξασθαι ἴρα] τοῖς θεοῖσι, ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ εὐδαιμ-
ονίᾳ καὶ τύχᾳ τᾶς πόλιος] γενέσθαι τὰν διάλυσιν τοῖς κατε[λ-
θόντεσσι καὶ τοῖς πρόσθ]ε ἐν τᾷ πόλι ἐόντεσσι. [τ]ο[ὶς δ]ὲ ἰρῆας [τ-
ε καὶ ἰροποίοις πάντας καὶ] ταὶς ἰρείαις [τα]ὶς ἐν τοῖς ναύοις [πα-
ίσαις πρὸς τὰν εὔχαν συνέλ]θην· τὰ δὲ ἴρα, τὰ ὁ δᾶμος [ε]ὔ[ξ]ατο, [ὡ]ς σπ-
ούδαν ἀπυφάνωμεν τὰν περὶ] τὸν βασιλῆα, ἀπυδόμεν[α]ι τοῖς β[ασιλ-
ῆος γενεθλίοις] . . . . τον. παρέμμεναι δὲ τᾷ θυσίᾳ τᾷ θ-
υομένᾳ τοῖς θεοῖσι τοὶς ἀγ]γέλοις τοὶς πρὸς τὸν βασιλῆα [πεμφ-
θησομένοις ὑπὸ τῶν πρόσθε] ἐν τᾷ πόλι ἐόντων καὶ τοὶς ὑπὸ τῶν
κατελθόντων. τὸ δὲ ψάφισμα τ]οῦτο ἀναγράψαν[τ]ας τοὶς . . . . .
ἄρχοντας ἐν στάλᾳ λιθίνᾳ στᾶσαι] etc.

Decretum est Mytilenaeorum de restituendis exulibus. Quae res ab Alexandro Magno paulo ante obitum agitata (Diodor. XVIII, 8.), ut in proximis Olympiis nuntiaretur, probabili calculo incidit in Ol. 113, $\frac{4}{4}$ - 114, 1. cf. Diodor. XVII, 109. et Wessel. Dinarch. c. Demosth. p. 57. Iustin. XIII, 5. Curt. X, 7. Itaque decretum hoc in principium anni Ol. 114, 1. referendum censet Boeckh. — Aeolicam esse dialectum non est cur moneamus. De eâ v. Plehn Lesbiaca p. 126 sqq. Iota in coniunctivis (ψαφισθῆ, ἐνδεύη) omittitur ex dialecti ratione. Vs. 7. est μηδεῖα pro μηδεμία. Aeolicum est ἴα (Gregor. de dial. aeol. §. LXV.). Vs. 18. O pro Ω in imperativis videtur male lectum esse ab eo, qui descripsit. Certe vs. 28. in φερόντων est Ω, ut tribui

illud aeolicae dialecto non facile queat. Vs. 21. πρὸς τοὶς ἐν τᾷ πόλι ἐόντας quadratarius omisit πρόσθε. Vs. 23. ἐπικρίννειν ex aeolismo duplici N scriptum est, ut vs. 34. μῆννος pro μηνός. Cf. C. Inscr. n. 2170. KPINNEO, n. 2167. Ζοννύξω pro Διονύσω, n. 2183. ἔννεκα pro εἵνεκα; ex quibus emendari possunt ea, quae minus recte disputavit de vocali Seidlerus in comm. de Sapph. et Alcaei fragm. Mus. Rhenan. philol. hist. et philos. III. P. II. p. 180 sq. — Vs. 31. extr. προτάνιες pro πρυτάνιος ex dialecto. De Lesbiorum prytanibus v. Plehn l. c. p. 93. et C. Inscr. n. 2189. — Vs. 36. τύχα, de hâc voce cf. C. Inscr. n. 112. 113. Vs. 41. γενεθλίοις exempli causa additum est. Natales enim Alexandri celebrasse Mytilenaeos verisimillimum est, qui et magnopere Alexandro favebant et invicem ab illo aucti sunt promovendis finibus etc. (cf. Plehn l. c. p. 78 sq.)

Fundus lectionis est Dodwellianus. Vs. 1. extr. K ex Prok. pro quo nihil Dodw. sed Richt. et Did. I. Vs. 2. Richt. OTEIΣ, Did. ΩEIΣ. Vs. 4. uterque ΣΠPIOΣTI, ubi prius I videtur ex vitio marmoris natum. Vs. 5. I non habet Did. Vs. 6. primum I non habent Richt. et Did. Vs. 7. primus ductus ex Prok. item vs. 8. Vs. 9. primum I non habet Richt. dimidiatum praebet Did. Vs. 10. primum K ex Prok. Dodw. ΔIKA, Richt. Did. AIKA. Dodw. Richt. ΠPEN, Did. Prok. ΓPEN. Vs. 12. init. OΣΠOIΣ, Did. OΣTOIΣ, uterque om. ult. Π. Vs. 13. Richt. primum Λ, Richt. Did. ultimum om. Λ. Vs. 14. init. Dodw. IΩΣ, Richt. TΩΣ, Did. Σ solum habet, Prok. TOΣ. Vs. 15. primum I ex Richt. (Did. dimidiatum praebet), Richt. ΔIAΛYΣAT etc. Vs. 16. prima AI ex Did. Vs. 17. primum Δ ex Richt. Did. Vs. 18. init. Dodw. ONION, Did. ΩNTON, Richt. ONTON. Vs. 19. primum Λ ex Richt. Did. qui ultimum Θ omittunt. Vs. 20. primum K ex Richt. Did. hic THΛEN pro ΠEPIT. Dodw. Did. PA, Richt. BA. Vs. 21. in fine Dodw. solus add. Θ. Vs. 22. Dodw. ΔIA ΛYΣITONTAI, Did. ENΔIAΛYOIIΣONTAI, Richt. quod dedimus. Vs. 23. Dodw. ΔIAΛYΣI . ΣΣI, Did. ΣΔIAΛYΣIΠΣΣI, Richt. quod dedimus. Vs. 24. init. Dodw. . I . . M . AEOIΣI, Did. IEMMENEOIΣOI, Richt. EMMENEOIΣI. Primum A ex Prok. In fine reliqui TANΠO, Richt. quod dedimus. Vs. 25. init. Dodw. OENTE, Richt. NOEN . E ., Did. quod dedimus. Vs. 26. init. Dodw. AI ., Did. ΣAI°, Richt. TAI. Did. ΔIAAY etc. et in fine OPKO. Vs. 28. inde ab initio Dodw. TPEΘENTEΣ, Richt. Did. quod dedimus. In fine Dodw. TONΣΠIΣ, Richt. TONEΠIT, Did. TΩNEΠIT . . Vs. 29. inde ab init. Dodw. IKEAΓH, Did. AIΣAIKEΛΓE, Richt. YΣAIΘAIKEAΓH. In fine Did. BOΛIΛ etc. Vs. 30. OM ex Richt. Dodw. Vs. 31. init. Did. EΛYON: mox Dodw. EΠI Σ . KΘINA, Richt. EΠIΣMIΘINA, Did. EΠIΣMIOINA. Vs. 32. ab init. Did.

ΘΗΑΙΔΕΚΑΤΙ; mox Richt. ΤΩΝΑΦ etc. Vs. 33. init. Dodw. ΙΤΑΙ, Did. ΟΙΤΛΙ, Richt. ΝΤΑΙ; mox Dodw. ΤΟΣΕΣΤΩΨΑ, Did. ΤΟΣΞΙΩΨΑ, Richt. ΤΟΣΔΕ ΤΟΥΑ. Vs. 34. init. Did. ΤΟΥ; mox Dodw. ΕΝΤΑΙΕΝΤΟΙΣΠΑΝΤΩΝΗ, Did. ΕΝΤΑΙΕΤΑΙΤΩΜΗΝΝΟ, Richt. ΕΝΤΑΙΕΝΙΣΤΑΙΤΩΜΗΝΝΟ. Vs. 35. init. Τ om. Richt. Did.; mox Did. ΣΩΤΗΡΙΑΝ, in fine Did. om. ΑΙΜ, Richt. habet ΙΜ . . . Vs. 36. primum Γ ex Did. Pro ΤΟΙ Richt. Did. lacunam habent. Vs. 37. Richt. om. ΕΝ; mox Dodw. ΕΟΝΤΕΣΚΑΙΘ . . ΕΙΡΗΑΣ; Did. ΕΟΝΤΕΣΣΙ ΖΩ . . . ΕΙΡΗΑΣ; Richt. ΕΟΝΤΕΣΣΙ . . ΟΥ . . ΕΙΡΗΑΣ . . . . In fine Γ ex Prok. Vs. 38. init. Dodw. ΡΑΙΣ, Did. Richt. ΤΑΙΣ; post hoc Did. signat lacunam septem fere litterarum. Tum Dodw. ΟΕΙΣΗΙΤΟΙΣ, Richt. ΟΕΙΓΕΝΤΟΙΣ, Did. ΟΕΙΓΝΙΤΟ . . . Σ. Vs. 39. init. Did. ΟΗΝ; mox Dodw. ΔΑΜΟΣ . . . Α ΤΟΟΤ, Did. Δ . . ΟΣΑΥΕΑΤΟΟΣ, Richt. ΔΑΜΟΣΛΥΣΑΤΟΟ. Pro ultimo Σ Prok. habet Τ. Vs. 40. Dodw. ΔΟΜΕ . . ΙΤ . ΙΣ, Did. ΔΟΜΕΝ . . . ΙΤΟΙΣΡ, Richt. ΔΟΜΕΝ . ΙΤΟΙΣ . . . . Vs. 41. primum Τ ex Did. Tum Dodw. ΔΕΤΑ . ΘΤ . . ΑΙ, Did. ΛΕΤΑ . . ΘΥΣΙΟΜ, Richt. ΔΕΤΑ . . ΘΕΣΙΑΙ . . . . Vs. 42. init. Did. ΤΕΛΟΙΣΤΟΙΣΠΡΙΣ et om. ultimum Α; Richt. init. ΠΕΔΟΙΣ. Vs. 43. init. Richt. om. Ε, Did. habet ΟΝΤΑΙΣΟΛΙ, tum Dodw. ΕΟΝΤΑΣ, Richt. Did. ΕΟΝΤΩΝ, ultimum Σ om. Richt. Vs. 44. Did. ΟΥΤΩ; Dodw. ΑΝΑ ΓΡΑΨΑ et nihil posthac, Did. ΑΝΑΓΡΑΣΑΝ . ΑΣΤΟ, Richt. ΑΝΑΓΡΑΨΑΝ . ΑΣΤΟ . . Ω. Ultima ΙΣ ex Prok. In fine versum deficientem notat Richt.

76.

Tegeae (Palaeo-Episcopi) ex schedis Fourmonti. Sunt fragmenta duobus lateribus insculpta.

[*Textum vide in pag. seq.*]

Prior columna (*A.*) restitui non potest. Litterae perantiquae sunt: in his D, B. Xi videtur nec + ut vs. 8. nec Ψ, ut vs. 2. 12. 19. esse, sed X, ut vs. 6. 12. 20. 22. nisi tres formas + Ψ X esse in hoc titulo statuas. Diphthongus ΟΥ semel vs. 22. occurrit, sed hoc Fourmonti incuriae tribuendum censeo. **Quae ibi exsculpi possunt, iam Boeckhius occupavit.**

. . . .

ὀκ]τὼ Δαρει[κ]ὼς . . . .
τοῖς] Λακεδαιμονίοις πο[τ]τὸν [πόλεμον
ἐννέ]α μνᾶς καὶ δέκα στατῆρας . . . .
τοῖς Λακ]εδαιμονίοις Λυ[κ]είδα υἱὸς . . . . .
ποττὸν πόλεμον τριήρε[σι . . . .
ἀργυρί]ω μνᾶς δύ[ο] καὶ τριάκοντα . . . .

A.
in altero latere:

/. ΙΛΙΟιΝ . . . . . . \Ο
ΤΙΟΔΑΡΙΥΟΣΕΦΕΙ. . ΑΛ. ΨΟΙ
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΗΟΙΣΠΟΤΟΝ
ΞΑΜΝΑΣΚΑΙΔΕΚΑΣΤΑΤΕΡΑΣ
ΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣΛΥΡΕΙΔΑΒΥΙΟΣ
ΠΟΤΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝΤΡΙΕΡΕΓ·ΧΜ
ΟΜΝΑΣΔΥΕΚΑΙΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
ΣΤΟΝ+ΙΟΝΤΟΙΦΙΛΟΙΤΟΙΤΟΝ
ΣΤΑΤΕΡΑΣΑΙΓΙΝΑΙΟΣ
ΣΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣΠΟΤΤΟΝ
ΙΙΟΤΡΑΚΙΝ⁊ΠΛΙΟΣΚΑΙΑΛΛΟΣ
ΑΚΙΝΨΕΛΙΟΣΚΑΙΑΣΤΑΧΙΔΟΣ
ΑΝΤΑ
Η . . ΙΟΣΣ/. . ΚΕΤ
ΠΟΛΛΑΚΑΙΑΡΙΚΟΣΟΚΤΑΚΑΤΑ
VDΙΟΤΙΤΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΕΙ. . ΝΠΟΤΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝ
ΝΙΟΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΜΝΑΣ
ΙΣΨΕΛΙΟΣΜΕDΙΜΝΟΣΚΑΙ
ΟΝΤΑΚΑΙΑΙΜΥΡΙ. . FΕΧΕ
ΟΙΕΦΕΣΤΙΟΙΤΟΙΣΛΑΚΕΔΑΙΜ
ΝΠΟΛΕΜΟΝΧΙΛΙΟΥΣ∠ΛΡ

B.
in altero:

EDONTOIMA
ΛΙΟΙΤΟΙΣ
ΛΑΚΕΔΑΙ
ΜΟΝΙΟΙΣ
ΑΡΓΥΡΙΟ
FΡΚΑΤΙ
ΜΝΑΣ

EDOKEMO
ΛΟΚΡΟΣΤΟΙΣ
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟ
ΝΙΟΙΣΤΑΛΑΝ
ΤΑΑΡΓΥΡΙΟ

EDONTOI
ΜΑΛΙΟΙ
ΤΟΙΣ
ΑΚΕΔΑΙ
ΟΝΙΟ
Δ

. . . . . τοὶ φίλοι τοὶ τῶν . . .
στατῆρας Αἰγιναίως . . . .
τοῖ]ς Λακεδαιμονίοις ποττὸν [πόλεμον
τε]τρακι[σχι]λίως καὶ ἄλλως
. . ακι[σχι]λίως καὶ ἀστάχιδες?
. . τάλ]αντα . . . .
. . . .
πολλὰ καὶ [Δ]αρεικὼς ὀκτακατ[ίως
. . . . διότι τὰ τάλαντα . . . . .
εἶ[με]ν ποττὸν πόλεμον . . . . .
. . . . . τριάκοντα μνᾶς . . . .
. . ακ]ισχιλίως μεδίμνως καὶ . . . .

τριάκ]οντα καὶ μυρί[ως . . . . . . O Ξ
τ]οὶ ἐφέστιοι τοῖς Λακεδαιμ[ονίοις
ποττὸ]ν πόλεμον χιλίως [Δα]ρ[εικώς.

In his vs. 20. litterae AI ante MYPI male repetitae sunt; et vs. 21. si nullus error subest eius, qui descripsit, ἐφέττιοι, tametsi Spartani ξενηλατοῦντι, tamen certum genus inquilinorum in Laconica possunt haberi, qui fortasse, ut proxeni et ἰσοτελεῖς, etiam domos possidebant. V. Hesych. ἐφέστιοι, et interpp. Müllerus Ἐφέσιοι hic subesse suspicatur, cui substituit Boeckh. Ἐφέτειοι, mutato T in E, si tamen quidquam mutandum in nostrâ lectione.

Apertior altera columna est:

Ἔδον τοὶ Μά-	Ἔδωκε Μό-	Ἔδον τοὶ
λιοι τοῖς	λο[β]ρος τοῖς	Μάλιοι
Λακεδαι-	Λακεδαιμο-	τοῖς
μονίοις	νίοις τάλαν-	[Λ]ακεδαι-
ἀργυρίω	τα ἀργυρίω	[μ]ονίο[ις]
Ϝ[ί]κατι		. . . . . .
μνᾶς.		

Melii nominantur Lacedaemoniorum coloni in Aegaeo mari. Ϝίκατι est doricum pro εἴκοσι. Vs. 12. delendum erit secundum A. Numerus intelligi non potest, qui verbis expressus esse debeat. Nomen Μόλοβρος Boeckh. de coniecturâ dedit. Hoc nomen occurrit ap. Thucyd. IV, 8. cf. Boeckh. ad h. l. Müll. putavit scribi posse ἔδωκεν ὁ Λοκρός.

Continentur hoc titulo opes Spartanis collatae. Müllerus (Dor. I. p. 180.), titulum indicat ex aetate Lysandri esse, quem plurimas Spartae pecunias constat comparasse. De possessione auri et argenti interdictâ privatis, non reipublicae, vid. Boeckh. ad h. l. Neque obest mentio unius Molobri, qui ob id ipsum, quod uti pecuniâ non possit foris comparatâ, reddere eam reip. existimari potest.

77.

Marmor ex Cretâ in Britanniam delatum inter Arundeliana. Ed. Io. Pricaeus Nott. in Appuleii Apolog. p. 59 sqq. Maitt. Marm. Oxon. n. III. Prid. ibid. n. LVIII. Reines. Synt. Inscr. VII, 22. p. 491. Chishull. Antt. Asiat. p. 129 sq. Barbeyrac. hist. foed. p. 282. Chandl. Marm. Oxon. II, 27. Cf. Vandal. Diss. p. 748. et Niebuhr. hist. Rom. II. p. 58. ed. sec. et Hoeck. Cret. III. p. 472.

Ε Ο Σ Α Γ Α Θ

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΚΑΙΕΠΙΣΩΤΗΡΙΑΙΕΠΙΚΟΣΜ........
ΙΕΡΑΠΥΤΝΑΙΤΩΝΣΥΝΕΝΙΠΑΝΤΙΤΩΕΡΜΑΙΩ........
ΙΜΑΛΙΩ·ΕΝΔΕΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΠΙΚΟΣΜΩΝΤΩΝΣΥ........
ΧΙΜΑΡΩΚΑΙΜΗΝΟΣΔΡΟΜΗΙΩ·ΤΑΔΕΣΥΝΕΘΕ........
ΔΟΚΗΣΑΝΑΛΛΑΛΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙ........
ΤΕΣΕΝΤΑΙΣΠΡΟΥΠΑΡΧΩΣΑΙΣΣΤΑΛΑΙΣΙΔΙΑΙΤΕ........
ΓΟΡΤΥΝΙΟΙΣΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΤΑΙΚΑΤΑΚΟΙΝΟΙ........
ΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙΣΚΑΙΕΝΤΑΙΦΙΛΙΑΙ........
ΧΙΑΙΚΑΙΟΡΚΟΙΣΤΟΙΣΠΡΟΓΕΓΟΝΟΣΙΕΝΤΑΥΤΑΙΣΤ........
ΚΑΙΕΠΙΤΑΙΧΩΡΑΙΑΙΕΚΑΤΕΡΟΙΕΧΟΝΤΕΣΚΑΙΚΡΑΤΟΝ........
ΘΗΚΑΝΕΘΕΝΤΟΕΙΣΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝ ΙΕΡΑΠΥΤΙ......
ΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣΗΜΕΝΠΑΡΑΛΛΑΛΟΙΣΙΣΟΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΕΠΙΓΑ
ΜΙΑΣΚΑΙΕΝΚΤΗΣΙΝΚΑΙΜΕΤΟΧΑΝΚΑΙΘΕΙΩΝΚΑΙΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ
ΠΑΝΤΩΝΟΣΟΙΚΑΕΩΝΤΙΕΜΦΥΛΟΙΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΚΑΙΠΩΛΟΝ
ΤΑΣΚΑΙΩΝΩΜΕΝΟΣΚΑΙΔΑΝΕΙΞΟΝΤΑΣΚΑΙΔΑΝΕΙΞΟΜΕΝΟΣ
ΚΑΙΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑΣΥΝΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΣΚΥΡΙΟΣΗΜΕΝΚΑΤΑ
ΤΟΣΥΠΑΡΧΟΝΤΑΣΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΝΟΜΟΣ ΕΞΕΣΤΩΔΕΤΩΙ
ΤΕΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΙΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΑΙΠΡΙΑΝΣΙΑΙ ΚΑΙΤΩΙΠΡΙΑΝ
ΣΙΕΙΕΝΤΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΑΙΔΙΔΩΣΙΤΑΤΕΛΕΑΚΑΘΑΠΕΡΟΙΑΛΛΟΙ
ΠΟΛΙΤΑΙΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣΕΙΔΕΤΙ
ΚΑΟΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΣΥΠΕΧΘΗΤΑΙΕΣΠΡΙΑΝΣΙΟΝΗΟΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣ
ΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΑΝΟΤΙΟΥΝΑΤΕΛΕΑΕΣΤΩΚΑΙΕΣΑΓΟΜΕΝΩΙΚΑΙ
ΕΞΑΓΟΜΕΝΩΙΑΥΤΑΚΑΙΤΟΥΤΩΝΤΟΣΚΑΡΠΟΣΚΑΙΚΑΤΑΓΑΝ
ΚΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΩΝΔΕΚΑΑΠΟΔΟΤΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΕΩ
ΣΑΣΕΞΑΓΩΓΑΣΤΩΝΥΠΕΧΘΕΣΙΜΩΝΑΠΟΔΟΤΩΤΑΤΕΛΕΑ
ΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣ ΚΑΤΑΤΑΥΤΑΔΕ
ΚΑΙΕΙΤΙΣΚΑΝΕ..Μ...ΕΛΗΣΕΣΤΩΑΙΔΕΚΑΣΙΝΗΤΑΙΑΠΟΤΕΙΣΑ
ΤΩΤΑΕΠΙΤΙΜΙΑ.ΣΙ..ΜΕΝΟΣΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙ
ΜΕΝΟΣΠΡΕΙΓΗΙΑΔΕΩ..ΑΧΡΕΙΑΝΕΧΗΙΠΟΡΗΙΩΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ
ΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣΙΟΙΔΕΠΡΙΑΝΣΙΕΣ
ΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΑΙΔΕΜΗΠΑΡΙΣΧΑΙΕΝΑΠΟΤΕΙΣΑΝ
ΤΩΝΟΙΕΠΙΔΑΜΟΙΤΩΝΚΟΣΜΩΝΤΑΙΠΡΕΙΓΕΙΑΙΣΤΑΤΗΡΑΣΔΕΚΑ
ΟΔΕΚΟΣΜΟΣΟΤΩΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΕΡΠΕΤΩΕΝΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΣ
ΤΟΑΡΧΕΙΟΝΚΑΙΕΝΕΚΚΛΗΣΙΑΙΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑΤΩΝΚΟΣΜΩΝ
ΩΣΑΥΤΩΣΔΕΚΑΙΟΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝΚΟΣΜΟΣΕΡΠΕΤΩΕΝΙΕ
ΡΑΠΥΤΝΑΙΕΣΤΟΑΡΧΕΙΟΝΚΑΙΕΝΕΚΚΛΗΣΙΑΙΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑ

ΤΩΝΚΟΣΜΩΝΕΝΔΕΤΟΙΣΗΡΟΙΚ..ΣΚΑΙΕΝΤΑΙΣΑΛΛΑΙΣΕΟΡΤΑΙΣ
ΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΕΡΠΟΝΤΩΝΠΑΡΑΛΛΑΛΟΣΕΣΑΝΔΡΗΙ
ΘΝΚΑΘΩΣΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΠΟΛΙΤΑΙΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΩΝΔΕΤΑΝ
ΣΤΑΛΑΝΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΟΙΤΟΚΑΕΙΚΟΣΜΟΝΤΕΣΠΑΡΕΚΑΤΕ
ΡΟΙΣΕΝΤΟΙΣΥΠΕΡΒΩΙΟΙΣΚΑΙΠΡΟΠΑΡΑΓΓΕΛΛΟΝΤΩΝΑΛΛΑ
ΛΟΙΣΠΡΟΑΜΕΡΑΝΔΕΚΑΗΚΑΜΕΛΛΩΝΤΙΑΝΑΓΙΝΩΣΚΕΝ
ΟΠΟΙΟΙΔΕΚΑΜΗΑΝΑΓΝΩΝΤΙΗΜΗΠΑΡΑΓΓΕΛΩΝΤΙΑΠΟ
ΤΕΙΣΑΝΤΩΝΟΙΑΙΤΙΟΙΤΟΥΤΩΝΣΤΑΤΗΡΑΣΕΚΑΤΟΝΟΙΜΕΝ
ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΟΙΔΕ
ΠΡΙΑΝΣΙΕΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙ ΕΙΔΕΤΙΣΑΔΙΚΟΙΗ
ΤΑΣΥΝΚΕΙΜΕΝΑΚΟΙΝΑΙΔΙΑΛΥΩΝΗΚΟΣΜΟΣΗΙΔΙΩΤΑΣΕ
ΞΕΣΤΩΤΩΙΒΩΛΟΜΕΝΩΙΔΙΚΑΞΑΣΘΑΙΕΠΙΤΩΚΟΙΝΩΔΙ
ΚΑΣΤΗΡΙΩΤΙΜΑΜΑΕΠΙΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣΤΑΣΔΙΚΑΣΚΑΤΑΤΟ
ΑΔΙΚΗΜΑΟΚΑΤΙΣΑΔΙΚΗΣΗΙΚΑΙΕΙΚΑΝΙΚΑΣΗΙΛΑΒΕΤΩΤΟ
ΤΡΙΤΟΝΜΕΡΟΣΤΑΣΔΙΚΑΣΟΔΙΚΑΞΑΜΕΝΟΣΤΟΔΕΛΟΙΠΟΝΕΣ
ΤΩΤΑΝΠΟΛΕΩΝΑΙΔΕΤΙΘΕΩΝΒΩΛΟΜΕΝΩΝΕΛΟΙΜΕΝΑΓΑ
ΘΟΝΑΠΟΤΩΝΠΟΛΕΜΙΩΝΗΚΟΙΝΑΙΕΞΟΔΟΥΣΑΝΤΕΣΗΙΔΙΑΙΤΙ
ΝΕΣΠΑΡΕΚΑΤΕΡΩΝΗΚΑΤΑΓΑΝΗΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΛΑΝ
ΧΑΝΟΝΤΩΝΕΚΑΤΕΡΟΙΚΑΤΑΤΟΣΑΝΔΡΑΣΤΟΣΕΡΠΟΝΤΑΣ
ΚΑΙΤΑΣΔΕΚΑΤΑΣΛΑΜΒΑΝΟΝΤΩΝΕΚΑΤΕΡΟΙΕΣΤΑΝΙΔΙ
ΑΝΠΟΛΙΝΥΠΕΡΔΕΤΩΝΠΡΟΓΕΓΟΝΟΤΩΝΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝΑΦΩΤΟΚΟΙΝΟΔΙΚΙΟΝΑΠΕΛΙΠΕΧΡΟΝΩΠΟΙΗ
ΣΑΣΘΩΝΤΑΝΔΙΕΞΑΓΩΓΑΝΟΙΣΥΝΕΝΙΠΑΝΤΙΚΑΙΝΕΩΝΙΚΟΣ
ΜΟΙΕΝΩΙΚΑΚΟΙΝΑΙΔΟΞΗΙΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟ
ΛΕΣΙΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΚΑΙΤΟΣΕΓΓΥΟΣΚΑΤΑΣΤΑΣΑΝ
ΤΩΝΥΠΕΡΤΟΥΤΩΝΑΦΑΣΚΑΑΜΕΡΑΣΑΣΤΑΛΑΤΕΘΗΙΕΜΜΗ
ΝΙΥΠΕΡΔΕΤΩΝΥΣΤΕΡΟΝΕΓΓΙΝΟΜΕΝΩΝΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝΠΡΟ
ΔΙΚΩΙΜΕΝΧΡΗΣΘΩΝΚΑΘΩΣΤΟΔΙΑΓΡΑΜΜΑΕΧΕΙΠΕΡΙΔΕΤΩ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΟΙΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΙΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
ΚΟΣΜΟΙΠΟΛΙΝΣΤΑΝΥΕΣΘΩΝΑΓΚΑΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟΛΕΣ.
...ΞΗΙΕΞΑΣΤΟΕΠΙΚΡΙΤΗΡΙΟΝΤΕΛΕΤΑΙΚΑΙΕΓΓΥΟΣΚΑΘΙΣΤΑΝ
ΤΩΝΑΦΑΣΚΑΑΜΕΡΑΣΕΠΙΣΤΑΝΤΙΕΠΙΤΟΑΡΧΕΙΟΝΕΝΔΙΜΗΝΩΙ
ΚΑΙΔΙΕΞΑΓΟΝΤΩΝΤΑΥΤΑΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΚΑΤΑΤΟ
ΔΟΧΘΕΝΚΟΙΝΑΙΣΥΜΒΟΛΟΝΑΙΔΕΚΑΜΗΠΟΙΗΣΩΝΤΙΟΙΚΟΣΜΟΙΚΑ
ΘΩΣΓΕΓΡΑΠΤΑΙΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΕΚΑΣΤΟΣΑΥΤΩΝΣΤΑΤΗΡΑΣ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΠΡΙΑΝΣΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙ
ΟΙΔΕΠΡΙΑΝΣΙΟΙΚΟΣΜΟΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΑΙΔΕΤΙΚΑ

ΔΟΞΗΙΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟΛΕΣΙΒΩΛΟΥΟΜΕΝΑΙΣΕΠΙΤΩΙ
ΚΟΙΝΑΙΣΥΜΦΕΡΟΝΤΙΔΙΟΡΘΩΣΑΣΘΑΙΚΥΡΙΟΝΕΣΤΩΤΟΔΙΟΡ
ΘΩΘΕΝΣΤΑΣΑΝΤΩΝΔΕΤΑΣΣΤΑΛΑΣΟΙΕΝΕΣΤΑΚΟΤΕΣΕ
ΚΑΤΕΡΗΙΚΟΣΜΟΙΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥ
ΤΝΙΟΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΑΣΑΘΑΝΑΙΑΣΤΑΣΠΟΛΙΑΔΟΣΚΑΙΟΙ
ΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΑΣΑΘΑΝΑΙΑΣΤΑΣΠΟΛΙΑΔΟΣ
ΟΠΟΤΕΡΟΙΔΕΚΑΜΗΣΤΑΣΩΝΤΙΚΑΘΩΣΓΕΓΡΑΠΤΑΙΑΠΟ
ΤΕΙΣΑΝΤΩΝΤΑΑΥΤΑΠΡΟΣΤΙΜΑΚΑΘΩΣΚΑΙΠΕΡΙΤΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΝΓΕΓΡΑΠΤΑΙ

Forma Ϊ est ex Chandl. et partim ex Pric. Vs. 3. punctum ex Chandl. Ibid. Maitt. ed. Marm. Oxon. ΚΟΣΜΟΝ, non ex lapide, sed ex coniecturâ Pric. Vs. 4. punctum ex Chandl. Vs. 7. ult. Ι ex Chandl. item vs. 9. ult. Τ. Vs. 11. vacuum ex Chandl. item in fine ΤΙ. Vacua quae deinceps sequuntur, et ipsa ex Chandl. sunt. Vs. 18. primum Ω, pro quo Pric. Ο, ex Chandl. Ita etiam vs. 22. ultimum Ω ex Chandl. (Pric. Ο). Vs. 25. Chish. Chandl. ΥΠΕΧΘΕΣ etc. Pric. ΥΠΕΧΘΗΣ etc. Vs. 27. pro ΝΕ . . Μ . . . Ε Chandl. decem asteriscos habet; in fine Α ex eodem. Vs. 28. pro ΙΜΙΑ . ΣΙ . . ΜΕ quindecim ap. Chandl. asterisci sunt (Maitt. ed. Marm. Oxon. ΣΕ pro ΣΙ). Vs. 29. pro primo Η lacuna ap. Chandl. Vs. 33. Chandl. ΟΤΩΝ, Pric. ΤΩΝ. Vs. 37. pro ΗΡΟΙΚ . . Σ Chandl. ΗΡ . . . . . Σ. Vs. 42. Maitt. ed. Marm. Oxon. male ΜΕΛΛΟΝΤΙ. Vs. 43. Maitt. Chish. Chandl. ΑΓΓΗΛ etc. Si ΠΑΡΑΓΓΗΛΩΝΤΙ in lapide fuit, ferri id potest ob dialectum (ε mutato in η), quod vidit etiam Maitt. Falso Chish. *παραγγέλλωντι* correxit. Aoristus desideratur. Vs. 45. Chandl. praeter rem spatia duo vacua habet. Vs. 47. Pric. ΣΥΓ, Chandl. ΣΥΝ; tum ΚΟΙΝΑ deest ap. Pric. habent Chish. et Chandl. Vs. 48. Chish. Chandl. ΒΩ etc. Pric. ΒΟΥ; ibid. extr. male Chandl. ΚΟΙΝΩΙΔΙ. Vs. 49. Pric. ΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ, Chish. Chandl. ΓΡΑΨΑΜΕΝΟΝ, ex merâ ut videtur coniecturâ. Vs. 50. Pric. ΝΙΚΑΣΘΗΙ, Chish. Chandl. quod dedimus. Vs. 60. in voce *δικαστηρίῳ* quadratarius omisit Iota subscr. Vs. 62. Chish. Chandl. ΣΤΑΛΑ, Pric. ΣΤ . . Α. Vs. 66. pro Γ Chandl. lacunam habet; ibid. punctum in fine ex Chandl. Vs. 68. extr. ΔΥΜΗΝΩ ., Chish. Chandl. ΔΙΜΗΝΩΙ. Vs. 69. primum Κ ex iisdem.

[Θ]εὸς ἀγαθ[ός].

Ἀγαθᾷ τύχᾳ καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ, ἐπὶ Κόσμ[ων ἐν μὲν
Ἱεραπύτνᾳ τῶν σὺν Ἐνίπαντι τῶ Ἑρμαίω [καὶ μηνὸς
Ἱμαλίω, ἐν δὲ Πριανσιοῖ ἐπὶ Κόσμων τῶν σὺ[ν Νέωνι τῶ
Χιμάρω καὶ μηνὸς Δρομηΐω, τάδε συνέθε[ντο καὶ συνευ-

δόκησαν ἀλλάλοις· Ἱεραπύτνιοι καὶ Πριάνσιοι [ἐμμένοντες ἐν ταῖς πρεϋπαρχώσαις στάλαις ἰδίᾳ τε[θείσαις Γορτυνίοις καὶ Ἱεραπυτνίοις καὶ τᾷ κατὰ κοινὸ[ν Γορτυνίοις καὶ Ἱεραπυτνίοις καὶ Πριανσίοις, καὶ ἐν τᾷ φιλίᾳ [καὶ συμμαχίᾳ καὶ ὅρκοις τοῖς προγεγονόσι, ἔν τ' αὐταῖς τ[αῖς πόλεσι καὶ ἐπὶ τᾷ χώρᾳ, ἃ ἑκάτεροι ἔχοντες καὶ κρατόν[τες συνθήκαν ἔθεντο, εἰς τὸν πάντα χρόνον. Ἱεραπυτ[νίοις καὶ Πριανσίο[ι]ς ἦμεν παρ' ἀλλάλοις ἰσοπολιτείαν καὶ ἐπιγαμίας καὶ ἔνκτησιν καὶ μετοχὰν καὶ θείων καὶ ἀνθρωπίνων πάντων, ὅσοι κα ἔωντι ἔμφυλοι παρ' ἑκατέροις, καὶ πωλόντας καὶ ὠνωμένος καὶ δανείζοντας καὶ δανειζομένος καὶ τἆλλα πάντα συναλλάσσοντας κυρίος ἦμεν κατὰ τὸς ὑπάρχοντας παρ' ἑκατέροις νόμος. ἐξέστω δὲ τῷ τε Ἱεραπυτνίῳ σπείρεν ἐν τᾷ Πριανσίᾳ καὶ τῷ Πριανσιεῖ ἐν τᾷ Ἱεραπυτνίᾳ, διδῶσι τὰ τέλεα καθάπερ οἱ ἄλλοι πολῖται κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρη κειμένος· εἰ δέ τί κα ὁ Ἱεραπύτνιος ὑπέχηται ἐς Πριάνσιον ἢ ὁ Πριανσιεὺς ἐς Ἱεράπυτναν ὁτιοῦν, ἀτελέα ἔστω καὶ ἐσαγομένῳ καὶ ἐξαγομένῳ αὐτὰ καὶ τούτων τὸς καρπὸς καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν. ὧν δέ κα ἀποδ[ῶ]ται, κατὰ θάλασσαν ἐώσας ἐξαγωγᾶς τῶν ὑπεχθεσίμων ἀποδότω τὰ τέλεα κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρη κειμένος. κατὰ ταῦτὰ δὲ καὶ εἴ τίς κα νε[ίμῃ, ἀτ]ελὴς ἔστω· αἰ δέ κα σίνηται, ἀποτεισάτω τὰ ἐπιτίμια [ὁ] σιν[ό]μενος κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρη κειμένος· πρειγήϊα δὲ ὧ [κ]α χρείαν ἔχῃ πορηΐω παρεχόντων οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τοῖς Πριανσιεῦσι, οἱ δὲ Πριανισιέ[ε]ς Κόσμοι τοῖς Ἱεραπυτνίοις· αἰ δὲ μὴ παρίσχαιεν, ἀποτεισάντων οἱ ἐπίδαμοι τῶν Κόσμων τᾷ πρειγείᾳ στατῆρας δέκα. ὁ δὲ Κόσμος ὁ τῶν Ἱεραπυτνίων ἑρπέτω ἐν Πριανσιοῖ ἐς τὸ ἀρχεῖον καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καθήσθω μετὰ τῶν Κόσμων· ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ τῶν Πριανσιέων Κόσμος ἑρπέτω ἐν Ἱεραπύτνᾳ ἐς τὸ ἀρχεῖον καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καθήσθω μετὰ τῶν Κόσμων. ἐν δὲ τοῖς Ἡρ[ω]ϊκ[οῖ]ς καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς οἱ παρατυγχάνοντες ἑρπόντων παρ' ἀλλάλος ἐς ἀνδρήϊον, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται· ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν στάλαν κατ' ἐνιαυτὸν οἱ τόκ' ἀεὶ κοσμέντες παρ' ἑκατέροις ἐν τοῖς Ὑπερβοίοις καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλά-

λοις πρὸ ἁμερᾶν δέκα ἤ κα μέλλωντι ἀναγινώσκεν· ὁποῖαι δέ κα μὴ ἀναγνῶντι ἢ μὴ παραγγέλωντι, ἀποτεισάντων οἱ αἴτιοι τούτων στατῆρας ἑκατὸν, οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τῶν Πριανσιέων τᾷ πόλει, οἱ δὲ Πριανσιέες Ἱεραπυτνίων τᾷ πόλει. εἰ δέ τις ἀδικοίη τὰ συνκείμενα κοινᾷ διαλύων ἢ κόσμος ἢ ἰδιώτας, ἐξέστω τῷ βωλομένῳ δικάξασθαι ἐπὶ τῶ κοινῶ δικαστηρίω τίμαμα ἐπιγραψάμενος τᾶς δίκας κατὰ τὸ ἀδίκημα ὅ κά τις ἀδικήσῃ· καὶ εἴ κα νικάσῃ, λαβέτω τὸ τρίτον μέρος τᾶς [κατα]δίκας ὁ δικαξάμενος, τὸ δὲ λοιπὸν ἔστω τᾶν πόλεων. αἰ δέ τι θεῶν βωλομένων ἕλοιμεν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν πολεμίων ἢ κοινᾷ ἐξοδούσαντες ἢ ἰδίᾳ τινὲς παρ' ἑκατέρων ἢ κατὰ γᾶν ἢ κατὰ θάλασσαν, λανχανόντων ἑκάτεροι κατὰ τὸς ἄνδρας τὸς ἕρποντας, καὶ τὰς δεκάτας λαμβανόντων ἑκάτεροι ἐς τὰν ἰδίαν πόλιν. ὑπὲρ δὲ τῶν προγεγονότων παρ' ἑκατέροις ἀδικημάτων, ἀφ' ὧ τὸ κοιναδίκιον ἀπέλιπε χρόνω, ποιησάσθων τὰν διεξαγωγὰν οἱ σὺν Ἐνίπαντι καὶ Νέωνι Κοσμοι, ἐν ῷ κα κοινᾷ δόξῃ δικαστηρίῳ ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι ἐπ' αὐτῶν κοσμόντων, καὶ τὸς ἐγγύος καταστασάντων ὑπὲρ τούτων, ἀφ' ἇς κα ἁμέρας ἁ στάλα τεθῇ ἐμ μηνί. ὑπὲρ δὲ τῶν ὕστερον ἐγγινομένων ἀδικημάτων προδίκῳ μὲν χρήσθων καθὼς τὸ διάγραμμα ἔχει, περὶ δὲ τῶ δικαστηρίω οἱ ἐπιστάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἑκατέροις Κόσμοι πόλιν στανυέσθων, ἅγ κα ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσ[ι δό]ξῃ, ἐξ ἇς τὸ ἐπικριτήριον σελε[ῖ]ται, καὶ ἐγγύος καθιστάντων ἀφ' ἇς κα ἁμέρας ἐπιστᾶντι ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον ἐν διμήνῳ, καὶ διεξαγόντων ταῦτα ἐπ' αὐτῶν κοσμόντων κατὰ τὸ δοχθὲν κοινᾷ σύμβολον. αἰ δέ κα μὴ ποιήσωντι οἱ Κόσμοι καθὼς γέγραπται, ἀποτεισάτω ἕκαστος αὐτῶν στατῆρας πεντήκοντα οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι Πριανσίων τᾷ πόλει οἱ δὲ Πριάνσιοι Κόσμοι Ἱεραπυτνίων τᾷ πόλει· αἰ δέ τί κα δόξῃ ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι βωλευομέναις ἐπὶ τῷ κοινᾷ συμφέροντι διορθώσασθαι, κύριον ἔστω τὸ διορθωθέν· στασάντων δὲ τὰς στάλας οἱ ἐνεστακότες ἑκατέρη Κόσμοι ἐπ' αὐτῶν κοσμόντων οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι ἐν τῷ ἱερῷ τᾶς Ἀθαναίας τᾶς Πολιάδος καὶ οἱ

Πριάνσιοι ἐν τῷ ἱερῷ τᾶς Ἀθαναίας τᾶς Πολιάδος· ὁπότεροι δέ κα μὴ στάσωντι καθὼς γέγραπται, ἀποτεισάντων τὰ αὐτὰ πρόστιμα καθὼς καὶ περὶ τῶν δικαίων γέγραπται.

Foedus est Hierapytniorum et Priansiorum secundo, ut videtur, ante Chr. n. saeculo exaratum. Vs. 1. noti Cretensium magistratus Κόσμοι, quâ formâ plurimae utuntur inscriptiones; sed Κόσμιοι praebent decr. Prians. Arcad. Rauc. Vax. Eleuth. in Theiis quam formam ap. Strab. X. p. 482. et 484. obviam codicibus defendi posse negat Kramerus. Novidi Cretensium menses ex vetusto menologio noti sunt. Hoeck. Cret. III. p. 444. Ideler Ench. Chron. I. p. 426. Inscriptiones alios menses subministrant; v. Corp. Inscr. n. 2554. Tenemus Hierapytnium unum Ἰμάλιον (cf. Hesych. s. v.) et Priansium alterum Δρομήϊον i. e. Δρομεῖον (vulgo fortasse Δρομαῖον ex Apolline Dromaeo dictum, cf. Plut. Symp. Qu. VIII, 4, 4.). Hunc mensem medio fere anno assignari posse vel ex pacto de praedibus sistendis (vs. 57 sq.) intelligi potest. Ἐν Πριανσιοῖ ut ἐν Ἰσθμοῖ locativum est. Urbs quidem Πριάνσιον accusativo casu vocatur nostro in titulo, et terra Πριανσία. Gentilicium Πριάνσιος et Πριανσιεύς. Vs. 4. de συνευδοκεῖν cf. C. Inscr. n. 1699 sqq. Vs. 5. extr. [ἐμμένον]τες dedit Boeckh ex n. 2554. 190. 198. n. 2555. 19. Chandl. Hoeck. p. 476. [ὁμονόον]τες. Vs. 6. extr. Maitt. τε[θειμέναις. Vs. 7. Γορτυνίοις praeclare Boeckh. addidit. Vs. 9. Chandl. explevit ἃ ἑκάτεροι ἔχοντες etc. vs. 11. κρατόντες. In verbis contractis dialectus Cretensis eam normam sequitur, ut ε vel ι ante vocalem, quae cum ε contrahi in ου solet, eiiciat. Vs. 14. ἔμφυλοι sunt populares, non cives neque inquilini, ut erant qui putarent. Ἑκατέρη scriptum constanter sine iota pro adverbio est.

Vs. 21. 25. ὑπέχθηται et ὑπεχθέσιμα formae sunt Creticae pro ὑπέκθηται et ὑπεκθέσιμα, mutato κ in χ. Itaque quum ὑπεκτίθεσθαι sit *subductum et subtractum aliquid in loco tuto ponere*, vocabulo ὑπεκθέσιμος potuerunt merces et res omnes designari, quae in alienae urbis emporio deponerentur eâ conditione, ut rursum exportarentur. Paciscuntur igitur Hierapytnii et Priansii, ut rerum ὑπεχθεσίμων immunis sit et importatio et exportatio; sin rem illatam vendiderit aliquis et venditam mari exportet, vectigal ex legibus in civitate obtinentibus esse solvendum. Vs. 27. νείμῃ de ἐπινομίᾳ dictum puta. Cf. de eâ Corp. Inscr. n. 1569. Vs. 29. πρειγήϊα s. πρεσβεῖα vid. Boeckh. ad C. Inscr. II. p. 405. qui h. l. coniungit πρειγήϊα πορήϊα (πορεῖον p. ἐφόδιον) — *legativa viatici, legativa quae sunt pro viatico*; quod ap. Cret. hospitalitas iubet ab eâ civitate pendi in quâ legatus alterius iter faciat; cf. C. Inscr.

n. 2554. 61. Vs. 32. οἱ ἐπίδαμοι τῶν Κόσμων sunt cives eius civitatis, ex quâ sunt Cosmi, qui viaticum non dederint. Sic iam Pric. Chish. Hoeck. l. c. Ἕρπειν ap. Cret. usitatum pro ἔρχεσθαι. Ἀρχεῖον est Cosmorum curia, ὁ Κύριος singularis numerus pro plurali. Vs. 37. festi nomen Ἡραϊκοῖς pro Ἡραίοις voluit Reinesius, Ἡροχίοις Chish. quod Ἡρόχια ap. Hesych. sint Θεοδαίσια, et haec Cretica; neutrum verisimile.

Nomine Ὑπερβώϊα festum designari certissimum est; quumquam, unde sit denominatum, non constat. Vs. 49. nota anacoluthon in ἐπιγραψάμενος. Praestabat dativus. Vs. 51. [κατα]δίκας est correctio Boeckhii. Vs. 53. ἐξοδούσαντες pro ἐξοδεύσαντες, ut vs. 74. βωλουομέναις pro βωλευομέναις. Inde a vs. 57. agitur de iudicandis litibus Hierapytniorum et Priansiorum; et primum quidem de causis, quae inde a cessante κοινοδικίῳ usque ad hoc foedus nondum iudicatae erant. Scilicet universa Creta olim habuit κοινοδίκιον, h. e. institutum, quo efficitur, ut diversarum civitatum causae communi iure dirimantur (Polyb. XXIII, 15, 4.). Hoc sublato Hierapytnii et Priansii paciscuntur, ut lites in dicasterio, de quo inter utrosque convenerat, iudicentur atque ipsi huius anni Cosmi in suo magistratu lites ad exitum perducant; et obstringuntur iidem, ut uno mense post tabulam foederis positam praedes constituant, qui Cosmos id facturos esse spondeant. Recteque Boeckhius contra Hoeckium (T. III. p. 87 sq.) monuit, *quum non utriusque civitatis Cosmi simul in eâdem causâ potuerint ἡγεμόνες δικαστηρίου esse, consentaneum videri eius civitatis Cosmum, ex quâ esset is, unde peteretur, in quâque causâ praesedisse.* Agitur deinceps de litibus, quae post foederis pactum incidant; de his praecipitur, ut, priusquam ad iudicium deferatur lis, diaeta instituatur (δίκη πρόδικος). Hinc προδίκῳ μὲν χρήσθων (*utuntor arbitro*), καθὼς τὸ διάγραμμα ἔχει, i. e. descriptio ordinis iudiciorum, quae videtur στήλαις initio huius tituli memoratis comprehensa esse. De iudiciis autem (vs. 65.) tertia urbs eligitur, ex quâ additicius iudicum numerus compleatur (ἐξ ἇς τὸ ἐπικριτήριον τελεῖται, i. e. τελεσθήσεται); quam urbem Cosmi, qui quoque anno magistratum ineant (ἐπιστάμενοι s. ἐφιστάμενοι), debent stabilire in eo negotio et potestatem rei committere (σταινύεσθαι) tanquam πόλει ἐκκλήτῳ. Ex hoc igitur componitur τὸ κοινὸν δικαστήριον vs. 48. memoratum. Et Cosmi qui quoque posthac anno magistratum ineant, post bimestre spatium ab inito magistratu praedes sistere debent, qui eos in magistratu suo lites iudicandas ad exitum perducturos esse spondeant. Vs. 70. τὸ δοχθὲν σύμβολον videtur prius aliquod pactum esse diagrammate illo comprehensum. Vs. 76. οἱ ἐνεστακότες Κόσμοι sunt Cosmi huius ipsius anni.

78.

Delphis „in rotundo Apollinis templo", Cyriac. p. XXVII. n. 196. et Murat. II. p. DLXXXIX. 1. Cf. Leich. in Misc. Lips. nov. T. I. p. 479 sqq. et Ros. Inscr. p. 285 sqq. cum emendatt. Dobraei p. 424 sq. Versus indiscreti sunt ap. Cyriacum. Itaque Muratorianam dedimus divisionem cum Boeckhio.

ΑΓΑΘΑΤΥΧΑΑΡΧΟΝΤΟΣΕΛΕΩΝ
ΕΠΕΙΔΗΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣΚΑΙΤΙΜΑΣΝΙΚΑΘΑΜΒΟΠΟΙΕΥΣΕΞΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΕΣ
ΘΕΩΡΟΙΠΟΤΙΤΟΝΤΑΣΤΕΧΕΠΙΤΑΝΕΚΚΛΗΣΙΑΝΑΝΑΓΓΕΙΛΑΙ
ΠΕΡΙΔΙΚΑΙΑΡΧΟΥΤΟΥΦΙΛΩΝΙΔΑΛΛΑΟΔΙΚΕΟΣΟΤΙΑΝΗΡΑΓΑΘΟΣΤΕ
ΤΟΠΟΝΚΑΙΤΑΝΠΟΛΙΝΤΩΝΔΕΛΦΩΝΚΑΙΠΕΡΙΠΛΕΙΣΤΟΥΠΟΙΕΙΜΕΝΟΣ
ΤΑΝΠΟΤΙΤΟΥΣΘΕΟΥΣΕΥΣΕΒΕΙΑΝΕΥΠΑΣΣΩΝΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΙ
ΕΝΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΙΚΑΙΚΟΙΝΑΙΤΑΙΠΟΛΕΙΚΑΙΙΔΙΑΙΤΟΙΣΕΥΤΥΓΧΑΝΟΝ
ΤΟΙΣΚΑΤΙΣΑΥΖΟΝΠΑΡΑΚΑΛΗΚΑΙΤΟΙΣΑΦΙΚΝΟΥΜΕΝΟΙΣ
ΔΕΛΦΩΝΠΟΤΙΤΟΝΒΑΣΙΛΗΑΑΝΤΙΟΧΟΝΣΥΝΕΡΓΕΙΜΕΤΑΠΑΣΗΣ
ΠΡΟΘΥΜΙΑΣΚΑΙΤΥΓΧΑΝΩΝΧΡΕΙΗΝΕΧΟΝΤΕΣΚΑΙΛΕΓΕΙ
ΚΑΙΠΡΑΣΣΕΙΔΙΑΠΑΝΤΟΣΠΑΡΑΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΑΝΤΙΟΧΩΙΠΕΡΙ
ΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΩΝΔΕΛΦΩΝΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙ
ΔΕΔΟΧΘΑΙΚΑΙΠΟΛΕΙΤΩΝΔΕΛΦΩΝΑΓΟΡΑΙΑΦΟΙΣΤΑΙΣ
ΕΝΝΟΜΟΙΣΕΠΑΙΝΕΣΑΙΔΙΚΑΙΑΡΧΟΝΦΙΛΟΝΙΔΑΛΛΑΟΔΙΚΕΑΤΩΝ
ΠΟΤΙΘΑΛΑΣΣΑΙΕΙΤΑΙΕΥΣΩΣΙΑΙΕΠΤΑΙΛΟΙΓΑΙΠΡΟΔΙΡΕΣΕΙΑΝ
ΕΧΩΝΤΥΓΧΑΝΕΙΠΟΤΙΤΕΤΟΙΕΡΟΝΚΑΙΤΑΝΠΟΛΙΝΤΩΝΑΥΤΩΙΣ
ΘΕΩΡΟΔΟΚΙΑΝΤΩΝΔΕΠΥΘΙΩΝΚΑΙΣΩΤΗΡΙΩΝΕΙΜΕΝΔΕ
ΑΥΤΟΝΚΑΙΠΡΟΞΕΝΟΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΝΙΟΝΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙ
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΩΝΔΕΛΦΩΝΚΑΙΥΓΑΙΝΑΥΤΩΙΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ
ΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΙΑΝΕΜΠΡΑΣΕΙΣΤΟΙΣ
ΑΓΩΝΟΙΣΑΠΡΟΛΙΣΥΝΚΑΙΤΑΛΛΑΤΟΙΣΩΣΑΚΑΙΤΟΙΣ
ΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΤΕΡΟΙΣΚΑΙΣΕΙΠΑΡΑΤΑΣΠΟΛΙΟΣ

Fundus lectionis Cyriaci textus est. Vs. 1. Mur. ΑΡΟΝΤΟΣ; id. vs. 2. ΔΗΔΗΜΟ etc. Vs. 3. longior est ap. Mur. qui habet ΠΟΤΙΤΑΤΤΟΝΤΕΣ ΤΑΕΠΙ et in fine ΑΝΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ. Vs. 4. Mur. ΑΓΑΘΟC et sic deinceps aliquoties C habet; male. Vs. 6. Cyr. ΕΥΠΑΣΣΟΝ, Mur. ΕΥΠΡΑCCΩΝ. Vs. 7. Γ Cyr. habet, et omnibus, ubi ap. nos est, locis. Vs. 7. init. Mur. ΕΚ et dein ΚΑΙΡΩ (sine I) et ΚΟΙΝΑΙΑΤΑΙ etc. et in fine ΝΩΝ. Vs. 8. Mur. ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΩΝΠΑΡΑΚΑΛΕΙ. Vs. 10. extr. Mur. ΚΑΙΑΛΕΓΕΙ. Vs. 11. idem ΑΝΤΙΟΧΩΙ, Cyr. ΑΝΤΙΟΧΩ. Vs. 12. Mur. ΔΕΔΟΚ etc. et ΑΓΟΡΑ, Cyr. ΑΓΟΓΑ. Vs. 15. Mur. ΕΙΤΑΙΙΕΥ etc. et sub fin. ΔΙΕΡΕΣΕΙΑΝ, Cyr. ΔΙΡΕ ΣΕΙΑΝΙ. Vs. 16. Cyr. ΤΥΓΧ, Mur. ΤΥΓΧ; dein ΤΕ om. Mur. In fine Cyr. ΑΥΓΟΙΣ, Mur. ΑΥΤΩΙΣ. Vs. 17. Mur. ΣΟΤ etc. Vs. 21. pro ΑΠΡΟΛΙΣΥΝ, Mur. ΑΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΝ e falsâ correctione.

Ἀγαθᾷ τύχᾳ, ἄρχοντος Ἐλξέων[ος·

Ἐπειδὴ Δαμοκράτης καὶ Τιμασ . . κ[αὶ] Ἀθαμβο[ς] οἱ [δὶ]ς ἐξαποσταλέντες θεωροὶ ποτὶ τὸν [β]ασ[ιλῆα Ἀν]τ[ίο]χ[ον ἐπὶ τὰν ἐκκλησίαν ἀνάγγειλα[ν περὶ Δικαιάρχου τοῦ Φιλωνίδα Λαοδικέος, ὅτι ἀνὴρ ἀγαθὸς [γ]έ[γονε περὶ τὸ [ἱερ]ὸν καὶ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ περὶ πλείστου ποιε[ύ]μενος τὰν ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν εὔ[χρη]σ[το]ν [ἑαυτὸν] παρασκευάζει ἐν παντὶ καιρῷ καὶ κοινᾷ τᾷ πόλει καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐ[ν]τυγχανόντοις [ἐς ὅ] κα τις αὐ[τ]ὸν παρακαλῇ, καὶ τοῖς ἀφικνουμένοις Δελφῶν ποτὶ τὸν βασιλῆα Ἀντίοχον συνεργεῖ μετὰ πάσ[α]ς προθυμίας, [ὧν] κα τυγχάνων[τι] χρεί[α]ν ἔχοντες, καὶ λέγει καὶ πράσσει διὰ παντὸς παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀντιόχῳ περὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν, ἀγαθᾷ τύχᾳ δεδόχθαι [τ]ᾷ πόλει τῶν Δελφῶν· ἀγορᾷ, [ψ]άφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπαινέσαι Δικαίαρχον Φιλωνίδα Λαοδικέα τῶν ποτὶ θαλάσσᾳ ἐ[π]ὶ τᾷ εὐσ[εβε]ίᾳ καὶ ἐπ[ὶ] τᾷ λοι[π]ᾷ προ[α]ιρέσει ἃν ἔχων τυγχάνει ποτί τε τὸ ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν τῶν [Δελφ]ῶ[ν], [καὶ ἐπὶ τᾷ φιλοτιμίᾳ, ἂν εἶχε κατασταθεὶς ἐπὶ τὰν] θεωροδοκίαν τῶν τε Πυθίων καὶ Σωτηρίων· εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ πρόξενον καὶ εὐεργέταν τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν καὶ ὑ[π]ά[ρχε]ιν αὐτῷ προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάν[των, προεδρ]ίαν ἐμ π[ᾶσιν] τοῖς ἀγῶνοις, [οἷς] ἁ πόλις [σ]υν[τελεῖ], καὶ τἆλλα [ὅ]σα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ ε[ὐ]ερ[γέτα]ις [ὑπ]ά[ρχ]ει παρὰ τᾶς πόλιος.

Dicaearcho Laodicensi ex Laodiceâ ad mare (πρὸς θαλάσσῃ) in Syriâ honores decernuntur a Delphis ob merita de theoris ad Antiochum regem

missis. Antiochus intelligendus videtur is, qui Gallos Olymp. 125, 3. a Graecis fusos tribus annis post quum in Asiâ fregisset, Soteris cognomine est ornatus (Appian. Syr. 65.); id quod verisimile fit ex mentione Σωτηρίων vs. 18. iniectâ. Condidit Laodiceam illam Seleucus Nicator (Strab. XVI. p. 749. Steph. Byz. v.) ex matre suâ denominatam. Nec dubium est, quin Laodicea, quae ἡ πρὸς θαλάσσῃ coepta est designari, ex quo plures exstiterunt Laodiceae, hoc cognomento sub Antiocho Sotere vocari potuerit. Itaque videntur Delphi theoros misisse ad solemnia Daphnaea, quae nunc Pythia dici putamus, et gratulandi causa ad festa Soteria in honorem Antiochi regis acta; quam theoriam Delphicam quum Dicaearchus theorodocus ab Antiocho constitutus regi conciliasset, honores ei Delphi decreverunt hâc inscriptione. Et haec quidem Boeckhii est probabilis sententia.

Vs. 1. Ἐλέωνος dedit Leich. Sed est incertum. Theori videntur tres fuisse. Nomen Ἄθαμβος a Boeckhio restitutum est ex n. 1702. 1705. 1706. Alter fortasse Τιμόξενος est. Ποτὶ τὸν βασιλέα Ἀντίοχον iam dederat Dobr. Post haec παρελθόντες inseruit Ros. fortasse non necessario. Ἀναγγειλαν Dobr. alii ἀναγγέλλονται. Idem γέγονε, et deinde ποιεύμενος. Post quod verbum Boeckh. lacunam statuens scribebat τὰν ποτ' αὐτοὺς εὔνοιαν καί. Idem deinde [φ]υ[λ]άσσων [πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας], pro quo ex titulo suppare (Ross. Inscr. gr. ined. fasc. I. Naupl. 1834. p. 23.) reposuimus εὖ[χρη]σ[το]ν [ἑαυτὸν] παρασκευάζει. Vs. 7. ἐντυγχανόντοις, pro ἐντυγχανόντεσσι, quae forma fulcitur aliis exemplis, ut titulo it. Delphico paullo ante memorato ap. Ross. Inscr. gr. inedd. p. 23. Ὧν κα iam Dobr. scripsit. Vs. 12. fort. βασιλῆϊ. Vs. 13. ψάφοις exsculpserat Rochett. Antiq. Bosp. p. 167. Quod confirmatur titulo Rossiano, in quo ἐν ἀγορᾷ τελείῳ σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις. Nominativum ἀγορὰ reposuit Boeckh.; cf. Corp. Inscr. n. 105. 111. 112. 113. 122. 124. Ἀγορὰ nunc dicitur pro ἐκκλησία ex antiquâ formulâ. Mox ἐπὶ τᾷ εὐσεβείᾳ etc. emendarunt Dobr. et Ros. In seq. ubi Boeckh. τὰν αὐτῶν, nos cum Dobr. ex titulo Rossiano τῶν Δελφῶν. Ante θεωροδοκίας haud pauca excidisse manifestum est, quae apposuit Boeckhius. In litteris ΕΜΠΡΑΣΕΙΣ cave cum Rochett. (Diss. archaeol. p. 75 sq.) ἔμπασιν inesse putes; ἐμ πᾶσιν τοῖς ἀγώνοις habet etiam titulus Rossianus, qui tamen paullo post addit καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν. Προεδρίαν restituendum vidit Rosius, qui deinceps male ἀπραγμοσύνην infert ex falsâ correctione Muratorii. Dobr. ἀγώνοις retento οἷς vel τοῖς addit ante ἁ πόλις συντελεῖ, quae formula saepius recurrit. In fine Rosius εὐεργέταις τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος, sed minus hoc verisimile est, neque ita titulus Rossianus.

79.

Repperit Broendsted. in insulâ Ceo. Itin. I. tab. XXI. n. 10. Cf. Ἑρμ. λόγ. 1818. p. 238. et 1819. p. 50. et Ros. Inscr. p. 35. Altera inscriptio *A. B.* in duobus marmoribus exstat, quae composuit Boeckh. Partem *B.* Broendsted. habet tab. XX. n. 12.

ΕΔΟΞΕΝΤΟΙΣΑΙΤΩΛΟΙΣΠΟΤΙΤΟΥΣ..ΙΟΥΣΤΑΝΦΙΛΙΑΝΤΑΝΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝΔΙΑΦΥ
ΛΑΣΣΕΙΝΚΑΙΜΗΘΕΝΑΛΓΕΙΝΑΙΤΩΛΩΝΜΗΔΕΤΩΝΕΝΑΙΤΩΛΙΑΙΠΟΛΙΤΕΥΟΝ
ΤΩΝΤΟΥΣΚΕΙΟΥΣΜΗΘΑΜΟΘΕΝΟΡΜΩΜΕΝΟΝΜΗΤΕΚΑΤΑΓΑΝΜΗΤΕΚΑΤΑΘΑΛΑΤ
ΤΑΝΜΗΤΕΠΟΤΑΜΦΙΚΤΥΟΝΙΚΟΝΜΗΤΕΠΟΤΑΛΛΟΕΓΚΛΗΜΑΜΗΘΕΝΩΣΑΙΤΩΛΩΝ
ΟΝΤΩΝΤΩΝΚΕΙΩΝΕΙΔΕΤΙΣΚΑΑΓΕΙΤΟΥΣΚΕΙΟΥΣΤΟΝΣΤΡΑΤΑΓΟΝΑΕΙΤΟΝΕΝΑΡ
ΧΟΝΤΑΤΑΕΝΑΙΤΩΛΙΑΝΚΑΤΑΓΟΜΕΝΑ ΟΝΤΑΚΥΡΙΟΝΕΙΜΕΝΚΑΙΤΟΥΣ
ΣΥΝΕΔΡΟΥΣΚΑΤΑΔΙΚΑΞΟΝΤΑΣΤΟΙΣΚΕΙΟΙΣ ΝΑ........ΤΟ....ΜΙΑΝ
ΑΓΚΑΔΟΚΙΜΑΞΩΝΤΙΚΥΡΙΟΥΣΕΙΜΕΝΣΤΡΑ
ΤΑΡΤΟΝΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΩΝΕΝΚΕ

A. ΕΠΙΘΕΩΡΟΥΣΩΚΡΑΤΟΥΣΤΟΥΤΙΜΟΝΟΥΣΑ - - - - - - -
ΤΑΝΦΙΛΙΑΝΤΑΝΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝΠΟΤΙΚΕ - - - - - - - -
ΓΟΝΟΤΑΑΥΤΟΙΣ - - - - - - - - - - - - -

B. ....
....
.........ΕΙΝΚΑΙΜΗΘΕΝΑΑΔ - - - - - - - -
.........ΟΝΤΩΝΜΗΤΕ - - - - - - - - -
ΔΕΤΙΣΚΑΤΑΓΟΙΑΝ - - - - - - - - -
ΚΑΙΑΠΟΔΙΔΟΜΕΝ - - - - - - - - -
ΞΟΝΤΑΣΚΑΙ - - - - - - - - - - -
ΜΕΝΔΕΤΑ - - - - - - - - - - -
.... - - - - - - - - - - -
.... - - - - - - - - - - -

Vs. 1. Herm. log. ΠΟΤΙΤΟΥΣΣΙΝΙΟΥΣ. Vs. 6. Broendst. ed. ΑΙΤΩΛΙΑ, additur Ι in sched. et Herm. log. In Rosii apogr. ΑΙΤΩΛΙΑΝ. Post vs. 9. nulla periit linea.

A. Post vs. 3. nulla in eodem lapide periit linea, sed vs. 3. in extremo lapide scriptua est. In lapide *B*. supra et infra duo versus perierunt. Vs. 8. Herm. log. male ΚΑΤΑΓΝΟΙΑΝ.

Ἔδοξεν τοῖς Αἰτωλοῖς ποτὶ τοὺς [Κε]ίους τὰν φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν διαφυ-
λάσσειν καὶ μηθένα [ἄ]γειν Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πολιτευόν-
των τοὺς Κείους, μηθαμόθεν ὁρμώμενον, μήτε κατὰ γᾶν μήτε κατὰ θάλατ-
ταν μήτε ποτ' Ἀμφικτυονικὸν μήτε ποτ' ἄλλο ἔγκλημα μηθέν, ὡς Αἰτωλῶν
ὄντων τῶν Κείων· εἰ δέ τίς κα ἄγῃ τοὺς Κείους, τὸν στραταγὸν ἀεὶ τὸν ἐνάρ-
χοντα τὰ ἐν Αἰτωλίαν καταγόμενα [καταδικάζ]οντα κύριον εἶμεν καὶ τοὺς
συνέδρους καταδικάζοντας τοῖς Κείοις [τὰν τῶ]ν ἀ[γόντων αὐ]το[ὺς ζα]μίαν,
ἄγ κα δοκιμάζωντι, κυρίους εἶμεν. στρα[ταγέοντος . . . . τὸ τέ-
ταρτον, πρεσβευσάντων ἐν Κέ[ω . . . .

A. Ἐπὶ θεωροῦ Σωκράτους τοῦ Τιμόνου [ἔδοξεν τῷ δάμῳ τῷ Ναυπακτίων
τὰν φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν ποτὶ Κε[ίους διαφυλάσσειν καὶ τὰ ψηφίσματα τα γε-
γονότα αὐτοῖς [πρότερον περὶ πάντων τῶν φιλανθρώπων κατάμονα εἶμεν· δέ-
B. [δόσθαι δὲ αὐτοῖς καὶ πολιτείαν ἐν Ναυπάκτῳ καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτασιν]
[καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων, ὧνπερ καὶ οἱ ἄλλοι Ναυπάκτιοι μετέχουτι, τοὺς Κε]-
ίους μετέχ]ειν· καὶ μηθένα ἄ[γειν αὐτοὺς Ναυπακτίων μηδὲ τῶν ἐν Ναυπάκτ-
ῳ πολιτευ]όντων μήτε [κατὰ γᾶν μήτε κατὰ θάλατταν, ὡς Ναυπακτίων αὐτῶν
ὄντων· εἰ
δέ τίς κα ἄγ[ῃ . . . .
καὶ ἀποδιδόμεν . . . . [καταδικά-
ζοντας καὶ . . . . [εἶ-
μεν δὲ . . . .
- - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - -

Tenemus duo decreta, quae ad communem pertinent Ceorum civitatem (τὸ κοινὸν τῶν Κείων). Cf. Corp. Inscr. n. 2352. n. 158. Cei originem ex Naupacto repetunt ab Ozolis Locris, Opuntiorum colonis, qui olim Naupactum tenuerunt. Vid. Boeckh. in censurâ libri Broendstediani Annal. crit. Berol. 1827. p. 20. Postea Naupactus cessit in Aetolos, qui ibi concilium habent. Polyb. V, 103. Liv. XXXI, 29. Unde Locrorum cum Ceis necessitudo transiit in Aetolos et Naupactios. Decretis igitur nostris Aetolorum et Naupactiorum in Ceos benevolentia declaratur. Prius Aetolorum est, alte-

rum Naupactiorum, ut ex theoro, qui singularum Aetoliae civitatum magistratus habendus est, apparet; cf. C. Inscr. n. 1756. Iam verisimile est hos titulos aetatis eius esse, quâ Aetoli sibi Amphictyonum iura soli arrogaverant, unde I. vs. 4. Ἀμφικτυονικοῦ ἐγκλήματος mentio. Itaque videntur hae inscriptiones Olymp. circiter 135-140. compositae esse, in quam aetatem cadit etiam Corp. Inscr. n. 1694. ubi vid. Boeckh. Prior titulus conceptus est formulâ non multum diversâ ab eâ quâ Teiis Aetoli ἀσυλίαν concesserunt circa Olymp. 146, 4. (C. Inscr. n. 3046.) .... καὶ μηθένα Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικεόντων ἄγειν τοὺς Τηΐους μήτε τοὺς ἐν Τέῳ κατοικέοντας μηδαμόθεν ὁρμωμένους, ἀλλὰ τὰν ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν εἶμεν αὐτοῖς τὰ ἀπ' Αἰτωλῶν καὶ τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικεόντων· εἰ δέ τίς κα ἄγῃ ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ ἐκ τᾶς πόλιος καὶ χώρας, τὰ μὲν ἐμφανῆ ἀναπράσσειν τὸν ἐγ[δικήσ]αντα πρὸς συνέδρους ἀεὶ τοὺς ἐνάρχους, τῶν δὲ ἀφανέων ὑποδίκους εἶμεν τοὺς [ἠδι]κηκότας, etc.

In nostro decreto est πολιτευόντων pro κατοικεόντων. Vs. 5. ΑΓΕΙ ex antiquo scribendi more resedit pro ΑΓΗΙ. Vs. 6. ἐν Αἰτωλίαν p. ἐς Αἰτωλίαν aeolicus usus est, qui vs. 9. redire videtur. De κύριος εἶναι c. partic. cf. C. Inscr. n. 1693 sq. et n. 2360. ubi habes: κύριος ἔστω αὐτὸν ζημιῶν μέχρι δραχμῆς. Sententia est: praetor potestatem habeto ea Ceis adiudicandi, quae in Aetoliam adducta fuerint (quae videntur ut plurimum fuisse ἐμφανῆ); deinde potestas datur synedris multam Ceis, postquam damnum examinaverint, adiudicandi (quo etiam τῶν ἀφανῶν pretium restituatur Ceis una cum multâ). In fine annus notatus erat ex praetore, qui Aetolis est archon eponymus. Is praetor fuit quartum; cf. Corp. Inscr. n. 1702. 1757. Postremo πρεσβευσάντων ἐν Κέω (pro ἐς Κέω) vix aliter intelligi potest, quam pro imperativo: *legatione in Ceum funguntor*..... Quippe mittendi legati erant decreti deferendi causa. . . . .

In Naupactiorum decreto praescriptus theorus est, qui Naupactiis eponymus esse videtur; cf. C. Inscr. n. 1758. ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΘΕΑΡΟΥΚΑΠΠ, i. e. ἐπὶ Στασία θεαροῦ et inprimis ad n. 1756. Is filius est Τιμόνου p. Τιμονόου. Quae sequuntur, ex altero decreto et ex n. 3046. restituit Boeckh. Reliquum spatium idem explevit ex n. 2352. et 2857. Inde a vs. 6. fere ea scripta erant quae altero titulo, omissis tamen μήτε ποτ' Ἀμφικτυονικὸν etc. Vs. 8. ΚΑΤΑΓΟΙ falsum esse docet tit. qui praecedit Aetolorum et n. 3046. Vs. 9. dictum videtur de reddendis rebus ereptis.

80.

Tabula aerea fastigio ornata et infra quasi quodam plintho, in quo duo ultimi versus insculpti sunt, Corcyrae reperta in Palaeopoli. Possidet Victor. Gangadi Corcyraeus. Ed. Polyc. Bulgari Venet. a. 1786. in folio singulari. Deinde Biag. in Guattani Monum. ined. a. 1787. p. LXVIII sqq. Seb. Ciampi ad Xenoph. Conviv. — St-Sauveur Itin. I. p. 112 sq. Mustoxydes Illustr. Corc. I. p. 196 sq. Dodw. Itin. II. p. 504. Kendrick Ionian Islands Lond. 1822. p. 238. Bramsen Itin. I. p. 325. Müller Reise durch Griechenl. Lips. 1822. Rosius Inscr. p. 280 sq.

ΕΔοΞΕΤΑΙΑΛΙΑΙΠΡο
ΞΕΝοΝΕΙΜΕΝΒοΙΣΚοΝ
ΛΥΚοΦΡοΝοΣΔΩΔΩ
ΝΑΙοΝΑΥΤοΝΚΑΙΕΚΓο
ΝοΥΣΕΙΜΕΝΔΕΑΥΤοΙΣ
ΓΑΣΚΑΙοΙΚΙΑΣΕΓΚΤΑ
ΣΙΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΤΙΜΙ
ΑοΣΑΚΑΙΤοΙΣΑΛΛοΙΣ
ΠΡοΞΕΝοΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕ
ΤΑΙΣΤΑΝΔΕΠΡοΞΕΝΙ
ΑΝΓΡΑΨΑΝΤΑΣΕΙΣΧΑΛ
ΚΩΜΑΑΝΑΘΕΜΕΝοΠΕΙ
ΚΑΔοΚΗΠΡοΒοΥΛοΙΣΠΡο
ΔΙΚοΙΣΣΤΡΑΤΑΓοΙΣΚΑ
ΛΩΣΕΧΕΙΝΤοΝΔΕΤΑΜΙ
ΑΝΔΕΜΕΝΤοΓΕΝοΜΕΝοΝ
ΑΝΑΛΩΜΑ

ΒΟΙΣΚΟΝΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ
ΔΩΔΩΝΑΙΟΝ

Ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ πρό-
ξενον εἶμεν Βοΐσκον
Λυκόφρονος Δωδω-
ναῖον, αὐτὸν καὶ ἐκγό-
νους· εἶμεν δὲ αὐτοῖς
γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτα-
σιν καὶ τὰ ἄλλα τίμι-
α ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις
προξένοις καὶ εὐεργέ-
ταις· τὰν δὲ προξενί-
αν γράψαντας εἰς χάλ-
κωμα ἀναθέμεν ὅπη
κα δοκῇ προβούλοις, προ-
δίκοις, στραταγοῖς κα-
λῶς ἔχειν· τὸν δὲ ταμί-
αν δ[ό]μεν τὸ γενόμενον
ἀνάλωμα.

Βοΐσκον Λυκόφρονος
Δωδωναῖον.

Fundus lectionis textus est Biagii. Vs. 1. Sauv. ΑΛΛΑΠΡΟ. Vs. 2. Dodw. ΒΟΙΟΚΟΝ. Vs. 3. Sauv. ΛΙΚΟ etc. Vs. 6. Sauv. ΤΑΣ, Dodw. ΑΣ omisso Γ. Vs. 8. Biag. ΑΛΠΟΙΣ. Vs. 10. Dodw. ΤΩΝ. Vs. 12. Sauv. ΚΟΜΑ. Vs. 13. 14. Sauv. omittit ΠΡΟΔΙΚΟΙΣ; vs. 16. Biag. Sauv. Dodw. Kendr. Müll. ΔΕΜΕΝ; Mustox. ΔΟΜΕΝ ex correctione suâ, ut videtur. Ibid. extr. Biag. ΜΕΝοΥ. Ibid. Dodw. Must. etc. continuo addunt ΚΟΡΚΥΡΑ, quod nec Biag. nec Sauv. agnoscit. Quodsi genuinum esset, deberet in plintho scriptum esse; neque id in huiusmodi decretis (C. I. n. 1842 sq.) additum reperitur, nec quod post *πρόξενον εἶμεν* omittitur *τᾶς πόλιος τῶν Κορκυραίων*, ideo istud ΚΟΡΚΥΡΑ addi debuisse putandum est. Vs. 18. Dodw. ΒΟΙΟΚΟΝ, Sauv. ΑΙ etc. Vs. 19. Sauv.

ΔΟΔΩ etc. Quod vs. 13. in δοκῆ deest Iota subscr. videtur dialecto, non aetati tribuendum esse. Vid. n. 74. 75. C. Inscr. n. 1843. 1844. 1850. 1834. coll. n. 2060. vs. 29.

Titulus circa Olymp. 140. positus videtur. Index argumenti crassioribus litteris scriptus infra in plintho est (supple ἁ ἀλία ἐτίμασεν). Alias decretis honorariis index argumenti praescribebatur. Vid. App. I. pr.

81.

Lamina aurea inter rudera Canopi (une plaque d'or de 6 pouces 4 lignes de long, sur 2 pouces 2 lignes de large, mince, flexible et luisante, Thédenat Duvent, sur l'Égypte sous Méhémet-Ali, p. 16. 18.). Ed. Letronn. Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte, p. 5 sq.

[*Textum vid. in margine.*]

ΒΑCΙΛΕΥC ΠΤΟΛΕΜΑΙΟC ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΚΑΙ
ΑΡCΙΝΟΗC ΘΕΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΙ ΒΑCΙΛΙCCΑ
ΒΕΡΕΝΙΚΗ Η ΑΔΕΛΦΗ ΚΑΙ ΓΥΝΗ ΑΥΤΟΥ
ΤΟ ΤΕΜΕΝΟC ΟCΙΡΕΙ

Βασιλεὺς Πτολεμαῖος Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης, θεῶν ἀδελφῶν, καὶ βασίλισσα Βερενίκη, ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ, τὸ τέμενος Ὀσίρει.

Est hic Ptolemaeus Euergetes I. Nomen ἀδελφῆς, quo uxores regum Aegypti designantur, formulam esse in actis publicis usitatam demonstravit Letronn. l. c. quem vide ibid. §. II. de templo Canopi disserentem. Titulus inter Olymp. 133, 2 - 139, 3. (a. Chr. 247 - 222.) ponendum esse apparet. De formâ litterarum vid. Cap. V. pr.

82.

In insulâ Calauria (hodie Poro) ad Palatia, in basi statuae marmoreâ. Ex scholiis Cyriaci ad Strab. ed. Reinesius Synt. inscr. Cl. III. n. 87. p. 336. Ex lapide Chandl. Inscr. II, 131. p. 80. Cf. Falconer ad Strab. T. I. p. 542.

[*Textum vide in pag. seq.*]

Titulus honorarius in Eumenem II. regem, Attali I. regis filium (Olymp. 145, 4 - 155, 3.). Vs. 6. θεὸν intellige Neptunum.

Η ΕΥΜΕΝΕΙΑ	Βασιλ]ῆ Εὐμένεᾳ
ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΑΤΤΑΛΟΥ	βασιλέος Ἀττάλου
ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΚΑΛΑΥΡΕΑΤΑΝ	ἁ πόλις ἁ τῶν Καλαυρεατᾶν
ΑΝΕΘΗΚΕΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ	ἀνέθηκε ἀρετᾶς ἕνεκεν
ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣΤΑΣΕΙΣΤΕ	καὶ εὐεργεσίας τᾶς εἴς τε
ΟΝΘΕΟΝΚΑΙΑΥΤΑΝ	τ]ὸν θεὸν καὶ αὐτὰν
ΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΕΛΛΑΝΑΣ	καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλλανας.

Vs. 1. ΝΕΙΑ est ex Cyr. item vs. 2. ΒΑΣΙ (Reines. C pro Σ), item Υ, et vs. 3. ΑΠΟ (sic Falcon. Reines. autem ΗΠΟ), atque ultimum Ν; vs. 4. ΑΝΕ et ultimum Ν plenum (mutilum ap. Chandl.); vs. 5. ΚΑ; vs. 6. Ι; vs. 7. ΚΑΙ et ultimum Σ. Vs. 2. Reines. solus ΩϹ p. ΟΣ. Vs. 4. Reines. ΑΝΕΘΗΚΕΝ, omissis ceteris huius versus ductibus. In Ms. Eton. (Falcon.) plene idem legitur ΑΝΕΘΗΚΕΝΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ.

83.

In marmore a. 1753 ex Peloponneso in Museum Naoianum illato. Ed. Zacharia Saggio critico della correote letteratura straniera (Mutin. 1757.) T. II. P. I. p. 155. Paciaud. Monum. Pelop. II. p. 101. Cf. Collect. antiqq. Mus. Nan. n. 40.

ΤΙΤΟΝΤΙΤΟΥΚΟΙΓΚΤΙΟΝΣΤΡΑΤΑΓΟΝΥΠΑΤΟΝΡΩ
ΜΑΙΩΝΟΔΑΜΟΣΟΓΥΘΕΑΤΑΝΤΟΝΑΥΤΟΥΣΩ
ΤΗΡΑ

Τίτον Τίτου Κοΐγκτιον, στραταγὸν ὕπατον Ῥωμαίων ὁ δᾶμος ὁ Γυθεατᾶν τὸν αὑτοῦ σωτῆρα.

Titulus honorarius in T. Quinctium Flamininum Cos. a. u. c. 556. qui adiutus a Lucio fratre Gytheum cepit a. 559. Vid. Liv. XXXIV, 29. Conservator Gytheatarum dictus est, quod Nabidis eos tyrannide liberavit. Στραταγὸς h. l. belli dux est, ὕπατος autem est pro ὑπατικῷ vel ἀνθυπάτῳ. Vid. Plutarch. Vit. T. Quinct. ubi praeconium in ludis Isthmiis a. 557. Ῥωμαίων ἡ σύγκλητος καὶ Τίτος Κοΐγκτιος στρατηγὸς ὕπατος καταπολεμήσαντες βασιλέα Φίλιππον καὶ Μακεδόνας ἀφιᾶσιν ἀφρουρήτους καὶ ἐλευθέρους καὶ ἀφορολογήτους, νόμοις χρωμένους τοῖς πατρίοις, Κορινθίους etc. Cf. C. Inscr. n. 1770.

84.

Marmor Deliacum formam arae exhibens, quod basis statuae olim fuit, Oxoniensium n. 181. Maitt. Ed. Patricius Iunius in Clement. ep. ad Corinth. a. 1633. Selden de synedriis II. p. 54. Cf. Theoph. Siegefr. Bayer. de nummis Romanis Lips. 1722. 4. Murat. II. p. DLXIX. 2. Misc. Obss. II. p. 351. 352. VII. p. 5 sq. p. 48 sq.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΝΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥΑΧΑΡΝΕΑ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝΔΗΛΟΥΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΚΑΙΡΩΜΑΙΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛΛΩΝΞΕΝΩΝ
. . ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣΚΑΙΠΑΡΕΠΙΔΗΜΟΥΝΤΕΣΕΝΔΗΛΩΙ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣΚΑΙΤΗΣΠΡΟΣΤΟΥΣ
ΘΕΟΥΣΕΥΣΕΒΕΙΑΣΑΝΕΘΗΚΑΝΑΠΟΛΛΩΝΙ

Θεόφραστον Ἡρακλείτου Ἀχαρνέα
ἐπιμελητὴν Δήλου γενόμενον Ἀθηναίων
καὶ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἄλλων ξένων
οἱ] κατοικοῦντες καὶ παρεπιδημοῦντες ἐν Δήλῳ
ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ καλοκἀγαθίας καὶ τῆς πρὸς τοὺς
θεοὺς εὐσεβείας ἀνέθηκαν Ἀπόλλωνι.

Γ diserte Seld. Vs. 4. init. **ΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ** Bayer. **ΑΤΟΙ** etc. Seld. Vs. 5. init. **ΤΗΣΕΥΝΟΙΑΣΚΑΙ** Maitt. **ΕΤΗΣΚΑΙ** ceteri excepto Mur. Vs. 5. extr. **Τ - -** Seld. Extremae litterae aliquot versuum ex solo Maitt. additae sunt, verendumque ne, quae vs. 4. et 5. extr. sunt **ΩΙ** et **ΟΥΣ**, potius vs. 5. et 6. init. scripta fuerint.

Titulus honorarius in Theophrastum Acharnensem, curatorem insulae et urbis Deli, ab Atheniensibus Delum ut in civitatem suam missum. Delum vero Athenienses firmiter tenuerunt non ante Olymp. 153, 2. (Polyb. XXX, 18. XXXII, 17.), acceptam a Romanis; itaque hoc tempore recentior est titulus. Genitivus Ἀθηναίων etc. pendet a participio οἱ κατοικοῦντες. Cf. C. Inscr. n. 2287. 2288. 2293. 2298. 2306. 1338.

85.

In arâ Theraeâ rotundâ. Ed. Dubois Catal. Marm. Choiseul. n. 71. Nunc est in Museo Parisiensi Catal. Clarac. ed. II. n. 773 b. Boeckhius habuit ex schedis Mülleri, Villoisoni et St. Martini.

ΟΔΑΜΟΣΟΘΗΡΑΙΩΝ	Ὁ δᾶμος ὁ Θηραίων
ΥΠΕΡΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ	ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου
ΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ	καὶ βασιλίσσας Κλεοπάτρας,
ΘΕΩΝΦΙΛΟΜΑΤΟΡΩΝ	θεῶν φιλοματόρων,
ΚΑΙΤΩΝΤΕΚΝΩΝΑΥΤΩΝ	καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν
ΔΙΟΝΥΣΩΙ	Διονύσῳ.

Titulus honorarius in Ptolemaeum VI., neque is ante a. XIX. regni illius compositus, quod non antea liberos habuit. Vid. Letronn. Rech. sur l'Égypte p. 38 sq. Itaque titulus circa a. a. Chr. 160. scriptus esse videtur.

86.

Basis quadrata marmoris cani, olim Citii prope Larnaka, in Cypro, nunc in Museo Berolinensi. Ed. titulum Paulus Lucas Itin. Gr. As. etc. II. p. 328. 5. Chish. Antt. As. p. 88. Pocock. Inscr. I. c. 4. s. 1. p. 42. Murat. IV. p. MMXVII. 3. Richter Itin. p. 568. n. 26. Champoll. Annal. Lag. II. p. 406. Letronn. Rech. sur l'Égypte, p. 54.

ΗΠΟΛΙΣ
ΑΓΙΑΝΔΑΜΟΘΕΤΟΥΚΡΗΤΑΤΟΝΑΡΧΙΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑ
ΚΑΙΕΠΙΤΗΣΠΟΛΕΩΣΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΤΗΣΕΙΣΒΑΣΙΛΕΑΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ
ΤΗΝΑΔΕΛΦΗΝΘΕΟΥΣΦΙΛΟΜΗΤΟΡΑΣΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑ
ΑΥΤΩΝΚΑΙΤΗΣΕΙΣΑΥΤΗΝΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ

Ἡ πόλις
Ἀγίαν Δαμοθέτου Κρῆτα, τὸν ἀρχισωματοφύλακα
καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας
τῆς εἰς βασιλέα Πτολεμαῖον καὶ βασίλισσαν Κλεοπάτραν
τὴν ἀδελφὴν, θεοὺς φιλομήτορας καὶ τὰ τέκνα
αὐτῶν, καὶ τῆς εἰς αὐτὴν εὐεργεσίας.

Ex aetate Ptolemaei VI. Philometoris, Ol. 154, 2 - 158, 2. Ἀγίας doricum est pro Ἡγίας. De ἀρχισωματοφύλακι vid. Letronn. l. c. p. 56 sq.; ὁ ἐπὶ τῆς πόλεως est ἐπιμελητὴς τῆς πόλεως, qualis Demetrius Phalerensis Athenis fuit. Cf. C. Inscr. n. 2621.

87.

Tauromenii a. 1833. repertae quattuor tabulae marmoreae, quarum quaeque 67 metr. longa est, alta 39 metr. Asservantur nunc Messeniae. Forma gypsea a Carmelo la Farina Instituto Archaeologico Romano a. 1836 missa est, ex qua transcripsimus et edidimus in Annal. Inst. Archaeol. Rom. Vol. X. fasc. 1. a. 1838. Ex quattuor illis tabulis nunc primam tantum exhibemus. Lapides, ut fere sunt in Siciliâ, pessimi esse naturâ videntur; unde de lacunis Col. I. vs. 33 - 37. et II. vs. 34. iudicandum.

[*Textum vide in pag. 223. 224. 225. interpositum*]

Col. I.

Ἐπὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀπολλοδώρου Ἀρτε[μιτίου·
Πρ. Λυκίσκος Λυκίσκου Ἀσιν. Ἱερομναμόνοις [ἔσοδος
τεσσαράκοντα λίτραι, ἑπτὰ ὀγδοήκοντα ὀκτακόσια τάλαντα·
ἔξοδος τεσσαράκοντα λίτραι, ἐννέα τεσσαράκοντα τριακόσια
τάλαντα· λοιπὸν ὀκτὼ τριάκοντα πεντακόσια τάλαντα·
τούτου ἐν ἐπιμονῇ Παυσανία Παυσανία Ἀρεθ. τεσσαρά-

κοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα τάλαντα· καὶ παρὰ Ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν τέσσαρες ἐνενήκοντα λίτραι, δέκα ἑκατὸν τετρακισχίλια μύρια τάλαντα· τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀρεθ. ὀγδοήκοντα λίτραι, [τέσσαρα] ὀγδοήκοντα τετρακόσια τάλαντα. Ταμίαις ἔσοδος δέκα ἑκατὸν λίτραι, ἑπτὰ εἴκοσι ἑξακόσια ἑπτακισχίλια τάλαντα· ἔξοδος ἑβδομήκοντα λίτραι, τέσσαρα ὀγδοήκοντα τριακόσια ἑπτακισχίλια τάλαντα· λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα διακόσια τάλαντα· καὶ ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀρεθ. τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα διακόσια τάλαντα· καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν ὀκτὼ ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνενήκοντα διακόσια τετρακισχίλια ἓξ δέκα μυριάδες ταλάντων· τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀρεθ. τριάκοντα ἑπτακόσια τάλαντα καὶ ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα Ἀσσιτ. ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα ἑπτακόσια χίλια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις κυάμων ἔσοδος ἕνδεκα ἡμίεκτα, ὀκτὼ ἑξήκοντα ἑπτακόσιοι μέδιμνοι· ἔξοδος ἑπτὰ ἡμίεκτα· λοιπὸν τέσσαρα ἡμίεκτα, ὀκτὼ ἑξήκοντα ἑπτακόσιοι μέδιμνοι. καὶ παρὰ σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν τέσσαρες δέκα λίτραι, ἑπτὰ τριάκοντα πεντακόσια πεντακισχίλια τάλαντα· τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀ[ρεθ. ἑπτακόσια τάλαντα. κυάμων λοιπὸν παρὰ μὲν σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα τετρακόσιοι μέδιμνοι, καὶ ἡμέδιμνος ἕνδεκα μέδιμνοι μελίνας· παρὰ δὲ ἀγέρταις τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα μέδιμνοι. Σιτωνίᾳ Φρύνιος ἔσοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα ἐνακόσια χίλια τάλαντα· ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα ἐνακόσια χίλια τάλαντα, καὶ λοιπὸν τρεῖς πεντήκοντα λίτραι, ἕνδεκα ἐνακόσια χίλια τάλαντα. Σιτωνίᾳ Εὐκλείδα λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, πέντε ἐνενήκοντα ἑ[ξα]κόσια τρισχίλια τάλαντα.

[Continuatur p. 226.]

Col. I.

ΕΠΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥΤΟΥΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥΑΡΤΕ[ΜΙΤΙΟΥ
ΓΡ ΛΥΚΙϹΚΟϹΛΥΚΙϹΚΟΥΑϹΙΝΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙϹ[ΕϹΟΔΟϹ
ΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΠΤΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΟΚΤΑΚΟϹΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΕΞΟΔΟϹΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΝΕΑΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟϹΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΑΚΟϹΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥϹΑΝΙΑΠΑΥϹΑΝΙΑΑΡΕΘΤΕϹϹΑΡΑ
ΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑ
ΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙϹΤΟΙϹΕΠΙΑΡΙϹΤΩΝΟϹΛΟΙΠΟΝΤΕϹϹΑΡΕϹ
ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔΕΚΑΕΚΑΤΟΝΤΕΤΡΑΚΙϹΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥϹΑΝΙΑΠΑΥϹΑΝΙΑΑΡΕΘ
ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΤΕΤΡΑΚΟϹΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΤΑΜΙΑΙϹΕϹΟΔΟϹΔΕΚΑΕΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙΕΠΤΑΕΙΚΟϹΙΕΞΑΚΟϹΙ
ΑΕΠΤΑΚΙϹΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟϹΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΛΙ
ΤΡΑΙΤΕϹϹΑΡΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟϹΙΑΕΠΤΑΚΙϹΧΙΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑ
ΔΙΑΚΟϹΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥϹΑΝΙΑΠΑΥϹΑΝΙΑ
ΑΡΕΘΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟϹΙ
ΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑΤΑΜΙΑΙϹΤΟΙϹΕΠΙΑΡΙϹΤΩΝΟϹ
ΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΕϹϹΑΡΑΕΝΕΝΗ
ΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟϹΙΑΤΕΤΡΑΚΙϹΧΙΛΙΑΕΞΔΕΚΑΜΥΡΙΑΔΕϹ
ΤΑΛΑΝΤΩΝΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥϹΑΝΙΑΠΑΥϹΑ
ΝΙΑΑΡΕΘΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟϹΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΕΝΑΝΔΟ
ΚΕΙΑΖΩΤΙΚΟΥΕΥΒΟΥΛΙΔΑΑϹϹΙΤΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙ
ΤΡΑΙΕΞΕΞΗΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟϹΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ϹΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙϹΚΥΑΜΩΝΕϹΟΔΟϹΕΝΔΕΚΑΗΜΙΕΚΤΑ
ΟΚΤΩΕΞΗΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟϹΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΕΞΟΔΟϹ
ΕΠΤΑΗΜΙΕΚΤΑΛΟΙΠΟΝΤΕϹϹΑΡΑΗΜΙΕΚΤΑΟΚΤΩ
ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟϹΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΠ[ΑΡΑ]ϹΙΤΟ
ΦΥΛΑΚΟΙϹΤΟΙϹΠΡΟΤΕΡΟΝΧΑΛΚΟΥΛΟΙΠΟΝΤΕϹϹΑΡΕϹ
ΔΕΚΑΛΙΤΡΑΙΕΠΤΑΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΑΚΟϹΙΑΠΕΝΤΑΚΙϹΧΙΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥϹΑΝΙΑΠΑΥϹΑΝΙΑΑ[ΡΕΘ
ΕΠΤΑΚΟϹΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝΠΑΡΑΜΕΝϹΙΤΟ
ΦΥΛΑΚΟΙϹΤΟΙϹΠΡΟΤΕΡΟΝΤΡΙΑΗΜΙΕΚΤΑ ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ
ΤΕΤΡΑΚΟϹΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΗΜΕΔΙ ΜΝΟϹΕΝΔΕΚΑ
ΜΕΔΙΜΝΟΙΜΕΛΙΝΑϹΠΑΡΑΔΕ ΑΓΕΡΤΑΙϹ
ΤΟΙϹΠΡΟΤΕΡΟΝΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝ ΟΚΤΩΔΕΚΑ
ΜΕΔΙΜΝΟΙϹΙΤΩΝΙΩΙΦΡΥΝΙΟϹ ΕϹΟΔΟϹΟΓΔΟΗ
ΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΕΝΑΚΟϹΙΑΧΙΛΙΑΤΑ
ΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟϹΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
ΕΝΑΚΟϹΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΛΟΙΠΟΝΤΡΕΙϹΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΛΙ
ΤΡΑΙΕΝΔΕΚΑΕΝΑΚΟϹΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑϹΙΤΩΝΙΩΙΕΥΚΛΕΙΔΑ
ΛΟΙΠΟΝΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΠΕΝΤΕΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟϹΙΑ
ΤΡΙϹΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ

Col. II.

ΔΙΟΝΥCΙΟΥ ΤΡ· ΓΕΑΚ^Α^ΝΤ^Α^CΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.....
Ι]ΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCΕCΟΔΟCΕΞΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝ
ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΔΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΕΙΚΟCΙΛΙΤΡΑΙ
ΔΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΕΒΔΟΜΗ
ΚΟΝΤΑΤΑΛΑΝΤΑΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑΑΡΕΘ
ΤΑΜΙΑΙCΕCΟΔΟCΜΙΑΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔΥΟΕΒΔΟΜΗΚΟΝ
ΤΑΕΞΑΚΟCΙΑΔΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΕΠΤΑΕΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙ
ΕΝΝΕΑΕΞΗΚΟΝΤΑΕ . ΑΚΟCΙΑΔΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑ
ΡΕCΕΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙΔΥΟΤΑΛΑΝΤΑΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑΝΙΑ
ΠΑΥCΑΝΙΑΑΡΕΘΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΔΙΑ
ΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCΤΟΙCΕΠΙΑΡΙCΤΩ
ΝΟCΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΕCΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔΕΚΑΕΚΑΤΟΝ
ΤΕΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑ
ΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑΑΡΕΘΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΕCCΑΡΑΟΓΔΟΗΚΟΝ
ΤΑΤΕΤΡΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑΤΑΜΙΑΙCΤΟΙCΕΠΙΑΡΙCΤΩ
ΝΟCΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΕCCΑΡΑΕΝΕ
ΝΗΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟCΙΑΤΕΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΕΞΔΕΚΑΜΥΡΙΑΔΕC
ΤΑΛΑΝΤΩΝΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑΑΡΕΘ
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΕΝΑΝΔΟΚΕΙΑΖΩΤΙ
ΚΟΥΕΥΒΟΥΛΙΔΑΑCCΙΤΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΞΕΞΗΚΟΝΤΑ
ΕΞΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙCΧΑΛΚΟΥΕCΟΔΟC
ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΞΕΞΗΚΟΝΤΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΕΞΟΔΟCΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΞΕΞΗΚΟΝΤΑΧΙΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΚΥΑΜΩΝΕ . ΟΔΟCΕΠΤΑΗΜΙΕΚΤΑΔΙΑΚΟCΙΟΙ
ΜΕΔΙΜΝΟΙΛΟΙΠΟΝΕΝΝΕΑΗΜΙΕΚΤΑΕΠΤΑΕΞΗΚΟΝ
ΤΑΠΕΝΤΑΚΟCΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΠΑ[ΡΑ]CΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙC
ΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΧΑΛΚΟΥΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΕCΔΕΚΑΛΙ
ΤΡΑΙΕΠΤΑΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΑΚΟCΙΑΠΕΝΤΑΚΙC
ΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥΕΝΕ[ΠΙ]ΜΟΝΑΠΑΥCΑ
ΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑΑΡΕ[Θ]ΕΙΚΟCΙΕΠΤΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝ
ΤΑ]ΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝ[ΠΑΡ]ΑΜΕΝCΙΤΟΦΥΛΑ
ΚΟΙCΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΤΡΙΑΗΜΙΕΚΤΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ
ΤΕΤΡΑΚΟCΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΗΜΕΔΙΜΝΟCΕΝΔΕ
ΚΑ ΜΕΔΙ ΜΝΟΙ ΜΕΛΙΝΑCΠΑΡΑΔΕΑΓΕΡΤΑΙC
ΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΔΕΚΑΜΕΔΙ
ΜΝΟΙCΙΤΩΝΙΩΙΦΡΥΝΙΟCΕCΟΔΟCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΤΟΘΗCΑΥΡΙCΘΕΝΚΑΙΛΟΙΠΟΝΤΡΕΙCΠΕ[ΝΤ]ΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ
ΕΝΔΕΚΑΕΝΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΩΝΙΩΙΕΥΚΛΕΙΔΑ

Col. III.

ΕΞΟΔΟϹΕΝΝΕΑΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟϹΙΑ]ΔΙϹΧΙ[ΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΛ]ΟΙΠΟΝΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑ[ΛΙΤΡΑΙ
ΕΞΔΕΚΑΤΡΙΑΚΟϹΙΑΧ]ΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ.
. . . . ΑΚΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟ[ΙϹΕϹΟΔΟϹ
. . . . . . ΛΙΤΡΑΙΕΝΝΕΑΟΓΔ]ΟΗΚΟΝΤΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑ[ΝΤΑ
ΕΞΟΔΟϹ . . . . Ε]ΝΝΕΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΕΝ[ΑΚΟϹΙΑΤΑ
ΛΑΝΤΑ[ΛΟΙΠΟΝ] . . . . ΛΙΤΡΑΙΕΝΕΚΑΤΟΝΤΑΛΑ[ΝΤΑ
ΤΑΜΙΑΙϹΕϹΟΔΟϹΠΕΝΤΕΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΡΙΑΚΟΝΤΑΔ[ΙΑ]ΚΟ
ϹΙΑΠΕΝΤΑΚΙϹΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟϹΕΠΤΑΕΝΕΝΗΚΟΝ
ΤΑΛΙΤΡΑΙΟΚΤωΕΝΑΚΟϹΙΑΤΕΤΡΑΚΙϹΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝ
ΟΚΤωΕΙΚΟϹΙΛΙΤΡΑΙΤΕϹϹΑΡΑΕΙΚΟϹΙΤΡΙΑΚΟϹΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΚΑΙΠΑΡΑΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙϹΤΟΙϹΕΠΙ ΑΡΙϹΤωΝΟϹΛΟΙΠΟΝ
ΤΕϹϹΑΡΕϹΔΕΚΑΛΙΤΡΑΙΕΞΕΙΚΟϹΙΕΞΑΚΟϹΙΑΤΡΙϹΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑΤΑΜΙΑΙϹΤΟΙϹΕΠΙΑΡΙϹΤωΝΟϹΛΟΙΠΟΝ
ΟΚΤωΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟϹΙΑΟΚΤΑ
ΚΙϹΧΙΛΙΑΠΕΝΤΕΔΕΚΑΜΥΡΙΑΔΕϹΤΑΛΑΝΤωΝΤΟΥΤΟΥ
ΕΝΑΝΔΟΚΕΙΑΖωΤΙΚΟΥΕΥΒΟΥΛΙΔΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ
ΕΞΕΞΗΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟϹΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑϹΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙϹ
ΧΑΛΚΟΥΕϹΟΔΟϹΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔΥΟΕΠΤΑΚΟϹΙΑΧΙΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟϹΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔΥΟΕΠΤΑΚΟϹΙΑΧΙΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑ ΚΥΑΜωΝΕΞΟΔΟϹΕΠΤΑΗΜΙΕΚΤΑΔΥΟ
ΠΕΝΤΗΚΟ ΝΤΑΤΡΙΑΚΟϹΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΛΟΙΠΟΝ
ΔΥΟΗΜΙΕΚΤΑΠΕΝΤΕΔΕΚΑΔΙΑΚΟϹΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΠΑΡΑ
ϹΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙϹΤΟΙϹΠΡΟΤΕΡΟΝΧΑΛΚΟΥΛΟΙΠΟΝΤΕϹϹΑΡΕϹ
ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟϹΙΑΤΕ
ΤΡΑΚΙϹΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΥΑΜωΝΛΟΙΠΟΝΠΑΡΑΜΕΝϹΙΤΟ
ΦΥΛΑΚΟΙϹΤΟΙϹΠΡΟΤΕΡΟΝΤΡΙΑΗΜΙΕΚΤΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ
ΤΕΤΡΑΚΟϹΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΗΜΕΔΙΜΝΟϹΕΝΔΕΚΑΜΕ
ΔΙΜΝΟΙΜΕΛΙΝΑϹΠΑΡΑΔΕΑΓΕΡΤΑΙϹΤΟΙϹΠΡΟΤΕΡΟΝΚΥΑ
ΜωΝΛΟΙΠΟΝ ΟΚΤωΔΕ ΚΑΜΕΔΙΜΝΟΙ
ϹΙΤωΝΙωΙΦΡΥΝΙΟΕΛΟΙΠΟΝΤΡΕΙϹΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ
ΕΝΔΕΚΑΕΝΑΚΟϹΙΑΤΑΛΑΝΤΑΠΑΡΑϹΙΤωΝΑΙϹΤΟΙϹΕΠΙΘΕΟ
ΔωΡΟΥϹΙΤωΝΙωΙΕΥΚΛΕΙΔΑΛΟΙΠΟΝΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑ
ΛΙΤΡΑΙΕΞΔΕΚΑΤΡΙΑΚΟϹΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΠΑΡΑΑΓΕΡ
ΤΑΙϹΤΟΙϹΑΠΟϹΙΤωΝΙΑϹ

Col. II.

Διονυσίου, πρ. [Π]α[υσα]ν[ία]ς Ἀπολλοδώρου .... Ἱ]ερομναμόνοις ἔσοδος ἑξήκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα δισχίλια τάλαντα· ἔξοδος εἴκοσι λίτραι, δισχίλια τάλαντα· λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα τάλαντα· ἐν ἐπιμονᾷ Πανσανία Παυσανία Ἀρεθ. Ταμίαις ἔσοδος μία ἐνενήκοντα λίτραι, δύο ἑβδομήκοντα ἑξακόσια δισχίλια τάλαντα· ἔξοδος ἑπτὰ ἑκατὸν λίτραι, ἐννέα ἑξήκοντα ἑ[ξ]ακόσια δισχίλια τάλαντα· λοιπὸν τέσσαρες ἑκατὸν λίτραι, δύο τάλαντα· ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀρεθ. τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα διακόσια τάλαντα, καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν τέσσαρες ἐνενήκοντα λίτραι, δέκα ἑκατὸν τετρακισχίλια μύρια τάλαντα· τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀρεθ. ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ὀγδοήκοντα τετρακόσια τάλαντα· καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν ὀκτὼ ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνενήκοντα διακόσια τετρακισχίλια ἓξ δέκα μυριάδες ταλάντων· τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀρεθ. τριάκοντα ἑπτακόσια τάλαντα· καὶ ἐν ἀνδεκείᾳ Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα Ἀστιτ. ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα ἑξακόσια χίλια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις χαλκοῦ ἔσοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα χίλια τάλαντα· ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα χίλια τάλαντα· κυάμων ἔ[ξ]οδος ἑπτὰ ἡμίεκτα, διακόσιοι μέδιμνοι· λοιπὸν ἐννέα ἡμίεκτα, ἑπτὰ ἑξήκοντα πεντακόσιοι μέδιμνοι· καὶ πα[ρὰ] σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν τέσσαρες δέκα λίτραι, ἑπτὰ τριάκοντα πεντακόσια πεντακισχίλια τάλαντα· τούτου ἐν ἐ[πι]μονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀρε[Θ.] εἴκοσι ἑπτακόσια τάλαντα]. κυάμων λοιπὸν [παρ]ὰ μὲν σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα τετρακόσιοι μέδιμνοι, καὶ ἡμέδιμνος ἕνδεκα μέδιμνοι μελίνας· παρὰ δὲ ἀγέρταις τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα μέδι-

μνοι. Σιτωνίῳ Φρύνιος ἔ[ξ]οδος χίλια τάλαντα τὸ θησαυρισθὲν, καὶ λοιπὸν τρεῖς πε[ντ]ήκοντα λίτραι, ἕνδεκα ἐνακόσια τάλαντα· σιτωνίῳ Εὐκλείδα

Col. III.

ἔξοδος ἐννέα ἑβδομήκοντα τριακόσια] δισχί[λια τάλαντα· λοιπὸν] τεσσαράκοντα [λίτραι ἓξ δέκα τριακόσια χ]ίλια τάλαντα. . . . . Ἱερομναμόνοις ἔσοδος . . . . . λίτραι, ἐννέα ὀγδο]ήκοντα χιλία τάλα[ντα· ἔξοδος . . . . . . ἐ]ννέα ὀγδοήκοντα ἐν[ακόσια τάλαντα· [λοιπὸν] . . . . . λίτραι, ἓν ἑκατὸν τάλα[ντα. Ταμίαις ἔσοδος πέντε λίτραι, τρία τριάκοντα δ[ια]κόσια πεντακισχίλια τάλαντα· ἔξοδος ἑπτὰ ἐνενήκοντα λίτραι, ὀκτὼ ἐνακόσια τετρακισχίλια τάλαντα· λοιπὸν ὀκτὼ εἴκοσι λίτραι, τέσσαρα εἴκοσι τριακόσια τάλαντα· καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν τέσσαρες δέκα λίτραι, ἓξ εἴκοσι ἑξακόσια τρισχίλια μύρια τάλαντα· καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν ὀκτὼ τεσσαράκοντα λίτραι, ἓν τριάκοντα ἑξακόσια ὀκτακισχίλια πέντε δέκα μυριάδες ταλάντων· τούτου ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα ἑξακόσια χίλια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις χαλκοῦ ἔσοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, δύο ἑπτακόσια χίλια τάλαντα, ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, δύο ἑπτακόσια χίλια τάλαντα· κυάμων ἔξοδος ἑπτὰ ἡμίεκτα, δύο πεντήκοντα τριακόσιοι μέδιμνοι, λοιπὸν δύο ἡμίεκτα, πέντε δέκα διακόσιοι μέδιμνοι. καὶ παρὰ σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν τέσσαρες ἐνενήκοντα λίτραι, τρία ὀγδοήκοντα ἑξακόσια τετρακισχίλια τάλαντα· κυάμων λοιπὸν παρὰ μὲν σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα τετρακόσιοι μέδιμνοι καὶ ἡμέδιμνος ἕνδεκα μέδιμνοι μελίνας, παρὰ δὲ ἀγέρταις τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα μέδιμνοι.
Σιτωνίῳ Φρύνιος λοιπὸν τρεῖς πεντήκοντα λίτραι, ἕνδεκα ἐνακόσια τάλαντα παρὰ σιτώναις τοῖς ἐπὶ Θεο-

δώρου· σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, ἓξ δέκα τριακόσια χίλια τάλαντα παρὰ ἀγέρταις τοῖς ἀπὸ σιτωνίας.

Memorabiles formae sunt litterarum A Ᏼ Ƶ Є C Ѡ, de quibus v. Cap.V. et VI. pr. In duabus ultimis tabulis Ω est pro Ѡ. Item O plerumque formâ rhomboide ◇ exarata est et modulo minore. Omnes quattuor tabulae eiusdem fere aetatis sunt nec primo ante Chr. n. saeculo inferiores. Quumque nihil Romani insit, facile intelligitur ante coloniam ab Octavio deductam scriptos titulos esse (v. Mannert. Geogr. II. p. 285.). Iota mutum in tabulâ nostrâ aliquoties additum est, in ceteris exsulat; cf. Cap.V. pr. Dialecti Doricae vestigia quaedam non minus produnt eam, quam paullo ante indicavimus, aetatem. Constat Tauromenii expulsis Chalcidensibus a Dionysio I. Doricam coloniam esse impositam. Hinc dorismus.

Sunt rationes menstruae acceptorum et expensorum a tribus magistratibus, *ἱερομναμόνοις, ταμίαις, σιτοφυλάκοις*. Pecuniae quam in rem expensae sint, non indicatur, contra atque in rationario gymnasii Tauromenitani ap. Castell. p. 39. Hieromnemones magistratus sacer est, *ταμίαι* civilis. Annus notatur ex archonte eponymo. Unicuique mensi praeest prytanis; sic enim siglum ΠΡ intelligendum esse arbitramur (*). De prytanibus cf. C. I. n. 2483. Praeter palaeographiam duo insunt in his titulis valde memorabilia, ratio mensium et litrarum. Nam quum in universum parum constet de mensibus civitatum Sicularum, nunc et annus civilis qualis fuerit Tauromenii et mensium quae consecutio, magis in promptu est videre. In tabulâ nostrâ menses tres describuntur anni incipientis, quorum tertius in lacunâ interiit. In tabulâ III. quae annum intercalarem prodit, menses habemus septem

Ἀπελλαῖος A et B
Πόκιος (?)
Καρνεῖος
———
Δάλιος
Ἀπολλώνιος.

Denique in tabulâ IV. Εὐκλεῖος comparet, qui mensis Corcyrae, in Corinthiorum coloniâ, ultimus fuisse annis civilis videtur; v. C. Inscr. II. p. 23. Iam quum dubium non sit, quin annus Tauromenitanus ex institutis Syracusarum, Corinthiorum item coloniae, compositus fuerit, nihil obstat, quominus annum civilem Tauromenitanum ex tabulis nostris ita comparatum esse putemus:

(*) In tabulis Annal. l. c. n. III. et IV. minus accurate expressum est ΤΡ, unde cave putes aliud quidquam posse exsculpi. In lapide fere est ΠΡ ΠΡ iunctâ lineâ transversâ.

Ἀρτεμίτιος	1.	tab. I.
Διονύσιος	2.	
———	3.	
———	4.	tab. II.
———	5.	
Ἀπελλαῖος	6.	tab. III.
Πάνιος (?)	7.	
Καρνεῖος	8.	
———	9.	
Δάλιος	10.	
Ἀπολλώνιος	11.	
Εὐκλεῖος	12.	tab. IV.

Cf. Annal. l. c. p. 75 sq.

Talentum Siciliense litris centum et viginti constitisse ex rationario gymnasii Tauromenitani iam Müllerus enotavit (Dor. II. p. 217.). Id quod tabulis nostris satis superque comprobatur. Exemplum unum tab. I. col. II. *ταμίαις* respexit Boeckhius (Metrologische Untersuchungen über Gewichte etc. p. 296.). Qui si negat ex reliquis positionibus effici quidquam posse, apographum accusandum est. Nihil enim difficilius fuit quam legere litteras ex lapide detrito imperfecte expressas ac saepe evanidas. Itaque confecto primo apographo, quum in singulas res accuratius inquirerem, crebro inspectâ formâ gypseâ factum est, ut, verbi causâ, ubi primum *δέκα* legebam, ibi postea *εἴκοσι* sculptum animadverterem; et sic inprimis tabula III. magnopere oculorum aciem fefellerat. Unde Boeckhius qui priore apographo usus est, nimiae audaciae existimans numeros identidem mutare in iis positionibus, quae satis aptae ad rem demonstrandam viderentur, aliter iudicare non poterat.

Ex posteriore igitur apographo, quod Romae publicavimus l. c. nunc exemplum accedit tab. I. col. III. *ταμίαις*, ubi

ἔσοδος	5233.	5.
ἔξοδος	4908.	97.
λοιπὸν	324.	28.

et alterum in tab. III. col. I. Καρνείου, sub *ταμίαις*, ubi coniuncto residuo mensis prioris ita procedit computatio:

λοιπὸν	14,557.	114.
ἔσοδος	27,216.	101.
	41,773.	215.
ἔξοδος	38,026.	95.
λοιπὸν	3748.	—

ut, exceptis duabus positionibus (Marm. III. col. I. Ποκίου et Καρνείου, sub

ἱερομναμόνοις, quae manifesto vitium contraxerunt) nihil sit, quod calculo isti repugnet. Nam quum alia in his titulis negligentius exarata sunt (cf. Annal. l. c. p. 77.), tum in nostrâ tabulâ col. II. vs. 24. et 36. *ἔξοδος* legendum pro *ἔπσδος*, vs. 8. *ἑξακόσια* pro *ἐνακόσια*, atque col. I. vs. 11. *τέσσαρα* reponendum videtur post *λῖτραι* (cf. col. II. vs. 14.). De solemni collocatione litrarum et talentorum in his titulis, praemisso numero minore cf. Boeckh. Metrolog. Untersuch. etc. p. 295.

Singulares formulae sunt: *ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία Παυσανία* (col. I. vs. 6. 10. 16. 21. 31. col. II. vs. 5. 9. 13. 18. 29.), *ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα* (col. I. vs. 22. col. II. vs. 19. col. III. vs. 17.), quarum altera haec nisi in rationibus quaestorum non reperitur. Videntur his trapezitae indicari, quorum in mensis depositae pecuniae fuerint. Quâ re autem differat *ἐπιμονὰ* ab *ἀνδοκείᾳ*, non liquet. Nomen *ἀνδοκεία* ab *ἀναδοχὴ* factum est. Idem habes in rationario gymnasii Taurom. ap. Castell. p. 95. In *σιτοφυλάκοις* praeter *χαλκὸν* rationes enumerantur *κυάμων* et *μελίνας*, in quibus nota formam *ἡμέδιμνος* pro *ἡμιμέδιμνος* (cf. Phot. s. v.) et medimnum duodecim *ἡμιέκτων* (cf. Annal. l. c. p. 78.). Illis subiuncti sunt *σιτῶναι* et *ἀγέρται* (in tabb. Heracl. *σιταγέρται*). Unde formula solemnis *σιτωνίῳ Φρύνιος*, *σιτωνίῳ Εὐκλείδα*, ubi *σιτώνιον* non tam granarium publicum est, quam locus is, in quo empta reponuntur a *σιτώναις*.

Sigla ΑΡΕΘ (col. I. vs. 6. 10. 16. 22. 31. col. II. vs. 5. 10. 14. 18. 30.), ΑCIN (col. I. vs. 2.), ΑCCIT (col. I. vs. 23. col. II. vs. 20.), sicut in reliquis tabulis ΣΠΑΡ. ΠΑΛ. ΠΑΡ. ΤΑΥ. de pagis videntur debere intelligi. ΑCCIT redit ap. Castell. p. 94. In proclivi est coniicere *Ἀρεθ(ούσιος)* non quo de celebri fonte Syracusano cogitandum sit, sed quod nomen *Ἀρέθουσα* etiam pago convenire potuerit (cf. Luynes Études numism. p. 16.). Ad alterum siglum cuivis in mentem venerit *Ἀσίνης* flumen prope Naxum (Plin. III, 8. cf. Thucyd. IV, 25.). Sed exsculpi tamen nihil potest.

CAPUT V.

TITULI AB EPOCHA QUA GRAECIA IN PROVINCIAM REDACTA EST, A. U. C. 608. (OL. 158.) USQUE AD PRINCIPATUM AUGUSTI, POST ACTIACAM PUGNAM, A. U. C. 724.

146 a. Chr.

1. Litterarum formae hae sunt:

A A	I	P
B	K K	≤ Σ C Ϲ
Γ	Λ	T
Δ	M	Y
E Є	N	Φ
Ι Z	Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ	X
H	O ○ ◇ □	Y Ψ
Θ Θ ⊙ Θ ◇ ⊡ B	Γ Π Π	Ω Ω Ω Ω ω

Litteras columnae primae etiam hâc aetate hinc inde deprehendas, ut Ι C. I. n. 3069. 2058. cf. Rose Inscr. gr. vet. p. xxxiii. K C. I. n. 3074. 2103. 2058. Ξ ibid. n. 2103. 1543. ≤ n. 1543. 2103. 2368. 2369. 2280. Y n. 2335. Longe autem frequentissimus usus est litterarum, quas columna plena continet. In quibus formae ◇ ◇ Ω praesertim in inscriptionibus Siciliae obviae (cf. C. I. n. 1235. Hermion.) vetustioris certe usus esse videntur quam ⊡ B □, quae non ante saeculum Christi aetatem proxime antecedens reperiuntur. Cf. C. I. n. 528. 1037. Rose l. c. p. xxiv. (*) Cum quibus quae componi forma solet C pro Σ eandem fere aetatem prodit. V. C. I. p. 85[b]. In nummis Eckhel. (D. N. I. p. cii.) antiquiorem huius formae auctoritatem quam ex M. Antonii triumviri aetate non invenit. Et egregie fallitur Paciaud. (Mon. Pelop. I. p. 34.) ex scripturâ CAΞIΩN iudicans remotissimam eius formae antiquitatem posse defendi. Quippe in eo nomine C non est Σ sed digamma. Vid. Eckhel. II. p. 305. coll. C. I. n. 3050.

Quae deinceps hâc aetate formae Є C habentur, earum vestigia usque ad Alexandri M. tempora redeunt. Tum enim vixit Aeschrio (Naeke Choeril. p. 193.), apud quem prima sigma lunati mentio (vid. Tzetz. ad Hermog. ap. Ruhnken. ad Longin. p. 135. et Naeke ad Choeril. p. 189.). Quam formam male componunt cum Euripidis *βοστρύχῳ εἰλιγμένῳ* et Agathonis *τόξῳ Σκυθικῷ* (Osann. Syll. p. 121 sq.); quibus designari formam ς supra monuimus. Vid. Pars I. alphab. titt. vetust. cf. Passow. in Boettiger. archaeol. Art. I. p. 150. et C. I. n. 2278. Ac primum quidem formae illae in scripturâ cursivae simili usitatae fuisse videntur; cf. papyros Aegyptiacos. In inscriptionibus autem

(*) Has quoque formas satis antiqui usus fuisse colligas ex titulis in speciem antiquitatis compositis; quo pertinet tit. Corcyr. C. I. n. 1877. ΡΟΟ≤ΓΥ⊠ΑΙΟ≤, Fragm. Peloponnes. ap. Ross. Inscr. inedd. I. n. 33. ϜΓΟΙϜΕΒϜ, et titulus Thespiensis ineditus, in quo constanter □ et ⊞ (i. e. ⊕). Nam quum facilius sit rectas et angulares formas marmori incidere, earum inventionem vix recte cum Osanno Syll. p. 284. socordiae quadratariorum recentiorum demum tribuendam esse conieceris.

reperiuntur inde ab aetate primorum Ptolemaeorum, non in Graeciâ, sed in Aegypto, neque in lapide, sed in metallis, in quibus rotundatae litterae facilius exarantur (v. n. 81.). Ptolemaeo Aulete regnante (Ol. 174, 4.) etiam in lapide scriptae atramento et incisae deprehenduntur. V. Letronne Rech. pour servir à l'hist. d'Égypte p. 147 sq. Decretum Gelensium in Siciliâ, in quo C et Σ promiscue posita sunt, ante Gelam a Phintia tyranno eversam, hoc est ante annum 282 Christi natalibus priorem, scriptum esse contendit Castellus (Inscr. Panorm. p. 237. cf. Roch. Epist. p. 8. et Hist. col. Gr. III. p. 249. D'Hancarvill. Rech. II. p. 195.). Quam rem Boeckhius (C. I. I. p. 85.) incertam esse notat, quod Gelenses vel Ciceronis aetate memorentur. In Asiâ antiquiorem illarum usum esse quam in Graeciâ iam C. I. n. 2278. notatum est. Item in Siciliâ maturius receptas esse inscriptiones Tauromenitanae n. 87. docuerunt. Et haec quidem omnia demonstrant ex Aegypto in Siciliam et Asiam sub finem secundi ante Christum saeculi propagatas esse. Nec maiorem antiquitatem nummi produnt, ut Tarentini, Agyrienses, alii; nec qui vetustiores esse litteras voluerunt, Paciaud. Mon. Pelop. II. p. 246 sq. Benedictini Nov. Tract. dipl. I. p. 684. Villoison. Anecd. Gr. II. p. 162. quidquam amplius demonstrarunt.

Postremo litterae ω eadem origo est, quae formarum C Є; quippe ex scripturâ cursivae simili (cf. papyr. Aegypt.) in metalla transiit. Et primum quidem in Aegypto Ptolemaei Euergetae I. aetate offertur (v. n. 81.). In lapide non ante regnum Ptolemaei Auletae comparet; cf. Letronne l. c. p. 11. 151. Hinc haec quoque littera in Siciliam (vid. inscriptt. Tauromm.) et Asiam (vid. n. 96. et C. I. n. 2278.) propagata esse putanda est. Nummi eandem huic, quam formis C Є, antiquitatem tribuunt.

Ceterum hanc scripturam C Є ω in Graeciâ Hadriani demum et Antoninorum saeculo usitatissimam fuisse in Cap. subseq. videbimus.

2. In orthographiâ memorabilis est aspiratio vocabulorum quorundam, ἴδιος (ex ϝίδιος, vid. tabb. Heracl.), praesertim in titulis Teniis, C. I. n. 2329. 2335. cf. n. 2347[c]. ἕτος (ex ϝέτος) in titulo Syri n. 2347[c]. ubi καθ' ἕτος ut in titulo Theraeo n. 2448. καθ' ἐνιαυτόν. Similiter ἐφ' ἴσῃ in tit. Smyrn. C. I. n. 3137. Deinde I longum crebrius diphthongo EI scribitur, in titulis certe non Atticis (nam de Atticis huius aetatis non licet iudicare); n. 94. Καλλινείκου, C. I. n. 2737. ὑμεῖν, τειμῆς, πολείτης; cf. ibid. n. 2335. Denique mutatio litterae N ante Γ K X Π Φ haud raro negligitur, ut ἀνγελίας, ἐπηνγέλη, ἐνκυκλίου, τυνχάνει, συνχωρήσουσιν, ἔνπροσθεν, συνφερόντων; vid. C. I. n. 2347[c]. 2737. ex aetate Pompeii et Antonii triumviri. De quâ re vid. Pars I. cap. I.

§. 3. Postremo Iota mutum, quod primo fere ante Christum saeculo omitti coeptum est, quo propinquiores tituli sunt extremae reipubl. Romanae, eo frequentius omittitur. C. I. n. 2335. 2347^{e}. ex aetate Pompeii, ibid. n. 2737. ex aetate Antonii. Id quod de ipsis inscriptionibus confirmatur etiam testimonio Strabonis (XIV. p. 648.) *πολλοὶ γὰρ χωρὶς τοῦ ι γράφουσι τὰς δοτικὰς καὶ ἐκβάλλουσί γε τὸ ἔθος φυσικὴν αἰτίαν οὐκ ἔχον.* Cf. Quintilian. I, 7. Chish. II. p. 3. qui comparat *Senatu* p. *Senatui*, de quo Gell. IV, 16.

Formarum anomalia in casibus potissimum cernitur, ut in genitivo —*είους* nominum in —*ῆς* desinentium, Πασικλείους, Ἀριστοκλείους, quae habetur in Milesiis C. I. n. 2856. 2857. in Aphrodis. ib. n. 2747. 2776. in Carico ib. n. 2937. in Teiis ib. n. 3089. 3114. item in Smyrnaeis aliisque saepius. A temporibus Macedonicis repetendus est eorum nominum, quae in —*ης* terminant, genitivus heteroclitus —*ου* pro —*ους*, ut Σωκράτου, Καλλισθένου, Νικοτέλου; C. I. n. 130. 295. cf. ib. I. p. 73. Osann. Syll. p. 239. et aliorum, quorum genitivus in —*ους* formatur, ut Φανείους C. I. n. 3143. cf. n. 3362. Memorabilis est etiam talium nominum vocativus in *η* vel *ῆ*, ut Μενεκράτη, Ἀριστοκλῆ pro Μενέκρατες, Ἀριστόκλεις; C. I. n. 1148. 1150. 1153. 1154. 3114. 3116. 3135. cf. Choerobosc. ap. Bekk. Anecd. p. 1190. Praeterea ad heteroclisian referenda est forma *λυκάβαν* pro *λυκάβαντα* C. I. n. 2169. cum quâ Boeckhius comparavit *μέλαν λίθον* inscr. Theraeae in Act. Acad. Boruss. 1836. p. 101. Etiam in verbis nonnulla deprehenduntur vel ex reconditiore usu peculiaria vel insolentiora, quorum pars ad tempora seriora ableganda est; quo pertinet mira forma *ἐξηργήσατο* C. I. n. 456. — *εὐχούμην* inscr. Theraeae p. 107. in Act. Acad. Boruss. 1836. quod nollem mutasset Boeckhius; cf. *αὐξούμενον* C. I. n. 1066. — *παρέχοισαν* p. *παρέχοιεν* in tit. Delph. C. I. n. 1699. *εὕρειαν* p. *εὕροιεν* C. I. n. 2266. *ἐγενέσθην* p. *ἐγεννήθην* C. I. n. 1064. etc.

88.

Titulus Athenis a. 1743. repertus. Editus est Hist. Acad. Inscr. T. XXIII. p. 189. cum Belleii explicatione. Cf. Corsini Inscr. Att. (F. A. IV. Prolegg.) p. LVI. Le Roy Mon. Gr. T. I. p. 28. Eckhel. D. N. T. III. p. 199. Varietatem lectionis dedit Chandl. Inscr. Syll. p. 27.

ΒΑΣΙΛΕΑ ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗΝ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΑ ΤΟΝ ΕΚ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΟΥ ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΥ ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΑΘΕΝΤΕΣ
ΥΠΑΥΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΝ ΤΟΥ ΩΙΔΕΙΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ
ΓΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΚΟΣ ΣΤΑΛΛΙΟΙ ΓΑΙΟΥ ΥΟΙ ΚΑΙ
ΜΕΝΑΛΙΠΠΟΣ ΕΑΥΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Βασιλέα Ἀριοβαρζάνην Φιλοπάτορα τὸν ἐκ βασιλέως
Ἀριοβαρζάνου Φιλορωμαίου καὶ βασιλίσσης
Ἀθηναΐδος Φιλοστόργου οἱ κατασταθέντες.
ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τὴν τοῦ Ὠιδείου κατασκευὴν
Γάϊος καὶ Μάρκος Στάλλιοι Γαΐου υἱοὶ καὶ
Μενάλιππος ἑαυτῶν εὐεργέτην.

Vs. 1. Cors. ΒΑΣΙΛΕΟΣ. Chandl. hîc sibi legere videbatur ΕΚΓΟΝΟΝΤΟΥ. Vs. 4. Bell. Cors. ΩΙΔΕΟΥ. Chandl. quod dedimus. Vs. 5. Chandl. ΥΟΙ; ceteri ΥΙΟΙ.

Odeum Pericleum bello Mithridatico Olymp. 173, 3. incensum (Appian. Mithrid. 38.) Ariobarzanes Philopator Cappadociae rex instauravit (Vitruv. V, 9, 1.). Quod opus, docente hâc inscriptione, Stalliis Romanis vel Graecis civitate Romanâ donatis et Menalippo mandatum erat, qui titulum posuerunt. Iam quum Ariobarzanes II. Philopator inde ab a. u. c. 689. cum patre rex esset, deinde solus usque ad annum fere 702, patet titulum inter hos annos exaratum esse. Athenaïs Φιλόστοργος audit ob amorem erga liberos sive verum sive creditum.

89.

Athenis. E schedis Chish. ed. Corsin. Inscr. Att. (Prolegg. F. A. T. IV.) p. XLVII. Inde Belleius l. c. p. 197. Eckhel. l. c. p. 200.

Ο ΔΗΜΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΑΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗΝΕΥΣΕΒΗΦΙΛΟ
ΡΩΜΑΙΟΝΤΟΝΕΚΒΑΣΙΛΕΩΣΑΡΙΟΒΑΡΖΑ
ΝΟΥΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣΑΘΗ
ΝΑΪΔΟΣΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΥΤΟΝΕΑΥΤΟΥΕΥ
ΕΡΓΕΤΗΝΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ὁ δῆμος
βασιλέα Ἀριοβαρζάνην Εὐσεβῆ Φιλο-
ρώμαιον, τὸν ἐκ βασιλέως Ἀριοβαρζά-
νου Φιλοπάτορος καὶ βασιλίσσης Ἀθη-
ναΐδος Φιλοστόργου, τὸν ἑαυτοῦ εὐ-
εργέτην ἀνέθηκεν.

Athenienses hoc titulo honorant Ariobarzanem III. Euseben Philoromaeum Ariobarzanis Philopatoris, qui tit. praegr. honoratus est, filium. Hic Ariobarzanes occisus est a. u. c. 712. (Appian. B. C. IV, 63.). Itaque titulus inter a. u. c. 703-712. poni potest. Athenaïs Φιλόστοργος Philopatoris

uxor cognominis est uxori Ariobarzanis I. (tit. praegr.) Alterius huius videtur mentionem facere Cicero ad fam. XV, 4.

90.

Lapis, quem ferunt ex Asiâ allatum, manifesto ex Delo advectus est. Nunc est in Museo publico Lugdunensi. Ed. Gronov. nott. ad Senec. de ir. III, 18. et ad Plin. H. N. XXXIV, 8. Osann. Syll. p. 383. n. 10. Cf. Sillig. Catal. Artiff. p. 225. Spon. Misc. erud. antiq. IV. p. 121. Te Water in narratione de rebus Acad. Lugd. Bat. p. 151.

ΓΑΙΟΝΒΙΛΛΙΗΝΟΝΓΑΙΟΥΥΙΟΝΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ
ΡΩΜΑΙΩΝΟΙΕΝΔΗΛΩΙΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ
ΕΝΕΚΕΝΤΗΣΕΙΣΕΑΥΤΟΥΣΑΝΕΘΗΚΑΝ
ΑΓΑΣΙΑΣΜΗΝΟΦΙΛΟΥΕΦΕΣΙΟΣΕΠΟΙΕΙ
ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΣΣΚΟΠΑΠΑΡΙΟΣΕΠΕΣΚΕΥΑΣΕΝ

Γάϊον Βιλλιηνὸν Γαΐου υἱὸν, πρεσβευτὴν,
Ῥωμαίων οἱ ἐν Δήλῳ ἐργαζόμενοι εὐεργεσίας
ἕνεκεν τῆς εἰς ἑαυτοὺς ἀνέθηκαν·
Ἀγασίας Μηνοφίλου Ἐφέσιος ἐποίει·
Ἀρίστανδρος Σκόπα Πάριος ἐπεσκεύασεν.

Billienus (s. Bilienus, Bellienus, vid. Reines. Synt. Inscr. I, 51. p. 98. VIII, 27. p. 516.) cuius legatus fuerit, non constat. Sed quum potuisset Consul fieri, nisi in Marianos consulatus incidisset, ut ait Cicero Brut. 47. nihil obstat, quominus eius legatio circa Olymp. 161. ponatur. Et titulus certe Deli Atticae est inde ab Olymp. 153. Οἱ ἐργαζόμενοι sunt negotiatores. Agasiae artifices Ephesii duo sunt, alter Menophili filius, cuius aetatem hic tit. indicat; alter Dosithei filius, qui Borghesianum gladiatorem fecit. Nota horum nomen non esse Doricum, nec quidquam habere commune cum nomine Ἡγησίας, sed esse ab ἄγαμαι derivandum, ut Ἀγασικλῆς et alia generis eiusdem. Aristander Scopae fil. Parius ex celebri familiâ est Aristandri Parii, quem circa Olymp. 94. floruisse ex Pausan. III, 18, 5. discimus.

91.

Deli in basi cylindricâ septemdecim pollicum diametro; ed. ap. Tournefort. Itin. epist. VII. p. 298. (p. 355.). Transactt. philos. Vol. X. P. IV. p. 1285. (cf. Vol. XLVI. p. 497.), et Misc. Obss. T. VII. p. 52.

ΒΑΣΙΛΕΩΣΝΙΚΟΜΗΔ. .	Βασιλέως Νικομήδ[ου
ΤΟΥΕΥΓΟΝΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣ	τοῦ ἐ[κ]γόνου βασιλέως
ΝΙΚΟΜΗΔΟΥΕΠΙΦΑΝΟΥ	Νικομήδου Ἐπιφάνου
. . . . ΚΟΥΡΙΔΗΣΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ	Διος]κουρίδης Διοσκο[υ]ρίδου
ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟ . .	Ῥαμνούσιος γυμνασιαρχ[ῶν.

Titulus, ut videtur, ad Nicomedem IV. Epiphanem pertinet. Is Nicomedis II. Epiphanis pronepos (ἔγγονος s. ἔκγονος) est. Qui quum a. u. c. 665. a. Chr. 89. regnaret, titulus inter a. a. Chr. 89-86. poni potuit, florente etiamtum Atheniensium republicâ in Delo, id quod vel ex mentione gymnasiarchi Rhamnusii apparet. Usitatum enim erat, ut in suis civitatibus Athenienses ex demis cognominarentur. Cf. C. Inscr. n. 2277. Baseos mensura exigua et forma cylindrica, quae non apta statuae est, donum aliquod impositum fuisse ipsius Nicomedis docet, unde genitivus, qui hic est dedicantis. Gymnasiarchus Dioscurides Nicomedis donum dedicasse videtur, cf. C. Inscr. n. 2276. Vs. 3. ut Νικομήδου (Tourn. ΝΙΚΟΜΕΔΟΥ) dictum est, ita nec Ἐπιφάνους videtur scribi oportere.

92.

Aeginae in eccles. B. Virginis dictâ Βιόλου. Ex schedis Fourmonti Bekkerianis. Ed. Müller. Aegin. p. 136.

[Textum vide in pag. seq.]

Ἁ] πόλις Διόδω[ρ]ον [Ἡ]ρα[κλείδα ἐτίμασεν
ἀπὸ συνέδρων καὶ τοῦ δάμου. Ἐ[πειδὴ ὑπὸ
τῶν πολιτᾶ[ν] Διόδωρος Ἡρακ[λείδα
καταστταθεὶς ἀγορανόμος [τὸ τέ-
ταρτον [καὶ] ἑ[ξ]ηκοστὸν ἔτος τ[ὰν ἐπι-
μέλειαν [πε]ποίηται τᾶς ἀρχᾶς ἁ[πάσας τᾶς
ἐγχει[ρι]σ[θείσας] αὐτῷ ὑ[π]ὸ τοῦ [δάμου μετὰ
πίστιος, [τοῦ σιτ]ωνικοῦ κατ[αναλισκο-
μ]ένου εἰς[φέρων στατ]ῆρας .. [τῶ]ν [δὲ λῃστῶν? κατὰ τὸν
π]όλεμον ἐ[πὶ τὰ ἁμέ]τερα [π]ᾶν ἐπι[φερόντων κακόν?
κα[ὶ] κατατρεχ[όντω]ν τὰν χώρ[α]ν, ἅ[μα δὲ χρημάτων
ἐνδ]ε[ί]ας οὔσας δ[ιὰ τὰν] εἰς[φ]ο[ρ]ὰ[ν τὰν προτέραν,
παρ[έ]χων ἱκανὸν [σῖτο]ν [πα]ρ[ὰ πάντα
τὸν χρόνον το[ῖ]ς δεομένοις· ἀε[ὶ δὲ
φιλο]πονῶν ποτὶ τὸν δᾶ[μον οὐδένα
κίν]δυνον οὐδὲ βλάβα[ν] οὐδε[μί]α[ν φεύ-
γων], ἀλλὰ περ[ὶ πλ]είστου [ποιού]μ[ενος τὸ
συ]μφέρον τοῖς πολ[ίταις καὶ σ]που-
δᾶς οὐ[δ]ὲν ἐν[λ]είπων [ἐν] τῷ βί[ῳ ἅ-
παντι] ποτιφέρεται φιλ[α]ν[θρ]ώπως· [ὅπως
οὖν ὁ] δᾶμος φανειρὸς [ῇ πᾶσι τ]οῖς ἐ[πιδαμοῦ-

[*Continuatur p. 238.*

ΠΟΛΙΣΔΙΟΔΩΤΟΝΩΡΑ
ΑΠΟΣΥΝΕΔΡΩΝΚΑΙΤΟΥΔΑΜΟΥΕ
ΤΩΝΠΟΛΙΤΑΙΔΙΟΔΩΡΟΣΗΡΑΚ
ΚΑΤΑΣΤΑΘΕΙΣΑΓΟΡΑΝΟΜΟΣ
ΤΑΡΤΟΝ...Ε⁻ΗΚΟΣΤΟΝΕΤΟΣΤ'
ΜΕΛΕΙΑΝ ΟΠΟΙΗΤΑΙΤΑΣΑΡΧΑΣΑ
ΕΓΧΕΙΗΣ - - - ΑΥΤΩΙΥΙΟΤΟΥ
ΠΙΣΤΙΟΣ - - - ΩΝΙΚΟΥΚΑΤ
ΙΕΝΟΥΕΙΣ - - - ΗΡΑΣΟΙΟΝΟ
'ΛΕΜΟΝΕ - - - ΤΕΡΑΤΑΝΕΠΙ
ΚΑΚΑΤΑΤΡΕΧ - - ΝΤΑΝΧΩΡΟΝΑΝ
ΕΑΣΟΥΣΑΣΔ - - ΙΕΙΣΕΟΙΛ
ΑΡ.ΧΩΝΙΚΑΝΟΝΣ - - ΙΙ - Ρ
ΤΟΝΧΡΟΝΟΝΤΟΥΣΔΕΟΜΕΝΟΙΣΔΕ
ΓΟΝΩΝΓΟΤΙΤΟΝΔΑΛ
ΔΥΝΟΝΟΥΔΕΒΛΑΒΑΛΟΥΔΕ..Α
=ΑΛΛΑΠΕΡ - - ΙΔΕΙΣΤΟΥ - - Μ
ΜΦΕΡΟΝΤΟΙΣΠΟΛ ΠΟΥ
ΧΟΥΣΕΝΕΝΔΕΙΠΩΝ ΤΩΙΒΙ
ΠΟΤΙΦΕΡΕΤΑΙΦΙΛ ΝΩΙΩΠΩΣ
ΔΑΜΟΣΦΑΝΕΙΡΟΣ ΟΙΣΕ
ΗΜΩΝΤΟΥΣΑΓ ΑΡ/Σ
ΚΑΤΑΞΙΟΣΤ. ΟΧΟΑΙ
ΣΚΑΙΤΩΔΕ ΣΑΙ ΔΙ
ΚΛΕΙΔΑ - - - - - - - -
ΑΙΕΧΩΝΔΙΑΤΕΛΙ - - - - - Ο
ΦΑΝΩΣΑΙΑΥΤΟΥ - - - ΣΩΙ
ΡΥΣΩΝΕΚΑΤΟΝΤΟΔΕΓΕΝΟ
ΔΟΤΩΟΤΑΜΙ - - - - ΚΑ
ΤΕΦΑΝΟΝΕΙΝΤ - - - ΤΟΙΣ
)ΕΙΟΙΣΚΑΙΒΩΜ - - Σ ΙΘ
ΕΥΠΟΛΛΩΝΚ - - ΡΩΜ
ΜΕΛΗΤΑΣΣΤΑΛΑΝΔΙΟΝ
'ΗΣΕΤΑΙΤΟΔΕΤ ΕΙΣ
ΤΑΙΕΙΣΤΟΝΕΠΙΦΑΝΕΙΣΤΑ
ΟΛΙΟΣΠΑΡΑΤΟΑΠΟΝΟΜΟ
ΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑΔΟΤΩΟ

σι παρ'] ἡμῶν τοὺς ἀγ[αθοὺς ἄνδ]ρ[α]ς [τι-
μῶν] καταξί[ω]ς τ[ᾶς ἀρετᾶς. δεδ]όχθαι συνε-
δροι]ς καὶ τῷ δ[άμῳ ἐπαινέσαι] Δι[όδωρ-
ον Ἡρα]κλεΐδα [ἐπὶ τᾷ ἀρετᾷ καὶ τᾷ εὐνοί-
ᾳ], ᾧ ἔχων διατελ[εῖ ποτὶ τὸν δᾶμ]ο[ν, καὶ
στε]φανῶσαι αὐτὸ[ν στεφάνῳ χρυ]σῷ [ἀ-
πὸ χ]ρυσῶν ἑκατόν· τὸ δὲ γενό[μενον ἀνά-
λωμα] δότω ὁ ταμί[ας. ἀνειπεῖν δὲ] κα[ὶ τὸ-
ν σ]τέφανον εἰν τ[ῷ θεάτρῳ?] τοῖς [Διον-
υσ]ίοις? καὶ βωμ[ὸν ἱδρύ]σ[ασ]θ[αι
τῷ τ]ε [Ἀ]πόλλων[ι] κ[αὶ δάμῳ τῷ] Ῥωμ[αίων· τοὺς δ'
ἐπι]μελητὰς στάλαν {λ}ιθ[ίναν ποιήσασθαι ἐν ᾇ ἀνα-
γραφ]ήσεται τόδε τ[ὸ ψάφ]ισ[μα, καὶ ἀνατεθή-
σε]ται εἰς τὸν ἐπιφανέστα[τον τόπον τᾶς
π]όλιος παρὰ τὸ Ἀπό[λλων]ο[ς. τὸ δὲ γενό-
με]νον ἀνάλωμα δότω ὁ [ταμίας.

Synedrorum institutum ab Achaeis videtur esse repetendum (vid. C. Inscr. n. 1543.), quibus Aeginetae accesserunt (Müller. Aegin. p. 191.). Vs. 4. 5. anni computati sunt, ut in titt. Megar. C. I. n. 1052. 1062. in Messen. n. 1297. in Herm. n. 1203. in Pelopon. n. 1395. in Thessalonic. n. 1970. a Macedonià una cum Graecià in provinciam redactà, a. u. c. 608. Itaque hic titulus refertur ad a. u. c. 671-672. et bellum vs. 10. memoratum videtur Mithridaticum secundum esse. Supplementa plurima sunt Boeckhii. Vs. 30. *Αἰακείοις* posuit, sed ipse iam de *Διονυσίοις* cogitavit. In verbis notandum ε ter in ει dilatatum, ut vs. 21. *φανειρὸς*, vs. 31. *εἰν*, vs. 35. *ἐπιφανείστατος*, quae vestigia dialecti peculiaris non obliteranda esse iam Müller. l. c. monuit. Vs. 31. de arâ duobus consecratâ dictum videtur Boeckhio (cf. Demosth. de cor. p. 256. 25.), neque improbabile est Apollini et populo Romano aram dicatam esse, cui tum parebant Aeginetae (Müller. Aegin. p. 192.). Quod nostro loco Romanis ara ponitur, adulatio Aeginetarum fuisse videtur, qui iis simul aram statuunt, quibus plurima se debere profiteantur.

93.

In *Chio*, apud Sclaviam in villâ ad aquas frigidas. Ed. Hessel. Append. ad Inscriptt. Gud. c. XXII. Egmond et Heyman. Itin. T. I. p. 257. Vs. 2. Egm. ΥΟΝ.

. ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΓΑΙΟΝΙΟΥΛΙΟΝΓΑΙΟΥΥΙΟΝΚΑΙΣΑΡΑ
ΤΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΚΑΙΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΚΑΙΥΠΑΤΟΝΤΟΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΤΟΝΠΑΤΡΩΝΑΤΗΣΠΟΛΕΩΣΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ
ΘΕΟΙΣ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
Γάϊον Ἰούλιον Γαΐου υἱὸν Καίσαρα,
τὸν ἀρχιερέα καὶ αὐτοκράτορα
καὶ ὕπατον τὸ δεύτερον,
τὸν πάτρωνα τῆς πόλεως, ἀρετῆς ἕνεκεν
θεοῖς.

Titulus a. u. c. 706-707. scriptus ad C. Iulium Caesarem pertinet, ut positus sit post pugnam Pharsaliam aut captam Alexandriam. Αὐτοκράτωρ hic non praenomen Imperatoris videtur significare — nam quo tempore *Consul secundum* esset C. Iul. Caesar, nondum ei Imperatoris praenomen tributum erat — sed vetusto more acclamatum Imperatoris cognomentum. Cf. Corp. Inscr. n. 2368.

Θεὸς post obitum dictus videtur C. Iul. Caesar (C. I. n. 2369. ὁ δῆμος τῶν Καρθαιέων τὸν θεὸν καὶ αὐτοκράτορα καὶ σωτῆρα τῆς οἰκουμένης Γάϊον Ἰούλιον Καίσαρα Γαΐου Καίσαρος υἱὸν ἀνέθηκεν). Quamquam Asiana adulatio deum et praesentem eum praedicat etiam vivum (C. I. n. 2957.).

94.

Megaris extra urbem, in lapide duodecim pedes longo. Ed. Spon. Misc. erud. ant. X, 19. p. 328. Wheler. Itin. p. 434.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
. . ΑΝΚΑΛΛΙΝΕΙΚΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝΤΑΤΩΔΩΔΕΚΑ
ΤΟΝΚΑΙΕΚΑΤΟΣΤΟΝΕΤΟΣΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
Νομάδ]αν Καλλινείκου
γυμνασιαρχοῦντα τ[ὸ] δωδέκα-
τον καὶ ἑκατοστὸν ἔτος ἐκ τῶν ἰδίων.

Vocem Νομάδαν Boeckh. duxit ex titulo C. Inscr. n. 1054. in eodem lapide exarato, ubi eius vel pater vel filius, redeunte ex more avi nomine

in nepote. Ceterum vs. 2. Whel. ΚΑΛΩΝΕΙΚΟΥ et n. 1054. Whel. ΚΑΛΛΕΝΕΙΚΟΝ habet, quae forma reconditior habetur etiam C. I. n. 1082. et in Atticis n. 665. ut verisimile sit etiam nostro in loco ΚΑΛΛΕΝΕΙΚΟΥ scriptum fuisse. Epocha ab anno deducenda videtur, quo Achaia a Romanis in potestatem redacta est, a. u. c. 608, ut hic titulus a. u. c. 719. scriptus sit, anno ab epochâ Achaicâ 112. Cf. C. I. n. 1062. 1297. Gymnasiarchos tum Megaris annuos fuisse docet hic titulus.

95.

Naupacti in Locris Ozolis, in moenium parte orientali. Cyriac. p. VII. n. 59. versibus indiscretis et ex suis ac Barberinis Cyriaci schedis Murat. II. p. DXCII. 2. versibus mire dispositis. Cf. Corsini F. A. II. p. 444.

[*Textum vid. in margine.*]

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΘΕΑΡΟΙΣΑΗΣΕΤΩΝΟΣΤΟΥΑΡΙΣΤΩΝΥΜΟΥΜΗΝΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΔΕΔΕΛΦΙΩΝΣΩΤΙΩΝΟΣΝΑΥΠΑΚΤΙΟΣΣΥΝΕΥΔΟ
ΚΕΟΥΣΑΣΚΑΙΘΥΓΑΤΡΟΣΚΑΛΛΙΣΤΟΣΤΩΙΔΙΟΝΥΣΩΙΤΩΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ
ΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΩΙΟΝΥΜΑΛΙΒΑΝΟΣΓΕΝΟΣΑΡΑΒΑΤΙΜΗΜΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΕΙΣΓΕΝΕΑΝΛΙΒΑΝΟΣΕΙΔΕΘΟΡΕΨΕΙΑΤΗΣΚΑΙΑΡΜΕΝΑΛΔΙΩΝΑΣΕΣΤΩ
ΚΑΙΟΠΡΟΑΝΟΔΟΤΑΣΜΗΠΡΟΠΩΛΙΤΩΚΑΙΛΙΒΑΝΟΣΕΣΤΩΔΕΛΦΙΩΝΟΣ
ΜΑΡΤΥΡΟΙΝΙΚΟΜΑΧΟΣΛΙΚΥΔΑΜΟΤΕΛΗΣΜΙΚΚΟΣΒΡΣΚΟΣΑΤΡΑΦΑΤΗ
ΣΤΑΝΩΝΑΝΦΥΛΑΣΣΕΙΣΩΣΑΝΔΡΟΣΛΥΚΙΔΑ

Γραμματεύοντος Θεαροῖς Ἀ[ρί]σ[σ]τωνος τοῦ Ἀριστωνύμου, μηνὸς
Διονυσίου, ἀπέδοτο Δελφίων Σωτίωνος Ναυπάκτιος συνευδοκεούσας καὶ [τᾶς] θυγατρὸς Καλλιστ[ῶ]ς τῷ Διονύσῳ τῷ [ἐν Ναυπάκτῳ
ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνυμα Λίβανος, [τὸ] γένος Ἄραβα, τιμ[ᾶς] ἀργυρίου
π]έ[ντ]ε [μν]ᾶν, [καθὼς ἐπίστευσε τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν] Λίβανος. εἰ δὲ .... ὠνᾶς ἔστω,
καὶ ὁ προα[π]οδότας μὴ προπωλ[ε]ίτω, καὶ Λίβανος ἔστω Δελφίωνος.
μάρτυροι Νικόμαχος, Λ[υ]κ[ίδας], Δαμοτέλης, Μίκκος, Β[ο-ί]σκος, Ἀ[ντι]φάτης·
τὰν ὠνὰν φυλάσ[σ]ει Σώσανδρος Λυκίδα.

Titulus pessime habitus. Fundum lectionis constituit Cyriaci exemplum. Vs. 2. prius ΔΕ delendum esse patet. Vs. 3. init. Murat. ΚΕΙΟΥΣΑΣ, et tum ΚΑΛΛΙΣΤ... ΤΩΙΔΙΟΝΥΣΙΩΙΤΩΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΩΙ. inepte, Cyr. ΤΟΙΔΙΟΝΥΣΟΙΤΟΙ. Vs. 4. Cyr. ΑΝΔΡΕΟΝΟΙΟΝΥΜΑΜΑ, Murat. quod dedimus. Mox pro ΤΙΜΗΜ Mur. ΤΙΜΗ. Vs. 5. ante Λίβανος haud pauca excidisse similes inscriptiones docent. Item

post εἰ δὲ traditae litterae tantum discedunt a formulis usitatis ut nihil intelligi queat. Vs. 6. ΟΠΡΟΑΝΟΔΟΤΑΣΜΗΠΡΟΠΩΛΙΤΩΚΑΙΛΙΒΑΝΟΣ ΕΣΤΩΔΕΑΦΙΩΝΟΣ, Mur. ΟΠΡΟΑΝΟΔΟΤΑΣΗΤΟΝΜΗΠΡΟΠΩΛΙΤΑΙΚΑΙ ΛΙΒΑΝΟΣΜΗΕΣΤΩΔΕΛΦΙΩΝΟΣ. Posterius ΜΗ videtur ex prioribus repetitum esse. Vs. 7. Mur. ΜΑΡΤΥΡΕΣ et dein ΒΡΕΚΟΣ.

Naupactum ab Achaeis occupatam Epaminondas liberavit Ol. 103, 2. (Diod. XV, 75.). Deinde Philippus Amyntae fil. Achaeis, qui eam iterum occuparant, eripuit et Aetolis dedit (Demosth. Phil. III. p. 120. 1. Strab. IX. p. 427. init.). Atque Aetoli Naupactum constanter retinuerunt, donec Patrensibus eam subiecit Augustus (Pausan. X, 38, 5.). Unde Naupactus vulgo Aetoliae urbs vocatur (Steph. Byz.), et Naupactii prorsus pro Aetolis sunt in titulis Cels. Cf. supra n. 79. (C. Inscr. n. 2350. 2351.). Itaque titulus hic nec Philippo Amyntae filio antiquior neque Augusto recentior haberi potest. Iam universorum Aetolorum magistratus eponymus στραταγὸς est, sed solius Naupactiorum, ut videtur, urbis θεαρὸς (cf. supra n. 79.). Pro hoc in nostro titulo alioque C. Inscr. n. 1757[b]. scriba theororum praefigitur, qui fortasse theororum fuit princeps.

Titulus est eius generis, ex quo plurimi supersunt Delphici. Servus venditur Baccho conditione libertatis, i. e. dei quidem servus (ἱερόδουλος) est, sed suo fruitur iure potestque commeare quocunque velit; et pretium persolvitur venditori, ex peculio, ut videtur, eius qui venditur; sed deo credit emptionem servus (καθὼς ἐπίστευσε τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν Λίβανος), cf. C. Inscr. n. 1699 - 1710. Scilicet est haec quaedam forma manumissionis per venditionem fictam. Venditor est Delphion Sotionis Naupactius. Vs. 1. Ἀρίσστων filius Aristonymi est, quod sic variant nomina in familiis (v. Oec. civ. Ath. II. p. 235.). De duplici σ cf. pag. 49. De Dionysio mense Aetolico vid. C. Inscr. n. 1688. extr. Vs. 3. cognomen Dionysi quod hoc in titulo excidit, ne putes esse Εὔιον. Supplementum Boeckhii τῷ ἐν Ναυπάκτῳ fulcitur n. 1757. De terminatione Καλλιστῶς v. C. Inscr. n. 1763. in Locrico titulo, et n. 1710. in Delphico; coll. n. 1386. 1365. In fine ὠνὰ est syngrapha venditionis, ut n. 1710[b]. quod C. I. n. 1607. ita expressum est: τᾶς ὠνᾶς τὸ ἀντίγραφον φυλάσσοντι οἱ θεοκόλοι.

96.

Varnae (Odessi veteris, vid. Boeckh. in lemm. ad h. tit.). Ed. Dousa Itin. Constantinop. p. 104. et Gruter. p. CCCCXIX. 2. Vandal. Diss. p. 743 sq. Ros. Inscr. p. 292 sq. Cf. Boissonad. Commeotat. palaeogr. addita Holstenii epist. p. 444. 454. 457.

ΕΔΟΞΕΤΗΙΒΟΥΛΗΙΚΑΙΤΩΙ
ΔΗΜΩΙΚΡΑΤΙCΘΕΝΗCΖΩΙΛΟΥ
ΕΙΠΕΝΕΠΕΙΔΗΕΡΜΕΙΟCΑCΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΕΥCΔΙΑΤΡΙΒΩΝΠΑΡΑΒΑCΙΛΕΙ
CΚΥΘΩΝΓΚΑΝΙΤΑΕΥΝΟΥΝΚΑΙΠΡΟΘΥΜΟΝ
ΕΑΥΤΟΝΤΩΙΔΗΜΩΙΔΙΑΤΕΛΕΙ . . . .
ΚΑΙΙΔΙΑΙΤΟΙCΕΝΤΥΓΧΑΝΟΥCΙΝΑΥΤΩΙ
ΤΩΝΠΟΛΕΙΤΩΝCΥΜΠΑΡΙCΤΑΤΑΙ
CΠΟΥΔΗCΟΥΘΕΝΕΠΙΛΕΙΠΩΝΕΝΠΑCΙ
ΤΟΙCΑΞΙΟΥΜΕΝΟΙCΔΕΔΟΧΘΑΙΤΗΙ
ΒΟΥΛΗΙΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΔΕΔΟCΘΑΙ
ΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙCΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΠΟΛΙΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝ
ΧΡΗΜΑΤΩΝΠΑΝΤΩΝΩΝΑΝ
ΕΙCΑΓΩCΙΚΑΙΕΞΑΓΩCΙΕΠΙΚΤΗCΕ
ΚΑΙΕΓΓΕΙΩΝΕΓΚΤΗCΙΝΚΑΙΔΙΚΑC
ΠΡΟΔΙΚΟΥCΚΑΙΕΙCΠΛΟΥΝΚΑΙ
ΕΚΠΛΟΥΝΚΑΙΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙΕΙΡΗΝΗC
ΑCΥΛΕΙΚΑΙΑCΠΟΝΔΕΙΕΙΝΑΙΔΕ
ΑΥΤΟΙCΚΑΙΕΦΟΔΟΝΕΠΙΤΗΝ
ΒΟΥΛΗΝΚΑΙΤΟΝΔΗΜΟΝΠΡΩΤΟΙC
ΜΕΤΑΤΑΙΕΡΑΤΟΝΔΕΙΕΡΟΠΟΙΟΝ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΙΤΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΥΤΟ
ΕΙCΤΕΛΑΜΩΝΑΚΑΙΘΕΙΝΑΙΕΙC
ΤΟΙΕΡΟΝ

Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ
δήμῳ· Κρατισθένης Ζωΐλου
εἶπεν· ἐπειδὴ Ἑρμεῖος Ἀσκληπιοδώρου
Ἀντιοχεὺς διατρίβων παρὰ βασιλεῖ
Σκυθῶν . . ανίτα εὔνουν καὶ πρόθυμον
ἑαυτὸν τῷ δήμῳ διατελεῖ [παρέχων
καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ
τῶν πολειτῶν συμπαρίσταται
σπουδῆς οὐθὲν ἐπιλείπων ἐν πᾶσι
τοῖς ἀξιουμένοις, δεδόχθαι τῇ

βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δεδόσθαι
αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν,
πολιτείαν, προεδρίαν, ἀτέλειαν
χρημάτων πάντων ὧν ἂν..
εἰσάγωσι καὶ ἐξάγωσι ἐπὶ κτήσει
καὶ ἐγγείων ἔγκτησιν καὶ δίκας
προδίκους καὶ εἴσπλουν καὶ
ἔκπλουν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης
ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεί· εἶναι δὲ
αὐτοῖς καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὴν
βουλὴν καὶ τὸν δῆμον πρώτοις
μετὰ τὰ ἱερά· τὸν δὲ ἱεροποιὸν
ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα τοῦτο
εἰς τελαμῶνα καὶ θεῖναι εἰς
τὸ ἱερόν.

Titulus hic honorarius primo ante Chr. saeculo potest attribui. Neque obstat scriptura (de quâ cf. Cap. III. pr.) in inscriptione ad Pontum Euxinum pertinente.

Boeckhius dubitat num C et ω in lapide fuerit, nec potius Σ et Ω, ex quibus hoc semel vs. 15. comparet. Nobis hoc non videtur multum referre. Grut. iota subscr. omisit, Dousa habet ubi dedimus. Vs. 8. Dousa πολιτῶν. Vs. 12. Grut. ΕΚΓΟΝΕΙϹ, Dousa quod dedimus. Vs. 17. Dousa προδίκας, quod ap. Grut. ut varia lectio annotatur. Vs. 20. ΚΑΙ om. Dousa. Rosius vs. 3. Ἑρμίας, vs. 5. Τρανίτᾳ (potuit etiam Γρανίτᾳ vel Γλανίτᾳ), vs. 6. διατελεῖ [καὶ κοινῇ] καὶ ἰδίᾳ, quod superfluum est, vs. 9. ἐλλείπων. —. Vs. 13. nota πολιτείαν una cum προξενίᾳ conferri, quod in Graecis non fit (cf. C. I. n. 1563. et n. 2053 b. c.). Verba ἐπὶ κτήσει restringunt importationis et exportationis immunitatem ad eas merces, quas illi secum vehant proprias. Δίκαι πρόδικοι i. q. προδικία. Vid. C. I. n. 1691 - 1693. Τελαμὼν (C. I. n. 2053 b. addit λευκοῦ λίθου) ipse lapis est, ita dictus, quia proprie aliquid fulciat vel impositum habeat, ut ap. Latinos Atlantes dicti Telamones. Deinde usu haec vox nacta est eam significationem, ut omnis lapis, qui scribendo inserviret, intelligeretur. In fine nomen Dei (ut τοῦ Διὸς) periisse putat Boeckhius.

CAPUT VI.

TITULI A PRINCIPATU AUGUSTI, A. U. C. 724. USQUE AD IV. P. CHR. N. SAECULUM.

1. Vulgares formae litterarum hae sunt:

Α Α Λ Λ	Ι	Ρ	Ρ Ρ
Β	Κ	Σ C	C
Γ	Λ λ	Τ	
Δ Δ	Μ Ш Ш Μ	Υ Υ Υ	
Ε Є	Ν	Φ φ φ	ɸ
Ζ	Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ	Χ	
Η h	Ο ο ◊ □	Ψ Ψ	
Θ Θ Θ θ ◊ ◊ ⊡ Β	Π Π	Ω Ω Ω Ω Ω Ω	
		Ω ω Ш W Ш	

Litterae Θ Ο Ω hâc quoque aetate hinc inde minore charactere exaratae deprehenduntur, C. I. n. 1460. 1811[b]. Accedit ω, Ross. Inscr. inedd. Ω n. 40. 41. Contra aliquoties modulo maiore exarantur Ι C. I. n. 523. 3074. Ρ ib. n. 522. Υ ib. n. 2690. Φ Ross. Inscr. inedd. I. n. 29.

Litterarum formae antiquiores hinc inde vel in huius aetatis titulis reperiuntur, ut Α C. I. n. 403. 405. 1489. Λ ibid. n. 245. Ʀ ibid. n. 1338. Ξ ib. n. 273. 488. 1208. Κ n. 108. C. I. n. 2629. — 1460. 1490. 1495. 1498. 2452. Ξ C. I. n. 488. et in Asianis quibusdam. Γ n. 111. Ρ C. I. n. 1465. Ʀ n. 100. C. I. n. 372. Ɛ ib. n. 312. 2103. V ib. n. 200. Υ ib. n. 501. 502. 503. 504. 498 etc.

De origine et propagatione litterarum Є C ω in principio capitis superioris diximus. In Graeciâ, quantum ex iis, qui supersunt, titulis colligi licet, inde ab aetate Claudii Imperatoris hae formae in usum receptae sunt (C. I. n. 320. 1710.). Et Hadriano quidem imperante haec usitatissima scriptura est (cf. ibid. n. 325. 1307. 1312. etc.), non tamen ut formae Ε Σ Ω minus saepe conspiciantur. Omnino aetate Romanâ stilum multiplex scripturae usus invasit. Nam quae tres scripturae poni possunt, quo litterarum angulares (rhomboides) et quadratae formae a rotundatis separentur, ut

Ε	Ε	Є
◊ ◊	⊡ Β Β	Θ
◊	□	Ο

Φ Φ Φ Φ
P P P P
Σ C C C
Ω W ω ω

earum formae congruae (cf. titt. Syr. ap. Burckhard. Trav. p. 66. 68.) non ubique coniunctae sunt, sed componuntur promiscue, v. g. E et C (C. I. n. 505.), Є et C (ib. n. 1838.), C et W (ib. n. 622.), W et O (ib. n. 880.), Θ et Є (ib. n. 1338. cf. n. 1111. 1308.), C et ο (ib. n. 1449.), Ω et O (ib. n. 1235.), P et Є et O (ib. n. 1465.), P et C (Ross. Inscr. gr. inedd. n. 10.), D et Ω (C. I. n. 1308.). Sed hoc mirum videri non debet aetate eâ quâ plures saepe unius litterae formae miscentur. Sic in eodem titulo habes E et Є C. I. n. 2084. 2153. I et Z ib. n. 1211. Ξ et Ξ ib. n. 488. Σ et C ib. n. 339. 343. 193. 2658. C et C ib. n. 200. 516. 1211. Σ et C ib. n. 490. 284. 193. 2878. 195. 198. 2690. Σ et C et C ib. n. 2084. 488. Ω et ω ib. n. 200. 342. 343. 1211. 2455. Ω et W ib. n. 488. ω et W ib. n. 490. 2163[b]. — Plus excusationis habet scriptura mixta in titulis separatim positis eodem in lapide eâdemque aetate adhibita, ut C. I. n. 246. ex aetate Caracallae (cf. ib. n. 285.). Similiter in cratere aheneo Mithridatico (C. I. n. 2278.) componuntur EΣΩ et ЄCω, sed litterae ibi rotundatae in additamento sunt ab inscriptione primariâ seiuncto. Quâ in re saepenumero nihil obstat quominus omnia ab eâdem manu scripta putemus.

Formae singulares hae sunt:

α C. I. n. 546.

Ͱ pro Γ in tit. Asiano, cf. C. I. n. 3349.

Ɛ pro E in tit. Smyrn. C. I. n. 3349. — it. Ξ ib. n. 2162. — Ɛ pro Є n. 107. (C. I. n. 287.)

— H pro H in tit. Asiano.

K pro K C. I. n. 2946.

— M pro M C. I. n. 2019. — it. M ib. n. 2018. — it. H H Ӿ Ӿ in titt. As. ap. Maltebrun Annal. des Voyages XIV. p. 32. Clark. Itin. II. 1. p. 241. — M C. I. n. 3157. 3285.

Ξ pro Ξ si fides transcribenti C. I. n. 127. cf. Chifflet. p. 95. — it. Ξ C. I. n. 2690. — Ξ ib. n. 1586. — Ξ ib. n. 1151. — Ξ ib. n. 1208. — Ξ ib. n. 1187. (*)

(*) Memorabilis usus est litterarum ΚΣ pro Ξ in tit. Nicaeensi ap. Viduam Inscr. p. 5. ex aetate Imp. Neronis.

ꟹ pro O in vasculis Nolanis et in att. mon. lapid. Kunstbl. Sept. 1836. cf. supra tit. Corcyr. n. 31.

Ϸ pro P C. I. n. 648.

Ʃ pro Σ ex antiquo arcu Scythico ʒ C. I. n. 1508. 2112. — De frequente litterae Σ inversione cf. Kopp. palaeogr. cr. Vol. I. §. 204. — it. ϑ C. I. n. 119. 2154. — it. Ʃ ib. n. 1811ᵇ. — it. < ib. n. 227ᵇ. 1917. 2007. 2476ᵉ. cf. Viscont. Iconogr. gr. I. tab. VIII. 3. — it. *S* praesertim in fine vocabuli C. I. n. 456. 2046. — it. ς ib. n. 287. cf. Eckhel. prol. p. 102. Ficoron. p. 19. Salmas. ad Solin. p. 1238.

Ʊ pro Y C. I. n. 2154. — Y in tit. Aegypt. ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. T. V. tab. 86. — it. Y C. I. n. 3150. — it. Y ib. n. 3155.

Ф pro Φ C. I. n. 203. 303. 626ᵇ. 2744. — it. ΟΙΟ ib. n. 668. — it. φ ib. n. 1338. — it. ◊ ib. n. 3082. — it. ⍋ ib. n. 3123. —+ in gemmis, vid. Villoison. Mag. enc. VII. (1801.) T. II. p. 469. coll. Marini Act. fr. Arval. extr. et in nummis Seleucid. Arsacid. Philadelph. Lyd. vid. Villois. l. c.

Χ pro X C. I. n. 2719.

Ω pro Ω C. I. n. 127. — it. ω in titt. Asianis. — Ω in titt. Stratonic. C. I. n. 2723. — it. Ω ib. n. 2690. — it. Ω ib. n. 3371.

OO pro ω C. I. n. 1338. 972. (proprie ∞ ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab. 56. cf. C. I. ad n. 49. 59. p. 86.) — it. ω Ross. Inscr. inedd. I. n. 44. — it. ω in tit. Panorm. ap. Castell. p. LIII.

Ш pro Ш ex quarto p. Chr. saec. C. I. n. 1187. — it. ƩΣ pro Ω in tit. Aeg. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab. 86. — it. Λ in cuso Cumano ex coll. Broendst.

Praeterea litterae haud raro apicibus vel aliter ornantur, ut Α Δ Λ C. I. n. 1168. Β Φ ib. n. 2747. Ψ n. 104. (C. I. n. 349.) Α Μ C. I. n. 1338. Σ ib. n. 2452. cf. Ross. Inscr. inedd. I. n. 20. 24. — Ε Η C. I. n. 513. — Ε Η Ross. l. c. n. 24. — Ε Η C. I. n. 2842. — Ξ ib. n. 1099. 1126. — Η ib. n. 2066ᵉ. — Η ib. n. 818. — Ω ib. n. 270. — Ε Ε etc. ib. n. 356. — Α Α Δ Ε Ε Η Η Ι Κ Λ Λ Μ Η Ν Ρ Σ Τ Υ Υ Φ Χ etc. Ross. Inscr. inedd. I. n. 20. 23. 24. 74. vel Α Ε Η Ι Κ Λ Μ Ν Π Ρ Σ Τ Υ Χ Ω tit. Mys. ap. Ch. Fellows Asia minor. 1839. p. 27. — Postremo formâ graciliori Γ Δ Μ et Η Ν Π C Τ Υ Φ et Φ Ш, ut C. I. n. 1050.

2. Diphthongus OY per compendium scripta Ȣ (Ross. Inscr. inedd. I. n. 16.), unde forma Ȣ 8, in titulis inde a Septimii Severi et Caracallae temporibus hinc inde comparet C. I. n. 1320. 1353. 1375. 2154. Nec remotiorem ei antiquitatem nummi adsignant; Eckhel. D. N. I. p. CL. IV. p. 233.

cf. Osann. Syll. p. 576. In titulo Attico C. I. n. 123. ea forma Fourmonto debetur. Diphthongus ΕΙ subinde litterâ Η repraesentatur, ut Ἑρμήων n. 100. χρήας, πλήονας, ἐπιτάδηον, ἀσαμήωτον n. 116. quae scriptura proprie ex dialectorum ratione aestimanda est; cf. C. I. II. p. 402. Iota longum saepissime diphthongo ΕΙ exprimitur, ut κρείνω, Νείκων, Τείμων, Νεικάρετος n. 123. Φιλοτειμότατα n. 133. ἀνείκητος n. 139. 140. τειμήσαντεο, ἀεισείτους, Μαμερτεῖνος, Ἀντωνεῖνος C. I. n. 189. 190. Ἐπαφρόδειτος, Ἀφροδείσιος, Μαρεῖνος, Μακρεῖνος ibid. n. 270. 353. Ἐλευσεῖνι ib. n. 386. Εἰσίων ib. n. 1184. etc. Qui usus ubi ad vocalem correptam extenditur, vitium est sive aetatis sive quadratarii, ut Τεῖτος C. I. n. 353. Πεῖος ib. n. 1242. γυμνασειαρχήσας ib. n. 254. etc. Iota mutum aetate Septimii Severi prope constanter omittitur. Praeterea hac quoque aetate in universum quum aliae consonae haud raro duplicantur, ut ΠΟΛΛΙC in nummo ap. Winckelm. Mon. ant. p. 220. cf. Viscont. Mus. Pio-Clem. II. tab. 41. et in nominibus Romanis ΙΟΥΛΛΟC in gemmâ ap. Ficoron. tab. VI. n. 15. ΑΚΥΛΛΑC ap. Grut. 36. 5. ACINNIA in tit. Rom. ap. Marini Act. fratr. Arv. p. 490. ΛΟΥΠΠΟC C. I. n. 3487. et alibi (cum quo conferri potest antiquius exemplum Εὐριππίδης C. I. n. 213.), ΤΙΤΤΙΟC ap. Maffei A. Galliae p. 8. etc., tum inprimis sigma, ut ΟΥΟΛΟΥCCIANOC Eckhel. Cat. Mus. Vind. P. I. n. 66. ΚΑΙCCIA Chandl. Inscr. p. 91. 5. et ante consonas, idque non solum ante Τ, ut ΑΡΙΣΣΤΟΝ, ΣΕΒΑΣΣΤΟΝ C. I. n. 1306. ΑΥΓΟΥCCΤΑ in nummo ap. Froehl. p. 23. cf. supra p. 49. sed etiam ante quamvis aliam consonam, ut ΑΒΑΣΣΚΑΝΤΩ, ΚΟΣΣΜΟΥ C. I. n. 1306. ΑCCΚΛΗΠΙΑΔΗC in tit. Rom. ap. Marini Act. fratr. Arv. p. 493. Paullo reconditior ratio nominis est ΜΟΣΣΧΙΩΝ C. I. n. 2298. Ex pronuntiatione item aestimandus est usus promiscuus litterarum Σ et Ζ, ut Ζώσιμος et Σώσιμος, de quo recte iudicavit Welcker. Syll. Epigr. p. 295. Sic Σώπυρος C. I. n. 199. 1095. Σωπυρίων ib. n. 1211. habetur pro Ζώπυρος, Ζωπυρίων, quae scriptura vulgaris est. Scribitur ΣΜΥΡΝΑ atque etiam ΖΜΥΡΝΑ C. I. n. 1003. 1590. ut alia missa faciamus; de quâ scripturâ v. Diar. Ienens. 1811. n. 115. p. 339. Osann. Syll. p. 201. Passov. Quaest. de vestigiis coronarum Meleagri et Philippi in Anthol. Const. Ceph. 1827. p. 9. Welcker. Syll. Epigr. p. 213. ubi quod exemplum citatur ex Paciaud. Mon. Pelop. II. p. 94. non huc pertinet. — In litteris eiusdem organi ante aspiratam modo tenuis est modo aspirata, ut in tit. Ithac. C. I. n. 1927. ΣΑΦΦΟΥ, cf. ΣΑΦΦΩ in nummis; in tit. Corcyr. C. I. n. 1850. ΒΑΧΧΙΔΑΝ pro ΒΑΚΧΙΔΑΝ, in thecâ sepulcr. Sard. C. I. n. 3469. ΑΦΦΙΟΥ, in tit. Doryl. apud Luc. Itin. I. p. 303. 26. ΑΦΦΗ, et alibi ΟΦΦΙΑΝΟΣ (C. I. n. 286.) pro Ὀπφιανὸς ex latino *Oppia-*

nius (*). Eodem modo C. I. n. 2169. scriptum est ΚΑΘΘΕΣΑΝ pro κάτθεσαν. Alia quae hos titulos spectant, vide in Append. II.

3. De formis barbarâ aetate obtinentibus pauca notamus. Constat apud Dorienses nomina in -ίας desinentia contrahi solita esse in -ις, ut Ψαυμίας Ψαῦμις, Δεινίας Δεῖνις, Νικίας Νῖκις, Ἀριστίας Ἄριστις, C. Inscr. n. 1197. 1232. (**) Ad hunc igitur modum senescens graecitas etiam exitus nominum -ιος et -ιον contrahit in -ις, -ιν. Unde Δημῆτρις pro Δημήτριος C. I. n. 284. Ἑλλάδις p. Ἑλλάδιος ib. n. 942. Γαλλάτις p. Γαλλάτιος ib. n. 1656[b]. Διονύσις p. Διονύσιος ap. Paciaud. gr. anagl. interpr. p. 15. Αὐρῆλις, Ἰοῦλις, Δομίτις in Nubiensibus a Niebuhrio editis; Ἀπολλινάρις Letronn. Aegypt. sub imp. Rom. p. 471. Ἀφροδιτάρις ap. Pouquev. Itin. III. p. 86. cf. Welcker. Syll. Epigr. n. 13. 47. 75. 83. — Ἄκεστιν p. Ἀκέστιον C. I. n. 511. in Add. Ἀφροδεῖσιν p. Ἀφροδείσιον ib. n. 1781. Καλλίστιν p. Καλλίστιον ib. n. 1889. Φιλημάτιν p. Φιλημάτιον ib. n. 506. Ἐλευθέριν p. Ἐλευθέριον ib. n. 704. μαρτύριν p. μαρτύριον in tit. ap. Burckh. Itin. I. p. 355. cf. Corsin. N. Gr. App. p. 22. Eodemque modo existimandum de nominibus virilibus Ἀθήναϊς n. 100. Εἰρήναϊς C. I. n. 269. Ἑστίαϊς ib. n. 573. Et gradatim progrediente hâc barbarie Graeci hodierni vel potius plebes e. g. ex voce ποδάριν (ποδάριον) extremo compendio ποδάρι uti solent.

Eiusdem barbariei est accusativus hellenisticus ἄνδραν in tit. Thessal. C. I. n. 1781. et Ther. n. 111. in Act. Acad. Boruss. 1836. γυναῖκαν et μητέραν in Olbiopolit. C. I. n. 2087. cf. Thessalonic. ib. n. 1988. *b. A.* et Aegypt. ap. Peyron. Pap. Gr. P. I. p. 22. στυλλεῖδαν in Smyrn. C. I. n. 3293. Cuius-

(*) Scriptura nominum Romanorum magnopere variat. Legitur Λαουΐα et Λαουΐα C. I. n. 3474. et Λαίβιος, Λαιβία, Λαιβιανὸς ib. n. 3491. 3514. 3403. Λαουϊανὴ et Λαιβιανὴ ib. n. 3484. 3497. Σεούηρος et Σιβῆρος vel Σευῆρος ib. n. 1215. 1217. 2595. Οὔηρος et Βῆρος ib. n. 1318. 191. Οὐιτέλλιος et Βιτέλλιος ib. n. 1427. 1399. Φλαούϊος et Φλάβιος, Φλαουϊανὸς et Φλαβιανός ib. n. 2590. 1129. 3483. (insolentius scriptum est Μηουβιανός — *Maevianus* ib. n. 2930.) Οὐαλέριος et Βαλέριος ib. n. 192. 1732. etiam Φαλερία ap. Dubois Catal. Marm. Choiseul. p. 138. Οὔβιος et Βίβιος vel Βείβιος C. I. n. 1237. 1238. 3084. Αὐίδιος et Ἀβίδιος Marm. Oxon. p. 74. n. 44. et C. I. n. 1425. — Eiicitur aliquoties vocalis, ut Λέντλος — *Lentulus* C. I. n. 2943. Ῥῆγλος — *Regulus* ib. n. 1967. Δέκμος — *Decimus* ib. n. 687. Κάτλος — *Catulus* ap. Grut. p. 425. 503. Βύβλος — *Bibulus* etc. Quales contractiones hinc inde legentibus versus serioris aevi imponuntur, ut in voce Ἀρτέμων ap. Welck. Syll. n. 84. p. 114. Μελιτίνη C. I. n. 3511. etc. Memorabilis scriptura est ΜΑΑΡΚΟΣ C. I. n. 887. cf. Diar. Archaeol. Hal. 1835. n. 3. p. 22. ΜΑΑΡΚΟΣ, ΜΑΑΡΚΕΛΛΟΣ in tit. Taurom. ap. Castell. VIII. 10. p. 108. et ΜΑΑΡΚΙΟΣ C. I. n. 1137. quae productio nomen prodit ex *Mamercus* contractum (cf. Grotef. Gr. Lat. p. 286.) Alius generis est nomen Λάαγος pro Λᾶγος C. I. n. 2545.

(**) Alius generis est Ζῆνις, Θέογνις C. I. n. 2223. Sed Πόταμις, Ἀθήναϊς, Πρύτανις non recte componuntur ap. Osann. Syll. p. 330.

modi depravationis quantum populis debeatur in vicinia barbarorum habitantibus, tituli docent Olbiae, Chersonesi Taurici, Bospori, de quorum ratione accurate, ut solet, exposuit Boeckhius C. I. II. p. 107. sqq. Inscriptiones Sardianae, ut C. I. 3467. Adulitana etc. v. Letronn. Journ. d. Sav. a. 1825. p. 97. 222. 259. et a. 1832. p. 368. etc.

Etiam ad constructionem soloeca plura reperiuntur in huiusmodi titulis, ut σὺν genitivum additum habet C. I. 2114. c. d. βασιλεύων dicitur pro βασιλεύοντος ib. 2117. δηνάρια πενταкισχίλια pro δηναρίων πεντακισχιλίων ib. 2826. et sexcenta alia generis eiusdem. Minus offendit dativus, quo Graeci in Consulibus Romanum ablativum reddunt, ut Λευκίῳ Ἐπιδίῳ, Τιτίῳ Ἀκυλείνῳ ὑπάτοις C. I. 2562. cf. ib. 1969. 2943. Qui casus idem solemnis est in tribubus Romanis, ut Κυρείνᾳ C. I. 2460. 2462. etc.

4. Barbaries orthographiae non semper indicio est titulum esse admodum recentem. Nam ea quum vel in Atticis antiquioribus saepe quadratariorum debetur imperitiae (v. Diar. Archaeol. Hal. 1837. n. 15. p. 117.) quos interdum non dissimiles fuisse dixeris barbaro τοξότῃ ap. Aristoph. Thesmoph. 1007. sq. tum apud Cares mature grassata est falsa huiusmodi ratio; v. tit. Mylas. C. I. 2693. e. ubi κὲ, Ἀριστένετος (cf. 2714.) et titt. Stratonicens. ib. 2715. etc. in quibus ι pro ει scribitur vel ante Augustum Imperatorem. Mature etiam Megarensium scripturam barbaris vitiis laborasse tituli docent C. I. 1051. 1066. 1067. in quibus κέκρυπτε, δόξες, μυρίες etc. Sed omnino quanto recentiores tituli sunt, tanto pravior eorum orthographia solet esse; quo pertinet et confusio litterarum, ut Ξ et Ζ C. I. 2223. Χ et Κ ib. 2297. 2302. Ι et Υ ib. 1168. 1180. 2102. Θ et Τ Walpol. Trav. p. 601. etc. et scriptura Ηφεστος C. I. 628. Στιριεὺς ib. 294. κεῖμε, κῖτε, εὐψύχι, μνημῖον, Ὑποκράτης et sexcenta alia, quae persequi pluribus non lubet.

97.

In basi magnâ ante propylaea arcis Ath. Ed. Chandl. Inscr. II. p. 14. p. 52. Cf. Stuart. Antt. Att. II. p. 39.

ΜΟΣ	Ὁ δῆ]μος
Μ ΑΓΡΙΠΠΑ	Μ[άρκον] Ἀγρίππα[ν
ΛΕ ΥΙΟΝ	Λε[υκίου] υἱὸν,
ΤΡΙΣΥ ΟΝΤΟΝΓΑΙΟΥ	τρὶς ὕ[πατ]ον, τὸν [ἑ]α[υτ]οῦ
Ε ΛΙ ΓΕΤΗ	ε[ὐερ]γέτην.

Titulus a. u. c. 726. positus est. Pausanias I, 22, 4: ad propylaea duas vidit statuas equestres, quas in alto positas dispicere non potuit. Chandl. alteram contendit Agrippae fuisse, C. Caesaris (Octaviani) alteram. Titulum correctum dedit amicus Stuarti.

ΟΔΗΜΟΣΑΠΟΤΩΝΔΟΘΕΙΣΩΝΔΩΡΕΩΝΥΠΟΓΑΙΟΥΙΟΥΛΙΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΘΕΟΥ
ΚΑΙΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΘΕΟΥΥΙΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΑΡΧΗΓΕΤΙΑΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΕΠΙΤΟΥΣΟΠΛΙΤΑΣΕΥΚΛΕΟΥΣΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ
ΤΟΥΚΑΙΔΙΑΔΕΞΑΜΕΝΟΥΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΥΠΕΡΤΟΥΠΑΤΡΟΣΗΡΩΔΟΥΤΟΥΚΑΙΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΟΣ
ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΝΙΚΙΟΥΤΟΥΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣΑΘΜΟΝΕΩΣ

98.

In epistylio porticus Doricae ad forum Atheniis. Tit. dederunt Spon. Itin. II. p. 183. Whelar. Itin. p. 388. Pocock. Inscr. I. c. 5, s. 4. p. 51. Vandal, Diss. p. 589. Chishull. Ant. As. p. 201. Corsin. F. A. II. p. 161. Optime dedit Stuart. Ant. Att. I. cap. 1. tab. 3. Pomard. Itin. I. p. 138. Habuit Boeckh. etiam ex Mustoxydianis, qui Ξ praebet pro Stuartiano Ξ. Textum vid. in margine.

Ὁ δῆμος ἀπὸ τῶν δοθεισῶν δωρεῶν ὑπὸ Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος Θεοῦ καὶ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Θεοῦ υἱοῦ Σεβαστοῦ Ἀθηνᾷ ἀρχηγέτι[δ]ι, στρατηγοῦντος ἐπὶ τοὺς ὁπλίτας Εὐκλέους Μαραθωνίου τοῦ καὶ διαδεξαμένου τὴν ἐπιμέλειαν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ἡρώδου τοῦ καὶ πρεσβεύσαντος. Ἐπὶ ἄρχοντος Νικίου τοῦ Σαραπίωνος Ἀθμονέως.

Ex Caesaris Augustique donis Minervae dicata stoa dicitur. Est haec Minerva ἀρχηγέτις ex antiquo cultu. Plutarch. Vit. Alcib. c. 2. ἡμῖν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς οἱ πατέρες λέγουσιν, ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ καὶ πατρῷος Ἀπόλλων ἐστίν. Schol. Aristoph. Av. 515. τῆς δὲ ἀρχηγέτιδος Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα γλαῦκα εἶχεν ἐν τῇ χειρί. Octavianus hic Augustus audit, unde titulum non ante a. u. c. 727. scriptum esse patet. Accuratius tempus definivit Boeckh. ex inscriptione acroterii (n. 312.). *Archon Nicias fuit tum, quum templum dedicatum est, item Praetor Eucles Marathonius* (inter a. u. c. 742-754.), *qui simul operis perficiendi curam suscepit. Sed coeperat opus pater eius Herodes, in cuius locum successit filius Eucles. Haec est vis verborum:* τοῦ καὶ διαδεξαμένου τὴν ἐπιμέλειαν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ἡρώδου. *Quae sequuntur* τοῦ καὶ πρεσβεύσαντος *manifesto de Herode dicta sunt, qui ante opus coeptum legatus ad Principem missus erat et fortasse effecerat ut donis Athenienses augeret Augustus.*

99.

Athenis in lapide. Cyriac. p. XV. n. 111. et Murat. I. p. CCXXI. 8.

ΟΔΗΜΟΣ
ΓΑΙΟΝΚΑΙΣΑΡΑΣΕΒΑΣΤΟΥΥΙΟΝΝΕΟΝΑΡΗ

Ὁ δῆμος,
Γάϊον Καίσαρα Σεβαστοῦ υἱὸν, νέον Ἄρη.

Caius ab Augusto adoptatus obiit a. 756. Nec multo ante statua cum hoc titulo posita fuerit.

100.

Athenis transscripsit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 196. unde Vandal. Diss. p. 694. Corsin. F. A. T. II. p. 194. Whel. lapidem detulit Oxonium: ibi inspexit Maffeius et quinque priores versus emendatiores edidit Mus. Ver. p. CCCCXLII. Postremo ed. Chandl. Marm. Oxon. II. 55.

ΟΙΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΕΣΕΝΤΩΕΠΙ
ΒΑΣΙΛΕΩΣΡΟΙΜΗΤΑΛΚΑ
ΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΙΑΥΤΩΙ ΠΑΙ
ΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΩΝΘΗΒΑΓΕΝ[Ο]Υ[Σ]
ΘΕΟΔΩΡΟΥΤΩΝΙΡΗΝΑΙΟΥ[ΕΡ]
ΜΗΩΝΥΠΟΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣΤΟΥΜΥΡΩΝΟΣ
ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΩΣ
ΑΥΛΟΣΒΑΣΣΟΥΠΑΛΛΗΝΕΥΣ
ΛΕΟΝΤΙΣΚΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΣΟΥΝΙΕΥΣ
ΒΑΣΣΟΣ)ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ
ΛΗΝΑΙΟΣΓΑΡΝΕΤΙΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΣΙ..ΕΞΟΙΟΥ
ΦΙΛΗΜΩΝ)ΤΕΜΥΡΙΝΟΥΝΙΙΣ
ΧΑΒΡΕΑΣΤΙΜΟΚΡΑΤΟΣΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣΤΙΜΟΚΡΑΤΟΣ
ΕΥΜΗΔΗΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΝΑΥΚΥΔΗΣΙΣΙΔΟΤΟΥ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣΦΙΛΗΜΟΝ[ΟΣ]
Κ]ΑΛΛΙΞΕΝΩΣ . . .
Ε]Π[Ι]ΚΤΗΤΟΣΙΣ . . .
ΔΙ]ΟΝΥΣΙΟΣ . . . . .
ΔΗΜ]ΗΤΡ[ΙΟΣ].Σ. . .
. . . .

Fundus lectionis Chandl. textus est. Vs. 1. ultimum I ex Maff. Vs. 2. extr. lacunae signa habent editores. Vs. 3. Chandl. in fine ..ΜΗ.... pro

quibus ex Spon. et Maff. dedimus ΠΑΙ. Vs. 4. Maff. ΘΕΑΓΕΝ.... 5. ΘΕΟΛΟΓΟΥ. Spon. haec om. Vs. 5. extr. Chandl. Ω pro ΟΥ, quod accessit ex Maff. et Spon. qui in fine lacunam notavit. Vs. 7. primum Υ ex Spon. Vs. 8. Ε ex Sponio: Chandl. Κ. Vs. 9. ultima littera ex Spon. it. vs. 10. secundum Υ. Vs. 11. duplex Σ pro simplici ex Spon. it. vs. 12. litterae ΝΑΙΟΣ. Pro ΓΑΡΝΕΤΙΟΣ Spon. rectius ΓΑ....ΤΙΟΣ. Vs. 12. extr. Chandl. lacunam signat, Spon. non idem. Vs. 13. Chandl. ΑΘΗΝΑΙΣΙ....ΟΙΟΥ; Spon. ΑΘΗΝΑΙΣ, et in sup. lineâ ΕΞΟΙΟΥ. Ceterum Spon. omissa vs. 11. voce Παλληνεὺς turbavit ordinem demoticorum nominum vs. 11-13. Vs. 14. ΤΕΜΥΡΙΝ ex Spon. Chandlerus hic habet lacunam. Dein ex Chandl. ΟΥΝΙΙΣ, ubi Spon. ΟΥΝΤΙΟΣ. Vs. 15. ex Spon. ΟΚΡΑΤΟΣΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. sed pro ΤΟΣ haud dubie ΤΟΥΣ fuit vel ΤΟΥ. Vs. 16. ex Spon. ΙΜΟΚΡΑΤΟΣ, de quo idem valet. Vs. 17. ex Spon. ΗΜΗΤΡΙΟΥ et vs. 18. ΙΔΟΤΟΥ, et vs. 19. Α ac ΙΛΗΜΟΝ. Hic desinit Sponii exemplum.

Οἱ ἐφηβεύσαντες ἐν τῷ ἐπὶ
βασιλέως Ῥοιμητάλκα
ἄρχοντος ἐνιαυτῷ, παι-
δοτριβοῦντων Θηβαγέν[ο]υ[ς],
Θεοδώρου, τῶν Ἰρηναίου, [Ἑρ]-
μήων, ὑποπαιδοτριβοῦντος
Δημοσθένους τοῦ Μύρωνος
Κυδαθηναιέως·
Αὖλος Βάσσου Παλληνεύς,
Λεοντίσκος Διονυσίου Σουνιεύς,
Βέσσος Βάσσου Παλληνεύς,
Λήναιος Γαρ[γητ]τιος,
Ἀθηναὶς . . ἐξ Οἴου,
Φιλήμων Φιλήμονος [ἐκ] Μυρινού[ττ]ης,
Χαβρέας Τιμοκράτους Πειραιεύς,
Ἀριστοτέλης Τιμοκράτους,
Εὐμήδης Δημητρίου,
Ναυκύδης Ἰσιδότου,
Ἀφροδίσιος Φιλήμον[ος],
Κ]αλλίξενος . . . . . .
Ἐ]π[ί]κτητος Ἰσ . . . .
Δι]ονύσιος . . . .
Δημ]ήτρ[ιος] . . . .

Catalogus est gymnasticus, quales plurimos suppeditat Corp. Inscr. (n. 264. sqq.) Rhoemetalces Thraciae rex, quem Corsinus (F. A. II. p. 194.) et Caryus (hist. regg. Thrac. p. 66.) intelligunt, ab Antonio ad Augustum desciverat et Augustum a. u. c. 759. in bello Dalmatico adiuverat. Sed videtur potius Rhoemetalces Rhescuporidis f. intelligendus esse, qui a. u. c. 772 imperium accepit. Cf. Tacit. Ann. II, 67 (coll. 64). III, 38. IV, 5. 47. Vs. 5. Ἑρμήων pro Ἑρμείων est. Vs. 11. Bassi nomen non proprium Latinis est, sed antiquitus Doricum, unde Aeginae Bassidae. Cf. C. Inscr. n. 1167. 2248-53. De signo quo patris nomen idem esse ac filii significatur v. App. II. c. 4. Vs. 13. Mirum nomen Ἀθηναῖς redit n. 267. 272. 282. 623. partim in ipsis ephebis. Ad hanc analogiam tenemus nomina Εἰρηναῖς n. 269. Δημητρὶς n. 284. Ἑστιαῖς n. 573. Ἑλλαδὶς n. 942. quae omnia masculina sunt. Possis tamen nostro loco coniicere Ἀθηναΐσκος, ut alibi Ἑρμαΐσκος. De formula ἐκ Μυρρινούττης cf. C. Inscr. n. 181. et 297.

101.

Athenis in Gymnasio Ptolemaei. Ed. Stuart. Antt. Att. Vol. III. p. 1. Habuit Boeckh. etiam e schedis Akerbladii.

ΟΔΗΜΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΑΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝΒΑΣΙΛΕΩΣΙΟΥΒΑ
ΥΙΟΝΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΕΚΓΟΝΟΝ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΗΣΕΑΥ
ΤΟΥ

Ὁ δῆμος
βασιλέα Πτολεμαῖον, βασιλέως Ἰούβα
υἱόν, βασιλέως Πτολεμαίου ἔκγονον,
ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς ἑαυ-
τοῦ.

Akerblad. vs. 5. ΤΟΝ, quasi sit ΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟΝ.

Iuba Iubae f. ab Octaviano Caesare paternum regnum recepit, simulque data ei est in matrimonium Cleopatra Selene, M. Antonii Triumviri et celebris Cleopatrae filia (Dio. LI, 16.). Iubae patri successit filius Ptolemaeus, cuius filius Iuba est, qui nostro in titulo memoratur. Huius filium Ptolemaeum statua collocanda honorant Athenienses. Is quum esset iuvenis Tiberio imperante a. u. c. 777 antiquis patrum muneribus, scipione eburneo et toga picta ornatus (Tacit. Ann. IV, 24. 26.) a Caio Caligula interfectus est (Dio LIX, 25. Suet. Calig. 26.). Unde aetas tituli cognoscitur.

102.

Athenis in basi magna, olim in aedibus Iani Mistrigo. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 35. et Misc. erud. ant. X, 6. p. 319. Corruptum titulum dedit Whel. Itin. p. 404. Melet. Geogr. p. 351. Ex Sponio potissimum dederunt Fabrett. Inscr. ant. p. 440. Vand. Diss. p. 621. Fleetwood. p. 148. 2. Ryck. ad Tacit. Hist. II. 2. Marin. Act. Fratr. Arv. T. II. p. 725. Eckhel. D. N. III. p. 482. Cf. Harduin. de nummis Herodiad. p. 89 sqq. Riemann. de Inscr. Ind. p. 16. sqq. Forma litterarum expressa est ex Chandl. Syll. Inscr. p. XXVII. Habuit Boeckh. etiam e schedis Fourmonti.

ΗΒΟΥΛΗΗΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΚΑΙ
ΗΒΟΥΛΗΤΩΝΧ̄ΚΑΙΟΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΛΙΑΝΒΕΡΕΝΕῙΚ̄ΗΝΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
ΜΕΓΑΛΗΝΙΟΥΛΙΟΥΑΓΡΙΠΠΑΒΑΣΙ
ΛΕΩΣΘΥΓΑΤΕΡΑΚΑΙΜΕΓΑΛΩΝ
ΒΑΣΙΛΕΩΝΕΥΕΡΓΕΤΩΝΤΗΣΠΟ
ΛΕΩΣΕΚΓΟΝΟΝΔΙΑΤΗΣΠΡΟΝΟΙ
ΑΣΤΟΥΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕ
ΩΣΤΙΒ·ΚΛΑΥΔΙΟΥΘΕΟΓΕΝΟΥΣ
ΠΑΙΑΝΙΕΩΣ

Vs. 2. vulgo X. Spon. X̄. Whel. et Fourm. X̲̄. Vs. 3. Melet. Βερενίκην βασιλεισσαν. Vs. 8. Whel. ΓΟΛΕ.

Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου καὶ
ἡ βουλὴ τῶν Χ καὶ ὁ δῆμος Ἰου-
λίαν Βερενείκην, βασίλισσαν
μεγάλην, Ἰουλίου Ἀγρίππα βασι-
λέως θυγατέρα, καὶ μεγάλων
βασιλέων εὐεργετῶν τῆς πό-
λεως ἔκγονον, διὰ τῆς προνοί-
ας τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς πόλε-
ως Τιβ. Κλαυδίου Θεογένους
Παιανιέως.

Est haec Berenice minor, filia Agrippae I, uxor primum Herodis Chalcidis regis, post Polemonis II. regis Ponti. Cf. Boeckh. ad h. l. Μεγάλοι βασιλεῖς εὐεργέται, ut Herodes M. (v. Ioseph. l. l.), Aristobulus, Io. Hyrcani f. φιλέλλην dictus. — Statuae Berenices dedicandae munus suscepit Tib. Claud. Theogenes ὁ ἐπιμελητὴς τῆς πόλεως, qualis olim Demetrius Phalerensis, praeses sed non perpetuus. Cf. n. 480. Annus tituli definiri non potest.

103.

Olim Athenis, nunc Oxonii, a Whelero delatum marmor candidum, in tribus lateribus scripturâ tectum. Edid. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 76. sqq. Whel. Itin. p. 403. sqq. ed. Angl. et ex Spon. Corsin. F. A. II. p. 171. Vandal. p. 595. 617. 693. Ex lapide iteravit Chandl. Marm. Oxon. II. 54.

[*Textum vide in pag. seqq.*]

Titulus in aetatem Hadriani referendus videtur.

Lat. I. Cosmetes princeps gymnasiorum magistratus est. (V. Dial. Atioch. c. 8. coll. Erotian. Lex. Hipp. v. κόσμου, et Vandal. Diss. p. 690. Corsin. F. A. II. p. 143. Comm. Gotting. a. 1754. IV. p. 51.). Dedicatur hoc catalogo Cosmetae Nymphodoti imago a Pothino gymnasiarcho (lat. I. v. 22.); id quod principio versibus duobus pronunciatur, in quibus nota miram formam εὐφήβοισιν pro ἐφήβοισιν, ut Ἔρυτος et Εὔρυτος (v. Buttm. Lexil. p. 146. Welcker. de col. Cretens. Theb. p. 18.). Archon eponymus est C. Iul. Cassius Stiriensis. Post Cosmetam adduntur duo ὑποκοσμῆται (cf. C. I. n. 271.) et deinde gymnasiarchi. Post hos gymnasiarchos, quibus mensium nomina praeposita sunt, alia duodecim nomina comparent eorum haud dubie, qui puerorum gymnasiarchi fuerunt, quum priores illi epheborum sint; cuius rei indicium Boeckhio vs. 22. τῷ Ἑρμῇ esse videtur, quippe quum Hermaea puerorum sint solemnia. Ordo mensium iustus est. V. C. Inscr. n. 71. 523. Sed seriem eorum auspicatur Boedromion (v. n. 276.). Scilicet ephebia et gymnasiorum exercitationes ab illo mense initium videntur cepisse (V. Boeckh. Comm. II. de ephebia). De anni principio v. Cors. F. A. II. p. 442. sqq. Iam quum annus hic intercalaris sit, cur gymnasiarchi puerorum duodecim enumerentur, sane mirum est; nisi statuas alterum ex illis duobus vs. 19. hic intelligi debere. Quamquam verisimilius est vs. 27. excidisse nomen gymnasiarchi decimi-tertii.

Lat. II. quum prope nihil nisi patrum nomina exhibeant, ut vs. 21-23. Υγείνου, Πυλάδου, Ζωσίμου. Vs. 13. Ἀγαθόπους, Ἀγαθόποδος etc. non est cur immoremur.

Lat. III. magistros continet, quorum primus fuit etiam gymnasiarchus; alter est ἡγεμών (v. C. I. n. 266.), tertius γραμματεύς (cf. n. 266. 276. 280. 286.), porro ὁπλομάχος (cf. n. 266.), κεστροφύλαξ (cf. n. 268.).

[*Continuatur pag. 258.*]

I.

ΕΙΚΟΝΑΤΗΝΔΕΠΟΘΕΙΝΟΣΕΝΕΥΦΗΒΟΙΣΙΠΑΛΑΙΣΤΡΑΙ[Σ]
ΤΕΥΞΑΣΚΟΣΜΗΤΟΥΘΗΚΑΤΟΝΥΜΦΟΔΟΤΟΥ
ΕΠΙΤΗΣΓΑΙΟΥΙΟΥΛΙΟΥΚΑΣΙΟΥΣΤΕΙΡΙΕΩΣΑΡΧΗΣ
ΚΟΣΜΗΤΗΣΕΦΗΒΩΝ
ΩΛΟΣΠΟΝΤΙΟΣΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣΑΞΗΝΙΕΥΣ
ΚΑΙΥΠΟΚΟΣΜΗΤΑΙΩΛΟΣΠΟΝΤΙΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΣΑΞΗ
ΝΙΕΥΣΚΑΙΧΑΡΙΤΩΝΙΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΑΙΚΑΘΩΣΕΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝ
ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝΑΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣ)ΑΞΗΝΙΕΥΣ
ΠΥΑΝΟΨΙΩΝΑΔΗΜΗΤΡΙΟΣΝΥΜΦΟΔΟΤΟΥΑΞΗΝΙΕΥΣ
ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝΑΣΥΜΦΕΡΩΝ)ΑΞΗΝΙΕΥΣ
ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ·Α·ΑΝΤΙΟΧΟΣΜΕΝΑΝΔΡΟΥΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ·Β·ΚΛ·ΝΙΚΩΝΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
ΓΑΜΗΛΙΩΝΑ·ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΖΩΣΙΜΟΥΛΑΜΠΤΡΕΥΣ
ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝΑ·ΜΑΚΡΕΙΝΟΣΖΩΣΙΜΟΥΛΑΜΠΤΡΕΥΣ
ΕΛΑΦΗΒΟΛΙΩΝΑ‹ΛΙΚΙΝΝΙΟΣΠΟΛΥΑΙΝΟΣΚΟΛΛΥΤΕΥΣ
ΜΟΥΝΥΧΙΩΝΑ·ΤΙΤΟΣΦΛΑΥ‹ΑΛΥΠΟΣΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΑ‹ΤΙΤΟΣΦΛΑΥΙΑΝ[ΟΣΜ]ΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
ΣΚΙΡΟΦΟΡΙΩΝΑΑΝΘΟΣΚΑΙΠΑΓΧΑΡΗΣΟΙΑΝΘΟΥΛΑΜΠΤΡΕΙΣ
ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΑ‹ΩΛΟΣΠΟΝΤΙΟΣΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣΑΞΗΝΙΕΥΣ N
[ΜΕΤ]ΑΓΙΤΝΙΩΝΑ‹ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣΗΡΩΝΟΣΟΣΘΕΝ
Π[ΟΘ]ΕΙΝΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΕΡΙΚΑΙΕΥΣΤ[ΩΙ]ΕΡΜΗ
ΑΡΧΕΛΑΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΠΕΙΡΑΙΕΥΣ‹ΑΓΑΘΩΝΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΣΙΜΟΗ . . . ΠΥΛΑΔΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙ‹ΣΕΜΝΟΣΥΓΙΝΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
ΠΑΠΠΟΣΖΩΣΤΗΡΟΣΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ‹ΠΟΜΠΩΝΙΟΣΖΩΣΤΗΡΟΣΓΑΡΓΗΤ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥΛΕΥΚ . . . . ΕΙΤΟΣΖΩΣΙΜΟΥΠΑΙΟΝΙ
ΕΠΑΦΡΙΩΝΙΣΕΥΘΟΥΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ
ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥΠΕΙΡΑΙ‹ΦΙΛΟΤΙΚΟΣΑΤΤΙΚΟΥΑΛΙΜΟΥΣΙΟΣ
ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΗΣ·ΑΡΙΣΤΩΝΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣ

II.

.ΣΟΣΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ
. . . . . .
.ΟΣ[Α]ΡΙΣΤ[Ι]ΟΥ
[ΣΤΕ]ΦΑΝΟΣΠ[ΡΑ]ΞΙΤΕΛΟΥΣ
ΙΟΣ)
ΩΝ)
.ΙΟΣΙΣΙΔΟΤΟΥ
ΣΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ
ΣΒΑΚΧΥΛΟΥ
ΟΣΞΗΝΩΝΟΣ
ΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΥ
ΟΥΣ)
[Α]ΓΑΘΟΠΟΔΟΣ
ΜΟΣΤΙΤΟΥ
ΤΟΣΓΛΑΥΚΟΥ
ΣΓΛΑΥΚΟΥ
ΡΙΟΣΣΩΚΡΑΤΟΥΣ
ΣΦΩΚΙΩΝΟΣ
[Σ]ΩΤΗΡΙΔΑ
ΟΣΥΓΕΙΝΟΥ
ΠΥΛΑΔΟΥ
ΞΩΣΙΜΟΥ
ΩΝΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
·ΟΣ)ΣΩΤΑΣΠΑΡΙΑΝΟΥ
ΣΠΑΡ[Ι]ΑΝΟΥ
ΙΟΣΙΣΙ[Δ]ΟΤΟΥ
ΗΣΔΙΟΓΕΝΟΥΣ
ΟΣΣΤΑΦΥΛΟΥ
ΥΝΟΣΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ
ΣΣΤΡΑ[Τ]ΩΝΟΣ
Ρ)
ΝΙΚΙΟΥ
ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ
ΕΟΣΗΘΙΚΟΥ
ΟΣΑΡΧΕΛΑΟΥ
ΝΙΟΣ)
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
..ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΥ
...ΜΟΥΣΑΙΟΥ

III.

ΠΑΙΔΕΥΤΑΙ
ΛΙΚΙΝΝΙΟΣΠΟΛΥΑΙΝΟΣΚΟΛ....
ΗΓΕΜΩΝΕΠΙΚΤΗΤΟΣΠΡΟΣΔ....
Ρ·ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ)ΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣΠΟΘΕΙΝΟΥΕΡΙΙ....
ΟΠΛΟΜΑΧΟΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ....
ΠΛΟΥΤΙΑΝΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥΣ....
ΜΗΝΟΦΙΛΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥΜΑ....
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥΕΞΟ....
ΠΑΙΩΝΔΙΟΜΗΔΟΥΣΠΑΛΛΗ....
ΣΕΞΣΤΙΟΣΝΙΚΑΝΩΡΣΦΗΤΤΙΟΣ
ΠΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥΑ..
ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΣΕΥΜΟΛΠΟΥΚΗΦ...
ΕΡΜΙΑΣΤΡΥΦΩΝΟΣΜΑΡΑΘΩ[ΝΙΟΣ]
ΚΕΣΤΡΟΦΥΛΑΞΠΥΘΙΚΟΣΕΥΔΩ...
ΘΥΡΩΡΟΣΑΙΣΧΙΝΗΣΟΚΑΙΨΙΑ..

ΚΟΚ

Lat. I.

Εἰκόνα τήνδε Πυθεῖνος ἐν εὐφήβοισι παλαίστραις
τεύξας κοσμητοῦ θήκατο Νυμφοδότου.
Ἐπὶ τῆς Γαΐου Ἰουλίου Κασίου Στειριέως ἀρχῆς
κοσμητὴς ἐφήβων
Ὦλος Πόντιος Νυμφόδοτος Ἀζηνιεύς,
καὶ ὑποκοσμῆται Ὦλος Πόντιος Δημήτριος Ἀζη-
νιεὺς καὶ Χαρίτων Ἰατροκλέους Μελιτεύς.
Γυμνασιάρχαι καθὼς ἐγυμνασιάρχησαν·
Βοηδρομιῶνα Νυμφόδοτος Νυμφοδότου Ἀζηνιεύς,
Πυανοψιῶνα Δημήτριος Νυμφοδότου Ἀζηνιεύς,
Μαιμακτηριῶνα Συμφέρων Συμφέροντος Ἀζηνιεύς,
Ποσειδεῶνα Ā. Ἀντίοχος Μενάνδρου Μελιτεύς,
Ποσειδεῶνα B̄. Κλ. Νίκων Μαραθώνιος,
Γαμηλιῶνα Ἐπίκτητος Ζωσίμου Λαμπτρεύς,
Ἀνθεστηριῶνα Μακρεῖνος Ζωσίμου Λαμπτρεύς,
Ἐλαφηβολιῶνα Λικίννιος Πολύαινος Κολλυτεύς,
Μουνυχιῶνα Τίτος Φλαυ. Ἄλυπος Μαραθώνιος,
Θαργηλιῶνα Τίτος Φλαυϊανὸς Μαραθώνιος,
Σκιροφοριῶνα Ἄνθος καὶ Παγχάρης οἱ Ἄνθου Λαμπτρεῖς,

Ἑκατομβαιῶνα Ὦλος Πόντιος Νυμφόδοτος Ἀζηνιεὺς νεώτερος,
Μεταγειτνιῶνι Πτολεμαῖος Ἥρωνος Ὀῆθεν (vel Φαθεῃ).
Ποθεῖνος Ἡρακλείδου Ἐρικαεὺς τῷ Ἑρμῇ.
Ἀρχέλαος Ἀπολλωνίου Πειραιεύς, Ἀγάθων Μελιτεύς,
Σιμ[ωνίδης] Πυλάδου Μαραθώνιος, Σέμνος Ὑγίνου Μαραθώνιος,
Πάππος Ζωστῆρος Γαργήττιος, Πομπώνιος Ζωστῆρος Γαργήττιος,
Διονύσιος Εὐφροσύνου Λευκ(ονοεύς), [Ἐπαφρόδ]ειτος Ζωσίμου Παιονίδης,
Ἐπαφρίων Ἰσεύθου? Γαργήττιος,
Ἐλευσίνιος Δημητρίου Πειραιεύς, Φιλωτικὸς? Ἀττικοῦ Ἁλιμούσιος.
Παιδοτρίβης Ἀρίστων Ἀφροδισίου Ῥαμνούσιος.

Lat. III.

Παιδευταί.
Λικίννιος Πολύαινος Κολλυτεύς,
ἡγεμὼν Ἐπίκτητος Προσδ[οκίμου? ....
γραμμ. Διονύσιος Διονυσίου Μελιτεύς,
Ἡρακλείδης Ποθείνου Ἐρικαιεύς,
ὁπλομάχος Ἀσκληπιάδης ....
Πλουτιανὸς Ἀγαθημέρου Σ....
Μηνόφιλος Ἀφροδισίου Μα[ραθώνιος,
Διονύσιος Ἀφροδισίου ἐξ Ο[ἴου,
Παίων Διομήδους Παλληνεύς,
Σέξστιος Νικάνωρ Σφήττιος,
Πιστοκράτης Φιλοστράτου Ἀ...
Ἀβάσκαντος Εὐμόλπου Κηφ[εισιεύς,
Ἑρμίας Τρύφωνος Μαραθώνιος,
κεστροφύλαξ Πυθικὸς Εὐδώ[ρου,
θυρωρὸς Αἰσχίνης ὁ καὶ ....
Κοκ[κήϊος ....

104.

Inter marm. Elgin. Viscont. n. 51. Synops. Mus. Brit. n. 161. Ed. Osann. Syll. I. 20. p. 205. Rosianis schedis usus est Boeckh. quarum lectio ut plurimum retenta. Ceterum lapis Athenis videtur positus fuisse, unde plurima Elgini marmora.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΨΗΦΙΣΜΑΤΗΣΙΕΡΑΣΑΔΡΙΑΝΗΣΑΝΤΩΝΕΙΝΗΣ
ΘΥΜΕΛΙΚΗΣΠΕΡΙΠΟΛΙΣΤΙΚΗΣΜΕΓΑΛΗΣΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΟΝΑΠΟΤΗΣΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣΠΕΡΙΤΟΝΔΙΟΝΥΣΟΝΚΑΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΙΤΟΝΑΙΛΙΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
[ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΣ]ΕΒΑΣΤΟΝΕΥΣΕΒΗΝΕΟΝΔΙΟΝΥΣΟΝ

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Ψήφισμα τῆς ἱερᾶς Ἀδριανῆς Ἀντωνείνης
θυμελικῆς περιπολιστικῆς μεγάλης συνόδου
τ[ῶ]ν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης περὶ τὸν Διόνυσον καὶ
Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τίτον Αἴλιον Ἀδριανὸν
Ἀντωνεῖνον Σ]εβαστὸν, Εὐσεβῆ, νέον Διόνυσον
τεχνιτῶν].

Est principium decreti, quod *οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται* posuerunt. Scilicet artifices tum gymnici tum musici, maxime theatrales, collegia quaedam constituebant, interdum a principibus denominata, ut Attalistarum prope Teon. Hae societates aut erant in certis locis stabiles, aut nulli erant certae regioni attributae. Haec synodus Hadriana Antonina non Baccho certi cuiusdam loci, sed Baccho et Imperatori simpliciter, nec regioni cuidam vel provinciae, sed universo imperio erat addicta, unde *οἱ ἀπὸ τῆς οἰκουμένης*. Ceterum Antoninus Pius Baccho iungitur ut *νέος Διόνυσος*.

105.

Ad marmoream aedem Martis in agro Athenarum. Integrum titulum praebent schedae Fourmonti, Pocock. Inscr. ant. I. c.5. s.4. n.64. p.57. Chandl. II. n.55.2. In duos divisum dedit Corsin. Inscr. Att. (F. A. prolegg. IV.) VII. p.XXX. sq. IV. p.XIX. sqq. ex schedis Chishulli Maffeianis.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝ·Μ·ΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
ΚΑΙΛ·ΑΥΡΗΛΙΟΥΒΗΡΟΥΑΡΜΕΝΙΑΚΩΝΠΑΡΘΙ
ΚΩΝΜΕΓΙΣΤΩΝΤΟΥΜΕΤΑΜΑΜΕΡΤΕΙΝΟΝΑΡ
ΧΟΝΤΟΣΕΝΙΑΥΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΕΠΙΤΑΟ
ΠΛΑΑΥΡΗΛΙΟΥΦΙΛΗΜΟΝΟΣΦΙΛΑΔΟΥΕΠΙΤΗΣΒ
ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΟΙΠΡΥΤΑΝΕΙΣΤΗΣΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ
ΦΥΛΗΣΤΙΜΗΣΑΝΤΕΣΕΑΥΤΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΙΣΙΤΟΥΣ
ΑΝΕΓΡΑΨΑΝ<

ΣΦΗΤΤΙΟΙ
ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ)
ΑΠΟΛΗΙΟΣΝΕΟΚΛΗΣ
ΕΥΚΑΡΠΟΣΘΕΟΔΟΤΟΥ
ΑΥΛΟΣΧΑΡΕΙΣΙΟΥ'
ΣΩΚΡΑΤΗΣ)
ΟΙΝΟΦΙΛΟΣ)
ΔΕΙΟΣΣΩΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣΕΥΚΑΡΠΟΥ
ΔΕΙΟΣ)
ΠΟΜΠΩΝΙΟΣΔΕΙΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΦΙΛΕΡΩΤΟΣ
ΕΙΣΙΔΟΤΟΣΙΩΣΙΜΟΥ
ΜΛΙΚΙΛΙΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΕΙΣΙΔΟΤΟΣ)
ΚΛ ΦΑΝΙΑΣ
ΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣΛΥΣΙΜΑΧΙΔΟΥ'
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣϚΩΣΙΜΟΥ
ΧΟΛΑΡΓΕΙΣ
ΑΝΤΙΦΩΝΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΕΡΕΝ·ΦΙΛΗΤΟΣ
ΟΝΗΣΙΜΟΣ)
ΕΥΚΑΡΠΟΣΑΧΑΙΚΟΥ
ΚΛ·ΑΛΥΠΟΣ
ΚΙΚΥΝΝΕΙΣ
ΕΥΚΡΑΤΗΣΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΣΕΛΕΥΚΟΣ)
ΗΡΕΣΙΔΑΙ
ΟΝΗΣΙΜΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΣΤΡΑΤΩΝ)
ΠΑΠΙΑΝΟΣΣΤΡΑΤΩΝΟΣ
ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΕΡΜΕΙΟΙ
ΘΕΟΤΙΜΟΣΤΡΥΦΩΝΟΣ
ΙΟΥΚΟΥΝΔΟΣΤΡΥΦΩΝΟΣ
ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ)
ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΗΘΕΝ
ΠΡΟΣΔΕΚΤΟΣΠΙΣΤΟ
ΚΡΑΤΟΥΣ
ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΣΕΡΩΤΟΣ
ΠΡΕΙΜΟΣΕΡΩΤΟΣ
ΘΟΡΙΚΙΟΙ
ΗΡΑΚΛΕΩΝΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΚΚΕΡΑΜΕΩΝ
ΠΙΣΤΟΣ)
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΛΕΥΤΩ
ΞΗΝΩΝ)
ΕΠΩΝΥΜΟΣΙΚΕΣΙΟΣΘΕ
ΟΓΕΝΟΥΣ
ΑΙΣΙΤΟΙ
ΦΛΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ
ΠΟΜΔΑΔΟΥΧΟΣ
ΠΕΙΝΑΡ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ
ΚΗΡΥΞΒΟΥΛΗΣΚΑΙΔΗΜΟΥ
ΓΟΡΓΙΑΣ)ΑΧΑΡΝΕΥΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙ
ΔΗΜΟΥΜΑΡΚΟΣΕΥΚΑΡ
ΠΙΔΟΥΑΞΗΝΙΕΥΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΚΑΤΑΠΡΥΤΑ
ΝΕΙΑΝΜΟΥΣΑΙΟΣ)ΦΥΛΑΣΙΟΣ
ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΥΣΔΗΜΟΣΘΕ
ΝΗΣΣΟΥΝΙΕΥΣ
ΙΕΡΑΥΛΗΣΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣΠΑΡΑ
ΜΟΝΘΥΕΠΕΙΚΙΔΗΣ
ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΕΙΣΙΔΟΤΟΣ
ΕΠΙΣΚΙΑΔΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ

Ἀγαθῇ τύχῃ
τῶν Σεβαστῶν Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνίνου
καὶ Λ. Αὐρηλίου Βήρου, Ἀρμενιακῶν, Παρθι-
κῶν, μεγίστων, τοῦ μετὰ Μαμερτεῖνον ἄρ-

χοντ[α] ἐνιαυτοῦ, στρατηγοῦντος ἐπὶ τὰ ὅ-
πλα Αὐρηλίου Φιλήμονος Φιλάδου, ἐπὶ τῆς β'
πρυτανείας, οἱ πρυτάνεις τῆς Ἀκαμαντίδος
φυλῆς τιμήσαντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἀϊσίτους
ἀνέγραψαν.

Σφήττιοι
Διόφαντος)
Ἀπολήϊος Νεοκλῆς
Εὔκαρπος Θεοδότου
Αὖλος Χαρεισίου
Σωκράτης)
Οἰνόφιλος)
Δεῖος Σωκράτους
Ἀπολλοφάνης Εὐκάρπου
(Δεῖος)
Πομπώνιος Δείου
Ἐπίκτητος Φιλέρωτος
Εἰσίδοτος Ζωσίμου
Καικίλιος? Ἀλέξανδρος
Εἰσίδοτος)
Κλ. Φανίας
Καλλιγένης Λυσιμαχίδου
Ἀσκληπιάδης Ζωσίμου.
Χολαργεῖς
Ἀντιφῶν Δημητρίου
Μένανδρος Δημητρίου
Ἀλκιβιάδης Δημητρίου
Ἑρέν. Φίλητος
Ὀνήσιμος)
Εὔκαρπος Ἀχαϊκοῦ
Κλ. Ἄλυπος.
Κικυννεῖς
Εὐκράτης Σελεύκου
Σέλευκος).
Ἠρεσίδαι
Ὀνήσιμος Διονυσίου
Στράτων)

Κεφαλῆθεν
Πρόσδεκτος Πιστο-
κράτους
Φιλούμενος Ἔρωτος
Πρεῖμος) Ἔρωτος.
Θορίκιοι
Ἡρακλέων Τιμοκράτους.
Ἐκ Κεραμέων
Πίστος).
Γραμματεὺς βουλευτῶν
Ζήνων).
Ἐπώνυμος Ἱκέσιος Θε-
ογένους.
Ἀΐσιτοι
Φλ. Ἱεροφάντης
Πομ. Δᾳδοῦχος
Πεινάρ. Ἱεροκήρυξ.
Κήρυξ βουλῆς καὶ δήμου
Γοργίας) Ἀχαρνεύς.
Γραμματεὺς βουλῆς καὶ
δήμου Μᾶρκος Εὐκαρ-
πίδου Ἀζηνιεύς.
Γραματεὺς κατὰ πρυτα-
νείαν Μουσαῖος) Φυλάσιος.
Ἀντιγραφεὺς Δημοσθέ-
νης Σουνιεύς.
Ἱεραύλης Εὐχάριστος Παρα-
μόνου Ἐπεικίδης.
Ὑπογραμματεὺς Εἰσίδοτος
Ἐπὶ σκιάδος Ἀφροδίσιος.

Παπιανὸς Στράτωνος
Ἀγαθήμερος Ἀσκληπιάδου.
Ἕρμειοι
Θεότιμος Τρύφωνος
Ἰουκοῦνδος Τρύφωνος
Ὀλυμπιόδωρος)
Ἀφροδίσιος Ἀπολλωνίου.

Ex cognomentis Imperatorum M. Aurelii et Lucii Veri apparet titulum non ante a. u. c. 919 scriptum esse. Obiit autem L. Verus a. u. c. 922. Olymp. 236. 4. Itaque titulus inter a. u. c. 919-922 collocandus est.

Catalogus est prytanum et aisitorum, quales plures habemus C. Inscr. n. 192. sqq. Senatus est Quingentorum. Numerus prytanum cum Eponymo et scribâ prytane videtur esse XLI. Scilicet, quum essent ordinarii prytanes XXXVIII vel XXXIX, his additi videntur tres, Epistates, Eponymus, Scriba. V. Boeckh. ad n. 190. p. 323. Ἀίσιτοι s. prytanum parasiti partim Eleusiniorum ministri sacri sunt, partim scribae, praecones, musici, custodes. In primis sunt ἱεροφάντης, δᾳδοῦχος, ὁ ἐπὶ βωμῷ, ἱεροκήρυξ, qui ἀίσιτοι perpetui sunt. Alterum genus est eorum, quorum nomina praeposita videmus, ut ἱεραύλης (annuus parasitus), ὁ ἐπὶ Σκιάδος a Tholo dictus δημόσιος (it. annuus), κῆρυξ βουλῆς καὶ δήμου, γραμματεὺς βουλῆς καὶ δήμου, ὁ περὶ τὸ βῆμα s. γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν, ἀντιγραφεύς, ὑπογραμματεύς. Ceterum distinguendus ab his scribis γραμματεὺς βουλευτῶν, qui prytanis et senator fuit; unde non est in Aisitis. Vide de his quae exposuit Boeckh. ad n. 190. Ceterum in nostro titulo v. 6. Φιλάδου videtur eâ aetate pro Φιλαίδου esse, cf. C. I. n. 425. Similiter v. 37. Ἐπεικίδης pro Ἐπιεικίδης. Cf. n. 275.

106.

Eleusine in basi statuae. Ed. Pocock. Inscr. I. c. 5. s. 6. p. 62. n. 3. Chandler. Inscr. II. 121. p. 78. Habent etiam Schedae Fourm.

ΚΑΤΑΤΑΔΟΞΑΝΤΑ∠ΤΗ[ΕΞΑΡ	Κατὰ τὰ δόξαντα τῇ [ἐξ Ἀρ-
ΕΙ]ΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗ	εί]ου πάγου βουλῇ
ꞒΕΚΟΥΝΔΟΝΑΤ[ΤΙΚΟΝ]	Σεκοῦνδον Ἀτ[τικὸν
ΕΥΔΟ[Ξ]ΟΥꞒΦΗΤΤ[ΙΟΝ]	Εὐδό[ξ]ου Σφήττ[ιον
ΤΟΝΕΥΜΟΛΠΙΔΗΝ	τὸν Εὐμολπίδην.

Forma A ex Chandl. Syllab. p. XXXII. Vs. 1. primum K ex Fourm. Item vs. 3. littera Y ex Pocock. Vs. 1. extr. Pocock. THI. Candl. Fourm.

TH. Vs. 5. Chandl. ΕΥΜΟΛΠΙΔΑΝ. Poc. Fourm. H pro A. Titulus post Commodum positus est, ut apparet ex C. Inscr. n. 399.

107.

Marmor aëtomate instructum, in quo duae coronae rudi operâ fabricatae, in imâ lapidis parte est anaglyphum rude duos repraesentans pueros, quorum alter lampadem tenet, alter, ut editori videtur, laternam; videtur autem ima facis particula esse qualis superest reliquâ combustâ. Aeri incisum dedit Dux Mich. Vargas-Macciucca: Spiegazione di un raro marmo greco. 1791. 4. De origine Atticâ huius lapidis v. Boeckh. ad h. l. Vs. 1-4. minoribus litteris in ipso aëtomate scripti sunt.

ΦΑΝΟΥ		Στε]φανοῦ-	
C IN		σιν	
ΟΙCΥΝΕΦΗ	ΒΟΙCΟΦΟΚΛΑ	οἱ συνέφηβοι Σοφοκλ[έ]α,	
ΚΟΝΩΝΑΝΕΙΚ	ΙΝΛΑΙΛΙΑΝΟΝ	Κόνωνα, Νεικ[ήτη]ν, Λ. Αἰλιανόν·	
ΕΠΙΛΟΥΚΙΟΥΑΡΧΟΝΤΟC		ἐπὶ Λουκίου ἄρχοντος,	
ΚΟCΜΗΤΕΥΟΝΤΟCΑΝΤ		κοσμητεύοντος Ἀντ[ι-	
ΟΧΟΥΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤCC		όχου, παιδοτριβοῦντος	
ΖΗΘΟΥΦΙΛΟΙΓΝΗCΙΟΥC		Ζήθου, φίλοι γνησίους·	
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟC	ΕΙCΑC	Ἐπαφρόδειτος,	Εἰσᾶς,
ΠΡΟCΔΟΚΑC	ΜΥΡΜΗΣ	Προσδοκᾶς,	Μύρμη[ξ]·
ΤΕΛΕCΦΟΡΟC	ΦΙΛΟΙ	Τελέσφορος,	Φίλοι
ΑΡΙCΤΙΠΠΟC	ΕΥΦΙΛΗΤΟC	Ἀρίστιππος,	Εὐφίλητος,
ΕΥRΡΑΤΗϚ	ΔΙΟΚΛΗC	Εὐκράτης,	Διοκλῆς,
ΚΤΗCΑϚ	ΔΙΟΝΥCΙCC	Κτησᾶς.	Διονύσιος,
ΝΕΙΚΗCΑCΤΗΝ	ΑΝΤΙΛΑC	νεικήσας τὴν	Ἀντίλας.
Λ·ΑΝΠΑΔΑ	ΝΕΙΚΗCΑCΤΗΝ	λανπάδα	νεικήσας τὴν
ΛΑΙΛΙΑΝΟΥ	ΛΑΝ ΠΑΔΑ	Λ. Αἰλιανοῦ,	λανπάδα
ΖΩCΙΜΟC	CΟΦΟΚΛΕΟΥCΚΑ	Ζώσιμος.	Σοφοκλέους κα[ὶ]
	ΚΟΝΩΝΟCΠΕΙ		Κόνωνος, Πει-
	ΝΩΝ		νων.

Titulus Septimii Severi vel filiorum aetatem refert. Notum est lampadephoriae institutum. Hic duas videmus lampades a sodalitio epheborum celebratas, quarum alteram vicit Zosimus, alteram Pinon. Altera lampas dicitur L. Aeliani esse, altera Sophoclis et Cononis, quos coronant *οἱ συνέφηβοι.* Praeterea alius coronatur ex ephebis, *Νεικήτης*, aliam ob causam. Post formulam, quâ agonothetae illi ephebi et Nicetes coronantur, archontis, cosmetae, paedotribae sequitur designatio. Deinde ipsi ephebi inscripti

sunt, quos φίλους et γνησίους dici ex aliis titulis atticis constat. cf. n. 264. 282. Speciatim tamen bini sunt proprie φίλοι. Et scite Boeckh. coniicit primi anni ephebos natu minores maioribus secundi anni ephebis ut φίλους attributos esse. Iam hoc loco dicuntur φίλοι γνησίους (ἀναγράψαι); itaque qui proprie φίλοι sunt, ii nunc ceteros inscripsisse videntur et nomina sua addidisse. De supplendo ἀνέγραψαν vel γράψαντες ἀνέθεσαν cf. n. 266. Ceterum dici potuit φίλοι φίλους; sed quum ephebi et φίλοι et γνήσιοι audiant, variatum esse videtur. De ceteris v. Boeckh. ad nostr. tit.

108.

Athenis, in marmore, quod supra habet aëtoma, in cuius clypeo vss. 1-3. inscripti sunt; infra vs. 10. est diota, super quâ vss. 11-12. exarati sunt; iuxta diotam utrimque est corona; in his coronis reliqua sunt scripta. Boeckh. dedit ex schedis Fauvelii Koehlerianis, in quibus annotatur id esse ab Elgino semotum.

[*Textum vide in pag. seq.*]

'Αγα-
θῆ τύ-
χῃ.
'Επὶ ἄρχοντος Τιβ. Κλ. 'Αττάλου Σ[φη]ττίου, κο[σ]μη-
τεύοντος ἱερέ[ω]ς θεοῦ καὶ θεᾶς Εἰ[ρη]να[ίου] Παιαν-
ιέως, γυμνασιαρχοῦντος δι' ὅλου τοῦ ἔτους
Φλ. Στρατολάου Φυλασίου, οἱ ἐκ τοῦ συνστ[ή]ματ[ος]?
ἔφηβοι τειμήσαντες τὸν κοσμητὴν καὶ τοὺς σω-
φρονιστὰς καὶ τὸν παιδετρίβην ἀνέγραψαν
καὶ τὸν ὑποκοσμήτην Χάρητα Χάρητος Γαργήττιον.
ἀγ[ω]νοθέ-
ται

Γερμανι-	'Αδριανείων
κειέων	'Αντίγονος
Φλά. Στρατό[λα]ο[ς]	'Απολλωνίου
Φυλάσιος	Μαραθ[ώ]νιος.

Anagraphe, quam titulus pollicetur, non scripta in hoc lapide fuit. De magistratibus cf. C. Inscr. n. 274. qui ibi iidem sunt. Θεός et θεά videntur Apollo et Diana esse. Nam non opus est gymnicorum deorum sacerdotem fuisse Irenaeum, cuius sacerdotium potius qualecunque honoris causa additur. Ludi sunt Γερμανίκεια et 'Αδριάνεια. Illa videntur ad Caracallam pertinere, quem ex nummis constat inde ab a. Chr. 213. Germanici

ΑΓΑ
ΘΗΤΥ
ΧΗΙ

ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΤΙΒ ΚΛ ΑΤΤΑΛΟΥΣΟΤΤΙΟΥΚΟΜΗ
ΤΕΥΟΝΤΟΣΙΕΡΕΟΣΘΕΟΥΚΑΙΘΕΑΣΕΙΝΙΝΑΠΑΙΑΝ
ΙΕΩΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝΤΟΣΔΙΟΛΟΥΤΟΥΕΤΟΥΣ
ΦΛ ΣΤΡΑΤΟΛΑΟΥΦΥΛΑΣΙΟΥΟΙΕΚΤΟΥΣΥΝΣΤΡΕΜΑΤ...
ΕΦΟΗΒΟΙΤΕΙΜΗΣΑΝΤΕΣΤΟΝΚΟΣΜΗΤΗΝΚΑΙΤΟΥΣΣΩ
ΦΡΟΝΙΣΤΑΣΚΑΙΤΟΝΠΑΙΔΟΤΡΙΒΗΝΑΝΕΓΡΑΨΑΝ
ΚΑΙΤΟΝΥΠΟΚΟΣΜΗΤΗΝΧΑΡΗΤΑ,ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΝ

ΑΓΟΝΟΘΕ
ΤΑΙ

ΓΕΡΜΑΝΙ
ΚΕΙΕΩΝ
ΦΛΑΣΤΡΑΤΟΑΛΟ
ΦΥΛΑΣΙΟΣ

ΑΔΡΙΑΝΕΙΩΝ
ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΜΑΡΑΘΟΝΙΟΣ

assumpsisse cognomentum. Cf. n. 246. 282. 283. 1309. Neque obstat dispositio ludorum in hoc titulo. Potuerunt enim *Γερμανίκεια* honoris causa primo loco poni, utpote recenter instituta. Itaque et hic titulus et n. 274. post a. Chr. 213 videtur positus esse.

109.

In Parthenonis porticu. Cf. lemma ap. Boeckh. Ed. Cyriac. p. X. n. 73. Murat. II. p. DLX. 1. praeterea ap. Apian. p. CCCCLXXXIX. et ap. Grut. p. CCCCLXIV. 7. (cf. nott. p. CCCXXXVI.), it. ap. Raph. Volaterr. Geogr. lib. VIII. extr. Ex lapide Spon. Itin. III. P. II. p. 18. Whel. Itin. p. 362. cf. Meurs. Areopag. c. 5. Selden. de synedr. II. p. 138. Vandal. Diss. p. 618. sqq. Corsin. F. A. I. p. 380-384. Tayl. ad Lys. p. 766. ed. Reisk. Praeterea Pocock. Inscr. ant. I. c. 5. s. 4. p. 52. et optime Chandl. Inscr. II. n. 19. p. 52.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝΑΝΘΥΠΑΤΟΝ
ΤΗCΕΛΛΑΔΟCΡΟΥΦΙΟΝΦΗCΤΟΝ
ΚΑΙΑΡΕΟΠΑΓΕΙΤΗΝΗΕΞΑΡΙΟΥ
ΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗΚΑΙΗΒΟΥΛΗΤΩΝ
ΤΡΙΑΚΟCΙΩΝΚΑΙΟΔΗΜΟCΟΑΘΗ
ΝΑΙΩΝΕΥΝΟΙΑCΕΝΕΚΑΚΑΙΕΥΕΡ
ΓΕCΙΑCΤΗCΠΕΡΙΤΗΝΠΟΛΙΝΑΝΕ
CΤΗCΕΝΠΡΟΝΟΙΑΦΛΑΒΙΟΥΠΟΜ~
ΔΑΔΟΥΧΟΥΤΟΥΔΙΑCΗΜΟΤΑΤΟΥΚΑΙ
ΑΠΟΚΟΜΙΤΩΝ

Litterarum formas solus Chandl. partim in textu partim in syllabo recte expressit. Vs. 1. om. ap. Cyr. Grut. Ainsw. (de hoc v. lemma ap. Boeckh.) — Chandl. ΗΑΘΗΙ, omissis ceteris, quae ex Spon. et Mur. (qui I omittit) suppleta sunt. Vs. 4. Cyr. Spon. Chandl. ΑΡΙΟΥ, Poc. ΑΡΙΟ, Mur. Whel. ΑΡΕΟΥ, Grut. ΑΡΕΟΠΑΓΟΥ. — Vs. 9. Grut. ΠΡΟΝΟΥΝΤΟC. ΦΛΑΒΙΟΥ. ΠΡΥΛΑΔΟΥ. ΑΛΟΥ. ΔΙΑ. CΕΜΝΟΤΑΤΟΥ. ΑΡΧΟΝΤΟC. De tab. Kemp. v. Boeckh. Vox ΑΡΧΟΝΤΟC est etiam ap. Cyr. Mur. additis illis ΚΑΙΑΠΟΚΟΜΙΤΩΝ, quae Grut. non habet. In ceteris haec differunt a Chandlero: Cyr. ΠΡΟΝΟΙΑΙΦΛΑΒΙΟΥΤΟΥΔΑΔΟΥΑΛΟΥ, Volat. ΦΛΑΒΙΟΥΠΡΥΔΑΔΟΥΑΛΟΥ, Mur. ΦΛΑΒΙΟΥΤΟΥΔΑΔΟΥΧΟΥΤΟΥCΕΜΝΟΤΑΤΟΥ, Poc. ΠΡΟΝΟΙΗΦΛΑΒΙΟΥΠΟΜΑΛΛΟΥΧΟΥ, Whel. CΗΜΝΟΤΑΤΟΥ.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Τὸν λαμπρότατον ἀνθύπατον
τῆς Ἑλλάδος, Ῥούφιον Φῆστον,
καὶ Ἀρεοπαγείτην, ἡ ἐξ Ἀρίου
πάγου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν
τριακοσίων καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθη-
ναίων εὐνοίας ἕνεκα καὶ εὐερ-

γεσίας τῆς περὶ τὴν πόλιν ἀνέ-
στησεν, προνοίᾳ Φλαβίου Πομ.
Δᾳδούχου τοῦ διασημοτάτου καὶ
ἀπὸ Κομίτων.

Statuam curavit Flavius Pompeius Daduchus (v. Boeckh. ad n. 190.), qui dicitur διασημότατος καὶ ἀπὸ κομίτων. De his cognomentis a Constantino M. institutis v. Euseb. Vit. VI, 1. Dubium est, qui sit is, qui honoratur hoc titulo, Rufus Festus. Tres enim Festos saeculo IV insigniores fuisse notat Murat. In varias partes eunt interpretes. Rufum Festum Avienum Arateorum carminum interpretem et in hoc titulo et in latino, qui in Misc. erud. antiq. p. 99. editus est, memorari putat Spon. (Itin. II. p. 148.). Et omnino Rufus Festus, de quo latinus Sponii titulus, et poëta fuit et bis Proconsul, Vulsinii natus. Neque ab re fuerit hunc hoc loco intelligi. Cui sententiae favet etiam Boeckhius. Ceterum Senatus trecentorum in hâc solâ inscriptione nominatur, antea fuit virorum DCCL (n. 380.), qui in locum Quingentorum (antea Sexcentorum, antea Quingentorum, antea Quadringentorum) successerant.

110.

Olim in Delo, postea Venetiis in aedibus Franc. Mauroceni; a. 1637 Venetiis transscripsit Io. Pricaeus, cuius schedae ad Seldenum pervenerunt. Ex his Chish. Antt. As. p. 200. Corsin. F. A. I. p. 378. Boeckh. habuit etiam Spanhemii apographum petitum ex Seldenianis schedis.

ΟΔΗΜΟΣΟΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΚΑΙΟΙΤΗΝΝΗΣΟΝΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
ΘΕΟΥΙΟΥΛΙΟΥΥΙΟΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΡΤΕΜΙΔΙΛΗΤΟΙ

Ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων
καὶ οἱ τὴν νῆσον κατοικοῦντες
Αὐτοκράτορα Καίσαρα
Θεοῦ Ἰουλίου υἱὸν
Ἀπόλλωνι, Ἀρτέμιδι, Λητοῖ.

Αὐτοκράτωρ dicitur, quod refertur ad Imperatoris praenomen quo Octavianus publice ornatus non est ante a. u. c. 725. Iam quum in hoc titulo non audit *Augustus*, quod factum ab initio a. u. c. 727, apparet titulum ad a. u. c. 725-726. referendum esse.

111.

Kuklae s. Kukliae, ad aram in ecclesiâ D. Epiphanis semirutâ, ex ruderibus *Paphi veteris*. Ed. Ios. de Hammer (topogr. Ansichten auf einer Reise in die Levante, p. 181. n. 51.). Ali Bey el Abbassi, Hispan. in narrat. de itinere per Africam et Asiam facto, edit. Angl. I. p. 300. tab. 35. (cf. censuram Hammeri in Ann. litt. Vindob. 1816. n. 7. p. 100. sq. inprimis p. 107.). Turner. Itin. II. p. 566. Vidua Inscr. tab. 33, 2. Letronn. Journ. des Sav. 1827. p. 173. sq.

ΜΑΡΚΙΑΙΦΙΛΙΠΠΟΥΘΥΓΑΤΡΙΑΝΕΨΙΑΙ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΘΕΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΓΥΝΑΙΚΙ
ΠΑΥΛΟΥΦΑΒΙΟΥΜΑΞΙΜΟΥΣΕΒΑΣΤΗΣ
ΠΑΦΟΥΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ

Fundus lectionis textus Viduae est. Vs. 1. Μ om. Hamm. dimidiatum fere praebet Hisp. Turner. ΝΙΚΙΑ. Iota subscr. vocis ΜΑΡΚΙΑ om. Hamm. Tum Vid. om. ΡΙ; Hamm. ΘΥΓΑ.ΡΙ, Hisp. ΘΥΙΑΙιι. In fine quod Vid. addit iteratum ΑΙ (Letr. δὲ, quod hic non fuisse videtur), cum Turn. Hamm. omittimus. Hamm. habet tantum ΑΝΕΨΙ--. Vs. 3. extr. Σ om. Hamm. id deesse in lapide diserte dicens. Ceteri habent omnes. Nec Marcia potuit Augusta dici. Vs. 4. pro primo Η solus Hamm. lacunam habet.

Μαρκίᾳ Φιλίππου θυγατρὶ, ἀνεψιᾷ
Καίσαρος θεοῦ Σεβαστοῦ, γυναικὶ
Παύλου Φαβίου Μαξίμου, Σεβαστῆς
Πάφου ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

Letr. coniicit priorem Philippi uxorem, matrem Marciae, fuisse Attiae, matris Augusti, sororem. Nempe Marciae mater matertera Augusti fuit. (Ovid. Fast. VI. 809. ex Ponto I, 2, 141.). Quo fit, ut Marcia Augusti ἀνεψιὰ dici possit, neque opus sit duos, quos Massonus statuerat, L. Marcios Philippos ponere, quorum alter vitricus Augusti, alter maritus materterae Augusti fuerit. Paphus cognomento *Augustae* ornata est a. u. c. 739. (Dio Cass. LIV, 23.). Maximus consul fuit a. 743. Itaque inter hos annos coniicit Letr. l. c. Maximum Proconsulem Cypri fuisse, quae inde ab a. u. c. 732. (Eckhel. D. N. II. p. 84.) provincia fuit Proconsularis Praetoria, ut tum Marciae statua posita esse censenda sit. Ceterum Augustum etiam vivum titulo θεὸς ornare Aegyptii et Asiani solebant.

112.

Mylasis, in epistylio templi Augusti. In aere dederunt Spon. Itin. I. p. 362. Wheler. Itin. p. 276. Ex Sponio Montf. Ant. expl. T. II. P. II. p. 102. tab. 18. Ex Whel. Murat. I.

p. CIII. 6. minus accurate; ex utrisque Chish. Antt. As. p. 207. in aere. Cf. Choiseul-Gouff. Voy. pitt. I. p. 144. ex quo discimus uno versu contineri inscriptionem.

[*Textum vid. in margine.*]

ΟΔΗΜΟΣΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙΘΕΟΥΥΙΩΙΣΕΒΑΣΤΩΑΡΧΙΕΡΕΙΜΕΓΙΣΤΩΚΑΙΘΕΑΙΡΩΜΗΙ

Ὁ δῆμος Αὐτοκράτορι Καίσαρι θεοῦ υἱῷ Σεβαστῷ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, καὶ θεᾷ Ῥώμῃ.

Iota subscr. modo additum modo omissum, si fides editoribus primis. De templis Augusti et Deae Romae cf. Suet. Aug. 52. et C. Inscr. n. 478. etc. Quum Augustus anno u. c. 742. Pontifex Maximus coeperit vocari, titulus non ante illum annum exaratus esse potest.

113.

In arce Messenae Ithome vidisse hunc titulum dicitur Cyriacus, ex cuius scholiis ad Strabon. petiit Langermann. et ab hoc acceptos tres priores versus Reines. Synt. Inscr. V. 52. p. 386. Messenae transscripserunt Cockerell et Aberdeen, et edidit Walpol. Trav. p. 565. 32. ex hoc Osann. auct. lex. gr. p. 166.

[*Textum vid. pag. sq. in margine.*]

Ἐπὶ ἱερέως Κρεσφόντου, ἔτους ρνζ',
ἀγωνοθέτης
Τιβ. Κλαύδιος Κρισπιανοῦ υἱὸς Ἀριστομένης,
ἱεροθῦται
Ἀριστόβουλος Ἀριστοβούλου, Νόβιος Αἰλιανός,
γραμματεὺς Σόφος, χαλειδοφόρος Κλαύδιος. Τρ[ώ]ϊλος.

Recte Reinesius epocham ab anno deducit, quo Achaia a Romanis in potestatem redacta est, a. u. c. 608, ut hic titulus a. u. c. 764-765 scriptus sit, anno ab epochâ Achaicâ 157. Cf. n. 1053. 1062. et App. I. cap. III. B. §. 9. Unde nomina Claudii et Tiberii Claudii a familiâ imperatoriâ repetenda. Ex antiquitate Messeniorum nota sunt nomina Cresphontes et Aristomenes. Titulus occasione sacrorum et ludorum a Messeniis celebratorum scriptus est. Inter sacrorum ministros χαλιδοφόρος est, quem ἀκρατοφόρον interpretatur Osann. l. c. hoc est, cum, qui in pompâ Bacchicâ merum gestet. Quamquam de Bacchi solemnibus hic non necesse est cogitare. Et aptissime Boeckh. ad Ithomaea, quae Iovi Ithomatae celebrata sunt, vel ad aliud festum diis omnibus commune argumentum refert. Scilicet ad festum diis omnibus commune

spectare ἱεροθυτᾶν mentio videtur, qui ἱεροθυτίῳ coniuncti fuerint. Cf. Pausan. IV, 32, 1.

ΕΠΙ ΙΕΡΕΩΣ ΚΡΕΣΦΟΝΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΡΝΖ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ
ΤΙΒ·ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΡΙΣΠΙΑΝΟΥ ΥΙΟΣ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ
ΙΕΡΟΘΥΤΑΙ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ ΝΟΒΙΟΣ ΑΙΛΙΑΝΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΣΟΦΟΣ ΧΑΛΕΙΔΟΦΟΡΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΤΡΟΙΛΟΣ

114.

Sub statuâ Corcyrâ Venetias delatâ, nunc in Museo Veronensi. Ed. Marmora Hist. Corc. lib. III. Spon. Itin. T. III. P. I. p. 83. Montf. Diar. Ital. p. 426. et hinc Murat. T. I. p. CCXXIV, 3. Melet. Geogr. p. 325. Maffei. Mus. Ver. p. XLI. et Vandal. Diss. V. 2. St.-Sauveur Itin. T. I. p. 159. Mustoxyd. Illustr. Corc. II. p. 189.

ΑΠΟΛΙΣΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΚΑΙΣΑΡΑ
ΤΙΒΕΡΙΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΥΙΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΥΙΩΝΟΝΥΠΑΤΕΥΟΝΤΑ
ΘΕΟΙΣ

Est haec lectio Maffeiana. vs. 1. extr. ultimum Α accessit ex prioribus editoribus.

Ἁ πόλις Γερμανικὸν Καίσαρα,
Τιβερίου Καίσαρος υἱόν,
Σεβαστοῦ Καίσαρος
υἱωνόν, ὑπατεύοντα,
θεοῖς.

Titulus pertinet ad a. u. c. 765, nondum defuncto Augusto, quum non additum sit θεοῦ.

115.

In insulâ Co. Ed. Spon. Misc. erud. ant. X, 53. p. 338. Cf. Harduin. de nummis Herod. p. 47. (ad a. Chr. 37.) et Riemann. de inscr. Ind. p. 14. sq.

ΗΡΩΔΗΝ
ΗΡΩΔΟΥΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΥΙΟΝ
ΤΕΤΡΑΡΧΗΝ
ΦΙΛΩΝΑΓΛΑΟΥΦΥΣΕΙΔΕΝΙΚΩΝΟΣ
ΤΟΝΑΥΤΟΥΞΕΝΟΝΚΑΙΦΙΛΟΝ

Ἡρώδην,
Ἡρώδου τοῦ βασιλέως υἱόν,
τετράρχην,

Φίλων Ἀγλάου, φύσει δὲ Νίκωνος,
τὸν αὑτοῦ ξένον καὶ φίλον.

Titulus honorarius in Herodem Magnum bene de Cois meritum (vid. Ioseph.), tetrarcham Galilaeae et Peraeae ab a. u. c. 750-792. Ad certum annum titulus revocari non potest.

116.

Ex oppido Otschakow ad Pontum cis Hypanim baud procul ab Olbiâ urbe inter Scythas Graecorum celeberrimâ dissito. Ed. Chandl. Inscr. Append. p.94. ex schedis Woodii. Clark. Itin. I. p.618. sqq. ex schedis Walpolii. Ex utroque Rochett. Antt. Bosp. tab. XI. Cf. Koehler. Act. Acad. Monac. VI. cl. hist. et phil. p.130-133. et Koeppen Nordgest. des Pont. p.79.

ΟΔΑΜΟΣΟΒΥΖΑΝΤΙΩΝ
ΕΔΟΞΕΤΑΒΟΥΛΑΚΑΙΤΩΔΑΜΩΤΟΙΣΤΡΑΤΑΓΟΙΕΙ
ΠΑΝ·ΕΠΕΙΟΡΟΝΤΑΣΟΛΒΙΟΠΟΛΕΙΤΑΣΑΒΑΒΟΥ
ΥΙΟΣΑΝΔΡΟΣΟΥΜΟΝΟΝΤΑΣΠΑΤΡΙΔΟΣΑΛΛΑΚΑΙ
ΣΥΝΠΑΝΤΟΣΤΟΥΠΟΝΤΙΚΟΥΠΡΑΤΙΣΤΕΥΣΑΝΤΟΣ
ΕΘΝΕΟΣΚΑΙΜΕΧΡΙΤΑΣΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΓΝΩ
ΣΕΩΣΠΡΟΚΟΙΑΝΤΟΣΠΟΛΛΑΔΕΚΑΙΒΥΖΑΝ
ΤΙΩΝΠΟΛΕΙΚΑΤΑΤΕΤΑΣΔΑΜΟΣΙΑΣΧΡΗΑΣΚΑΙ
ΤΩΝΕΙΣΤΟΕΝΠΟΡΙΟΝΠΛΕΟΝΤΩΝΠΡΟΣΤΑ
ΣΙΑΣΓΕΝΟΜΕΝΟΥΩΦΕΛΙΜΟΥΚΑΙΑΥΤΟΣΩΣ
ΠΕΡΤΑΛΛΟΙΠΑΤΟΥΠΑΤΡΟΣΟΥΤΩΣΤΑΝΠΟΤΙΤΟΝ
ΔΑΜΟΝΕΥΝΟΙΑΝΚΑΙΠΡΟΞΕΝΙΑΝΔΙΑΔΕΞΑ
ΜΕΝΟΣΥΠΟΠΑΝΤΩΝΜΕΝΜΑΡΤΥΡΕΙΤΑΙΤΩΝ
ΕΙΣΠΛΕΟΝΤΩΝΕΙΣΤΟΝΠΟΝΤΟΝΠΟΛΕΙΤΑΝ
ΕΠΙΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΙΚΑΙΠΕΟΝΟΙΑΙΚΑΙΠΑΡΑ
ΓΕΝΟΜΕΝΟΣΔΕΕΙΣΤΑΝΠΟΛΙΝΣΕΜΝΩΣΜΕΝ
ΠΡΟΕΣΤΑΤΑΣΕΠΙΔΑΜΙΑΣΠΡΟΕΤΡΕΨΑΤΟ
ΔΕΕΙΣΠΛΗΟΝΑΣΕΛΠΙΔΑΣΤΟΝΤΕΔΑΜΟΝΚΑΙ
ΤΟΥΣΙΔΙΩΤΑΣΑΔΕΠΟΛΙΣΔΙΑΤΕΤΑΣΕΙΣΕΑΥ
ΤΑΝΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣΚΑΙΔΙΑΤΟΤΟΥΑΝΔΡΟΣΚΑΙ
ΤΩΝΠΡΟΓΟΝΩΝΑΞΙΩΜΑΕΠΙΤΑΔΗΟΝΗΓΗΣΑ
ΤΟΜΗΑΣΑΜΗΩΤΟΝΑΥΤΟΥΤΑΝΠΑΡΟΥΣΙΑΝΑΦΕ
ΜΕΝΟΤΕΔΑΜΟΣΕΝΕΚΕΛΕΥΣΑΤΟΤΟΙΣΣΤΡΑ
ΤΑΓΟΙΣΤΕΙΜΑΣΑΙΤΟΝΑΝΔΡΑΔΙΑΔΗΔΕΔΟ
ΧΘΑΙΕΠΑΙΝΗΣΘΑΙΜΕΝΟΡΟΝΤΑΝΑΒΑΒΟΥ

ΟΛΒΙΟΠΟΛΕΙΤΑΝΕΠΙΤΑΙΔΙΑΝΕΚΕΙΠΟΤΙΤΟΝ
ΔΑΜΟΝΚΑΙΔΙΑΠΡΟΓΟΝΩΝΠΡΟΝΟΙΑΙΕΙΜΕΝΔΕ
ΑΥΤΟΝΚΑΙΠΟΛΕΙΤΑΝΚΑΙΤΟΥΣΕΓΓΟΝΟΥΣΑΥ
ΤΟΥΚΑΙΠΟΤΙΓΡΑΦΗΜΕΝΠΟΘΑΝΚΑΘΕΛΗΤΑΝ
ΕΚΑΤΟΣΤΥΩΝΤΕΘΗΜΕΝΔΕΑΥΤΟΥΚΑΙΕΙΚΟ
ΝΑΕΠΙΧΡΥΣΟΝΕΝΤΩΙΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΩΙΕΝ
ΤΟΠΩΙΩΙΜΗΑΛΛΟΣΕΧΕΙΚΑΙΕΠΙΓΡΑΦΑΝΕΠΙ
ΓΡΑΨΑΙΤΑΝΠΡΟΔΕΔΗΛΩΜΕΝΑΝΔΙΑΠΕΜΨΑ
ΣΘΑΙΔΕΚΑΙΤΟΨΑΦΙΣΜΑΤΟΥΤΟΔΙΕΠΙΣΤΟ
ΛΑΣΤΟΙΣΟΛΒΙΟΠΟΛΕΙΤΑΝΑΡΧΟΥΣΙΝΙΝΑΚΑΙΑ
ΠΑΤΡΙΣΑΥΤΟΥΤΑΣΒΥΖΑΝΤΙΩΝΕΥΝΟΙΑΣΠΡΟΣ
ΤΟΝΑΝΔΡΑΚΑΙΤΕΙΜΑΣΑΙΣΘΗΤΑΙ

Iota subscr. tantum vs. 2. omittitur et vs. 29. in θέλη (vid. n. 80.). Litterarum formae ex Ch. desumptae sunt. Walpol. Π. Vs. 1. Ch. ΔΗΜΟΣ, Walp. ΔΑΜΟΣ. Vs. 2. secundum Δ ex Walp. (Ch. lacunam habet); ultimum Ι ex eodem (Ch. trium litterarum lacunam habet.). Vs. 3. interpunctionem non habet Walp. Dein Ch. ΟΡΕΝΤΑΣΟΑ. Vs. 4. Ch. ΜΟΜΟΝ, Walp. ΜΟΝΟΝ. Vs. 5. Ch. ΠΡΑΓΙ etc. Walp. quod dedimus. Vs. 7. Walp. ΠΡΟ....ΑΝΤΟΣ. Ch. quod dedimus. Vs. 8. Ch. ΠΟΑΕΙ et ΤΑΖΛΛΜ etc. tum 10. ΟΦΞΙΜΟΥ et ΑΥΤΩΣ, quae correcta ex Walpol. sunt. Vs. 11. Walp. ΠΑΤΡΟΣΑΥΤΟΥΤΑΝ. Ch. ΠΑΤΡΟΣΟΥΤΩΣΤΑΝ. Ch. vs. 11. in fine ΤΟ, vs. 12. ΕΥΝΟΙΛΝ, 13. Μ....ΜΑΡΤΥΡΞΙΤΑΙΤΩ, 14. ΤΟΝΙΟΝ ΤΟΝ, quae correcta sunt ex Walp. Vs. 15. Ch. ΦΙΛΛΝΘΡΩΙΠΙΑΙΚΛΙΠΕΟ ΝΟΙΑΙ, Walp. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΙΚΑΙΕΥΝΟΙΑΙ hic nos cum Boeckh. praetulimus scribere προνοίᾳ (ut vs. 27.), quoniam εὐνοίας mentio paullo ante facta est. Vs. 16. extr. Ch. ΜΕΙ, 18. ΓΛΗΟΝΛΣΕΑΠ, 20. ΓΕΖΙΑΣ, 21. ΠΡΟΠΟ, et in fine ΣΛ, 26. ΝΞΚΕΙ, quae eadem ex Walp. correcta sunt. Vs. 27. Walp. ΠΡΟΝΟΙΑΝ, Ch. quod dedimus. Vs. 28. Walp. ΕΚΓΟΝΟΥΣ. Ch. quod dedimus. In fine Υ solus Walp. habet. Vs. 30. extr. Ch. ΕΚΟ, 31. extr. ΕΗ, 32. extr. ΕΓ...., quibus meliora praebuit Walp. Vs. 33. extr. Ch. ΨΑ...., Walp. ΨΑΛ. Vs. 34. extr. Ch. ΤΟ....; vs. 35. init. Ch. ΛΛΣ, Walp. ΛΑΣ; in fine Ch. Α...; vs. 36. extr. Ch. ΕΥΝΟΙΑΕ...., quod ex Walp. correctum est.

Ὁ δᾶμος ὁ Βυζαντίων.
Ἔδοξε τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ· τοὶ στραταγοὶ εἶ-
παν· Ἐπεὶ Ὀρόντας Ὀλβιοπολείτας Ἀβάβου
υἱὸς, ἀνδρὸς οὐ μόνον τᾶς πατρίδος ἀλλὰ καὶ

συνπαντος τοῦ Ποντικοῦ πρατιστεύσαντος ἔθνεος καὶ μέχρι τᾶς τῶν Σεβαστῶν γνώσεως προκό[ψ]αντος, πολλὰ δὲ καὶ Βυζαντίων πόλει κατά τε τὰς δαμοσίας χρήας καὶ τῶν εἰς τὸ ἐνπόριον πλεόντων προστασίας γενομένου ὠφελίμου, καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ λοιπὰ τοῦ πατρὸς, οὕτως τὰν ποτὶ τὸν δᾶμον εὔνοιαν καὶ προξενίαν διαδεξάμενος, ὑπὸ πάντων μὲν μαρτυρεῖται τῶν εἰςπλεόντων εἰς τὸν Πόντον πολειτᾶν ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ καὶ π[ρ]ονοίᾳ, καὶ παραγενόμενος δὲ εἰς τὰν πόλιν σεμνῶς μὲν προέστα τᾶς ἐπιδαμίας, προετρέψατο δὲ εἰς πλήονας ἐλπίδας τόν τε δᾶμον καὶ τοὺς ἰδιώτας, ἁ δὲ πόλις διά τε τὰς εἰς ἑαυτὰν εὐεργεσίας καὶ διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν προγόνων ἀξίωμα ἐπιτάδηον ἡγήσατο μὴ ἀσαμήωτον αὐτοῦ τὰν παρουσίαν ἀφέμεν, ὅ τε δᾶμος ἐνεκελεύσατο τοῖς στραταγοῖς τειμᾶσαι τὸν ἄνδρα· δι' ἃ δὴ δεδόχθαι ἐπαινῆσθαι μὲν Ὀρόνταν Ἀβάβου Ὀλβιοπολείταν ἐπὶ τᾷ διανεκεῖ ποτὶ τὸν δᾶμον καὶ διὰ προγόνων προνοίᾳ· εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ πολείταν καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ καὶ ποτιγραφῆμεν ποθ' ἂν κα θέλη τᾶν ἑκατοστύων, τεθῆμεν δὲ αὐτοῦ καὶ εἰκόνα ἐπίχρυσον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἐν τόπῳ ᾧ μὴ ἄλλος ἔχει καὶ ἐπιγραφὰν ἐπιγράψαι τὰν προδεδηλωμέναν· διαπέμψασθαι δὲ καὶ τὸ ψάφισμα τοῦτο δι' ἐπιστολᾶς τοῖς Ὀλβιοπολειτᾶν ἄρχουσιν, ἵνα καὶ ἁ πατρὶς αὐτοῦ τᾶς Βυζαντίων εὐνοίας πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ τειμᾶς αἴσθηται.

Titulus a Byzantiis Orontae Ababi f. honori datus et ab Olbiopolitis publice inscriptus, ut Boeckh. coniicit, in viciniâ exedrae, quae eidem dicata est (C. Inscr. n. 2088.). Ababus Callisthenis f. floruit Tiberio Imp. (v. C. Inscr. n. 2087.), qui quum non dubium sit quin pater Orontae fuerit,

titulus Tiberii vel Caligulae aetati tribui potest. Quod dicitur vs. 7. *μέχρι τᾶς τῶν Σεβαστῶν γνώσεως προκόψας*, certe Augustus et Tiberius intelligendi sunt, quibus ille stoam dicavit. C. Inscr. n. 2087. Praescribuntur *στρατηγοί*, qui inter principes Olbiae civiles magistratus sunt. V. Boeckh. C. Inscr. II. p. 89. Ceterum *στρατηγοὺς* praescribi etiam Megaris, unde originem habent Byzantii, docet C. Inscr. n. 1052. Verba vs. 17. *προέστα τᾶς ἐπιδαμίας* simpliciter significant: *magnifice sese gessit in commoratione suâ*, ut alias legati laudantur ob *ἐνδαμίαν* utrâque civitate dignam. (C. Inscr. n. 1193.). Vs. 24. *δι' ἃ δὴ* est relativum *ἀνακόλουθον* (cf. C. Inscr. n. 2059.). Vs. 30. *ἑκατοστὺς* est aliquid simile Atticis demis.

117.

Ex meridionali Peloponnesi plagâ in Mus. Nan. illatum titulum ed. Biag. Mon. Gr. p. 195. et Mon. Gr. et Lat. ex Mus. Nan. Prol. p. XVIII. Cf. Viscont. Mus. Pio-Clem. II. p. 66.

Η ΙΕΕΓΑΟΥΓΗΣΙΛ	Ἡ ἱερὰ [γερω]σία
ΓΙΟΥΛΙΟΝΕΠΑΦΡΟ	Γ. Ἰούλιον Ἐπαφρό-
ΔΕΙΤΟΝΑΓΡΕΤΕΥ	δειτον, ἀγρετεύ-
ΣΑΝΤΑΤΟ·ΡϘΔ·ΕΤΟΣ	σαντα τὸ ρϙδ' ἔτος
ΚΑΙΔΟΝΤΑΕΚΑΣΤΩ	καὶ δόντα ἑκάστῳ
ΓΕΡΟΝΤΙΝΟΜΗΣΔΗ	γέροντι νομῆς δη-
ΝΑΡΙΑΔΕΚΑΚΑΙΤΑΣ	νάρια δέκα, καὶ τὰς
ΕΝΝΕΑΟΥΧΙΚΑΤΑΤ.Ν	ἐννέα, οὐχὶ κατὰ τ[ὸ]ν
ΝΟΜΟΝΑΛΛΑΔΕΙΠΚ	νόμον, ἅ[μ]α δειπ[νί-]
ΣΑΝΤΑΛΑΜΠΡΩΣ	σαντα λαμπρῶς
ΚΑΙΤΗΔΕΚΑΤΗΤΗ	καὶ τῇ δεκάτῃ τὴ[ν]
ΠΟΛΙΝΟΛΗΝΤΟΛ	πόλιν ὅλην, τὸν
ΕΑΥΤΗΣΕΥΕΡΓΕ	ἑαυτῆς εὐεργέ-
ΤΗΝΑΝΕΣΤΗΣΕΙ	την ἀνέστησε[ν].
Ψ Γ	Ψ(ηφίσματι) Γ(ερωσίας.)

Vs. 1. corruptissimum praeclare restituit Boeckhius. Titulum Laconicum esse peritis non est quod probemus. Vs. 3. *ἀγρετεύσαντα* est *ἀγρέταν γενόμενον*. Hesych. *ἀγρέταν ἡγεμόνα* habet. Cf. Spartanorum *ἱππαγρέτας*. Vs. 6. *νομῆς* i. e. *διανομῆς* (pecuniae distributae). Caliginem vs. 7. orientem feliciter dissipavit Boeckhius, cuius haec est verborum interpretatio: *qui singulis senatoribus denos distribuit denarios* (in decem dierum solemnibus in singulos dies singulos denarios) *et per priores novem dies* (*τὰς ἐννέα* sc. *ἡμέρας*), *non*

iubente lege, simul splendido epulo excepit eosdem, et decimo die totam civitatem. Annus designatur 194 computandus ab a. u. c. 608. (vid. n. 113.), ut titulus in a. u. c. 801-802. referatur, Tib. Claudio imperante.

118.

Mylasis ed. Pocock. Inscr. P. II. c. 8. p. 15. n. 1. Ex schedis Sherardi a Müllero accepit Boeckh.

ΗΓΕΡΟΥΣΙΑΚΑΘΙΕΡΩΣΕΝΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
ΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΙΕΡΑ
ΤΕΥΟΝΤΟΣΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΥΙΟΥΚΥΡΕΙΝΑΜΕΝΕΙΤΑΤΑΡΚΟΝΔΑΡΕΩΣ

Ἡ γερουσία καθιέρωσεν εὐσεβείας
τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου Κλαυδίου
Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ, ἱερα-
τεύοντος Τιβερίου Κλαυδίου, Διονυσίου
υἱοῦ, Κυρείνᾳ, Μενείτα, Ταρκονδαρέως.

Titulus pertinet ad Tib. Claudium Imperatorem, qui vulgo Germanicus audit. Cf. C. Inscr. n. 1610. 1071. 319. 320. Vs. 1. εὐσεβείας est *ob pietatem.* Vs. 5. de Tarcondarensi tribu v. C. Inscr. n. 2694. et titt. supra allatos n. 73.

119.

Iasi ad Isthmum, litteris magnis et bene incisis. Ed. Chandl. l. c. n. LV. p. 19.

ΟΛΥΜΠΙΑΔ . . Ζ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ[ΤΟ]Υ[ΚΥ]ΡΙΝΑ
ΤΙΤΟΣΦΛΑΒΙΟΣΜΗΤΡΟΒΙΟΣ
ΝΙΚΗΣΑΣΤΗΝΠΕΡΙΟΔΟΝΑΝ
ΔΡΩΝΔΟΛΙΧΟΝΙΑΣΕΩΝ
ΠΡΩΤΟΣΚΑΙΤΑΕΝΡΩΜΗΚΑ
ΠΕΤΩΛΕΙΑΠΡΩΤΟΣΑΝΘΡΩ
ΠΩΝ
ΔΙΙΟΛΥΜΠΙΩΙ

Ὀλυμπιάδ[ι σι]ζ.
Τίτος Φλάβιος Δημητρίου [Κο]υ[ί]ρίνᾳ
Μητρόβιος, νικήσας τὴν περίοδον ἀν-
δρῶν δόλιχον Ἰασέων

πρῶτος καὶ τὰ ἐν Ῥώμῃ Κα-
πετώλεια πρῶτος ἀνθρώ-
πων,

Διῒ Ὀλυμπίῳ.

Metrobius donarium ob victorias Iovi Olympio dedicat. Vicerat Olympia dolichum virorum, quum iam prius Pythiis, Nemeis, Isthmiis vicisset. Quibus quattuor ludis qui vicit, τὴν περίοδον vicisse dicitur. Olympiadem restituit Boeckh. Nempe Metrobius dolicho virorum vicit in primis ludis Capitolinis, a Domitiano institutis, qui a. Chr. 86. Olymp. 216, 2. acti sunt. Unde πρῶτος ἀνθρώπων eos vicit Metrobius. Dedicatio incidit in Olymp. 217, ex quo numero superest Z. Vs. 2. quae addita sunt verba litteris minutis, post gentilicium Φλάβιος interponenda, Chandl. male restituit. Nam τοῦ Κυρίνᾳ dici non potest. Itaque iam Boeckh. dedit Κουϊρίνᾳ pro usitatiori Κυρίνᾳ, quo lacuna expleretur. cf. p. 249.

120.

Magnesiae ad Maeandrum s. ad Lethaeum, in basi duos pedes lata et paullo super quattuor pedes ex solo exstante. Ex schedis Koehlerianis. Cf. Leak. Diar. itin. Asiae min. p. 245.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΝΕΡΟΥΑΝ	Αὐτοκράτορα Νερούαν
ΚΑΙΣΑΡΑΣΕΒΑΣΤΟΝΠΑ	Καίσαρα Σεβαστὸν, πα-
ΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣΑΡΧΙΕΡΕ	τέρα πατρίδος, ἀρχιερέ-
ΟΣΜΕΓΙΣΤΟΝΔΙΜΑΡΧΙΚΙΣ	[α] μέγιστον, δ[η]μαρχικ[ῆ]ς
ΕΧΟΥΣΙΑΣΥΠΑΤΟΝΟΤΟΤΡΙ	ἐ[ξ]ουσίας, ὕπατον τὸ τρί-
ΤΟΝΧΙΦΙΛΟΣΕΒΑΣΤΟΥΒ	τον, [ἡ] φιλοσέβαστο[ς] β-
ΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΑΝΕ	ουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἀνέ-
ΘΗΚΑΝ	θηκαν,
ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΤΟΣΤΙΤΟΥ	ἐπιμεληθέ[ν]τος Τίτου
ΦΛΑΟΥΙΟΥΔΗΜΟΧΑΡΙΔΟΣ	Φλαουΐου, Δημοχάριδος
ΥΙΟΥΚΥΡΕΙΝΑΔΗΜΟΧΑΡΙ	υἱοῦ, Κυρείνᾳ, Δημοχάρι-
ΔΟΣΤΟΥΑΡΧΙΕΡΕΟΣΚΑΙ	δος τοῦ Ἀρχιερέ[ω]ς καὶ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΟΣΤΟΥΔΗΜΟΥ	γραμματέως τοῦ δήμου.

Pertinet ad Nervam Imperatorem, a. u. c. 850.

121.

In ruinis Lytti in Cretâ insulâ. Ed. Grut. p. MLXXXIV, 9. (cf. Nott. p. CCCXV. p. CCCLV.). Hinc Fabrett. de Col. Trai. p. 237. sq. Vandal. diss. p. 752. Cornel. Cret. sacr. I. p. 35.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙCΑΡΙ	Αὐτοκράτορι Καίσαρι
ΘΕΟΥΝΕΡΒΑΥΙΩΝΝΕΡΟΥΑ	Θεοῦ Νέρβα υἱῷ, Νερούᾳ
ΤΡΑΙΑΝΩCΕΒΑCΤΩΑΡΙCΤΩ	Τραϊανῷ Σεβαστῷ, ἀρίστῳ,
ΑΡΜΕΝΙΚΩΔΑΚΙΚΩΑΡΧΙ	[Γε]ρμ[α]νικῷ, Δακικῷ, ἀρχι-
ΕΡΕΙΜΕΓΙCΤΩΔΗΜΑΡΧΙ	ερεῖ μεγίστῳ, δημαρχι-
ΚΗCΕΞΟΥCΙΑCΤΟΙ͞Α	κῆς ἐξουσίας τὸ ια,
ΥΠΑΤΩΤΟΓΠΑΤΡΙΠΑΤΡΙΔΟC	ὑπάτῳ τὸ [ε̄], πατρὶ πατρίδος,
ΤΩΤΗCΟΙΚΟΥΜΕΝΗCΚΤΙ	τῷ τῆς οἰκουμένης κτί-
CΤΗΛΙΤΤΙΩΝΗΠΟΛΙΣΔΙΑ	στῃ, Λ[υ]ττίων ἡ πόλις διὰ
ΠΡΩΤΟΚΟCΜΟΥΒΑΝΑΞΙ	Πρωτοκόσμου Βαναξι-
ΒΟΥΛΟΥΚΟΜΑCΤΑΤΟ͞Β	βούλου Κ[ω]μάστα τὸ β̄.

Vs. 2. dele secundum N. Ceterum pro C videtur Σ ponendum. Cf. C. Inscr. n. 2573. 2574. qui tituli eiusdem loci sunt ad eundemque Imperatorem referuntur.

Annus est p. Chr. 107-108. Vs. 4. Γερμανικῷ corrigendum esse iam Masson. notavit in Nott. Grut. p. CCCLV. Vs. 7. τὸ ε̄ recte scripsit Fabrett. Vs. 9. Λυττίων restituendum erat ex melioribus apographis. Cf. C. Inscr. n. 2576. et Boeckh. ad nostr. tit. Vs. 11. τὸ β̄ ad munus Protocosmi bis gestum pertinet. Cf. n. 2577. 2578. Recteque Boeckh. qui Κωμάστης patris nomen esse statuit, omisso τοῦ. cf. C. Inscr. n. 2578. Scilicet solet in graecis nominibus simplicibus et in Graecis praenomine Romano auctis addi patris nomen, quod omitti solet in nominibus Romanis triplicibus.

122.

Therae in monte D. Stephani, ubi parietinae urbis, in columnae porticus fragmento. Repp. Fauvel. (vid. Choiseul. Catal. n. 197.). Nunc fracturâ laesus lapis est in Mus. reg. Catal. Clarac. n. 626. Ed. Osann. Syll. p. 356. ex lapide collatis Villois. schedis. Boeckh. habuit ex schedis Villois. et Koehlerianis duplicibus, et ex tab. Claraci.

ΥΠΕΡΤΗΣΤΟΥΜΕΓΙΣΤΟΥ
ΚΑΙΘΕΩΝΕΝΦΑΝΕΣΤΑΤΟΥ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΝΕΡΒΑΤΡΑΙΑΝΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ
ΔΑΚΙΚΟΥΥΓΕΙΑΣΚΑΙΔΙΑΜΟΝΗΣ>ΚΑΙ
ΙΕΡΑΣΣΥΝΚΛΗΤΟΥ>ΚΑΙΔΗΜΟΥΡΩΜΑΙΩΝ
ΟΜΟΝΟΙΑΣ>ΑΓΑΘΟΠΟΥΣΕΥΤΥΧΟΥ
ΚΑΙΠΟΛΥΟΥΧΟΣ>ΚΑΙΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣ

ΟΙΚΑΡΤΙΔΑΜΑ·ΤΗΝΣΤΟΑΝΕΣΤΕΓΑΣΑΝ
ΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΤΗΝΤΩΝΞΥΛΩΝΚΑΙΤΩΝ
ΣΤΡΩΤΗΡΩΝΥΛΗΝΚΑΙΤΗΝΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟΥ
ΣΑΝΕΙΣΤΗΝΣΤΕΓΗΝΔΑΠΑΝΗΝΠΑΣΑΝΠΑ
ΡΑΣΧΟΜΕΝΟΙΚΑΤΑΔΩΡΕΑΝ ΤΗΝΔΕΠΕ
ΡΙΛΕΙΠΟΜΕΝΗΝΕΚΤΗΣΠΡΩΤΗΣΣΤΕΓΗΣ
ΞΥΛΙΚΗΝΥΛΗΝΕΞΕΧΩΡΗΣΑΝΤΗΠΟΛΕΙ
ΠΡΟΣΤΟΕΚΤΟΥΤΩΝΤΩΝΞΥΛΩΝΚΑΙΕ
ΤΕΡΑΤΩΝΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΩΝΚΑΙΚΑΤΗ
ΡΕΙΜΜΕΝΩΝΕΡΓΩΝΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ
ΤΥΧΕΙΝ

Ὑπὲρ τῆς τοῦ μεγίστου
καὶ Θεῶν ἐνφανεστάτου
Αὐτοκράτορος Νέρβα Τραϊανοῦ
Καίσαρος Σεβαστοῦ, Γερμανικοῦ,
Δακικοῦ, ὑγείας καὶ διαμονῆς, καὶ
ἱερᾶς συνκλήτου καὶ δήμου Ῥωμαίων
ὁμονοίας, Ἀγαθόπους Εὐτύχου
καὶ Πολυοῦχος καὶ Ἀριστόδαμος
οἱ Καρτιδάμα τὴν στοὰν ἐστέγασαν
ἐκ τῶν ἰδίων, τὴν τῶν ξύλων καὶ τῶν
στρωτήρων ὕλην καὶ τὴν ἐπακολουθοῦ-
σαν εἰς τὴν στέγην δαπάνην πᾶσαν πα-
ρασχόμενοι κατὰ δωρεάν· τὴν δὲ πε-
ριλειπομένην ἐκ τῆς πρώτης στέγης
ξυλικὴν ὕλην ἐξεχώρησαν τῇ πόλει
πρὸς τὸ ἐκ τούτων τῶν ξύλων καὶ ἕ-
τερα τῶν κατεπειγόντων καὶ κατη-
ρειμμένων ἔργων διορθώσεως
τυχεῖν.

Traianus quum a. Chr. 116. Parthicus dici coeptus sit (Eckh. D.N. VI. p. 438.), ante eum annum titulum scriptum esse liquet. Πολυοῦχος redit C. Inscr. n. 345. sed ibi Καρτιδάμαντος filius est, ut in alio item Theraeo titulo (vid. Boeckh. Act. Acad. Berolin. 1836. p. 91). Ceterum ne scriptum eas Πολιοῦχος (Corp. Inscr. n. 2455.)

123.

Daulide. Titulum *a* ab Aberdeeno repertum edidit Walpol. Mem. p. 459. sqq. *b* est ex eiusdem lapidis alio latere a Leakio editus in Walp. Trav. p. 513. sqq. cf. p. 523.

a.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΤΡΑΙΑΝΩΑΔΡΙΑΝΩΚΑΙ
ΣΑΡΙΣΕΒΑΣΤΩΤΟΒΓΝΑΙΩΠΕΔΑΝΙΩΦΟΥ
ΣΚΩΣΑΛΛΕΙΝΑΤΟΡΙΥΠΑΤΟΙΣΠΡΟΘ
ΚΝΟΥΕΝΒΡΙΩΝΕΝΧΑΙΡΩΝΕΙΑ
ΖΩΠΥΡΟΣΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΚΑΙΠΑΡΜΕΝΩΝ
ΖΩΠΥΡΟΥΟΙΕΓΔΙΚΟΙΤΗΣΔΑΥΛΙΕΩΝΠΟ
ΛΕΩΣΕΜΑΡΤΥΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤΟΑΠΟΦΑΣΙΝ
ΑΝΤΙΓΕΓΡΑΦΘΑΙΤΗΝΔΟΘΕΙΣΑΝΥΠΟΤΦΛΑΟΥ
ΙΟΥΕΥΒΟΥΛΟΥΤΗΝΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΝ
ΤΦΛΑΥΙΟΣΕΥΒΟΥΛΟΣΟΔΟΘΕΙΣΚΡΙΤΗΣΚΑΙΟΡΙ
ΣΤΗΣΥΠΟΚΑΣΙΟΥΜΑΞΙΜΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΚΑΙΤΗΡΗ
ΘΕΙΣΥΠΟΟΥΑΛΕΡΙΟΥΣΕΟΥΗΡΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΜΕΤΑ
ΞΥΖΩΠΥΡΟΥΤΟΥΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΚΑΙΠΑΡΜΕΝΩΝΟΣ
ΤΟΥΖΩΠΥΡΟΥΚΑΙΜΕΜΜΙΟΥΑΝΤΙΟΧΟΥΠΕΡΙΧΩΡΑΣ
ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΜΕΝΗΣΑΚΟΥΣΕΚΑΤΕΡΟΥΜΕΡΟΥΣ
ΕΦΟΣΟΝΕΒΟΥΛΟΝΤΟΚΑΙΕΠΙΤΗΝΑΥΤΟΥΙΑΝΕΛΘΩΝ
ΚΕΛΕΥΣΑΝΤΟΣΜΕΑΠΟΦΗΝΑΘΑΙΚΛΩΔΙΟΥΓΡΑ
ΝΙΑΝΟΥΤΟΥΚΡΑΤΙΣΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΚΡΕΙΝΩΚΑΘΩΣ
ΥΠΟΓΕΓΡΑΠΤΑΙ ΑΓΡΟΥΔΡΥΠΠΙΟΥΟΝΗΓΟΡΑΣΕ
ΠΑΡΑΤΩΝΚΛΕΑΣΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝΜΕΜΜΙΟΣΑΝΤΙΟ
ΧΟΣΚΑΤΑΛΑΒΟΜΕΝΟΣΕΚΤΩΝΕΠΙΜΕΚΟΜΙΣΘΕΝ
ΤΩΝΓΡΑΜΜΑΤΩΝΠΡΟΣΗΚΕΙΝΑΝΤΙΟΧΩΠΛΕΘΡΑ
ΦΩΚΙΚΑΥΛΕΟΣΑΑΝΕΥΡΕΘΗΠΛΕΙΩΤΟΥΤΩΝ
ΚΡΕΙΝΩΕΙΝΑΙΤΗΣΔΑΥΛΙΕΩΝΠΟΛΕΩΣΟΜΟΙ
ΩΣΑΓΡΟΥΕΥΞΥΛΕΙΑΣΠΛΕΘΡΑΥΛΚΡΕΙΝΩ
ΕΙΝΑΙΑΝΤΙΟΧΟΥΤΑΔΕΛΟΙΠΑΤΗΣΠΟΛΕΩΣΕΙ
ΝΑΙΧΩΡΙΩΝΠΛΑΤΑΝΟΥΚΑΙΜΟΣΧΟΤΟΜΕΩΝ
ΠΛΕΘΡΑΣΛΚΡΕΙΝΩΕΙΝΑΙΑΝΤΙΟΧΟΥΤΑΔΕΛΟΙ
ΠΑΤΗΣΠΟΛΕΩΣΤΗΝΔΕΑΡΧΗΝΤΗΣΜΕΤΡΗΣΕΩΣ
ΚΡΕΙΝΩΓΕΝΕΣΘΑΙΤΗΣΧΩΡΑΣΟΘΕΝΑΝΒΟΥ
ΛΗΤΑΙΑΝΤΙΟΧΟΣΕΝΕΚΑΤΕΡΩΝΤΩΝΑΓΡΩΝ

ΔΡΥΠΠΙΩΚΑΙΕΥΞΥΛΕΙΑΕΝΔΕΠΛΑΤΑΝΩ
ΚΑΙΜΟΣΧΟΤΟΜΕΑΙΣΜΙΑΕΠΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΑΡ
ΧΗΤΗΣΜΕΤΡΗΣΕΩΣΕΣΤΑΙΜΕΤΡΟΥΜΕΝΩΝ
ΑΠΟΤΗΣΔΟΘΕΙΣΗΣΑΡΧΗΣΤΩΝΕΦΕΞΗΣΜΗ
ΕΛΛΟΓΟΥΜΕΝΩΝΤΑΙΣΜΕΤΡΗΣΕΣΙΝΑΠΑΣΑΙΣ
ΜΗΤΕΡΕΙΘΡΩΝΜΗΤΕΟΣΑΤΡΑΧΕΑΟΝΤΑΚΑΙ
ΜΗΔΥΝΑΜΕΝΑΓΕΩΡΓΕΙΣΘΑΙΥΠΕΡΔΕΚΑΣΦΥ
ΡΑΣΕΣΤΙΝ·ΠΑΡΗΣΑΝΤΦΛΑΟΥΙΟΣΕΥΒΟΥ
ΛΟΣΑΠΕΦΗΝΑΜΗΝΚΑΙΕΣΦΡΑΓΙΣΜΑΙΛ'ΜΕΣ
ΤΡΙΟΣΣΩΚΛΑΡΟΣΚΛΕΟΜΕΝΗΣΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ
ΝΕΙΚΩΝΣΥΜΦΟΡΟΥΛΑΜΠΡΙΑΣΝΕΙΚΩΝΟΣ
ΖΩΠΥΡΟΣΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥΣΩΣΙΒΙΟΣΔΡΑΚΩ
ΝΟ̣ΣΝΕΙΚΩΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΛΕΩΝΘΕΟΔΟ
ΤΟΥΚΑΛΛΩΝΦΥΛΑΚΟΣΚΑΣΣΙΟΣΜΑΡΤΙΑΝΟΣ
ΨΗΦΙΣΜΑΤΙΤΗΣΠΟΛΕΩΣ

b.

ΟΔΟΣΔΕΗΕΠΙΤΟΝ
ΑΡΧΑΓΕΤΗΝΕΞΕΙΠΛΑ
ΤΟΣΚΑΛΑΜΟΥΣΔΥΟ
ΤΑΔΕΣΗΜΕΙΑΚΑΙΤΟΥ.
ΟΡΟΥΣΤΗΣΜ ΤΡΗΣΕ
ΩΣΕΝΧΑΡΑΞΟΥΣΙΚΟ.
ΝΗΕΝΤΟΣΤΗΣΕΙΚΑΔΟΣ
ΤΟΥΔΩΔΕΚΑΤΟΥΜΗ
ΝΟΣΗΜΩΝΟΤΑΝΕΝ
ΧΑΡΑΧΘΩΣΙΝΕΠΕΛΕΥ
ΣΟΜΕΝΩΝΑΥΤΟΥΣ
ΠΕΡΙΑΓΡΟΥΔΡΥΠΠΙΟ.
ΚΑΤΑΤΗΝΠΡΟΚΟΜΙΣΘ..
ΣΑΝΧΕΙΡΑΥΠΟΣΕΡΑΠ.
ΑΔΟΣΖΩΠΥΡΟΥΤΟΥ
ΕΓΔΙΚΟΥΚΑΙΤΩΝΠΕΡΙ
ΦΙΛΩΝΑΣΩΣΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΚΑΙΔΑΜΩΝΑΖΩΠΥ
ΡΟΥΑΡΧΟΝΤΩΝΚΡΕΙ..
ΜΕΝΕΙΤΙΛΕΙΠΕΙΤΩ.

ΡΙΘΜΩΕΚΤΗΣΑΠΟΦΑ
ΣΕΩΣΤΗΣΕΥΒΟΥΛΟΥ
ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΩΝΤΡΙΑΚΟ.
ΤΑΠΕΝΤΕΠΛΕΘΡΩΝ
ΤΟΥΤΟΥΕΧΕΙΝΑΠΑΙΤΗ
ΣΙΝΣΕΡΑΠΙΑΔΑΑΠΟ
ΤΗΣΔΑΥΛΙΕΩΝΠΟΛΕ
ΩΣΠΑΡΗΣΑΝ
ΚΟΥΡΡΙΟΣΑΥΤΟΒΟΥ
ΛΟΣΚΕΚΡΙΚΑΚΑΙ
ΤΗΝΠΡΩΤΗΝΕΣΦΡΑ
ΓΙΣΑΝΙΚΗΦΟΡΟΣΛΥ
ΚΟΜΗΔΟΥΣΚΕΚΡΙΚΑ
ΑΓΑΣΙΑΣΤΕΙΜΩΝΟΣ
ΚΕΚΡΙΚΑΠΑΙΛΙΟΣ
ΔΑΜΟΞΕΝΟΣΕΣΦΡΑ
ΓΙΣΑΤΕΤΑΡΤΗΝΕΙΣΙΔ
ΠΕΜΠΤΗΝΜΗΤΡΟΔ
ΡΟΣΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥΑΝ
ΤΙΚΥΡΕΥΣΝΕΙΚΑΡΕ
ΤΟΣΠΙΣΤΟΥΤΙΘΟΡΕΥΣ
ΤΥΡΑΝΝΟΣΤΥΡΑΝΝΟΥ
ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΑΙΑΚΙΝΔΥ
ΝΟΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΣΤΙ
ΘΟΡΕΥΣΣΕΞΚΟΡΝΗΛΙ
ΟΣΑΣΙΟΧΟΣΕΥΝΟΥΣ
ΕΠΑΙΡΑΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣ
ΚΛΕΟΝΕΙΚΟΥΕΣΦΡΑΓΙΚΑ
ΤΙΘΟΡΕΥΣ

In *a* ex schedis Koehl. vs. 10. additum est alterum Μ. Vs. 16. schedae et Koehler. et Aberdeeni ΑΚΟΥΣ, omisso ΑΣ lapicidae culpâ. Vs. 20. spatium vacuum ex Koehl. Vs. 40. Walp. ΦΛΑΥΙΟΣ. Koehl. ΦΛΑΟΥΙΟΣ. Vs. 42. Walp. ΣΩΚΛΑΡΟΥ, Koehl. quod dedimus. Vs. 46. Walp. ΜΑΡΤΙΑΝΟΥ, Koehl. ΜΑΡΤΙΑΝΟΙΣ; unde dedimus ΜΑΡΤΙΑΝΟΣ.

a.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Αὐτοκράτορι Τραϊανῷ Ἀδριανῷ Καί-

σαρι Σεβαστῷ τὸ β', Γναΐῳ Πεδανίῳ Φούκῳ Σαλεινάτορι ὑπάτοις, πρὸ θ' Κ(αλ.) Νουενβρίων, ἐν Χαιρωνείᾳ, Ζώπυρος Ἀριστίωνος καὶ Παρμένων Ζωπύρου, οἱ ἔγδικοι τῆς Δαυλιέων πόλεως, ἐμαρτυροποιήσαντο ἀπόφασιν ἀντιγεγράφθαι τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ Τ. Φλαουΐου Εὐβούλου τὴν ὑπογεγραμμένην.

Τ. Φλαούϊος Εὔβουλος, ὁ δοθεὶς κριτὴς καὶ ὁριστὴς ὑπὸ Κασίου Μαξίμου ἀνθυπάτου καὶ τηρηθεὶς ὑπὸ Οὐαλερίου Σεουήρου ἀνθυπάτου μεταξὺ Ζωπύρου τοῦ Ἀριστίωνος καὶ Παρμένωνος τοῦ Ζωπύρου καὶ Μεμμίου Ἀντιόχου περὶ χώρας ἀμφισβητουμένης, ἀκούσ[ας] ἑκατέρου μέρους ἐφ' ὅσον ἐβούλοντο, καὶ ἐπὶ τὴν αὐτοψίαν ἐλθών, κελεύσαντός με ἀποφήνα[σ]θαι Κλωδίου Γρανιανοῦ τοῦ κρατίστου ἀνθυπάτου, κρείνω καθὼς ὑπογέγραπται. Ἀγροῦ δρυππίου, ὃν ἠγόρασε παρὰ τῶν Κλέας κληρονόμων Μέμμιος Ἀντίοχος, καταλαβόμενος ἐκ τῶν ἐπί με κομισθέντων γραμμάτων προσήκειν Ἀντιόχῳ πλέθρα Φωκικὰ υ̅λ̅ε̅, ὅσα ἂν εὑρεθῇ πλείω τούτων, κρείνω εἶναι τῆς Δαυλιέων πόλεως· ὁμοίως ἀγροῦ εὐξυλείας πλέθρα υ̅λ̅ κρείνω εἶναι Ἀντιόχου, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς πόλεως εἶναι. χωρίων πλατάνου καὶ μοσχοτομεῶν πλέθρα σ̅λ̅ κρείνω εἶναι Ἀντιόχου, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς πόλεως. τὴν δὲ ἀρχὴν τῆς μετρήσεως κρείνω γενέσθαι τῆς χώρας ὅθεν ἂν βούληται Ἀντίοχος ἐν ἑκατέρων τῶν ἀγρῶν δρυππίῳ καὶ εὐξυλείᾳ, ἐν δὲ πλατάνῳ καὶ μοσχοτομέαις μία ἐπ' ἀμφοτέροις ἀρχὴ τῆς μετρήσεως ἔσται, μετρουμένων ἀπὸ τῆς δοθείσης ἀρχῆς τῶν ἐφεξῆς, μὴ ἐλλογουμένων ταῖς μετρήσεσιν ἁπάσαις μήτε ῥείθρων μήτε ὅσα τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι ὑπὲρ δέκα σφυ-

ρας ἐστίν. Παρῆσαν· Τ. Φλαούϊος Εὔβουλος, ἀπεφηνάμην καὶ ἐσφράγισμαι. Λ. Μέστριος Σώκλαρος, Κλεομένης Κλεομένους, Νείκων Συμφόρου, Λαμπρίας Νείκωνος, Ζώπυρος Ἀντιπάτρου, Σωσίβιος Δράκωνος, Νείκων Ἀλεξάνδρου, Λέων Θεοδότου, Κάλλων Φύλακος, Κάσσιος Μαρτιανός.

Ψηφίσματι τῆς πόλεως.

b.

Ὁδὸς δὲ ἡ ἐπὶ τὸν Ἀρχαγέτην ἕξει πλάτος καλάμους δύο, τὰ δὲ σημεῖα καὶ τού[ς] ὅρους τῆς μ[ε]τρήσεως ἐνχαράξουσι κο[ι]νῇ ἐντὸς τῆς εἰκάδος τοῦ δωδεκάτου μηνὸς, ἡμῶν, ὅταν ἐνχαραχθῶσιν, ἐπελευσομένων αὐτούς. περὶ ἀγροῦ δρυππίο[υ] κατὰ τὴν προκομισθ[εῖ]σαν χεῖρα ὑπὸ Σεραπιάδος Ζωπύρου τοῦ ἐγδίκου καὶ τῶν περὶ Φίλωνα Σωσικράτους καὶ Δάμωνα Ζωπύρου ἀρχόντων κρεί[νο]μεν, εἴ τι λείπει τῷ [ἀ]ριθμῷ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς Εὐβούλου τετρακοσίων τριάκο[ν]τα πέντε πλέθρων, τούτου ἔχειν ἀπαίτησιν Σεραπιάδα ἀπὸ τῆς Δαυλιέων πόλεως. Παρῆσαν· Κούρριος Αὐτόβουλος, κέκρικα καὶ τὴν πρώτην ἐσφράγισα. Νικήφορος Λυκομήδους, κέκρικα. Ἀγασίας Τειμωνος, κέκρικα. Π. Αἴλιος Δαμόξενος, ἐσφράγισα τετάρτην. Εἰσί[ας] πέμπτην. Μητρόδ[ω]ρος Ἀπολλοδότου Ἀντικυρεύς, Νεικάρετος Πίστου Τιθορεύς, Τύραννος Τυράννου ἐσφράγισμαι. Ἀκίνδυνος Καλλικράτους Τιθορεὺς, Σέξ. Κορνήλιος Ἀ[ξ]ίσχος, Εὔνους Ἐπα[φ]ρᾶ, Καλλιγένης Κλεονείκου ἐσφράγικα Τιθορεύς.

Tit. *a.* p. Chr. 118, IX. Kal. Nov. Chaeroneae scriptus est, Proconsule Achaiae Clodio Graniano. Sententia (*ἀπόφασις*, cf. C. I. n. 1711.) de finibus regundis est T. Flavii Eubuli, qui litigantibus iudex datus est et servatus a duobus prioribus Proconsulibus. Scilicet Dauliensium civitas litem moverat Memmio Antiocho de praediorum finibus. Civitatis causam egerunt Zopyrus Aristionis f. et Parmeno Zopyri f. ut *ἔκδικοι*, actores civitatis rem repetentes. In fine subscripti sunt qui scribendo affuerunt, decem viri praeter Eubulum. Hanc igitur sententiam in album relatum (*ἀντιγεγράφθαι*) Zopyrus et Parmeno testibus productis affirmant; iudiciumque ipsum iussu civitatis (*ψηφίσματι τῆς πόλεως*) marmori incisum est. Iudicavit vero Eubulus *ἀγροῦ δρυππίου* plethra Phocica Antiochi esse 435, *ἀγροῦ εὐξυλείας* plethra 430, *χωρίων πλατάνου καὶ μοσχοτομεῶν* plethra 230; quidquid superesset terrae, de qua agebatur, id esse civitatis; simul, quomodo demensio esset instituenda, praecepit. *Δρύππιος, Εὐξυλεία, Πλάτανος, Μοσχοτομέαι* videntur nomina esse propria praediorum, ducta a soli condicione, ut *δρύππιος* a *δρύππη*, *druppa*, *μοσχοτομέαι* a *μόσχοις*, *surculis*. Ceterum arva sunt, quae arari possint.

Vs. 32. offendit ἐν ἑκατέρων τῶν ἀγρῶν, quum exspectaveris ἑκατέρῳ τῷ ἀγρῷ. Vs. 39. σφῦραν esse mensuram plani probabiliter proposuit Leak. ap. Walp. Trav. p. 528; fortasse a σφύρᾳ, instrumento agricolarum denominatam. In formis memorabile est vs. 44. Δράκωνος. Nota etiam Κάσσιος et supra Κάσιος.

Tit. *b.* qui ad partem eiusdem rei pertinet, via quam lata esse debeat, definitur; termini quomodo et quando collocandi sint; postremo, si quid deficiat ad illa 435 ἀγροῦ δρυππίου plethra, quae competunt Antiocho, civitatem Dauliensium teneri, ut id expleat. Est autem haec sententia supplementi causa addita, nec ab eodem iudice profecta, sed a Curio Autobulo et undecim aliis, qui praesentes fuisse ac iudicasse dicuntur et sententiam signant. Actor hic est Serapias Zopyri f. qui Antiochi causam adversus Dauliensium civitatem egisse videtur. Itaque patet post sententiam Eubuli Antiochum novam litem movisse civitati, ad quam diiudicandam alii dati iudices sint. Praeterea alius anni hic titulus esse putandus est, quum nec probabile sit rem ipso anno tituli prioris potuisse confici, et vs. 8. δωδέκατον μῆνα Phocensium ex iis, quae Boeckh. in Introduct. Boeot. c. III. 4. disputavit, fere Septembri Romanorum respondere appareat. In verbis nota haec: ὁ Ἀρχαγέτης est ἡρῷον Ἀρχαγέτου in regione Tronide (Paus. X. 4, 7.). Κάλαμον cum Italicâ cannâ comparat Leakius, quae longi mensura est. Cf. Walp. l. c. et Schneid. Lex. Χεῖρα est χειρόγραφον (Poll. II. 152.). Vs. 16. Duo archontes memorantur ut praesides collegii (cf. C. Inscr. n. 1736. Ambryssi, et n. 1724. *b.* Stiride). Fortasse alter proprie fuit eponymus, alter bularchus. Vs. 29. Κούρτιος proponit Boeckh. In fine nota inconstantiam formularum, quibus singuli usi sunt eorum, qui subscripserunt, atque in ultimo nomine positum vocabulorum Καλλιγένης Κλεονείκου ἐσφράγικα Τιθορεύς, de quo vide supra p. 75.

124.

Perinthi, quae a nonnullis Heraclea dicta, in ecclesiae cathedralis muro. Ded. Selden. (Append. Marm. Oxon. n. CLXII. p. 57. ed. Maitt. cf. p. 192. et p. 504. 522. 563.); hinc Reines. Synt. Inscr. III, 17. p. 305. et Fabrett. Inscr. p. 483. Ex marmore Spon. Itin. III. 1. p. 95. Wheler. Itin. p. 80. Melet. Geogr. p. 421. Cf. Murat. I. p. CCXXXIII. 1. Anthimus Gazes. Ἑρμ. λόγ. a. 1813. p. 112. In schedis Koehl. exstat ter.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡ
ΘΙΚΟΥΥΙΟΝΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΥΙΩΝΟΝΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙ
ΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥΣΙΑΣΤΟΙ
ΥΠΑΤΟΝΤΟΓ

Forma et dispositio litterarum sumpta est ex schedis Koehl. Vs. 1. Mel. Cyr. om. iota subscr. Vs. 2. Mel. Spon. Whel. om. Θεοῦ. Vs. 4. extr. solus Murat. ΤΟΓ habet, idemque om. Mel. Ibidem et vs. 5. lineolas supra positas. om. Seld. Spon. Whel. Murat. (vs. 5. etiam Mel.); eae accesserunt ex Koehl. et Cyr. ex quo etiam ductus ('). In fine lacunam signat Mur. fortasse recte.

'Αγαθῇ τύχῃ.
Αὐτοκράτορα Καίσαρα, Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρ-
θικοῦ υἱόν, Θεοῦ Νερούα υἱωνόν, Τραϊανὸν 'Αδρι-
ανὸν Σεβαστόν, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ ῑ,
ὕπατον τὸ γ̄.....

Hadrianus Cos. III. Trib. pot. X. Itaque titulus pertinet ad a. u. c. 879-880.

125.

Athenis ad Olympieum in magnâ basi. Cyriac. p. XI. n. 83. et ex suis ac Cyriaci Barberinis schedis Murat. II. p. MLXXX. 1.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΟΛΥΜΠΙΟΝΣΕΒΑΣΤΟΠΟΛΕΙΤΩΝ
ΤΩΝΕΝΤΩΠΟΝΤΩΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΤΟΝΕΑΥΤΩΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝΕΝΤΗΠΡΩΤΗΟΛΥΜΠΙΑΔΙ
ΔΙΑΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΚΑΠΙΤΩΝΟΣ
ΣΚΙΠΙΩΝΟΣΚΑΙΓΑΙΩ.....ΜΙΟΥ

Murat. partim Ω partim ω habet.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τραϊανὸν 'Αδριανὸν
Σεβαστὸν 'Ολύμπιον Σεβαστοπολειτῶν
τῶν ἐν τῷ Πόντῳ ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
τὸν ἑαυτῶν εὐεργέτην, ἐν τῇ πρώτῃ 'Ολυμπιάδι,
διὰ πρεσβευτῶν Καπίτωνος,
Σκιπίωνος καὶ Γαΐ[ου Ποστου]μίου.

Prima Olympias est Attica inde a dedicatione Olympiei computanda (Corsin. Diss. agon. I, 13), quae incidit in Olymp. 227, 3. a. u. c. 885. a. p. Chr. 132. (Corsin. F. Att. II. p. 105. sqq.) cf. tit. ad Olymp. II. pertinentem. n. 1345. Inde ab hâc epochâ denominationem 'Ολύμπιος tenuit Hadrianus. Cf. C. Inscr. n. 321. 322. 323. 324. 325-341. 343-345. 1312. 1822. 2021. 2179. 2153. 2963. *a. b.*

126.

Megaris, viginti a pomoerio passibus vidit Fourmontus, in viâ quae Eleusinem ducit. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 223. (et esse in Zophoro quodam dicit) Misc. erud. ant. X. 18. p. 328. Whel. Itin. p. 432. et ex hoc Murat. T. I. p. CCXXXVII. 1. Melet. Geogr. p. 346.

[*Textum vid. in margine.*]

ΣΑΒΕΙΝΑΝΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝΣΕΒΑΣΤΗΝΝΕΑΝΔΗΜΗΤΡΑΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΓΥΝΑΙΚΑΠΑΜΦΥΛΟΙ·ΥΠΟΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΙΟΥ
ΛΙΟΥΚΑΝΔΙΤΟΥΤΟΥΚΡΑΤΙΣΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ
ΑΙΣΧΙΩΝΟΣΤΟΥΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ

Versuum dispositio ex Spon. Misc. et Whel. ex quo vs. 4. in dexteram reductus est, omissis lacunae signis, quae Whel. male ibi ante ΑΙΣΧ. habet. Fourm. litteras ΓΟΥΝΤΟΣ in vs. 4. reiicit. Vs. 1. Melet. Σαβελῖναν βασίλισσαν; Fourm. ΔΗΜΗΤΡΑΥΤΟΚ, omissis ceteris. Vs. 2. interpunctio accessit ex Fourm. quam firmat Meletii lectio Πάμφιλος ... ὑπὸ ... Vs. 3. ΤΟΥ ante κρατίστου om. Whel.

Σαβεῖναν βασίλισσαν Σεβαστήν, νέαν Δήμητρα, Αὐτοκράτορος
Ἀδριανοῦ γυναῖκα Πάμφυλοι, ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν Ἰου-
λίου Κανδίτου τοῦ κρατίστου ἀνθυπάτου, στρατηγοῦντος
Αἰσχ[ρ]ωνος τοῦ Δαμοκράτους.

Sabina Hadriani uxor ut Athenis ita Megaris est *νέα Δημήτηρ*. De usu Augustas Dearum nominibus insigniendi v. Cuper. Apoth. Hom. p. 285. Vandal. diss. p. 368. Fabrett. Col. Trai. p. 250. Ficoron. Vestig. ant. Rom. I, 10. p. 55. cf. C. Inscr. n. 435. De vetusto Cereris cultu ap. Megar. v. Paus. I, 40. extr. 44. 4. Πάμφυλοι nomen est tribus Doricae. Scilicet omnes civitates Doricae tres has habuerunt tribus, Hyllensium, Dymanum, Pamphylorum. Boeckh. ad Pind. Pyth. I. p. 234. sq. Müll. Dor. II. p. 75. sqq. Sed in unâ alterâque civitate addita quarta tribus est, ut Sicyone Aegialenses, Argis Hyrnethii (Steph. Byz. v. Δυμᾶν); cf. C. Inscr. n. 1123. et ut Athenis Adrianis addita est tribubus antiquioribus, sic Megaris Adrianidae. V. C. Inscr. n. 1072. Ceterum Proconsul Iulius Canditus fortasse is est, qui secundum fuit Consul p. Chr. 105, nisi potius eius filium statueris esse. Certe hic titulus scriptus est, postquam Hadrianus Olympius, Pythius, Panhellenius (cf. n. 484. 1521.) dictus est, eâdem aetate quâ C. Inscr. n. 1072. In eandem Sabinam conceptus titulus n. 1214. est:

ϹΑΒΕΙΝΑΝϹΕΒΑϹΤΗΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹΤΡΑΙΑΝΟΥ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΚΑΙϹΑΡΟϹϹΕΒΑϹ
ΤΟΥ ΗΠΟΛΙϹΗΤΩΝ
ΕΡΜΙΟΝΕΩΝ

ex quo notabis formam litterarum. cf. n. 2153. Sciathi Atticae.

127.

Spartae ante theatrum. Ex schedis Fourm.

ΗΠΟΛΙΣ
ΚΑΤΑΤΗΝΤΟΥ
ΔΗΜΟΥΒΟΥΛΙ·ΣΙΝ
ΓΙΟΥΛΙΟΝΛΥΣΙΠΠΟΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΣΑΝΤΑ
ΚΑΛΩΣΕΠΙΤΗΤΟΥ
ΓΙ.Σ·ΤΟΥΑΥΤΟΜΑΤΟ.
ΚΑΙΣΑΡΟΣΙΔΕΥΤΕΡ
ΕΠΙΔΗΜΙΑΣΑΡΕΤΑΣ
ΡΙΜΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΤΑΣΕΙΣΑΥΤΟΥΣ

Ἡ πόλις

κατὰ τὴν τοῦ δήμου βούλ[η]σιν Γά. Ἰούλιον Λύσιππον γυμνασιαρχ[ή]σαντα καλῶς ἐπὶ τῆ[ς] τοῦ [Σεβα]στοῦ Αὐτο[κρ]άτο[ρος] Καίσαρος δευτέρας ἐπιδημίας, ἀρετᾶς [χά]ριν καὶ εὐνοίας τᾶς εἰς αὐτούς.

Imperator est Hadrianus, cuius primus in Graecia adventus in Attico tit. (C. Inscr. n. 281.) ab altero distinguitur. De C. Iulio Lysippo cf. C. Inscr. n. 1265. Nota dialecti inconstantiam in ἡ et τᾶς, et cf. n. 1346. 1347. Titulus inde a vs. 5. valde corruptus est.

128.

Corcyrae in fragmine marmoreo crasso utrimque mutilato; ex schedis Broendstedii.

[*Textum vid. pag. sq.*]

Titulus pertinet ad a. u. c. 892. cf. C. Inscr. n. 1617. tit. Chaer. ad a. p. Chr. 140 pertinentem.

ΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙCΑΡΑΘ	Αὐτο]κράτορα Καίσαρα [Θεοῦ Ἀδριανοῦ
ΥΙΟΝΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟ	υἱόν, Θεοῦ Τραϊανο[ῦ υἱω-
ΝΟΝΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑ	νόν, Θεοῦ Νερούα [ἔγγον-
ΟΝΑΙΛΙΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ	ον, Αἴλιον Ἀδριανὸν [Ἀντω-
ΕΙΝΟΝCΕΒΑCΤΟΝΑΡΧΙΕΡ	ν]εῖνον, Σεβαστόν, Ἀρχιερ[έα
ΜΕΓΙCΤΟΝΔΗΜΑΡΧΙΚΗCΕ	μέγιστον, δημαρχικῆς ἐ[ξου-
ΕΙΑC ΤΟB̄	σ]ίας τὸ β',
ΟΛΙCΑΚΟΡΚΥΡΑΙΩΝΤ	ἁ π]όλις ἁ Κορκυραίων τ[ὸν
ΥΤΑCCΩΤΗΡΑ	ἑα]υτᾶς σωτῆρα.

129.

Megaris, in moenibus urbis, prope aedem Panagiae. Ed. Spon. Itin. III. P. II. p. 221. Misc. erud. antiq. X. 11. p. 321. Whel. Itin. p. 377. Melet. Geogr. p. 347. Fleetwood. Syll. p. 331, 1. Olear. ad Philostr. p. 545. Schedis Fourmonti usus est Boeckh.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟC	Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
TIB̄ ❦ ΚΛΑΥΔΙΟΝΑΤΤΙΚΟΝ	Τιβ. Κλαύδιον Ἀττικὸν
ΥΠΑΤΟΝΕΠΙΕΥΕΡΓΕCΙΑΙC	ὕπατον ἐπὶ εὐεργεσίαις
ΚΑΙΕΥΝΟΙΑΤΗΠΡΟCΤΗΝ	καὶ εὐνοίᾳ τῇ πρὸς τὴν
ΠΟΛΙΝ	πόλιν.

Titulus honorarius est in Herodem Atticum et pertinet ad a. u. c. 896. p. Chr. 143.

130.

Messenae repertus est titulus. V. lemma Boeckhianum. Ed. Ste-Croix Gouv. fédér. p. 462. n. 2. Ang. Mai ad Fronton. I. p. XCVI. Osann. Auct. lex. Gr. p. 60. et Syll. II. 10. p. 258.

ιΙΑΙΛΙΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΟΥΗΡΟΝΚΑΙΣΑΡΑ
ΟΙΕΛΛΗΝΕΣΕΥΧΑΡΙ
ΣΤΟΥΝΤΕΣΤΟΙΣΘΕΟΙΣ
ΚΑΙΑΙΤΟΥΜΕΝΟΙΤΑΑΓΑΘΑ
ΤΩΟΙΚΩΕΙΣΗΓΗΣΑΜΕΝΟΙ
ΚΑΙΤΑΑΝΑΛΩΜΑΤΑΠΑΡΑΣΧΟΝ
ΤΟΣΤΙΒ:ΚΛΣΑΙΘΙΔΑΚΑΙΛΙΑ
ΝΟΥΤΟΥΑΡΧΙΕΡΕΩΣΑΥ
ΤΩΝΔΙΑΒΙΟΥΚΑΙΕΛΛΑΔΑΡ
ΧΟΥΑΠΟΤΟΥΚΟΙΝΟΥΤΩΝ
ΑΧΑΙΩΝΑΝΕΣΤΗΣΑΝ

Λ. Αἴλιον Αὐρήλιον
Οὔηρον Καίσαρα
οἱ Ἕλληνες εὐχαρι-
στοῦντες τοῖς θεοῖς
καὶ αἰτούμενοι τὰ ἀγαθὰ
τῷ οἴκῳ, εἰσηγησαμένου
καὶ τὰ ἀναλώματα παρασχόν-
τος Τιβ. Κλ. Σαιθίδα καὶ Αἰλια-
νοῦ, τοῦ ἀρχιερέως αὐ-
τῶν διὰ βίου καὶ Ἑλλαδάρ-
χου, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν
Ἀχαιῶν ἀνέστησαν.

Missis variis coniecturis, quae de hoc titulo natae sunt, paucis **omnia** complectamur. Caesar et Verus a. u. c. 914. appellari coeptus est Lucius, qui antea Commodus vocatus est. Ipso illo anno titulus positus esse videtur ob communicatum cum Lucio imperium. Vs. 8. ultimum K (vulgo Ϗ) siglum est particulae *καί*; καὶ Αἰλιανοῦ hoc est τοῦ καὶ Αἰλιανοῦ. De Ἑλλαδάρχῃ τῶν Ἑλλήνων cf. infra n. 133.

131.

In vico Cyparisso s. Tiparisto regionis Magnae, prope promontorium Taenarium in Laconica; in columnâ. Ed. Pouquevill. Itin. V. p. 169. n. 5.

ΑΠΟΛΙΣ	Ἀ πόλις
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑ	Αὐτοκράτορα Κα[ίσαρ-
ΑΜΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΣ	α Μ. Αὐρήλιον Ἀντω[ν-
ΕΙΝΟΝΣΕΒΘΕΟΥΑΝ	εῖνον Σεβ. θεοῦ Ἀν[τ-
ΩΝΕΙΝΟΥΥΙΟΝΘΕΟΥ	ωνείνου υἱόν, θεοῦ [Ἀ-
ΔΡΙΑΝΟΥΥΙΩΝΟΝ	δριανοῦ υἱωνόν,
ΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘ	θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθ[ι-
ΚΟΥΕΓΓΟΝΟΝΘΕ	κοῦ ἔγγονον, θε[οῦ
ΝΕΡΒΑΑΠΟΓΟΝΟΝΑΡΜΕ	Νέρβα ἀπόγονον, Ἀρμε-
ΝΙΑΚΟΝΠΑΡΘΙΚΟΝ	νιακόν, Παρθικόν,
ΜΗΔΙΚΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΜ	Μηδικόν, ἀρχιερέα μ-
ΕΤΟΝΔΗΜΑΡΧ	έγι]στον, δημαρχ-
ΕΣΞΟΥΣΙΑΣΥΠ	ικῆ]ς ἐξουσίας, ὕπ-
ΤΟΓ	ατον] τὸ γ'.

Titulus ad M. Aurelium pertinet, non ante a. u. c. 919 scriptus. Cf. Eckh. D. N. VII. p. 72. Urbs est Taenariorum, ut C. Inscr. n. 1321. 1322.

132.

Philippopoli Thraciae, quae a Philippo Amyntae f. denominata est, in muro ecclesiae Parasceues sub colle Σχοινοβατῶν. Ed. Murat. I. p. CCXLII, 1. Ante hunc Paulus Lucas Itin. Gr. As. min. etc. I, p. 314. n. 43. Marsigli Danub. II. tab. 63. Constantin. de eparch. Philippopoli. Vindob. 1819. p. 23.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΥΠΕΡΤΗΣΤΩΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝΝΙΚΗΣΚΑΙΑΙ.ΩΝΙΥ
ΔΙΑΜΟΝΗΣΜΑΥ
ΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝΕΙΝΙΚΑΙΛΑΥΡΗΛΙΟΥΟΥΗ
ΡΟΥΑΡΜΕΝΙΑΚΩΝΦΙΛΙΣΚΟΣ
ΚΑΗΑΙΟΣΟΙΜΑΡΚΟΥΙΗΦΥΜΙΤΑΙΕΡΛΑ
ΝΕΘΗΚΕΝΑΡΤΕΜΕΙΣΙΑΔΙΜΕΤΑΙΕ
ΡΟΣΥΝΗΝ ❦ ΕΚΝΚΟΥΝΤΟΣΑΛΦΕΙΟΥΠΟ
ΣΕΙΔΩΝΙΟΥ ❦ ΕΠΙΜΕΛΗ
ΤΕΥΟΝΤΟΣΦΛΑΟΥΙΟΥΕΥΔΑΙΜΟΝ
ΟΣΤΟΥΚΑΙΦΛΑΟΥΙΑΝΟΥ

Vs. 2. ΝΙΚΗΣ om. Murat. add. Constant. Lacunam pro eo habent Mars. Luc. ΚΑΙΑΙ.ΩΝΙΥ ex Luc. Nam Mur. ΚΑΙΥΙΩΝΕΥ, Const. ΚΑΙ ΤΩΝ......Υ, Mars. ΚΑΓΤΩΙΥΚΧ. Fuit haud dubie scriptum ΑΙΩΝΙΟΥ vel ΑΙΩΝΙΥ. Vs. 3. extr. Mur. C pro Σ. Vs. 4. Mur. ΑΝΤΩΝΕΙΝ. omisso ΟΥ, item Luc. ΑΝΤΟΝΕΙΝ, Constant. ΛΑΙΤΩΝΕΙΙΙ. Mars. ΑΝΟΙΥΕΓΕΙΙΥΙ, unde addidimus Ι. Videtur extr. scriptum fuisse ΝΟΥ vel ΝΥ. Vs. 5. Const. ΚΩΝ, Mur. ΚΟΥ, Luc. ΚΩΙ, Mars. ΚΩΕ. Vs. 6. init. Mars. ΚΑΗΑΙΟΣΟΡΜΑΙΚΟΥ, Luc. ΚΑΙΣΛΙΟΣΟΙΜΑΡΚΟΥ, Mur. ΚΑΙΣΑΡΟΣΤΟΥΜΑΡΚΟΥ, Const. Κ..... ....ΙΟΣΑΡΚΟ... Tum Mars. ΙΗΦΥΜΙΤΑΙΓΡΜ, (muta ΜΙ in ΛΗ). Luc. ΗΙ ...ΤΛΙΕΡ., Const. meram lacunam, nisi quod Α habet ante ΝΕ etc. Murat. nihil habet nisi ΤΑΙΕΡΑ, Boeckh. pro ultimo Marsigliano Μ dedit ΛΑ, ne Α ultimum abesset. Vs. 7. init. Mars. ΙΥΕΟΗΚ.., Luc. ΝΕΟΗΚ.., Const. ΝΕ ΘΗΚΕ, Mur. ΝΕΘΗΚΕΝ. Tum Mars. ΡΤΕΜΕΙΣΙΥΛΙ, Luc. ..ΤΕΜΕΙΣΙΑΔΙ, it. Mur. sed Const. quod dedimus. Vs. 8. solus Mur. ΡΟΣΙΝΗΝ. Foliola sunt ex Mars. Const. Tum Luc. ΕΚΝΚΟΥΠΤΟΣ, Mars. ΕΕΚΜΚΟΥΙΥΤΟΣ (muta Ƴ sive Μ in ΑΡ), Const. ΕΚΙ....ΚΟΥΝΤΟΣ, Mur. lacunam. Pro ΑΛΦΕΙΟΥ Mars. ΜΦΕΙΟΥ. Vs. 9. Mars. ΕΠΗΜΕΝΗ, Mur. ΕΠΙΜΕΛΕ, Luc. ΕΠΙΜΕΔΗ. Const. quod dedimus. Vs. 10. pro ΛΑ Mars. Μ.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Ὑπὲρ τῆς τῶν Αὐτοκρατόρων νίκης καὶ αἰωνί[ο]υ
διαμονῆς, Μ. Αὐ-
ρηλίου Ἀντωνείν[ου] καὶ Λ. Αὐρηλίου Οὐή-
ρου, Ἀρμενιακῶν, Φιλίσκος
κα[ὶ Γ]άϊος οἱ Μάρκου τῇ φυλῇ τὰ ἱερὰ ἀ-
νέθηκ[α]ν Ἀρτεμειστιάδι μετὰ ἱε-
ρ[ω]σύνην, ἐπαρχοῦντος Ἀλφείου Πο-
σειδωνίου, ἐπιμελη-
τεύοντος Φλαουΐου Εὐδαίμον-
ος τοῦ καὶ Φλαουϊανοῦ.

De formulâ ὑπὲρ τῆς νίκης etc. cf. App. I. cap. III. §. 5. fin. Vs. 7. φυλὴ Ἀρτεμειστιὰς redit C. Inscr. n. 2048. Τὰ ἱερὰ videntur sacella esse. Alfius Posidonius eparchus fuit eius Thraciae partis, cuius caput Philippopolis. Ἐπιμελητὴς videtur urbis curator esse.

133.

Argis repertus est titulus ad arcem, in ambitu putei a Turcis constructi. Postea illatum in Mus. Veron. edidit Maff. Veron. illustr. I. p. LX. unde petiit Murat. II. p. DLXI. 2. Cf. Maff. Mus. Veron. p. XLIII.

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΑΡΓΕΙ
ΩΝΤ̄ΣΤΑΤΙΛΙΟΝΛΑΜ
ΠΡΙΟΥΥΟΝΤΙΜΟΚΡΑΤΗ
ΜΕΜΜΙΑΝΟΝΠΕΡΣΕΟΣΚΑΙ
ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝΑΠΟΓΟΝΟΝ
ΤΟΝΕΛΛΑΔΑΡΧΑΝΚΑΙΑΡΧΙ
ΕΡΕΑΔΙΑΒΙΟΥΤΩΝΕΛΛΑΝΩΝ
ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΑΤΩΝΑΧΑΙ
ΩΝΤ̄ΑΓΩΝΟΘΕΤΑΝΗΡΑΙ
ΩΝΚΑΙΝΕΜΕΙΩΝΚΑΙΣΕΒΑ
ΣΤΕΙΩΝΚΑΙΝΕΜΕΙΩΝΚΑΙΑΝ
ΤΙΝΟΕΙΩΝΕΝΑΡΓΕΙΚΑΙΑΝ
ΤΙΝΟΕΙΩΝΕΝΜΑΝΤΙΝΕΙΑ
ΚΑΙΑΣΚΛΑΠΕΙΩΝΕΝΕΠΙ
ΔΑΥΡΩΚΑΙΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΚΑΙ
ΕΛΛΑΔΑΡΧΑΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ

ΚΑΙΠΑΝΕΛΛΗΝΑΚΑΙΕΛΛΗΝΟ
ΤΑΜΙΑΝΚΑΙΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΝΤΑ
ΚΑΙΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΑΤΡΙΣΚΑΙΤΑ
ΜΙΕΥΣΑΝΤΑΚΑΙΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝ
ΤΑΥΠΕΡΤΕΤΑΣΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΚΑΙΤΩΝΕΛΛΑΝΩΝΠΡΟΣΤΕ
ΤΑΝΣΥΝΚΛΗΤΟΝΚΑΙΠΡΟΣΒΑ
ΣΙΛΕΑΣΚΑΙΤΑΑΛΛΑΚΑΙΛΟΓΟ
ΓΟΙΣΚΑΙΕΡΓΟΙΣΠΟΛΕΙΤΕΥΣΑ
ΜΕΝΟΝΑΡΙΣΤΑΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙΜΟΤΑ
ΤΑΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΑ

Vs. 3. **ΥΟΝ** in lapide esse diserte testatur Maff. In schedis Spanhem. **ΥΙΟΝ**. Vs. 4. Spanh. **ΠΕΡΣΕΩΣ**. Vs. 9. pro **Τ̄** lacuna ap. Spanh. Vs. 14. idem **ΑΣΚΛΑΠΙΩΝ**, 18. **ΝΟΜΙΣΑΝΤΑ**. Vs. 24. 25. **ΓΟ** bis Maff. et Spanh. Vs. 25. **ΠΟΛΙΤ** etc. Spanh. Vs. 26. idem **ΤΙΜΟ**, reiecto **ΤΑ** in vs. seq.

Ἁ πόλις ἁ τῶν Ἀργεί-
ων Στατίλιον Λαμ-
πρίου ὑὸν Τιμοκράτη
Μεμμιανὸν Περσέος καὶ
Διοσκούρων ἀπόγονον,
τὸν Ἑλλαδάρχαν καὶ ἀρχι-
ερέα διὰ βίου τῶν Ἑλλάνων,
στρατηγήσαντα τῶν Ἀχαι-
ῶν [γ'], ἀγωνοθέταν Ἡραί-
ων καὶ Νεμείων καὶ Σεβα-
στείων καὶ Νεμείων καὶ Ἀν-
τινοείων ἐν Ἄργει καὶ Ἀν-
τινοείων ἐν Μαντινείᾳ
καὶ Ἀσκλαπείων ἐν Ἐπι-
δαύρῳ καὶ Ἀμφικτυόνα καὶ
Ἑλλαδάρχαν Ἀμφικτυόνων
καὶ Πανέλληνα καὶ Ἑλληνο-
ταμίαν καὶ ἀγορανομήσαντα
καὶ στρατηγήσαντα τρὶς καὶ τα-
μιεύσαντα καὶ πρεσβεύσαν-
τα ὑπέρ τε τᾶς πατρίδος
καὶ τῶν Ἑλλάνων πρός τε

τὰν σύνκλητον καὶ πρὸς βα-
σιλέας, καὶ τὰ ἄλλα καὶ λό-
γοις καὶ ἔργοις πολειτευσά-
μενον ἄριστα καὶ φιλοτειμότα-
τα ἀρετᾶς ἕνεκα.

T. Statilium Lampriae f. Timocratem pluribus titulis honorarunt Epidaurii, quibus Asclepieorum agonotheta fuit. V. C. Inscr. n. 1168. 1169. 1170. cf. n. 1173. Οἱ βασιλεῖς vs. 23. Spanhemio iudice M. Aurelius et L. Verus sunt. Rationem magistratuum, quos hic Statilius gessisse dicitur, Boeckhius explicuit; scilicet ταμιεύσας vocatur ut quaestor Argivorum, Ἑλληνοταμίας ut quaestor Panhellenum (quorum sedes Athenis, ubi Panhellenium ab Hadriano institutum est), et Ἑλλαδάρχας τῶν Ἑλλήνων ad concilium illud refertur quod n. 1318. memoratur, Ἑλλαδάρχας τῶν Ἀμφικτυόνων ad Pythios Amphictyones. Postremo στρατηγήσας τῶν Ἀχαιῶν pertinet ad foedus Achaeorum, alterum στρατηγήσας ad praeturam Argivam. Porro ἀγωνοθέτας fuit, Ἡραίων, Νεμείων, Σεβαστείων, Νεμείων, Ἀντινοείων ἐν Ἄργει, Ἀντινοείων ἐν Μαντινείᾳ, Ἀσκλαπείων ἐν Ἐπιδαύρῳ. Hic quum ἀγωνοθέτας dicatur, non ἀγωνοθετήσας, praeclare Boeckh. coniicit, illos ludos uno quadriennio actos esse, et Statilium in hoc quadriennium agonothetam esse constitutum. Quinque ludos singulis penteteridibus ab Argivis celebratos esse ex hoc titulo constat, Heraea, Nemea utraque, Augustales, Antinoea. Et Heraea quidem sive Hecatombaea ea sunt, ex quibus ἡ ἐξ Ἄργους ἀσπὶς reportatur; (V. Boeckh. Explicatt. ad Pind. p. 175. Male de his statuit Cors. diss. agon. III, 16. Not. Gr. diss. IV. p. LXXVII.). In Nemeis autem, quae Argis acta sunt (Paus. II, 24. 2.), prior et posterior penteteridis trieteris intelligenda est (cf. Cors. diss. agon. III. 16.). Cum his Augustales componuntur etiam n. 1123. 1126. Denique Ἀντινόεια, quae duplicia Athenis celebrata sunt, altera ἐν Ἐλευσῖνι, altera ἐν ἄστει (v. C. Inscr. n. 2309.), Mantineae pentecterica sunt (v. Paus. VIII. 9. 4.). Haec Argis quoque acta esse noster titulus docet. Postremo Asclepiea Epidauria notissima sunt.

134.

Ambryssi (Dystomo) in basi statuae impolitâ. Chandl. Inscr. II. p. 148. p. 82. Cf. Melet. Geogr. p. 333.

[*Textum vide in pag. seq.*]

Αὐτοκράτορα Καίσαρα M. Αὐρήλιον Κόμοδον Ἀντωνεῖνον, Αὐτοκράτορος Καίσαρος Λυ. Σεπτιμίου Σεουήρου Περτίνακος Σεβαστοῦ, Ἀραβικοῦ, Ἀδιαβηνικοῦ, Παρθικοῦ μεγίστου ἀδελ-

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙ
CΑΡΑΜ·ΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΚΟΜΟΔΟΝΑΝΤΩ
ΝΈΙΝΟΝΑΥΤΟ
ΚΡΑΤΟΡΟCΚΑΙCΑΡΟCΛΥ
CΕΠΤΙΜΙΟΥCΕΟΥΗ
ΡΟΥΠΕΡΤΙΝΑΚΟC
CΕΒΑCΤΟΥΑΡΑΒΙ
ΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ
ΠΑΡΘΙΚΟΥΜΕΓΙCΤΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΝΗΠΟΛΙC
ΑΜΒΡΩCCΕΩΝΕΠΙ
ΤΗCΑΡΧΗCΑΝΤΕΡΩ
ΤΟCΤΟΥΑΝΤΕΡΩΤΟC
ΚΑΙΕΥΤΥΧΕCΤΑΤΟΥΤΟ[Υ]
ΖΗΘΟΥΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝ
ΤΟCΤΟΥΑΡΧΟΝΤΟCΑΝ
[ΤΕ]ΡΩΤΟC
ΨΒ

φόν, ἡ πόλις Ἀμβρωσσέων, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Ἀντέρωτος τοῦ Ἀντέρωτος καὶ Εὐτυχεστάτου το[ῦ] Ζήθου, ἐπιμεληθέντος τοῦ ἄρχοντος Ἀν[τέ]ρωτος. Ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς).

Sept. Severus adoptione se M. Aurelii Philosophi filium esse finxit a. p. Chr. 195. Ab hoc igitur tempore Severus Commodi, Commodus Severi frater dicitur. V. Eckh. VII. p. 173. Unde patet titulum diu post mortem Commodi (a. p. Chr. 193.) positum esse in adulationem Sept. Severi, vitato Divi cognomento in Commodo, cuius vel ante mortem Severus frater esse videretur. De archontibus Phocicis cf. supra n. 123. De scripturâ Κόμοδος C. Inscr. n. 1720.

135.

Mileti inter dumeta et parietinas pone theatrum. Inde a voce ἐπιμεληθέντος vs. 21. extr. ed. Masson. Collect. hist. ad Aristid. ad a. u. c. 922. n. 14. p. CXXIX. ed. Dindorf. ex schedis Sherardi, atque integrum, ut putabat, Chandl. n. 43. p. 17, sed omissis duobus versibus. Integrum Boeckh. habuit ex schedis Koehlerianis.

[*Textum vid. pag. sq.*]

Formam tituli et litterarum Boeckh. dedit ex schedis Koehlerianis accuratissime a pictore aliquo delineatis. Υ et Ⲩ promiscue ibi reperiuntur.

. . . . ΙΙΩΤΗΣ . ΗΣΙΩΝ . .
. . ΚΙΣΜΕΝΗΣΚΑΙΜΗΤΡΟ
ΠΟΛΕΩΣΠΟΛΛΩΝΚΑΙΜΕΓΑΛΩ[Ν
ΠΟΛΕΩΝΕΝΤΕΤΩΠΟΝΤΩΚΑΙΤ[Η
ΑΙΓΥΠΤΩΚΑΙΠΟΛΛΑΧΟΥΤΗΣΟ[Ι
ΚΟΥΜΕΝΗϹΜΙΛΗΣΙΩΝΠΟΛΕ
ΩΣΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ ΑΥ
ΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΜΑΡΚΟΥΑΝ
ΤΩΝΕΙΝΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣΓΕΡΜΑ
ΝΙΚΟΥΣΑΡΜΑΤΙΚΟΥΥΟΝΑΟΥΙ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣΥΩ
ΝΟΝΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΕΓΓΟΝΟΝ
ΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΚΑΙ
ΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΑΠΟΓΟΝΟΝΛΟΥ
ΚΙΟΝΣΕΠΤΙΜΙΟΝΣΕΟΥΗΡΟΝ
ΠΕΡΤΙΝΑΚΑΕΥΣΕΒΗΣΕΒΑΣ
ΤΟΝΑΡΑΒΙΚΟΝΑΔΙΑΒΗΛΙΚΟΝ
ΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣΑΡΧΙΕΡΕ
ΑΜΕΓΙΣΤΟΝΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ
ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΟΓ·ΑΥΤΟΚΡΑΤοΡΑΤ[ο
ΖΥΠΑΤΟΝΤοΒΑΝΘΥΠΑΤΟΝ·Ε
ΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣΤΟΥΑΡΧΙ
ΠΡΥΤΑΝΙΔΟΣΚΤΗΣΙΟΥΤΟΥΚΤ[Η
ΣΙΟΥΚΑΙΤΩΝΣΥΝΑΡΧΟΝΤΩΝ
ΑΥΤΟΥΕΣΤΙΑΙΟΥΤΟΥΕΠΙΓΟΝΟΥ
Τ·Β·ΒΥΒΛΙΑΝΟΥΤΟΥΝΙΚΑΝΟΡΟΣ
ΑΓΑΘΟΠΟΔΟΣΤΟΥΣΤΡΑΤΟΝΕΙ
ΚΟΥΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥΤΟΥΠΟΣΙ
ΔΩΝΙΟΥΕΡΜΟΥΤΟΥΔΙΟΝΥ
ΣΙΟΥ

Vss. 9. 10. et litterae primae ΑΝ vs. 11. desunt ap. Chandl. Vs. 26. primum Τ ex schedis et Massono; Chandl. Γ. Ex schedis et Massono etiam secundum punctum accessit. Vs. 26. extr. Chandl. ΝΙΚΑΝΟΡΟ[Σ, sched. Koehl. ΝΙΚΑΝΟΡΟΥ, Mass. ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ ex sched. Sherard.

Τῆς πρ]ώτης [τ]ῆς Ἰων[ίας ᾠ]κισμένης καὶ μητροπόλεως πολλῶν καὶ μεγάλω[ν] πόλεων ἔν τε τῷ Πόντῳ καὶ τ[ῇ] Αἰγύπτῳ καὶ πολλαχοῦ τῆς ο[ἰ]κουμένης Μιλησίων

πόλεως ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μάρκου Ἀντωνείνου Εὐσεβοῦς Γερμανικοῦ Σαρματικοῦ ὑόν, [Θεοῦ] Ἀντωνείνου Εὐσεβοῦς ὑωνόν, Θεοῦ Ἀδριανοῦ ἔγγονον, Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ καὶ Θεοῦ Νερούα ἀπόγονον, Λούκιον Σεπτίμιον Σεουῆρον Περτίνακα, Εὐσεβῆ, Σεβαστόν, Ἀραβικόν, Ἀδιαβηνικόν, πατέρα πατρίδος, ἀρχιερέα μέγιστον, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ γ, αὐτοκράτορα τ[ὸ] ζ, ὕπατον τὸ β, ἀνθύπατον· ἐπιμεληθέντος τοῦ ἀρχιπρυτάνιδος Κτησίου τοῦ Κτ[η]σίου καὶ τῶν συναρχόντων αὐτοῦ Ἑστιαίου τοῦ Ἐπιγόνου τ[ὸ] β, Βυβλιανοῦ τοῦ Νικάνορος, Ἀγαθόποδος τοῦ Στρατονείκου, Ἀφροδειτίου τοῦ Ποσ[ει]δωνίου, Ἑρμοῦ τοῦ Διονυσίου.

Titulus pertinet ad a. p. Ch. 195. De Sept. Severo M. Antonini f. vide tit. praecedentem. Nec dubium est, quin hic titulus in memoriam ficticiae adoptionis eo anno promulgatae scriptus sit. Vs. 9. In Marco deest *Θεοῦ*. Vs. 10. extr. ad Antoninum Pium videtur *Θεοῦ* contineri in litteris ΑΟΥΙ. Vs. 20. Nempe acclamatione militum etiam principes iterum et saepius Imperatores factos esse ex nummis constat. cf. C. Inscr. n. 1072. (*Τὸν δὶς αὐτοκράτορα* etc.). Vs. 26. *τὸ β* legerat etiam Mass. ut Hestiaeus iterum prytanis esse dicatur. Quamquam qui volet, legere poterit Τιβ. (*Τιβερίου*). Prytanes uno cum archiprytane sunt sex, ut quaestores C. Inscr. n. 2852. 2853. Ex Cyzici Milesiorum coloniae sex tribubus Boeckh. colligit senarium magistratuum ap. Milesios numerum derivatum esse.

136.

Perinthi, in ecclesiae cathedralis muro. Marm. Oxon. append. n. CLXI. p. 57. ed. Maitt. Reines. synt. inscr. III, 35. p. 312. Spon. Itin. III. P. I. p. 97. Wheler. Itin. p. 79. Melet. Geogr. p. 421. Murat. II. p. MLXIX, 2. Ex schedis Cyrilli de lapide Perinthi conscriptis editur ibidem ubi n. 2020. Boeckh. ex duplicibus schedis Koehlerianis habuit, quibus accessit apographum Peyssonelii.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
Λ·ΣΕΠΤΙΜΙΟΣΕΟΥΗΡΟ
ΕΥΣΕΒΗ>ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΑΡΑΒΙΚΟΝ
ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝΠΑΡΘΙΚΟΝ
ΜΕΓΙΣΤΟΝΗΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΟΔΗΜΟΣΤΩΝ
ΝΕΩΚΟΡΩΝ
ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ

Litterarum forma et dispositio ex sched. Koehl. et partim ex Peyss. ex quo

Y. Vs. 1. Koehl. ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗ. Peyss. ΑΓΑΘΗΤΥΧΗΙ. Spon. Whel. Oxon. Mur. ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ. Reines. ΑΓΑΘΗι ΤΥΧΗι. Melet. Cyr. utrumque sine iotâ. Vs. 3. pro Λ Oxon. Reines. soli habent M. Peyss. add. punctum. Pro ΟΥ est Β ap. Whel. Mur. et solum Υ ap. Mel. Vs. 4. ΕΥΣΕΒΗ>Ι ΠΕΡ etc. habet Peyss. ΕΥΣΕΒΗΕΠΕΡ etc. Koehl. et Cyrill. ΕΥΣΕΒΗΝ Mel. Mur. Spon. Whel. ceteri ΕΥΣΕΒΗ. Vs. 5. Oxon. ΑΡΑΒΙΑΝΟΝ. Vs. 6. Peyss. ΝΠΡ. Vs. 8. 9. Koehl. et Seld. (non Marm. Oxon. ed. Maitt.) ΤΟΝ ΝΕΩΚΟΡΟΝ, vs. 8. ΤΟΝ etiam Cyr.

'Αγαθῇ τύχῃ.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Λ. Σεπτίμιον Σεούηρον Εὐσεβῆ Περτίνακα Σεβαστόν, 'Αραβικόν, 'Αδιαβηνικόν, Παρθικόν, Μέγιστον ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν νεωκόρων Περινθίων.

De Neocoratu Perinthiorum v. Eckhel. D. Num. T. II. p. 41.

137.

Megaris in viâ ad urbem. Ed. Pocock. Inscr. I. c. 5. s. 7. p. 63. Spon. Misc. erud. ant. X. 21. p. 329. (mutilum). In schedis Fourm. duo exstant apographa, alterum integrum, mutilum alterum.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙCΑΡΑΠΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤѠΝ[ΕΙΝΟΝ
CΕΒΑCΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟCΚΑΙCΑΡΟCΛCΕΠ[ΤΙΜΙΟΥ
CΕΟΥΗΡΟΥΕΥCΕΒΟΥCΠΕΡΤΙΝΑΚΟCCΕΒΑCΤΟ[ΥΑΡΑ
ΒΙΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΜΕΓΙCΤΟΥΚΑΙΙΟΥ[ΛΙΑC
CΕΒΑCΤΗCΜΗΤΡΟCCΤΡΑΤΟΠΕΔѠΝΥΟΝΗΠΟΛ[ΙC
ΗΜΕΓΑΡΕѠΝΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Fundum lectionis constituunt schedae Fourmonti, ex quibus etiam formae litterarum. Vs. 5. Spon. ΥΙΟΝ. Fourm. Poc. ΥΟΝ. Vs. 3. Fourm. CΕΟΥΡΟΥ. Vs. 4. extr. Poc. ΤΟΥ. Supplementa partim iam Pocockii sunt.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον 'Αντων[εῖνον
Σεβαστόν, Αὐτοκράτορος Καίσαρος Λ. Σεπ[τιμίου
Σεουήρου, Εὐσεβοῦς, Περτίνακος, Σεβαστο[ῦ, 'Αρα-
βικοῦ, 'Αδιαβηνικοῦ, Παρθικοῦ, Μεγίστου, καὶ 'Ιου[λίας
Σεβαστῆς, μητρὸς στρατοπέδων, ὑὸν ἡ πόλ[ις
ἡ Μεγαρέων τὸν εὐεργέτην.

Titulus in basi statuae Caracallae, qui inde ab a. Chr. 198. collega patris in Imperio administrando fuit, vivo adhuc patre scriptus erat. Iuliam Augustam Severi uxorem matrem castrorum dictam esse constat. Cf. Eckh. D. N. VII. p. 79. 196.

138.

In Sciatho. Ex schedis Koehlerianis.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΤοΝ ΜΕΓΙϹΤοΝ ΚΑΙ
ΘΕΙΟΤΑΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ϹΕΒΑϹΤΟΝ
ϹΕΠΤΙΜΙΟΝ ϹΕΒΗΡΟΝ ΠΕΡΤιΝΑΚΑ
ΗΒΟΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟϹ ϹΚΙΑΘΙΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΗϹΑΜΕΝΟΥ ΥΙΑΚΙΝΘΟΥ ΠΙϹΤΟΥ
ΑΝΘΗϹ ΗΡΞΕΝ ΕΠΩΝΥΜΟΥ ΑΡΧΗϹ

Ἀγαθῇ τύχῃ, τὸν μέγιστον καὶ θειότατον Αὐτοκράτορα Σεβαστόν, Σεπτίμιον Σεβῆρον Περτίνακα, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Σκιαθίων, ἐπιμελησαμένου Ὑακίνθου Πίστου. Ἄνθης ἦρξεν ἐπωνύμου ἀρχῆς.

Sept. Severus Atheniensibus Sciathum videtur ademisse; unde Senatus, populus, archon Sciathiorum. Ut litterae in hoc titulo sunt barbarae, ita sermo. Nota barbarum *ἐπιμελησαμένου* pro *ἐπιμεληθέντος* et *ἦρξεν ἐπωνύμου ἀρχῆς* pro *ἦρξεν ἐπώνυμον ἀρχήν.*

139.

Hermionae. Ex schedis Fourmonti.

ΙΟΥΛΙΑΝΔΟΤΙΝ. . ΑΝ. . ϹΕΒΑ
ϹΤΗΝΜΗΤΕΡΑϹΤΡΑΤΟΠΕ
ΔΩΝΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΟϹΚΑΙ
ϹΑΡΟϹΛ. ϹΕΠΤΙΜΙΟΥϹΕΥ
ΗΡΟΥΠΕΡΤΗΝΑΚΟϹΑΝΕ
ΚΙΤΟΥΓΥΝΑΙΚΑΚΑΙΑΥ
ΤΟΥΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙϹΑΡΟϹ
ΜΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
ΚΑΙΛ. ϹΕΠΤΙΜΙΟΥ
ΚΑΙϹΑΡΟϹϹΕΒΑϹΤΩΝΜΗ
ΤΕΡΑΗΠΟΛΙϹΗΤΩΝ
ΕΡΜΙΟΝΕΩΝΤΗΝΔΕϹ
ΠΟΙΝΑΝ

Ἰουλίαν Δό[μ]ναν Σεβαστήν, μητέρα στρατοπέδων, Αὐτοκράτορος Καίσαρος Λ. Σεπτιμίου Σευήρου Περτ[ί]νακος Ἀνε[ι]κ[ή]του γυναῖκα καὶ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνείνου καὶ Λ. Σεπτιμίου Καίσαρος Σεβαστῶν μητέρα, ἡ πόλις ἡ τῶν Ἑρμιονέων τὴν δέσποιναν.

De cognomento matris castrorum v. tit. n. 137. Geta hic Α. Σεπτίμιος Καῖσαρ, licet et ipse Antoninus dictus. Geta non appellatur, nisi vs. 5. extr. putes hoc nomen erasum esse, id quod in pluribus monumentis factum esse constat. Cf. C. Inscr. n. 1217. 2091. Coniicit Boeckh. pro Λ fuisse П (i. e. Πουβλίου). Cognomentum Σεβαστὸς etiam Getae additum sistit annum 208, quo is a patre in societatem imperii vocatus est. Itaque titulus hoc anno non antiquior est.

140.

In vico Cyparisso s. Tiparisto regionis Magnae, prope promontorium Taenarium in Laconicâ; in columnâ. Ed. Pouquevill. T. V. p. 168. sq. n. 4. et hinc Osann. Syll. II. p. 262.

ΗΠΟΛΙϹ . . . .
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙϹΑ . . . .
ΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΙ . . .
ΕΥϹΕΒΗΕΥΤΥΧΗϹΕΒΑϹΤϹ . . . .
ΠΑΡΘΙΚΟΝΜΕΓΙϹΤΟΝΒΡΙ . . . .
ΝΙΚΟΝΜΕΓΙϹΤΟΝΓΕΡΜΑ . . . .
ΜΕΓΙϹΤΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΜΕ . . . . .
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗϹΕΞΟΥϹΙΑϹ . . . . .
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΤΟΓΥΠΑΤΟ . . .
ΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟϹΑΝΕΙΚΗ. . .
ΤΟΝΙΔΙΟΝϹΩΤΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡ. . .
- - - - - - - -
- - - - - - - -
- - - - - - - -
ΔΙΕΦΟΡΩΝΑΥΡΗΛΙΩΝΑΙ . . . . .
ΛΟΥϹΤΟΥΕΛΛΑΝΙΚΟΥΑΛΚΙ. . .
ΤΟΥΡΟΥΦΟΥΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔ. . . .
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔΑ . . . . .
ΚΑΙΤΑΙΠΑΑΥΡΗΛΙΟΥΔΙΚΑΙΟΥΤΟΙ

Ἡ πόλις
Αὐτοκράτορα Καίσα[ρα
Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντων[εῖνον,
Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, Σεβαστό[ν,
Παρθικὸν μέγιστον, Βρι[ταν-
νικὸν μέγιστον, Γερμα[νικὸν

μέγιστον, ἀρχιερέα με[γιστον;
δημαρχικῆς ἐξουσίας [τὸ . : .
Αὐτοκράτορα τὸ γ̄, ὕπατο[ν τὸ δ̄,
πατέρα πατρίδος, ἀνείκη[τον,
τὸν ἴδιον σωτῆρα καὶ εὐερ[γέτην.
Δι' ἐφόρων Αὐρηλίων Ἀρ[ιστοτέ-
λους τοῦ Ἑλλανίκου, Ἀλκι . . . . .
τοῦ Ῥούφου, Καλλικρατίδα [τοῦ
Καλλικρατίδα, ...
. . . . Αὐρηλίου Δικαίου τοῦ
. . . .

Vs. 1. post verba ἡ πόλις nihil supplendum esse docet n. 131. Est enim, ut illic, Taenariorum urbs, quae tum à Spartâ seiuncta erat et sui iuris, unde proprios habet ephoros. Cf. n. 1322. 1323. 1334. Principem tamen ephororum Aurel. Hellanici f. Spartanum esse apparet ex n. 1453. Titulus pertinet ad Caracallam, cuius de epithetis v. Eckh. D. N. VII. p. 222. Germanicus quum dicatur Caracalla et Imperator III. titulus non ante a. u. c. 967 scriptus est. Hinc simul ὕπατον τὸ δ̄ scribere licuit.

141.

Therae in monte D. Stephani. Ed. Spon. l. c. X. 66. p. 341. Tournefort. Itin. I. p. 325. Ex Sponio Vandal. p. 227.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΜ.ΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΣΕΒΗΡΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΕΥΣΕΒΗ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΑΡΑΒΙΚΟΝΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝ
ΠΑΡΘΙΚΟΝΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΟΘΗΡΑΙΩΝ
ΑΡΧΙΣ.Μ.ΑΥΡ.ΙΣΟΚΛΕΟΥΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥΤΟΒ̄ΚΑΙΑΥΡ.
ΚΛΕΟΤΕΛΟΥΣΤΥΡΑΝΝΟΥΚΑΙΑΥΡ.ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ
ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥΤΗΝΠΡΟΝΟΙΑΝΤΗΣΠΑΡΑΣΚΕΒΗΣ
ΚΑΙΤΗΣΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣΤΟΥΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΥ
ΤΟΥΠΡΩΤΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΑΥΡ.ΙΣΟΚΛΕΟΥΣΤΟΒ̄

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον
Σεβῆρον Ἀντωνεῖνον, Εὐσεβῆ, Σεβαστόν,
Ἀραβικόν, Ἀδιαβηνικόν,
Παρθικόν, Γερμανικόν, Μέγιστον,

ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Θηραίων [ἐπ'
ἀρχ[ῆ]ς Μ. Αὐρ. Ἰσοκλέους Ἀσκληπιάδου τὸ β̄, καὶ Αὐρ.
Κλεοτέλους Τυράννου, καὶ Αὐρ. Φιλοξένου
Ἀβασκάντου, τὴν πρόνοιαν τῆς παρασκε[υ]ῆς
καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀνδριάντος ποιησαμένου
τοῦ πρώτου ἄρχοντος Αὐρ. Ἰσοκλέους τὸ β̄.

Titulus pertinet ad Caracallam. De cognomentis eius cf. Eckh. D. N. VII, p. 222. Archontes tres sunt, quorum primus Isocles. Vs. 6. exspectaveris ἀρχόντων; quod quum reponi non possit, Boeckh. coniecit ἐπ' ἀρχῆς. Nomina patrum singulis archontibus sine articulo τοῦ addita sunt.

142.

Chaeroneae (Caprena) in aediculâ in marmore. Ed. Clark. Itin. P. II. S. III. p. 139. Pomard. Itin. T. I. p. 87. Cf. Hase in Journ. des Sav. 1827. p. 10.

ΚΑΙΘΟΙΤΑ . . . .
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ . . . . . .
ΜΟΝΟΑΛΙΟΝ
CΕΒΗΡΟΝΜΑΚΡΕΙΝΟΝ
CΕΒΑCΤΟΝΗΒΟΥ
ΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟC
ΧΑΙΡΩΝΕΩΝ

Vs. 1. ex Pomardo additus est. Vs. 2. Pom. om. ultima PA. Ex eodem puncta. Vs. 3. Pom. NOCΛΔIOKA, adiecto falso supplemento. Clark. MONOAΛION: ubi hic AΛ, ibi Pom. ΛΔ: unde pro Clarkii A. Boeckh. dedit Λ.

[τὸν ὁσιώτατον]
καὶ θ[ε]ι[ό]τα[τον
Αὐτοκράτορα [Καίσαρα
Μ. Ὀ[πέ]λλιον
Σεβῆρον Μακρεῖνον
Σεβαστὸν ἡ βου-
λὴ καὶ ὁ δῆμος
Χαιρωνέων.

Titulus a. Chr. 217. a. u. c. 970 spectat.

143.

Hermionae; ex schedis Fourm.

ΤΟΝΜΕΓΙϹΤΟΝΚΑΙΘΕΙΟΤΑΤΟΝΑΥ
ΤΟΚΡΑΤοΡΑΚΑΙϹΑΡΑΜΑΥΡϹΕΒΗΡοΝ
- - - - - ΗΠΟΛΙϹΗΕΡΜΙΟΝΕΩΝ
- - - - - - - - - - - - - - - -
ΤΟΝΑΝΕΙΚΗΤΟΝ

Tὲν μέγιττον καὶ Θειότατον Αὐ-
τοκράτορα Καίταρα Μ. Αὐρ. Σεβῆρον
[᾿Αλέξανδρον] ἡ πόλις ἡ ῾Ερμιονέων
τὸν ἀνείκητον.

Pertinet ad Alexandrum Severum, a. u. c. 975-988. Vs. 4. nihil videtur scriptum fuisse.

144.

Ambrysii. Ed. Dodwell. Itin. II. p. 512.

ΤΟΝΜΕΓΙϹΤΟΝΚΑΙΘΕΙ
ΟΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΜ
ΑΥΡΗΛΙΟΝϹΕΟΥΗΡΟΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
ΕΥΤΥΧ

Tὸν μέγιττον καὶ Θει-
ότατον Αὐτοκράτορα Μ.
Αὐρήλιον Σεουῆρον ᾽Αλέξανδρον
[Εὐσεβῆ], Εὐτυχ[ῆ], Σεβαττόν.

V. ad titulum praecedentem.

145.

Ex codice scholiorum Cyriaci in Strab. excerpsit Langermann. Ed. Reines. Synt. Inscr. III. 86. p. 335. Ex ora Ms. Eton. Strabonis, in qua notula Cyriaci adscripta est, rectius haud dubie dedit Falconer. ad Strab. I. p. 521.

[*Textum vide in pag. seq.*]

Reines. ut solet in titulis Cyriaci, C habet pro Σ. Idem vs. 2. male ΜΑΡΚΟΝΑΝΤΩΝΙΝΟΝ. Vs. 8. Reines. ΠΡΟCΔΕΧΤΟΝ; Falc. ΠΡΟΣΕΚ ΤΟΥ et paulo ante ΝΕΚΗΦΟΡΟΝ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ	Αὐτοκράτορα Καίσαρα
ΜΑΡΚΟΝΑΝΤΩΝΙΟΝ	Μάρκον Ἀντώνιον
ΓΟΡΔΙΑΝΟΝΕΥΣΕΒΗ	Γορδιανόν, Εὐσεβῆ,
ΕΥΤΥΧΗΣΕΒΑΣΤΟΝ	Εὐτυχῆ, Σεβαστόν,
ΗΠΟΛΙΣΗΒΕΙΤΥΛΕΩΝ	ἡ πόλις ἡ Βειτυλέων
ΔΙΕΦΟΡΩΝΤΩΝΠΕΡΙ	δι' ἐφόρων τῶν περὶ
ΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝ	Μάρκον Αὐρήλιον
ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΝΠΡΟΣΔΕ	Νεικήφορον Προσδέ-
ΚΤΟΥ	κτου.

Octylenses statuam ponunt Gordiano III, non ante a. u. c. 992, quo hic *Pius*, *Felix* appellatur primum. V. Eckh. D. N. VII. p. 309. sq. Βείτυλος s. Οἴτυλος, retento digamma (vid. supra p. 42.), hodie Bitylo, Vitulo est. V. Müller. Dor. II. p. 112. Octylenses, qui inter Eleutherolacones sunt, nunc ut Taenarii (v. n. 140.) et Geronthratae (C. Inscr. n. 1334.) ephoros suos habent.

146.

Panticapaei. V. Blaramberg in Ephem. Odess. a. 1828. n. 44. et 1829. n. 86. Boeckh. usus est apographo Blarambergii.

ѠϹΠΠΨΡΥ— . . . . . ΙΙΑΝΙΑΑΠΑΤοΥΡΗΜΕ - -
ΟΥϹΗΙΧΡΗϹΤΙΩΝΒΤοΥϹΑΛΑΠΡΙΝΚΙΠοϹ - -
ΞΑΜΕΝΟϹΑΝΕΘΗΚΑ · ΘΛΦΞΑΝΔΙΚ - -

Θεᾷ Ἀφρο[δίτῃ Οὐ]ρανίᾳ Ἀπατούρῃ με[δ-
ούσῃ Χρηττίων, β τοῦ Σαλᾶ Πρίνκιπος, [εὐ-
ξάμενος ἀνέθηκα, θλφ, Ξανδικ[οῦ.

Venus Ἀπάτουρος (Strab. XI. p. 495. Steph. Byz. v. Ἀπάτουρον) cum Scythicâ Venere coelesti (Herodot. IV, 59.) coaluit Panticapaei. V. Boeckh. C. Inscr. n. 2120. Μέδουσα videtur poetico usu pro βασίλεια esse. Vs. 2. β τοῦ Σαλᾶ designat Chrestionis patrem et avum esse Σαλᾶν vocatum, qui usus Asianis potissimum frequentatus est. Πρίνκιψ h. l. videtur nomen esse officii Romani sive militaris sive civilis. Cf. Pancirol. ad Notit. Imp. Or. p. 28. Epocha est Bosporana, quae ab auctumno a. u. c. 457. a. Chr. 297. computanda est. V. Boeckh. C. Inscr. II. fasc. I. p. 91. sq. Annus 539 ab illâ epochâ. Itaque titulus in a. p. Chr. 243 incidit, Imp. M. Antonio Gordiano III. Mensis Ξανδικός s. Ξανθικός Macedonum est, quorum menses in Bosporum invectos esse constat. V. Boeckh. l. c.

147.

In oppido Tschourli (Τζορλοῦ), quae et Τζορολόπολις s. Tyrilus seu Turullus, haud dubie tum *Perinthiis* parente (cf. n. 2027. et ad n. 2022.). Ed. Spon. Itin. III. I. p. 98. et Melet. Geogr. p. 439.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙ
ΣΑΡΑΓΑΙΟΝΜΕΣΙΟΝ
ΚΥΙΝΤΟΝΔΕΚΙΟΝ
ΤΡΑΙΑΝΟΝΕΥΣΕΒΗ
ΕΥΤΥΧΗΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΗΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΔΙΣ
ΝΕΩΚΟΡΟΣΠΕΡΙΝΘΙΩΝ
ΠΟΛΙΣ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Γάϊον Μέσιον Κύϊντον Δέκιον Τραϊανὸν Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, Σεβαστὸν ἡ λαμπροτάτη δὶς νεωκόρος Περινθίων πόλις.

Titulus pertinet ad a. p. Chr. 249-251. a. u. c. 1002-1004. *Δὶς νεωκόρος* Perinthus est inde ab ultimis Sept. Severi annis.

148.

***Megaris;* ex Spon. Misc. erud. ant. X. 23. p. 330. et schedis Fourm.**

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟϹ
ΤΟΝΚΡΑΤΙϹΤΟΝЄΠΙΤΡΟΠΟΝΤωΝ
ϹЄΒΑϹΤωΝΑΥΡΗΛΙΟΝΥꟺЄΝΝΟΝ
ΑΝΤΙΠΟΛΛωΝΚΑΙꟺЄΓΑΛωΝΤΟΝ
ЄΥЄΡΓЄΤΗΝΥΠΟΤΗΝЄΠΙΜЄΛЄΙ
ΑΝΚΟꟺꟺΟΔΟΥΤΟΥΚΟꟺꟺΟΔΟΥ

Vs. 2. Fourm. ΚΡΑΤΟΝ. Vs. 3. extr. Fourm. ΥꟺЄ---, Spon. ..ЄΝ ΝΙΟΝ. Boeckh. utrumque composuit et ΥꟺЄΝΝΟΝ mutat in ꟺЄꟺꟺΙΟΝ. Pro Υ puta siglam quandam fuisse interpunctioni inservientem, ut 7 vel tale quiddam.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τὸν κράτιστον ἐπίτροπον τῶν Σεβαστῶν Αὐρήλιον Μέ[μμι]ον, ἀντὶ πολλῶν καὶ μεγάλων, τὸν εὐεργέτην, ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν Κομμόδου τοῦ Κομμόδου.

M. Aurel. Memmius Fuscus (vel Tuscus) idem est, qui postea Cos. fuit a. Chr. 258. *Σεβαστοὶ* sunt Licinii Valerianus et Gallienus. Ceterum cf. C. Inscr. n. 1079.

149.

Delphis in lapide. Cyriac. p. XXX. n. 206. Ex Apiano p. CCCCC. Gruterus p. CCLXXVII. 4. „in templo Apollinis." Habet etiam Smetius fol. CLVI. 4.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙCΑΡΑ	Αὐτοκράτορα Καίσαρα
ΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΚΑΡΟΝ	Μάρκον Αὐρήλιον Κᾶρον,
ЄΥCЄΒΗΕΥΤΥΧΗCЄΒΑCΤΟΝ	Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, Σεβαστόν,
ΗΙЄΡΑΔΕΛΦΩΝΠΟΛΙC	ἡ ἱερὰ Δελφῶν πόλις
ЄΔΟΚЄΝ	[ἀν]έ[θη]κεν.

Primus versus maioribus litteris scriptus est. Textus est Gruteri. Vs. 4. Ω habet Apianus. Ibid. prima littera Η ex Cyr.

Pertinet ad a. p. Chr. 282-284.

150.

Aphrodisiade ad austrum. Ex cod. Ask. I, 65. (Sherard. p. 18.) cod. Spanh. n. 77. et schedis a Rochetto missis ad Boeckhium.

[*Textum vid. pag. sq.*]

Litterarum formae et mensura versuum ex Roch. sed apicibus illac praeterea ornatae sunt, ut Φ et similia. Vss. 1. 2. 4. 5. litterae de industriâ deletae scalpro sunt, et recenti quidem aetate, ut annotatur in sched. Roch. Vs. 4. post ΚΑΙ in sched. Roch. legitur praeterea ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ; scilicet has in eraso loco litteras is, qui Rochetti schedas scripsit, sibi agnoscere videbatur.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ . . . .
. . . . . Εὐσεβής, Εὐτυχής, Σεβαστός, δημαρχικῆς
ἐξουσίας τὸ γ̄, ὕπατος τὸ β̄, ἀποδεδειγμένος τὸ τρίτον,
πατὴρ πατρίδος, ἀνθύπατος, καὶ . . . .
. . . . ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας
τὸ πρῶτον, ὕπατος ἀποδεδειγμένος Ἀφροδεισιέων τοῖς
ἄρχουσιν καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν.
Εἰκὸς ἦν ὑμᾶς καὶ διὰ τὴν ἐπώνυμον τῆς πόλεως θεὸν καὶ
διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους οἰκειότητά τε καὶ πίστιν ἡσθῆναι
μὲν ἐπὶ τῇ καταστάσει τῆς βασιλείας τῆς ἡμετέρας,
θυσίας δὲ καὶ εὐχὰς ἀποδοῦναι δικαίας· καὶ ἡμεῖς δὲ
τήν τε ἐλευθερίαν ὑμεῖν φυλάττομεν τὴν ὑπάρχουσαν
καὶ τὰ ἄλλα δὲ σύνπαντα δίκαια, ὁπόσων παρὰ τῶν πρὸ ἡ-

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΚΑΙΣΑΡ- - - - - - - - - - - - - - - - -
- - - - ΕΥΣΕΒΗΣΕΥΤΥΧΗΣΣΕΒΑΣΤΟΣΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ
ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΟ·Γ·ΥΠΑΤΟΣΤΟ·Β·ΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΣΤΟΤΡΙΤΟΝ
ΠΑΤΗΡΠΑΤΡΙΔΟΣΑΝΘΥΠΑΤΟΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΣ - - - - -
- - - - - - - ΑΡΧΙΕΡΕΥΣΜΕΓΙΣΤΟΣΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΤΟΠΡΩΤΟΝΥΠΑΤΟΣΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΣΑΦΡΟΔΕΙΣΙΕΩΝΤΟΙΣ
❧ ΑΡΧΟΥΣΙΝΚΑΙΤΗΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΔΗΜΩΧΑΙΡΕΙΝ ❧
ΕΙΚΟΣΗΝΥΜΑΣΚΑΙΔΙΑΤΗΝΕΠΩΝΥΜΟΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΘΕΟΝΚΑΙ
ΔΙΑΤΗΝΠΡΟΣΡΩΜΑΙΟΥΣΟΙΚΕΙΟΤΗΤΑΤΕΚΑΙΠΙΣΤΙΝΗΣΘΗΝΑΙ
ΜΕΝΕΠΙΤΗΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΤΗΣΒΑΣΙΛΕΙΑΣΤΗΣΗΜΕΤΕΡΑΣ
ΘΥΣΙΑΣΔΕΚΑΙΕΥΧΑΣΑΠΟΔΟΥΝΑΙΔΙΚΑΙΑΣΚΑΙΗΜΕΙΣΔΕ
ΤΗΝΤΕΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝΥΜΕΙΝΦΥΛΑΤΤΟΜΕΝΤΗΝΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝ
ΚΑΙΤΑΑΛΛΑΔΕΣΥΝΠΑΝΤΑΔΙΚΑΙΑΟΠΟΣΩΝΠΑΡΑΤΩΝΠΡΟΗ
ΜΩΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝΤΕΤΥΧΗΚΑΤΕΣΥΝΑΥΞΕΙΝΕΤΟΙΜΩΣ
ΕΧΟΝΤΕΣΥΜΩΝΚΑΙΤΑΣΠΡΟΣΤΟΜΕΛΛΟΝΕΛΠΙΔΑΣ ❧
ΕΠΡΕΣΒΕΥΟΝΑΥΡΗΛΙΟΣΘΕΟΔΩΡΟΣΚΑΙΟΝΗΣΙΜΟΣ
ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ

μῶν αὐτοκρατόρων τετυχήκατε, συναύξειν ἑτοίμως
ἔχοντες ὑμῶν καὶ τὰς πρὸς τὸ μέλλον ἐλπίδας.
Ἐπρέσβευον Αὐρήλιος Θεόδωρος καὶ Ὀνήσιμος.
Εὐτυχεῖτε.

Epistolâ hâc respondent Principes gratulationi per legatos oblatae, qui vs. 16. mire ante εὐτυχεῖτε scripti sunt. Principes haud dubie Diocletianus et Maximianus sunt, quorum nomina a Christianis odio Diocletiani deleta sunt. Cf. supra de Getâ et quae notavimus in Introd. p. 5. Honores conveniunt in a. u. c. 1039. p. Chr. 286. Tum enim Diocletianus fuit Augustus TR. P. III. COS. II. DES. III. P. M. P. P. et Maximianus Augustus TR. P. COS. DES. P. M. P. P. In priore quod non additur ἀρχιερεὺς μέγιστος, hoc non magni videtur momenti, quum in secundo compareat. Et Diocletianus ut diserte dicitur Εὐσεβής, Εὐτυχής in titulo Aegyptiaco, ita etiam PROCOS. alias appellatur. De Imperatore Proconsule v. Eckh. D. N. VIII. p. 338. sqq.

151.

Tegeae, ex schedis Fourmonti; in eodem monumenti latere tituli duo.

a.

ΤΟΝΕΠΙΦΑΝΕ
ϹΤΑΤΟΝΚΑΙϹΑ
ΡΑΒΑΛΕΡΙΟΝ
ΟΥΑΛΕΡΙΟΝ
ΚΟϹϹΤΑΝΤΙΟΝ
ΗΠΟΛΙΣ

b.

ΤΟΝΜΕΓΙϹΤΟΝ
ΚΑΙΘΕΙΟΤΑΤΟΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΦΛΑΒΙΟΝΟΥΑ
ΛΕΡΙΟΝΚΩΝϹ
ΤΑΝΤΕΙΝΟΝ
ΕΥϹΕΒΗΕΥΤΥ
ΧΗϹΕΒΑϹΤΟΝ
ΗΠΟΛΙϹ

a. Τὸν ἐπιφανέστατον Καίσαρα [Φλάβ]ιον Οὐαλέριον Κ[ων]στάντιον ἡ πόλις.

b. Τὸν μέγιστον καὶ θειότατον Αὐτοκράτορα Φλάβιον Οὐαλέριον Κωνσταντεῖνον, Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, Σεβαστὸν ἡ πόλις.

Tit. *a.* refertur ad Constantium Chlorum, qui Flavius Valerius dictus est. Caesar in hoc titulo audit Constantius; qui quum a. p. Chr. 305. Augustus appelletur, titulus eo anno non posterior est.

Tit. *b.* pertinet ad Constantinum M. qui Flavius Valerius nominatus est. Hic Augustus per omnes provincias agnitus est a. p. Chr. 308. Eiusdem filius si nunquam aliter nisi Flavius Iulius (Corp. Inscr. n. 1523.) et Flavius Claudius vocatur (Eckh. D. N. VIII. p. 105. sqq.), in priore titulo de eo cogitari non potest.

152.

Gortyne. Ed. Tournefort. Itin. I. epist. II. p. 75. et Buherius in ep. ad Hagenbuch. p. 111. in Hagenbuchii epistolis epigraphicis, et Cornelius Cret. sacr. I. p. 145. Tum ex lapide Pocock. Inscr. ant. I. c. 4. s. 2. p. 43. n. 5. mutatâ litterarum formâ. Ex Tournef. habet etiam Corsin. de praef. Urb. p. 254.

ϕΠΕΤΡΩΝΙΟΝΠΡΟΒΟΝ ϕ
ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ
ΑΝΘΥΠΑΤΟΝΚΑΙ ϕ
ΑΠΟΕΠΑΡΧΩΝΠΡΑΙΤΩΡΙΩΝ
ϕΓ'ϕΔΟΓΜΑΤΙΤΗΣΛΑΜΠΡΑΣ
ΓΟΡΤΥΝΙΩΝΒΟΥΛΗΣ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΟΣΔΟΣΙΘΕΟΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΣ ϕ
ΟΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΣΥΠΑΤΙ
ΚΟΣΑΝΕΣΤΗΣΕΝ

Lectio est Tournef. nisi quod vs 1. ΤΡΟ pro ΤΡΩ et vs. 4. ΥΠ pro ΕΠ habet, quae ex Poc. mutavit Boeckh. Vs. 7. Poc. ΔΩΣ etc. vs. 10. ΚΟΙΑ etc. quod inter Errata correxit.

Πετρώνιον Πρόβον, τὸν λαμπρότατον ἀνθύπατον καὶ ἀπὸ ἐπάρχων πραιτωρίων γ̅, δόγματι τῆς λαμπρᾶς Γορτυνίων βουλῆς Οἰκουμένιος Δοσίθεος Ἀσκληπιόδοτος ὁ λαμπρότατος ὑπατικὸς ἀνέστησεν.

Dositheus fuit Consularis Cretae et in eo munere hanc et quattuor alias statuas (n. 2594 - 2597.) posuit, postquam eas ponendas decreverunt Cretenses. De his titulis, qui omnes fere in annos p. Chr. 382 - 384. vi-

dentur incidere, cf. Boeckh. ll. cc. Petronius Probus Proconsul fuit non Cretae, quam hâc aetate Consularem habuisse constat (v. Boeckh. ad n. 2592. coll. n. 2562.), sed alius provinciae, fortasse Africae vel Campaniae (cf. n. 2597.). Hic fuit ἀπὸ ἐπάρχων πραιτωρίου (sic iam Buh. maluit legere cf. n. 2596.) i. e. Praefectus Praetorio. Rectius videtur ἐπάρχων scribi, ut est in Dosithei eiusdem titulis, n. 2594. 2595. Certe solum n. 2596, ut hîc, varia lectio est ὑπάρχων. Ceterum γ̄ significat τρίς, quod omnino desideratur, neque est cur cum Buh. τὸ γ̄ scribendum putes.

APPENDIX.

APPENDIX I.

DE FORMULIS TITULORUM.

CAPUT I.

DE ACTIS REIPUBLICAE ET UNIVERSITATUM.

1. Solonis leges ab initio in lignis scriptae fuerunt (Petit. praef. legg. Att.). Eius ἄξονας et κύρβεις primum in arce Athenarum asservatos, deinde ab Ephialte in curiam et forum translatos esse testatur Anaximenes a Didymo laudatus ap. Harpocr. p. 136. Nec mirum, si multo post vetustate corruptos in prytaneo viderunt Plutarchus (Vit. Sol. 1.) et Pausanias (I. 18. 3.); quamquam aereos quoque axones novit Pollux. cf. Preller. ad Polemon. fr. p. 87. sqq. Lignearum tabularum usus vel postea praesertim in rogationibus obtinuisse novarum legum videtur, ut docet decret. ap. Andoc. de myst. 40. ἐν σανίσιν, et ap. Demosth. p. 707. 12. εἰς λεύκωμα; cf. Aeschin. p. 379. 412. R. (*) Unde etiam in tit. Ceio C. I. 2360. lex de instituendis numinis alienius solemnibus primum εἰς λεύκωμα scripta est, ex quo, si placuisset, describeretur in lapide. Leges igitur latae vel in pariete stoae, ut iubetur in decr. ap. Andoc. l. c. vel in pilis lapideis (στήλαις) sculpebantur, ut Solonis leges a Nicomacho descriptae (Lys. c. Nicom. 858. R.), ut lex Thesei de uxore regis (Auct. or. c. Neaer. 1370. 25.), ut Ceia paullo ante memorata. Et harum quidem aliae in aliis locis publicis proponebantur, ut Athenis in Areopago (Lys. p. 31. 11. R.), ante curiam (Andoc. de myst. p. 40.), in templis (Auct. or. c. Neaer. 1370. 25.). Erant autem hae στῆλαι plerumque marmoreae, aliquando etiam aereae, formâ oblongâ (ἐν ἐπιμήκει τετραγώνῳ σχήματι) diversâ magnitudine. cf. Tayl. ad Demosth. de f. leg. 428. Titulis quidem amplioribus, ut tabulis quaestorum et catalogis, saepe plures lapides coniuncti adhibebantur; v. p. 6. cf. Boeckh. Urkund. üb. d. att. Seew. vel eaedem pilae pluribus lateribus inscribebantur. n. 48. C. I. 2361-2363. Interdum columella versatilis est; C. I. 2058. (**) Accedit quod praesertim in decretis honorariis lapides haud raro aëtomate vel aliis ornamentis, ut anaglyphis, instructi sunt. n. 71. cf. n. 55. C. I. 2053. 2059. 2271.

(*) Λευκώματα sunt tabulae albo linimento (ἀλοιφῇ) inductae, in quibus etiam bona venalia perscribebantur; cf. Paroemiogr. et Hesych. v. ἐν λευκώμασι. Suid. et Etym. M. v. λεύκωμα. Tabulae cerâ illitae (πινάκια) in privato usu frequentes fuerunt, ut in syngraphis etc. A numero tabellarum, quibus constabant, δίπτυχα vel τρίπτυχα etc. appellabantur. De materiâ earum cf. Martial. XIV. 3. 5. 7.

(**) Aliquoties plura decreta in eodem lapide scripta reperiuntur; C. I. ad n. 3045. 2852. et generis diversi C. I. 1562 (proxenia), 1582 (dedicatorius); ib. 1567 (proxenia), 1594 (dedicat.), 1607 (act. de manumiss. servi). Cf. ib. ad n. 1214.

Talibus igitur στήλαις quum alia cuiuscumque generis monumenta inscribebantur, tum in actis Senatus et populi decretisque universitatum et collegiorum haud raro praecipi solet ipsorum titulorum inscriptio ἐν στήλῃ, ἐς στήλην n. 53. C. I. 2909. 2360. ἐν στήλῃ λιθίνῃ n. 59. 68. 69. εἰς στήλην λιθίνην n. 72. εἰς στήλην λευκόλιθον C. I. 2059. εἰς στήλην λευκοῦ λίθου decr. Attal. ap. Chisb. Antt. Asiatt. p. 146. cf. C. I. 3524. 2134. *b*. εἰς τελαμῶνα λευκοῦ λίθου C. I. 2053. *b*. cf. supra n. 96. In quibus cave putes στήλην vel στήλην λιθίνην simpliciter dictam non esse marmoream sed alius generis lapidem. Res enim ita se habet. Ubi marmor (λίθος λευκός) suppetebat, ut Athenis, marmore utebantur, neque erat cur praeciperetur in titulis qualis esset lapis adhibendus. Ubi vero rarius marmor, lapidem fere eum, qui praesto erat, adoptabant, ut in Siciliâ calcarium (cf. C. I. 2117. 2119.), alibi alium (cf. Pausan. I. 44. 9.); marmor ad usum peculiarem reservabant. Hinc in eligendo lapide discrimen. Aeris in his usus non ita frequens fuisse videtur. Quamquam ex paucitate exemplorum de instituto veterum iudicare non licet. Cf. Chish. Antt. Asiatt. p. 165. Supersunt certe ex foederibus et pactis aes Eleum (n. 24.) et tabulae Heracleenses. (*) Et foederum a maioribus civitatibus initorum certe exemplar in στήλῃ χαλκῇ perscriptum Olympiae, in Isthmo, et Delphis et Nemeae proponebatur (Thuc. V. 18.), vel ex parte tantum Olympiae (Thuc. V. 47. καταθέντων δὲ καὶ Ὀλυμπίασι στήλην χαλκῆν, et de formulâ pacis Atheniensium et Lacedaemoniorum Paus. V. 23. 3. ἔστι δὲ πρὸ τοῦ Διὸς τούτου στήλη χαλκῆ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων συνθήκας ἔχουσα). Reliqua foedera, quae vel memorantur apud veteres (Thuc. V. 47.) vel aetatem tulerunt, in στήλαις λιθίναις perscripta sunt omnia. Et proscriptionibus novimus non solum στήλας χαλκᾶς (Demosth. p. 121. 21. 428. 1. Lycurg. c. Leocr. 220. Vitt. X. Oratt. ap. Plutarch. in vit. Antiph.), sed etiam στήλας λιθίνας esse adhibitas (Corn. Nep. in Alcib. 4. cf. supra n. 72. 73.); unde dicti στηλῖται (Demosth. 122. 24. Isocr. περὶ ζευγ. 349. cf. P. van Lelyveld de infamiae iure att. comment. 1835. p. 25. sq.). Non sine causâ aliquoties proxeniae (Corcyrae C. I. 1841. sqq. Melitae et Agrigenti Grut. p. 400. 401.) εἰς χαλκώματα scriptae videntur, quae quum facile portarentur ab iis, quibus collatus honos est, tum parieti templorum affigerentur. Nam proxeniae in antis templorum parietibusve solitae sunt perscribi (v. C. I. lemma ad n. 2350.): εἰς φλιὰν πρὸς τῷ νεῷ τοῦ Ἀπόλλωνος C. I. 2353. ἐπὶ τὸ τῆς Ἀθηναίης ἱερόν, ἵνα ἂν ἀποδείξωσιν οἱ ἄρχοντες ib. 2161. ἐν τῷ προνάῳ τοῦ Σεραπίου ib. 2715. cf. ib. 1793. 2357. 2671. 3063. et haud dubie foedera ib. 3048. 3058. vel pro re natâ in aliis aedificiis publicis ut ἐν τῇ ἐξέδρᾳ τοῦ βουλευτηρίου C. I. 2715. ἐν τῇ παραστάδι τῇ πρὸ τοῦ ἀρχείου ib. 2672. 2677. 2673. εἰς τὴν φλιὰν τοῦ ἀγορανομίου ib. 2483. Similiter acta de manumissione servorum (C. I. 1699. 1700. 1702. 1703. 1704-1707. 1709.) Delphis in viciniâ templi Apollinis in parietibus theatri, cuius mentio fit ap. Pausan. X. 22., exarata sunt, ut apparet ex n. 1710. Eodemque loco positi sunt tituli honorarii C. I. 1695. 1720. Etiam lex Hadriani C. I. 355. ad parietem aedificii cuiusdam in foro Athenarum scripta videtur.

(*) Fuerunt Gadibus columnae aereae, ἐν αἷς ἀναγέγραπται τὸ ἀνάλωμα τῆς κατασκευῆς τοῦ ἱεροῦ. Strab. III. p. 170. Ex aere etiam δέλτοι et γραμματεῖα conficiebantur Auct. Axioch. ap. Plat. 371. A. et de lege 320. C. cf. decret. I. Caesaris ap. Fl. Ioseph. Archaeol. XIV. 10. 3.

2. Omnino acta *στήλαις* inscripta in publico loco ponebantur, ut a quovis legi possent. In arce Athenarum magnum quasi vallum inscriptionum fuit. Unde haud raro in decretis praeceptio *ἐν ἀκροπόλει* n. 69. (cf. n. 59. C. I. 90. 92. 87. *ἐμ πόλει* n. 53.). Et haec quidem sub dio posita fuisse consentaneum est. Lycurgi decreta si in arce ponenda esse decernitur *πλησίον τῶν ἀναθημάτων* (Decr. III. post vitt. X. oratt. Plutarch. T. VI. p. 279. ed. Tub.), donaria intelligenda sunt sub dio posita, ut statuae, tripodes etc. Sic etiam pila de Plataeensibus si *ἐν ἀκροπόλει πρὸς τῇ θεῷ* posita dicitur (Auct. or. c. Neaer. p. 1381.), *Ἀθηνᾶν πρόμαχον* intelligi oportebit. Neque aliter iudicandum erit de foedere Lacedaemoniorum et Atheniensium, quod Athenis *ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾷ* ponendum decernitur (Thuc. V. 23. cf. Thuc. V. 47. Pausan. V. 23. 3.). Alia decreta videntur pone Parthenonem posita fuisse; C. I. 86. 87. Atque etiam in templis ubi decreta honoraria ponuntur, ut *ἐν τῷ Ἡρακλείῳ* C. I. 2270. *εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος* ib. 2053. *b.* cf. 2272. *ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος* ib. 106. 1689. *b.* *εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης* ib. 2329. 2331. 2332. *ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διονύσου* ib. 3062. 63. *εἰς τὸ Ὀλυμπιεῖον* ib. 1052. *ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Κολαινίδος* ib. 100. *ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἑστίας* ib. 101. *εἰς τὸ Σαραπεῖον* ib. 120. *ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἡρακλέους* ib. 2271. cf. 2360. *ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥβης* ib. 214. etc. non in abdito loco posita fuisse esistimanda sunt. Nam et vox *τὸ ἱερὸν*, nisi accedit *ἔνδον* (C. I. 93.), plerumque totum peribolum significat (cf. Gail. Rech. histor. I. p. 170. sq.), intra quem *στῆλαι* ponebantur (Paus. II. 27. 3.), et vis formulae magis etiam ex iis perspicitur, quae interdum adduntur, ut ap. Demosth. p. 1370. 25. *ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διονύσου παρὰ τὸν βωμὸν ἐν λίμναις*; Thuc. V. 47. *ἐν ἀγορᾷ ἐν τοῦ Ἀπόλλωνος τῷ ἱερῷ*; ut saepe in illis de vestibulo apertisque templi partibus cogitari consentaneum sit. Quam in rem nota disertior est in tit. Mys. ap. Fellows (Asia minor p. 31.), ubi habes *πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Θεσμοφορίου* et *πρὸ τοῦ νεὼ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λοχίας*. Contra in aliis, praesertim foederibus, nihil obstat, quo minus pro gravitate rei, de quâ agitur, recondita in templis deorum putemus, ut apud Lacones foedus illud (Thuc. V. 23.) *παρ' Ἀπόλλωνι ἐν Ἀμυκλαίῳ*, et apud Cretenses foedera n. 77. C. I. 2554. 2555. 2557. cf. Paus. V. 12. 7. Nam alia quoque decreta pro re natâ in aedificiis publicis ponuntur, ut *ἐν τῷ πρυτανείῳ* C. I. 112. *ἐν τῷ βουλευτηρίῳ* ib. 2060. cf. decret. Agrig. ap. Grut. p. 401. 1. et Lycurg. c. Leocr. 224. *εἰς τὸ γυμνάσιον* tit. Cum. ap. Cayl. II. tab. LVII. cf. C. I. 108. Sic decretum a Pandionide factum *ἐμ Πανδίονος* sc. sacello ponendum esse decernitur C. I. 213. Sed nihil luce publicâ solemnius. Hinc in titulis saepe fori et loci celeberrimi mentio, ut *ἐν τῇ ἀγορᾷ* C. I. 2678. *ἐν τῷ ἐπισημοτάτῳ τῆς πόλεως τόπῳ* ib. 2059. 2061. 2063. 2064. *ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ* ib. 2671. 2676. *εἰς τόπον ὡς ἐπιφανέστατον* ib. 2347. *c.* et definito loco disertius, ut *εἰς τὸν ἐπισημότατον τόπον τοῦ Ἀμφιθεάτρου* tit. Berenic. ap. Murat. DLXII. *παρὰ τὸ Ἀπόλλωνος* C. I. 2140. *πρὸς τῷ Διονυσίῳ* ib. 3068. *παρὰ τὸν βωμὸν τῆς συμμορίας* ib. 3065. 66. *ὑπὸ τὸ ἀνάθημα τὸ κοινὸν τῶν συναρχόντων* ib. 99. Et Athenis *ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν δημοτῶν* pagorum acta posita fuisse liquet ex C. I. 88. 102. cf. ibid. 70. Postremo aliquoties magistratibus potestas loci eligendi relinquitur, ut *ὅπη κα δοκῇ προβούλοις* etc. *καλῶς ἔχειν* n. 80. C. I. 1841. sqq. *ἀναθέτωσαν οὗ ἂν δοκῇ ἐν καλλίστῳ εἶναι* ib. 1570. cf. ib. 2676.

3. Haud raro decretorum duo vel plura exempla scribuntur in diversis locis ponenda, ut C. I. 108. alterum *ἐν γυμνασίῳ*, alterum *ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τῆς ἀγορᾶς τόπῳ*. ib.

2267-2269. alterum *εἰς τὸ βουλευτήριον*, alterum *εἰς τὸ ἱερόν*. ib. 93. alterum *ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥβης ἔνδον*, alterum *ἐν τῇ λέσχῃ* scil. *τῶν δημοτῶν*. cf. ib. 1625. 2155. 2334. tum inprimis foederum Thuc. V. 18. 23. C. I. 2554. 2555. 2557. 3137. etc. Memorabile exemplum inscribendorum *ἀντιγράφων* est in tit. Stratonic. C. I. 2715. ubi primum universum decretum inscribendum praecipitur in pronao Serapii, manifesto in pariete, dein Hecates sacerdos in templo deae, non parieti, sed columellae singulari inscribere debet partem quae ad ipsum pertineat (*passum concernentem* hodie vocant); postremo decretum in exedrà curiae inscribi iubetur. Et haec quidem de *στήλαις ἀντιγράφεις* quas dicit Demosth. in Lept. p. 468. 9. Nam etiam papyris confecta *ἀντίγραφα* sunt, quae scilicet traderentur cuipiam vel alio mitterentur, ut C. I. 2557. *ἀποστεῖλαι δὲ τοὺς ἄρχοντας — τοῦδε τοῦ ψηφίσματος τὸ ἀντίγραφον σφραγισαμένους τῇ δημοσίᾳ σφραγῖδι, ὅπως παρακολουθῶσιν Ἀλλαριῶται τὰ ἐψηφισμένα περὶ τούτων*. ib. 3053. *τὸς δὲ Κόσμος δόμεν ἀντίγραφον τῶδε τῶ ψαφίσματος, σφραγίσαντας τᾷ δαμοσίᾳ σφραγῖδι, ἀποκομίσαι Ἡροδότῳ καὶ Μενεκλεῖ*. Cf. ib. 2265. 2334. 2347. *c*. 2905. inprimis tit. Smyrn. C. I. 3137. cuius ex verbis *ἀναγραψάτω δὲ καὶ ὁ γραμματοφύλαξ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τὰ ἀντίγραφα τῆς ὁμολογίας εἰς τὸ δημόσιον* — simul apparet *αὐτόγραφα* actorum publicorum in papyro conscripta in archivo solita esse reponi. Cf. C. I. 2448. 1834. Quod quum ubique moris fuisse consentaneum sit, qui probare pluribus aggressus est Biagius (de decrett. Athen. p. 318.), eius rationes ad negandum quam ad affirmandum aptiores fuerunt. Quid enim scribis iniunctum officii putabimus, nisi ut et scriberent et scripta asservarent? (v. Oecon. civ. Athen. I. p. 200.). Aut unde eos decreta et leges recitasse oratoribus, nisi de scripto *αὐτογράφῳ*? Quibus ut plurimum novimus id quoque negotii datum esse, ut decreta a quadratariis incidenda curarent. v. ad n. 69. cf. C. I. 112. 125. et 87. 90. 92. - 1052. 3048. 1689. *b*. 3048. De scripto igitur incidere quadratarii debebant. Quumque quae in lapides coniiciuntur, fere *ἀντίγραφα* sint (Andoc. de myst. 36. *ταῦτ᾽ οὖν ἐψηφίσασθε ἐξαλεῖψαι πάντα τὰ ψηφίσματα καὶ αὐτὰ καὶ εἴ πού τι ἀντίγραφον ἦν*. cf. C. I. 102. 1845.), illud, de quo haec describuntur, par est *αὐτόγραφον* haberi, quod reponatur in archivo. Et Athenis unusquisque magistratus *ἀρχεῖον* habebat; cf. n. 71. Pro communi autem archivo reip., in quo legum omnium decretorumque autographa a scribà publico asservabantur, aedes Matris deorum (*τὸ Μητρῷον*) fuit, cuius clavis penes epistatam erat. Demosth. de fals. leg. p. 381. *ἐν τοῖς κοινοῖς τοῖς ὑμετέροις γράμμασιν ἐν τῷ Μητρῴῳ ταῦτ᾽ ἐστὶν, ἐφ᾽ οἷς ὁ δημόσιος τέτακται*. Dinarch. p. 60. 12. Lycurg. c. Leocr. 184. Auct. or. c. Aristogit. I. ap. Demosth. s. fin. Athen. V. 214. *e*. Harpocr. p. 128. Vales. Wesseling. ad Petit. de legg. Att. p. 178. Meurs. lectt. Att. I. 11. Poll. VIII. 96. Ad hanc aedem, quae haud procul a curià sita erat (Paus. I. 3. 4.), si tabulae causarum forensium expositae fuerunt (Oecon. civ. Ath. I. 435.), eae non in templo, sed ante templum positae fuisse censendae sunt. Spartanorum *ἀρχεῖα* nota sunt ex Pausan. III. 11. 2. Aliorum ex inscriptionibus, ut Iasensium C. I. 2672. 75. 77. 78. etc.

4. Curam inscribendorum decretorum qui in titulis iubentur suscipere, etiam alii magistratus esse possunt. In decretis demorum Atticorum fere *δήμαρχος* nominatur ut n. 68. C. I. 100. 102. vel *ἐπιμεληταί* C. I. 214. vel quoniam quaestoris quoque in his aliquae partes sunt, *ταμίαι* C. I. 93. Sic etiam in Deliaco C. I. 2334. *ὁ ταμίας* est. cf. tit. Mys. ap. Fellows.

(Asia Minor p.31.) et C. I. 3060. Alias variant aut pro forma reipublicae, ut Corcyrae, ubi nominantur οἱ ἄρχοντες C. I. 1841. (cf. tit. Sicin. publicat. a Rossio in Indice Lect. Univ. Athen. 18$^{37}_{38}$. (*) ut Bargyliae et Iasi οἱ νεωποῖαι C. I. 2671. 2673. 75-2678. Thasi οἱ θεῦροί ibid. 2161. Aeginae οἱ ἐπιμεληταί supra n. 92. Amphip. οἱ προστάται n. 72. aut pro re, de qua agitur in titulis, ut C. I. 2751. est ὁ παιδονόμος, ibid. 1570. οἱ ἱεράρχαι, ib. 106. οἱ ἐξετασταί, *qui copiarum recensum agunt;* ubi qui honoratur militum dux est. Interdum decernitur legendos esse unum vel plures qui hanc curam suscipiant, ut ἄνδρα δὲ ἑλέσθαι, ὅστις ἐπιμεληθήσεται τᾶς ἀναγραφᾶς C. I 2483. cf. ib. 2347. c. 3065. 3066. 2272.

5. Sumptus in decretis incidendis demandantur quaestoribus, quorum item in huiusmodi titulis saepe fit mentio. In Atticis formulae hae sunt:

εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦναι τοὺς ταμίας τῷ γραμματεῖ τῆς βουλῆς ΔΔΔ δραχμάς ἐκ τῶν δέκα ταλάντων C. I. 87. ex Ol. 101-103. — εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦναι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου ΔΔΔ δραχμὰς ἐκ τῶν κατὰ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ C. I. 92. — μερίσαι δὲ τὸν ταμίαν — ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ ib. 108. — τὸ δὲ ἀνάλωμα τὸ γενόμενον μερίσαι τοὺς ἐπὶ τῇ διοικήσει n. 69. — τὸ δὲ ἀνάλωμα τὸ εἰς τὴν στήλην δοῦναι τὸν ταμίαν C. I. 106. etc.

Ex C. I. 92. 108. apparet quodam tempore pecuniae publicae partem impensis non lege praescriptis sed populiscito iussis fuisse destinatam. Cf. Boeckh. ad n. 108. Peculiaris causa subesse indicationi (ib. n. 87.) ἐκ τῶν δέκα ταλάντων videtur; siquidem in his rebus magno opere variare solet administratio. De quaestoribus vid. Oecon. civ. Athen. I. p. 185. sq.

In decretis exterarum gentium hoc munus pariter quaestoribus demandatum videmus, ut Corcyr. τὸν δὲ ταμίαν δόμεν τό γενόμενον ἀνάλωμα C. I. 1841. sqq. — Aegin. τὸ δὲ γενόμενον ἀνάλωμα δότω ὁ ταμίας n. 92. cf. C. I. 2155. 2353. 2357. — Del. ἀπὸ δὲ τῶν προσόδων δότω ὁ ταμίας τὸ εἰς τὰς στήλας ἀργύριον C. I. 2334. — τὸ δὲ γενόμενον ἀνάλωμα εἰς ταῦτα μερισάτω ὁ ταμίας etc. ib. 2271. — Syri τὸ δὲ ἐσόμενον ἀνάλωμα δότω ὁ ταμίας ἀπὸ τῆς ἐγκυκλίου διοικήσεως ib. 2347. c. — Astyp. τὸ δὲ ἀνάλωμα ταμίαι δόντω ib. 2483. — Mys. ap. Fellows (Asia minor p. 31.) ἀνενεγκάτω δὲ ὁ ταμίας τὸ ἀνάλωμα τὸ γενόμενον τῷ πρώτῳ λογιστηρίῳ. — Agrigent. τοὺς δὲ ταμίας ἐξοδιάξαι εἰς τὰ προγεγραμμένα ap. Grut. 401. 1. etc. In tit. Sicin. ap. Ross. l. c. οἱ πράκτορες appellantur: τὸ δὲ ἀνάλωμα δοῦναι τοὺς πράκτορας τοὺς περὶ Πασικράτην; et in tit. Stratonic. C. I. 2715. οἱ ἐπιστάται τοῦ βουλευτηρίου; hoc extremum de peculiari ratione, quemadmodum Thasi aliquando ἱερομνήμων praeest aerario, C. I. 2161. ὅ τι δ' ἂν ἀνάλωμα γίνηται εἰς ταῦτα, δοῦναι τὸν ἱερομνήμονα.

6. Index argumenti maioribus plerumque litteris scriptus actis publicis hinc inde praemittitur. Colligi hoc vel ex Thucydide V, 18. 47. VIII, 58. potuit. Antiquissimum exemplum in aere Eleo est n. 24. ἁ ϝράτρα τοῖρ ϝαλείοις καὶ τοῖς Ἡρϝαοίοις. Deinde praesertim in decretis honorariis quum ante aetatem Euclidis, ut in fragm. attico (v. Diar. Ar-

(*) Memorabilis lapsus est quadratarii, qui ibi, quum scribendum esset aut ἀναγράψαι καὶ στῆσαι τοὺς ἄρχοντας aut ὅπως ἀναγραφῇ καὶ σταθῇ — ἐπιμεληθῆναι τοὺς ἄρχοντας, confusis formulis ita dedit: τόδε δὲ ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ σταθῇ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου, ἐπιμεληθῆναι τοὺς ἄρχοντας τοὺς περὶ Καλλίνικον.

chaeol. Hal. 1835. n.4. p.32.): Σωτίμου Ἡρα[κλ]ειώτου καὶ ἐκγόνων, προξένου καὶ εὐεργέτου Ἀθηναίων, tum post Euclidem, C.I. 90. Προξενία [Διο]χάρει Χάρητος Ἀπολλωνιάτᾳ. ib. 91. Προξενία καὶ εὐεργεσία .... Λύκου, αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις Σηστίοις. Similiter in Boeotico C.I. 1563. Ἀγαθάρχω προξενία. In tit. Melitensi ap. Grut. p. 400. 8. Ὑπὲρ προξενίας καὶ εὐεργεσίας Δημητρίῳ Διοδότου Συρακοσίῳ καὶ τοῖς ἐγγόνοις αὐτοῦ. in tit. Calaur. (Annal. Inst. Arch. Rom. 1829. p. 155.). Σιφνίοις ἀτέλεια ἐγ Καλαυρείᾳ κατὰ τὰ πάτρια. in donario Attico pro curatione a Minervâ praestitâ C.I. 475. [Θε]οξενία Φωκίνῳ καὶ Νικάνδρῳ καὶ Δεξί[ππῳ]. — Huc pertinet etiam tit. Aeginet. n. 92. ἁ πόλις Διόδωρον Ἡρακλείδα ἐτίμασεν ἀπὸ συνέδρων καὶ τοῦ δάμου, et titt. Corcyraei, n. 80. C.I. 1841. sqq. in quibus nomen laudati accusativo casu subscribitur. Praeterea in foederibus pactionibusque perscribendis primum decretum populi eius, qui offert, proponitur, deinde continuo additur sententia populi illius, cui oblata condicio est. Hoc in σπονδαῖς observatum esse docet exemplum ap. Thucyd. IV, 118. ubi primum Lacedaemoniorum decretum proponitur, deinde continuo additur: ἔδοξε τῷ δήμῳ· Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικίας ἐπεστάτει, Λάχης εἶπεν τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων ποιεῖσθαι τὴν ἐκεχειρίαν, καθὰ ξυγχωροῦσι Λακεδαιμόνιοι etc. Idem usu venit in συμβόλοις. v. inprimis Orat. de Halones. p. 78. et Schoemann. de Com. Ath. p. 284. Hinc explicanda forma est inscriptionis C.I. 74. quae superest ex foedere Atheniensium et Rheginorum; in qua quae vs. 1-3. continetur oblata a Rheginis condicio cum legatorum nominibus subscriptis confirmatur decreto Atheniensium continuo subsequente.

7. Quae in fronte titulorum quum publicorum tum privatorum haud raro exstat boni eventus apprecatio (Q.F.F.F.Q.S.), ea exprimi diversis modis solet. Exemplum satis antiquum habuimus in tit. Petil. n. 23. ΘΕΟΣΤΥΧΑ. In tit. Anxan. ap. Guarini. Exc. epigr. Comm. XIII. Neap. 1830. ΖΕΥΣΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ. In tit. Pariano (v. Act. Acad. Monac. 1835.) ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ. In tit. Boeot. C.I. 1574. ΘΕΟΣ, in Delphicis ibid. 1691. 1694. et alibi ΘΕΟΙ. (*) Similiter in testamento Corcyraeo C.I. 1850. ΘΕΟΣΤΥΧΑΝ (sc. δοίη. cf. Boeot. ibid. 1565.) et in titulis Delphicis ibid. 1695. 1701. in Boeotico ib. 1564. in Phocicis ap. Ross. Inscr. inedd. I. n. 81. 73. 74. ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝ et in Delphico ap. Ross. n. 67. ΘΕΟΙΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝ. In Cretensi Hierapytniorum cum Priansiis foedere n. 77. ΘΕΟΣΑΓΑΘΟΣΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΚΑΙΕΠΙΣΩΤΗΡΙΑΙ. In tit. Puteolano (v. Memorie dell. Acad. Ercol. I. p. 193.) ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΖΕΥΣΣΩΤΗΡ. In Atticis ΘΕΟΙΣ Ε[ΠΙΚΟΡΙΟΙΣ] C.I. 139. cf. 151. vel Ε Θ (i. e. ἐπικουρίοις θεοῖς) C.I. 158. cf. 213. et Ephes. ib. 2953. *b*. sed n. 58. (C.I. 150.) nihil nisi ΘΕΟΙΣ videtur inscriptum fuisse. Denique in inscriptione agonisticâ Atticâ aetatis Antoninorum C.I. 281. ΘΕΟΙΣΤΥΧΗΙ, unde simul de primâ formulâ θεὸς τύχα existimari potest.

Sed vulgaris formula omniumque tritissima est ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ, (**) quae non solum in decretis (cf. Plutarch. de repugn. Stoic.) reperitur, in quibus ut plurimum ante

---

(*) De hoc nominativo cf. Bernhardy Synt. ling. gr. p. 66. sq.

(**) In titulis recentioris aetatis, in quibus iota mutum omitti solet, hinc inde scriptum exstat ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ, quod cave Thierschio (Comm. de inscr. Par. in Act. Acad. Bav. 1835.) credas nominativum esse.

verba apodosis *δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ* ponitur, (*) ut n. 69. (C. I. 107. cf. ibid. 108. 109. 112. 120.) n. 71., vel in fronte decretorum actorumque publicorum, ut n. 78. C. I. 1693. Cf. ibid. 1710. 1732. 1751. 1755. 1771. 1772. 1773. 1840. — sed etiam passim, praesertim aetate Romanâ, in titulis honorariis C. I. 316. 372. 377. 395. 406. 420. 448. 1059. 1062. 63. 1624. 1718. 2022. 2024. 2056.[c] 2089. 2091.[a. b.] 2099. 2124. 2154. 2185-2187. 88. 2190. 2193. 2461. 2804. 2883. 2888. etc. in titulis dedicatoriis, C. I. 464. 489. 1598. 2039. 2047. 2054. 2067. 2069. 2070-76. 2078-80. 2084. 2505. 2744. 2865. 2963.[b] etc. in catalogis prytanum C. I. 189. 190. 191. 192. 193. 196. 200. in catalogis agonisticis C. I. 246. 272. 274.[b] cf. 269. in titulis sepulcralibus C. I. 2116. 2326. 2689. 2263. 3003. etc. (**)

A. DE PRAESCRIPTIS ACTORUM ATTICORUM.*

1. In decretis et actis Atticis ante Euclidem archontem exaratis annus plerumque ex archonte eponymo et primae prytaniae scriba designatur:

Ἐπὶ Ἀψεύδους ἄρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς ᾗ ὁ δεῖνα πρῶτος ἐγραμμάτευεν· C. I. 74. cf. ib. 81. 147. 160. (***)

Post annum designatum formulae decreti fere vacuo spatio separatae apponuntur, ut C. I. 81. eaeque minoribus litteris, ut ibid. 78. Dein quid decretum sit, interiecto spatio exponitur, C. I. 74. Decreti autem formula haec est:

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ (†) ἡ δεῖνα φυλὴ ἐπρυτάνευεν, ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευεν, ὁ δεῖνα ἐπεστάτει, ὁ δεῖνα εἶπεν·

C. I. 74. ex Ol. 86, 4. n. 76. ex Ol. 90, 2. cf. ibid. 73.[b] 78. Aristoph. Thesmoph. vs. 372. ex Ol. 91, 2. et decreta servata ap. scriptores, ut Thucyd. IV. 118. ex Ol. 89, 1. Andoc. de Myst. p. 47. ex Ol. 92, 3. ubi *συνέγραψε* pro solito *εἶπεν* et ibid. p. 39. ex Ol. 94, 2. ubi deest prytania et scriba, quod res non iam in pristinum ordinem redactae essent, vel quod a scriptore, qui excerpsit, omissa formula integra est (v. Schoemann. de Com. Ath. p. 132.). Simile decretum illud fuisse videtur, cuius mentionem facit Polemo ap. Ath. VI. p. 234. E. Preller. Polem. fragm. p. 117. Denique comparabis Senatusconsultum ex Ol. 92, 2. ap. auct. Vitt. X. Oratt. inter Plutarchea p. 225. ed. Tub. *ἔδοξε τῇ βουλῇ, μιᾷ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, Δημόνικος Ἀλωπεκῆθεν ἐγραμμάτευε, Φιλόστρατος Παλληνεὺς ἐπεστάτει, Ἄνδρων εἶπεν·* ubi omissum nomen est tribus *πρυτανευούσης* (h. l. *Ἀντιοχίδος*), sed additur prytaniae dies, qui alias omitti solet.

(*) Aliquoties *τύχῃ ἀγαθῇ* ut C. I. 378. 2525.[b] vel *τύχῃ τῇ ἀγαθῇ* ut C. I. 2330.

(**) In titulis sepulcralibus pro *ἀγαθῇ τύχῃ*, praesertim in Mylasensibus, simili sensu habetur *ἀγαθοῦ δαίμονος τοῦ δεῖνος* C. I. 2684. 2700.[b] 2700.[c] 2707-2710. cf. *ἀγαθῆς μεταβολῆς* C. I. 2686. Recentioris usus est formula *ἐπ' ἀγαθῷ* in fine vel initio titulorum quum sepulcralium (v. tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 564.) tum votivorum (C. I. 2392. cf. tit. Nub. ap. Gau, Ant. de la Nub. Inscr. tab. X. n. 27.) praesertim in *προσκυνήμασιν* Aegyptiacis. Cf. Boissonad. Adnot. in Eunap. p. 338.

(***) De scribâ, cuius tanta auctoritas fuit, ut ex eius nomine (vel omisso archonte) annus designaretur, v. Boeckh. Comm. de archontt. Att. pseudepp. p. 25.

(†) Alias etiam concisius *ἔδοξε τῷ δήμῳ*. v. Oecon. civ. Ath. II. p. 199. Interdum, praesertim in foederibus cum exteris gentibus, formula incipit: *ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων*. C. I. 74. et Add. 73.[b] et 77.

2. Atque eadem forma decretorum primis post Euclidem annis obtinuit, ut docet C. I. 81. quod est decretum solius Senatus:

Ἐπὶ τεῦ δεῖνες ἄρχοντες καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς ἢ πρῶτες Εὐδράμων ἐγραμμάτευεν Ἀχερδούσιος· ἔδοξε τῇ βουλῇ· Πανδιονὶς ἐπρυτάνευεν, Εὐξίθεος ἐπεστάτει, Εὐδράμων ἐγραμμάτευεν Ἀχερδούσιος· ὁ δεῖνα εἶπεν. (*)

Mox formulâ mutatâ post archontis nomen prytania designabatur et quota ea sit in ordine prytaniarum, plerumque cum scribâ, dein mensis dies et prytaniae, denique epistatae et latoris nomina. Ubi Senatusconsultum a populo comprobatum erat, praeter nomen eius qui exposuerat, adscribebatur formula: γνώμη βουλῆς καὶ δήμου, γνώμη βουλῆς (v. Demosth. Cor. p. 205. 282. cf Schoemann. Com. Ath. p. 100. sq.). Similiter ubi ex alius magistratus auctoritate facta rogatio est, magistratus notatur, ut στρατηγῶν γνώμη (v. Demosth. Cor. p. 238. 249.). Addebatur etiam formula ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ (C. I. 111. 113.) vel ἔδοξε τῷ δήμῳ (n. 69. C. I. 112.), et post temporis designationem interdum ἐκκλησία (n. 69. C. I. 105.), ἐκκλησία κυρία (C. I. 111.), et in comitiis extraordinariis ἐκκλησίας συγκλήτου etc. (Demosth. Cor. p. 238. 249.); nonnumquam locus ipse definitur, ut ἐκκλησία ἐν τῷ θεάτρῳ (C. I. 113. 122.), ἐκκλησία ἐμ Πειραιεῖ (ib. 112.), βουλὴ ἐμ βουλευτηρίῳ (n. 71.).

Formula igitur brevior haec est ex Olymp. 102, 4. C. I. 85.[c] in Add.

τοῦ δεῖνος ἄρχοντος (**) ἐπὶ τῆς δεῖνος φυλῆς δεκάτης (vel simil.) πρυτανείας, (***) ᾗ ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευεν, τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν ὁ δεῖνα, ὁ δεῖνα εἶπεν·

prolixior autem et vulgaris haec ex Olymp. 106, 2. C. I. 90.

ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος ἐπὶ τῆς δεῖνος φυλῆς πέμπτης (vel simil.) πρυτανευούσης, (†) ᾗ ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευε, τρίτῃ (vel simil.) τῆς πρυτανείας, τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν ὁ δεῖνα· ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ὁ δεῖνα εἶπεν·

ex Olymp. 116, 3. C. I. 105.

ἐπὶ Νικοδώρου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Κεκροπίδος ἕκτης πρυτανείας, Γαμηλιῶνος ἐνδεκάτῃ, ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἀριστοκράτης Ἀριστοδήμου Οἰνεὺς καὶ συμπρόεδροι, Θρασυκλῆς Ναυσικράτους Θριάσιος εἶπεν·

cf. C. I. 96. ex Ol. 111. dein decretum in honorem Spartoci n. 69. (C. I. 107.) ex Ol. 123, 3. tum C. I. 111. ex Ol. 123, 2-145, 1. et ib. 122. ex Ol. 145, 4-155, 3. cf. n. 71. De prytane autem et de proëdro non contribuli v. p. 183. et Boeckh. ad n. 90. 96. 105. 111, 112. Schoemann. de Com. Ath. p. 135.

Post haec solemnia praescripta sequitur decretum ipsum, cuius verba ita subiiciuntur, ut nunc statim sequatur infinitivus aptus ex praegresso εἶπεν, ut C. I. 74. ξυμμαχίαν εἶναι Ἀθηναίοις καὶ Ῥηγίνοις. n. 53. ἀποδοῦναι τοῖς θεοῖς τὰ χρήματα (cf. C. I. 90. 105.),

---

(*) Singularis est hic collocatio vocis πρῶτες. De collocatione Εὐδράμων ἐγραμμάτευεν Ἀχερδούσιος cf. supra p. 75. De scribâ v. Boeckh. ad h. l.

(**) Dicitur et τοῦ δεῖνος ἄρχοντος, et ἄρχοντος τοῦ δεῖνος, plerumque ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος vel ἐπὶ ἄρχοντος τοῦ δεῖνος. Cf. Bing. de decr. Ath. c. VII.

(***) Dicitur et πρυτανείᾳ φυλῆς Ἱπποθωντίδος, Demosth. Cor. p. 250.

(†) Dicitur etiam Κεκροπίδος πρυτανευούσης πρώτης. C. I. 160. cf. supra p. 146.

nunc, quod etiam frequentius, praesertim in decretis honorariis, protasis incipiat ab ἐπειδή —, cuius apodosis est δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ C.I. 77. vel δεδόχθαι τῷ δήμῳ n. 69. C.I. 112. 113. vel δεδόχθαι τῇ βουλῇ n. 71. C.I. 115. (*) Postremo Senatusconsultis et populiscitis quae sententiae singulorum, ut ait Plato, τῶν ἐν τῷ δήμῳ ξυγγραφομένων additae sunt, in iis formula initialis haec est: ὁ δεῖνα εἶπεν· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ βουλῇ (sc. δοκεῖ) n. 59. ex Olymp. 100,4. vel τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ ὁ δεῖνα C.I. 87. ex Olymp. 101-103. cf. ibid. 92. 106. Hinc explicanda verba sunt Platonis Gorg. p. 451.

3. Haec edocti ex inscriptionibus lapideis, testibus locupletissimis, non est cur commoremur in decretis iis, quae in orat. Demosth. de Cor. servari voluit doctus Graeculus. Nam horum ne de archontibus dicamus, de quibus optime disseruit Boeckhius (cf. Spengel. Mus. Rhen. II, 3. p. 67. sqq. a quo tamen quaedam sunt optata potius quam demonstrata), quum alia multa in formulis citra morem aetatis illius exponuntur, ut ἄρχων Δημόνικος Φλυεύς p. 265. cf. p. 279. et ἐπὶ Χαιρώνδου Ἡγέμονος ἄρχοντος p. 253. (**) tum et scribae nomen negligitur, quod in lapidibus deest rarissime, et τοῦ ἐπιψηφίσαντος, quod vix usquam. V. Boeckh. l. c. et Schoemann. de Com. p. 133. sq. Hinc apparet, praescripta illorum decretorum neque integra et invitâ Minervâ reddita esse ab eo qui confecit, ut praescriptorum rationem qui velit ex istis cognoscere, longe aberrare a vero videatur. Nec dubitamus, quin in lapidum decretis, quae a republicâ vel ab universitatibus facta sunt, archon eponymus, ubi deest (C. I. 76. 86-89. 82. 88. 214. 99. 101. 102. 120. 213.), non aliam ob causam sit omissus, quam ob eam ipsam, quae fraudem fecit illi, qui decreta orationis Demostheneae exscripsit et collegit. (***)

4. Nam in decretis ubi annus non notatus est, puta notum esse aliunde quippe in actis in tabulario repositis designatum, ut C.I. 76. et post Euclid. ib. n. 86. Cf. C. Inscr. in Add. ad n. 11. Contra in tabulis Quaestorum Minervae ante Euclidem exaratis archon eponymus non perscribitur. Harum tabularum rationem paucis delineavimus ad n. 54. ubi vidimus solemnia praescripta: Τάδε παρέδοσαν αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἳ ἐδίδοσαν τὸν λόγον ἐκ Παναθηναίων εἰς Παναθήναια. His quae deinceps adduntur, modo breviore formulâ sunt modo prolixiore concepta; et prolixior quidem ea est, qua primo loco ultimi quaestores ponuntur penteteridis prioris, qui tradiderint primis quaestoribus eius cycli, cuius hae rationes sunt; dein hi ipsi dicuntur successoribus tradidisse donaria (C. I. 138.). Contractior autem formula est ea, qua, omissâ prioris magistratus designatione, dicitur τοῖς τα-

(*) Huic formulae in decretis honorariis praemitti solent hortativa quaedam, haud raro interposito οὖν (cf. ad 3018.), ut ὅπως ἂν οὖν φαίνηται ὁ δῆμος χάριτας μεμνημένος etc. n. 69. ὅπως ἐφάμιλλον ᾖ πᾶσι τοῖς βουλομένοις φιλοδοξεῖν, εἰδόσιν ὅτι καταξίως τιμηθήσονται τῶν εὐεργετημάτων, C. I. 108. Cf. ibid. 100. 120. 2270. 2525. b.

(**) Archontibus atticis nec patris nec demoticum nomen additur, sed, ubi distinguuntur, propter homonymos distinguuntur addito antecessoris nomine, ἐπὶ τοῦ δεῖνος τοῦ μετὰ τὸν δεῖνα (v. C. I. 113.); ac ne hoc quidem in titulis praesentis necessitatis causa compositis, ut C. I. 103. de quo monuit Boeckh. in Comm. de Arch. pseudepp. p. 18. Nec nominativus aliis exemplis defendi potest quam Romanis. Cf. Allg. Litterat. Zeit. Nov. 1838. p. 355. sq.

(***) Idem existimandum de aliis decretis ap. scriptores servatis, ut ap. Pseudoplutarch. Vitt. X. Oratt. p. 225. ed. Tub. Andoc. de Myst. p. 47.

μίασι v. *ταμίαις*, ut supplendum sit *οἱ πρότεροι ταμίαι τοῖς ταμίασι*, et statim additur primi in penteteride anni magistratus, ut qui acceperit et accepta successoribus tradiderit (C.I. 141. coll. 137. 139. 140. 142.). Deinde in singularum capite annuarum recensionum rursum designantur magistratus et qui tradiderint et quibus traditum sit et a quibus tradentes acceperint, addito nomine aut solius scribae aut quaestoris unius, qui primus quaestorum prytanis est, hoc est qui eo anno primum praefuit collegio. Horum autem prytania haud dubie diurna fuit ut praetorum (*στρατηγῶν*). Et prytaniarum quaestoriarum ordo non ex constanti tribuum ordine, sed ex variabili, qui in Senatus prytaniis obeundis quotannis obtineret, constitutus videtur (v. ad n. 58. C.I. n. 150.). Postremo iis annis, quibus recens addita accesserunt (*ἐπέτεια*), haec ipsa adscripta sunt, praemissâ aut longiore formulâ: *ἐπέτεια ἐπεγίνετο ἐπὶ τῶν ταμιῶν, οἷς ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευε* (C.I. 137. 139. 140, ann. 2.), aut breviore: *ἐπέτεια ἐπεγίνετο* (C.I. 138. ann. 1. n. 140. ann. 3. et constanter n. 140. 141. 142.).

Post Euclidem autem et pro uno quaestore aliquoties omnes nominantur (v. n. 58.) et ordo quaestorum constantem tribuum ordinem sequitur. Quumque ante Euclidem secundum quadriennia compositae rationes sint, post Euclidem annuae sunt: unde etiam archontis eponymi mentio (v. 58. coll. C.I. 151.). Denique in rationibus expensarum a quaestoribus factarum (C.I. 147. 144.) tabulisque epistatarum operum publicorum (C.I. 160.) eadem fere quae in decretis temporum notatio est.

Restat ut de actis universitatum et collegiorum videndum sit. Ex his quae notatione temporis instructa sunt, archontem eponymum in fronte gerunt ut C.I. 85. 109. addito etiam demarchi nomine, ut in locatione Piraeensi n. 66. In decretis autem tribuum etiam concio tribus notari solet, cuius proprium in universitatibus nomen *ἀγορά*, ut *τῇ κυρίᾳ ἀγορᾷ* C.I. 85. ex Olymp. 101, 1. Reliquae formulae suppares sunt iis, quas ex actis Senatus et populi cognovimus, ut *ἔδοξεν τῇ Κικροπίδι φυλῇ — ὁ δεῖνα εἶπεν· ἐπειδὴ — ἐπαινέσαι* — C.I. 85. *ἔδοξεν τῇ Πανδιονίδι φυλῇ· ὁ δεῖνα εἶπεν· ἐπαινέσαι* — C.I. 213. *ἔδοξεν Πλωθειεῦσιν· ὁ δεῖνα εἶπεν· τοὺς μὲν ἄρχοντας κυαμεύειν* etc. ibid. 82. *ἔδοξεν τοῖς τοῦ δήμου συλλογεῦσιν· ἐπειδὴ — δεδέχθαι τοῖς τοῦ δήμου συλλογεῦσιν* C.I. 99. vel omissâ formula *ἔδοξεν* — C.I. 88. *Εὐθήμων εἶπεν· — δεδέχθαι τοῖς δημόταις* —. ib. 102. *Καλλιάδης εἶπεν, ἐψηφίσθαι Πειραιεῦσι* — Cf. C.I. 89. 101. 109. 120. 214.

B. DE PRAESCRIPTIS ACTORUM EXTERARUM GENTIUM.

1. In decretis doricarum et ionicarum gentium anni item ex archonte eponymo designantur. Sed quemadmodum variari in magistratus denominatione potuit, ita difficilior de bis quaestio est, praesertim quum et pauci tituli supersint ex aetate civitatum liberarum, et plures recentiores quam vetustiores. Accedit, quod in tantâ rerum obscuritate, quid simpliciter, quid pro argumento rei, qua de agitur, praescriptum sit, non ubique licet definire.

Itaque neque omni in civitate neque omni tempore archontes eponymi eodem nomine appellantur. Ut mittamus populos qui atticis institutis utuntur, ut Delii, Ἄρχων eponymus est Boeotis C.I. 1564. 1565. 1608. 1609. 1562. 1563. *a. b. c.* etc. ubi is a Boeotarchâ et a foederis archonte distinguendus est (v. Boeckh. Introd. in Boeot. c. II. 4.); Phocensibus,

ut Delphis C.I. 1699. 1700. 1701. 1704-1706. 1709. Ross. Inscr. inedd. I. n. 67. ubi olim certe usque ad Ol. 105. prytanis eponymus fuit (Müller, Dor. II. p. 135. 182.), et Daulide, C.I. 1725. Ross. l.c. n. 81. et rursus C.I. 1732, ubi duo archontes memorantur ut praesides collegii, sicut Ambryssi ib. 1736. et Stiride ib. 1724. *b.* quorum alter fortasse proprie eponymus est, alter βούλαρχος, id quod innuere videtur C.I. n. 1726. Similiter tres archontes praescripti Thaumacis in Thessaliâ C.I. 1771-1773. et Thas. ib. 2161. cf. ib. 2082. 2083. 2059. 2457.

Δαμιωργοὶ eponymi sunt Thessalis (v. n. 23. et Boeckh. ad n. 4.), Achaeis C.I. 1542. 1543. 1567. Cnidiis ib. 2653. 2654. — Ἔφοροι Spartanis (Thuc. V. 19. cf. Pausan. III. 11. 2.) eorumque colonis, ut Theraeis C.I. 2448. cf. 2449. et Heracleensibus (v. tabb. Heracl. ἐπὶ ἐφόρων). In titulis Laconicis aetatis Romanae eponymus est πατρονόμος (vid. C.I. I. p. 605. sq.). De archontibus Theraeis aetate Imperatorum cf. C.I. 2457. — Κόσμοι Cretensibus C.I. 2554. sqq. — Πρύτανις prytanum princeps eponymus est Corcyraeis etiam Macedonicâ aetate C.I. 1845. 1847. cf. Müll. Dor. II. p. 135. id. Rhodiis C.I. 2530. etc. et ionicis civitatibus, quibus is ex vetusto instituto princeps est τιμούχων (v. C.I. 3044. 3064.). Certe in titulo Teio C.I. 3065 πρύτανις nominatur. Similiter in Samo C.I. 2985. Lebedi ib. 2909. Ephesi ib. 2955. 2982. Alias eponymus στεφανηφόρος est, ut Smyrnae C.I. 3137. ex Ol. 134. (cf. C.I. 3173.), Iasi C.I. 2671. *b.* 2771. 2673-75. 2679. Teni ib. 2330-2333. 2337. ubi memoratur ὁ ἄρχων τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν, Mileti C.I. 2852. sq. Prienae C.I. 2905. Aphrodisiade C.I. 2826. 27. 2834. sq. Mylasis C.I. 2693. *c. d.* (cf. 2693. *e.* 2713. 2714. et ad 2694.) in rebus, ut videtur, ad commune pertinentibus. Nam alias ex Regis anno et Cariae dynastâ tempora definiuntur Mylasensibus ut n. 73. cf. C.I. 2692. 2919. (*) Denique στεφανηφόρος est Stratoniceae C.I. 2715. et apud Phocaeenses et Massilienses C.I. 3413. cf. 3415. Ex naufragio archontum eponymorum praeterea supersunt ἱππάρχης Cyzici C.I. 2157. ναύαρχος Abydi ib. 2160. ἐπιστάτης Sigei v. Chish. Ant. As. p. 50. ubi praescriptus est ὁ ἐπιμηνιεύων (cf. C.I. 2448.) πολιτάρχης Thessalonicae C.I. 1967. ac, ni fallor, in insulâ Paro C.I. 2379. ubi alias ἄρχων habetur, ut in tit. ed. in Act. Acad. Monac. 1835. cf. C.I. 2102. δήμαρχος Neapoli, v. Ignar. de pal. Neap. p. 129. coll. Strab. V. 246. ἀργυροταμίας Apameae in Phrygia.

Sed quemadmodum alius magistratus eponymus foederis est, alius singularum civitatum, ut ap. Boeotos, (v. pagin. praeced.) et apud Aetolos, quorum foederis magistratus στρατηγὸς est C.I. 1757. 3046. 2350. (cf. 1702. et ad 1694.), singularum civitatum θεωρός, ib. 1758. 2351. pro quo n. 95. (cf. C.I. 1757. *b.*) theororum scriba nominatur, sic magistratus civilis et sacer hinc inde pro eponymis habentur, ut Acarnanibus (C.I. 1793. *a. b. c.*) στρατηγὸς eponymus civilis, ἱεραπόλος sacer est. Et collegia quidem sacra constat eponymum sacerdotem praefigere solita esse, ut Amphictyones (Demosth. Cor. 278. 279. cf. C.I. 1688.), ut Heliastas Rhodiorum C.I. 2525. *b.* ut artifices Dionysiacos ib. 3068. Verum etiam in rebus civilibus sacerdotum eponymorum aliquando dominatur auctoritas, ut, quod dixi, difficilius sit in titulis quibusdam definire, simpliciter illi magistratus, an ratione rei, de qua agitur, pro eponymis sint habendi. Sic

(*) Στεφανηφόρος eponymus in civitatibus Asiae vel femina potuit esse, ut Aphrodisiade C.I. 2829. 2835. 2840. et Mylasis C.I. 2714. cf. ad 2694. Trallibus ibid. 2927. Smyrnae C.I. 3150. 3173. Πρύτανις mulier est in tit. Phocaeensi C.I. 3415. ubi Boeckh. provocat ad Vandal. Diss. p. 396.

βασιλεὺς eponymus est Megarensibus C.I. 1052. cf. 1057. certe post Ol. 102,2. et ante dominationem Romanam; idem Chalcedone, in Megarensium coloniâ, v. Cayl. Rec. II. P.3. tab.55. et Samothracae C.I. 2157. 2158. 2159. cf. Liv. XLV. 5.

ἱέρης (i.e. ἱερεύς) Tegeatis C.I. 1513. cf. tit. ex aet. Rom. ap. Ross. l.c. n.2. et Mantinensem ibid. n.9. Item ἱερεὺς Eretriensibus circa Ol. 145. C.I. 2144. cf. fragm. ex ins. Co C.I. 2501. Smyrnae autem C.I. 3137. ex Ol. 134. ἱερεὺς magistratus sacer est, peculiari de causâ praescriptus. Sic etiam Rhodi C.I. 2905.

ἀμφίπολος Syracusanis inde ab Ol. 109,2. v. Müll. Dor. II. p.162.

ἱεραπόλος Gelensibus v. Maffei Mus. Veron. p.329.

ἱεροθύτας Agrigentinis v. Grut. 401.1. et Melitensibus, ibid. 400.8.

ἱερομνάμων Byzantiis, v. Demosth. Cor. 255. Polyb. IV.52.4. coll. nummis ap. Eckh. II. p.31. sq. qui in metropoli Megaris Posidonis sacerdos fuit. Müll. Dor. II. p.168.

θεοκόλος Dymaeis in Achaiâ C.I. 1543. aet. Rom.

νεωποιός Halicarnassi C.I. 2656. et aetate Imperatorum in insulâ Paro C.I. 2396. ἐπὶ νεωποιοῦ.

2. In decretis igitur, ubi designatur tempus, praescriptum est ἐπὶ — τοῦ δεῖνος vel sine praepositione, ut ἄρχοντος, στραταγέοντος τοῦ δεῖνος etc. (*) et modo archon eponymus solus nominatur, ut in Boeoticis C.I. 1564. 1565. Aetolicis C.I. 1757. 3046. 2351. 3065. 2909. etc. modo cum mense, ut 1608. 1609. 1703. 2693.[c] modo cum τῷ ἐπιψηφίζοντι et mense, ut 1562. 1563.[a.b.c.] — ἄρχοντος, μεῖνος — ὁ δεῖνα ἐπεψάφιδδε. cum scriba et mense, ut Iasi C.I. 2679. ἐπὶ στεφανηφόρου — γραμματέως δὲ — μηνὸς —. Cum scribâ et strategis, ut Megaris 1052. ἐπὶ βασιλέως — ἐγραμμάτευε βουλᾷ καὶ δήμῳ ὁ δεῖνα, ἐστρατήγουν οἱ δεῖνες. — Cum scribâ et quaestore, ut in Locrico 1751. ἄρχοντος — γραμματέως — ταμία —. Cum epistatâ, scribâ, mense, ut Iasi C.I 2677.[b.] ἐπὶ στεφανηφόρου — μηνός — ὁ δεῖνα ἐπεστάτει, ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευεν. cf. 2671. 2673-75. Cum prytaniâ, scribâ, mense, ut in Halicarn. C.I. 2656. ἐπὶ νεωποιοῦ — μηνὸς — πρυτανείας — γραμματεύοντος —. Cum consiliariis, scribâ, mense, ut in Delphicis nonnullis, C.I. 1699. ἄρχοντος — μηνός — βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον τῶν δείνων, γραμματεύοντος τᾶς βουλᾶς τοῦ δεῖνος. cf. 1700. 1701. 1704. 1705. 1706. 1709. 1709.[b.] Ross. Inscr. inedd. n.67. Quippe annus in duo dispertiebatur semestria, quorum singula alios habebant praeter eponymum magistratus, unde formula βουλευόντων τὴν πρώτην vel τὴν δευτέραν ἑξάμηνον (sc. περίοδον). Delphis consiliarii quattuor sunt C.I. 1691. 1695. 1710. Itaque ubi de semestri agitur, ibi tantum duo nominantur consiliarii, divisis inter quattuor illos temporibus. Idem obtinet Teni (v. C.I. n. 202-206.) et Cnidi (C.I. 2654.) et in civitatibus quibusdam Siciliae, ut Gelae (v. Maff. Mus. Veron. p.329.) certe aetate Romanâ. De bularcho in titulis Dauliensibus occupavimus pag. praec. Ceterum haud raro archontibus ratione rei, de qua agitur, alii adscripti sunt magistratus, ut sacerdotes in Boeoticis: ἱαράδδοντες τοῦ δεῖνος C.I. 1568. ὁ δεῖνα ἱαρεάδδε ibid. 1576. ἱερέως δὲ — 1570. in Phocico

(*) Archontis eponymi mentio non semper cadit in principium decretorum; aliquoties addita in fine est, ut in Delphicis C.I. 1691. 1692. in Phocico ibid. 1724.[b] in Locr. ibid. 1752. in Thessalicis ibid. 1771-1773. in decreto Achaeorum ibid. 1542. in Aetolico n. 79. (C.I. 2350.). Etiam in antiquissimo titulo Petil. n. 23. archon eponymus in fine perscriptus est, isque nominativo casu (cf. tab. Heracl. II.).

ἱερατευούσας τᾶς δεῖνος ibid. 1725. in Mylasensi ἱερέως ibid. 2693.[c] et in titulis universitatum vel collegiorum, ut in Delphico ap. Ross. l.c. n. 70. ἐπὶ Ἀμύντα ἄρχοντος, ἱερομνημονεύντων τῶν δείνων — cf. C.I. 1694. 1689.[b] Similiter in Samothracio C.I. 2158. ἐπὶ βασιλέως — ἀγορανομοῦντες — aedilis mentio fit, utpote ad quem pertineat operum publicorum refectio, qua de agitur in titulo. Nec cumulata eponymorum mentio exemplo caret praesertim in titulis aetatis Romanae, ut in Cym. C.I. 3524. est: ἐπὶ ἱερέως τᾶς Ῥώμας καὶ Αὐτοκράτορος Καίσαρος — Πολέμωνος τῶ Ζήνωνος Λαοδικέος (i.e. regis), πρυτάνιος δὲ Λευκίω Οὐακκίω — στεφανηφόρου δὲ Στράτωνος τῶ Ἡρακλείδα, qui titulus pertinet ad a.u.c. 752-767. .

3. In actis, quae diversas civitates spectant, duplex est temporis notatio; in quo quidem suam notationem primo loco ponit civitas ea, penes quam est decernendi auctoritas: sic in foedere Atheniensium et Lacedaemoniorum ap. Thuc. V, 19. ἄρχει δὲ τῶν σπονδῶν Ἔφορος Πλειστόλας, Ἀρτεμισίου μηνὸς τετάρτῃ φθίνοντος, ἐν δὲ Ἀθήναις ἄρχων Ἀλκαῖος, Ἐλαφηβολιῶνος μηνὸς ἕκτῃ φθίνοντος. Sic in titulis Atticis templum Deli liberae spectantibus, C.I. n. 158. ex Ol. 101, 3. Τάδε ἔπραξαν Ἀμφικτύονες Ἀθηναίων ἀπὸ Καλλέου ἄρχοντος μέχρι τοῦ Θαργηλιῶνος μηνὸς τοῦ ἐπὶ Ἱπποδάμαντος ἄρχοντος, ἐν Δήλῳ δὲ ἀπὸ Ἐπιγένους ἄρχοντος μέχρι τοῦ Θαργηλιῶνος μηνὸς τοῦ ἐπὶ Ἱππίου ἄρχοντος· et §. 4. ἐπὶ ἀρχόντων Ἀθήνησι Χαριστάνδρου, Ἱπποδάμαντος, ἐν Δήλῳ δὲ Παλαίου, Ἱππίου. ibid. ἐπὶ Ἱπποδάμαντος ἄρχοντος Ἀθήνησι, ἐν Δήλῳ δὲ Ἱππίου. §. 7. ἐπὶ ἀρχόντων Ἀθήνησι Καλλέου, Χαριστάνδρου, Ἱπποδάμαντος, Σωκρατίδου, ἐν Δήλῳ δὲ Ἐπιγένους etc. cf. §. 8. et §. 9. et actum atticum de templo Deliaco explicatum a Boeckhio in Actis Academ. Boruss. 1834. Sic in decreto civitatis ex cleruchis Atticis in Salamine constitutae C.I. n. 108. post Ol. 123, 3. Ἐπὶ Ἐργοκλέους ἄρχοντος ἐν ἄστει, ἐν Σαλαμῖνι δὲ Ἄνδρωνος, Μεταγειτνιῶνος τετράδι μετ' εἰκάδας, Θεόξενος Καλλιμάχου Λευκονοεὺς εἶπεν etc. In titulo Delphico C.I. n. 1702. Ἄρχοντος Καλλικράτεος, μηνὸς Βουκατίου, ἐν δὲ Αἰτωλίᾳ στραταγέοντος τὸ δεύτερον .... ςτύρου, μηνὸς Πανάμου etc., et in Amphissensi C.I. n. 1707. (Cf. n. 74. C.I. 1567. 1573. 75. 1607.). Ἄρχοντος Στρατάγου, μηνὸς Ποιτίου, ὡς Ἀμφισσεῖς ἄγοντι, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πυῤῥία, μηνὸς Ἡρακλείου etc. ubi de verbo ἄγοντι Boeckhius contulit epist. Philippi ap. Demosth. de Cor. 280. τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς Λώου, ὡς ἡμεῖς ἄγομεν, ὡς δὲ Ἀθηναῖοι Βοηδρομιῶνος, et similia. Triplex temporis nota est in decretis δίκης ἐκκλήτου de duarum civitatum controversiis, C.I.n. 2265. πέμπτης ἀπιόντος τοῦ Ἱππιῶνος μηνὸς ἐπὶ --- τῶν μετὰ Ἀρχεβίου, ὡς Ἐρετριεῖς, ὡς δὲ Νάξιοι ἐπὶ ἱερέως τοῦ Διονύσου Φιλοκρίτου τοῦ ------ μηνός, ὡς δὲ Πάριοι ἐπ' ἄρχοντος etc. cf. ib. n. 2905.1.

4. Post temporis notationem, quae tamen non minus saepe omittitur quam in actis Atticis universitatum et collegiorum factum videmus, formula solemnis sequitur haec: ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ὁ δεῖνα εἶπεν· C.I. 2675 Iasi (cf. 2673. ubi om. τῇ β. καί). n. 116. Byzant. — C.I. 2053[b] Mesambr. — 2056. 2056[b] Odess. — 2058. 2062. 2059 Olb. — 2267 Del. lib. — 2268. 2347[c] Syr. — 2558 Cret. — vel omisso nomine latoris notatur, ut in Atticis aliquoties, cuius ex auctoritate sit prolata sententia, ut: ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· πρυτάνεων γνώμη C.I. 2656 Halicarn. — 2677[b] 2674 (cf. 2671.) Iasi. — 2329. 2335 Ten. — 2483 (2484. ubi γνώμα) Astypal. — 2671 (ubi γνώμα προστατᾶν) Calymn. — ἔδοξε τῷ δήμῳ· στρατηγῶν γνώμη C.I. 3137 Smyrn. cf. 2264 Amorg. — vel transposito nomine latoris: ὁ δεῖνα εἶπεν: ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ut C.Inscr. 2352. 2353. 2354-57 Cei (cf. titt. Mylas. C.Inscr.

2693.[c] sq. (*) et Eretr. 2144. vel omisso, ut ἔδοξε τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ Θρονιέων, C.I. 1751 Locr. Ἔδοξε τῦ δάμυ τῦ Ἐρχομενίων C.I. 1564. 1565 Boeot. Ἔδοξε τῷ δάμῳ C.I. 2679 Iasi. Ἔδοξε τῷ δήμῳ n. 72. (C.I. 2008.). Ἔδοξε τῷ δήμῳ τῷ Ναυπακτίων n. 79. (C.I. 2351.). Ἔδοξε τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων C.I. 1793.[a. b. c.] Ἔδοξε τῷ κοινῷ τῶν Ἀχαιῶν C.I. 1542. Ἔδοξε τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει C.I. 3048. 3050. 51. 3056. 57. Ἔδοξε τοῖς Αἰτωλοῖς C.I. 2350. Ἔδοξε Μυλασεῦσι n. 73. (C.I. 2691.[c. d. e.]). Ἔδοξε τᾷ πόλει τῶν Γεροντθρατῶν C.I. 1334. Ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ C.I. 1841-44. Ἔδοξε τῇ ἱερᾷ γερουσίᾳ ibid. 1755. Et in titulis universitatum vel collegiorum: ἔδοξε τοῖς Ἀμφικτύοσι C.I. 1689. 1689.[b] ἔδοξε τῇ Ὀτωρκονδέων φυλῇ C.I. 2693.[e.] ἔδοξεν τῷ κοινῷ τῆς Ἐχίνου συμμορίας C.I. 3066. —

Interdum deest formula ἔδοξε etc. praemisso verbis decreti solo nomine latoris, ὁ δεῖνα εἶπεν· ut in Boeoticis C.I. 1562. 1563.[a. b. c.] 1568. 1570. in Deliaco aet. Att. 2270. ita ut, nisi forte in praemissis habetur alia indicatio, veluti ἐκκλησίας κυρίας γενομένης (n. 73.), ἐκκλησίας γενομένης πανδήμου (C.I. 2059.), ἐκκλησία κυρία ἐν τῷ ἐκκλησιαστηρίῳ (C.I. 2270.), ἐκκλησία κατὰ τὸν νόμον (C.I. 2261.), ἐγραμμάτευε βουλᾷ καὶ δάμῳ (C.I. 1052. ubi ne latoris quidem nomen additum est,) quo decernente decretum factum sit, ex verbis demum rogationis ipsius appareat, in qua fere sequitur δεδέχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ vel δεδέχθαι τῷ δήμῳ, ut C.I. 1570. 1562. 1563.[a. b. c.] 1568. 2671. 2161. δεδόχθαι τοῖς Αἰτωλοῖς C.I. 3046. etc.

5. Quippe post solemnia praescripta verba ipsius decreti plerumque incipiunt ab ἐπειδή (ἐπεί, n. 116. C.I. 2059.), sequente apodosi in δεδόχθαι, vel simpliciter posito (C.I. 2056. 3053. 3137. cf. inscr. Melit. ap. Grut. p. 400, 8.) vel, quod frequentius est, additâ auctoritate quae in praescriptis aut exposita est aut indicata. Sic δεδέχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ C.I. 2329. 2335. 2352. 2354. 3053.[b.] 2268. 2317.[c.] 2674. vel δεδόχθαι τῷ δήμῳ C.I. 2353. 2357. 2267. Cf. 3050. 3051. 3065. 2693.[c.] (**) vel omissâ hac formulâ post protasin (ἐπειδὴ —) infinitivus infertur aptus ex praegresso ἔδοξε vel εἶπεν, ut ἐπαινέσαι C.I. 2483. 2484. ἐπηνῆσθαι ibid. 2675. ἀποκρίνασθαι ibid. 3048. hinc inde etiam tempus finitum: δίδομεν C.I. 3058. ἀναγράψομεν ibid. 3052. καλῶς οὖν ἔχον ἐστὶ στεφανῶσαι in tit. Gel. ap. Maff. Mus. Veron. p. 329. Omninoque simplicior formula est ea, qua post praescripta statim subsequitur oratio obliqua, ut n. 72. 79. cf. C.I. 2558. 2350. 2351. 2144. 2350. 1542. 1751. 1793.[a. b. c.] 1564. 1565. 1841-44. 1334 (haec post ἔδοξε) — ibid. 1562. 1563.[a. b. c.] 1568 (haec post ἔλεξεν).

Denique simplicissima forma est decretorum, qualis habetur in proxeniis, ὁ δεῖνα ἔδωκε τῷ δεῖνι προξενίαν etc. ut in Delphicis C.I. 1691. 1692. in Phocico ib. 1724.[b.] in Locrico ib. 1752. in Thessalicis ib. 1771-1773. — in actis de manumissione servorum, ὁ δεῖνα ἀφή-

---

(*) Raro nomen latoris vel τοῦ ἐπιψηφίζοντος genitivis absolutis pronuntiatur, ut τοῦ γραμματέως εἰπόντος C.I. 2715. — εἰσηγησαμένου τὸ ψήφισμα τοῦ δεῖνος, ἐπιψηφισαμένου δὲ τοῦ δεῖνος C.I. 2264. cf. 2059. Olb. Interdum archontes ipsi latores sunt: C.I. 2059. 2058. 2144.

(**) De anacolutho relativo, quod habetur in apodosis loco, ut δι' ἃ δὴ δεδόχθαι n. 116. δι' ἃ ἔδοξεν C.I. 2062. cf. Demosth. Cor. p. 289. et C.I. 2059. Levius est οὖν in apodosis loco positum, ut in tit. Gel. supra citato, et in decreto ex coll. Finlay. in quo δεδόχθαι οὖν τῷ δήμῳ στεφανῶσαι etc. Immo universum decretum incipere ab ἐπεὶ οὖν potest, quod a verbis pendeat in rogatione prolatis. Post illud δεδόχθαι qui sequi solet infinitivus aoristi activi, pro eo rarius perfectum passivi habetur, ut n. 70., n. 116. (cf. C.I. 2053.[b.] 2056. 2676.).

σιν, ἀνατίθησιν, ἀπέδοτο τὸν δεῖνα etc. ut C.I. 1608. 1609. 1699. 1700. 1701. 1703. 1704-1706. 1709. 1709.[b] 1710. 1725. 1757. cf. Ross. Inscr. inedd. I. p. 73. 74. 81. — in foederibus faciundis *τάδε συνέθεντο* — n. 77. cf. C.I. 2554. — *ἐπὶ τοῖσδε συνέθεντο φιλίαν* — ibid. 3137. — in testamentis *τάδε διέθετο*, C.I. 2448. cf. 1850. et inscr. Petil. n. 23.

CAPUT II.

DE CATALOGIS.

Catalogi varii esse possunt. Alii enim agonistici sunt generis et gymnici, alii archontum, prytanum, magistratuum, alii res sacras spectant, alii denique militares sunt, qui fere ad titulos sepulcrales referuntur.

1. Quemadmodum Olympici victores (Paus. III, 21, 1. V, 4, 4. 8, 3. VI, 2, 1. 7, 1. 13, 4. 5.), ita aliorum gymnicorum ludorum victores inscribebantur tabulis. Etiam poëtarum certamina consignabantur ex ordine annorum, fere ut victores Pandionidis C.I. 213. ex quo genere superest fragmentum ib. 231. cf. Boeckh. ad n. 229. Titulos agonisticos monumentis subscriptos, quae dicarant victòres, ad honorarios rettulimus, ut n. 64. 65. 67. 70. C.I. 211. 212. 215-220. 223. 226. 226. *b*. 227. 1579. 1588. 2868. Catalogis proprie dictis fere haec formula praescripta est: *ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος οἵδε ἐνίκων* C.I. 1583-87. 1513-15. 3091. 2214. cf. ib. 244. 245. 3088. Catalogi gymnici, quibus adolescentes in gymnasiis exercitati inscriberentur, ante Romanam aetatem non confecti sunt. In his trita formula praescribitur: *ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος — κοσμητεύοντος — παιδοτριβοῦντος* C.I. 264. cf. 266. 267-70. 271-274. 276. 282. 285. inpr. 274. *b*. 287. vel simpliciter *τοῦ δεῖνος κοσμητεύοντος* C.I. 284. et in tit. Nax. ib. 2416. *ἐπὶ γυμνασιάρχου τοῦ δεῖνος καὶ ὑπογυμνασιάρχου τοῦ δεῖνος.* Memorabilis est temporis notatio ex epochâ Hadriani Athenas profecti C.I. 281. Ceterum huc pertinent catalogi Aphrodis. praemiorum ex ludis reportatorum C.I. 2758. 2759. Tales catalogos in gymnasiis expositos fuisse consentaneum est (Paus. VI, 6, 1.).

2. In catalogis archontum et prytanum aetate Imperatorum exaratis non multa sunt notatu digniora. Ex illo genere est tit. Att. C.I. 181. qui incipit: *ἄρχων καὶ ἱερεὺς Δρούσου ὑπάτου Ξένων* etc. cf. titt. Lacon. ib. 1237-1296. in quibus eponymus est *πατρονόμος*, et Tenios ib. 202-206. quorum initium est: *ἄρχοντος τοῦ δεῖνος οἵδε ἦρξαν τὴν πρώτην ἑξάμηνον.* cf. 2339. Catalogi prytanum Attici (C.I. 184. 185. 186. 189. 190. 192. 194-196.) hanc formulam habent praescriptam: *ἐπὶ ἄρχοντος τοῦ δεῖνος οἱ πρυτάνεις τῆς δεῖνος φυλῆς τιμήσαντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἀεισίτους ἀνέγραψαν·* cf. ibid. 191. 193.

Ex catalogis magistratuum notabile est fragmentum aetatis Demosthenis (Diar. Archaeol. Hal. 1835. n. 5. p. 34.), in quo praescriptum fuit: *τριήραρχοι ἀνεγράφησαν ὑπὸ τῆς βουλῆς*; tit. Att. n. 103. cf. C.I. 283. et Messen. n. 113.

3. In reliquis catalogis numerari possunt indices quum eorum, qui pecunias vel alia polliciti essent in opus aliquod publicum perficiendum, ut Smyrn. C.I. 3140. 3141. 3148. etc. tum eorum, qui a deo aliquo curati memoriae proditam rem voluerunt, ut Epidaur. ap. Pausan. II. 27. 3. et alii ad res sacras pertinentes, ut fragmentum genealogiae Hierapytniae

C. I. 2563. familiarum sacrarum ib. 384. 385. sacerdotum Halicarn. ib. 2655. sacerdotum et ministrorum hereditariorum Metrop. ib. 3037. ministrorum sacris operantium Ephes. ib. 2983. νεωποιῶν ib. 2982. munerum mysticorum Thrac. ib. 2052. mulierum et virorum fortasse mysteriis initiatorum Hermion. ib. 1207-1211. denique index Car. ib. 2914. ἱέρεια ἐγένετο Ἀρτέμιδος Λευκοφρυηνῆς — et Sardian. ib. 3459. Ἀπολλώνιος ἀρχιερεὺς Ἀπολλωνίου τοῦ Θεοφάνου τὴν δεῖνα ἱέρειαν τῆς Σαρδιανῆς Ἀρτέμιδος ἀνῆκεν τοῦ φόρου Ἀθηνᾶς cetera is mire conceptus, ut plurimi tituli Sardiani.

De praescripto ἀγαθῇ τύχῃ in catalogis v. p. 319.

CAPUT III.

DE TITULIS HONORARIIS DEDICATORIIS VOTIVIS.

1. In honorariis primo loco nominandi sunt tituli eorum, qui coronam vel tripodem vel lampadem vel tale quiddam reportatum, ut honos ipsis decretus palam fieret, dedicabant (cf. n. 58. vs. 30. sq.), addito nonnumquam nomine eius, qui ipsos honorasset. Primaria formula est: ὁ δεῖνα στεφανωθεὶς ὑπὸ τοῦ δεῖνος ἀνέθηκεν θεῷ. v. C. I. 95. ex Ol. 111, 4. cf. ibid. 179. 2528. 2034. et in agonisticis: ὁ δεῖνα νικήσας ἀνέθηκεν (θεῷ) n. 67. C. I. 224. 237. 1416. 1424. 1425. 1579-81. 1588. 2682. cf. simpliciorem catalogorum formulam titt. n. 64. 65. 70. Frequentissima omnino formula est ea, qua indicatur munus, quo quisque fungens honoratus est, ut C. I. 251. ex Ol. 110, 3.

Ἑρμῇ ἐναγωνίῳ Αὐτοσθε[νίδης]
Αὐτοσθενίδου Ξυπεταιὼν ἀνέθηκεν
γυμνασιαρχήσας Κεκροπίδι φυλῇ
εἰς Παναθήναια τὰ μεγάλα, στεφανωσάντων τῶν φυλετῶν ἐπὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος.

Hinc explicandus est tit. C. I. 128. breviore formulâ conceptus:

[ὁ ἱερε]ὺς Πανδίονος Ἀντισθένης
Ἀντιφάτευς Κυθήρριος ἀνέθηκεν.
Οἱ φυλέται.

Et nomen quidem eius, qui quemque honoravit, plerumque in coronâ scriptum est lapidi incisâ, ut C. I. 253. ὁ δῆμος (sc. στεφανοῖ). ibid. 132. ἡ βουλή. οἱ φυλέται. cf. ibid. 133. 177. 2219. 2874. 3034. 3073. (*)

(*) Cf. coronas decretis subiectas C. I. 100. 2270. 2271. 3079. Similiter C. I. 2097. post tit. honor. ὁ δῆμος Ἀγασικλῆ, ut praediceretur, quoties coronatus sit is, qui statuâ honoratur, in coronis scriptae causae sunt honoris, ut στρατηγήσαντι. ἱερατεύσαντι. γυμνασιαρχήσαντι. Atque alias praemiis arte effictis inscripta sunt genera victoriae vel ludi vel causae honoris, ut C. I. 236. ἀγενείους πένταθλον. Ibid. 234. in vase oleario Παναθήναια; in coronâ pineâ Ἴσθμια. in coronâ querneâ Νέμεα. in scuto ἐξ Ἄργους ἀσπίς. Ibid. 2873. προστασία νέων in coronâ. cf. 2249-52. 1430. 1431. Ceterum coronae aliquando integros titulos praestant, ut C. I. 134. 235. 259. et in decretis ibid. 108. 114. De coronis, quae civitatibus decer-

Vulgarem igitur formulam sequuntur tituli hi: *ὁ δεῖνα γυμνασιαρχήσας ἀνέθηκεν* C.I. 252. 253. cf. 254. 255. 1421. 1517. 2466. — *ὁ δεῖνα θεσμοθετήσας ἀνέθηκεν*, ibid. 177. — *ὁ δεῖνα ἀγωνοθετήσας ἀνέθηκεν Ἀπόλλωνι*, ibid. 2118. — *ὁ δεῖνα στρατηγήσας καὶ ἀστυνομήσας θεοῖς*, ibid. 2524. — *ὁ δεῖνα ἀγορανομήσας Ἑρμῇ* in tit. insulae Sicini. v. Ross. Ind. Lectt. Univ. Athen. 1837-38. — *ὁ δεῖνα ἱερομναμονεύσας — Ἄπλουνι*, C.I. 1766. — *ὁ δεῖνα μναμονεύσας ἁγναῖς θεαῖς*, in tit. Siculo edito a Panofka in diss. de inscr. gr. theatri Syracus. p. 37. etc. Aliquoties res dedicata nominatur: *ὁ δεῖνα — στέφανον Ἀχιλλεῖ Ποντάρχῃ* C.I. 2080. — *ὁ δεῖνα τοὺς ἱππικοὺς στεφάνους Ἀπόλλωνι Πυθίῳ* ibid. 2248. cf. 250. 243. vel insculpta lapidi est, ut tripus C.I. 2325. Tales tituli plerumque in monumentis vel in basi arae formam repraesentante inscripti sunt vel in columnis basis loco positis, in quibus fuerunt res dedicatae. cf. § 4.

2. Athenis post Solonem Harmodiumque et Aristogitonem primo Cononi urbis restitutori statua posita est. Fabulam de Pindari statuâ convicit Boeckh. ad Pind. II. P. II. p. 18. sq. Item post aetatem Phidiae Plataeis ad pedes Minervae Arimnesti imago fuit, in Marathoniâ et Plataeensi pugnâ ducis. v. Pausan. IX. 4. Imagines autem honorarias privatorum, qui non sacros ludos vicissent, ante bellum Peloponnesiacum constat fuisse rarissimas. Athenis in honorem civium de patriâ bene meritorum Hermas decerni solitos esse cum epigrammatis, Aeschines in Ctes. p. 80. Demosthenes adv. Lept. c. 93. Plutarchus Cimon. p. 182. docent; quorum a copiâ porticus Hermarum nomen traxit *οἱ Ἑρμαῖ* dicta. De formâ quadratâ hermarum cf. Pausan. IV, 33. 4. Sed labente republicâ statuae summâ cum liberalitate decernebantur, eratque earum duplex honor, ut publice darentur, et ut ex pecuniâ essent publicâ. V. Koehler. de honore statuae in Act. Acad. Monac. a. 1816. Saepe enim privatorum, civium locupletiorum, amicorum vel cognatorum impensis, vel ipsorum, quibus is honor haberetur, positae statuae sunt, decreto solum a civitate ornamento. (*) Etiam iconicae imagines sero in communem usum receptae sunt, qua de re disputavit Hirtius in Act. Acad. Boruss. a. 1814-1815. Ab eademque ambitione repetenda sunt monumenta defunctorum ut anaglyphis, ita statuis vel protomis ornata. V. Viscont. Iconogr. Gr. I. p. 582. sq. Imaginum collocandarum potestatem concedit populus vel Senatus atque Athenis aetate Imperatorum Areopagus vel Senatus Quingentorum. (**)

Talibus igitur hermis vel statuis vel imaginibus (***) qui tituli inscripti sunt ho-

---

nebantur, nota res est ex Demosthenis orat. de coronâ. Talis est ea quae decreta videtur populo Atheniensi in Pythiis, cum titulo *ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναι[ων] Πυθίοις* C.I. 1687.

(*) Unde formula *προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ δεῖνος*, ut praesertim in titulis Laconicis C.I. 1340. 1345. 1356. 1360. 1377. 1369. 1380. etc. vel passim *ἐπιμεληθέντος τῆς ἀναστάσεως* vel *τῆς ἀναθέσεως* vel *τῆς κατασκευῆς* — C.I. 435. 444. cf. ibid. 1389. 2371. 2024. vel *ποιησαμένου τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀνδριάντος* ib. 2821. vel *τῆς τιμῆς* ibid. 2818. cf. 2814. 1121. Quam formulam Marinius fratr. Arv. p. 745. nube exemplorum excitatâ de curatoris officio accepit; quod ex parte verum est; v. n. 102. 109. 120. sq.

(**) Hinc formulae *κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς* C.I. 379. 415. 380 402. 427. *παρὰ Ἀρεοπαγιτῶν αἰτησάμενοι* ibid. 263. *κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς βουλῆς τῶν φ'* ibid. 189. 395. *κατὰ τὸ ψήφισμα βουλῆς καὶ δήμου* ibid. 1829. vel *τῆς πόλεως* ibid. 2586. *κατὰ τὸ γεγονὸς ψήφισμα ὑπὸ τοῦ δήμου* ibid. 2443. *κατὰ τὰ γραφέντα αὐτῷ ψηφίσματα* ibid. 2888. *ψηφίσματι βουλῆς* ibid. 1944. 1929. etc.

(***) In basi vel in columellâ, cui olim institit statua, C.I. 2698. 2888. 3002. 2933. 2525. Interdum tituli honorarii etiam laminis aereis statuae suffixis inscripti fuerunt; cf. C.I. 1897. Alias eius-

norarii aut simpliciter honorarii sunt aut iidem sepulcrales, habentque formulam vulgarem hanc: ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα ἀνέστησεν, C. I. 2597. 2124. 2108. *f.* — 1812. 2384. (*) vel ἀνέθηκεν, n. 89. C. I. 258. 375. 410. 432. 1228. 2273. 2288. 1201. 1060. — 3225. vel omisso verbo, quod longe frequentissimum, ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα, n. 102. C. I. 130. 412. 413. 419.[b] 364-366. 370.[b] 1205. 1412. 1414. 1415. 1437. 1438. 1441. 1626. 2221. 2223. 2197. 2098. 2760-65. 2307. 2425. 2772. 2945. 2527. 2805. 2584. 2588. 2502. 2614. 3001. 3035. 3172. — 1629. 1931. 1999. 2045. 2162. 2146. 2480. etc. Additur haud raro ἀρετῆς ἕνεκεν etc. ut n. 82. 84. 86. C. I. 359. 419.[b] 364. 365. 1162. 1630. 2461. 2371. 2288. 2583. 2584. 1938. 1635. 2281. 2283. 2287. 2293. 2458. 1929. 2459. 2099. 2376. 2377. 2275. 2280. etc. vel διὰ τὰς εἰς τὴν πατρίδα εὐεργεσίας ibid. 3035. vel ἄνδρα ἀγαθὸν ὄντα περὶ τὸν δῆμον καὶ εὐεργέτην καὶ σωτῆρα τοῦ δήμου, ib. 130. cf. supra n. 89. et C. I. 1389. 1415. 1631. 1130. sq. 2698. vel τὸν πάτρωνα καὶ εὐεργέτην, ib. 1880. 1878. 2049. 2425. cf. Cic. Verr. Act. II. 2. 263.

Quumque statuae illae vel imagines sive a republicâ sive a privatis positae diis dedicentur (cf. Welck. Syll. p. 196. ad n. 146.), saepe id expressum habetur addito θεοῖς, ut C. I. 1515. 2760. 1109. 1545. 1878. 1879. 1884. 1938. 2086. 2444. 2443. 2458. 2432. 2433. 2471. 1056. 1085. vel τοῖς θεοῖς C. I. 1601. cf. tit. Rheg. ap. Gualth. n. 364. p. 54. — vel θεοῖς πᾶσι C. I. 2225. cf. tit. Sicul. ap. Castell. V. 4. p. 44. vel pro re natâ Ἀθηνᾷ Πολιάδι C. I. 431. cf. 407. — Ἀπόλλωνι 1594. 2281. 2286. 2287. 2289. 2291. cf. tit. Ther. 106. in Act. Acad. Boruss. 1836. et Ross. Inscr. inedd. I. n. 68. 69. C. I. 2280. 2285. — Ἀρτέμιδι Ὀπιταΐδι ibid. 1931. — Ἀσκλαπιῷ καὶ Ὑγιείᾳ C. I. 1939. — Ἀφροδίτῃ ibid. 2618. 2620. — Δήμητρι καὶ Κόρῃ ibid. 387. 388. 443. 444. 448. 1434. 392. 399. 409. cf. 1197. vel ταῖν θεαῖν ib. 393. — Διονύσῳ ibid. 374. 3072. 1600. — Ἑρμᾷ καὶ Ἡρακλεῖ ibid. 1880. cf. 2120.[b] 2431. — Μητρὶ θεῶν ibid. 99. ex Olymp. 114, 1. — Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι, Ἁρποκράτει, ibid. 2293. etc.

3. Frequens in titulis publicis est praeterea formula ὁ δῆμος vel ἡ βουλὴ τὸν δεῖνα ἐτίμησε ταῖς πρώταις τιμαῖς C. I. 2814. 2820. ταῖς πρώταις καὶ μεγίσταις τιμαῖς ib. 2775. ταῖς καλλίσταις τιμαῖς ib. 2769. ταῖς καλλίσταις καὶ μεγίσταις τιμαῖς ib. 2766. 2770. 2778. χρυσέῳ στεφάνῳ, προεδρίᾳ ἐν ἀγῶσι, χαλκέᾳ εἰκόνι, ib. 2487. 2488. 2376. 2377. τῇ τε εἰκόνι καὶ ταῖς τιμαῖς etc. ib. 2699. in quo notabis ellipsin verbi ἐτίμησε C. I. 2383. 3085. vel ἐστεφάνωσε καὶ ἐτίμησεν εἰκόνι γραπτῇ ἐπιχρύσῳ C. I. 2879. ἐτίμησε καὶ ἐστεφάνωσε χρυσῷ στεφάνῳ ib. 2378. cf. 2379. vel etiam simpliciter ἐτίμησε, in titt. ut plurimum sepulcralibus, C. I. 2779. 2819. 2190. 2460. 2462-63. 2509. 3151. etc. (**) quo in honore fere usu venit illud, quod paullo ante de statuis

---

modi tituli reperiuntur in columnis ornatis cf. C. I. 287. Praeterea constat bases aliquando plurium honoribus inserviisse, siquidem e. g. in eadem basi, quae Sophoclem sustinebat (C. I. 387.), postea Xenagoras, unus ex posteris, collocatus est (ib. 390.), aut remanente Sophoclis imagine aut demptâ. cf. O. Müller. Archaeol. § 158 (159) ed sec. Hoc etiam de titulis ad diversos honores pertinentibus existimandum est. v. C. I. 1214.

(*) Raro ἔστησεν, ut C. I. 2461. 2794. quae vox, ut ἔθηκεν (C. I. 992.), in poësi frequentior, ut n. 43. C. I. 136. 373.[b] in Add. In titulis serioris aevi etiam ἀγάλματι ἀνέστησεν C. I. 2089. 2109.[c] — ἀνέστησεν ἐν ἀνδριάντι μαρμαρίνῳ ibid 2384. — ἀνδριάντι ἐκόσμησε ibid. 2804. 1943. ἐτίμησεν ἀνδριάντος ἀναστάσει ib. 2507. καθιέρωσε καὶ ἀνέστησεν ibid. 2760 2697.

(**) Integros titulos honorarios sepulcris inscriptos habes C. I. 2771. 2776. 2786. 2801. 2817. Sic monumentis testamenta subscribuntur; C. I. 2448.

monnimus sumptu aliorum positis; resque eo redit, ut dicatur ὁ δῆμος ἐτίμησε τὸν δεῖνα· τὰς δὲ τιμὰς ἀνέθηκεν ὁ δεῖνα, qualis formula revera exstat C.I. 2814. Atque haec formula usitatissima est io titulis sepulcralibus civitatum quorundam, io quibus quum mos esset coronandi mortuos, eius honoris memoriae conservandae causa corona cum titulo imponebatur sepulcro. Cf. Cic. pro Flacco c. 31. et Osann. diss. de hoc loco, Gissae, 1830. decretomque Smyrnaeorum C.I. 3185. Unde e.g. ὁ δῆμος ἐτίμησε τὸν δεῖνα εἰκόνι χαλκέᾳ καὶ στεφάνῳ διηνεκεῖ C.I. 2486. στεφανοῖ χρυσῷ στεφάνῳ ibid. 1941. 2380. 2381. 2382. 2426. 2427. 3252. 3255. ἐστεφάνωσε καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ ibid. 2724. Quibus addi solet ἀρετῆς ἕνεκεν vel τῆς περὶ τὸν βίον σωφροσύνης ἕνεκεν C.I. 1929. σωφρόνως βιώσασαν ibid. 2169.b ἄριστα βιώσαντα ibid. 2478. 2479. ζήσαντα πρὸς ὑπόδειγμα ἀρετῆς ibid. 2807. προμοίρως βιώσαντα (i.e. immaturâ morte defunctum cf. C I. 2383.) ibid. 1941. 2380. 2381. 2382. 2426. 3255. saepissime μνείας χάριν s. μνήμης χάριν ibid. 1790. 1791. cf. ad 1959. Et hooore quidem corooae oihil in Smyrnaeis freqneotius, io quibus haud raro nomen populi inscriptum est coronae, ut C I. 3214. 3217. 3219. 3220. 3221. 3226. 3228. 3229. 3231. 3232. 3237. 3240. cf. 3251. In iisdem accusativus simplex pendet ex formula ὁ δῆμος (sc. στεφανοῖ), quae subinde interiit, ut C.I. 3350. (*) Sed habetur etiam nomioativus, ut ib. 3157. 3299. Denique in honoribus defunctorum referri potest ἡρῷον, quo ἥρως i.e. defuoctus (v. C.I. 1629. 2427. 2486. et fem. ἡρωΐνη s. ἡρωῒς ibid. 1944. 3285.) ornatur. (**) De ἡρῴοις cf. Sallier. Hist. Acad. Inscr. T. VII. p. 189. Journ. d. Sav. 1833. p. 150. et quae Welcker. congessit Syll. epigr. p. 32. sq. Unde quod alibi dicitur ἔθαψε (C.I. 2725. 2726.), in Therâ est solemne ἀφηρωΐξεν C.I. 2468. 2469. 2469.b 2470-2473. vel ἀφηρωΐξε καὶ ἐτίμασαν ibid. 2467. qui titulus nunc est etiam in Act. Acad. Boruss. 1836. n. 107.

De praescripto ἀγαθῇ τύχῃ in huiusmodi titulis vid. p. 319.

4. Constat inde ab antiquissimis temporibus Graecos figuris arte effictis interpretationem solitos esse adscribere (cf. Mus. Pio-Clem. IV. p. 246.). Quod fere fit indicato solo oomioe eius qui quaque figurâ repraesentatur, ut sub imagine Aeschiois scriptum est ΑΙΣΧΙΝΗΣ (C.I. 2000.), sub imagioibus Gratiarum ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ et ΑΓΛΑΙΑ (C.I. 2756.) cf. anaglyph. aotiq. C.I. 40. et turr. Cyrrhest. C.I. 518. Mittimus reliquias artis pictoriae (v. n. 26. cf. vasa ap. Ros. Inscr. vetust. p. 78. etc.). Quod volumus, hoc est. In monumentis ubi nuda nomina subscripta sont, saepe caveudum, ne hooores mortalibus collatos cum donariis vel tabulis votivis confundamus; quod non moneremus, nisi lapides plerumque mutili esseot. Quippe eorum, qui statuis vel imaginibus hooorantur, aut casu nominativo subscripta sunt nomina, ut io mooumento Philopappi C.I. 362.b Βασιλεὺς Ἀντίοχος Φιλόπαππος βασιλέως Ἐπιφάνους τοῦ Ἀντιόχου (cf. ibid. 363. 418. 1813. 2148. 2149. et tit. Taurom. ap. Castell. VIII. 10. p. 108.) (***) aut casu genitivo, ut C.I. 2657. Τιβερίου Ἰουλίου

(*) In titulis honorariis fere regnat accusativus, qui haud raro solus superest ex formulâ ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα, ut C. I. 2989. 2783. 2785. 2789. 2795. 2798. 2771. Minus hic usus offeudit in titulis, qualis est supra n. 106. cf. C. I. 406. 2787. 2788. 2790. 3421. Quamquam in plurimis haud dubie ὁ δῆμος vel simile quiddam interiit, ut C. I. 419. 135. 368. 1884.

(**) Non semper ἥρως est *defunctus*. V. C. I. 2583.

(***) Disertiores sunt tituli C. I. 408. 411. et oratione longo anfractu circumscriptâ ib. 2880. 2881. 2885. 2886. cf. 2869.

Καίσαρος etc. (cf. ibid. 1626. 2719.). Uterque autem casus hinc inde comparet de iis, qui aliquam rem dedicaverunt, ut C.I. 1466. Λαυαγήτα Ἀντιπάτρου ἱέρεια, ib. 1493. sub statuâ Augusti ὁ δᾶμος. cf. 508. 389. 1105. 1467. 2784. 1997. (*) Quamquam nominativo quidem dedicantis, nisi additum est nomen eius, cui quid dedicatum est, (**) plerumque succedit verbum ἀνέθηκεν, ut n. 25. C.I. 469. 470. 450.b et 470.b in Add. 485. 1823. 2431. 1144. 1178. 1184. etc. — Genitivus autem dedicantis vel potius eius, qui vovet, (***) est n. 91. C.I. 2492. Βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ Εὐεργέτα. ibid. 2274. Βασιλέως Φιλίππου Μακεδόνων. ibid. 2276. Βασιλέως Μιθραδάτου Εὐεργέτου. cf. ib. 2277. 2279. 2036. et Herodot. I. 51. Λακεδαιμονίων, ubi grammatici δῶρον vel ἀνάθημα intelligi iubent. (†)

5. Sed ut titulos honorarios et dedicatorios certis finibus non licet distinguere, ita, dum loquimur de illis, ad hos delati sumus. Tituli dedicatorii scribebantur modo in rebus ipsis quae dedicantur, ut in galeâ ex victoriâ reportatâ n. 27. 29. in lebete aheneo C.I. 32. 2278. in lepore aereo C.I. 2247. in statuâ vel simulacro n. 25. 44. 45. Cf. C.I. 1105. 1106. 2465. 2481. in sellâ marmoreâ C.I. 461. 462. in aris C.I. 1316. 1822. 2367. 2036. 2299. 2303. 2305. etc. in stelâ anaglypho ornatâ C.I. 2292. in hermâ ib. 457. in columnâ n. 21. cf. C.I. 2713. 2714. 2748. in πλίνθῳ ib. 487. in templis denique et operibus publicis, ut in epistylio templi C.I. 471. 1298. 2696. in anta templi C.I. 2138.*b*. 2904. in coronâ quam vocant architecti ib. 2385. cf. 2407. in parietibus templorum; v. Letronn. Recherch. pour servir à l'histoire de l'Égypte. coll. supra n. 81. quae lamina est aurea parieti affixa. cf. supra p. 329. not. 3.*) in exedrâ C.I. 1694. 2683. in porticu ib. 2274. in stadio ib. 27. in stoâ ib. 2454. in ponte ib. 2958. modo in basi plerumque arae formam repraesentante vel in columnis basis loco positis, in quibus donaria fuerunt vel imagines dedicatae n. 51. 84. C.I. 2103.*b*.*c*. 2157. 2276. 2277.*a*. 2279. 2365. 2525.*b*. 2526. 2528. vel in πίναξι (Plut. Themist. 5.) tabulisque votivis C.I. 2429. 2071. 2076. 2077. 2391–2396. Et hi quidem lapides interdum res dedicatas insculptas referunt, ut crus C.I. 1769. ut cincinnos ib. 1769. cf. Paus. VI. 13, 6. vel aliis sunt anaglyphis ornati, ut C.I. 2096.*e*.*f*. 2051. 2158. 454. 455. Donaria alia in templis vel in viciniâ templorum (cf. C.I. 1794. a. Pausan. II. 27. 4. cf. Boeckh. C.I. ad n. 213.) dedicantur, alia in aliis locis publicis, ut Athenis in via quae dicta est Tripodes (Paus. I. 20. pr.). Quid? quod aereae columellae inventae sunt in cellulis rupi incisis C.I. 507. unde tituli aliquando vivo saxo insculpti n. 4. 5. 6. C.I. 1601. 1602. 1728. 2387.

Horum titulorum formula solemnis haec est: ὁ δεῖνα ἀνέθηκεν (††) θεῷ, vel, quod

---

(*) Disertiores sunt tituli C.I. 2276. 2279. et monumentum Sardianum ib. 3450. in honorem Tiberii positum, in quo subscripta sunt nomina legatorum apposito unicuique verbo ἔδοξεν, quo singulae civitates ex decreto factum monumentum testarentur.

(**) Memorabilis dativus est titt. 1559. 1560. Δαμόκλεια Ἰατρ. Δαμόκλεια Ἀρετῇ, quo, Boeckhio iudice, continentur nomina puellarum recens natarum, ob quas mater vota solverit Ilithyiae.

(***) Nam is qui vovet, non semper idem est qui votum exsolvit, ut C.I. 2276. Mithradates est vovens, Seleucus gymnasiarcha dedicans. cf. ibid. 2279. et epigramma ap. Pausan. VIII. 4. 2.

(†) Aliter explicandus est genitivus ille, qui legitur in inscriptionibus theatri Syracusani, de quibus bene disputavit Goettlingius in Mus. Rhen. II. p. 103. sqq. et 189. sq.

(††) Interdum ἔθηκε C.I. 2392. ἔστησεν in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 543. quae in poësi fre-

etiam frequentius, ὁ δεῖνα θεῷ, ut θεοῖς C. I. 1754. 1847. 1848. 1849.[b] cf. 452. vel pro re θεῷ ἁγνῇ sub anaglypho cum protome Cybeles in Mus. Paris. Cat. Clarac. 637. θεοῖς πατρῴοις Marm. Ox. XVII. Chandl. etc.

Ἀθηναίᾳ in tit. Att. ap. Ross. Kunstbl. 1836. n. 16. cf. C. I. 490. 2660. Ἀθηνᾷ C. I. 492. Ἀθάνᾳ ib. 1592. Ἀθηνᾷ ἀρχηγέτιδι supra n. 98. C. I. 476. Ἀθηνᾷ Λινδίᾳ 2103.[c] Ἀθηναίᾳ Πολιάδι 2904. 2565. Θεῷ Ἀπατούρῳ 2133.

Ἀπόλλωνι ib. 2365. 2366. 1726. 1174. 1142. 2367. 466. Ἀπόλλωνι Ἀρισταίῳ 2364. Ἀπ. Ἀσκληπιῷ 1175. Ἀπ. Διωχίῳ 2132. Ἑκατηβελέτῃ 1176. Ἀπ. τῷ δεκατηφόρῳ 1142. cf. 1143. Ἀπ. Πλαρασεῖ 2862. Ἀπ. τῷ Πριηνεῖ 2247. Ἀπ. προστάτῃ 2067. Ἀπ. Πυθίῳ 2481. Ἀπ. Ταρσίῳ 495. Ἄπλουνι Τεμπείτᾳ 1767. Ἀπ. ἐπηκόῳ 2290.

Ἀρτάμιτι ib. 1772. cf. 1849 Ἀρτέμιδι 2227. Ἀρτ. Βορειτηνῇ ib. 3477. Ἀρτ. Εἰλειθυίᾳ 1596. 1597. Ἀρτ. Ἐφεσίῃ 2228. cf. 3155. Ἀρτ. Θερμίᾳ εὐακόῳ 2173. cf. 2172. Ἀρτ. Κελκαίᾳ 1917. Ἀρτ. λοχείᾳ τᾷ εὐεργέτιδι 1768. Ἀρτ. Φεραίᾳ 1837. Ἀρτ. Ὀπιταΐδι 1934. Ἀρτ. Σωτείρᾳ 2481. Ἀρτ. εὐακόῳ 2172. 2173. 2566. Ἀρτ. λυσίᾳ σωτείρᾳ θεᾷ ἐπηκόῳ ap. Grut. 40. 10. Ἀρτέμισι πράαις 1598.

Ἀσκλαπιῷ ib. 1794.[b] Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγείᾳ 2046. 2038. 2390. 2392. 93. 96. 2428. 2429.[b] Ἀσκληπιῷ Παιῆονι 3158.

Ἀφροδίτῃ ib. 507. 2108.[c] 2109. 1873. 2125. 1233. cf. 1798. 99. et Ross. Inscr. Inedd. I. n. 35.

Ἀχιλλεῖ Ποντάρχῃ ib. 2076. 77.

Δάματρι ib. 1196. Δήμητρι 2107. 2108. Δήμ. Θεσμοφόρῳ 2106. Δάμ. χθονίᾳ 1198. 1194. 1195. Δάματρι καὶ Κόρᾳ 1727. cf. 471. Δάματρι, Κλυμένῳ, Κόρᾳ 1199.

Διΐ n. 27. C. I. 2081. Διῒ Ἀσκληπιῷ 1198. Διῒ Ἀταβυρίῳ 2103.[b] Διῒ Εὐβουλεῖ 1948. Διῒ μεγίστῳ 1171. Διῒ Μειλιχίῳ 2150. Διῒ ὀλβίῳ 2017. Διῒ ὑψίστῳ 498. Διῒ σωτῆρι 2084. 2526. cf. 1798. 99. Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι in tit. Aeg. ap. Letronn. Rech. p. 473. Διῒ καὶ Ἡρακλεῖ C. I. 2385.

Διονύσῳ ib. 1601.[c] 1777. 2451. 1599. cf. 2465. 3160. 3161.

Διοσκόροις ib. 1824. 2165. Διοσκ. Ἰστωναίοις 1874.

Ἑκάτῃ ib. 2897.

Ἑρμῇ ib. 1461. 1462. 2386. Ἑρμῇ ἀγοραίῳ 2078. cf. 2156. metr. — Ἑρμῇ, Ἡρακλεῖ 1871. cf. 2430.

Ἔρωτι Οὐρανίῳ ib. 3157.

Ἡρακλεῖ ib. 2102. Θαλλοφόρῳ εὐακούστῳ Rom. ap. Grut. 49. 1. ὁπλοφύλακι C. I. 3162.

Θέμιδι ib. 461.

Ἴσι ib. 2294. Ἴσιδι Δικαιοσύνῃ in tit. Diar. Archaeol. Hal. a. 1835. n. 22. cf. C. I. 2295. Εἴσιδι Πελαγίᾳ εὐακόῳ 2174. — Ἴσιδι εὐακόῳ 2174. Ἴσιδι ἐπηκόῳ 2300. Ἴσιδι, Σαράπιδι, Ἀνούβιδι, Ἀρποκράτει, v. Diar. Arch. Hal. a. 1835. n. 4.

---

quentiora. De arâ et similibus etiam ἱδρύσατο C. I. 1177. 2295. 3155. 3171. 2567. 2568. quod est in titt. serioris aevi ἀνήγειρεν v. Burckh. Trav. in Syr. p. 78. Aliquando εἵσατο C. I. 2367. cf. Ther. 109.[a] in Act. Acad. Boruss. 1836. In titt. recentioribus aliquoties ἀφιέρωσε C. I. 1171. καθιέρωσε ib. 2698[b] 3158. (cf. Letronn. Rech. p. 429.); semel etiam ἐνεχείρισε, ἐτέλεσε, καθιέρωσεν C. I. 2870. quae formula similis Latino D. D. D.

Κάστορι Ther. 102. in Act. Acad. Boruss. 1836.

Κρονίονι Ther. 82. in Act. Acad. Boruss. 1836.

Μητρὶ θεῶν C.I. 487. Μητρὶ θεῶν σωτείρᾳ ἐπηκόῳ in tit. Canopi aet. Ptolem. ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab. 56. n. 23.

Μητρὶ Νομαίᾳ incerti loci. v. Prodr. Inscr. gr. e Mus. Reg. Holm. Upsal. 1833. VII.

Νεμέσει C.I. 462. 3162.

Νύμφαις ib. 2387. cf. 456. Νύμφαις Ὀμπνίαις 454. Νύμφαις, Πανί 1601.a.

Πανί ib. 1602. 1601.b. Πανί, Νύμφαις 1602. Συμπεριπόλῳ Πανί, Νύμφαις 1728.

Πλούτωνι καὶ Κόρῃ ib. 517.

Ποσειδῶνι ib. 1769.

Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι, Ἁρποκράτει, Διοσκούροις ib. 2302. Σαρ. Ἴσ. Ἀνούβ. Ἁρποκρ. Κανώπῳ 1800. Σαράπι, Ἴσι, Ἀνούβι 1729. 2304. Simpl. Ἀνούβιδι 2299.

Ὑγιείᾳ ib. 460. Ὑγείᾳ καὶ Ἀσκληπιῷ 2391.

Etiam ἀγαθῇ Τύχῃ 1950. 3171. cf. 2510 et 2642. ubi τῇ ἀγαθῇ Τύχῃ· et 2693.b. ὁ δῆμος τύχῃ ἐπιφανεῖ βασιλέως. In tit. Rom. ap. Osann. Syll. 513. Θεῷ μεγίστῳ καὶ καλῇ μοίρᾳ. et in tit. As. ap. Richter. Itin. p. 555. n. 5. Τῇ Τύχῃ τοὺς τέσσαρας λαμπαδηφόρους ἀνέθηκεν. — Θεῷ μεγάλῳ βροντῶντι in tit. Rom. ap. Maffei. Mus. Veron. p. CCCXVI. 1. cf. Murat. I. p. VIII. 8. Θεῷ ἐπηκόῳ βροντῶντι in tit. Rom. Oderic. Syll. Inscr. I. p. 176. Θεᾷ φωσφόρῳ C.I. 3167. (*) et nominatâ re quae dedicatur, ut ἀπαρχήν in tit. Attico ap. Ross. Kunstbl. 1836. n. 16. — δεκάτην C.I. 2660. cf. 1772. et Diar. Archaeol. Hal. 1838. n. 11. — τὸν βωμὸν C.I. 476. 2367. 2691.a.b. 2367. 1171. — τὸ ἄγαλμα ib. 2298. — τὸν ἀνδριάντα ib. 2465. cf. 2505. 2861. et supra n. 45. — τὸ ἕδος C.I. 491. — τὸν κίονα ib. 1947. 2748. — τὴν ἐργασίαν τοῦ κίονος ib. 2862. — τὴν κονίασιν ib. 2297. — τὰ κιόνια καὶ τὸ αἴτωμα καὶ τὰς κιγκλίδας etc. ib. 481. — τὸν ναόν ib. 2904. — τὸ πρόναον in tit. Aeg. ap. Letronn. Rech. p. 42. — τὸν σηκόν ib. p. 76. — τὸ τέμενος n. 81. C.I. 3155. cf. Letronn. l. c. p. 6. — τὸν πύργον C.I. 2081. cf. ib. 1948. 2748. — τὰν ἐξέδραν ib. 2430. — τὰς στοάς ib. 2125. 2611. — τὰν κράναν καὶ τὸ ὑδραγώγιον ib. 2172. — τὸ ὡρολόγιον ib. 2510. 1947. — τράπεζαν in tit. Panorm. ap. Castell. I. 18. p. 9. — τοὺς τέσσαρας λαμπαδηφόρους in tit. Syr. ap. Richter. Itin. p. 555. n. 5. cf. C.I. 3169. (**) — τὰς Νεμέσεις C.I. 3161.

Haud raro additur formula ὑπὲρ τοῦ δεῖνος, praesertim in votivis ut ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τὴν παιδικὴν τρίχα C.I. 2391. cf. 2392. 2393. — ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ τῆς αὐτῶν ὑγείας στρεπτὸν χρύσεον ib. 2067. cf. 2068-2075. 2078. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας — τὸν σηκόν in tit. Aeg. ap. Letronn. Rech. p. 76. cf. ib. p. 20. 344. et C.I. 1191. (***)

(*) Etiam in donariis hinc inde nuda deorum nomina habentur modo genitivo casu expressa modo dativo, ut Διὸς Ὀλυμπίου C.I. 2171. Ζηνὸς Ὀλυμπίου ib. 30. cf. 2867. 2896. 2750. 3074. 2655.b. 1540. 1595. 465. 2865. 1173. 2610. etc. Plena Ἀρτέμιδος ἱερόν ibid. 155. vs. 36. cf. 463. — Διὶ Πανελληνίῳ C.I. 2138.b. Ἀπόλλωνι προστατηρίῳ, ἀγυιεῖ 464. Ἡλίῳ 494. Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγιείᾳ 510. Ἀπόλλωνι Διδυμεῖ καὶ Ἀσκληπιῷ Σωτῆρι καὶ Ὑγιείᾳ 2864. cf. 430. 425. 2414.

(**) De rebus a Diis dicatis in inscriptionibus v. Welcker. Syll. Epigr. p. 215.

(***) Exempla varia, in quibus tamen res dedicata non nominatur, v. C.I. 460. 1180. 2038. 2046. 2076. 2077. 2105. 2107. 2108. 2108.g. 2227. 2299. 2390. 2302. 2429.b. 2451. 2481. 2567. 2568. 2757.

6. Propria in rebus gratiarum referendarum causa dicatis formula est haec: ὁ δεῖνα εὐξάμενος εὐχὴν ἀνέθηκεν θεῷ, i. e. qui donarium offert votum susceptum solvit, postquam deus addixit, C. I. 2566. (*) et εὐξάμενος εὐχὴν simpliciter ap. Murator. 35. 3. Ignarra de inscr. Heracleae repertâ p. 9. Unde plerumque εὐξάμενος ἀνέθηκεν n. 146. C. I. 455. 496. 509. 2119. 2120. vel εὐχὴν ἀνέθηκα ib. 506. 2011. εὐχὴν ἀνέστησε ap. Grut. 1073. 1. εὐχὴν ἐποίησε in titt. Rom. ap. Osann. Syll. p. 426. εὐχὴν ἐπλήρωσεν in tit. Rom. ap. Marini. Act. fratr. Arv. p. 573. saepissime suppresso verbo, εὐχήν C. I. 497. 499. 500. 501. 503. 504. 505. 1869. 1949. 2300. 2303. 2389. 2482. 2663. 2230. 2716. 3164. etc. Rarius ἐκτελῶν εὐχήν Pitt. di Ercol. V. p. 263. vel εὐχῆς χάριν ap. Grut. 68. *b*. vel εὐχαριστῶ n. 34. C. I. 502. vel εὐχαριστῶν (ἀνέθηκεν) n. 130. C. I. 1874.[b] frequentius εὐχαριστήριον vel χαριστήριον (ἀνέθηκεν) C. I. 517. 2054. 2084. 2096. *c*. — 2096. *d*. cf. 1606. 2017. — 2096. *f*. 2231. 2290. 2077. 2103. *b*. 2103. *c*. 2305. 2565. 3039. 1598. 495. 498. etc. Semel atque iterum ἐπιτελεῖ εὐχαριστήριον v. Maffei. Mus. Veron. p. 58. Murator. 19, 4.

7. Praeterea civitati, universitatibus, personis res dedicantur, ut stadium δήμῳ Ἀθηναίων in tit. Att. C. I. 27. τὸ ἐπιστύλιον καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῦ κόσμον τῷ δήμῳ ibid. 2751. 2752. 2753. τοὺς πυλῶνας τῇ πόλει ibid. 521. cf. 1463. 1111. τὴν στοὰν τῇ πατρίδι ibid. 1459. cf. 2925. 1104. τὰ ἱερὰ τῇ φυλῇ n. 132. C. I. 2048. Interdum praemisso dei nomine ut Ἀφροδίτῃ καὶ τῷ δήμῳ 2748. Διῒ Κεραυνίῳ Ἀφροδίτῃ, πόλει, δήμῳ, ὁμονοίᾳ 2641. Διοσκούροις καὶ τῇ πόλει in tit. Ital. ap. Letr. Rech. p. 429. τύχᾳ ἀγαθᾷ καὶ ἀγαθῷ δαίμονι καὶ τῷ δήμῳ, C. I. 2510. τῷ δεῖνι τὸ καὶ τό. ibid. 2278. 2090. 2092. 2698.[b] 2088. 2629 (qui titulus idem honorarius est); praesertim regibus, ut Θεοῖς σωτῆρσιν (i. e. Ptolemaeo et Berenicae) ap. Letr. Rech. p. 39. et Imperatoribus, quorum varia in his adulatio. C. I. 1810. Αὐτοκράτορι θεοῦ υἱῷ Σεβαστῷ Μαλλῶται. cf. ibid. 1822. 1968.[a. b.] 1521. 1537. 2087. haud raro praemisso dei nomine, ut C. I. 2863. Ἀπόλλωνι Διδυμεῖ καὶ Αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ Καίσαρι Σεβαστῷ, Ὀλυμπίῳ, Σωτῆρι, Οἰκιστῇ. cf. 2866. 2683. 2747. 2958. 2959. 480. 478. 1730. 2696. etc.

8. Ex visu vel somnio monitus (Paus. III. 14. 4.) qui aliquid dedicat, is dedicare dicitur κατὰ κέλευσιν θεοῦ (Grut. 21. 1. Murat. 160. 3.), κατὰ πρόσταγμα (C. I. 2304. 2305. cf. Reines. Cl. 1. p. 151. n. 113.), ἐξ ἐπιτάγματος (Reines. n. 196.), ἐξ ἐγκελεύσεως (Murator. 1048. 5. cf. Marini. Act. fratr. Arv. I. p. 26.). Similiter alia κατὰ μαντείαν dedicantur (Paus. III. 18. pr. cf. Osann. Syll. p. 485. Grut. XXI. 12.).

Denique in titulis huius generis qui dedicat haud raro honoris sui causa addit ἐκ τῶν ἰδίων, ut C. I. 481. 491. 521. 1111. 1079.[b] 1205. 1603. 2567. 2568. 2048. ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων ib. 2749. τοῖς ἰδίοις ἀναλώμασι ibid. 1236. ἐκ τῶν ἰδίων πόρων ibid. 3454. etc. praesertim in titulis

---

Formula ὑπὲρ τοῦ δεῖνος in Imperatorum honoribus prolixiorem in modum exponitur, ut ὑπὲρ σωτηρίας Κυρίου Αὐτοκράτορος Letr. Rech. p. 426. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου διαμονῆς τῶν — Αὐτοκρατόρων C. I. 1190. Ὑπὲρ ὑγιείας καὶ σωτηρίας καὶ τιμῆς καὶ νίκης καὶ αἰωνίου διαμονῆς τῶν δεσποτῶν ἡμῶν C. I. 2744. Ὑπὲρ τῆς Αὐτοκράτορος Καίσαρος — τύχης Letr. Rech. p. 231. ὑπὲρ τῆς τῶν Αὐτοκρατόρων νίκης καὶ αἰωνίου διαμονῆς n. 132. cf. tit. Ancyr. ap. Montef. Palaeogr. I. p. 167. p. 163. Ὑπὲρ τῆς τοῦ μεγίστου καὶ θειοτάτου ἐπιφανεστάτου Αὐτοκράτορος — ὑγιείας καὶ διαμονῆς supra n. 122. Ὑπὲρ τῆς εἰς αἰῶνα διαμονῆς Ἀντωνείνου Καίσαρος τοῦ Κυρίου etc. Letr. Rech. p. 237. etc.

(*) Etiam εὐξάμενος καθιέρωσε C. I. 2123. 2108.

collegiorum C.I. 3451. 3480. 3485. 3496.; quemadmodum contra in operibus publicis aliquoties legitur ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων ἐπεσκευάσθη C.I. 519. etc.

9. Aliquoties etiam in titulis honorariis et dedicatoriis temporis addita notatio habetur ex archonte eponymo (ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος); cuius rei exempla initio huius capitis habuimus (cf. C.I. 458. ex Ol. 110,4. n. 99. ex Ol. 114,1. n. 1416. 1593. 2080. 2955.); et pro argumento cum aliis magistratibus, ut cum sacerdotalibus C.I. 2394-96. 1694. cum cosmeta et similibus C.I. 254. 262. quales magistratus etiam soli pro eponymis nominantur, ut C.I. 481. Alias ἐπὶ ἱερέως — ζακορεύοντος — in tit. Diar. Archaeol. Hal. 1835. 3. p. 23. 4. p. 26. (cf. C.I. 431. *b.* in Add. 2300. 2298. 2299. 2302. 2096. *d.* 2165.), ἱερατεύοντος — n. 118. vel ἐπὶ ἱερείας — C.I. 461. 462. 386. 393. 435. — γυμνασιαρχοῦντος — ib. 466. ἐπὶ ἀγωνοθέτου — ib. 1425. 1427. — στρατηγοῦντος — ib. 480. 485. — Ex rege, ut in Phanagorensibus et Panticapaeensibus quibusdam C.I. 2105. 2106. 2107. 2117. 2120. Atque in titulis recentioribus computantur etiam anni vel Olympiadum, ut n. 119. (*) vel alius cuiusdam aerae, ut ab epochâ Achaicâ a. u. c. 608. in titulis Megaricis n. 94. in Hermionensi C.I. 1203. in Aegin. n. 92. in Peloponnesiacis n. 113. et 117. — ab epochâ Bosporanâ a. u. c. 457. a. Chr. 297. in titt. Panticap. n. 146. C.I. 2108.ᵉ· 2109.ᵉ· v. Boeckh. II. Introd. I. 12. — ex Imperatoribus in titt. Syriacis et Aegyptiis. v. Burckhard. Itin. Syr. vers. Gesen. I. p. 150. (**) Letr. Rech. p. 157. 172. 231. 237. 426. 447. 264. etc.

10. Solebant veteres in locis sacris, quos adorandi causa invisebant, monumentis vel vivo saxo nomina sua insculpere; cuius rei ruinae in promontorio insulae Therae, ubi Neptuni templum fuisse constat, plurima exempla praebuerunt, v. n. 7-15. 17-20. cf. Act. Acad. Boruss. a. 1836. inscriptt. Ther. n. 21-101. 103. C.I. 456. 2306. Similiter in saxo Epiri C.I. 1825 Διονύσιος Πρωτάρχου ὧδε παραγενόμενος μετὰ τῶν συνστρατιωτῶν (sequuntur nomina). In antro Antipari C.I. 2399 Ἐπὶ Κρίτωνος οἵδε ἦλθον etc. cf. ibid. 2400. 2401. Alias additur εὐχῆς χάριν ut in saxo Anchesmi C.I. 512. cf. 514. 515. Itaque vel praesentes sese fuisse testantur simpliciter, vel deorum et familiarium ibi esse recordatos; cf. Dorvill. ad Charit. p. 525. ed. Lips. Unde in talibus inscriptionibus formula ἐμνήσθη ὁ δεῖνα C.I. 513. ubi genitivus ex titulo iuxta inciso sumendus videtur. Sic in Epiro ad maritimum antrum C.I. 1826 ἐμνήσθη Τρύφων παρὰ τοῖς Διοσκούροις, cf. 1827. vel plene ὁ δεῖνα ἐμνήσθη τοῦ δεῖνος, ut C.I. 516. in promontorio Sunio Ὀνήσιμος ἐμνήσθη τῆς ἀδελφῆς Χρήστης. cf. ibid. 965. 1107. (Ross. Inscr. inedd. I. n. 61.ᵃ·). Exstant huius generis in Aegypto et Nubiâ tituli plurimi, in quibus quum item μνείας fit mentio, ut in tit. insulae Philarum — ἥκω πρὸς μεγάλην Εἶσιν θεὰν τὴν ἐν Φίλαις, μνείαν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν γονέων ποιούμενος ap. Letronn. Rech. p. 470. (cf. epigramma elegans ap. Parthey de Philis p. 52. et inscriptt. Syringum Theb. ap. Letronn. Comm. de statuâ Memnonis (***)

(*) Peculiaris in nonnullis Atticis titulis post Ol. 227, 3. exaratis notatio est ex primâ Olympiade inde a dedicatione Olympiei computandâ v. n. 125.

(**) De aliis aeris titt. Syr. v. ibid. p. 484. sq. coll. Marini Act. fratr. Arv. p. 724.

(***) La statue vocale de Memnon considerée dans ses rapports avec l'Égypte et la Grèce, étude hist. de Letronne, faisant suite aux Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte pendant la demi-

p.244. n.2. p.246. n.6. 247. n.8. 251. etc.) tum usitatissima formula est προσεκύνησα et τὸ προσκύνημα θεῷ v. παρὰ θεῷ ἐποίησα v. γέγραφα, vel τὸ προσκύνημα τοῦ δεῖνος (παρὰ θεῷ) plerumque cum notâ temporis. Ἡρακλῆς ὁ καὶ Ἥρων Ἥρωνος ἦλθον καὶ προσεκύνησα Ἑρμῆν θεὸν μέγιστον ap. Light. Itin. Nub. p.271. n.3. Letr. Rech p.478. cf ibid. p.477. et Journ. d. Sav. 1821. p.309. Σαραπίων Δράκοντος ἥκω πρὸς τὴν Κυρίαν Ἶσιν καὶ πεποίηκα τὸ προσκύνημα Καλλιμάχου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ etc. Journ. d. Sav. 1827. p.620. cf. Letr. Rech. p.464-467. Τὸ προσκύνημα Ἀντωνίου γραμματέως Φιλῶν Καπίτωνος· καὶ προσεκύνησα θεὸν μέγιστον Ἑρμῆν καὶ ἐποίησα τὸ προσκύνημα τῶν ἄλλων πάντων καὶ φίλων LΙΘ Τιβερίου Καίσαρος Παυνὶ Ε̅. Letr. Rech. p.478. cf. ib. 483. 458. et Journ. d. Sav. 1822. p.289. ex Burckh. Trav. in Eg. p.91. Τὸ προσκύνημα Πετέησις ἱερουργὸς ποιῶ παρὰ τῷ Κυρίῳ Παϋτνούφιδι Journ. d. Sav. 1822. p.290. ex Gau Ant. Nub. cf. Journ. d. Sav. 1831. p.409. et inscriptt. syring. Theb. ap. Letr. in Comm. de statuâ Memn. p.253.241. n.3. et 42. n.4. p.245.248. Praeterea in syringibus Thebarum, ubi non nuda nomina inscripta sunt, formula est: ὁ δεῖνα ἐθαύμασα vel ὁ δεῖνα ἱστορήσας v. ἰδὼν ἐθαύμασα vel simpliciter ἱστορήσας vel θεασάμενος et similia, ut ap. Letr. l.c. p.212.217.248.250-254.; in statua autem Memnonis, ubi non epigrammata metrica, haec: ἤκουσα vel ἠκούσαμεν Μέμνονος cum notâ temporis, addito hinc inde μεμνημένος τοῦ δεῖνος vel καὶ ἐμνήσθην τοῦ δεῖνος, ut ap. Letr. l.c. LI. p.226.

11. Ex titulis in memoriam amicitiae scriptis sunt C.I.2702-2706. τοῦ δεῖνος καὶ τοῦ δεῖνος φιλία, et Herma Tenius in Bullett. Inst. Archaeol. Rom. 1832. p.56. cf. Kunstbl. 1836. n.17. ubi τῶν δεῖνων συμβίωσις φιλία. v. etiam Boeckh. ad inscr. Ther. 110. in Act. Acad. Boruss. 1836. Maior numerus est titulorum amatoriorum non in marmore, sed in aliâ qualicumque supellectile, praesertim in vasis. Constat veteres nomina eorum, quos amabant, in parietibus, ianuis, corticibus arborum, (*) vel aliâ quacumque supellectile solitos esse inscribere adiectâ voce καλός; itaque ὁ δεῖνα καλός, ἡ δεῖνα καλή. V. Aristoph. Acharn. 144. et ibi schol. coll. Vesp. 98. Eustath. ad Il. ζ'. p.633. Suid. v. καλοί. ὁ δεῖνα καλός. Ῥαμνουσία. Creuzer. Plot. de pulcr. praep. p.XXV. sq. Unde etiam in vasis toties pictum est καλός, καλή, ὁ παῖς καλός, καλὸς ὁ παῖς (Milling. Peint. d. vas. Rom. 1817. pl. XLIII. cf. Gerh. Rapp. Volc. p.79.), vel ὁ δεῖνα καλός, ut KALOSNIKON ap. Ros. Inscr. Vetust. tab.XII. fig.3.1. KALLIKLESKALOS ibid. fig.3.2. quorum pars generis est athletici v. Gerh. Rapp. Volc. p.79. sqq. O. Müller. Archaeol. § 301. p.399. ed. sec. Plenam formulam tituli amatorii suppeditat tegula C.I.541. Ἵππεος καλὸς Ἀριστομένδει δοκεῖ et vas Locrense ap. Ros. l.c. tab.XII. καλὴ δοκεῖ, de quo Boeckh. ad Pind. fragm. p.569. Καλὸς εἶ, ap. Roch. Journ. d. Sav. Febr. 1830. cf. Tischbein. fol.13.*a*. Part.IV. Huc pertinent gemmae quaedam et sigilla, in quibus legitur e.c. Φῶς μου Θεανώ (Montf. Ant. expl. Suppl.III. tab.65. p.173. cf. Ficoron. gem. ant. litt. tab.V. n.9.), Λευκὰς καλὴ χαῖρε (Cayl. Rec.II. P.3. tab.52.3.), Ἀλκιβιάδης ἐράσμιος (Gori Inscr. Etr. I. gemm. tab.IV.3. et p.LIII.).

---

nation des Grecs et des Romains. Paris. 1833. Cf. Rec. Grotefend. Zeitschrift für die Alterthumsw. 1834. p.203-211.

(*) Athenis celeber hoc nomine locus fuit Ceramicus intra urbem, sed minus, ut videtur, honorificus. v. Meurs. de Ceramico gemino, cap. XVIII.

CAPUT IV.

DE TERMINIS ET SIMILIBUS.

1. Cippos (στήλας) vel hermas (Paus. II. 38. fin.) in finibus imperii terminorum tropaeorumque loco scriptos a veteribus positos fuisse haud pauca exempla monstrant a Zoega de Obelisc. p. 577. collecta. Terminus huius generis est columna Isthmiaca, cuius mentio fit ap. Plut. Thes. 25. Strab. III. p. 171. Cas.

Τάδ' οὐχὶ Πελοπόννησος ἀλλ' Ἰωνία.

Τάδ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία.

cui similis titulus est in portâ Athenarum ab Hadriano positus C. I. 520. Referuntur huc quodam modo hermae Hipparchi in Atticâ dispositi quo loco media via est inter urbem et pagum n. 41. et titulus arae duodecim deorum, ex qua intervalla computantur, C. I. 525. Sed hic inprimis nominandi sunt tituli cipporum qui in agrorum limitibus constituti insularum terminos notarent. V. Demosth. Cor. p. 278. et quae Osann. Syll. p. 327. adstruxit ex Horat. Serm. I. 8. 12. et ex agrimensorum scriptore ed. Goesii p. 88. Horum titulorum, qui plurimi ad sacra τεμένη referuntur, forma haec est: ὅρος τεμένους Ἀθηναίης C. I. 526. cf. supra n. 61. et C. I. 527. 527.ᵇ in Add. 528. 529. 2420. vel ὅρος Διὸς Μηλωσίου ibid. 2418. cf. 2419. 1468. 1870. 1876. vel ὅρος χωρίου ἱεροῦ Ἀπόλλωνος in Naxo et Paro v. Ross. Kunstbl. 1836. 12. vel etiam simplici genitivo, ut Ἱστώνης C. I. 1875. cf. 1872. De munere προστάτου τεμένους fragm. exstat C. I. 2906. (*).

Etiam sepulcris sunt termini s. limites impositi, ut ὅρος μνήματος C. I. 534. ὅρος σήματος Ὀνησίμου ibid. 535. aliisque locis, ut lapicidinis, v. C. I. 536. In quo notum est munus ὁριστῶν ex Bekk. Anecd. p. 287. cf. Tabb. Heracl. Propter formulam, qua huius generis tituli concepti sunt, conferri possunt cum his στῆλαι vel ὅροι illi, qui aedibus oppigneratis affigebantur, v. n. 62. coll. C. I. 531. 532. 533. fundisque mancipatione sub fiduciâ venditis, v. Diar. Archaeol. Hal. 1835. n. 4. p. 30. et Boeckh. Ind. lectt. Univ. Berol. aest. 1821. De scripturâ in ὅροις vulgo obtinente v. supra p. 150.

2. In parietibus theatrorum vel gymnasiorum hinc inde tituli reperiuntur, quibus locus alicui assignatur, ut in Naxo C. I. 2421. Ἀρχιερέως Ἀρισταρχου τόπος προκατέχεται. In Melo C. I. 2436. νεανίσκων τόπος. ὑμνῳδῶν τόπος, cum qua formulâ nec titulus Theraeus n. 99. in Act. Acad. Boruss. 1836. quidquam habet commune neque genitivi illi qui leguntur in theatro Syracusano, v. supra p. 332. not. 4.

(*) Pertinent huc etiam asyla, ut χῶρος ἱερὸς ἄσυλος Διονύσου Βάκχου τὸν ἱκέτην μὴ ἀδικεῖν μηδὲ ἀδικούμενον περιορᾶν· εἰ δὲ μή, ἐξώλη εἶναι καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γένος αὐτοῦ C. I. 2919. (cf. similia ibid. 1926.) et columnae Herodis n. 33.

CAPUT V.

DE TITULIS SEPULCRALIBUS.

1. Titulos sepulcrales, qui iidem honorarii sunt, supra vidimus p. 330. Nunc, quae ratio sit titulorum mere sepulcralium, videamus. Hi plerumque in στήλαις (cippis, columellis) eleganter ornatis scribebantur, quae ex more Sicyoniorum (Paus. II. 3. 7.) haud raro aëtoma supra positum habebant (cf. C. I. 869. 1669.), vel etiam anaglyphis instructae erant (C. I. 818. 894. 669. 717. 945. etc. Welcker. Syll. p. 135. Müller. Archaeol. § 286. 4. § 431. 2. § 284. 1.). Praegrandibus στήλαις opus fuit in militaribus n. 47. C. I. 166. sqq. 1936. Inscribebantur praeterea aris, quales praesertim ap. Rhodios usitatae fuerunt (C. I. 2545. 2550. sq. cf. aras in Delo dicatas memoriae causa C. I. 2310.), urnis (C. I. 974. 1008. 1009. etc.), vasis marmoreis (C. I. 915. 934. 552. etc.), arcis vel sarcophagis (C. I. 1816. 926. 1024. 3029.), et quae alia sunt generis eiusdem (cf. Müll. Archaeol. p. 386. sq. ed. sec. et Ross. in Diar. Archaeol. Hal. 1837. n. 13. 14. 15.); denique vivo saxo, ubi sepulcra rupi incisa erant; n. 1. sqq. —

2. Etiam in his titulis vetustior ratio simplicior est, qua nomen defuncti cum patris demique nomine inscribitur, ut in Atticis C. I. 548. Πολυκράτης Νίκωνος Ἀγγελῆθεν, cf. 549-631. 633-665. 667-748. 750-764. 766-807. (*) et titt. exterarum gentium 1096. 1189. 1917. 1925.$^{b.}$ 2042. 2320. 2514-16. 2517. 2538. 2539. 2547. 2550. etc. vel omisso demi nomine, ut Ἀμαξάνιος Ἀμαξανίου ibid. 912. 914. 915. 917.-922. 1089. 1094. 1674. 1676. 1777. 2598. 2600. etc. vel omisso etiam patris nomine, ut n. 1. 2. 3. 16. 19. cf. C. I. 929. 931. 932. 936. 937. et saepe. (**) Huic simplici appellationi additur interdum χρηστός, ut C. I. 924. 928. 931. 968. 1002. 1007. 1669. Alias χαῖρε, ibid. 910. 944. 961. 972. 975. 976. et sexcenties extra Atticam 1088. 1090. 1093. 1099. 1112-1114. etc. qualem formulam (ὁ δεῖνα χαῖρε) apud Sicyonios inprimis frequentatam praedicat Paus. II. 7. 3.; cui haud raro nomen defuncti praemittitur casu vocativo expressum, ut Δερίμαχε χαῖρε ibid. 941. vel coniunctim χρηστὲ χαῖρε ibid. 2406. et millies χρηστὲ (χρηστὴ) χαῖρε, ut ibid. 554. 864.$^{b.}$ 1020. 2311. 2313. etc. (***) aliis ἥρως, ibid. 1017. cf. 904. 989. 1398. 1629. 1654. 1661. 1662. 2427. 2486. fem. ἡρωΐνη 2259. cf. 1944. 3277. vel ἥρως χαῖρε 1787. cf. 2259. vel

---

(*) In mulieribus Atticis, ubi demus nominatur, usitata formula est ἐξ Ἀθμονέων C. I. 557. ἐξ Αἰθαλιδῶν 563. ἐξ Ἀζηνιέων 569. ἐξ Ἀναγυρασίων 583. ἐκ Βερενικιδῶν 612. ἐκ Βησαιέων 449. ἐκ Γαργηττίων 617. ἐκ Κεραμέων 648. ἐκ Κηφισιέων 651; ἐκ Κολλυτέων 662.$^{b.}$ ἐγ Λαμπτρέων 671. ἐγ Μελιτέων 690. ἐκ Πειραιέων 749. cf. ἐκ Πιτθέων 445. ἐκ Πτελεασίων 760. ἐκ Σκαμβωνιδῶν 764. ἐκ Φυλασίων 797. ἐξ Ὑβαδῶν 943. Raro in viris dicitur quod est ap. Dem. 898. 9. Εὐρυξίας ὁ ἐκ Πειραιῶς; in inscriptionibus numquam, nisi formula usu confirmata est, ut ἐκ Κοίλης, ἐκ Κολωνοῦ (p. Κολωνῆθεν), quae mulieribus cum viris communis est, C. I. 659. Cf. ibid. 692. 881.

(**) Huc pertinent tituli militares n. 47. 50. C. I. 167. 168. 168.$^{b.}$ 169.

(***) Cf. ib. 2328.$^{b.}$ 3261. χρηστὴ καὶ ἄλυπε χαῖρε. (cf. Pococke Inscr. c. 1. p. 3.) 2163$^{b.}$ προσφιλὴς χαῖρε. 2937 εὐσεβὲς χαῖρε. 2669 ἀγαθὴ χαῖρε. 2890 παιδίον καλὸν χαῖρε. Pro χαῖρε interdum est εὐψύχει, ut C. I. 2204. Κομψὲ εὐψύχει in tit. Mus. Capitol. v. Guasc. III. 205. n. 1290. ap. Osann. Syll. p. 465.$^{b.}$ In tit. incerti loci qui tamen inter Atticos positus videtur Mus. Brit. spat. XV. 91. habes etiam χρηστὴ χαῖρε καὶ ὑγίαινε. Praeterea binis quoque adscribitur χαῖρε C. I. 2100.

ἥρως χρηστὲ χαῖρε, 1723. 1781-1786. 1789. 1792. 2890. 2942. 3290. alias προμοίρως βιώσας 953. v. supra p. 331. cf. Viscont. Journ. d. Sav. 1817. p. 37.

Post χαῖρε, χαίρετε ἥρωες, quod acclamatur defunctis, hi ipsi introducuntur respondentes viatori χαῖρε καὶ σύ, v. C. I. 1956. 1961. 1982. 1987. 1988.[b] vel καὶ σύ, ibid. 3278. καὶ σύ γε in tit. inc. loci ap. Grut. DCCLXXVIII. 5. Unde etiam in titulis aliam formulam sequentibus quod passim legitur χαίρετε, χαίρετε πάντες, ita explicandum est, ut defuncti id acclamare legentibus vel superstitibus existimentur. C. I. 1961. 3024. 3032. etc. Hoc sensu in cippis Asianis nonnumquam habetur ἐνθάδε κεῖμαι, (*) παροδῖτα χαῖρε cf. C. I. 2135. 2211. pro quo in tit. Phanagor. ib. 2129. est τοῖς παράγουσι χαίρειν.

3. Praeter hanc formulam ubique Graeciae obtinentem in Boeoticis et Phocicis potissimum usitata formula est ἐπὶ τῷ δεῖνι, ut C. I. 1639. 1647. 1658. 1739. 1740. 1741. 1743. 1930.[d] et addito ἥρῳ vel χρηστῷ 1637. 1662. 1661. 1639. cf. Rosa. Inscr. inedd. I. n. 77. 78. 80. quae quomodo intelligenda sit, docet nomen additum eius, qui posuit epitaphium, ut ap. Ross. l. c. n. 83. coll. C. I. 1742. Vid. etiam ibid. n. 2033. 2137. Atque in titulis certe serioris aevi integram habes formulam ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι στήλην ἀνέστησε C. I. 2941. 3293. στήλην ἀνέθηκεν in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 424. στήλην ἐπέθηκε in tit. ap. Dubois p. 53. n. 145. cf. Osann. Syll. p. 370. vel τὸν βωμὸν καὶ τὴν ἐστοθήκην ἀνέστησεν in tit. Ancyr. ap. Montef. Palaeogr. II. 6. n. 12. p. 166. vel simpliciter ἀνέθηκεν C. I. 1005. ἔθηκε ibid. 926. ἐποίησε (sc. τὸ μνῆμα vel τὸ ἡρῷον cf. C. I. 916.) ibid. 963. 3013. cf. 1976. et Osann. Syll. p. 431. ἐποίει C. I. 1970. alias ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι τὸ μνῆμα, ut C. I. 1987. cf. 2344. vel τὴν στήλην in tit. Ancyr. ap. Montef. Palaeogr. V. p. 158. plerumque ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, C. I. 1831. 1985. 1814. 934. 971. 914.[d] in Add. 904. 1032. 1746. 1749. 1764. 2346. 2001. 2114.[e] 2605. 2606. 2608. 2609. 2611. 3258. 3269. 3291. 3296. 3322. 3324. ex quo superest dativus solus C. I. 3313. cf. tit. militar. ibid. 1936. et tit. Thiersch. Itin. Ital. I. p. 369. qui ex meliore apographo ita legendus est Κλεανδρίδῃ καὶ Ἀλκιμάχῳ τοῖς Κλεανδρίδου ἥρωσιν. Aliquoties ὁ δεῖνα ὑπὲρ τοῦ δεῖνος ut C. I. 2727. vel ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος ibid. 2732. 2733. Huic formulae quum alia addi solent in laudem defuncti, ut χρηστὲ χαῖρε C. I. 2345. 3261. tum saepissime μνείας χάριν C. I. 1951. 1952. 1954. 1955. 1957. 1959. 1960. 1962-1965. 1971. 1972. 1974. 1983. 1990. 2729. 2730. 3023. 3024. 3109. 1832. 2732. 2733. 3258. 3269. 3322. 3324. μνείας ἕνεκεν ibid. 2727. cf. 2728. μνήμης χάριν ibid. 1961. 1988.[b] 1989. 1991. 2004. 2019. 2343. 2605. 2606. 2608. 2609. 2610. 2611. 1000. 1005. etc. In Romanis autem, qui fere hanc formam referunt, ut plurimum praescriptum est θεοῖς καταχθονίοις vel χθονίοις (v. ΘΕ. ΚΑ. — Θ. Κ. — Θ. ΚΑΤ. — ΚΘ. in App. II. Ind. II.) pro quo in Smyrnaeo C. I. 3272. habetur θεοῖς ἥρωσιν, in Neapolit. ap. Grut. MXV. 6. θεοῖς δαίμοσιν Κάστορος Βλάστου; in alio Italico prope Baias reperto δαίμοσιν Σαινίου Ἐπαφροδείτου etc. De praescripto ἀγαθῇ τύχῃ in titulis sepulcralibus vid. p. 319.

4. Temporum inferiorum est etiam aetatem notare defuncti; quod ubi fit, post formulam eam, quà simplex nominativus regnat, additur nunc ἐτῶν --- ut C. I. 1807. 1815-17.

(*) Haec formula recentioris usus est. Ἐνθάδε κεῖται ὁ δεῖνα C. I. 1833. 2233. cf. 897. Ἔνθα κεῖται — in tit. Syr. ap. Burckhard. Trav. in Syr. p. 102. vel simpliciter κεῖται C. I. 632. 1006. 2243. vel ἐνθάδε suppresso verbo, ut C. I. 1980. In metricis videtur frequentior C. I. 880. 2316. 930. 1026. etc.

1820. 1889-91. 1894. 1490. 1501. 1902. 1906. 1908. 1912. 1924. 1931. 1932. 1794.[d] 2151. 1818. 1925.*f.* etc. nunc *βιώσας ἔτη ---* ibid. 1495. 1497. 1502. 1503. 1505. 1508. etc. vel *ζήσας ἔτη ---* ibid. 3025. 2041. etc. vel *ἔζησεν ἔτη ---* ibid. 3111. atque etiam *ἔζησες ἔτη ---* ut in tit. Catan. ap. Castell. p. 193. Atque eadem ratio in titulis obtinet iis, qui formula Romanorum propria concepti sunt (*ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι μνείας χάριν ἐποίησε*), ut *ἐτῶν ---* C. I. 1978. 2001. — *ζήσαντι ἔτη ---* ibid. 3272. 1971. 3013. 3024. etc. Adduntur aliquando etiam menses et dies et horae; in quo si Boissonad. Comm. epigr. in Holsten. epp. p. 433. notat casuum varietatem, videndum est, ne v. g. *μῆνες δ', ἡμέραις ζ'* (Castell. p. 168. 29.) alius sit generis; quippe quae scriptura ex pravà pronuntiatione repetenda videatur. Annus quo quis mortuus est, aliquoties additur in titt. Thessalonicensibus C. I. 1970. 1971. in Phanagor. ib. 2126. in Macedon. ib. 1965. cf. Att. ib. 425.

In Aegypto, ubi tempora diligentissime notantur, etiam quo anno quisque natus, quo mortuus sit, perscribitur v. g. *ἐγεννήθη* ΓL *Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου, Χοιὰκ* ΚΔ. *ἐτελεύτα* ZL *ἐπαγομένων* Δ, *ὥστε ἐβίωσεν ἔτη* Δ, *μῆνας* Η, *ἡμέρας* Ι qui tit. est in thecâ funerali Taurin. edit. in Bullett. d. sciences hist. II. p. 178. Cf. Journ. d. Sav. 1824. p. 240. p. 398. Reuvens lettre à Mr. Letronne, II. p. 32-57. et Thebanam ap. Letronn. Obss. de repr. Zod. in tab. litt. B. cf. p. 23. sq. Ad formam vulgarem compositus est tit. Aeg. ap. Montef. Ant. expl. V. 2. p. 282. tab. 134. *ὁ δεῖνα ἐβίω* LMB. Et formula *ἐτελεύτησε* vel *ἐνταῦθα κεῖται τελευτήσας ἐτῶν* — omnino frequentior est in titulis serioris aevi, praesertim Christianis C. I. 778. cf. Biagi Mon. gr. n. XXI. Castell. XIV. 108. p. 191.

5. Qui vivi sibi sepulcrum aliisque exstruxerunt, eorum simplici nomini appositum est *ζῇ*, ut C. I. 360. 787. 1151. 3301. Saepe tamen in titulis inferioris aetatis res verbosius exornatur, ut *ὁ δεῖνα ζῶν τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις* et similia. C. I. 3320. 3355. 3100. 3265. 3267. 3314. 3319. 3098. 3294. 1958. 1971. 1977. 1984. 1991. 2026. 2032. 2055.[b] 2201. etc. vel addito in fine *ζῇ* vel *ζῶσι* ibid. 2825. Alias simpliciter *ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι κατεσκεύασε τὸ μνημεῖον* ibid. 2314. 2407. 3032. 3041. 3264. 3278. 3279. 3288. 3300. 3303. 3308. 3315. 3337. vel *ἐποίησε* ibid. 2209. 2241. *ᾠκοδόμησε* 2114.[d] *ἐξήρτισε* 2208. *ἔθηκε* 2026. cf. 2127. *ἔκτισε* in tit. Syr. ap. Burckh. l. c. p. 67. vel *ἀνήγειρεν* ibid. p. 78. *ἠγόρασε* C. I. 3307. *ἠγόρασε καὶ ἐπεσκεύασε* 3334. (*) — *τὸ μνημεῖον καὶ τὴν ἐπικειμένην σορόν* ibid. 2833. *τὸ ἡρῷον* 1098. 2208. *τὸ ἡρῷον καὶ τὴν σορόν* 1981. *τὴν σορόν* 2050. 3098. *τὴν ληνὸν* 2209. 2210. 1979. *τὸν πλάταν* 2825. *τὸν βωμόν* 2026. *τὴν καμάραν* 3104. *τὸ λατόμιον* 2032. 2043. *τὸ μνῆμα* 2015. *τὸν τάφον* 1958. etc. vel suppresso verbo ibid. 1988. et voce *τὸ μνημεῖον* vel sim. 2041. 3304. 3312. 3268. 3349. —

His talibusque formulis saepe addita est clausula, quâ cavetur, ne quis alius inferatur sepulcro, variis ea modis expressa; in quà frequens est mentio mulctae *τῷ ταμιείῳ* solvendae, si quis secus fecerit. C. I. 1786. 1958. 1981. 2027. 2032. 2043. 2050. 2051. 2055. 2210. 2264. 2825. 2829. 2830-36. 2839-40. 3032. 3104. 3108. 3113. 3122. 3266. 3270. 3276. 3281. 3286. 3292. 3295. 3318.-1967. 1786. 1992. 1993. 1981. 1973. 1508. 2015. 2027. 2028. 2032. 2010. 2043. 2055. 2114.[b] 2474. 2826. 2827.

(*) Additur interdum *ἐκ τῶν ἰδίων* vel *ἰδίαις δαπάναις* in tit. Syr. ap. Burckhard. p. 62. 63. vel *ἐξ ἰδίων καμάτων* ibid. p. 102. cf. p. 99. vel *ἐξ ἰδίων κόπων* ibid. p. 108.

2828. 3031. 3126. etc. In titt. Smyrnaeis aliisque saepe in fine additur maioris fidei causa: *ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἀπόκειται ἀντίγραφον εἰς τὸ ἀρχεῖον*, 3349. etc. Denique huc pertinent dirae, quae fere ita incipiunt: *παραδίδωμι τοῖς καταχθονίοις θεοῖς τὸ ἡρῷον φυλάσσειν* ibid. 916. (cf. Add. p. 919.) 989. 990. 991. cf. 1933. 2140.[b] 2260. De sanctitate sepulcrorum ap. veteres v. Cic. legg. II. 26. Ceterum monumenta ne laedantur curat civitas C. I. 2523. *τούτου τοῦ μνημείου ἡ γερουσία κήδεται* cf. C. I. I. Add. p. 878. *b*.

6. Non minus saepe dicitur in epitaphiis huius aetatis *τὸ μνημεῖόν ἐστι τοῦ δεῖνος* C. I. 2685. 2686. 2891. 3006. 3007. 3017. 3018. vel *ἡρῷον τοῦ δεῖνος* 2687. 3040. 2688. 2689. 2690. 2700.[b] *ἡρῷον κοινὸν τῶν δεῖνων* 3348. *ὁ βωμὸς καὶ ἡ ὀστοθήκη τοῦ δεῖνος* 2731. *ἡ σορὸς τοῦ δεῖνος* 2918. *ἡ καύστρα τοῦ δεῖνος* 3290. *ἡ ὑπώστη, ὁ πλάτας τοῦ δεῖνος* 2667. 2824. 2844. 2845. 2846. 2849. 2850. 2928. 2929. 2942. 2950. 2951. 2952. 3028. *ἀγγεῖον τοῦ δεῖνος* 3321. *ὑπόμνημα τοῦ δεῖνος* 970. et alibi. *ταφὴ τοῦ δεῖνος* in Aegyptiacis, v. Bullett. d. scienc. hist. II. p. 178. (*) Haud raro nomen, ex quo pendet genitivus, supprimitur, ut C. I. 921. (ex Olymp. 100.) *Ἀριστοφώσης τῆς μητρὸς τῆς Ἀμφήνορος καὶ Διογνήτου* etc. cf. ibid. 933. 949. 957. 1762. 1763. 1546. 1828. 2512. 2516. 2519. 2520. 2551. 2535. 2536. 2543. 2545. 2546. 2548. 2551. 2552. 2847. 2901. 2902. 2903. 3010. 3012. 2423. 2475-76.[d] 3259. et addito *χαίρετε πάντες, χαίρω δὲ καὶ αὐτός* 3305. (**)

7. Metrica epitaphia, quorum usus vetustissimus est, etiam iis, quas exposuimus, formulis adduntur, ut n. 50. cf. C. I. 710. 747. 765. 174. 800.[b] 805. 808. 837. 568. 1019. 1158. 2569. 1888. 1003. 2127. cf. Diar. Archaeol. Hal. a. 1837. n. 13. p. 100. 101. etc. additā in fine aliquoties mentione eius, qui monumentum posuit, ut C. I. 568. V. etiam ibid. 1553. 3256. Sed meris epigrammatibus ut antiquissimis temporibus ita recentiore aetate celebrantur defuncti. C. I. 749. 880. 863.[b] in Add. 666. 911. 923. 930. 938. 939. 942. 948. 954. 956. 987. 997. 1001. 1003. 1012. 1030. 1025. 1026. 1152. 1156. 1157. 1166. 1167. 1488. 1489. 1499. 1722. 1652-56. 1778. 1830. 2599. — 1886. 1897. 1914. 1930. 1966. 1973. 1988.[b] 2025. 2851. 2599. 2055. 2101. 2408. 2415. 3118. 3123. 1907. 1925. 3026. 3019. 2168. 2169. 2170. 2161.[b] 2258. 2647. 2447. 2613. 2321. 2439. 2445. 2236. 2237. 2239. 2240. 2898. 2892. 2884. 2373. etc. Et vetusta epigrammata recentiore tempore repeti solita esse in cippis, mutationibus interdum factis non semper magno cum iudicio, Jacobsius monuit Anthol. Palat. XI. 8. Cf. Welck. Syll. p. 91. (***) Exstant etiam cumulata in eundem hominem epitaphia. Welck. l. c. p. 23.

8. Denique tituli sepulcrales interdum sententiam vel praeceptum adiunctum habent, ut C. I. 1749. cf. Welcker. l. c. p. 94. praesertim Christiani; quo pertinet clausula *εὐψύχει, οὐδεὶς ἀθάνατος*, v. Boissonade post Holstenii epistolas p. 437. *θάῤῥει οὐδεὶς ἀθάνατος* vel *θάρσει ψυχή, οὐδεὶς ἀθάνατος*, Pocock. I. 6. p. 64. cf. thecam funeral. Aegypt. Journ. d. Sav.

(*) Interdum *ἡ σορός, τὸ ἀγγεῖον διαφέρει τῷ δεῖνι* C. I. 2837. 3029. 3329. Quo pertinet etiam formula *τούτου τοῦ μνημείου* vel *ἡρῴου κήδεται ὁ δεῖνα* ibid. 3039. 3282. cf. 3020.

(**) In titulis Christianis potissimum dicitur *τόπος τοῦ δεῖνος* C. I. 3015.[b] v. inpr. 632. 249. 951. cf. Osann. Syll. p. 581.

(***) Memorabile epitaphium est in cippo Oedipi in vase picto (Welcker. Syll. n. 103.), quō bene monuit Letronnius (Journ. d. Sav. a. 1827. p. 501.) formulam contineri solemnem, in quā nihil opus esset mutari aliud quam nomen, ut pluribus adhiberi sepulcris posset.

1824. p. 240. Osann. Syll. p. 565. Marini. Act. fratr. Arv. p. 342. Iscr. Alban. p. 98. n. 11. p. 130. n. 3.

9. Ex titulis, qui mortuis sacrabantur in sepulcris, notabiles sunt votivi qualis est C. I. 1034. et defixiones magicae n. 63. C. I. 538. ut plurimum plumbeis tabulis inscriptae. Reperiuntur in sepulcris etiam lamellae aureae craniis affixae defunctorum (Kunstbl. 1836. n. 54.): quo pertinere videtur lamina aurea in vicinià Petiliae reperta cum inscriptione memorabili, quam publicavimus Bullett. Inst. Archaeol. Rom. 1836. p. 149. Tesseras certe sepulcrales Phoenicias iam notavit Bellermannus Progr. de Phoenicum et Poenorum inscriptt. 1810. p. 23. Postremo inter aliam supellectilem, quae una cum defunctis sepeliebatur, tesserae sunt donationum per testamentum, ut Petiliensis n. 23., cuius generis videtur esse lamella aerea et ipsa in Bruttiis reperta ap. Ignarr. de Palaestr. p. 160.

CAPUT VI.

DE TITULIS VARIAE SUPELLECTILIS ET NOTIS ARTIFICUM.

1. Litteras pro varià supellectilis materià vel pingi vel imprimi vel incidi solitas esse non est cur moneamus. Aliquando etiam *πιττακίοις* inscripti tituli affixi videntur. Petron. Satyr. 34. cf. supra p. 329. not. 3. et p. 332. In antiquiore supellectile origo vel possessio indicatur formulà *τοῦ δεινός εἰμι*, ut in vase Panathenaico n. 42. *τῶν 'Αθήνηθεν ἄθλων εἰμί*, in astragalo in Sicilià reperto *τῶν Γελῴων εἰμί*; in lamellà aureà Posidoniae *τῆς θεοῦ — παιδός εἰμι* (Mus. Rhen. III. 4. p. 581.); in vase ex collect. Carelli Neapoli *Κάρωνός εἰμι* atque in alio vase ex collect. Duc. de Blacas *Τρεμίου εἰμί*, quod Clarac (Mélang. d'Ant. gr. et rom.) vertit: *je suis l'ouvrage de Trémias;* haud scio an non recte. Verbum omitti potest et omittitur in vasis Panathenaicis Canini effossis (v. Bröndsted Mémoire sur les vas. Panathén. 1833. cf. C. I. 2035.); in collari aureo Ithacensi C. I. 1927. etc. Disertior titulus est vasis Eboli reperti *Διονυσίου ἁ λάκυθος τοῦ Ματάλου*, cuius mentio fit ap. Rochètt. Journ. d. Sav. Febr. 1830.

2. Artificum solemnis formula est: *ὁ δεῖνα ἐποίει* vel *ἐποίησεν* (n. 6. 30. etc. C. I. 2602. etc.), antiquioribus temporibus etiam versu exprimi solita, ut in Olympio Phidiae Iove (Paus. V. 10. 2.):

Φειδίας Χαρμίδου υἱὸς 'Αθηναῖός μ' ἐπόησε.

sub statuà Ephesià (C. I. 2984.)

Υἱὸς Πατροκλέος Δαίδαλος ἐργάσατο.

in vase Volcenti:

'Εξηκίας ἔγραψε κἀποίησέ με. (*)

Verbum raro omittitur, ut in operibus figulinis aliquoties C. I. 543. 2085. *k.* 2093. 2095. Ross. Inscr. I. n. 50. cf. hermen ap. Viscont. Mus. Pio-Clem. VI. p. 36. centauros Capitolinos

(*) De sensu formularum *ὁ δεῖνα ἔγραψεν*, *ὁ δεῖνα ἐποίησεν* in vasis obviarum v. Creuzer. de vas. ant. att. 1832. p. 12. et Clarac Mélang. d'ant. gr. et rom. p. 40. sq.

Guasc. Mus. Cap. III. p. 215. statuam Pompeii Catal. Clarac p. 150. n. 75. Sic sub statuâ Argivâ C. I. 1146. Ἄτταλος est, nisi verbum ibi interiit.

Praeter hanc formulam praesertim in opificibus usitatus est simplex genitivus (scil. ἔργον (*)), ut in ansâ amphorae Διονυσίου C. I. 2085. Ἀριστοκράτους ib. 2085. *m*. in vase Μιδείου ib. 512.[a] (cf. 516.) in tegulâ Ἀθηναίου ib. 542. *b*. in pharetrâ Περνάχου ib. 2109. *e*. in plumbo perforato Εἰσιδώρου ib. 547. Sic in gemmis ap. Winckelm. Gratt. prael. p. XIV. XXV. Monum. ined. I. pag. ult. in sigillis figulinis ap. Castell. p. 232. 233. 235. 236. Gud. p. CCIX. 3. in lampadibus fictilibus ap. Ross. Inscr. inedd. I. n. 49. 53. etc. Sed non semper genitivus ille opificem significat. Quippe in ansis vasorum coctorum latcribusque figulorum haud raro annis operum signandis impressa sunt archontum eponymorum nomina non solum praemisso ἐπί, sed etiam simplici expressa genitivo, ut in lateribus Corcyraeis C. I. 1851-1861. 2085. *b*. 2121. (cf. notas figulinas Siciliae ap. Castell. p. 211-213. et Iudic. de antiq. Acrarum tab. VI. in quibus etiam mensis notari solet, ut ap. Castell. p. 203-205. 211. cf. Sestini Opusc. p. 276.); quo genitivo statui potest etiam in globulis Zacynthi prytanes designari eponymos C. I. 1865. it. in glandulis missilibus ibid. 1866. in lucernis ibid. 1868. etc. Itaque fieri interdum non potest, quin, ubi sit figulus, ubi magistratus intelligendus, ignoremus, ut C. I. 2109. *d*. Satis diserta causa est vasorum laterumque Olbiae repertorum, in quibus magistratus ἀστυνόμων nominatur, ut Χαβρία ἀστυνόμου Ἡρακλείας C. I. 2085. (cf. 2085. *b*-*f*.) Αἰσχίνου ἀστυνόμου ib. 2085. *g*. 2103. *d*. cum patris nomine ib. 2085. *h*. *i*. et addito figuli nomine Ἀπολλόδωρος ibid. 2085. *k*. Ex vasis nominamus C. I. 2121. et 2035. in quo Ἀγασίας ἄρχων, qui nominativus satis arguit, cui aetati vas sit assignandum. V. supra p. 321. not. 2.

De nominibus in gemmis cf. O. Müller. Archaeol. §. 315. p. 423. sq. ed. sec.

3. Tesserae eburneae, quibus locus designatur in ludis spectatoribus, quum quae supersunt, omnes aetatis Romanae sint, aliae inscriptum habent genus spectaculi cum numero Romano et Graeco, ut Atheniensis C. I. 510. cuius in altero latere est Παναθήναια, in altero XV/ΥO (**) et alia incerti loci ap. Cayl. Rec. VI. p. 3. tab. 54. 5. 6. cf. 180. quae praebet Πύθια et in altero latere II/B. Cf. Fabretti c. 7. p. 530. Similiter tessera theatralis ap. Cayl. l. c. IV. p. 4. 284. 1. tab. 87. habet

X
ΑΔΕΛΦΟ
I

quo, ut sunt qui putent, comoedia Menandri Ἀδελφοὶ significatur. Nota subscripta I numerum graecum indicat. cf. Cayl. l. c. IV. p. 3. tab. 53. 6. coll. p. 158. In aliis videtur poëta, cuius fabula repraesentatur, perscribi et locus theatri notari disertius, ut in

---

(*) Raro nec nisi aetate sequiore indicatur operae genus, ut Δημητρίου τοῦ Δημητρίου γλυφή C. I. 1409.

(**) Siglum infra numerum Romanum positum haud dubie denotat $\overline{\text{IE}}$.

tesserâ Pompeiis repertâ (Pitt. Ercol. IV. praef. p. X. cf. Martini Pompeii rediv. c. 10.), in quâ legitur:

XII	XI
ΑΙCΧΥΛΟΥ	ΗΜΙΚΥΚΛΙΑ
ΙΒ	ΙΑ

4. Ex tesseris aereis et plumbeis, quales exstant in Mus. Nan. ant. coll. 350. 351. nunc nummos aereos Olbiae repertos memoramus, in quibus inest piscis, cui aquila insidet, cum inscriptione hâc: ΑΡΙΧΟ C. I. 2085. *o*. quas tesseras qui acceperint, eos ex publico *ἀρριχον* pisciculorum rettulisse O. Müllerus coniecit. Reperti sunt etiam pisciculi aerei cum eâdem inscriptione. Memorabilis est tessera frumentaria Beryti reperta (v. Hauteroche Essai sur l'expl. d'une tessère 1820) in quâ typus est delphinus tridente percussus cum inscriptione *Διονυσίου ἀγορανόμου*. Inest praeterea duplex nota temporis, ex quâ efficitur tesseram ad a. a. Chr. 145. referendam esse. De ponderibus cf. Secchi Campione d'antica bilibra Romana in piombo, Rom. 1835. et de formis Spon. Miscell. Erud. Ant. p. 303.

5. Tesserae iudiciales in Atticâ repertae laminae sunt aereae oblongae (C. I. 207-210. Diar. Archaeol. Hal. 1837. p. 101. n. 6. 7.[b]) in quibus nomen iudicis eiusque demi perscriptum est, addito interdum patris nomine. Impressae sunt etiam noctuae et Gorgoneum, atque in pistillis numerus curiae, de quâ numeratione diximus App. II. c. 1. §. 2. Exstat denique tessera hospitalis in viciniâ Lilybaei in Siciliâ reperta (v. Castell. Inscr. Panorm. n. LIII.) satis illa quidem recens, formulâ hâc: *ὁ δεῖνα ξενίαν ἐποιήσατο πρὸς τὸν δεῖνα*.

6. In sententiis, quae leguntur in vasis (*), gemmis (**), sigillis (***), candelabris (C. I. 541.), poculis (C. I. 545.) glandibus missilibus (Gualter. n. 78. 599.) etc. non est quod immoremur. Illud praeterire silentio non debemus, haud raro in vasis gemmisque legi litteras graecas, quas qui pinxerunt nihil egerunt aliud quam pingere litteras, ut est illud in vase Agrigentino ap. Rosium Inscr. Vetust. tab. XII.

ΣΟΤΣΟΤΟΣΑΕΣ

cf. Ficoron. gemm. ant. litt. tab. VIII. n. 19. coll. VI. n. 16. et Gerhard neuerworbene Denkmäler p. 20.

(*) Cf. n. 35. C. I. 5. 2328. et Gerhard. Rapp. Volc. p. 78. Welcker. Mus. Rhen. I. 11. p. 324.

(**) Ficoron. gemm. tab. VII. 19. et tab. VIII. 11. Cuper Harpocr. p. 156. Montef. Ant. expl. II. 2. p. 298. tab. 71. Spon. Miscell. III. 33. p. 87. IX. p. 297. Winckelm. Mon. ined. fig. 81. O. Müller. Archaeol. §. 315. 5.

(***) Montef. Ant. expl. Suppl. III. tab. 65. p. 173.

APPENDIX II.

DE COMPENDIO SCRIPTURAE.

Sigla quasi singulae litterae sunt, quibus vox integra exprimatur (Cic. pro Mur. c. 16.). Eas a notis ita distingui volunt, ut siglorum nomine character aliquis vel littera intelligatur, quae communi receptoque more a scribentibus adhiberi consueverit integrae vocis loco posita, notarum autem nomine signa quaedam et characteres intelligantur, qui ab usitatis scribentium characteribus discrepent. Sed quum notarum nomen latius patere videatur, omnia σημεῖα vel compendia scripturae eo nomine comprehendi possunt. De his scripserunt saeculo superiori Maffeius (de Graecorum siglis lapidariis, Veron. 1746.) et Corsinus (Notae Graecorum, Florent. 1749.). Collectionem notarum hodie multo aliter comparatam esse, quam quales Maffeius et Corsinus praestiterunt temporibus illis, nemo mirabitur. Nam illi quum multa saepe falso sint interpretati, tum in siglorum numero ea quoque ponenda arbitrabantur, quae aut ex scripturâ imperfectâ fluxerunt aut ex pravâ lectione irrepserunt (cf. C. I. 281.). Quibus nunc ut plurimum melius perspectis, aut aliorum apographorum auctoritate correctis graecae scripturae compendia, si titulos Christianos exceperis, ad pauca licet redigere. Neque vero nobis omnes quotquot exstant notas graecas propositum fuit in unum congerere, sed missis nummorum et titulorum Christianorum spuriorumque (e. g. tit. ap. Castell. Sicil. I. 11. p. 4. et Panormit. p. 322.) compendiis, eas praecipue in ordinem recepimus, quae ad tempora a nobis perlustrata referuntur. Itaque initio facto a notis numeralibus ad litteras ligatas vocesque decurtatas progressi sumus.

CAPUT I.

DE NOTIS NUMERALIBUS.

1. Antiquissimum scripturae compendium in notis numeralibus cernitur. Nam veteribus Graecis etsi mos numeros δι' ὅλων γραμμάτων exponendi numquam prorsus obsolevit (cf. inscriptt. Tauromen. n. 87.), tamen

mature decadica numerorum consignatió publicis recepta litteris videtur, in qua singulas notas cardinalium atque ordinalium iuxta vim habere non est cur moneamus. Haec, ut mittamus locum Scauri de orthogr. p. 2258. Putsch. gravissime affectum, apud Atticos siglis sex conficitur:

I Γ Δ H X M

quorum I a formâ reconditiore vocis εἷς (cf. aeolicum ἴα p. μία ap. Greg. de dial. Aeol. §. LXV. unde tit. Lesb. n. 75. μηδεΐα p. μηδεμία et Hom. ἴῳ p. ἑνί Il. ζ'. 422.) repetendum unitatem designat, Γ = ΠΕΝΤΕ, Δ = ΔΕΚΑ, H = HEKATON, X = XIΛIOI, M = MYPIOI. Repetuntur usque ad quaternarium I, (*) usque ad nonarium Γ, usque ad quadragenarium Δ. In reliquis autem quinario quoque oblato (50. 500. 5000.) siglum Γ, cui, prout ratio fert, numerales Δ H X M inscribuntur, (**) multiplicandi vim habet.

I	=	1	ΔΓI	=	16	ΔΔΔΔ	=	40	X	=	1000
II	=	2	ΔΓII	=	17	𐅄 s. 𐅄 (***)	=	50	XX	=	2000
III	=	3	ΔΓIII	=	18	𐅄Δ	=	60	XXX	=	3000
IIII	=	4	ΔΓIIII	=	19	𐅄ΔΔ	=	70	XXXX	=	4000
Γ	=	5	ΔΔ	=	20	𐅄ΔΔΔ	=	80	𐅆	=	5000
ΓI	=	6	ΔΔI	=	21	𐅄ΔΔΔΔ	=	90	𐅆X	=	6000
ΓII	=	7	ΔΔII	=	22	H	=	100	𐅆XX	=	7000
ΓIII	=	8	ΔΔIII	=	23	HH	=	200	𐅆XXX	=	8000
ΓIIII	=	9	ΔΔIIII	=	24	HHH	=	300	𐅆XXXX	=	9000
Δ	=	10	ΔΔΓ	=	25	HHHH	=	400	M	=	10,000
ΔI	=	11	ΔΔΓI	=	26	𐅅	=	500	MM	=	20,000
ΔII	=	12	ΔΔΓII	=	27	𐅅H	=	600	MMM	=	30,000
ΔIII	=	13	ΔΔΓIII	=	28	𐅅HH	=	700	MMMM	=	40,000
ΔIIII	=	14	ΔΔΓIIII	=	29	𐅅HHH	=	800	𐅇	=	50,000
ΔΓ	=	15	ΔΔΔ	=	30	𐅅HHHH	=	900	etc. (†)		

His igitur siglis etiam pondus omnisque calculus designatur, quumqui in talentis, drachmis, obolis versetur, talenti unitatem T designat,

(*) Repetitur ultra quaternarium in Corp. Inscr. n. 2919. ETEOΣIIIIIII, si fides est lapicidae.

(**) In tit. Smyrn. 3140. 𐅄 non aliud est quam Γ, ita signatum iudice Boeckhio, ne maioris summae nota inscribi posset.

(***) V. C. I. 2361–2363.

(†) Exempla habes Corp. Inscr. n. 160. 161. 2374. Cf. papyros Herculanenses et Ritschl. de bibl. Alex. p. 123. sq.

drachmae ⊢(*), oboli I, semioboli Ɔ vel C v. n. 55. vs. 5. In ceteris numeralibus drachmae intelligendae sunt. (**) Exempla vide n. 54. 55. 56. 58. C. I. 158. etc.

Et talenti quidem siglum, ubi opus est, ligatur, ut ⊓ s. ⊓ (tal. 5.), Δ (tal. 10.), ⊓ (tal. 50.), H (tal. 100.) cf. C. I. n. 144. fin. 146. 157. 158. In rationibus, in quibus talento et drachmis fit computatio, siglum M (dr. 10,000) commune esse non potest. Nihiloverominus quum in mulctis non inusitatum videtur (C. I. n. 158.), tum in titulo a Boeckhio publicato in Act. Acad. Berol. 1834. summa habetur ⊓ ⊓HHHHΔ ex pluribus nominibus conflata.

Atque aliarum gentium vetusta ratio signandi eadem fere est quae Attica, solis litterarum ductibus paullum discrepantibus. Sic Boeotis in sex siglis numeralibus HE est HEKATON ita adoptatum propterea, quod H ipsis est HEMIOBOΛION. Obolus est O et drachma I, ut in lapide Asiano Marm. Oxon. App. n. CLV. Pro X forma vetusta obtinet Ψ, quae, ubi opus est, alteri cruri sigli Π subiicitur. Itaque numeri tit. Orchomenii n. 74. ita se habent comparati cum atticis:

P. I. M ⊓ Ψ HE ⊓ ▷ III
M ⊓ X H ⊓ Δ ⊢⊢⊢
P. II. ⊓ ΠE HE HE HE HE ▷ ▷ III O H
⊓ ⊓ H H H Δ Δ ⊢⊢⊢IC

Corcyraeorum autem ratio eo differt ab Atticâ, quod ↑ est pro Δ (δέκα) et P pro ⊢ (δραχμή). Vid. C. Inscr. n. 1838. Ceterum aetate mediâ numerorum consignatio Attica plerisque, ut videtur, gentibus evicerat, ut Boeotis ipsis (C. I. n. 1570.) et Argivis (ib. 1145.). Nec mirum si Cei (ib. n. 2360. 2361-63.) et Ephesii (ib. 2953.b ex aetate Alexandri M.) eandem rationem sequuntur.

2. Praeter hanc vetustissimam numerorum consignationem alia ratio in usu quotidiano obtinuit a litterarum in alphabeto serie petita. Haec autem neque ante inventam litteraturam Ionicam increbuisse et mature duplex fuisse videtur. Altera ratio est ea, quâ alphabeti litterae usitatae numerum unaquaeque eum, quem in ipsâ serie occupavit, exprimunt hoc modo:

(*) Ut H ex HEKATON, ita ⊢ ex voce ⊢EXϟ (ἕξ, obol. 6.) natum esse coniecit Giese de dial. aeol. II. p. 223. Quâ coniecturâ nihil potest esse perversius.

(**) Exstat etiam Σ (i. e. στατήρ Corp. Inscr. n. 144. cf. ib. 3140.) repetitum ultra quaternarium ΣΣΣΣΣΣΣ (i. e. stateres septem); poterat tamen etiam ΓΣΣ scribi, ut paullo ante scriptum est HHΔΔΔΔΓΣΣΣ (i. e. stateres 248.).

Α = 1	Η = 7	Ν = 13	Τ = 19
Β = 2	Θ = 8	Ξ = 14	Υ = 20
Γ = 3	Ι = 9	Ο = 15	Φ = 21
Δ = 4	Κ = 10	Π = 16	Χ = 22
Ε = 5	Λ = 11	Ρ = 17	Ψ = 23
Ζ = 6	Μ = 12	Σ = 18	Ω = 24.

Huius rei exemplum praestant σύμβολα ἠλιαστικά (C. I. n. 207-210. Diar. Archaeol. Hal. 1837. n. 6. 7. coll. Schol. ad Aristoph. Plut. 277.) in quibus numeratio haec est:

Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ζ	Η	Θ	Ι	Κ
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10.

Etenim sex millia iudicum in *decem* dividebantur curias quingenorum hominum; mille extra has curias relinquebantur; et curiae illae, quae a locis, in quibus iudicia habebantur, distinguendae sunt, litteris Α Β Γ usque ad Κ designabantur (Vid. Schoemann. de sortitione iudicum ap. Athen. Gryphisw. 1820.). Ad eandemque rationem Alexandrinorum aetas Homeri insignivit rhapsodias.

3. Sed ad calculum haec numerorum consignatio revocari non potuit. Itaque ventum est ad alphabetum illud, in quo βαῦ et κόππα suis locis relicta et σὰν i. e. σαυπῖ (vid. p. 16.) post ultimam alphabeti litteram additum faciliorem computandi viam commonstrarunt.

Α = 1	Ι = 10	Ρ = 100
Β = 2	Κ = 20	Σ = 200
Γ = 3	Λ = 30	Τ = 300
Δ = 4	Μ = 40	Υ = 400
Ε = 5	Ν = 50	Φ = 500
Ϛ = 6	Ξ = 60	Χ = 600
Ζ = 7	Ο = 70	Ψ = 700
Η = 8	Π = 80	Ω = 800
Θ = 9	Ϙ = 90	ϡ = 900.

Ita usque ad denarium fiebat supputando progressio et primae novem litterae unitatibus, quae intermediae sunt novem decadibus, extremae item novem centenariis designandis inserviebant. Atque iisdem characteribus adiectâ ad latus obliquâ lineolâ (*) vis millenarii dabatur.

(*) Lineola, ubi res ambigua non est, omitti solet. v. C. I. 2758. Alias pro eo siglum est Z elemento millia designanti praemitti solitum, C. I. 1992. 3265.

Haec igitur numeralium notarum series quo tempore primum coepta sit usurpari, definire non licet. Satis antiquam esse non EI Delphici templi foribus inscriptum docet (id quod sibi visus est vidisse Corsinus Nott. Gr. p. XXVI.), sed ipse Phoeniciarum litterarum usus. Nec mirum videri potest, quid sit quod βαῦ et κόππα suis relicta locis sint, σὰν non item. Illa enim in alphabetis gentium Doricarum retenta sunt vel post receptam hanc computandi rationem, σὰν autem in alphabeto graeco haud scio an non diu obtinuerit eâ vi, quâ fuit in alphabeto Phoenicio. Nihiloverominus hoc quoque ex antiquo usu resedit in re equestri (σαμφόρας, vid. p. 16.) quamquam formâ mutatâ, ut comparatis inter ipsos titulis C.I. n. 2655. et 1145. facile intelligi possit hanc computandi rationem Graecis usitatam fuisse vel eâ aetate, quâ decadica numeratio vulgo obtinuit. Sed in monumentis publicis secundo ante Christianam epocham saeculo comparet; ac papyros Aegyptios consideranti, imperium Macedonicum hunc quoque usum praeivisse populis videbitur. Lapis certe Halicarnassensis C.I. 2655., quem antiquissimum iudicamus eorum lapidum, in quibus haec ratio obtinet, post dominationem Romanorum conceptus videtur. Hoc autem recentior est titulus Atticus C. Inscr. 523. quem Boeckhius aetatem Imperatorum vix superare iudicavit.

Constat numeros interdum a dexterâ ad sinistram decrescentes scribi. Vid. Inscriptt. Tauromm. n. 87. coll. Herodot. VII, 184. pr. Quae ratio, ubi notis expressi numeri sunt, quum in Graeciâ et adiacentibus terris, tum maxime in Oriente satis frequens est. Itaque cum denario quum vulgo ita componantur numeri, ut minorem maior antecedat: IA (11). IB (12). IΓ (13). IΔ (14). IE (15). IC (16). IZ (17). IH (18). IΘ (19). n. 121. C. Inscr. 2655. non inusitata altera ratio est, quâ minor numerus praemittitur, ut: AI (11). BI (12). ΓI (13). ΔI (14). EI (15). CI (16). ZI (17). HI (18). ΘI (19). V. tit. Sicil. ap. Grut. p. 210. coll. p. 495. 448. 1. C. I. n. 2059. 3208. 523. et ibid. n. 1894. ubi ΓΦ, nisi siglum ibi interpunctionis est. Similiter numeros maiores compositos praebent tituli Thraciae, ut C.I. 1970. CΠP (a. 186). n. 1971. ϚϘP (a. 196). n. 1965. ZC (a. 207) et in vasculo ap. Cepos effosso (Pallas Itin. Russ. merid. II. p. 241.) AΠC (a. 281). C.I. n. 1970. BT (a. 302). n. 2108.c ΔKY (a. 424). n. 2109.c ΘΠY (a. 489). n. 2109.b ΘΛΦ (a. 539). cf. ibid. tit. Megar. n. 1062.

Denique in papyris ex aetate Ptolemaeorum, in quibus ut plurimum talentis computatur, siglum talenti est TΛ (Journ. d. Sav. 1833. p. 330. sq.), drachmae ⊢ ut in Atticis antiquioribus (ibid. 1828. p. 483.). In Atticis

autem exterisque titulis aetatis Imperatorum denariis omnis fit computatio, quorum ut ap. Latinos (v. Marini Act fratr. Arv. p. 400.) ita ap. Graecos siglum est ✱. C.I. n. 2758. (cf. 2043. 3031. 1786. 1992. 951.) vel ✱ n. 3400. (*)

His quam potuimus brevissime expositis indicem subiunximus numeralium notarum, ex quo, quid praestent lapides, facilius intelligatur. Ulteriora ex libris scriptis peti possunt. cf. Ritschl. Bibl. Alexandr. p. 120. not. Ceterum nonnulla his cognata vid. Cap. IV. 1.

1. A vel ·A· vel Ā, εἷς, μία, ἕν. Murator. p. 1165. 10. p. 1704. 7. coll. Grut. p. 672. 13. — πρότερος n. 103. — πρῶτος C. I. 245. Saepe TO Ā. (τὸ πρῶτον). — ἅπαξ C. I. 2889.
2. B vel B̄ vel ·B·, δύο C. I. 523. — δεύτερος n. 103. 105. C. I. 523. 191. Saepe TO B̄ vel Ṫ B̄ (i. e. τὸ δεύτερον) n. 121. C. I. 2737. ex aetate Antonii Triumviri. — δίς ib. 1068.
3. Γ vel Γ̄, τρεῖς, τρία, Grut. p. 730. 6. — τρίτος C. I. 245. Saepe TO Γ̄ (i. e. τὸ τρίτον) n. 124. C. I. 2737. 2762. — τρίς n. 133. C. I. 1068.
4. Δ vel Δ̄, τέσσαρες, τέσσαρα, in tit. Aegypt. ap. Letr. Rech. p. 264. — τέταρτος et saepe TO Δ̄ (i. e. τὸ τέταρτον) n. 140. C. I. 2059. — τετράκις ib. 1068.
5. E vel Ē, πέντε, C. I. 2250. — πέμπτος et saepe TO Ē (i. e. τὸ πέμπτον) n. 121. — πεντάκις C. I. 2889.
6. Ϲ̄, ἕξ et ἕκτος, C. I. 2655. 1970. et in tit. Sicul. ap. Grut. p. 210. Hinc nata forma vulgaris Ϛ C. I. 1971. 3208. vel Ϛ ap. Ross. Inscr. inedd. I. n. 42. (**) cf. C. I. 272. Journ. d. Sav. 1833. p. 330. sq. Hoc ἐπίσημον quas formas habeat in nummis, exponit Eckh. D. N. IV. p. 383. sq. Saepe TO Ϛ̄ (i. e. τὸ ἕκτον). — ἑξάκις Marm. Oxon. p. 70. 3.
7. Z̄, ἑπτά et ἕβδομος, C. I. 2655. Saepe TO Z̄ (i. e. τὸ ἕβδομον) n. 135. in quo articulus minus recte deest tit. Laodic. ap. Letr. Rech. p. 428.
8. H̄, ὀκτώ et ὄγδοος, C. I. 2655. 523. 190. Saepe TO H̄ (i. e. τὸ ὄγδοον) ib. 1305.
9. Θ̄, ἐννέα et ἔνατος, n. 123. C. I. 2655. Saepe TO Θ̄ (i. e. τὸ ἔνατον) ib. 1305.

(*) Memorabilis est multae designatio in tit. Eumen. ap. Arundell. (Itin. VII. eccles. As. in tab. lithogr. sine numero) et siglis et verbis expressa: ✱/ΒΦ δισχίλια πεντακόσια; cum quo conferri potest nummus Alexandri M. (Β′. δίς) Eckh. D. N. IV. p. 295.

(**) Hâc formâ litteras στ in nomine ΧΡΕΙΣΤΟΣ a Marco Haeresiarchâ expressas fuisse significat Irenaeus Georg. Evang. Ioh. praef. p. 50. 51. V. Kopp. Pal. cr. P. III. Vol. I. §. 191. Sed casu tantum forma illa (στίγμα) cum notâ numerali congruit. Cf. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 385.

10. I̅, δέκα et δέκατος, C.I. 2655. Et ΤΟ Ι̅ (τὸ δέκατον) n. 124.
20. K̅, εἴκοσι et εἰκοστός, C.I. 1058. 2655. 523.
30. Λ̅, τριάκοντα etc. C.I. 2655.
40. M̅, τεσσαράκοντα etc. C.I. 2758.
50. N̅, πεντήκοντα etc. n. 113. C.I. 2758.
60. Ξ̅, ἑξήκοντα etc. Ross. Inscr. gr. inedd. I. n. 42. C.I. 3148.
70. O̅, ἑβδομήκοντα etc. C.I. 2758.
80. Π̅, ὀγδοήκοντα etc. ib. 2758.
90. Ϙ̅, ἐννενήκοντα etc. in tit. Panticap. Ephem. Odess. a. 1829. n. 28. ΘϘΥ̅ (a. 499.); in tit. Thrac. C.I. 1971. ubi diserte ℞ϘΡ̅ (a. 196.), et in tit. Pelop. n. 117. ubi ΡϘΔ̅ (a. 194.) cf. C.I. 3440. Hoc ἐπίσημον quas formas habeat in nummis, exponit Eckh. D. N. IV. p. 390.
100. P̅, ἑκατὸν etc. n. 113. 117. C.I. 157. 1297. 2758.
200. Σ̅, διακόσια etc. n. 119. 123. C.I. 2758.
300. T̅, τριακόσια etc. ib. 2758.
400. Y̅, τετρακόσια etc. n. 123. C.I. 2758.
500. Φ̅, πεντακόσια etc. ib. 2758.
600. X̅, ἑξακόσια etc. n. 102. C.I. 2758.
700. Ψ̅, ἑπτακόσια etc. ib. 2758.
800. Ω̅, ὀκτακόσια etc. ib. 2758.
900. ϡ, ἐννακόσια. Non reperitur hoc ἐπίσημον neque in nummis (Eckh. D. N. IV. p. 393.) neque in lapide. In papyro quodam Aegyptiaco Mus. Reg. Paris. habetur ϡ (v. Journ. d. Sav. a. 1828. p. 483.).
1000. /A, χίλια, C.I. 2758. ✱A.
2000. /B, δισχίλια, ib. 1973. 2758. ✱B. cf. Arund. Itin. VII. Eccl. As. in tab. lithogr. sine numero, ubi ✱/BΦ et C.I. 3318.
3000. /Γ, τρισχίλια, C.I. 2758. ✱ΓΣΝ̅ (i. e. 3250). C.I. 3419. /Γ.
4000. /Δ, τετρακισχίλια. Tab. Borgian. ubi ΕΠΩΝ]/ΔΥ (i. e. ἐπῶν 4400) ex probabili conjecturâ. Welck. Cycl. p. 37.
5000. /E, πεντακισχίλια, C.I. 2782. 3385. cf. 3387.
6000. /Ϛ, ἑξακισχίλια, C.I. 2846. ✱Ϛ. In tab. Borgian. /ϚΦ (6500) et /ϚX (6600).
7000. /Z, ἑπτακισχίλια.
8000. /H, ὀκτακισχίλια.
9000. /Θ, ἐννακισχίλια. Tab. Borgian. /ΘΡ (i. e. 9100).

10,000. M vel $\overset{Y}{M}$, μυριάς et μύρια. C.I. n.2782. $\overset{Y}{M}$ΙΑ (i.e. μυριάδες ια'.) cf. 2721 et 3148. ubi praeterea $\hat{M}$ (i.e. μυριὰς μία) et $\overset{B}{M}$ (i.e. μυριάδε δύο). Ib. n. 1973. $\overset{Y}{M}$/B (i.e. μύρια καὶ δισχίλια). cf. 3419.

CAPUT II.

DE DUCTIBUS LIGATIS.

1. Ligaturae usus in notis numeralibus satis antiquus est. Litterarum ligatarum exemplum antiquissimum dixeris superesse in lepore Samio C.I. 2247, ubi ΓΡΙΗΛΗΙ pro ΓΡΙΗΝΗΙ, sed hoc casu potius natum quam de industriâ factum videtur; cf. n. 44. Nec C.I. 126 ΟΠΛΑΘΗΚΗ aliud nisi Fourmonti sive lusus sive incuria est; cf. n. 53. Mittimus titulos Fourmonti spurios C.I. 46. sqq. monogrammatis et litteris ligatis abundantes. Nam ligari coeptae sunt litterae aetate Imperatorum, nec vero semper vel ubique, sed prout usus consuetudoque singulorum hominum ferebat.

2. Litterae ligantur aut iuxta positae, ut C.I. 227. *b.* ϹΤΡΑΤΟΝΕΙΚΟϹ (Στρατόνεικος), ibid. 2007 ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣ (ἐπιμεληθέντος), ibid. 2061 ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ ΩϹ (τὴν γνώμην ὡς) etc. aut intus, ut C.I. 2007 ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ, ib. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΥΙΟΥ (Διογένους υἱοῦ), ib. 1237 ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ (Εὐκλείδας), ib. 2007 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝ (ἀγωνοθέτην). cf. supra n. 104. 105. 136. 150. et Corp. Inscr. 193. 695. 1064. 1345. 1888. 1926. 1929. 1930. *d.* 1943. 1944. 1956. 1969. 1972. 1980. 1981. 1999. 2022. 2024. 2026. 2043. 2050. 2392. 2690. 2717. 2821. 2954. 3082. etc. (*)

3. Hinc effectum est genus monogrammatum satis illud frequens in nummis v. Eckhel. D. N. I. p. XCIV. sq. Decurtatis enim nominibus binae vel plures litterae initiales altera in alterâ ponuntur vel etiam supra, ut Ṁ (Πόπλιος Μέμμιος) C.I. 1241. et ΜΑ (Μάρκος Αὐρήλιος) ib. 569. Sed sunt quaedam monogrammata etiam difficiliora; quo pertinet ⳨ (i.e. ΣΕΡ vel ΣΡ) in ansâ amphorae Olbiae repertâ C.I. 2085. *f.* quod videtur siglum esse urbis Chersonesi (cf. C.I. 2103. *d.*) et alia monogrammata civitatum, v. Montef. Pal. Gr. p. 144. Obscura sunt C.I. 1341 ΕΙ, ib. 1347 ΓΙ. Ross. Inscr. inedd. I. n. 22 ΑΥ. Nec magis liquet, quid sibi velint singulae litterae in

(*) Ductuum ligatorum ratio in multis faciliorem reddit emendationem. Sic C.I. 1185 Boeckhius ΑΝΕΙΚΗΤΟΝ scribendum vidit pro ΝΕΙΚΗΤΟΝ, ib. 1327 vs. 7. ΤΩΝΤΑΦΟΝΙ ΚΑΙΚ[Α]ΣΑΝΤΩΝ pro ΤΩΝΑΦΟΛΙΚΔΙΚΣΑΝΩΝ cf. ib. 1947. 1988. 2309. 2402. 2820.

lapidibus quadratis incisae, ut Ꞧ, ⩚Δ, Φ ap. Ross. l. c. n. 48. Denique pro monogrammate habemus ductum illum in tesserâ Atticâ App. I. p. 344.

CAPUT III.

DE VOCABULIS DECURTATIS.

Vocabulorum decurtatorum usum veteribus Graecis notum fuisse scriptores testantur. Sic Xenophon Hist. gr. IV. 4. 10. Sicyonios litteram Σ, Eustathius Il. B. Lacedaemonios litteram Λ clypeis inscripsisse refert. Cf. Xenoph. l. c. VII. 5. 20. De nummis v. Eckhel. D. N. I. p. LXXXVII. sq. Antiquissimum exemplum vocis decurtatae in laminâ aureâ exstat ab Avellinio publicatâ Mus. Rhen. III. 4. p. 581. sq. in quâ quod legitur TM (i. e. TΣ) Welckero videbatur τριστέμνου esse; de quo certe dubitari potest. Satis antiquus etiam titulus est Cephal. C. I. 1928. in quo ꟻ RꟻT fortasse Ἐρετριεὺς est. Huc retulerim tit. Teg. ap. Ross. Inscr. inedd. I. n. 7. nisi antiquitatem affectat. Atque in Atticis quidem ante Euclidem hinc inde scripturae compendia habentur, ut n. 52. ex Ol. 86, 2. ΠΕΡΚΟΣΙ (Περκώσιοι) et ΕΧΣΙ (ἐξ Ἰκάρου); C. I. 169. col. I. 42. ΤΡΙΕ (τριήραρχος), ib. col. III. 54. ΦΥΛΑΡΧ (φύλαρχος). Sed increbuisse hic usus praesertim in catalogis post Euclidem videtur. Cuius rei quum in titulis recens repertis insignia exempla deprehendantur, visum est indices duos adornare, quorum in altero sigla congereremus ex inscriptionibus ante dominationem Romanam exaratis, altero reliquas notas ex aetate Romanâ eo, quo supra diximus, ordine persequeremur. Priore autem indice, quem inprimis magnae illae de navalibus Atheniensium locupletarunt inscriptiones (v. Boeckh. Urkunden über das Seewesen d. Athen.) nihil obstat, quominus usum aetatis Demosthenicae repraesentari putemus.

INDEX SIGLORUM

EX AETATE ANTE DOMINATIONEM ROMANAM.

ΑΓΓΕ Ἀγγελῆθεν Nav. VIII. *b*. 15. X. *f*. 8.

ΑΓΓΕΛ: Ἀγγελῆθεν ib. XVII. *a*. 146.

ΑΓΓΕΛΗ: Ἀγγελῆθεν ib. XVI. *c*, 98.

ΑΓΝ Ἁγνούσιος C. I. 730.

ΑΓΝΟ Ἁγνούσιος Nav. XIV. *d*. 59.

ΑΓΝΟΥΣΙ: Ἁγνούσιος ib. X. *e*. 41. 102. XVI. *b*. 210.

ΑΔΟ ἀδόκιμος vel ἀδόκιμοι ib. VII. *a*. 28. 40. 49. 52. VIII. *a*. 12.

ΑΔΟΚΙ ἀδόκιμος vel ἀδόκιμοι Nav. I. *a*. 11. 19. III. *a*. 16. 18. VI. *a*. 56. VII. *a*. 29. 31. 33. 35. 37. 39. 50. 54. 56. 58. 60. VII. *b*. 23. 43. 49. 50. 64. VIII. *a*. 5. 7. 9. 11. VIII. *b*. 4. 7. 9. 11. 12. 20. 21. 22. XIV. *b*. 86.

ΑΔΟΚΙΜ ἀδόκιμοι ib. VI. *a*. 47. 48. XIV. *b*. 91.

ΑΘΜΟ: Ἀθμονεύς ib. X. *e*. 75. XIV. *a*. 135. XVI. *c*. 58. C. I. 162.

ΑΘΜΟΝ Ἀθμονεύς Nav. X. *d*. 75.

ΑΙ tribus Lacon. in tab. Heracl. v. Mazoch.

ΑΙΞΩ Αἰξωνεύς Nav. X. *d*. 79.

ΑΙΞΩΝΕΥ Αἰξωνεύς ib. X. *f*. 15.

ΑΙΣΧΡΩ Αἴσχρωνος C. I. 1513.

ΑΚΑ / ΑΚΑΤΕΙ } ἀκάτειον vel ἀκατείους Nav. IV. *h*. 55. VII. *a*. 49. 50. VIII. *a*. 12. VIII. *b*. 12. 22.

ΑΛΑΙ Ἁλαιεύς ib. I. *a*. 71. III. *b*. 14. X. *e*. 47.

ΑΛΑΙΕ Ἁλαιεύς ib. X. *b*. 169.

ΑΛΚΙΜΑΧ: Ἀλκίμαχος ib. XIV. *b*. 41.

ΑΛΚΙΣΘΕΝΕ Ἀλκισθένεος C. I. 1513.

ΑΛΩ Ἀλωπεκῆθεν Nav. IV. *h*. 27.

ΑΛΩΠ: Ἀλωπεκῆθεν ib. XVII. *b*. 54.

ΑΛΩΠΕ Ἀλωπεκῆθεν ib. III. *b*. 6. X. *c*. 73. X. *d*. 140. X. *b*. 153.

ΑΛΩΠΕΚΗ Ἀλωπεκῆθεν ib. X. *c*. 54.

ΑΜΑΞΑΝ: Ἀμαξαντεύς ib. X. *c*. 155.

ΑΜΦΙΤΡ: Ἀμφιτροπῆθεν ib. X. *e*. 25.

ΑΜΦΙΤΡΟ: Ἀμφιτροπῆθεν ib. XVI. *c*. 150.

ΑΜΦΙΤΡΟΠ: Ἀμφιτροπῆθεν ib. XVI. *c*. 139. XVII. *a*. 98.

ΑΜΦΙΤΡΟΠΗ: Ἀμφιτροπῆθεν ib. XIII. *c*. 114.

ΑΝΑΓ: Ἀναγυράσιος ib. X. *e*. 125.

ΑΝΑΓΥ Ἀναγυράσιος ib. IV. *f*. 65. VII. *b*. 43. X. *b*. 71. XIV. *d*. 200.

ΑΝΑΓΥΡ Ἀναγυράσιος ib. X. *b*. 140. XV. *b*. et XVI. *a*. 145. ΑΝΑΓΥΡ: ib. XVII. *c*. 134.

ΑΝΑΓ[ΥΡΑ] Ἀναγυράσιος Nav. XII. 6.

ΑΝΑΓΥΡΑΣΙ Ἀναγυράσιος ib. XIII. *c*. 61.

ΑΝΑΦ Ἀναφλύστιος ib. XIV. *c*. 135.

ΑΝΑΦΛ: Ἀναφλύστιος ib. XIV. *d*. 118. 201.

ΑΝΑΦΛΥ Ἀναφλύστιος ib. X. *b*. 167. XI. *c*. 1. XIII. *c*. 15. XIV. *c*. 126. 194. 226. XIV. *d*. 36. 96. 162. 174. 180.

ΑΝΑΦΛΥΣ Ἀναφλύστιος ib. XV. *b*. et XVI. *a*. 218. XVI. *b*. 39. 40.

ΑΝΑΦΛΥΣΤ: Ἀναφλύστιος ib. X. *e*. 72. XIII. *c*. 62. (Corr. XV. *b*. et XVI. *a*. 102. 130. 161. 175. 178.

ΑΝΑΦΛΥΣΤΙ Ἀναφλύστιος Nav. III. *b*. 12. X. *c*. 39. XIII. *a*. 56.

ΑΝΕΠΙΚΛ ἀνεπικλήρωτος ib. II. 22.

ΑΝΕΠΙΚΛΗ ἀνεπικλήρωτος ib. II. 11. 14. 19. 20.

ΑΝΕΠΙΚΛΗΡΩ ἀνεπικλήρωτος ib. II. 13. 21.

ΑΠΙΩΝ Ἀπίωνος C. I. 2266. fin.

ΑΡ: ἄρχοντος Nav. X. c. 165. X. *d*. 61.

ΑΡΑΦΗ: Ἀραφήνιος ib. XVI. *b*. 224. X. *c*. 163.

ΑΡΑΦΗΝ: Ἀραφήνιος ib. XVI. *c*. 116.

ΑΡΓΥΡ ἀργυρίου ib. VI. *e*. 22.

ΑΡΕ Ἀρέτωνος vel simile C. I. 164.

ΑΡΙ Ἀρίστωνος vel simile C. I. 164.

ΑΡΙΣΤΙΩΝ Ἀριστίωνος C. I. 164.

ΑΡΙΣΤΟ Ἀριστοτέλεος ib. 1513.

ΑΡΧ: ἄρχοντος Nav. X. *c*. 146. XIV. *d*. 95.

ΑΡΧΟΝ ἄρχοντος ib. V. *d*. 63. IX. *c*. 29. X. *d*. 57. 77. 81. XI. *b*. 18. XII. 13. XIV. *d*. 208. 211. XV. *b*. et XVI. *a*. 121. ΑΡΧΟΝ: X. *d*. 121. 127. 131. 143.

ΑΡΧΟΝΤ ἄρχοντος ib. XI. *c*. 59. XIV. *c*. 86. XIV. *d*. 143. 171. 192. 223.

ΑΡΧΟΝΤΟ ἄρχοντος ib. XIV. *d*. 147.

ΑΣΚΩ ἀσκώματα vel ἀσκωμάτων ib. II. 8. 11. 14. 19. 20. 21. 22. 24.

ΑΣΤΥΝΟ vel ΑΣΤΥΝΟΜ ἀστυνόμου in ansis vasorum coctorum et lateribus C. I. 2085. 2085. *b.* 2085. *d.* 2085. *e.* 2085. *g.*

ΑΥΡ Αὐρίδης Nav. V. *d.* 6.

ΑΦΙ Ἀφιδναῖος ib. XIV. *b.* 43.

ΑΦΙΔ: Ἀφιδναῖος ib. XVII. *b.* 21.

ΑΦΙΔΝ: Ἀφιδναῖος ib. XVI. *c.* 102.

ΑΦΙΔΝΑΙ Ἀφιδναῖος ib. X. *b.* 50. 59. 88. 115. 130. XVI. *c.* 4. XVII. *a.* 15.

ΑΧΑΡ Ἀχαρνεύς ib. II. 2. XIII. *c.* 64. *d.* 115. XIV. *d.* 136. 226. (Corr. XV. *b.* et XVI. *a.* 104. 190.) ΑΧΑΡ: X. *e.* 91. XIII. *a.* 21. 45. 68. XIV. *d.* 40. XVII. *a.* 152.

ΑΧΑΡΝ: Ἀχαρνεύς Nav. XVI. *b.* 41. 192. XVII. *a.* 27. 29. 97.

ΑΧΑΡΝΕ: Ἀχαρνεύς ib. X. *e.* 45.

ΑΧΑΡΝΕΥ Ἀχαρνεύς ib. X. *e.* 99.

ΒΑΤΗ Βατῆθεν ib. X. *f.* 39.

ΒΟΥΤΑΔ Βουτάδης ib. X. *f.* 38.

ΒΟΥΤΑΔΗ Βουτάδης ib. X. *d.* 69.

ΓΑΡΓ: Γαργήττιος ib. X. *e.* 110.

ΓΑΡΓΗΤ: Γαργήττιος ib. XVI. *c.* 152.

ΓΑΡΓΗΤΤ: Γαργήττιος ib. XIV. *d.* 11. (Corr. XI. *a.* 53. XV. *b.* et XVI. *a.* 115.)

ΓΑΡΓΗΤΤΙ Γαργήττιος Nav. II. 15. 26. XIII. *a.* 158. XIV. *a.* 26. XIV. *d.* 122. (Corr. XV. *b.* et XVI. *a.* 55. 183.). ΓΑΡΓΗΤΤΙ: ib. XIV. *d.* 58.

ϹΕ tribus Lacon. in tab. Heracl. v. Mazoch.

ΓΟΡΤΥ Γορτύνιος C. I. 1513.

ΓΡ ante denominationem ἀγορανόμων C. I. 2266. videtur significare aediles scripsisse decretum de operis locatione.

ΔΕ δεομένη Nav. VII. *a.* 41.

ΔΕΙ fort. Δεινία C. I. 1513.

ΔΕΙΡΑΔΙΩ: Δειραδιώτης Nav. XIV. *d.* 21. cf. XV. *b.* et XVI. *a.* 92.

ΔΕΚΕΛΕ Δεκελεύς ib. XIV. *c.* 209.

ΔΕΞΙ Δεξικράτεος C. I. 1513.

ΔΕΟ δεομένη Nav. VII. *a.* 61. VII. *b.* 16. 29. 39. 45. 58. VIII. *a.* 14. VIII. *b.* 14.

ΔΕΥ: δεύτερος C. I. 231.

ΔΙΑΣΥΓ obscurum Nav. XVII. *a.* 149.

ΔΙΟ Διοδότου C. I. 2266. fin.

ΔΟΚ δόκιμοι Nav. VII. *b.* 21. IX. *b.* 20. IX. *c.* 32.

ΔΟΚΙ δόκιμοι vel δόκιμα ib. I. *a.* 15. IX. *b.* 24. 40. IX. *c.* 18.

ΔΟΚΙΜ δόκιμος vel δόκιμοι ib. VI. *a.* 57. 58. IX. *a.* 21. *b.* 15. 23. 28. 30. 33. 40. IX. *c.* 14. 17. XIV. *a.* 23. XIV. *b.* 45.

ΔΟΚΙΜΟ δόκιμος etc. ib. IX. *b.* 12. 32. IX. *c.* 16.

Ε vid. Ε Θ et Θ Ε

ΕΑΥ subest nomen patris C. I. 1513.

ΕΓΛΥ: ἐγλυθέντων Nav. XIV. *a.* 85.

ΕΓΜΥΡΡΙ ἐγ Μυῤῥινούττης ib. XIV. *b.* 41.

ΕΓΜΥΡΡΙΝΟΥΤ: ἐγ Μυῤῥινούττης ib. XVI. *b.* 47. 62.

ΕΓΜΥΡΡΙΝΟΥΤΤ ἐγ Μυῤῥινούττης ib. XIV. *c.* 162. 176. XVI. *b.* 55.

ΕΔ: ἔδωκε ib. XIV. *b.* 44.

Ε Θ ἐπικουρίοις θεοῖς C. I. 158. cf. ib. 213.

ΕΚΑΛΗ Ἑκάληθεν Nav. X. *c.* 118. 105. X. *b.* 132.

ΕΚΚΕΡ ἐκ Κεραμέων ib. X. *f.* 13.

ΕΚΚΕΡΑ ἐκ Κεραμέων ib. X. *f.* 26.

ΕΚΚΕΡΑΜ: ἐκ Κεραμέων ib. XVI. *c.* 69. cf. IV. *f.* 41.

ΕΚΚΕΡΑ[ΜΕ] ἐκ Κεραμέων ib. X. *a.* 31.

ΕΚΚΗΔ ἐκ Κηδῶν ib. X. *c.* 56.

ΕΛΑΙΟΥ Ἐλαιούσιος ib. X. *d.* 114.

ΕΛΕΥ Ἐλευσίνιος ib. IV. *f.* 27. XIV. *d.* 100. XV. *b.* et XVI. *a.* 163.

ΕΛΕΥΣΙ: Ἐλευσίνιος id. IV. *f.* 62. X. *d.* 118. X. *e.* 134 XVII. *c.* 6.

ΚΕΦΑΛΗ: Κεφαλῆθεν Nav. XVI. b. 227. XVII. c. 8.

ΚΗΦΙ Κηφισιεύς ib. VII. b. 47.

ΚΗΦΙΣΙ Κηφισιεύς ib. XIV. e. 47.

ΚΙΚΥΝ Κικυννεύς ib. XIV. a. 46.

ΚΛΕΜΑ fort. Κλειμάχου (i. e. Κλεομάχου) in tesserâ iudiciali Diar. Archaeol. Hal. 1837. n. 6. De forma conferri potest Κλειγένης (i. e. Κλεογένης) p. 142.

ΚΛΗΡΟΝΟΜ: κληρονόμος Nav. X. c. 154. XIV. c. 51.

ΚΝ tribus Lacon. in tab. Heracl. Κυνόσουρα ut putant, v. Mazoch.

ΚΟΘΩ: Κοθωκίδης Nav. XVII. b. 64.

ΚΟΘΩΚΙ Κοθωκίδης ib. X. d. 65. XVII. b. 15.

ΚΟΛΛΥ Κολλυτεύς ib. IV. h. 11. X. c. 166. X. f. 37.

ΚΟΠΡΕΙ Κόπρειος ib. X. d. 107. X. e. 101. XIV. a. 6. 28.

ΚΡΙΩΕ Κριωεύς ib. X. c. 108.

ΚΥΔΑΘ Κυδαθηναιεύς ib. X. f. 10.

ΚΥΔΑΘΗ: Κυδαθηναιεύς ib. XIV. a. 155. XIV. c. 37. 64. 170. 225. XVI. b. 106. XVII. a. 58.

ΚΥΔΑΘΗ[Ν] Κυδαθηναιεύς ib. VII. b. 25.

ΚΥΔΑΝ[Τ] Κυδαντίδης ib. XV. b. et XVI. a. 171.

ΚΥΔΑΝΤΙ: Κυδαντίδης ib. XIV. d. 114. XVI. c. 113.

ΚΥΔΑΝΤΙΔ Κυδαντίδης ib. XI. b. 1.

ΚΥΘΗΡ: Κυθήριος ib. XIV. d. 94. XVII. a. 120. cf. XV. b. et XVI. a. 159.

ΚΥΘΗΡΙ: Κυθήριος ib. XVII. a. 96.

ΚΥΘΗΡΡ: Κυθήῤῥιος ib. X. c. 68.

ΚΥΘΗΡΡΙ Κυθήῤῥιος ib. XI. b. 25.

ΛΑΚΙ: Λακιάδης ib. XVII. c. 93. cf. C. I. 96.

ΛΑΚΡΙ Λακρίτω C. I. 1513.

ΛΑΜ: Λαμπτρεύς Nav. X. e. 30. XVI. c. 171.

ΛΑΜΠ: Λαμπτρεύς ib. X. e. 57.

ΛΑΜΠΤ Λαμπτρεύς ib. IV. f. 24. ΛΑΜΠΤ: X. b. 90. X. c. 74.

ΛΑΜΠΤΡ Λαμπτρεύς ib. II. 27. XIV. a. 4. XV. b. et XVI. a. 187. XIV. d. 32. XVI. b. 202.

ΛΑΜΠΤΡΕ Λαμπτρεύς ib. X. e. 28. XIV. c. 156.

ΛΕ λευκά ib. IV. h. 34.

ΛΕΥ λευκά ib X. a. 63. 162. b. 64. 96.

ΛΕΥΚ λευκά ib. IV. f. 74. IV. h. 15. IX. a. 32. X. a. 135. 148. X. b. 125.

ΛΕΥΚ: λευκά ib. X. c. 174.

ΛΕΥΚΟ Λευκονοεύς ib. XVII. a. 95. 102.

ΜΑΡΑ: Μαραθώνιος ib. X. e. 86.

ΜΑΡΑΘ: Μαραθώνιος ib. X. e. 85. X. f. 17. XV. b. et XVI. a. 151.

ΜΕ tribus Lacon. in tab. Heracl. v. Mazoch.

ΜΕΓ μεγάλων Nav. IV. a. 45. μέγαν et μεγάλας IV. h. 2. 60. 58. X. a. 34. X. b. 107. 121.

ΜΕΓΑ μεγάλαι ib. VII. a. 40. VII. b. 50.

ΜΕΓΑΛ μεγάλαι ib. VII. b. 21.

ΜΕΛΙ: Μελιτεύς ib. XIII. c. 80.

ΜΕΛΙΤ: Μελιτεύς ib. X. d. 83. 89. XIV. c. 61. XIV. d. 202. XIV. e. 89.

ΜΕΛΙΤΕ Μελιτεύς ib. IV. f. 50. X. e. 100. XIII. c. 63.

ΜΕΜΝ Μέμνονος C. I. 164.

ΜΝΔ i. e. Μ Ν Δ Boeckhio iudice μέγας, νέος Διόνυσος C. I. 2278.

ΜΥΡΡΙ: Μυῤῥινούσιος Nav. I. a. 4. II. 41. XI. a. 81. XIV. e. 158. 172.

ΜΥΡΡΙΝ: Μυῤῥινούσιος ib. XVI. b. 44. 59. 67. cf. XIV. e. 145.

ΜΥΡΡΙΝΟΥ Μυῤῥινούσιος ib. XIV. c. 144.

ΝΑ: ναῦς ib. XIV. b. 93.

et XVI. a. 147. 188. 190. XVI. b. 41. XVII. a 57. 102. 120.

ΣΥΝΤΡΙΗΡΑΡΧ: συντριήραρχος vel συντριήραρχοι Nav. XIII. a. 44. XVII. a. 22. 27. 38.

ΣΥΝ[ΤΡΙΗΡΑΡΧ]Ο συντριήραρχος ib. XIII. a. 143.

[Σ]ΥΓΑ[Λ]Η Συπαλήττιος ib. X. b. 42.

ΣΥΦΙ Boeckhio iudice Σύ[ρ]ιος C. I. 1513.

ΣΦΗΤΤΙ: Σφήττιος Nav. XVII. a. 12.

ΤΕ τέρμων in tit. Sicil. ap. Grut. p. 210.

ΤΕ: τέταρτος C. I. 231.

ΤΛ v. supra p. 350.

ΤΕΙΘΡΑ: Τειθράσιος Nav. XVII. a. 97.

Τ[ΕΙΘ]ΡΑΣΙ Τειθράσιος ib. XIII. a. 43.

ΤΕΤΡΗ: et ΤΕΤΡΗΡ: τετρήρεις ib. XIII. b. 70. 71.

ΤΕΥΘΡ Τευθρανίας C. I. 2085. c.

ΤΙΜΟ Τιμοκράτους ib. 2266. fin.

ΤΡΙ: τρίτος ib. 231.

ΤΡΙ τρίχινα Nav. IV. h. 8.

ΤΡΙΗ τριήραρχος ib. II. 27. 29. 39. 42. 45. 88. IV. f. 40.

ΤΡΙΗΡ τριήραρχος ib. II. 20.

ΤΡΙΗΡΑΡ τριήραρχος ib. II. 26. 29. 41. V. d. 15. XV. b. et XVI. a. 111. XVII. a. 21. 26. 119.

ΤΡΙΗΡΑΡΧ τριήραρχος Nav. XIII. a. 19. XIV. d. 51. 175. XV. b. et XVI. a. 166. XVII. a. 37. 56. 101.

[ΤΡΙΚΟ]Ρ Τρικορύσιος Nav. XVI. c. 101.

ΤΡΙΚΟΡΥ Τρικορύσιος ib. VII. b. 31. X. c. 130. Cf. tess. iud. in Diar. Archaeol. Hal. 1837. p. 102. n. 6.

ΤΡΙΚΟΡΥΣ: Τρικορύσιος ib. XVI. c. 51.

ΤΡΙΚΟΡΥΣΙ: Τρικορύσιος Nav. XVI. c. 57.

ΤΡΙΧ: τρίχινα ib. X. c. 175. X. a. 163. X. b. 88.

ΤΡΙΧΙ τρίχινα ib. IV. f. 38. 46. 58. 75. IV. h. 16. IX. a. 12. 33. X. a. 64. 112. 131. 148. X. b. 65. 97. 111. 126. 159. 171. XIII. d. 127.

ΤΡΙΧΙΝ τρίχινα ib. IX. c. 24. X. c. 157.

ΥΓΕ: ὑπεκρίνετο C. I. 231.

ΦΑΛΗΡ Φαληρεύς Nav. XIV. b. 235.

ΦΑΛΗΡΕ Φαληρεύς ib. X. d. 129. X. b. 31. 34. 40.

ΦΗΓ: Φηγαιεύς ib. XVII. b. 55. cf. XV. b. et XVI. a. 112.

ΦΗΓΑΙ: Φηγαιεύς ib. X. c. 148. XIV. d. 54. XVII. c. 147.

ΦΙΛΑ: Φιλαΐδης ib. XIV. b. 44.

ΦΡΕΑ Φρεάῤῥιος ib. XIV. c. 123.

ΦΡΕΑΡ: Φρεάῤῥιος ib. IV. f. 66. X. c. 25. XIV. a. 135. XV. b. et XVI. a. 147. 173. 177. XVII. c. 155.

ΦΡΕΑΡΡ Φρεάῤῥιος ib. XIV. a. 68. XIV. d. 116.

ΦΡΕΑΡΡΙ: Φρεάῤῥιος ib. VII. a. 25. XVI. c. 15. XVI. c. 99.

ΦΥΛΑΣ Φυλάσιος ib. XVI. b. 101.

ΦΥΛΑΣΙ Φυλάσιος ib. XVI. c. 132.

ΧΑΡΙΣΑΝ: Χαρίσανδρος ib. XIV. b. 44.

ΧΟΛΑΡ: Χολαργεύς ib. IV. f. 28. X. c. 88. XVII. a. 114. 154.

ΧΟΛΑΡΓ: Χολαργεύς ib. XIV. a. 148. XVII. a. 30. 39.

ΧΟΛΑΡΓΕ Χολαργεύς ib. XIV. a. 21. 42. 64. 114. 130.

ΩΝ: ὠνητής C. I. 162.

ΩΝΗ: ὠνητής C. I. 162.

INDEX SIGLORUM
EX AETATE ROMANA.

ΑΝΤΩΝΙ Ἀντωνίου in tit. Florent. ap. Reines. Cl. III. n. 36. p. 313.

ΑΠΕ ἀπέδωκεν in tit. Gall. ap. Millin. Ann. encycl. a. 1818. T. VI. p. 150.

ΑΠΕΛ ἀπελεύθερος in tit. Rom. ap. Murat. p. 64. 6. 997. 4. 1618. 10.

ΑΠΕΛΕ ἀπελευθέροις in tit. Rom. ap. Reines. Cl. XVIII. p. 16.

ΑΠΕΛΕΥ ἀπελεύθερος in tit. Rom. ap. Murat. p. 146. 4.

ΑΠΕΛΕΥΘ id. in tit. Rom. ap. Murat. p. 997. 4.

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ id. in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 533.

ΑΠΙ ἀπιόντος C. I. 3028. [1]

ΑΠ Ἀπολλωνίου vel simile C. I. 284.

ΑΠΟΛ Ἀπολλωνίου vel simile in tit. ap. Grut. 1092. 9. — Ἀπολλοδώρου C. I. 272. — Ἀπολλωνιεύς C. I. 275. — ἀπόλωλεν in gemmâ ap. Montef. Ant. expl. T. I. P. I. p. 183. tab. 116. 4.

ΑΠΟΛΛΩ Ἀπολλωνίου C. I. 272.

ΑΠΟΛΛΩΝΙ Ἀπολλώνιος ib. 284.

ΑΠΡ Ἀπριλίων in tit. ap. Grut. p. 148.

ΑΠΡΕΙ Ἀπρειλίων in tit. ap. Grut. p. 140.

ΑΠΡΕΙΛ Ἀπρειλίων in tit. Rom. ap. Grut. p. 177. 6. cf. C. I. 3176.

ΑΡ Ἀρίστωνος vel simile C. I. 305.

ΑΡΕΘ tribus in Marm. Taurom. I. v. n. 87.

ΑΡΙ Ἀρίστωνος vel simile C. I. 305.

ΑΡΚ et ΑΡΚΟΛΥ subest nomen patris C. I. 284.

ΑΡΤΕΜΩ Ἀρτέμωνος C. I. 275.

ΑΡΧ ἀρχιερεύς in tit. Neap. ap. Grut. p. 428. 11.

ΑϹΙΝ tribus in Marm. Taurom. I. v. n. 87.

ΑϹϹΙΤ tribus in Marm. Taurom. I. v. n. 87.

ΑΤΛ Ἀτίλιος C. I. 3108.

ΑΥ Αὐρηλίου ib. 2395. cf. 1268.

ΑΥΓ Αὐγούστου in tit. Florent. ap. Murat. p. 401. 4. — Αὐγούστων in tit. Rom. ibid. p. 1860. 9.

ΑΥΓΓΓ. Αὐγούστων ex coniect. C. I. 1086. cf. ΣΕΒΒΒ.

ΑΥΡ Αὐρήλιος C. I. 189. et saepe. — Αὐρηλία C. I. 1450-53.

ΑΥΡΗ Αὐρηλίου ib. 1456. 1586.

ΑΥΡΗ[Λ] Αὐρήλιος ib. 186. Αὐρηλία ib. 3436.

ΑΥΡϹ Αὐρήλιος in tit. Amas. ap. Grut. p. 1136. 10.

ΑΥΤ Αὐτοκράτορα C. I. 3484. et saepe.

ΑΥΤΟΚΡ Αὐτοκράτορος in tit. Syr.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ Αὐτοκρατόρων in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 429.

ΑΦΙ Ἀφιδναῖος C. I. 275.

ΑΦΡ, ΑΦΡΟ, ΑΦΡΟΔ Ἀφροδισίου ib. 305. 284. 286.

ΑΦΡΟΔΕΙ Ἀφροδεισίου ib. 275.

Α[Φ]ΡΟΔΙΣ Ἀφροδισίου ib. 1211.

ΑΦΡΟΔΙϹΙ Ἀφροδισιεύς ib. 1779.

ΑΧΑΙΜΕΝ Ἀχαιμένους vel simile C. I. 2114. d.

ΑΧΑΡ Ἀχαρνεύς C. I. 606. 275.

ΑΧΑΡΝ Ἀχαρνεύς ib. 303.

Β vid. Ψ. Β.

ΒΑ vel ΒΑΣ vel ΒΑΣΙ Βασιλεύς in tit. Cyzic. ap. Cayl. Rec. II. 3. tab. 71. 72.

ΒΑΣΙΛ Βασιλεῖ in tit. ap. Murat. p. 64. 6.

ΒΑΣΙΛΕΟΔΩ Βασιλεόδωρος C. I. 276.

ΒΕΡ Βερενικίδης ib. 275.

ΒΕΡΕ Βερενικίδης ib. 303.

BEPENEIKI Βερενεικίδης C. I. 303.

BHΣ Βησαιεύς ib. 305. 275.

BHΣAIE Βησαιεύς ib. 276.

B̄I Βιβουλλίου vel Βιβίου ib. 1074.

BO Βουτάδης ib. 305. Haud dubie falsa lectio ib. 272.

Bȣ βουαγός C. I. 1241. — Fort. βουλᾶς ib. 1249.

BOYΛEYT βουλευτῶν ib. 193.

BPIT Βριταννικόν ib. 3481.

BΩMIA subest nomen patris C. I. 272. nisi integrum est Βωμιᾶ a recto Βωμιᾶς.

Γ vid. Ψ. Γ.

Γ̄ s. 'Γ' Γάϊος C. I. 272. 393. et saepe.

Γ̄Ā s. Γ^A Γάϊος ib. 281. 1237. 1253. 1240.

ΓAP Γαργήττιος ib. 275.

ΓAPΓ Γαργήττιος ib. 275.

ΓAPΓHT Γαργήττιος supra n. 103.

ΓAPΓHTT Γαργήττιος C. I. 276.

ΓEΛΛ Γέλλιος ib. 193.

Ꝩ s. Ꝩ ut ΓEP γέροντος et γερουσίας ib. 1249.

ΓEP s. ΓEPM Γερμανικόν ib. 3481.

ΓΛYKY subest nomen patris C. I. 272.

ΓNA Γναῖος in tit. Rom. ap. Murat. p. 1719. 10.

Γ̄N Γνήϊος C. I. 1186. 1500. etc.

ΓOPΔIAN Γορδιανή in sigill. Gordiani vi. Journ. d. Sav. 1730. p. 851.

Γ^P γραμματεύς C. I. 270. (supra n. 103.) 1256. it. Γ^P in tit. Cyzic. ap. Cayl. Rec. II. 3. tab. 71. 72.

ΓPA γραμματεύς C. I. 1241. et alibi.

ΓPAM γραμματεύς in tit. Cyzic. ap. Cayl. Rec. II. 3. tab. 71. 72.

Γ^PΦ s. ΓPAΦ s. Γ^PAΦ s. Γ^PΦYΛAΞ s. Γ^PMΦYΛAΞ γραμματοφύλαξ in titt. Lac. C. I. 1249. 1239. 1304. 1240.

ΓPAMMATOΦ γραμματοφύλαξ ib. 1242.

ΓPAΦ γραφομένῳ in tit. Neap. ap. Grut. p. 428. 8.

Δ vid. Ψ B Δ.

ΔAΣOY· Δασούμιος C. I. 190.

ΔEIΔI Δειδίου ib. 268.

ΔEIP Δειραδιώτης ib. 276.

ΔEK Δεκεμβρίων in tit. ap. Gud. p. 368.

ΔEKENB[P] Δεκενβρίων C. I. 2712.

ΔЄCΠ̊Π̊ δεσποτῶν in tit. ap. Hessel. n. 11.

ΔEY δευτέρα in glande ap. Castell. p. 253.

ΔH δηνάρια C. I. 1289. ubi mire additur siglum ✱ quod idem significat.

ΔHMOK Δημοκράτους C. I. 286.

ΔHNAP δηναρίων in tit. Syr. ap. Murat. praef. p. 65.

ΔIAYΛ δίαυλον C. I. 245.

ΔIO Διογένους vel simile C. I. 303. — Fort. Διοδότου C. I. 284.

ΔION s. ΔIONY Διονυσίου C. I. 284. 286. cf. ib. 272. col. II. vs. 9.

ΔIOCK Διοσκουρίδου in gemmâ ap. Winckel. Descr. d. pierr. gr. III. 128.

ΔIOΦANT Διοφάντου in tit. Pergam. ap. Choiseul-Gouff. Itin. II. 2. p. 433.

Δ^ δοῦλος C. I. 1104.

Δ. M. pro Θ. K. DIIS MANIBVS in titt. Rom. v. Marini Vill. Alb. Cl. IV. n. 140. p. 128. Osann. Syll. p. 487. 22.

ΔOΛIX δόλιχον C. I. 245.

ΔOM Δομίτιος ib. 2913.

ΔOPYΦ Δορυφόρου ib. 284.

ΔOYK˜ δουκηνάριος in tit. Nicaeensi ap. Carl. Fellows Itin. Asiae minor. 1839. p. 113.

ΔΩP Δωρίωνος vel simile C. I. 305.

EΓNAT· Ἐγνάτιον C. I. 347.

ЄⵈЄ εὐχὴν ἐποίησεν in tit. Rom. ap. Mariq. Act. fratr. Arv. II. p. 572.
ΕΖ ἔζησεν in tit. Sicil. ap. Castell. p. 331. 1.
ΕΙ εἰδῶν in tit. ap. Grut. p. 140. etc.
ΕΙΔ εἰδῶν in tit. Rom. ap. Murat. p. 1844. 4.
ΕΙΣΙΔΩΡ~ Εἰσιδώρου C. I. 275.
ΕΚΔ' ἐκδίκῳ ib. 3467.
ΕΚΚΗ ἐκ Κηδῶν ib. 275.
ΕΚΚΛ subest nomen patris C. I. 303.
ΕΚΚΟΙ ἐκ Κοίλης C. I. 275.
ΕΚΜΥ ἐκ Μυῤῥινούττης ib. 305.
ΕΛΕΥ' Ἐλευσινίου vel simile C. I. 284. — ἐλεύθερος C. I. 2859.
ΕΛΛΟΓΙΜ ἐλλογιμωτάτου ib. 2746.
ΕΜΠΟ Ἐμπόρου ib. 303.
ЄΝΚѠ ἐνκωμιογράφος ib. 245.
ΕΞΚΑ corrupte C. I. 305. subest nomen demoticum.
ΕΞΟΙ ἐξ Οἴου C. I. 275.
ΕΠ subest nomen patris C. I. 303.
ЄΠ. ἐποίησεν in gemmâ ap. Gor. Inscr. Etr. I. tab. I. 1.
ЄΠΑΓ Ἐπαγάθου C. I. 286.
ΕΠΕΙΚ Ἐπεικίδης ib. 275.
ΕΠΙ Ἐπιεικίδης ib. 305. b. in Add.
ЄΠΙΚΤΗ Ἐπικτήτου ib. 286.
ΕΠΙΝΙ Ἐπινικίων ib. 283.
ΕΠΙΣΚΟ ἐπισκόπου in tit. Palmyr. ap. Murat. p. 1940. 3.
ΕΠΙΣΤ. ἐπιστάτης C. I. 1874.
ΕΠΙΤΡ ἐπίτροπος in tit. Nicaeensi ap. Hammer. Itin. Constant. p. 185. n. 3.
ΕΠΟΙ ἐποίησεν in gemmâ ap. Winckelm. Descr. d. pierr. gr. II. 1484.
ΕΡ Ἐρέννιος C. I. 284.
ΕΡΕ Ἐρέννιος ib. 192.
ΕΡΕΙΚ Ἐρεικεεύς C. I. 193.
ΕΡΕΝ‹ Ἐρέννιος ib. 353. 380. supra n. 105.
ΕΡΜ Ἕρμειος ib. 353.
ΕΡΜ' Ἑρμία vel Ἑρμογένους vel simile C. I. 284.
ΕΡΜΩ Ἕρμωνος C. I. 272.
ΕΤ ἔτη vel ἐτῶν in tit. Sicil. ap. Castell. p. 331. 1. cf. Grut. p. 730. 6.
ΕΤΕΛ ἐτελεύτησεν C. I. 1779.
ΕΥΔ Εὐδήμου vel simile C. I. 284.
ЄΥЄΛΠΙ Εὐελπίστου vel simile C. I. 286.
ΕΥΚ' Εὐκλείδου vel simile C. I. 284.
ΕΥΠ Εὐπυρίδης C. I. 305.
ΕΥΠΛΟΙ Εὔπλοια in gemmâ ap. Winckelm. Descr. d. pierr. gr. II. p. 737.
ΕΥΠΟΡ Εὐπόρου C. I. 272.
ΕΥΠΥ Εὐπυρίδης ib. 275. 303.
ΕΥΣ Εὐσεβῆ ib. 3484. — εὐσεβείας in tit. Rom. ap. Murat. p. 1027. 1. cf. Corsin. Nott. Gr. Proleg. p. XXXVIII.
ΕΥΤ' Εὐτύχου C. I. 284. 305.
ΕΥΤΥΧ' Εὐτύχου ib. 284.
ΕΥΧ εὐχήν in tit. Gall. ap. Millin. Ann. encycl. 1818. T. VI. p. 150.
ΕΥΧΑ Εὐχαρίστου C. I. 193.
ΕΥΩ Εὐωνυμεύς ib. 272.
ΕΦ s. ΕΦ ἔφορος vel ἔφοροι ib. 1259. 1249.
[Ε]ΨΗ ἐψηφίσαντο(?) ib. 3195.
Ζ ζήσας vel ζήσαντι in titt. sepulcrall. ut ap. Murat. 1149. 10. Guasc. Mus. Capitol. Inscr. III. p. 183.
ΖΗΣ ζήσας in tit. Bithyn. v. Class. Journ. XVI. p. 394. cf. Vidua Inscr. tab. 110. 2. Osann. Syll. p. 435. n. 92.
ΖΗCΑΝ ζήσαντι C. I. 3272.
ΣΜΥΡ Ζμύρνα (p. Σμύρνα) in gemmâ ap.

Κ s. ·Κ· Κόϊντος C. I. 1203. 1253. 1237. 1238. 2912. 3416. etc.

ΚΑ Καλανδῶν in tit. Rom. ap. Grut. p. 140. cf. Θ ΚΑ

ΚΑΘ καθ' ὑοθεσίαν C. I. 2655.

ΚΑΙ Καῖσαρ in tit. Rom. ap. Gud. p. 210. 7.

ΚΑΙ[Κ] Καικίλιος C. I. 3131.

ΚΑΙΣ Καίσαρα ib. 2581. 3484. etc.

ΚΑΛ Καλανδῶν in tit. Rom. ap. Grut. p. 177. 6. Cf. C. I. 3176.

ΚΑΛΑ Καλανδῶν in tit. ap. Murat. p. 1904. 7.

ΚΑΛΑΝ Καλανδῶν in tit. ap. Fabrett. p. 591. n. 203.

ΚΑΛΑΝΔ Καλανδῶν in tit. ap. Murat. p. 1858. 3.

ΚΑΛΛΙΚ Καλλικράτους C. I. 1241.

ΚΑΛΛΙΣΤ Καλλίστου ib. 272.

ΚΑΛΠ. Καλπουρνίῳ in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 419. n. 108.

ΚΑΡ et ΚΑΡΜ Καρμίνιος C. I. 2782. 2783.

ΚΑΡΠΟΔ Καρποδώρου ib. 272.

ΚΑΡΠΟΔΩΡ Καρποδώρου ib. 272.

ΚΑΣ Boeckhio iudice κάσις C. I. I. p. 613. n. 1249.

ΚΑΣ Κάσιος C. I. 351. 1239. 1241.

ΚΑΣΙ Κασιανός ib. 271.

ΚΑΤ καταχθονίοις in tit. Rom. ap. Murat. p. 1016. 1.

ΚΑΤΑΧ καταχθονίοις in tit. Rom. ap. Gud. p. 196. 15.

ΚΑΤΑΧΘ καταχθονίοις in tit. Rom. ap. Grut. p. 825. 4. Osann. Syll. p. 424. 23.

Κ Ο Ε / Κ Ν Θ Boeckhio iudice κελεύει νόμος Θεσμῶν C. I. 355. Thierschius Comm. de inscr. Par. in Act. Acad. Bav. 1835. p. 613. allato loco Plat. de legg. XI. 917. B. subesse putat κελεύοντος νομοφύλακος, Θεοῦ non sine probabilitate quadam.

ΚΕΦ Κεφαλῆθεν C. I. 275.

ΚΖ vid. ΚΣ

ΚΗ Κηφισιεύς C. I. 275.

ΚΗΔ κηδείαν in tit. Neap. ap. Grut. p. 428. 11.

ΚΗΡΥ κῆρυξ C. I. 245.

ΚΗΦ Κηφισιεύς ib. 275.

ΚΗΦΙ Κηφισιεύς ib. 305.

Κ Θ καταχθονίοις Θεοῖς ib. 1182.

ΚΙ καὶ ib. 1249.

ΚΛ Κλαύδιος ib. 189. 284. 1350. etc. it. ΚΛ ib. 435. — Κλαυδία ib. 2925.

ΚΛΑ Κλαύδιος ib. 284. 1256. — Κλαυδία ib. 1444.

ΚΛΑΖ Κλαζομένιον in tit. Rom. ap. Grut. p. 503.

ΚΛΑΥ Κλαύδιος ib. 1327. 1445.

ΚΛΩ Κλώδιος ib. 272.

ΚΛ Κλωδία ib. 3346.

ΚΟ Κόϊντος ib. 1812. 1813. 3017. 3159. etc.

ΚΟ Κορνηλίου ib. 305.

ΚΟΛ Κολλυτεύς ib. 303.

ΚΟΟΡΤ Κόορτος (COHORTIS) in tit. Massil. ap. Grut. 458. 1.

ΚΟΡ Κορνηλίου C. I. 305. cf. Osann. Syll. p. 435. n. 92.

ΚΟΡΝΗΛ Κορνήλιον C. I. 2981.

ΚΟΡΝΗΛΙΑΝ~ Κορνηλιανοῦ ib. 275.

ΚΟΣΜ Κόσμου in tit. Rom. ap. Osann. p. 446. n. 150.

ΚΟΥ Κοΐντος C. I. 2785. 3868.

ΚΡ κρατίστου in tit. ap. Arund. Itin. VII. Eccl. As. tab. lithogr. n. 21.

ΚΡΑΤ κράτιστον in tit. Ancyr. ap. Grut. p. 595. 11. et saepe.

ΚΡΑΤΟ κρατίστου in tit. Pamphyl. ex sched. Beaufort.

ΚΡΙΣ κρίσεως in tit. Rom. ap. Ignarr. de pal. Neapol. p. 29.

ΚΣ Κασίου C. I. 1239.

ΚΣ Κωρασεύς ib. 2728. cf. ΚΩ

ΚΣΞ et ΚΣΕΝ vid. C. I. I. p. 613.

ΚΤ κεῖται in marmore sepulcr. a. 1801 Salonis Paduam translato.

ΚΥ Κυδαθηναιεύς C. I. 353. cf. ib. 305.

ΚΥΔ Κυδαθηναιεύς ib. 278.

ΚΥΔΑ Κυδαθηναιεύς ib. 275.

ΚΥΔΑΘ Κυδαθηναιεύς ib. 278.

ΚΥΘ Κυθήριος ib. 275.

ΚΥΙΝΤ Κύϊντος ib. 2744.

ΚΥΡ Κυρίνα in tit. Melit. ap. Castell. V. 10. p. 46. cf. tit. Neapol. ap. Ignarr. de pal. Neapol.

Κ Χ haud dubie refingendum in Ε Χ (ἐκ) τῆς χάριν in tit. ap. Grut. p. 18. 1. Parum probabile est κοινοῖς χρήμασι, ut explicatur ap. Corsin.

Κ[Ω] Κωρασεύς C. I. 2731.

Κ̄ κώμης in tit. Florent. ap. Murator. p. 401, 4. cf. Grut. p. 1050. 11.

ΚΩΡΑΥΛ. Κωραύλης (TIBICEN) in tit. Rom. ap. Gud. p. 108. 3.

Λ Λούκιος vel Λεύκιος ubique. — λεγεῶνος in tit. Syr. ap. Richter. Itin. p. 557. n. 9.

ΛΑ λαμπροτάτης C. I. 1079. b. in Add.

Λ[Α] Λαγινάτος s. Λαγινίτης ib. 2728.

ΛΑΚ Λακιάδης ib. 305.

ΛΑΜ Λαμπτρεύς ib. 275. 305. — λαμπρότατον ib. 2383.

ΛΑΜΠ Λαμπτρεύς C. I. 209. — λαμπροτάτου et λαμπροτάτης ib. 3167.

ΛΑΜΠΡ λαμπροτάτου ib. 2712.

ΛΑΜΠΡ λαμπροτάτου in tit. Ancyr. ap. Montef. Pal. p. 164. 16.

ΛΑΜΠΡΟΤΑΤ λαμπρότατον in tit. Rom. ap. Murat. p. 1441. 8.

ΛΑΜΠΤΡ Λαμπτρεύς C. I. 353.

ΛΕΓ λεγεῶνος ib. 1186.

ΛΕΓΕΩ λεγεῶνος in tit. Aeg. ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab. 56.

ΛΕΥΚ Λευκονοεύς C. I. 209. 275.

ΛΕΩΝΙ Λεωνίδου ib. 193. cf. ib. 272.

ΛΙΒΑΝ. Λιβάνιος in tit. ap. Murat. p. 27. 5.

ΛΙΘΟ λιθογλύφου in gemma ap. Baudelot. de Dairval de l'util. d. voyag. I. tab. XVIII. 7.

ΛΙΚΙΝ Λικίννιος C. I. 308. 3500.

ΛΝξ λιτρῶν ν' in tit. Neap. ap. Ignarr. de phratr. p. 183–197.

ΛΟ Λούκιος C. I. 1241.

Λ Λούκιος ib. 1438.

ΛΟΥ Λούκιος ib. 1241.

ΛΟΥΔ lat. LVDI in tit. Rom. ap. Grut. 335. 1.

ΛΥ Λύκιος C. I. 1736.

ΛΥΣΙΜ Λυσιμάχῳ ib. 1241.

Μ s. Μ̄ Μάρκος ib. 191. 185. et saepe.

Μ μηνός ib. 3005. — μῆνας ib. 3013. — μηνῶν ib. 3343. it. Μ ib. 3309.

Μ μνημεῖον in tit. Sicil. ap. Gualth. p. 101. 6. Castell. p. 180. cf. Μ. Χ.

Μ μυριάς vid. supra p. 353.

Μ μυριὰς μία vid. supra p. 353.

ΜΑ Μαγάρσιδι C. I. 2039. ut conieicit Corsinus; cf. Reines. Synt. Cl. 129. p. 166. et Holsten. ad Steph. Byz. p. 194. Videtur potius Μᾶ (magna mater) intelligenda esse.

ΜΑΓΝ· Μαγνήτων C. I. 3157.

ΜΑΙ Μαίων in tit. ap. Grut. p. 140. 141. et alibi.

ΜΑΡ s. ΜΑΡ Μάρκος C. Inscr. 249. 1341. et saepe.

ΜΑΡ Μαραθώνιος ib. 272. 305. 353. — Μαρτίων in tit. ap. Murat. p. 393. 7.

ΜΑΡΑ Μαραθώνιος C. I. 305. 353. 275.

ΜΑΡΑΘ Μαραθώνιος ib. 353.

ΜΑΡΑΘΩΝΙ Μαραθώνιος supra n. 103.

ΜΑΡΚ Μαρκέλλου C. I. 2383.

ΜΑΡΤ Μαρτίων in tit. ap. Grut. p. 330.

ΜΑΣΣ Μασσαλιωτῶν in tit. Gall. Mém. Inst. Natinn. Gall. T. I. p. 170. sq.

ΜΑΤ lat. MATVTINI in tit. Rom. ap. Grut. 335. 1.

Μ μυριάδε δύο vid. supra p. 353.

ΜΕ et ΜΕ Μέμμιος C. I. 1261. 1240. — Μεμμία ib. 1241. 1441.

ΜΕ Μελιτεύς ib. 305. — μέγιστον ib. 3484.

ΜΕΓ μέγαν in tit. Rom. ap. Murat. p. 1053. 4. — μέγιστον C. I. 3484.

ΜΕΓΑΛΟΠΡΕ μεγαλοπρεπέστατος ibid. 2712.

ΜΕΓΙCΤ μέγιστον in tit. ap. Fabrett. p. 685. 87.

ΜΕΛΙ Μελιτεύς C. I. 275. 305. 353.

ΜΕΛΙΣ Μελίσσου ib. 284.

ΜΕΛΙΤ Μελιτεύς ib. 273.

ΜΕΜ Μέμμιος ib. 185. 1272. 1340.

ΜΕΜΜ Μέμμιος ib. 187.

ΜΕΝΕΚΡΑΤ Μενεκράτους ib. 273.

ΜΕΡ lat. MERENTI in titt. Rom. graecis litteris scriptis, v. Murat. p. 1132. 2.

ΜΗ μηνός C. I. 3516. — μῆνα, μῆνας, μηνῶν in titt. sepulcr. ut in Sicil. ap. Castell. p. 331. 1. etc.

Μ μηνός C. I. 3028. 3417.

ΜΗΝ μῆνας in tit. Syrac. ap. Hughes. Itin. I. p. 51.

ΜΗC nisi fuit ΜΝΗΜΗC μνήμης in tit. As. ap. Grut. p. 1136. 6. ex apogr. Dornschw.

ΜΗΤ μήτηρ in tit. Rom. ap. Grut. p. 26. 7.

ΜΗΤΡΟΔ Μητροδώρου C. I. 193.

ΜΗΤΡΟΠ μητροπόλεως ib. 3467.

ΜΗΤΡΟΠ μητροπόλεως ib. 2746.

ΜΗΤΡΟΠΟΛ μητροπόλεως in tit. Ancyrano ex sched. Dornschw.

ΜΙΘ Μίθρα in gemmâ ap. Winckelmann.

ΜΙΘΡ Μίθρα in tit. Rom. ap. Murat. p. 27. 7.

ΜΝ μῆνας in tit. ap. Grut. p. 1036. 5. nisi fuit ΜΗ.

ΜΝΑ Μνάσωνι C. I. 1241.

ΜΝΗ μνήμης in tit. Syrac. Bull. Inst. Arch. Rom. 1832. p. 179. Corrige idem in tit. Rom. ap. Gud. p. 192. 9. — μνημεῖον in tit. Rom. ap. Murat. p. 1165. 10.

ΜΝΗC μνήμης in tit. ap. Gud. p. 287. 2.

ΜΟΣΧ Μόσχου C. I. 275.

ΜΟΥCΑΙ Μουσαίου ib. 286.

ΜC μῆνας in tit. Rom. ap. Gud. p. 348. 11.

Μ μυριάς vid. supra p. 353.

ΜΥΡΙ Μυρινούσιος C. I. 275.

ΜΥΣΤ μύστης vel μυστάρχης et

ΜΥΣΤΑΡ μυστάρχης in tit. Cyzic. ap. Cayl. Rec. II. 3. tab. 71. 72.

ΜΥCΤΙΚ Μυστικοῦ C. I. 284.

Μ. Χ. μνήμης χάριν in tit. Rom. ap. Murat. p. 1147. 4. et ap. Grut. 680. 6.

Ν νεώτερος C. I. 194. vs. 29. supra n. 103. et alibi.

ΝΕ vel ΝΕ νεώτερος C. I. 3162. 3173. etc.

Ν νεώτερος ib. 193. 200.

ΠΑΤ vid. Π. ΠΑΤ.

ΠΑΤΡΟΝ s. ΠΑΤΟΝ πατρονόμου C.I. 1251. 1259.

ΠΕΙ Πειραιεύς ib. 276.

ΠΕΙΕΡΙΩΝ Πειερίωνος ib. 275.

ΠΕΙΝ· Πεινάριος ib. 190.

ΠΕΙΝΑΡ Πεινάριος ib. 191. supra n. 105. — Πειναρία C.I. 2040.

ΠΕΙΡ Πειραιεύς ib. 275. 303.

ΠΕΙΡΑΙ< Πειραιεύς supra n. 103.

ΠΕΝΤ. πένταθλον in tit. ap. Murat. p. 2019. 1.

ΠΕΤΡ Πετρώνιος in tit. ap. Ross. Inscr. inedd. I. n. 23.

ΠΛΑ vel ΠΛΑΤ πλάτος in tit. Rom. ap. Murat. p. 1010. 6. et 990. 4.

ΠΟ vel Π vel Π Πόπλιος C. I. 305. 276. 1241. 1249. 3376. cf. Ross. Inscr. inedd. n. 13.

ΠΟΔ ποδῶν in tit. Rom. ap. Murat. p. 1010. 6.

ΠΟΙΗ ποιητής C.I. 245.

ΠΟΛΥΜΝΗ Πολυμνήστου ib. 193.

ΠΟΜ Πομπήϊος ib. 1365. cf. ib. 1345. 1328. 190. 193. et litteris ligatis ΠΜ ib. 1369. ΠΜΗ ib. 1357. Ceterum ΠΟΜ potest etiam Πομπώνιος esse C. I. 2988. cf. supra n. 105. 109.

ΠΟΜΠ Πομπήϊος vel Πομπώνιος C. I. 196. 284.

ΠΟΜΠΩ Πομπώνιον ib. 1351. et saepe.

ΠΟΜΠΩΝ Πομπώνιον in tit. Ancyr. ap. Montef. Pal. p. 164. 14.

ΠΠ· Ποπιλίου C. I. 897.

ΠΟΠΛΙ Πόπλιον ib. 1340.

ΠΟΡ Πόριος ib. 275.

ΠΟΡΙ Πόριος ib. 275.

ΠΟΣ· Ποσειδεῶνος ib. 3028.

ΠΟΣΤΟΥΜ Ποστουμίου in tit. ap. Murat. p. 2019. 1.

ΠΟΥ Πούβλιος C. I. 1586. et saepe.

Π. Π. πατρὶ πατρίδος in tit. Sicil. ap. Grut. p. 68. 5.

Π. ΠΑΤ. πατρὶ πατρίδος in tit. Rom. ap. Don. p. 88. 73.

ΠΡ πρὸ C. I. 3176. — πρώτιστος in tit. Bithyn. in sched.

ΓΡ πρεσβυτέρα C. I. 568. it. ΤΡ πρύτανις in tabb. Taurom. n. 87.

Π πρεσβύτερος C. I. 200. 193. 1279. — πρέσβυς ib. 1243. 1244. 1241. it. Π ib. 1249. — πρὸ in tit. Rom. ap. Grut. p. 314. 2.

ΠΡΑΙΦΕΚΤ lat. PRAEFECTO in tit. Massil. ap. Grut. p. 458. 1.

ΠΕ vel Π' πρεσβύτερος C. I. 193.

ΠΕ πρέσβυς ib. 1240.

Π^EC πρεσβύτερος ib. 488.

ΓΕCΒ πρέσβυς ib. 1249.

ΠΡΕΣΒ vel ΓΡΕΣΒ πρεσβευτὴν in tit. Ancyr. ap. Montef. Pal. p. 158. 1. et 3. cf. Burckh. Trav. p. 68.

ΠΡΙ Πρίμου C. I. 284.

ΠΡΙΜ Πρίμου vel simile in gemmâ ap. Ficoron. tab. V.

ΠΡΙΜΙΓ. Πριμιγένιος in tit. Rom. ap. Murat. p. 34. 4.

Π° πρεσβύτερος C. I. 488. b. in Add.

ΠΡΟCΔ Προσδοκίμου vel simile C. I. 286.

ΠΡΟΤΣ προτριακὰς in Hemerologio celebri illustrato ab Ideler. Enchir. Chronol. I. p. 414. sq. Cf. C. I. 1562.

ΠΡΩ πρώτη in glande ap. Castell. p. 253.

ΠΡΩΤΟΓΕ Πρωτογένους C. I. 272.

Π. Τ. in tit. ap. Reines. Cl. XI. n. 71. p. 633. quid sit, non liquet. Certe nihili est quod excogitavit Reinesius πορίσαντες τόπον.

ΠΥΘ πυθικὸς C. I. 947.

ΣΤΡ στρατοπέδων in tit. Rom. ap. Spon. Misc. Erud. Antiq. p. 329. n. XXII.

ΣΤΡΑ Στράτων vel simile C. I. 272. col. III. vs. 24.

CΤΡΑΤΙ vid. ΣΤΡ

ΣΥΛ Συλλίου C. I. 1452.

CΥΝΒΙ συνβίῳ in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 428.

ΣΥΡ fortasse Σύρος in tit. Rom. ap. Murat. p. 52. 3.

ΣΦΗ Σφήττιος C. I. 272.

ΣΧ σχελαττικοῦ ib. 2746.

ΣΩΣΓ Σωσιγένους ib. 284. 286.

ΣΩΣΙΓΕ Σωσιγένους ib. 272.

CΩΤΗΡΙ Σωτηρίδου ib. 286.

CΩΦΡ Σώφρων vel simile in gemmâ ap. Ficoron. V. 1.

Τ· Τίτος C. I. 1424. et saepe. — Τιβέριος C. I. 1424. 1447.

Τ τῆς vel τῶν in tit. Rom. ap. Grut. p. 86. 8. — τὸ C. I. 3481.

ΤΑΡΓΗΛ Ταργηλιῶνος ex pravâ pronuntiatione pro Θαργηλιῶνος in tit. Rom. ap. Gud. p. 26. 4.

ΤΑΥ nomen tribus in Marm. Taurom. IV. col. 2.

ΤΑΥΓΕ Ταϋγέτιος C. I. 284.

Τ. Δ. Β. Κ. Δ. Ε. refingendum cum Boeckhio in Ψ. Β. Κ. Δ. quod est ψήφισμα βουλῆς καὶ δήμου, C. I. 1829. cf. ib. 1626. De siglis interpunctionis, quae haud raro fraudem faciunt transcribentibus, cf. C. I. 1186. 1220. 1393. 1394. 1395.

ΤΕΙΜΟΚΡΑ~ Τειμοκράτους C. I. 275.

ΤΙ vel ΤΙ Τιβέριος ib. 435. 480. 339. 1253. 2371. etc.

ΤΙΒ Τιβέριος C. I. 361. 382. 383. 423. 1077. etc. cf. Ross. Inscr. inedd. I. n. 71.

ΤΙΒΕΡ Τιβερίου in tit. Rom. ap. Murat. p. 946. 2.

ΤΙΣΑΜΕΝ Τισαμενῷ C. I. 1282.

ΤΙΤ Τίτου ib. 425.

Τ Κ Ι nomen defuncti dissimulatum in tit. Rom. ap. Osann. p. 442. 124.

Τ τὸ ib. 3081. et saepe.

ΤΥΛ Τούλλιος ib. 1249.

ΤΡΑ Τραϊανοῦ in tit. ap. Murat. p. 115. 1. — Τραϊανῆς in tit. Aeg. ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab. 56.

ΤΡΑΙΑΝ Τραιανοῦ in tit. ap. Grut. p. 60. 6.

ΤΡΑΛ Τραλλιανός C. I. 2731.

ΤΡΙΚ Τρικορύσιος ib. 305.

ΤΡΙΝΕ Τρινεμεύς ib. 275.

ΤΡΟ Τροφίμου vel simile C. I. 284.

ΤΡΥΦ Τρύφων C. I. 284.

Υ υἱός ib. 1104. cf. tit. Rheg. ap Dorv. Sic. II. p. 560.

ΥΓΕ Ὑγεῖνος C. I. 272.

ΥΓΙΝ Ὑγίνου ib. 284.

ΥΠ ὑπάτῳ in tit. Rom. ap. Grut. p. 177. 6. et saepe.

ΥΠΑ ὕπατον in tit. Rom. ap. Don. p. 88. 73.

ΥΠΑΤ ὑπάτοις s. ὑπάτοιν in tit. Rom. ap. Grut. p. 316. 1. et Neap. ap. Maff. Mus. Veron. 479. 1.

ΥΠΟΔ ὑποδιακόνου in tit. Neap. ap. Reines. cl. XX. n. 361. p. 981.

ΥΠΠ ὑπάτων in tit. Rom. ap. Don. p. 23. 82.

·Φ· Φλάβιος C. I. 2583. et saepe.

Φ φιλεῖ in lamellâ aereâ v. Rapon. p. XIX.

ΦΑΒ Φάβιος C. I. 353.

ΦΑΛΗ Φαληρεύς ib. 275.

Ψ Γ *ψήφισμα γερουσίας* C. I. 2622. supra n. 1 7.

ΨΗΦ ΒΟΥΛ *ψηφίσματι βουλῆς* in tit. Bithyn. ap. Pocock. c. 2. s. 13. p. 31.

Ω *ὥρας* C. I. 3013.

Ω̅ *Ὦλος* C. I. 1429.

ΩΑΘ *Ὦαθεν* ib. 275.

ΩΡ *ὥρας* in tit. Rom. ap. Mur. p. 1163. 6. etc.

CAPUT IV.

DE SIGLIS QUIBUSDAM PECULIARIBUS.

Notas quarum potestas ex litteris, quibus repraesentantur, minus ambigue cognoscitur, capite superiore perlustravimus. Accedimus ad ea quae in indices referri commode non possunt. Huius generis autem sunt quaedam cum notis coniuncta numeralibus et interpunctio titulorum eius aetatis, quam extremam posuimus.

1. Β̅ vel Ꞵ vel ·Β· nomini proprio additum significat filium patri cognominem esse C. I. 2455. 2933. 3391. vel ante patris nomen positum indicat, patrem et avum eodem nomine vocatum esse, ut n. 146. id quod alias etiam voce ΔΙΣ expressum est C. I. 2653. Qua in re longe frequentissimus usus est signorum quorundam, quorum vim eandem esse primus Boeckhius vidit. Itaque in titulis Atticis patris nomen idem ac filii esse denotatur signo Ↄ, post quod solet spatium relinqui. n. 103. C. I. 284. 303. 574. Et in his quidem forma semicirculi parum variat, ut Ↄ C. I. 181. O ib. 182. In Laconicis autem eidem rei designaudae inserviunt signa <, ⋨ C. I. 1241. 1265. ʒ ib. 1278. 1239. 1383. ƽ ib. 1380. 1278. Ʒ ib. 1268. 1278. ꞵ ib. 1353. Rem accuratius exponendi otium fecit Boeckhius I. p. 613. sq. Itaque si quis praeter patrem etiam avum habuit cognominem, scribi Γ̅ poterat et sic deinceps. Pro Γ̅ habes ΤΡΙΣ in tit. Lyc. (Annal. Encycl. Millin. 1817. T. II. p. 197. *Ἀρίσταρχος τρὶς τοῦ Νουμηνίου*, i. e. Numenii filius, nepos, pronepos. Cf. C. I. 2835. ubi tamen non id diserte significat, patrem et avum et proavum esse cognomines, sed tantum proavum. Similiter Δ̅ dicitur C. I. 3395. et *τετράκις* C. I. 2686. *τὸ μνημεῖον Λυσιμάχου τοῦ τετράκις Στοιβάστου*, Lysimachus est Stoebastae filius, Stoebastae nepos, Stoebastae pronepos, Stoebastae abnepos. cf. C. I. 2763. 2774. 2777. 2794. Atque in tit. C. I. 2186. Boeckhius etiam ς̅ exsculpsit, ubi Euxenum, qui honoratur, quum sit *ἀπόγονος Εὐξένου*

B, fuisse Εὐξένου ϛ̄ designatur, quod intermedii parentes eodem sint nomine vocati. (*) Cf. numeros in sacerdotibus C. I. 1340. etc.

Ceterum notis numeralibus haud raro siglum praemittitur aliquod, ut ⅃ C.I.2186 (de siglo Z vid. supra p.349.), inprimis annorum numeris L vel L, ut LIB (anno XII) in tit. Aegypt. ap. Letronn. Rech. p.136. etc. (**) quod vulgo male putatur λυκάβας esse; nec quidquam evincit Λ pro L in tit. Aegypt. repertum ex aetate Ptolem. ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab. 55. n. 36. Signum illud est idem quod habetur in siglo Lˢ (καὶ) vid. supra K. Etiam super numeris poni siglum solet, ut ^ ˜ C.I.3417.

2. Distinctio etiam in titulis Imperatorum aetate exaratis hinc inde fieri solet eaque non solum punctis, sed siglis quibusdam, quae simul ornamento fuisse putantur. Punctum unum supra lineam positum post enunciationem longiorem n. 123. (C.I. 1732.) cf. n. 103. (C.I. 270.). Similiter nominibus decurtatis vel notis numeralibus ab alterâ parte vel utrimque punctum additur, ut ·Δ· etc. Frequentiora sigla sunt interpunctionis, ut ∠ supra n. 105. C.I. 191. 1906. ➢ n. 122. C.I. 2454. ➢ ∢ ib. 1950. 1186. cf. 380. 3125. Add. p. 921., vel C ut ΙϚ̄C C.I. 2006. vel ^ C.I. 2164. vel ⌯ ib. 2309. cf. 2690. vel } { , } ƀ C.I. 1220 (}Y Bƀ) cf. 1379. ♃ C.I. 2793. Saepe ꝏ ꝏ ❦ vel eodem modo adhibita, ut ꝏΓ'ꝏ n. 152. (C.I. 2593. cf. C.I. 1924.) vel initio versuum C.I. 2887. vel sub finem tituli ib. 1157. 1307. 481. vel in fine apposita ib. 521. 1713. 2297. 2793. vel denique saepius repetita n. 122. (C.I. 2454.) n. 152. (C.I. 2593. cf. C.I. 1389. 1817.) In quo frustra rationem quandam quaesiveris. In titulis praesertim Christianis etiam litterae sunt siglorum interpunctionis vicem gerentes, ut ϛ Montef. Pal. p. 174. Υ Grut. p. 353. n. 2. Φ ib. p. 355. n. 3. Praeterea sigla usus rarioris v. C.I. 987. 1023. 1184. 2840. 2846. 2887. Denique memorabile est exemplum spatiorum inter singula verba relictorum C.I. 321. ex aetate Hadriani (cf. Diar. Archaeol. Hal. 1838. n. 35.), in quo cavendum diligenter ne ob apographis decipiamur, quae haud raro spatium inter singula verba relinquunt, quum in lapide nulla sint spatia; notandumque in titulis recentioribus, ut in Romanis, post singulas voces quandoque punctum poni, C.I. 974.

(*) Singularis nota est τὸ β̄ post nomen proprium C.I. 3081.

(**) Aliquoties postponitur, ut ΔL (anno IV.) in tit. Aeg. ap. Letronn. Dissert. de statuâ Memn. p. 263. ΙΘL in tit. Aeg. Journ. d. Sav. 1824. p. 399.

1830. 1989. Cf. tit. Vill. Alb. ap. Winckelm. Hist. Art. p. 244. Roman. ap. Grut. DIII. deinde Villois. Anecd. II. p. 134. not. 2. et p. 135. et Osann. Syll. p. 74. sq.

Postremo apostrophi signum habetur C. I. 2851. cf. Osann. Syll. p. 447. Neque accentuum usus caret exemplo, in titulis certe eius aetatis, cuius hoc in libro nulla habita ratio est. v. Marin. Act. fratr. Arv. II. p. 714.

TABULA TITULORUM EX THESAURO BOECKHIANO DESUMPTORUM.

n. 21.	C. I. n. 3.	n. 66.	C. I. 103.	n. 111.	C. I. 2629.
- 22.	- 2.	- 67.	- 224.	- 112.	- 2696.
- 23.	- 4.	- 68.	- 214.	- 113.	- 1297.
- 24.	- 11.	- 69.	- 107.	- 114.	- 1879.
- 25.	- 6.	- 70.	- 225.	- 115.	- 2502.
- 26.	- 7.	- 71.	- 124.	- 116.	- 2060.
- 27.	- 16.	- 72.	- 2008.	- 117.	- 1395.
- 28.	- 17.	- 73.	- 2691. *c. d. e.*	- 118.	- 2697.
- 29.	- 29.	- 74.	- 1569.	- 119.	- 2682.
- 30.	- 25.	- 75.	- 2166.	- 120.	- 2911.
- 31.	- 20.	- 76.	- 1511.	- 121.	- 2572.
- 32.	- 8.	- 77.	- 2556.	- 122.	- 2454.
- 33.	- 26.	- 78.	- 1693.	- 123.	- 1732.
- 34.	- 34.	- 79.	- 2350. 2351.	- 124.	- 2020.
- 35.	- 38.	- 80.	- 1814.	- 125.	- 342.
- 36.	- 44.	- 82.	- 1188.	- 126.	- 1073.
- 37.	- 45.	- 83.	- 1325.	- 127.	- 1348.
- 38.	- 60.	- 84.	- 2286.	- 128.	- 1879. *b.*
- 39.	- 43.	- 85.	- 2451.	- 129.	- 1077.
- 40.	- 9.	- 86.	- 2617.	- 130.	- 1318.
- 41.	- 12.	- 88.	- 357.	- 131.	- 1317.
- 42.	- 33.	- 89.	- 358.	- 132.	- 2047.
- 43.	- 22.	- 90.	- 2285. *b.*	- 133.	- 1124.
- 44.	- 40.	- 91.	- 2279.	- 134.	- 1736.
- 45.	- 39.	- 92.	- 2140.	- 135.	- 2878.
- 46.	- 3044.	- 93.	- 2215.	- 136.	- 2022.
- 47.	- 165.	- 94.	- 1053.	- 137.	- 1075.
- 48.	- 71.	- 95.	- 1756.	- 138.	- 2154.
- 50.	- 166.	- 96.	- 2056.	- 139.	- 1216.
- 51.	- 24.	- 97.	- 309.	- 140.	- 1321.
- 53.	- 76.	- 98.	- 477.	- 141.	- 2457.
- 54.	- 142.	- 99.	- 311.	- 142.	- 1620.
- 55.	- 147.	- 100.	- 265.	- 143.	- 1218.
- 56.	- 148.	- 101.	- 360.	- 144.	- 1737.
- 57.	- 2139.	- 102.	- 361.	- 145.	- 1323.
- 58.	- 150.	- 103.	- 270.	- 146.	- 2109. *b.*
- 59.	- 84.	- 104.	- 349.	- 147.	- 2023.
- 60.	- 85. *b.*	- 105.	- 191.	- 148.	- 1078.
- 61.	- 2246.	- 106.	- 400.	- 149.	- 1714.
- 62.	- 530.	- 107.	- 287.	- 150.	- 2743.
- 63.	- 539.	- 108.	- 274. *b.*	- 151.	- 1522.
- 64.	- 221.	- 109.	- 372.	- 152.	- 2593.
- 65.	- 222.	- 110.	- 2282.		

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 21. lin. 18. dele parenthesin cum l. c. ex Athenaeo.

- 25. col. 1. forma litterae pi minus bene expressa est. Debebat esse Γ ut p. 46. Formam Ր corrige ex p. 41.

- 26. lin. 16. ad cit. loc. adde: 1370. fin. R.

- 30. lin. 1. scribe Θlympiades

- 32. lin. 27. scribe reliquisque

- 35. Huius κιονηδὸν in titt. recentt. hinc inde exemplum habetur, ut est illud Osann. Syll. p. 431. Ob angustiam spatii κιονηδὸν invectum a lapicida est in Nav. XIV. *b*. 45.

- 36. scribe stilo. Notae ibi permutatae sunt. Ad notam maiorem, quae loco prior esse debet, adde narrationem de Draconis legg. quas rubro inductas fuisse ferunt. Plut. Sol. Tzetz. Chil. V, 347. sq. Göttling. in Mus. Rhen. II. p. 107.

- 39. lin. 9. dele nostram

- 40. ad litt. A adde: A in cistula fictili. Bröndsted. ΑΘΗΝΑΙΑ: ΗΦΑ
A in vase adriatico, in quo ΑΝΕΘΕΚΕ

- 56. lin. 30. dele formam

- 60. lin. 25. scribe 47. (pro 48.)

- 65. scribe τάλαντόν et δᾶμός. De dialecto Eleorum cf. Ahrens. de dialectis ling. gr. I. p. 225. sq. Qui vir doctissimus in interpretando hoc titulo plura proposuit, quibus suffragari non possumus. Ut omittamus leviores mutationes, ut vocabulorum ἔα et εἰά, συνέαν et συνειᾶν, Ϝαλείοις et Ϝαλήιοις, de quibus non magnopere laborandum, primum illud probari non potest, quod dicit spiritum asperum in hoc titulo non esse supprimendum. Nam ex galea Hieronis (n. 27.) in qua articulus caret spiritu, concludi nihil potest propterea, quod longe alia res est in vocibus minoribus ut in articulis. cf. supra p. 98. Quodsi in Ἡρϝαοίοις appositus esset spiritus, facile concederemus Eleos pronuntiasse etiam articulum cum spiritu. Nempe a scriptura nominum propriorum in his norma promenda est. Non magis nobis persuasit vir doctissimus veram esse lectionem τῷ et τῷ

pro τᾶ et ταῖ. Quippe in formis grammaticis sunt, quae etiamsi demonstrari non possint, tamen naturam eam habeant, ut nihil prae se ferant dissimile veri. Sic τοὶ et ταὶ quamquam exemplis probare non licet, tamen aptissima sunt, nec fides his formis denegabitur, nisi quis evicerit falsas esse, quod evincere ex scholiasta Aristoph. Ach. 710. nemo potest. Deinde si τοὶ καδδαλήμενοι legit pro τῷ καδδαλημένῳ, non animadvertit de quo iam monuit Boeckhius, pravam esse collocationem verborum, quae haec esse debebat: τάλαντόν κ' ἀργύρω ἀποτίνοιαν τοὶ καδδαλήμενοι τῷ Δί etc. Sed ne ita quidem satis commodum foret participium illud. Intelliguntur enim οἱ μὴ συνιόντες. In sq. satis profligasse sibi verbum λατρειόμενον videtur, dum dicit, quae Boeckh. exempla attulit ex decreto in Timotheum, nullam habere auctoritatem, quum verissime illud decretum a Müllero (Dor. II. p. 323.) spurium iudicetur. Quasi vero is, qui finxit, non dedita opera formas singulares et reconditiores elegisse putandus sit. Nec monumentis confictis ita uti licet, ut prorsus nullam auctoritatem habere videantur. cf. p. 75. sqq. Ad formam autem Σειδέκτας etc. demonstrari non potest ita natam esse ex Σιοδέκτας etc. ut formae Θευδέκτας nulla ratio habita sit. Verum si haec omnia optata potius ab Ahrensio quam demonstrata videbuntur, multo minus in constituendo fine huius tituli probari ratio eius potest. Ibi quoniam vox ἐντὶ et supervacanea sit et omni analogia careat, ἐν τῆπιάρῳ (i. e. ἐν τῷ ἐπιάρῳ) legendum arbitratur, ut ὁ ἐπίαρος non sit diversum ab ἐπάρα, vertitque: *si qui tabulas laeserit, deprecatione tenetor eo, quod hic scriptum est.* Ut mittamus *deprecationem*, quae nibili est ubi sermo de ἐπάρᾳ, verba ἐν τῆπιάρῳ κ' ἐνέχοιτο τῷ 'νταῦτ' ἐγραμμένῳ quomodo conciliari inter sese possint, nos non intelligere ingenue fatemur. Accedit quod, si ἐν τῷ ἐπιάρῳ statuatur eo sensu, quo sumsit Ahrensius, necesse est habeat, ad quod referatur; sed in praecedentibus nihil est dictum de imprecatione; dictum est de multâ. *At exsecratio eius qui tabulam laesurus est, apta, non apte multa centum talentorum homini fortasse egentissimo irrogatur.* Largimur; sed primum de centum talentis nihil in titulo, deinde, si de diris volebat dicere auctor foederis, simpliciter dicere debebat ἐπάρᾳ κ' ἐνέχοιτο, nec quidquam praeterea, ut iam monuit Boeckhius. Si autem forma ἐντὶ tribuitur recentiori Dorismo, viderit vir doctissimus, ne fragmenta Philolai

referri inter recentiora non possint. Quamquam ne opus quidem est ut provocemus ad usum italicum, quum nihil impediat quo minus in Aeolismo Peloponnesiaco formam illam obtinuisse statuamus. Sed sit sane pluralis; an plurali locum ibi prorsus non esse putabis? Utut est, illud certissimum, ἐντ' cum iis quae sequuntur conciliari nullo modo posse, nisi litteras OI excidisse probaveris, ut sit ἐν τῷ ἐπιάρῳ.

Pag. 67. lin. 20. scribe αὖτις pro αὖθις·

- 70. lin. 14. scribe Thuc.

- 72. n. 28 ex apographo Rossii Hermannus nunc aliter constituit (Opusc. VII. p. 182. sq.)

Ἱπποκόων ἀνέθηκε τάδ' ἔντεα, Ἰσχύλου υἱός,
ὃς Διὸς Αἰθίοπος τοῖς δαμοσίοις ἐν ἀέθλοις
τετράκι τε σπάδιον νικῇ καὶ δὶς τὸν ὁπλίταν.

qui versus, si a voce νικῇ discesseris, videri possunt aliquam probabilitatis speciem habere. Nihiloverominus consulta lapidis condicione vereor ne harum rerum peritioribus non probentur. Nam quum quivis videat versus diligentissime exaratos esse, neque littera + vs. 2. pro nihilo duci poterit, ubi lectio IΣ+YHHO certissima est, et parem scripturae latitudinem fuisse ex vs. 3-7. apparet. In quo frustra provocaveris ad vs. 1. ubi lineolarum superiorum nullum iam vestigium superest. Nam lapis eo loco mutilus videtur. Hoc igitur nomine iudico ingeniosam quidem coniecturam Hermanni esse, probabilem non item. Quod autem dicit Hermannus hoplitodromum istum videri Chium esse, in qua insula Ζεὺς Αἰθίοψ coli solitus sit, id certo scio nemini probatum iri. Nam qui vicit, arma sua dedicare solet aut eo ipso in loco, in quo vicit, aut in patria sua (cf. p. 83.). Iam victor in ludis Chiis vicisse fertur. At arma non ibi dedicavit, ubi dicitur reportasse victoriam; dedicavit Argis. Igitur Argivus fuerit necesse est, qui aut domi aut alibi vicerit. Sed in Chio vicisse vel ob multiplicatas victorias non verisimile est. Quis enim est, qui sibi persuadeat hominem, qui domi valeret reportare victoriam, toties Chium petiisse, ut certaret in ludis minime celebribus? Ex quo simul patet tantum abesse, ut melius perspiciantur isti δαμόσιοι ἄεθλοι, ut ipsa coniectura de ludis Iovis Aethiopis concidat, nisi demonstraveris Argis hos ludos esse celebratos.

Pag. 74. lin. 30. scribe 43 (pro 44).
- 75. lin. 6. scribe sex (pro quinque).
- 79. Vir clarissimus G. R. Hamilton in Transactions of the Royal Society of Litterature Vol. III. P. I. p. 121. sqq. vocabula ὑποκρητήριον et ἐπίστατον inscriptionis n. 32. ex vase quodam antiquo illustrare studuit. Is postquam exposuit ὑποκρητήριον a voce κρητήριον derivandum esse, ἐπίστατον autem non posse non significare *something standing upright,* visus sibi est repperisse rationem, qua res ad liquidum perduceretur. Quippe ἐπίστατον crateris esse operculum contendit: in quo operculo quum fere esset foramen, id vasculo imponendo inserviisse existimavit. Hoc autem vasculum ipsum illud κρητήριον s. ἐπίχυσιν esse. Unde operculum istud, si respexeris τὸν κρατῆρα, ἐπίστατον vocari, sin autem vasculum (κρητήριον), iure suo ὑποκρητήριον posse appellari. Sed huic rationi, ut alia omittamus, infestissimum est ipsum vocabulum ὑποκρητήριον. Quod quum formatum sit a κρατῆρι, non a κρητηρίῳ, manifesto rem significat crateri suppositam. Est enim proprie adiectivum, ut dicatur βάσις ὑποκρατήριος, βάθρον ὑποκρατήριον (cf. n. 57. vs. 11.), deinde etiam simpliciter ὑποκρητήριον. De κρητηρίῳ cogitari non potest. Iam hoc quum certissimum sit, non est cur dubitemus, quin quod in altera inscriptione habetur ἐπίστατον idem significare censendum sit. Verum est in alia inscriptione Attica dici ὑπόστατον, non ἐπίστατον; sed potuit promiscue dici ὑπόστατον et ἐπίστατον; idque eo verisimilius est, quod ex horum titulorum ratione apparet, qui scripserit, eum formas reconditiores sedulo adhibuisse. Ceterum locus Aristophanis (Av. 436.), quem nos quoque supra attulimus, aliter explicari commode non potest, quam ut ἐπιστάτης intelligatur tripus in camino suspensus, in quo ollae et lebetes igni apponantur. Quam interpretationem etiam a Bentleio veram iudicatam non minus miror quod V. Cl. sine idonea ratione repudiavit quam quod sibi passus est imponi a Wilkinsio, qui (Atheniensia p. 206.) ἐπιστατῶν in titulo de templi Poliadis exstructione (C. I. 160. vs. 43.) a Boeckhio *arbitrarily* pro operis et templi curatoribus habitum esse existimabat. Quodsi inspexisset titulum, vidisset ἐπὶ τῶν ἐπιστατῶν τούτων nihil esse aliud nisi *in horum curatorum magistratu.*
- 83. lin. 18. scribe n. 130.
- 101. lin. 12. scribe stilo

Pag. 123. in tituli vs. 4. Keilius Spec. onomatologi gr. p. 84. coniecit Βρα-χᾶς, provocans ad C. I. n. 1613. etc. Sed nomen hoc recentioris aetatis videtur esse.

- 136. vs. 3. scribe μμά]τε[υ]εν, οἱ δὲ ταμίαι, vs. 4. ίαις] etc. — vs. 6. Ͱ pro Ͱ. vs. 9. ab init. [ΔΔ] vs. 14. ἀ[ργυροῦν
- 137. vs. 20. scribe Φ[ρ]εάῤῥιος vs. 21. οἷς [Πολυμ]ήδης Κηφισιών[ες etc. vs. 23. med. ..ΔΠͰͰ vs. 28. init. σταθμὸν τ]ούτων vs. 34. ἀργυ[ρίς etc. vs. 35. Ἀθηναί[α]ς
- 138. vs. 43. scribe τούτων ΠΊ etc. vs. 46. φ[ιά]λαι vs. 53. Εὐων[υμεύς etc.
- 141. vs. 25. scribe Π (pro Π) et deinde τῆς
- 142. lin. 5. a fine scribe $3\frac{1}{2}$ (pro $2\frac{1}{2}$)
- 146. lin. 9. a fine: de Eleutheriis cf. C. I. I. Addend. p. 904.
- 148. not. 2. lin. 2. scribe Bekk.
- 160. lin. 3. scribe ἐγ (pro ἐν)
- 164. sub fin. scribe Append. I. p. 321.
- 167. Dionysius si rex dicitur in nummis quibusdam, nihil id ad rem. Nam nummi isti non genuini sunt. V. Eckh. T. I. p. 259. De Gelone regis nomine ornato cf. Keil. spec. onomatol. gr. p. 110.
- 168. lin. 6. scribe cap. IV.
- 175. vs. 18. scribe τ[ὴν τῶν προγόνων atque ita etiam p. 179. med.
- 178. vs. 26. scribe ταῦ]τ' etc.
- 179. sub fin. scribe φανειρός
- 198. in textu vs. 40. extr. scribe ΤΟΙΣΡ]ΑΣΙΛ
- 200. ad formam πρότανις cf. Ahrens. de ling. graec. dialectis I. p. 84.
- 209. lin. 8. scribe Teiis
- 210. lin. 3. scribe ὁ Κόσμος (p. ὁ Κύριος)
- - lin. 7. scribe quamquam
- 218. in n. 81. scribe titulum
- 228. lin. 4. a fine scribe anni (pro annis)
- 234. de nomine Μενάλιππος disputat Keil. spec. onomatol. gr. p. 41.
- 243. med. dele III.
- 255. de forma εὔφριβος cf. Keil. l. c. p. 47.
- 256. lin. 6. a fine scribe exhibeat
- 259. ad lat. III. vs. 12. Keil. Spec. onomatol. gr. p. 83. proponit Ἀ[φι-δναῖος coll. C. I. n. 266. 3.
- 284. lin. 9. a fine scribe relatam
- 301. lin. 14. scribe ἀρχῆς

Pag. 299. lin. 15. scribe Aurel. Aristotelem Hellanici f. etc.
- 302. lin. 1. scribe ὁ δῆμος ὁ Θηραίων
- 333. lin. 16. de accento genuino Ἀσκλήπιος cf. Boeckh. ad Pind. Pyth. III. 6. in notis criticis.
- 347. lin. paenult. a fine scribe qui quum (pro quum qui)
- 355. col. *b.* adde: ΑΠΕΛΑΒ: ἀπελάβομεν Nav. XIV. c. 229.
- 358. col. *b.* adde: ΛΕΥΚΟΝΟ: Λευκονοεύς Nav. XVI. c. 54.

INDEX RERUM NOMINUM VERBORUM.

